4มือปราบพญายม ตอน

ล้างรอย เลือด

เล่ม 1

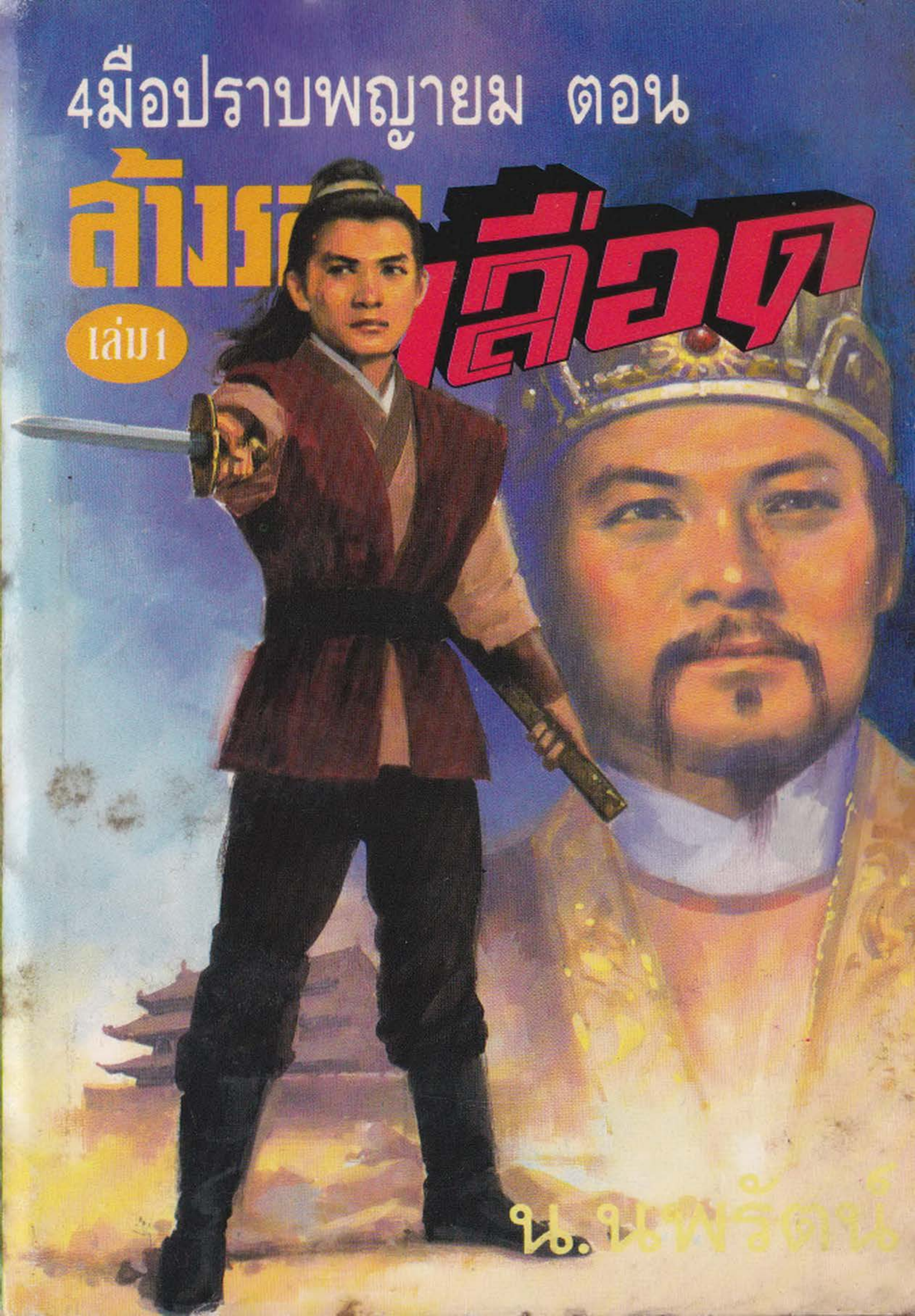

น. นพรัตน์

ตอนที่ 1

ขุนพลหมีฟ

วีรบุรุษที่แท้จริงเพียงเพื่อเสียสละ ยินดีเสียสละ สำหรับกับพวกท่าน การเสียสละเป็นการลุล่วงชนิดหนึ่ง

หมีหมาหาเป็นเช่นนั้นไม่ พวกมันมีสุขร่วมเสพ มีภัยท่านต้านถูกดาบปักชายโครงไม่ขอกระทำให้บุกน้ำลุยไฟจำเป็นต้องบ่ายเบี่ยง ดังนั้นพวกมันเสพสุขวาสนา มีอายุขัยยืนยาว

ขณะที่เปียปู่ไต้เจียงกุน (ยอดขุนพลสยองขวัญ) นำพี่น้องทั้งเจ็ดบุกเข้าไป ก็เห็นผู้มีพระคุณของมัน นั่งล้อมวงรับประทานอาหารกับครอบครัว ผู้คนทั้งครอบครัวเหม่อมองมันอย่างตกตะลึง

แนอ่วยเสียงเป็นทั้งผู้มีพระคุณของมัน และเป็นผู้บังคับบัญชาของมัน ทั้งยังเป็นผู้นำสหพันธ์ของมัน ยิ่งเป็นพี่ร่วมสาบานของมัน พกพาสีหน้าที่เคลือบแคลงสงสัย ผุดลุกขึ้นมารับหน้า กล่าวว่า

"ท่านกลับมาแล้ว ไยไม่แจ้งล่วงหน้าสักคำ? ยังมาเร็วกว่าทั้งหมดอีก อย่างนั้นรับประทานอาหารมื้อสิ้นปีด้วยกันเถอะ..."

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอย่างร้อนรนว่า

"อาหารมื้อนี้ไม่อาจรับประทานได้ เล่าตั๋ว (พี่ใหญ่) เกิดเรื่องแล้ว

รีบหนีเถอะ”

แนอ่วยเสียงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เกิดเรื่องแล้ว เกิดเรื่องอันใด?”

ยอดขุนพลสยองขวัญรีบรุดถึงเบื้องหน้าแนอ่วยเสียง โน้มตัวไปคล้ายคิดบ่งบอกความลับอันใด แนอ่วยเสียงเงี่ยหูสดับฟัง ทันใด ที่ทรวงอกท้องน้อยบังเกิดความรู้สึกแสบร้อนที่เยียบเย็นยิ่งชนิดหนึ่ง พลันคำรามก้อง ผลักฝ่ามือคุกคามยอดขุนพลสยองขวัญพ้นห่าง ตัวเองถอยกายปราด ลอยตัวขึ้น ดีดกายขึ้น เหินละลิ่ว เสียงโครมเมื่อกลางหลังปะทะกับผนัง พลิกร่วงลงมา ชนโต๊ะเก้าอี้ล้มลง ถ้วยถาดแตกกระจาย บนผนังปูนหินทิ้งคราบสีแดงฉานบาดตาหย่อมหนึ่ง

ดาบเล่มหนึ่งแทงยอนจากท้องน้อยขึ้นมา แทบทะลุคอหอย แนอ่วยเสียงออกมา

แนอ่วยเสียงแผดเสียงร้องว่า

“เจ้า...เจ้า...เจ้า...”

ทุกครั้งที่กล่าวคำ “เจ้า” ต้องกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

เมื่อกล่าวถึงคำที่สาม โลหิตของแนอ่วยเสียงคล้ายไหสุราที่ถูกปัดล้มลง เปื้อนเปรอะไปทั้งอวัยวะภายใน รจมกและลำคอ

ดาบนี้จมหายไปในร่างแนอ่วยเสียงจนหมดสิ้นมิเพียงรู้สึกเจ็บปวดทั้งยังรู้สึกคัน

...ดาบนี้ฉาบพิษไว้

...มิหนำซ้ำยังเป็นพิษร้ายแรงของร้านเล่ายี่ห้อ (ยี่ห้อเก่าแก่) ตระกูลอุนดินแดนเนียน้ำ

แนอ่วยเสียงคิดฝันใจเกร็งลมปราณ แต่ไม่สามารถบังคับพลังลมปราณโคจรหมุนเวียนได้

ในเสียงอุทานด้วยความตระหนก และเสียงร้องด้วยความเคลือบแคลงสงสัยของคนตระกูลแน ยอดขุนพลสยองขวัญออกคำสั่งคำหนึ่ง

"ฆ่า!"

จากนั้นมันคุกคามเข้าใกล้แนอ่วยเสียง

พี่น้องที่ยอดขุนพลสยองขวัญนำพามาทั้งเจ็ด พากันลงมือราวกับฉลองเทศกาล

คนของตระกูลแนที่นั่งล้อมโต๊ะรับประทานอาหารมื้อสิ้นปีประกอบด้วยคนชราอายุแปดสิบห้าปี จนถึงทารกชายที่เพิ่งถือกำเนิดออกมาสามเดือน ผู้ชราคนอ่อนแอที่ไม่ทันต่อสู้ขัดขืน และไม่มีความสามารถต่อสู้ขัดขืน ถูกนักฆ่าที่กรำศึกอย่างโชกโชน ผาดโผนยิ่งกว่าสุนัขป่าพยัคฆาเข่นฆ่าล้าง ล้างอย่างอเนจอนาถยิ่งกว่าไก่ดอนหมูหันที่กระจัดกระจายอยู่บนโต๊ะเสียอีก

ยามนั้นยอดขุนพลสยองขวัญลงมือด่อเล่าตั่วของมันอีกครา

แนอ่วยเสียงดำรงตำแหน่งผู้นำสหพันธ์ได้เลี้ยงเม้ง (สหพันธ์แนวร่วมใหญ่) ฉายาปุกซี้ซิ้งเล้ง (มังกรเทพยดาไม่ตาย) กรำศึกขนาดย่อมหกร้อยสิบห้าครั้ง ผ่านศึกใหญ่ห้าสิบสองครั้ง เคยถูกผู้คนจับแขวนห้อยหัวลง ใช้แส้ฟาดโบยสี่วันสี่คืนยังไม่ตาย เคยถูกผู้คนสยบจุดจับถลกหนังถึงกลางคัน พลันทะลวงคลายจุดได้ เคยอาศัยกำลังเพียงลำพัง ด้านศัตรูทั้งกองทัพ ถูกเกาทัณฑ์ยิงใส่สามสิบเอ็ดดอก และถูกทวนทิ่มแทงหกแห่งยังไม่ตาย มิหนำซ้ำยังสามารถพลิกสถานะจาก

แพ้พ่ายเป็นได้ชัย เช่นฆ่าสังหารที่คิดเคี่ยวเข็ญทรมานท่านจนหมดสิ้นพลังการต่อสู้ของบุคคลเช่นนี้ เฉกเช่นกับดาบที่เผาไฟจนแดงเล่มหนึ่ง

แต่แนอ่วยเสียงรับบาดเจ็บสาหัสตั้งแต่แรกเริ่ม ไม่ว่าผู้ใดที่ถูกดาบหนักสี่สิบเอ็ดชั่งฝังตรึงอยู่ในร่าง ทั้งยังดัดเส้นเลือดชีพจรขาดไปต้องไม่มีความสามารถสู้ศึกได้อีก

มิหนำซ้ำบาดแผลดาบที่ได้รับแม้เจ็บปวด แต่สภาพความจริงที่ถูกเล่ายี่ (อันดับสอง) ซึ่งไว้วางใจที่สุดลอบทำร้าย ก็ทำร้ายจิตใจของท่านดุจเดียวกัน

ความปวดร้าวใจทำร้ายผู้คนยิ่งกว่าอาการบาดเจ็บทางร่างกายอีก

ที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดคือ แนอ่วยเสียงพอประมือท่าหนึ่ง จะได้ยินเสียงแผดร้องก่อนตายของคนในครอบครัวดังขึ้นอย่างน้อยเสียงหนึ่ง

นี่ยังบีบคั้นจิตใจยิ่งกว่าตัวเองตกตายอีก

ยอดขุนพลสยองขวัญคำนวณรากฐานพลังฝีมือของตั่วกอร่วมสาบานผู้นี้โดยชั้งกระจ่าง

เพื่อให้แผนการนี้ดำเนินไปโดยราบรื่น มันใช้เวลาเตรียมการช่อนเร้น ซุ่มสังเกตมาสิบสามปี

เวลาสิบสามปี สมควรเกินพอแล้ว

แต่แนอ่วยเสียงที่รับบาดเจ็บสาหัสเพียงนี้ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นคงตกตายไปแล้วสิบสามครั้ง กลับยังสามารถประมือกับมันสิบสามกระบวนท่า

นี่สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่ยอดขุนพลสยองขวัญอย่างใหญ่หลวง

แต่เมื่อถึงท่าที่สิบสี่ แนอ่วยเสียงพอได้ยินเสียงบุตรชายอายุ

สามเดือนถูกจับทุ่มลงกับพื้น อดขู่คำรามมิได้ว่า

"เจ้ากระทั่งมันก็..."

พริบตาที่เสียสมาธิ ก็ถูกยอดขุนพลสยองขวัญบีบเค้นคอเอาไว้

แนอ่วยเสียงถูกดาบแทงย้อนขึ้นจากท้องน้อยจนถึงหลอดคอ พอขยับตัว ตำแหน่งที่ตัวดาบฝังอยู่ก็ปวดกระดุกอย่างรุนแรง ยอดขุนพลสยองขวัญเล็งจุดอ่อนนี้จู่โจมประสบผล

แนอ่วยเสียงแผดเสียงร้องว่า

"เราดีต่อเจ้าตลอดมา...เจ้าไฉนทำเช่นนี้?"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ทั้งนี้เพราะท่านขวางทางของเรา ผู้ใดให้ท่านเป็นเล่าตั่วของเรา?"

กล่าวจบ บีบคอของแนอ่วยเสียงหักดังกร๊อบ แต่ยังกริ่งเกรง แนอ่วยเสียงไม่ตายสนิท ชักมีดสั้นออกมา ปักลงยังขม่อมของแนอ่วยเสียง ปลายมีดดาบทั้งสองท่อน แทบบรรจบพบกันในลำคอของแนอ่วยเสียง

ยอดขุนพลสยองขวัญค่อยคลายมือออกด้วยความพึงพอใจ

ยามนั้นพี่น้องของมันทั้งเจ็ดก็เข่นฆ่าสังหารคนของตระกูลแนทั้งยี่สิบเอ็ดชีวิตจนหมดสิ้น

ยอดขุนพลสยองขวัญเรียกหาศิษย์สองคน ซึ่งมีนามเตียบ้อชู่กับช่งบ้อฮือ ซึ่งคุ้นเคยกับครอบครัวของแนอ่วยเสียงที่สุดเข้ามาตรวจสอบยืนยันว่าฆ่าคนผิดหรือไม่ มีคนเล็ดลอดไปได้หรือไม่ มันเองก็ตรวจทานแยกแยะด้วยตัวเอง

หลังการตรวจทานแยกแยะโดยละเอียด มันกริ่งเกรงว่าทารกชายอายุสามเดือนที่ถูกจับทุ่มบนพื้นยังไม่ตายสนิท ก่อนไปยังยกเท้าหมาย

เหยียบใส่ท้องทารกน้อยอีกเท้าหนึ่งทันใดที่ข้างหูแว่วเสียงแผดร้องคราหนึ่ง ไม่ทราบดังจากใกล้หรือไกล ดังมาแต่ครั้งอดีตกาล หรืออนาคตกาล? เป็นความนิรันดร์หรือผ่านพ้นไปแล้ว?

ยอดขุนพลสยองขวัญตะลึงลานวูบ ระงับสติลง พบว่าหามีเสียงแผดร้องเช่นนี้ไม่ ยามนั้นกลับปรากฏคนผู้หนึ่งโลดแล่นมาถึง คนยังไม่บรรลุถึง ก็ร้องบอกเบาๆว่า

"ไต้เจียงกุน (ยอดขุนพล) เจียงกุนฮูหยิน (ภรรยาของขุนพล) กับหัวหน้าตึกในทั้งสาม ตึกนอกทั้งสาม และหัวหน้าสหพันธ์สาขาทั้งห้ามาถึงเก๋งขึงอ่วยเต้ง (เก๋งเกลี้ยกล่อมให้สำนึก) กำลังมุ่งมาทางด้านนี้แล้ว"

ยอดขุนพลสยองขวัญส่งเสียงดังอ้อ ทราบว่าเวลานี้ของทุกปี หัวหน้าตึกในและนอก ตลอดจนหัวหน้าสหพันธ์สาขาที่ขึ้นตรงต่อสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ จะเดินทางมาอวยพรปีใหม่ต่อผู้นำสหพันธ์ ปีนี้ทั้งหมดเข้าใจว่ายอดขุนพลสยองขวัญไม่อยู่ที่นี้ หากแต่บุกจู่โจมต่อชมรมโกวฮงเม้ง (ชมรมโดดเดี่ยว) ดังนั้นฮูหยินของมันนำหัวหน้าตึกต่างๆมาอวยพรปีใหม่ก่อน

...ปีหน้าทั้งหมดไม่ต้องมายังที่นี้ หากแต่อวยพรปีใหม่ต่อเราแทน

นึกถึงตอนนี้ ยอดขุนพลสยองขวัญอดลูบคลำศีรษะล้านเลี่ยนด้วยความกระหยิ่มยิ้มย่องมิได้

มันเห็นว่าตัวเองชาญฉลาดสุดยอด เป็นเหตุให้ผมเผ้าไม่งอกเงยแม้สักเส้นเดียว เอาเถอะคนประสบความสำเร็จคึกคักแจ่มใส ศีรษะล้านเลี่ยนจะเป็นไร?

"จุดไฟเผาที่นี้..."

มันสั่งการประโยคหนึ่ง ก้าวยาวๆออกไป ก่อนไปยังสั่งต่อชายฉกรรจ์ซึ่งเพิ่งใช้วิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมโลดแล่นรุดมารายงานว่า

"ก่ายโฮ้วน้า เจ้ารับหน้าที่เผาทำลายที่นี้"

ชายฉกรรจ์นั้นน้อมกายรับคำ ยอดขุนพลสยองขวัญเดินออกไปหลายก้าว พี่น้องทั้งเจ็ดขณะจะดิดตามไป พลันเห็นยอดขุนพลสยองขวัญชะงักเท้าลง หันขวับมากล่าวอย่างชัดเจนว่า

"จดจำไว้ ไม่อาจไว้ชีวิตผู้คนแม้สักคนเดียว รวมทั้งเด็กทารก ยิ่งเยาว์วัยยิ่งต้องฟันซ้ำอีกสองดาบ เจ้าเคยได้ยินตำนานเรื่องราวต่างๆหรือไม่?...มาดรว่าถูกล้างทั้งตระกูล กลับปรากฏเด็กทารกผู้หนึ่งเล็ดลอดจากร่างแห วันหน้าฝึกฝีมือสำเร็จ ชำระล้างแค้นได้ เราจะไม่ปล่อยให้เกิดเรื่องเหลวไหลเช่นนี้ขึ้นเด็ดขาด"

ชุ่มเสียงของมันนี้ หากบอกว่าเป็นคำกล่าวของคน มิสู้บอกว่าเป็นคำสาปของเทวรูปมารองค์หนึ่ง

ก่ายโฮ้วน้ารู้สึกสมองลั่นอึงอล คล้ายปรากฏผึ้งหลายสิบตัวโบยบินผ่านเยื่อหูเข้ามาในห้วงสมอง รีบรับคำคราหนึ่ง

"วางเพลิงเถอะ"

ยอดขุนพลสยองขวัญออกคำสั่งด้วยความปลอดโปร่งราวกับกำลังกล่าวคำ "ดื่มชาเถอะ"

ยอดขุนพลสยองขวัญค่อยจากไป

จากไปอย่างแท้จริง

บริวารของมันดิดตามยอดขุนพลจากไป

จากไปโดยไม่ทิ้งร่องรอยไว้

ยอดขุนพลสยองขวัญพอจากไป ก่ายโฮ้วน้าก็กระทำเรื่องประการหนึ่ง

มันโอบอุ้มทารกชายนั้นขึ้นมา

...ทารกชายอายุไม่ถึงสามเดือนบริบูรณ์ผู้นี้ ถูกจับทุ่มอย่างรุนแรงกลับยังไม่ตาย เพียงแต่ใบหน้าเขียวคล้ำ ลมหายใจใกล้ขาดห้วง ไม่ร้องไห้ ไม่กวน คล้ายล่วงรู้ว่าเภทภัยกล้ำกรายก็ปาน

ก่ายโฮ้วน้าทางหนึ่งโอบอุ้มทารก ทางหนึ่งกระทำเรื่องตรงข้ามประการหนึ่ง

มันเริ่มวางเพลิง

มันวางเพลิงให้แก่ยอดขุนพลสยองขวัญรวมเจ็ดสิบแปดครั้ง ไม่ว่าก่อนการฆ่าคน หรือหลังการฆ่าคน กับสภาพของการปล้นฆ่า ข่มขืนทำร้าย มันล้วนพบเห็นจนชาชิน ไม่มีปฏิกิริยาอันใด

มันเป็นนักวางเพลิงที่มากด้วยประสบการณ์ตั้งแต่สิบห้าปีก่อนแล้ว

อัคคีลุกไหม้โดยเร็ว

เปลวอัคคีลุกโชติช่วงจับขอบฟ้า

ตึกใหญ่หลังนั้นพอลุกไหม้ขึ้นมาไม่คล้ายบ้านช่องห้องหับหลังหนึ่ง หากแต่คล้ายสัตว์ป่าที่ดุร้ายตัวหนึ่ง ซึ่งส่งเสียงร้องคร่ำครวญท่ามกลางเปลวไฟ ไม่ยอมถูกเผาผลาญมลาย

ก่ายโฮ้วน้าถลันออกจากกองเพลิงอย่างปราดเปรียว

ในวงแขนมันยังอุ้มทารกชายซึ่งถูกเปลวไฟขับจนเป็นสีทองระเรื่อนั้น

ไม่มีผู้ใดคาดคิดได้ว่า คนที่เพิ่งวางเพลิงเผาผลาญตึกใหญ่ทั้งหลังพอก้มศีรษะลงหยอกเย้าทารกชายนั้น สีหน้าจะอ่อนโยนเมตตาถึงเพียงนั้น

มันกล่าวพึมพำกับทารกชายนั้น อัคคีที่เผาไหม้อย่างรุนแรงเป็นเสียงดัง คล้ายเสียงเคาะไม้บักฮื้อคลอเสียงสวดมนต์ มันพึมพำว่า

“เจ้าอดทนเถอะ เด็กเอย เคราะห์กรรมยากหลีกเลี่ยง แต่ก็จะผ่านไปโดยเร็ว...”

ทันใด ตลอดทั้งร่างมันดีดปราดขึ้น พอร่วงหล่นลงใหม่ เห็นเปลวไฟสองต้องห่าเข็มบนแผ่นหลังมัน

เข็มเหล็กกล้าจำนวนหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดเล่มปักอยู่บนพื้นที่อันจำกัดกลางแผ่นหลังมัน กอปรเป็นวงกลมเล็กๆวงหนึ่ง มีขนาดเท่าปากถ้วยชา

เข็มชนิดนี้พอกระทบเลือดเนื้อก็ชำแรกเข้าไป เห็นโลหิตก็โคจรหมุนเวียน แล่นจู่โจมถึงหัวใจในบัดดล แต่เข็มหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดเล่มนี้เพียงปักเข้าไปในกล้ามเนื้อ ไม่ได้ฝังลึกไปยังอวัยวะภายใน ทั้งนี้เพราะพริบตาที่ก่ายโฮ้วน้าถูกเข็มชัดใส่ ก็โคจรพลังสะกดเข็มเหล็กกล้าเอาไว้

ก่ายโฮ้วน้าร่างสั่นระริก ซุ่มเสียงก็แหบพร่า กล่าวว่า

“พวกเจ้า...”

ซุ่มเสียงหนึ่งจุ๊ปากดังจิ๊กจั๊ก กล่าวว่า

“ได้เจียงกุนดูเจ้าไม่ผิด ท่านทิ้งพวกเราไว้ เพื่อซมดูว่าเจ้าจะสะสางเหตุการณ์อย่างไร ในที่สุด...”

คนผู้นี้มือถือดาบเล่มหนึ่ง

ก่ายโฮ้วน้าทราบว่า ที่น่ากลัวที่สุดของคนผู้นี้มิใช่เพลงดาบ หาก แต่เป็นดาบของมันเล่มนั้น

ดาบเล่มนี้ไม่ได้ใช้ฟาดฟันสังหาร แต่ภายในดาบสามารถซัดอาวุธลับที่มักพบเห็น ทั้งพิเศษเฉพาะ ฉาบพิษร้าย มีความร้ายกาจขนาดใหญ่คล้ายดอกไม้ไฟกลุ่มหนึ่ง ขนาดเล็กเท่ากับหมัดตัวหนึ่ง แรงระเบิดคล้ายอสนีบาดฟาดทลาย มีอำนาจการทำลายล้างกองทัพขนาดย่อมรวมหกสิบสี่ชนิด

ทั้งนี้เพราะนี่เป็นยอดฝีมือของตระกูลถังมณฑลเสฉวน นามถังไต้จง

ยอดขุนพลสยองขวัญนอกจากมีพี่น้องเจ็ดคนแล้ว ยังมีบริวารคู่ใจสิบสี่คน ถังไต้จงจัดอยู่อันดับสี่ มิหนำซ้ำทำงานอย่างเข้มแข็งที่สุด

ยังมีอีกคนหนึ่งที่ไม่เคยลงมือ

มันขาเป๋เล็กน้อย ใบหน้าคล้ายสุนัขล่าเนื้อที่ริมแม่น้ำโอวโซวลี้กังดัวหนึ่ง

ก่ายโฮ้วน้าเกรงกลัวมัน ยิ่งกว่าเกรงกลัวถังไต้จงอีก

...ความกระตือรือร้นของถังไต้จงอยู่ที่ลอบทำร้ายคน

...ความกระตือรือร้นของลี้เกาะแออยู่ที่ฆ่าคน

ผู้คนอีกคนหนึ่งเรียกว่าลี้เกาะแอ๋

ฟังว่าลี้เกาะแอ๋ไม่ชมชอบชมดูสตรี เพียงชมชอบชมดูใบหน้าของคนตาย โดยเฉพาะใบหน้าของคนที่ตายใต้เงื้อมมือมัน มันมักถลกใบหน้าของคนที่ตายในเงื้อมมือมัน แขวนอยู่บนผนัง เพื่อเป็น “ของที่ระลึก”

ก่ายโฮ้วน้าไม่ทราบเจ็บปวดรวดร้าวหรือหวาดหวั่นพรั่นพรึง กล้ามเนื้อใบหน้าถึงกับกระตุกบิดเบี้ยว กล่าวว่า

“เราไม่ได้คิดทรยศต่อไต้เจียงกุน เราเพียงเห็นว่าจ้งเม้งจู้ (ผู้นำสหพันธ์) ดีต่อพวกเราปานนั้น พวกเราสมควรรักษาเลือดเนื้อเชื้อไขของท่านไว้ ให้มีผู้สืบตระกูลสักราย...”

มันละล่ำละลักอธิบายว่า

“พวกท่านโปรดเรียนต่อไต้เจียงกุนแทนเรา ขอให้ไต้เจียงกุนพิจารณาด้วยปราดเปรื่อง ก่ายโฮ้วน้าไม่มีความคิดทรยศ มาตรว่าปล่อยให้เด็กทารกมีชีวิตอยู่ ก็ไม่บ่งบอกเรื่องในวันนี้ต่อมัน ขอท่านทั้งสองเมตตาละเว้น...”

ถังไต้จงงงงันวูบ ก่ายโฮ้วน้ามีจิตเจตนาเช่นนี้จริงหรือ? หากไม่บ่งบอกความแค้นหนี้โลหิตวันนี้ต่อเด็กทารก ก็ไม่ถือเป็นรากเหง้าแห่งเภทภัย ก่ายโฮ้วน้าจงรักภักดีต่อไต้เจียงกุนตลอดมา คงไม่ถึงกับทรยศในขณะที่จ้งเม้งจู้ดีต่อทั้งหมด การรักษาเลือดเนื้อเชื้อไขของท่านไว้ นับเป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล แต่เมื่อซัดเข็มใส่ก่ายโฮ้วน้าหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดเข็ม หากปล่อยปละละเว้นมัน ยากรับรองว่ามันจะไม่ผูกใจอาฆาต หากแม้นว่า...

พลันได้ยินลี้เกาะแอ่เค้นเสียงออกจากร่องฟันคำหนึ่ง

“ฆ่า!

คำ “ฆ่า” พอดัง ก่ายโฮ้วน้าพลันลอยตัวขึ้น

มันไม่กล้าสู้พัวพันนานไป

มันได้แต่รุกหน้า

มันได้แต่รุกหน้าเท่านั้น

ในยอดฝีมือที่แวดล้อมอยู่ข้างกายยอดขุนพลสยองขวัญ นอกจากตัวยอดขุนพลเอง กับขุนพลคู่ใจเชียวฮั่งชิ้ง (เทพยะเยียบน้อย) เชียวเกี่ยมเจ็งแล้ว ไม่มีผู้ใดมีวิชาตัวเบาเหนือล้ำกว่ามัน

มันลอยตัวขึ้น ห่อตัวจนศีรษะแทบจรดกับปลายเท้า คุ้มครองเด็กทารกที่บริเวณท้องน้อย ไม่มุ่งหน้า ไม่ล่าถอย ไม่บุกซ้ายทะลวงขวา หากแต่โถมไปในกองเพลิงราวกระสุนที่ถูกยิง

โถมไปในเปลวเพลิงอัคคีร้อนแรง

.....

จุดอับเป็นหนทางรอด

ก่ายโฮ้วน้าดิดสอยห้อยตามยอดขุนพลสยองขวัญเป็นเวลานาน ทราบว่าในห้วงคับขันเป็นตาย สมควรกระทำเรื่องพลิกสถานะจากดกตายเป็นรอดชีวิตอย่างไร

ขณะที่มันทะลวงออกจากอีกด้านหนึ่งของกองเพลิง ตามร่างกายเกิดเพลิงลุกไหม้

แต่มันยังนึกชมเชยวาสน่าตัวเอง

มันทอดทิ้งถังได้จงที่ไล่ติดตามมันอยู่ในกองเพลิงแล้ว

มันไม่ทันดับอัคคีที่ลุกไหม้อยู่ตามร่างกาย พลันได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

“อยู่!”

มันได้ยินเสียงลมกระบี่ พอรู้สึกถึงคมกระบี่ที่ทรวงอกก็ถูกทำร้าย
หนึ่งกระบี่

เป็นกระบี่เล็กๆ

กระบี่ขนาดเล็กที่งามเฉิดฉาย มีความยาวสามนิ้วสามหุนเล่มหนึ่ง
เป็นเล่าลี้ปวยเกี่ยม (กระบี่บินของคนแซ่ลี้)
มันกลับถูกลี้เกาะแอ่ซัดใส่หนึ่งกระบี่

ก่ายโฮ้วน้าคำรามก้อง พกพาอัคคีที่ลุกไหม้อยู่ตาม ร่างกายเจ็ดแห่ง แบกเข็มเหล็กกล้าหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดเล่ม อยู่บนหลัง โอบอุ้มเด็กทารกที่ไม่ทราบเป็นตายร้ายดี รวบรวม เรี่ยวแรงชั่วชีวิต ฝืนใจหุ่มเทวิชาตัวเบาโลดแล่นด้วยความ เด็ดเดี่ยวดุจสายฟ้า และรวดเร็วดั่งสายลม คล้ายกับต่อให้ ใช้เรี่ยวแรงที่หลงเหลืออีดสุดท้าย ก็จะขอแสดงมโนธรรม สำนึกวูบสุดท้าย แปลงแสงหิ่งห้อยเป็นแสงอาทิตย์พันดวง หวังให้เฉิดฉายกว่าอัคคีร้อนแรงเมื่อครู่

อึดใจเดียวมันวิ่งตะบึงถึงหน้าผาป่าเลี่ยวไง้ (ผาเลิกแล้วต่อกัน)
ถังได้จงกับลี้เกาะแอ่ยังไล่ตามติดโดยไม่ลดละ
พวกมันไม่กล้าปล่อยให้ก่ายโฮ้วน้ารอดพ้นไป
ไม่เช่นนั้นไม่อาจกลับไปรายงานได้เจียงกุนได้
ด้วยวิชาตัวเบาของก่ายโฮ้วน้า พวกมันความจริงไม่สามารถ

ติดตามทัน แต่ก่ายโฮ้วน้าที่รับบาดเจ็บสาหัส ก็ไม่อาจสลัดหลุดจากคนทั้งสอง

คนทั้งสามไล่ติดตามจากเชิงเขาถึงบนหน้าผา
บนหน้าผาลมพัดแรง ราวกับคิดตบใบหน้าผู้คน
จันทราอยู่ใกล้เพียงแค่เอื้อม
แสงจันทร์ซีดเซียวราวกับหมั่นโถวที่นึ่งไม่สุกใบหนึ่ง
ก่ายโฮ้วน้างงงันวูบ ค่อยพบว่าไม่มีหนทางแล้ว

.....

หนทางมาถึงที่สุดแล้ว

ผาตรงข้ามคล้ายอยู่ไกลลิบลับถึงสุดขอบฟ้า
ก่ายโฮ้วน้าที่วิ่งตะบึง รู้สึกว่าหน้าผาคล้ายเคลื่อนไหวได้

แม้แต่ลี้เกาะแอ๋กับถังได้จงที่โลดแล่นไล่ดามก็บังเกิดความรู้สึกหลอนเช่นนี้ หน้าผาคล้ายดาหน้าเข้าหาพวกมัน ราวกับจะเชื้อเชิญพวกมันไปรับการประหารจากฟ้า

ความรู้สึกอันลี้ลับในชั่วพริบดานี้ แทบทำให้นักฆ่าทั้งสองนี้เลิกล้มการติดตาม

แต่ยอดขุนพลสยองขวัญมีคำสั่งอันเข้มงวด ยังยากแข็งขืนยิ่งกว่าฟ้าเปลี่ยนสีที่ทรงพลานุภาพ คืนนี้หากฆ่าก่ายโฮ้วน้าและเด็กทารกในวงแขนของมันไม่ได้ ทั้งสองคนต้องฝังชีวิตอยู่ที่นี้

ขณะที่ทั้งสองไล่ล่าฆ่าผู้อื่น คล้ายกับถูกพลังที่ไร้สภาพไล่ล่าฆ่าเช่นกัน

ยามนั้น ก่ายโฮ้วน้าพุ่งปราดถึงริมหน้าผา มันคล้ายอับจนสิ้นหนทาง เดินถึงที่สุดแล้ว

มันพลันชะงักเท้า หันขวับกลับไป พอดีปะทะกับประกายกระบี่สายหนึ่ง

ก่ายโฮ้วน้าไม่ทันถลัน ไม่ทันหลบหลีก กระบี่จมหายกับอ้อมอก ทั้งไม่รู้สึกเจ็บปวด และไม่รู้สึกถึงอาการบาดเจ็บ เพียงรู้สึกว่าเด็กในวงแขนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง...คาดว่าเด็กทารกก็ถูกกระบี่ทำร้ายด้วย

ก่ายโฮ้วน้าก้มศีรษะลง อาศัยแสงจันทร์มองดู เห็นเด็กทารกที่หลับตาแนบแน่น คล้ายพุทธรูปอันคับแค้นองค์เล็กๆองค์หนึ่ง

ก่ายโฮ้วน้าได้แต่แหงนหน้าทอดถอนใจยาว

หน้าผาเป็นฝันร้ายที่ก้าวข้ามไปไม่ได้

ลี้เกาะแอ๋กับถังได้จงคุกคามเข้าหามัน กับชีวิตน้อยๆในวงแขนมันทีละก้าว ก่ายโฮ้วน้าพลันฉุกคิดขึ้น

...ฮูหยินขุนพลกับหัวหน้าตึกทุกสาย ยามนี้คงพบเห็นเหตุร้ายในตึกตระกูลแนแล้วกระมัง?

...พวกมันใช่ทราบหรือไม่ว่า ในโลกนี้ยังมีได้เจียงกุนที่สังหารศัตรูมากมายสุดคณนานับ และสามารถปลิดปลดสหายมากมายยิ่งกว่าผู้หนึ่ง กำลังซ่อนยิ้มด้วยความสบใจ?

.....

ฮูหยินขุนพลช่างอั้งน้ำพอพบเห็นเหตุร้ายในตึกตระกูลแนก็ร่ำไห้ด้วยความเศร้าเสียใจยิ่งกว่าผู้ใด คล้ายบุปผาร่วง

ตอกหนึ่ง กลับสิ้นสติไป

นับแต่นั้นนางกินไม่ได้นอนไม่หลับ ล้มป่วยเป็นเวลาสองเดือน อาการค่อยดีขึ้น แต่ยังอุ้มทารกวัยแบเบาะที่เกิดจากยอดขุนพลสยองขวัญ ขังตัวเองอยู่ในห้อง หน้านิ่วคิ้วขมวดไม่ปรากฏรอยยิ้มอีก

นี่ทำให้ยอดขุนพลสยองขวัญยิ่งมีข้ออ้างโดยชอบธรรม พกความขุ่นแค้นแน่นอก เรียกประชุมหัวหน้าสาขาทั้งห้า ซึ่งประกอบด้วยหน่วยกิม (ทอง) บัก (ไม้) จุ้ย (น้ำ) ฮ้วย (ไฟ) โท่ว (ดิน) สาบานว่าจะกวาดล้างเก้าเลี้ยงเม้ง (เก้าสัมพันธมิตร) ล้างแค้นให้แก่จ้งเม้งจู้

ทอดตาทั่วแผ่นดิน นอกจากเก้าสัมพันธมิตรแล้วยังมีผู้ใดทำร้ายจ้งเม้งจู้ได้?

ค่ำคืนที่เกิดเหตุ ยามอรุณรุ่งสาง ลี้เกาะแอ๋กับถังไต้จงก็รีบรุดกลับหมู่ดึกเชี้ยวเทียนชัวจึง (หมู่ดึกสักการะฟ้า) รายงานต่อยอดขุนพลสยองขวัญว่า

"ได้เจียงกุนคาดเดาไม่ผิด คนทรยศก่ายโฮ้วน้าคิดช่วยเหลือบุตรชายคนเล็กของแนอ่วยเสียงจริงๆ"

ยอดขุนพลสยองขวัญไม่มีท่าทีเหนือความคาดหมายแม้แต่น้อย เพียงกล่าวว่า

"อ้อ?"

"แต่พวกเราฆ่ามันแล้ว"

ยอดขุนพลสยองขวัญใช้น้ำเสียงที่อ่อนโยนเมตตา ถามว่า

"ทารกเล่า?"

"ฆ่าทิ้งแล้ว"

ยอดขุนพลสยองขวัญหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"พวกเจ้าใจดำอำมหิตนัก"

ถังไต้จงกับลี้เกาะแอ่หน้าแปรเปลี่ยนไป ยามกะทันหันไม่ทราบทำอย่างไรดี

ในที่สุดสีหน้ายอดขุนพลสยองขวัญค่อยผ่อนคลาย กล่าวเสริมว่า

"แต่ว่านี่เป็นบุคคลกระทำการใหญ่"

มันใช้แววตาที่คล้ายมองดูม้าชั้นดีในคอกปศุสัตว์สองตัว มองดูคนทั้งสอง กล่าวสืบต่อ

"ที่เราต้องการเป็นคนชนิดนี้"

ถังไต้จงกับลี้เกาะแอ่พอฟัง คล้ายมองเห็นอนาคตข้างหน้าของตัวเอง เป็นหนทางที่ปูลาดด้วยทองคำสายหนึ่ง

ยามนี้ยุทธจักรกำเนิดผู้มีฝีมือ มรสุมบู๊ลิ้มก่อหวอด ตท่าขอเพียงผู้ใดสามารถสร้างชื่อลือเลื่อง คนผู้นั้นจะตักตวงผลประโยชน์จากเส้นทางบู๊ลิ้มที่ปูลาดด้วยทองคำ

แต่ผู้ที่ผ่านคลื่นลมในยุทธจักรล้วนทราบว่า นี่ความจริงเป็นเส้นทางอันชีดสลด ดูไปเต็มไปด้วยทองคำอัญมณี ขอเพียงย่างเท้าเข้าไปมีแต่หลั่งเหงื่อหลั่งโลหิต

เจ็ดสิบแปดวันหลังจากที่ผู้นำสหพันธ์แนวร่วมใหญ่มังกรเทพยดา

ไม่ตาย แนอ่วยเสียงและครอบครัวถูกเลือดล้าง ยอดขุนพลสยองขวัญ ซึ่งรั้งตำแหน่งฮู่จ้งเม้งจู้ (รองผู้นำสหพันธ์) กับหัวหน้าตึกลงทัณฑ์ ก็ได้รับการเสนอชื่อเป็นจ้งเม้งจู้ (ผู้นำสหพันธ์)

เรื่องแรกที่ยอดขุนพลสยองขวัญกระทำคือ แต่งกายชุดขาว คลุมเสื้อปอไว้ทุกข์ ใช้ผ้าแดงคาดผม สาบานล้างแค้นให้แก่จ้งเม้งจู้ ประกาศว่าจะล้มล้างเก้าสัมพันธมิตรให้จงได้

ดอนนั้นขุมกำลังในบู๊ลิ้ม รวมอยู่ในฉิกปังโป๊ยหวยเก้าเลี้ยงเม้ง (เจ็ดพรรคแปดสมาคมเก้าสัมพันธมิตร) ภายหลังสัมพันธมิตรในเก้าสัม-พันธมิตรเกิดความแตกแยก ในจำนวนนั้นมีสหพันธ์ ทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดิน ได้รับการชักชวนจากแนอ่วยเสียง เปลี่ยนเป็นเข้าสังกัดสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ตั้งประจันหน้ากับเก้าสัมพันธมิตร

เก้าสัมพันธมิตรขาดหน่วยงานไปห้าหน่วย ก็แต่งตั้งขุมกำลังใหม่ขึ้นอีกห้าหน่วย ประกอบด้วยจั้วเม้ง (สหพันธ์อสรพิษ) กับเม้ง (สหพันธ์พิราบ) อี้เม้ง (สหพันธ์นางแอ่น) กูเม้ง (สหพันธ์เต่า) เฮาะเม้ง (สหพันธ์กระเรียน) รวมกับหน่วยเอ็งเม้ง (สหพันธ์นกเหยี่ยว) เล้งเม้ง (สหพันธ์มังกร) ป่าเม้ง (สหพันธ์เสือดาว) โฮ่วเม้ง (สหพันธ์พยัคฆ์) ที่มีอยู่ ยังคงรวมเป็นเก้าสัมพันธมิตร ยืนกรานไม่รับสหพันธ์แนวร่วมใหญ่เป็นสมาชิกของเจ็ดพรรค แปดสมาคม เก้าสัมพันธมิตร

พวกมันร่วมกันยับยั้งสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ เพื่อลงโทษบรรดาบุคคลที่แยกตัวออกไปก่อตั้งสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ สหพันธ์แนวร่วมใหญ่ย่อมไม่ยอมจำนน ดังนั้นเปิดฉากการต่อสู้กับเก้าสัมพันธมิตรทั้งอย่างเปิดเผย และเป็นการลับ

ส่วนเจ็ดพรรค แปดสมาคม ยินดีนั่งอยู่บนภูผาชมดูพยัคฆ์ต่อสู้กันนิ่งดูดายโดยไม่เกี่ยวข้อง

สหพันธ์แนวร่วมใหญ่กับเก้าสัมพันธมิตรทำสงครามช่วงชิง หวังโค่นล้มฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นหน่วยงานอิสระเช่นโกวฮั้งเม้ง (ชมรมโดดเดี่ยว) เฮ็กชัวแป๊ะจุ้ยอึ้งฮวยเล็กเช่าน่ำเทียน (ฟ้าคราม หญ้าเขียวดอกไม้เหลือง วารีขาวภูเขาดำ) จื่อเซ้งเจ่กผ่าย (ค่ายเอกเทศ) จ้ำเก็งดึ้ง (ตึกประหาร) ไช่ฮวยปัง (พรรคเด็ดบุปผา) เป่าเกี้ยจก (เผ่าทรราช) เทียนเซี้ยวมึ้ง (สำนักฟ้าสักการะ) บ้วนเกียบเม้ง (พันธะหมื่นกัลป์) กลายเป็นเป้าหมายที่สหพันธ์แนวร่วมใหญ่ และเก้าสัมพันธมิตรคิดช่วงชิงมาเป็นของตัว

ระหว่างนี้ชมรมโดดเดี่ยวมีแนวโน้มว่าจะเข้าร่วมกับเก้าสัมพันธมิตร กลายเป็นหน่วยที่สิบของเก้าสัมพันธมิตร สร้างความขุ่นแค้นแก่คนของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ แนอ่วยเสียงแม้ไม่ปรารถนาให้ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน ทั้งนี้เพราะการหลั่งโลหิตรังแต่ริดรอนกำลังของกันและกัน แต่ก็จำด้องเห็นด้วยกับแผนการดักเตือนด้วยกำลังของยอดขุนพลสยองขวัญ

...หากใช้กำลังเข้าจัดการกับชมรมโดดเดี่ยว ให้บทเรียนแก่พวกมันสักครั้ง นับเป็นการเชือดไก่ให้วานรดู ป้องกันมิให้ผู้อื่นมีใจฝักใฝ่ต่อเก้าสัมพันธมิตร

แต่ยอดขุนพลสยองขวัญนำกำลังโอบล้อมชมรมโดดเดี่ยว ยังไม่ทันพิชิดชัย แนอ่วยเสียงก็ถูกเลือดล้างทั้งครอบครัว สหพันธ์แนวร่วมใหญ่เกิดเหตุแปรเปลี่ยนภายในก่อน

จวบกระทั่งสามเดือนให้หลัง ยอดขุนพลสยองขวัญก้าวขึ้นเป็น

จ้งเม้งจู้ เรื่องแรกที่สร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนคือ ชมรมโดดเดี่ยวเปลี่ยนเป็นเข้าสังกัดสหพันธ์แนวร่วมใหญ่กลายเป็นพวกเดียวกัน

ยอดขุนพลสยองขวัญออกท่องยุทธจักรตั้งแต่แรก ผูกความแค้นมากเกินไป เพาะศัตรูเข้มแข็งไป ถูกยอดฝีมือพรรคแชเชี้ยงปัง (พรรครอยเกลื้อน) ในเจ็ดพรรค กับดอเหลาหวย (สมาคมผู้เฒ่า) ในแปดสมาคมไล่ล่า ฆ่า ยามอับจนสิ้นหนทาง โชคดีที่ได้รับความนิยมชมชื่นจากผู้นำสหพันธ์แนวร่วมใหญ่แนอ่วยเสียง ชักชวนมันเข้าสังกัด

หลังจากที่เข้าสู่สหพันธ์แนวร่วมใหญ่ มันกระทำความดีความชอบติดต่อกัน ห้าปีให้หลังแต่งตั้งตัวเองเป็นไต้เจียงกุน (ยอดขุนพล)

มันยามต่อสู้ชิงชัย เปล่งอำนาจคุกคามคน ตอนเผชิญศัตรู เป็นที่น่าเกรงขาม ศัตรูคู่ต่อสู้มักถูกข่มขวัญจนระย่นย่อ พ่ายแพ้โดยไม่ทันต่อสู้หาไม่ก็ต่อสู้จนตกตายอย่างอนาถ ดังนั้นผู้คนเรียกขานเป็นเกียข่งไต้-เจียงกุน (ยอดขุนพลสยองขวัญ)

ฉายานี้พอเรียกขานจนติดปาก ผู้คนค่อยๆลืมเลือนชื่อเดิมของมัน มันก็พึงพอใจต่อฉายานามนี้ยิ่ง หลังจากที่มันขึ้นเป็นผู้นำสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ยังคงใช้ฉายานี้

จวบกระทั่งมันเข้าสหพันธ์สิบสามปี ในที่สุดค่อยได้รับความชื่นชอบจากผู้นำสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ สาบานเป็นพี่น้อง ในสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ถือว่าเพียงเป็นรองคนผู้หนึ่ง แต่อยู่เหนือผู้คนนับหมื่น

ซึ่งความจริง ในสหพันธ์แนวร่วมใหญ่มีศิษย์จำนวนมากเพียงรู้จักยอดขุนพลสยองขวัญ หารู้จักแนจ้งเม้งจู้ไม่

แต่มันยังคงฆ่าแนอ่วยเสียง มิหนำซ้ำยังอาศัยข้ออ้างล้างแค้นให้

แก่จ้งเม้งจู้ นำกำลังของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ล้มล้างหน่วยเสือดาวพรรครอยเกลื้อนกับสมาคมผู้เฒ่า

นอกจากนั้นหกพรรค เจ็ดสมาคม แปดสัมพันธมิตรที่หลงเหลือหากมิใช่ถูกมันรุกไล่จนไม่อาจตีโต้ก็ไม่กล้าตอแยสหพันธ์แนวร่วมใหญ่อีก

สหพันธ์แนวร่วมใหญ่นับวันแต่จะมีกำลังกล้าแข็งขึ้นขยายอิทธิพลออกไป รับศิษย์เพิ่มมากขึ้น แทบตั้งตัวเป็น "บ้านเมืองน้อย" ยอดขุนพลสยองขวัญกุมอำนาจใหญ่ไว้ในมือ สำนักฟ้าสักการะก็เข้าร่วมกับหมู่ตึกสักการะฟ้า อันเป็นที่พำนักส่วนตัวของมัน

เมื่อถึงขั้นนี้ อิทธิพลและขุมกำลังของยอดขุนพลสยองขวัญ นับว่าบรรลุถึงจุดสุดยอดแล้ว

ซึ่งความจริง ยอดขุนพลสยองขวัญมีการติดต่อกับขุนนางกังฉินในบ้านเมืองอย่างลับๆ พฤติการณ์ทั้งหลายทั้งปวง ล้วนได้รับการสมยอมจากทางการ บวกกับแต่งตั้งยศตำแหน่งแก่มัน ให้เป็นติ่งเปียง-ไต้เจียงกุน (ยอดขุนพลชายแดน) อาศัยข้ออ้างว่าฝึกไพร่พล ต่อต้านการรุกรานจากภายนอก เพาะสร้างขุมกำลังใหญ่โต ครองความยิ่งใหญ่ในแว่นแคว้นหนึ่ง อาละวาดทั้งสามมณฑลสี่สิบเอ็ดอำเภอ โดยไม่มีผู้ใดทัดเทียบเปรียบได้

ยามนี้สถานการณ์สงบมั่นคง ภายในสามปีหลังจากนี้ ยอดขุนพลสยองขวัญจะกระทำเรื่องราวหนึ่งให้ดี

มันเคยเข้าร่วมกับหน่วยมังกรของเก้าสัมพันธมิตรสิบแปดปีก่อนตั้งสหพันธ์แนวร่วมใหญ่สิบห้าปี แต่คิดกระทำเรื่องนี้ตั้งแต่สิบสามปีก่อนแล้ว

ม่นสะกดอดกลั้นจนถึงวันนี้

....ที่แท้เป็นเรื่องราวใดทำให้ยอดขุนพลสยองขวัญที่ป่าเถื่อนดุร้าย ไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตาอดรนทนรอถึงวันนี้?

.....

กาลเวลาเป็นศัตรูสำคัญของวีรบุรุษ

ไม่ว่ากับวีรบุรุษผู้กล้า หรือสามัญชนคนธรรมดา การพรากพาของกาลเวลา ล้วนให้ความเสมอภาคดุจเดียวกัน

ไม่ว่ายอดขุนพลสยองขวัญนับเป็นวีรบุรุษหรือไม่ อย่างน้อยยอดขุนพลสยองขวัญเอง ถือว่าตัวเองเป็นวีรบุรุษผู้หนึ่ง

...ไม่ว่าตัวเองใช่เป็นวีรบุรุษหรือไม่ แต่คนผู้หนึ่งสามารถยึดถือตัวเองเป็นวีรบุรุษ ย่อมดีกว่ายึดถือเป็นหมีหมา

แต่วีรบุรุษที่แท้จริงเพียงเพื่อเสียสละ วีรบุรุษที่เป็นวีรบุรุษ เ่ป็นเพราะท่านทราบดีว่าต้องเสียสละ ยังยินดีเสียสละ สำหรับกับพวกท่านการเสียสละเป็นการลุส่วงชนิดหนึ่ง

หมีหมาที่อวดดนเป็นวีรบุรุษหาเป็นเช่นนั้นไม่ พวกมันเปลือกนอกเป็นวีรบุรุษ แท้ที่จริงเป็นหมีหมา มีสุขร่วมเสพ มีภัยท่านด้าน ถูกดาบปักชายโครง ไม่ขอกระทำ ให้บุกน้ำลุยไฟ จำเป็นด้องบ่ายเบี่ยง ถมหินลงบ่อถือเป็นภาระพึงกระทำ ดังนั้นพวกมันไรเภทภัยอันดราย มีอายุขัยยืนยาวเสพสุขวาสนา ไม่ถือสาคำก่นด่าประณาม

แต่ว่าหมีหมาก็ดี วีรบุรุษก็ดี ยอดขุนพลสยองขวัญมีอายุมากขึ้นทีละน้อย กรายใกล้ความตายไปทุกขณะ เริ่มนำพาต่อเรื่องราวมากหลายแล้ว

ขณะที่ยอดขุนพลสยองขวัญเดือดดาล สองมือสามารถกระชากราชสีห์ตัวหนึ่ง เมื่อมันทะยานจิต เสียงดวาดสามารถสั่นสะเทือนผู้คนข้างกายกลายเป็นคนปัญญาอ่อน ดอนที่มันแค้นคั่ง เคยกัดมือขาวผ่องของนางบำเรอคนหนึ่งที่ใช้ตะเกียบคีบกับถึงเบื้องหน้ามันขาดจากกัน

แต่ว่ายอดขุนพลสยองขวัญชาญฉลาดกว่าผู้ใด

บนเส้นทางยุทธจักรสีทองชีด ซึ่งทุกผู้คนหวังกอบโกย ยามยกมือวางเท้า แม้แต่การหัวร่อร่ำไห้ อยู่ร่วมพลัดพราก รุ่งเรืองตกต่ำ ตลอดจนการสวมกอดด้วยพลัง เล่นหมากรุกเดิมพันชีวิต พนันอย่างอาจหาญดื่มสุราด้วยเลือดลมร้อนแรง เพียงแต่เป็นละครที่เล่นอยู่บนเวที

นอกจากพลังฝีมือสูงเยี่ยมแล้ว ยังต้องรู้จักเล่นละคร

บางครั้งการรู้จักประพฤติดน มีความสำคัญกว่าการกระทำเรื่องราวอีก

ยอดขุนพลสยองขวัญล่วงรู้ถึงเหตุผลข้อนี้

เรื่องการแสวงหายาอายุวัฒนะ มีแต่ผู้งมงายเช่นจิ๋นชีฮ่องเต้จึงกระทำ

มันทราบดีว่าคนมิอาจไม่ตาย มันเพียงหวังตายช้ากว่านี้ และมีชีวิตอย่างสมใจกว่าผู้ใด

ที่แล้วมามันเป็นคนทุนหันพลันแล่น ก่อนที่จะประสบความสำเร็จมันย่อมรู้จักสะกดกลั้นกลืน หลังจากประสบความสำเร็จ มันเพียงอดทนกลั้นกลืนต่อผู้บังคับบัญชา และก่อนเผชิญเรื่องสำคัญ ยามนี้มันไม่ต้องกลั้นกลืนโทสะต่อผู้ใดอีก ไม่ว่าผู้ใดอยู่เบื้องหน้ามัน ล้วนต้องกลั้นลมหายใจไว้

พร้อมกับอายุที่สูงวัยขึ้น พอชราภาพ เพลิงโทสะของมันก็ถูกสลายดุจเดียวกับผมเผ้าที่หลุดร่วง ผมเผ้าที่หลุดร่วงของมัน คล้ายดำเนินการโกนผมมาก็ปาน

แต่รอจนมันกำจัดอุปสรรคขวากหนาม เป็นใหญ่ในแผ่นดิน ความเหิมเกริมของมันก็กลับคืนสู่สภาพเมื่อกาลก่อนแล้ว

เรื่องที่อดกลั้นเป็นเวลานาน ในที่สุดสามารถกระทำอย่างเต็มที่แล้ว

...ที่ยอดขุนพลสยองขวัญคิดกระทำ ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?

.....

ซึ่งความจริง มันไม่ทำอะไร

มันเพียงแต่คิด “เก็บกวาด” สักครา

การ “เก็บกวาด” นี้ สามารถแปลความหมายว่าเป็นการ “สะสาง”

บ้านซ่องยุ่งเหยิง ต้องเก็บกวาดบ้าง ประดูสกปรก สมควรสะสาง หากต้องการให้ท้องร่องไหลสะดวกปลอดโปร่ง ต้องลอกสิ่งอุดตันออก หลักประกันของอำนาจคือ จัดการกับผู้ที่สามารถใช้อำนาจอื่นไป

ที่สำคัญยิ่งกว่าคือ ผู้ใดมีชื่อเสียง ทรงเกียรติภูมิกว่ามัน มันต้องกำจัดคนผู้นั้นไปก่อน อย่างนั้นมันจะเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงที่สุด และทรงเกียรติภูมิที่สุด

เพียงนี้เท่านั้น

สำหรับกับยอดขุนพลสยองขวัญ การกระทำเรื่องเช่นนี้ มิใช่เรื่องยากลำบากอันใด เพียงแต่ต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง

ไม่ว่ามันเหิมเกริมปานใด ลำพองเพียงไหน ไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างกว่ามันว่า เคล็ดลับของการต่อสู้ช่วงชิง อยู่ที่ไม่อาจใช้ไม้รวกลำหนึ่งกวาดผู้คนบนเรือดกน้ำในคราเดียว หากแต่สามารถใช้ไม้รวกลำหนึ่งกวาดผู้คนบนเรือดกน้ำ ในเวลาที่แดกต่างกัน

ทั้งนี้เพราะวิธีแรกจะเร่งเร้าให้คนทั้งหมดร่วมมือกันเตะท่านลงจากเรือ วิธีหลังจะทำให้ทั้งหมดลงมือผลักไสผู้อื่นลงจากเรือ สุดท้ายเพียงหลงเหลือท่านอยู่บนเรือ

การต่อสู้ช่วงชิง ความจริงเป็นวิธีการให้ท่านอาศัยแรงลมบรรลุถึงฝั่งตรงข้าม ทิ้งบุคคลอื่นอยู่ท่ามกลางกระแสคลื่น

.....

เพื่อ "เก็บกวาด" สิ่งของข้างกายให้ดี สิบกว่าปีมานี้มันฝึกอบรมบุคคลสี่คน เพื่อปฏิบัติภารกิจครั้งนี้

พวกมันเป็นสี่บริวารคู่ใจเจี้ยว เก็ง โถ่ว เก้า (นก เกาทัณฑ์ กระด่าย สุนัข)

นามของพวกมันแปลกประหลาดยิ่งแนววิชาฝีมือที่พวกมันฝึกปรือประหลาดยิ่งกว่า

ในยุทธจักรแทบไม่มีผู้ใดรู้จักพวกมัน

แม้แต่คนในสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ก็ไม่ทราบว่าพวกมันเป็นคนของเส้นทางใด

พวกมันเพียงรับใช้ต่อยอดขุนพลสยองขวัญ

พวกมันประกอบด้วยเชียวเพ็กกั่ว (ทลายโลงน้อย) ถังเชี่ยวเจี้ยว เสี่ยยิกเทียนอ้วง (ผู้ยิงอาทิตย์) ลุ้ยได้เก็ง เจ่กเลี่ยวแป๊ะเลี่ยว (หนึ่ง

หมดร้อยสิ้น) โถ่วได้ชือ เจ่กชี้แป๊ะเลี่ยว (ดายสิ้นเรื่องราว) เก้าเต้าหยิน

พวกมันก็รอจนถึงวันนี้ ค่อยล่วงรู้ภารกิจของตัวเอง

พวกมันรอคอยมาสิบห้าปี ในที่สุดค่อยได้รับมอบภารกิจ

เป็นภารกิจที่ต่อเนื่องตามกัน

ภารกิจที่คาดคิดไม่ถึง

คนทั้งสี่ความจริงมีปฏิกิริยาปราดเปรียว คำพูดที่ได้ยิน หนังสือที่เคยอ่าน ขอเพียงเป็นส่วนสำคัญ พวกมันล้วงท่องออกมาได้โดยไม่ตกหล่นแต่พอได้รับมอบภารกิจที่รวบรัดนี้แทบขอให้ยอดขุนพลสยองขวัญบอกซ้ำอีกเที่ยวหนึ่ง

ยอดขุนพลสยองขวัญเห็นว่า โอกาสมีเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

...วันนี้ท่านไม่ฆ่ามัน วันหน้ามันไม่แน่ว่าจะละเว้นท่าน ยอดขุนพลสยองขวัญมีอายุสูงวัยขึ้น ทุกค่ำคืนฝนตก แผลเก่าที่เคยได้รับล้วนแสดงปฏิกิริยาขึ้น มันต้องคำนึงถึงวันข้างหน้า บุตรชายของมันอายุยังเยาว์ บุตรีของมันก็เยาว์วัยยิ่ง ภรรยาคู่ทุกข์คู่ยากก็เพียงเป็นสตรีธรรมดาสามัญ

...มันเชื่อว่าเคล็ดลับของความสำเร็จคือ ไม่ภลัวความสำเร็จ แต่หลังจากที่ประสบความสำเร็จต้องขจัดหนทางที่ผู้อื่นจะประสบความสำเร็จไป ตัวเองจึงจะประสบความสำเร็จตลอดไป

...ต่อให้เป็นศัตรูที่กล้าแข็งกว่านี้ ยังต้องมีจุดอ่อน เมื่อค้นพบจุดอ่อนของศัตรู ก็สามารถโค่นพ่ายแพ้โดยง่ายดาย จุดอ่อนของศัตรูมักซ่อนอยู่ในปมเขื่องของมัน ขอเพียงศึกษาให้ดีจะค้นพบได้

...มันเมื่อสามารถเติบใหญ่กล้าแข็งขึ้นในสหพันธ์แนวร่วมใหญ่

สามารถฆ่าจ้งเม้งจู้ขึ้นแทนที ก็ไม่อาจปล่อยให้ผู้อื่นเติบโตกล้าแข็งจนฆ่ามันได้

ดังนั้นมันส่งจดหมายเชื้อเชิญหัวหน้าชมรมโดดเดี่ยวฉั่วคอฮั่นรุดมาหารือลับ

ฉั่วคอฮั่นนำบริวารคู่ใจทั้งสาม ซึ่งประกอบด้วยกุ้ยฮวก (ผมปีศาจ) กุ้ยคา (เท้าปีศาจ) กุ้ยกัก (เขาปีศาจ) เดินทางมาถึงหมู่ตึกสักการะฟ้า

ยอดขุนพลสยองขวัญกับฉั่วคอฮั่นปิดประตูห้องชาป้วงแจ (ห้องสามแข็งข้อ) สนทนากันตัวต่อตัว

“เรามีความลับประการหนึ่งคิดบอกต่อท่าน”

“ท่านบอก”

“ฮู่เม้งจู้(รองผู้นำสหพันธ์)ของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่เราคิดฆ่าท่าน”

ฉั่วคอฮั่นขู่คำรามว่า

“จังซุ้ยฮ้งหรือ?มันมีกำลังขวัญเช่นนี้?มันกล้ากระทำต่อเราเช่นนี้?”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

“ระหว่างพวกเรา ฆ่าคนไม่ต้องมีกำลังขวัญ เพียงต้องการพลัง”

มันปรบมือคราหนึ่ง บริวารของมันก็ฉุดลากคนผู้หนึ่งออกมา

คนที่แทบไม่มีสารรูปผู้คนผู้หนึ่ง

ตลอดทั้งร่างคนผู้นี้ล้วนเละเทะ นิ้วมือของมันถึงกับเละเทะจนเหลือแต่รากนิ้ว

แต่ที่เละเทะที่สุดยังคงใบหน้าของมัน

ฉั่วคอฮั่นกรำศึกมาเจ็ดร้อยห้าสิบเอ็ดครั้ง มองปราดเดียวก็ดูออก ว่า คนผู้นี้ถูกทุบตีจนเละเทะทั้งเป็น...เละเทะจนไม่ต่างกับชามเคลือบที่ตกแตกใบหนึ่ง

ฉั่วคอฮั่นถามว่า

“มันเป็นใคร? ทำอะไร?”

ยอดขุนพลสยองขวัญยิ้มแล้ว

ยากนักที่มันจะแย้มยิ้มสักครา

ขณะที่มันไม่ยิ้มเป็นที่สยองขวัญ ยามยิ้มน่าสยองขวัญยิ่งกว่า

คนที่ถูกทุบตีจนเละเทะ พอเห็นยอดขุนพลสยองขวัญแย้มยิ้ม คล้ายกับเละเทะถึงปอดหัวใจ อุจจาระปัสสาวะเล็ดหลั่งออกมาอย่างไม่อาจควบคุมรั้งยั้ง กล่าวว่า

“เป็น...จังฮู่เม้งจู้...ให้...เรา...ฆ่า....ท่าน ได้....เจียง...กุน...จับตัว...เราได้...”

ยอดขุนพลสยองขวัญโบกมือวูบ บริวารก็คุมตัวคนผู้นี้ล่าถอยไป

ฉั่วคอฮั่นขุ่นแค้นจนกระโดดไลดเต้น ร้องว่า

“จังซุ้ยฮั้งอันบัดซบ เราจะฆ่ามัน เราต้อง...”

ยอดขุนพลกล่าวว่า

“ดกลง ท่านฆ่ามัน ตำแหน่งฮู่จ้งเม้งจู้จะเป็นของท่าน”

มันกล่าวด้วยความเหนื่อยล้าว่า

“เราเหนื่อยแล้ว ต้องการมีคนรับช่วงสืบแทน”

ฉั่วคอฮั่นคาดคิดไม่ถึงว่าจะมีเรื่องดีเช่นนี้ คล้ายอยู่ดีๆ พบ

พานหญิงงามไม่คาดฝันก็ปาน

วันเวลาที่ผ่านมา มันคิดพาตัวเข้าสู่ศูนย์กลางอำนาจของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ แต่ต่อให้เค้นสมองครุ่นคิด ยังไม่พบช่องทางอันใด

ยอดขุนพลสยองขวัญใช้แววตาของหมอดู พินิจพิจารณา “สหายร่วมแนว” ผู้นี้อยู่ชั่วขณะ มองจนหัวหน้าชมรมโดดเดี่ยวบังเกิดความตะครั่นตะครอขึ้นมา จากนั้นยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

“ท่านไปเตรียมการก่อนเถอะ หากเรารู้จักดูชะตาราศี คงบอกว่าท่านมีชะตาดอกท้อแล้ว”

...ชะตาดอกท้อ ใช่เป็นโชคชะตาหรือเป็นคราเคราะห์

...หากเป็นคราเคราะห์ เหตุใดทุกผู้คนหวังมีชะตาดอกท้อ? หากบอกว่าเป็นโชค ในชะตาดอกท้อไฉนแฝงอันดราย?

ฉั่วคอฮั่นหลังจากวางแผนกับบริวารคู่ใจทั้งสาม กำหนดปฏิบัติการม่าจังขึ้น ก็บังเกิดความเหนื่อยล้าจริงๆ

มันนำชาจับแซซึง (สามสิบดาวน้ำแข็ง) ก่อตั้งชมรมโดดเดี่ยวดั้งแต่อายุสิบเก้าปี มีอยู่หลายครั้งที่เข้าร่วมการต่อสู้ช่วงชิงกับค่ายสำนักอื่น สูญเสียมือดีไปไม่น้อย ทำให้มันมิอาจไม่ยึดเกาะสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ไว้ แต่มันที่รักษาฐานะความเป็นอยู่ไว้ได้ เพราะมีความสามารถเหนือธรรมดาจริงๆ

มันมีวิชาเซี่ยฮั้งคุ้ง (หมัดบาดเจ็บหนาวเย็น) สร้างซื่อลื่อเลื่องทั่วแผ่นดิน ฆ่าคนในร้อยก้าว ทำร้ายคนในพันก้าว สยบคนในหมื่นก้าว

ผู้ที่ประมือกับมัน บางคนไม่ทันเห็นชัดตา ก็ถูกสยบไว้ ได้รับบาดเจ็บ ผู้ผู้เสียชีวิต

มันเสี่ยงกับอาการแทรกซ้อนฝึกเพลงหมัดทำร้ายหนาวเย็นสำเร็จ ทางหนึ่งปฏิบัติตัวโดยเคร่งครัด ไม่ชมชอบความงาม ไม่ลุ่มหลงเมรัย ไม่ ตะกลามอาหารเลิศรส ไม่นิยมการละเล่นต่างๆ ดังนั้นก่อตั้งชมรมโดด เด่ยวขึ้น เป็นการเปรียบเปรยถึงความโดดเดี่ยวพิกลของมัน

นอกจากนี้ยังมีความหมายอีกประการหนึ่ง เนื่องด้วยฉั่วคอฮั่น เป็นชาวกว่างตุ้ง คำ "โกวฮั้ง" (โดดเดี่ยว) ยังสามารถแปลเป็นความหมาย อีกระหนึ่

มันมีฉายาเจ่กม้อปุกป๊วก (ไม่ถอนแม้ขนเส้นเดียว) ที่แล้วมา มีธยัสถ์จนเหลือเชื่อ ห้ามมิให้คนในครอบครัวรับประทานข้าวเหลือแม้ สักเม็ดเดียว แม้แต่ดอนตรุษสารท ก็เพียงฆ่าไก่ตัวเดียว กระทั่งคอไก่ จะงอยปากไก่ ก้นไก่ มันก็จัดการแต่ผู้เดียว รับประทานหกวันค่อยเลิกรา แม้แต่ขนไก่ที่ถอนออกมา ยังใช้คนจัดทำเป็นไม้กวาด

ปรกดิมันออกทำงาน มักให้บริวารควักกระเป๋าเลี้ยงแขก รวมทั้ง เลี้ยงดูมัน แม้แต่วันแต่งงานของมัน ชองของขวัญล้วนรับไว้ แต่อาหาร ที่เลี้ยงดูจัดหาอย่างลวกๆ แขกเหรื่อที่มาส่วนใหญ่ หิวโหยจนต้องแวะ รับประทานหมี่ในระหว่างทาง ค่อยกลับบ้านได้ แต่แขกเหรื่อที่มากลับ มากมายยิ่ง

หลังจากนั้นวันใดที่ฉั่วเม้งจู้ (หัวหน้าชมรมแซ่ฉั่ว) จัดงานเลี้ยง เจ้าของแผงลอยที่มีไหวพริบปราดเปรียว จะตั้งแผงขายอาหารอยู่ข้างทาง ล้วนเรียกลูกค้าได้เป็นจำนวนมาก

มันก็ไม่ชมชอบให้บริวารฟุ่มเฟือย มันกริ่งเกรงทั้งหมดผลาญเงินทองของมัน

แต่สภาพในตอนนี้ผิดแผกไป

ค่าใช้จ่ายของงานเลี้ยงทั้งหมด ล้วนเป็นยอดขุนพลสยองขวัญรับผิดชอบ

...การผลาญเงินของผู้อื่น กับผลาญเงินของตัวเอง จะอย่างไรเป็นคนละเรื่องกัน

...คนผู้หนึ่งประหยัดเงินให้แก่ตัวเอง ไม่แน่ว่าจะประหยัดเงินให้แก่ผู้อื่น

ฉั่วคอฮั่นมิใช่คนเช่นนั้นจริงๆ

ยอดขุนพลสยองขวัญเหนมันเหนอยลากเลยงสุราทดทสุด จัดอาหารที่เลิศรสที่สุดให้แก่มันเมื่อมันดื่มกินจนไม่เหน็ดเหนื่อยไม่อ่อนเพลียก็พบเห็นสตรีที่น่าดูที่สุด

เป็นหญิงสาวที่ผอมเล็กแบบบางในความองอาจแฝงความคิดพึงพาดูเผินๆยังเข้าใจว่านางเป็นเด็กชายผู้หนึ่ง แต่พอเพ่งพิจารณา พบว่านางเป็นอิสตรีที่โศกซึ้งตรึงตรานางหนึ่ง

ฉั่วคอฮั่นพอพบเห็นนาง ก็รำพึงรำพันในใจ...เราไม่ชมชอบความงาม ไม่สุ่มหลงเมรัย ไม่ตะกลามอาหารเลิศรส ไม่นิยมการละเล่นใดๆ

แต่มารดามันใช้จ่ายเงินของผู้อื่นดื่มสุราเที่ยวสตรี ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

เมื่อมันบังเกิดความเมามายอยู่เจ็ดส่วน ความจริงเป็นบริวารคู่ใจ

ทั้งสามประคองมันจากไปชัดๆ แต่พอเข้าห้องหับ กลับเป็นใบหน้าที่ไหกชั้งใบหนึ่ง

นางดูไปผอมเล็กถึงเพียงนั้น คล้ายเด็กน้อยที่ยังเจริญเติบโตไม่เต็มที่ แต่อำนาจเย้ายวนนั้น ยังรุนแรงยิ่งกว่าสตรีที่เติบโตสาวร้อยเท่า

ฉั่วคอฮั่นรู้สึกมีพลังที่คล้ายต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง แผ่ซ่านขึ้นจากท้องน้อย พริบตานั้นมันเห็นว่าการเป็นสัตว์เดียรัจฉานตัวหนึ่ง ยังสมใจกว่าการเป็นคนผู้หนึ่ง

สตรีนางนั้นทอดร่างรองรับ ปล่อยให้มันย่ำยีตามอำเภอใจ

ขณะที่มันมีความรู้สึกว่า ตัวเองอยู่ในช่วงชะตาดอกท้อจริงๆ สตรีนางนั้นกลับส่งเสียงดังอืมม์ จูบปากของมัน ความเคลื่อนไหวรุนแรงนี้ ทำให้มันร่างสั่นกระตุกขึ้นมา นางใช้กำลังถึงเพียงนั้น คล้ายปลาที่กระโดดขึ้นบนก้อนหินตัวหนึ่ง ในที่สุดกัดลิ้นของมันขาด

ฉั่วคอฮั่นหัวร่อด้วยความภาคภูมิ ไม่มีบุรุษใดที่ไม่ยินดี ต่อการที่สตรีเพศได้รับความสุขจากตัวมัน มันใช้ฝ่ามือที่อวบหนา ตบแผ่นหลังที่ซูบเรียวของสตรีนางนั้น กล่าวว่า

“เจ้าไม่ได้พบกับบุรุษเป็นเวลานานกระมัง...”

แต่แล้วชุ่มเสียงของมันชะงักขาดหาย

สตรีนางนั้นพลันกระโดดปราดขึ้น

ใบหน้านางเป็นสีเขียว คล้ายกับใบหน้านั้นเกาะเต็มไปด้วยสาหร่ายเขียวเข้ม

นางสวมเสื้อผ้าอย่างรวดเร็ว

นางพอสวมใส่เสื้อผ้าเสร็จสิ้น ฉั่วคอฮั่นตั้งแต่ลิ้นถึงทรวงอก

อย่างน้อยมีอยู่สิบเอ็ดแห่งที่เน่าเปื่อยสลายอย่างรวดเร็ว ระดับความเร็วของการเน่าเปื่อย ยังรวดเร็วกว่าเกิดจันทรคราสอีก

สตรีนางนั้นโน้มหน้ามา ใต้แสงโคมสาดส่อง ใบหน้านั้นงดงามดั่งผลท้อ ซุ่มเสียงกลับเย็นซาราวน้ำแข็งกล่าวว่า

"ท่านคิดฆ่าจังฮู่เม้งจู้ ยังห่างไกลอีกมากนัก"

กล่าวจบ น งเแล้นหายไป

ฉั่วคอฮั่นคิดร้องก็ร้องไม่ออก กระทั่งซุ่มเสียงก็ "เปื่อยสลาย" แล้ว

มันฝืนใจคืบคลานลงจากเตียง ชนใส่ขาโต๊ะ ในเสียงเพล้งพล้างข้าวของบนโต๊ะร่วงหล่นลงบนพื้น จากนั้นค่อยได้ยินเสียงคนสับสน ผมปีศาจ เท้าปีศาจ เขาปีศาจที่เป็นบริวารคู่ใจของมันถาโถมเข้ามา ดวาดว่า

"จังซุ้ยฮั้ง?"

คำพูดทั้งสามคำพอกล่าวฉั่วคอฮั่นซึ่งครองความยิ่งใหญ่มาชั่วชีวิตก็สิ้นใจตาย

สามปีศาจไม่ทันหามมันออกจากห้อง ร่างของมันก็เปื่อยสลายแหลกเละ ราวกับข้าวเหนียวดำที่ถูกปัดร่วงหล่นลงจากเตาหม้อหนึ่ง

.....

สามปีศาจกับสามสิบดาวน้ำแข็งแห่งซมรมโดดเดี่ยวประกาศว่าจะตามล่ารองผู้นำสหพันธ์แนวร่วมใหญ่จังซุ้ยฮั้ง

จังซุ้ยฮั้งประหวั่นลนลานยิ่ง

ที่แล้วมามันมีนิสัยโอบเอื้ออารีกว่ายอดขุนพลสยองขวัญ ดังนั้นได้รับความรักจากบริวาร เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้มันชื่อเสียงตกต่ำ ต้องรีบรุดมาขอคำแนะนำจากยอดขุนพลสยองขวัญ

เมื่อพบเห็นศีรษะอันล้านเลี่ยนราวไข่ฟองมหึมาของจังเม้งจู้ มันรู้สึกว่าความพ่ายแพ้กำลังถาโถมเข้าหามัน ต้องถามอย่างร้อนรนว่า

"จังเม้งจู้ เราควรทำอย่างไร?"

เสียงหัวร่อของยอดขุนพลสยองขวัญฟังดูคล้ายเสียงไอ จากนั้นยกมือลูบคลำศีรษะล้านเลี่ยน กล่าวว่า

"น้องเรา พวกมันคิดรังควานท่าน อย่างนั้นท่านควรทำอย่างไร?"

จังซุ้ยฮ้งรู้สึกว่าตัวเองไม่มีหนทางถอยได้ ดังนั้นกล่าวว่า

"เราจะฆ่าพวกมัน"

ยอดขุนพลสยองขวัญใช้น้ำเสียงที่กระด้างกว่าก้อนหินกล่าวว่า

"ดกลง เราสนับสนุนท่าน"

ยอดขุนพลสยองขวัญเมื่อกล่าวเช่นนี้ ไม่มีเรื่องใดที่ทำไม่ได้ จังซุ้ยฮ้งใช้แววตาที่ดื้นดัน แสดงออกถึงสำนึกขอบคุณและสำนึกน้ำตา แต่มันยังตั้งใจว่าจะจัดการกับศัตรูค่อยคำนับขอบคุณยอดขุนพลสยองขวัญ

มันขณะจะเดินถึงหน้าประตูห้องซาป้วงแจ ยอดขุนพลสยองขวัญพลันถามมันว่า

"ท่านที่แท้ฆ่าฉั่วคอฮั่นหรือไม่?"

จังซุ้ยฮ้งตอบว่า

"เราไม่"

ยอดขุนพลสยองขวัญทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เราเชื่อท่าน"

จังซุ้ยฮ้งพอเปิดประตูออก เกาทัณฑ์เจ็ดสิบสามดอก อาวุธลับหกสิบเจ็ดสาย หอกยาวสิบสองเล่ม ทวนยาวสิบห้าเล่ม ยังมีง้าวยาวอีกสาม

เล่ม ล้วนปักทิ่งแทงใส่ร่างมัน

จากนั้นยอดขุนพลสยองขวัญเดินช้า ๆออกไปหยิบฉวยดาบใหญ่มาเล่นหนึ่ง ฟันศีรษะของจังซุ้ยฮ้งซึ่งยังเบิกตาถลน ยืนหยัดไม่ยอมล้มสง่า

ศีรษะคนกลิ้งหลุน ๆไปชนถูกป้ายพระภูมิเจ้าที่ ค่อยหยุดนิ่งลง ยังกลอกตาดลบหนึ่ง มองเห็นคอขาดของตัวเอง

ยามนั้น ผู้คนที่ชุมนุมอยู่นอกห้อง เพิ่งเห็นยอดขุนพลสยอง-ขวัญที่ล้างญาติด้วยคุณธรรมคุกเข่าลง หันหน้าหาฟ้า ร่ำไห้คร่ำครวญว่า

“สวรรค์เอย เราเพื่อล้างแค้นให้แก่ฉั่วยี่กอ (พี่รองแซ่ฉั่ว) กลับฆ่าจังยี่ตี่ (น้องรองแซ่จัง) ที่เราปลูกฝังมากับมือ สวรรค์เบื้องบนไฉนเดียวเข็ญทรมานเราปานนี้?”

ผู้คนในบริเวณ รวมทั้งสามปีศาจล้วนได้ยินเสียงฟ้าร้องครืนครั่นที่ขอบฟ้า เข้าใจว่าแม้ฟ้ายังตื้นตัน เบื้องสูงเบื้องต่ำของชมรมโดดเดี่ยวสมควรสำนึกในบุญคุณของยอดขุนพลสยองขวัญจึงถูกต้อง

ฟังว่าคนยามโชคดี บนใบหน้าจะปรากฏประกายเหลืองเรืองรองชนิดหนึ่ง สีเรื่อเหลืองจุดนี้ คล้ายเปลวเทียนทอทาบลงบนกระดาษ แสงอุทัยประดับที่ชั้นเมฆ ระหว่างนี้ใบหน้ายอดขุนพลสยองขวัญปรากฏสีสันเช่นนี้ขึ้น ศีรษะมันความจริงคล้ายไข่ฟองมหึมา พอต้องแสงอาทิตย์ดูไปคล้ายไข่เหลืองที่ถูกห่อหุ้มอยู่ในเปลือกก็ปาน

มีหมอดูผู้หนึ่งพอเห็นลักษณะใบหน้าของยอดขุนพลสยองขวัญทำนายว่าเป็นปรากฏการณ์แห่งมังกรทะยาน ซึ่งไม่เคยมีมาเลยแต่โบราณกาล จวบกระทั่งอนาคตกาล มันดูลักษณะราศีผู้คนมายี่สิบปี ใน

ที่สุดพบพานลักษณะที่ดีเช่นนี้ นับแต่นี้มันไม่ดูลักษณะราศีอีก กล่าวจบก็ปิดร้านรวงจากไป สร้างความประหลาดใจแก่ผู้คนอยู่คราวครัน

จวบกระทั่งหนึ่งเดือนให้หลัง มีคนพบว่าหมอดูนั้นกลายเป็นศพลอยน้ำ ไม่ทราบเสียชีวิตเพราะเหตุใด ภายหลังมีพนักงานมือปราบผู้หนึ่งสืบทราบว่า คนผู้นี้เคยเข้าสังกัดสหพันธ์แนวร่วมใหญ่สองครั้งกาลก่อนทำงานให้แก่ยอดขุนพลสยองขวัญ แต่ไม่มีจุดเด่น ไม่เป็นที่รู้จักของผู้คน สืบสาวถึงตอนนี้ ก็ไม่อาจสืบสาวต่อไป ทั้งนี้เพราะพนักงานมือปราบนั้นลอยพลัดตกลงจากหน้าผาเก้าตึงง่ำเสียชีวิต

หลังจากนั้นยังมีหมอมีชื่อผู้หนึ่ง ถูกเชิญตัวมารักษาอาการเจ็บป่วยเล็กๆน้อยๆให้แก่ยอดขุนพลสยองขวัญ ตรวจพบว่าไม่เพียงแต่มีแววเรื่อเหลืองบนใบหน้า บนขม่อมก็เปล่งสีเรื่อเหลืองชั้นหนึ่ง จากเหลืองค่อยๆกลายเป็นเขียว มีวี่แววจะกลายเป็นสีเทา

หมอผู้นั้นเห็นว่า นี่เป็นวิกฤตการณ์ของจากรุ่งเรืองเป็นเสื่อมโทรม

ยอดขุนพลสยองขวัญถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"ใช่มีหนทางแก้ไขหรือไม่?"

หมอผู้นั้นขบคิดอยู่ครึ่งค่อนวัน เพียงกล่าวว่า

"สร้างกรรมเวรให้น้อยลงเถอะ"

คำพูดพอกล่าว มันแทบถูกผู้คนที่ให้การอารักขายอดขุนพลสยองขวัญตบจนหน้าบวมพอง

ยอดขุนพลสยองขวัญกลับสมนาคุณมันด้วยทองคำ กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"พวกเรายอมรับคำวิพากษ์วิจารณ์ด้วยเป็นมิตรของทุกผู้คน มาดรว่าพวกมันอาจถูกผู้อื่นใช้สอยมาก็ตาม"

จากนั้นส่งคนนำหมอผู้นั้นออกจากหมู่ตึกสักการะฟ้า

สามเดือนให้หลัง หมอผู้นี้นอนหงายชี้ฟ้าอยู่ริมแม่น้ำเชียวชู่กัง ซึ่งห่างจากหมู่ตึกสักการะฟ้าหนึ่งร้อยสี่สิบแปดลี้ ท้องบวมฉุราวสตรีอุ้มครรภ์ใกล้คลอด เงินทองของมีค่าที่ติดตัวสูญหายไปสิ้น ผู้คนล้วนบอกว่าเป็นโจรมิจฉาชีพฆ่าคนหวังชิงทรัพย์ ผลักไสมันลงน้ำ แสร้งเป็นว่าจมน้ำตาย

จะอย่างไรใบหน้าของยอดขุนพลสยองขวัญยังเรือเหลืองน่าดูยิ่ง หากว่ามันนั่งขัดสมาธิในศาลเจ้า ดูไปกลับคล้ายเป็นเทพเจ้าองค์หนึ่ง

ชั่วเวลาน้ำ คนภายนอกยากจะพบเห็นมันแม้แต่พี่น้องของมันทั้งเจ็ด ก็ยากจะพบหน้ามันสักครา

ซึ่งความจริง พี่น้องของมันเหลือเพียงหกคน ทั้งนี้เพราะก่ายโฮ้วน้ำ "หายสาบสูญ" ไป และเพื่อเป็นการระลึกถึงก่ายโฮ้วน้า ยอดขุนพลสยองขวัญยังเว้นตำแหน่งว่างไว้ ไม่ยอมให้ผู้ใดแทนที่

แน่นอน ยอดขุนพลสยองขวัญวุ่นวายเกินไป มันมีภารกิจมากหลายต้องสะสาง มิหนำซ้ำยังต้องคอยเป็นผ้นำพี่น้องจำนวนมากฟันฝ่าวิกฤตการณ์บี้องหน้า

วันเวลาเหล่านี้ พี่น้องของมันทั้งหกอยู่ร่วมกับเจ้าสำนักฟ้า-สักการะลิ้วหยวยคี้มากกว่า

ลิ้วหยวยคี้เป็นบุคคลพิสดาร มันดื่มสุรา เล่นพนัน เที่ยวสตรี ดีดพิณเล่นหมากรุก แด่งกลอนเขียนตัวหนังสือ ศึกษาทุศโลบาย่ทั้งมวล

เป็นที่โปรดปรานของยอดขุนพลสยองขวัญ ได้รับการคาดหมายว่าจะเป็นผู้สืบตำแหน่งของยอดขุนพลสยองขวัญ

ในชีวิตลิ้วหยวยคี้ถือความพลาดพลั้งเป็นบทเรียน เผชิญอุปสรรคไม่แปรผัน ถือปณิธานไม่เปลี่ยนแปลง

ลิ้วหยวยคี้ไม่ชมชอบผู้ใด ไม่ว่าผู้นั้นเป็นใคร มันด้องด่าว่าด่อหน้าโดยไม่ไว้ไมตรี แต่ขอเพียงมันยึดถือท่านเป็นสหาย แม้บุกน้ำลุยไฟ ก็ไม่ขมวดคิ้วแม้แต่น้อย

เวลาพอนานเข้า ทั้งหมดล่วงรู้นิสัยใจคอของมัน ล้วนยินดีคบหากับมัน ทั้งหมดเคารพรักมันยิ่ง

จวบกระทั่งวันหนึ่ง...

ลิ้วหยวยคี้ "หายสาบสูญ" ไปแล้ว

คล้ายกับสูญสลายไปกับอากาศธาตุก็ปาน

วันที่รับประทานข้าวดื่มน้ำแกงที่ห้องโถงโป๊ยเง็กเทีย (ห้องโถงแปดย้อนทวน) ยากนักที่ยอดขุนพลสยองขวัญจะออกมาร่วมวงด้วย

พี่น้องทั้งหกคึกคักอักโข ซึ่งความจริงยอดขุนพลสยองขวัญไม่ได้พบกับพวกมันเป็นเวลานานแล้ว

...วันนี้ ได้เจียงกุนปรากฏกาย คงต้องมอบหมายหน้าที่สำคัญให้

นึกถึงตอนนี้ พวกมันลอบกระเหี้ยนกระหือรือ บุคคลเช่นพวกมันไม่กลัวถูกดาบฟาดฟัน เพียงกลัวดาบวิเศษขึ้นสนิม สำหรับกับพว. มันการอยู่นิ่งคล้ายกับจะถูกคราบตะไคร่จับเกาะไว้

พี่น้องทั้งหกล้วนเป็นเพื่อนตายที่ยอดขุนพลสยองขวัญคบหาก่อนสำเร็จกิจการใหญ่

ก่วยเทียนอ้วง (เจ้าผ่านฟ้า) ถังแป๊ะหง ติดตามยอดขุนพลสยองขวัญทำศึกสี่สิบเอ็ดครั้งแต่ละครั้งล้วนรับบาดเจ็บ แต่ไม่ตกตาย ผู้คนจำนวนมากบอกว่า หากมิใช่มันรับบาดเจ็บ ยอดขุนพลสยองขวัญคงตกตายแต่แรก

ก่วยเทียนเฮียว (อรุณผ่านฟ้า) ถังแป๊ะเบ๊เคยปฏิบัติหน้าที่ให้แก่ยอดขุนพลสยองขวัญสามสิบสองครั้ง ไม่เคยล้มเหลวแม้สักครั้งเดียว มันตาบอดข้างหนึ่ง มือซ้ายเหลือเพียงสามนิ้ว เท้าขวาเป๋พิการ ใบหูซ้ายเหลือเพียงรากหูส่วนเล็กๆ ใบหน้ามีรอยแผลเป็นสามสาย แต่ไม่เคยทำงานล้มเหลวมาก่อน

เล่าตังดัง (ระฆังเก่า) โง้วเอี้ยม มันมีผิวขาวแต่ปรากฏรอยย่นทั่วใบหน้า ติดสอยห้อยตามยอดขุนพลสยองขวัญนานที่สุด ติดตามเป็นเวลาสามสิบห้าปี มันเคยช่วยชีวิตยอดขุนพลสยองขวัญสองครั้ง ตั้งแต่เจ็ดปีก่อน หมอตรวจพบว่ามันมีโรคร้ายหกชนิด แต่จนบัดนี้มันยังมีชีวิตอย่างคึกคักเข้มแข็ง

เล่าเตียฮุย (เตียวหุยเฒ่า) เจ๊ียะน่ำทั้ง ในคนทั้งหมด มันเจ้าอารมณ์ที่สุด วู่วามที่สุด มันยินยอมตายเพื่อยอดขุนพลสยองขวัญ แต่ก็กลาขัดคอยอดขุนพลสยองขวัญ

เชียวโชยเปี่ยง (พันแปลงน้อย) จูปักงู้ ในคนเหล่านี้ มันมีหน้าตาหล่อเหลาที่สุด ถนัดในการปลอมแปลงโฉม มีวิชาตัวเบาเป็นเลิศรู้จักมักคุ้นซาวยุทธจักร ยอดขุนพลสยองขวัญพึ่งพามันหนีเอาตัวรอดได้สี่ครั้ง

ลู่หัวโฮ้ว (เสือโอบภูเขา) โอ้วฮวย กับชุกละเอ็ง (เหยี่ยวล่าเหยื่อ)

ไอ้วเซี่ย มันสองพี่น้องออกจากสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ห้าครั้ง และกลับเข้าสังกัดห้าครั้ง การถอนตัวหวนกลับทั้งห้าครั้ง เพราะได้รับคำสั่งยอดขุนพลสยองขวัญ แทรกซึมเข้าสู่ค่ายสำนักอื่น โค่นล้มขุมกำลังอันกล้าแกร่งไปห้าขบวน

คนเหล่านี้เคยรับใช้ กระทำความดีความชอบให้แก่ยอดขุนพลสยองขวัญ ยอดขุนพลสยองขวัญก็เกรงอกเกรงใจพวกมันยิ่ง กล่าวว่า

"เชิญรับประทานอาหาร"

พวกมันไม่ได้ร่วมโต๊ะกับยอดขุนพลสยองขวัญเป็นเวลานานแล้ว นี่ทำให้มันนึกถึงวันเวลาที่ผ่านมา ซึ่งผูกพันความเป็นตายร่วมกัน ...ใช่ยังจะหวนกลับไปใช้ชีวิตบุกบั่นทะลวงฝ่า ลงมือด้วยความสมใจอีกหรือไม่?

พวกมันล้วนบอกว่า สีหน้าของยอดขุนพลสยองขวัญดียิ่งเหลืองอร่ามราวพุทธรูป แต่มีคนบอกว่าคล้ายผลท้อ มีคนด่ามันว่า ไฉนเปรียบเปรยได้เจียงกุนเป็นผลท้อ คนที่ถูกด่าว่าเกาศีรษะ ในที่สุดสมมุติว่าเป็นดากวาง ยังคงถูกโต้แย้ง ในที่สุดมีคนร้องโพล่งว่าเป็นปัสสาวะกองหนึ่ง

ทั้งหมดหัวร่อครืนออกมา

ยอดขุนพลสยองขวัญไม่มีโทสะ พลอยหัวร่อด้วย

หัวร่อราวกับหยาดฝนตกลงบนกองฟืน

มันทำให้ทั้งหมดรู้สึกปลอดโปร่ง คล้ายหวนกลับคืนสู่ช่วงเวลาที่ท่องยุทธจักร

บ่าวรับใช้ยกน้ำแกงมาหม้อหนึ่ง ยอดขุนพลสยองขวัญยกมือ

ลูบศีรษะล้านเลี่ยน กล่าวว่า

"ดื่มน้ำแกงเถอะ นี่เป็นน้ำแกงที่ตุ๋นสำหรับพวกเจ้าเป็นพิเศษ"

ทั้งหมดกำลังกระตือรือร้น ยิ่งไม่กล้าขัดเจตนารมณ์ของได้เจียงกุน ดื่มกันคนละหลายชาม ยังรับประทานเนื้อและเครื่องปรุงในน้ำแกงไม่น้อย รสชาติกำซาบซ่านถึงม้ามกระเพาะ ยิ่งดื่มยิ่งอยากดื่ม ยิ่มดื่มยิ่งกระหาย ยิ่งคิดอยากดื่ม

มีคนผู้หนึ่งถามว่า

"นี่เป็นน้ำแกงอะไร?"

ยอดขุนพลสยองขวัญยิ้มอย่างเมตตา กล่าวว่า

"เป็นน้ำแกงที่ตุ๋นสำหรับพวกเจ้า"

"น้ำแกงชวนดื่มยิ่ง"

"อย่างนั้นรับอีกชาม"

ทั้งหมดเพื่อไม่ขัดใจไต้เจียงกุน เพื่อแสดงว่าพวกมันยังสามารถดื่มกิน ยังมีพละกำลังเช่นกาลก่อน ยังรับหน้าที่สำคัญได้ ดังนั้นพากันดื่มต่อ

จวบกระทั่งมีคนผู้หนึ่งตักลูกตาข้างหนึ่ง ต้องร้องว่า

"นี่เป็นลูกตาของคน"

"เหลวไหล"

จากนั้นคนที่โด้แย้งมันช้อนใบหูขึ้นมาข้างหนึ่ง

ครั้งนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า นั่นเป็นใบหูคน

จากนั้นยังมีคนตักลูกอัณฑะขึ้นมาลูกหนึ่ง เหงือกข้างหนึ่ง และวงแหวนวงหนึ่ง

มีคนจดจำวงแหวนวงนั้นออก ถึงกับร้องว่า

“สวรรค์ นี่เป็นน้ำแกงอันใด?”

ยอดขุนพลสยองขวัญยังคงกล่าวคำเดิมว่า

“น้ำแกงที่ตุ๋นสำหรับพวกเจ้า”

“ใช้อันใดตุ๋น?”

“ใช้สมุนไพรอย่างดี ทั้งโสมไล้ฮกจื้อ เง็กเต็ก เจี๊ยะเต้า งู้ฉิก เก้ากี้ ไหงวบีจื้อ แชตี ฮกเหล็ง เส็กดี เกียงอัวะ...ยังมีเนื้อชนิดหนึ่ง”

“เนื้อ? นั่นเป็นเนื้ออะไร?”

สีหน้าของยอดขุนพลสยองขวัญลี้ลับราวกับรูปปั้นที่ยิ้มได้กล่าวว่า

“น้ำแกงที่ตุ๋นสำหรับพวกเจ้า ย่อมใช้เนื้อของสหายพวกเจ้า...เจ้าสำนักฟ้าสักการะลิ้วหยวยคี้”

คนทั้งเจ็ดผุดลุกขึ้นด้วยความตระหนก ค่อยพบว่าแขนขาไร้เรี่ยวแรง มิหนำซ้ำบังเกิดความรู้สึกถูกกัดกร่อนชนิดหนึ่ง เริ่มจากจุดดังชั้งที่ท้องน้อยของพวกมัน คล้ายอสรพิษขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง กำลังกลืนพวกมันลงไปทีละนิ้ว

มีคนถามโพล่งว่า

“ท่าน...ไฉนทำเช่นนี้?”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา จนมีแต่ตัวเองที่ได้ยินว่า

“เราไม่ทำเช่นนี้อาจบางทีสักวันหนึ่งพวกเจ้าจะกระทำต่อเราเช่นนี้”

จากนั้นมันส่งเสียงดังกว่าเดิมคำหนึ่ง

“ฆ่า!”

ซุ่มเสียงยังคงอ่อนโยนราวกับคำทักทายต่อคนรัก

ผู้ที่ดำเนินการฆ่าล้างผลาญคือโถ่วไต้ซือ (ท่านกระต่าย) กับเก้าเต้าหยิน (นักพรตสนัข)

เห็นเลือดเนื้อกระเซ็นซ่าน ลำไส้ของนักสู้เหล่านี้จำแนกไม่ออกว่าใครเป็นใคร เลือดเนื้อของผู้ห้าวหาญเหล่านี้ก็แบ่งแยกไม่ออกว่าใครเป็นใคร

พวกมันทั้งเจ็ดไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้แต่ปล่อยให้นักฆ่าทั้งสองนี้ “ล่วงล็ก” ยิ่งกว่าคนรัก “เชือดเฉือน” ตามความพอใจ จวบกระทั่งเรือนร่างของพวกมันกลายเป็นกะรุ่งกะริ่ง ต่อให้พวกมันยังมีชีวิตอยู่ ยังจำแนกไม่ออกว่า เนื้อชิ้นใดเป็นของผู้อื่น เนื้อชิ้นใดเป็นของตัวเอง

พวกมันไม่ตกตายกลางสมรภูมิ กลับเสียชีวิตบนโต๊ะอาหาร

ยอดขุนพลสยองขวัญ ทางหนึ่งควบคุมดูแลการลงมือของโถ่ว-ไต้ซือและเก้าเต้าหยิน ทางหนึ่งรับประทานอาหารบนโต๊ะ รับประทานอย่างเอร็ดอร่อยข้าวปลาอาหารนี้ย่อมเป็นบริวารคู่ใจของมันนามเตียบ้อซูกับซ่งบ้อฮือตรวจสอบแน่ชัดแล้วค่อยส่งมา

ยอดขุนพลสยองขวัญรับประทานพลางกล่าวว่า

“พวกเจ้าติดตามเราหลายสิบปี กล้าแข็งแต่แรก วันหน้าหากเราไม่ระวังป้องกัน บุตรภรรยาเราไหนเลยเป็นคู่มือของพวกเจ้า? ดังนั้นไม่ฆ่าไม่ได้”

มันกล่าวอีกว่า

"ลิ้วหยวยคี้ทราบดีว่า ที่อยู่ของเราเรียกว่าหมู่ตึกสักการะฟ้า สำนักมันยังคงใช้ชื่อสำนักฟ้าสักการะ พวกเจ้ากลับไม่ล่วงรู้ถึงความทะเยอะทะยานของมัน นับว่าสมควรฆ่า"

มันกล่าวย้ำคำเดิมว่า

"สมควรฆ่า"

โถว่ได้ซือกับเก้าเด้าหยินพอฟัง ต้องหยุดงาน "เชือดเฉือน" ในมือลง

พวกมันคาดคิดว่ามีภาระหน้าที่ใหม่อันใดมอบหมายให้พวกมันแสดงฝีมืออีก

เมื่อยอดขุนพลสยองขวัญเดินออกจากห้องลับ กลิ่นคาวเลือดก็โชยไปไกล ลี้เศษ แม้แต่มันเองยังรู้สึกว่าในตัวมีกลิ่นเหม็นอย่างประหลาดชนิดหนึ่ง

นี่ทำให้มันรู้สึกตะครั่นตะครออยู่บ้าง

มันเดินไปล้างมือที่ริมบึง

น้ำในบึงใสจนมองเห็นตัวไส้เดือนที่เคลื่อนไหวอยู่ก้นบึง แม้แต่ปลาหลีฮื้อยังแหวกว่ายมาจูบมือของมัน

นี่สร้างความเบิกบานใจแก่มัน จนนึกถึงบุตรีคนเล็กของมัน

แต่เสียงล้างมือของมัน กลับสร้างความตื่นตัวแก่หนุ่มสาวที่คลอเคลียอยู่ริมบึงคู่หนึ่ง

หนุ่มสาวทั้งสองชะโงกศีรษะมา คิดชมดูว่าเป็นใครกลับพบเห็นมัน

คนทั้งสองรีบผุดลุกขึ้น

"ได้เจียงกุน"

บุรุษนั้นเรียกหาคำหนึ่ง ที่ห่างเอวมันเสียบดาบที่ไร้ฝักเล่มหนึ่ง

ยอดขุนพลสยองขวัญไม่กล่าวว่ากระไร เพียงสนหนาหยอกเอินพวกมันหลายประโยค จากนั้นกลับเข้าห้องชาป้วง-แจของมัน

ตลอดรายทางมันนึกถึงหนุ่มสาวที่พบพานเมื่อครู่ บุรุษหนุ่มเป็นคนที่มันตั้งใจปลูกฝัง ฉายาเทพยะเยียบน้อยเชียวเกียมเจ็ง

มันโปรดปรานเชียวเกียวเจ็ง จนพี่น้องซึ่งเพิ่งจบชีวิตสิ้นวิญญาณทั้งเจ็ดบังเกิดความริษยา แต่เชียวเกียมเจ็งก็ไม่ได้สร้างความผิดหวังแก่มัน มันมอบหมายภารกิจแก่เชียวเกียมเจ็ง ไม่ต้องกล่าวมากความ เชียว-เกียมเจ็งก็ไม่ถามมากความ มักกระทำลุล่วงให้แก่มัน ทั้งยังกระทำได้ดีกว่าที่มันคาดหวังไว้ส่วนหนึ่ง

...ไม่มากไม่น้อย ดีกว่าส่วนหนึ่ง หากดีเกินไป จะเป็นการดูแคลนความสามารถของยอดขุนพลสยองขวัญแล้ว

เชียวเกียมเจ็งมีหน้าตาหล่อเหลาเกินไป ดังนั้นขณะที่ปฏิบัติการเข่นฆ่าล่าล้างให้แก่มัน มักต้องสวมใส่หน้ากากปีศาจร้าย ค่อยปฏิบัติ-การได้

สำหรับหญิงสาวนั้นคาดว่ามีอายุเพียงสิบหกสิบเจ็ดปี ยอดขุนพลสยองขวัญเพียงมองดูนางแวบหนึ่ง มันซึ่งเพิ่งรับประทานอิ่มหนำมา

ก็บังเกิดความหิวกระหายขึ้น

ในโลกไฉนมีสตรีที่งดงามปานนี้? แม้แต่น้ำในบึงซึ่งสะท้อนต้องใบหน้านาง ก็กลายเป็นขุ่นมัว ตัวนางคล้ายเบากว่าอากาศ ริมฝีปากของนางยังทาชาดที่แทบดูไม่ออก คาดว่าคงทาเพื่อเด็กน้อยนั้น เด็กน้อยนั้นมีวาสนาไม่น้อย

ขณะที่นึกถึงเรื่องเหล่านี้ อาทิตย์ยามเที่ยงสาดส่องลงจากหน้าผากของมัน เงาที่มันเหยียบอยู่ใต้เท้าคล้ายสั้นเป็นพิเศษ

นี่เป็นครั้งแรกที่ยอดขุนพลสยองขวัญรู้สึกถึงความชราภาพของตัวเอง

นางเป็นธิดาบ้านใด? อาจบางทีนี่ไม่สำคัญ จากผิวพรรณที่ขาวละเอียดอ่อนของนาง ดูออกว่านางมีการศึกษา แต่อ่อนประสบการณ์ เชื่อฟังวาจา แต่คิดแข็งข้อ จากแววตาที่เศร้าสร้อย แต่มากน้ำใจของนาง ดูออกว่านางเปรียบตัวเองคือไม้เลื้อย เซียวเกี่ยมเจ็งคือต้นไม้ใหญ่ของนาง

....ต้นไม้ใหญ่ เฮอะ เมื่อเผชิญกับลมคลุ้มฝนคลั่ง ไม่มีผู้ใดเป็นต้นไม้ใหญ่

...ใช่แล้ว เซียวเกี่ยมเจ็งมิใช่จงรักภักดีต่อมันหรอกหรือ แต่ยอดขุนพลสยองขวัญยังไม่ล่วงรู้ถึงแนววิชาฝีมือของมัน ยอดขุนพลสยอง-ขวัญก็ไม่ได้ซักถาม ที่แล้วมามันเพียงรอให้บริวารเปิดเผยต่อมัน... หากว่าบริวารไม่เปิดเผย มันก็ยินดี "ไม่มี" บริวารผู้นี้ แต่เซียวเกี่ยมเจ็งก็ไม่ได้บ่งบอกแนววิชาฝีมือต่อมัน

ยอดขุนพลสยองขวัญที่รับประทานอิ่มหนำ พลันบังเกิดความร้อนรุ่มสุดทนทาน เป็นไร เมื่อครู่ยังรับประทานไม่อิ่มหรือ?

ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้มันรู้สึกได้คิด มันเมื่อสามารถลงมือต่อพี่น้องทั้งเจ็ดด้วยอำมหิตต่อให้เป็นเดียบ้อชูกับช่งบ้อฮือที่มันไว้วางใจที่สุดก็อาจวางยาต่อมันได้ มันสมควรระวังเรื่องนี้ ดุจเดียวกับที่ระวังอสรพิษข้างหมอน

แด่ความคิดนี้ไม่ได้ทำให้มันลืมเลือนภาพเหตุการณ์เมื่อครู่ทารกทองนงคราญหยกคู่นั้นลุกขึ้นอย่างรีบร้อน คารวะต่อมัน ทั้งสองใช่เสื้อไม่เรียบร้อยหรือไม่? ใช่มีสีหน้ากระดากกระเดื่องหรือไม่? แววตาที่แตกตื่นลนลานของนาง ยังแฝงความสงสัยอยากรู้อยู่บ้าง ยังลอบชำเลืองมองมัน นางยังเข้าใจว่ามันไม่ทราบ

นางสวยสะคราญจริงๆ และงามถึงกระดูกใบหน้าของนางแฝงเสน่ห์ความงามที่เติบโตเป็นสาว แด่ยังไม่เติบโตเต็มที่ ยอดขุนพลสยอง-ขวัญที่มีประสบการณ์ทางด้านนี้อย่างช่ำชอง สามารถคาดคำนวณออกว่าเรือนร่างในร่มผ้าของนางคงน่าดูยิ่ง

จากข้อนี้ทำให้มันหวนนึกถึงเลือดเนื้อที่ถูกแล่ออกมากองสุมอยู่ข้างโต๊ะเหล่านั้น

กล้ามเนื้อใบหน้าของยอดขุนพลสยองขวัญสั่นกระดุกคราหนึ่งพลันด่าทอออกมาว่า

“อุบาทว์บัดซบ...อาทิตย์ไฉนร้อนปานนี้?”

ซึ่งความจริง แสงแดดที่ลานตึกไม่คล้ายสาดส่องลงมา หากแด่ดวงอาทิตย์คล้ายพลัดตกลงมาตายอยู่ที่นั้น

ยามนั้น หญิงสาวนั้นกำลังสอบถาม "ต้นไม้ใหญ่" ที่นายพรานชี้ชวนบูชาต้นนั้นว่า

"เขาคือไต้เจียงกุนที่ท่านเอ่ยถึง?"

เซียวเกี่ยมเจ็งผงกศีรษะรับ

องคาพยพบนใบหน้าของมัน คล้ายผ่านการสลักเสลาจนคมเข้มเป็นพิเศษ

หญิงสาวนั้นกล่าวอีกว่า

"เขาไฉนเหม็นคลุ้งปานนั้น..."

เซียวเกี่ยมเจ็งแทบกระโดดปราดขึ้น รีบส่งเสียงชู่ค่ำหนึ่ง ทางหนึ่งยื่นมือปิดปากของหญิงสาวนั้น

รอบบริเวณไร้ผู้คน มีแต่เสียงพ่นฟองอากาศของปลาในบึงน้ำ ยังมีแสงแดดที่ร้อนแรง แต่ไม่คล้ายกับสาดส่องลงมา หากแต่ซุ่มอยู่ที่นั้นแต่แรก

รอจนมันคลายมือออก หญิงสาวที่มาจากภายในเมืองยังรำพึงเบาๆว่า

"ข้าพเจ้าดูอย่างไร เขาก็ไม่คล้ายเป็นไต้เจียงกุนผู้หนึ่ง ใบหน้าของเขาเป็นสีทองซีด กลับคล้ายมหาโจรบนเวทีงิ้ว"

การ "เก็บกวาด" เร่งดำเนินการ

การ "สะสาง" ยังกระทำต่อไป

ฤดูร้อนกลับบังเกิดลมหิมะขึ้น ลูกเห็บขนาดเท่าหัววัวตกใส่สำนักงานใหญ่ของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่...หมู่ตึกสักการะฟ้าเพียงแห่งเดียว

ไม่นานให้หลัง บ่าวไพร่ของหมู่ตึกก็พบว่า มีแมลงสาบขนาดเขื่องราวมุสิกตัวหนึ่งนำตัวหมัดจำนวนมากมายสุดคณานับเข้ายึดครองห้องครัว

ขณะเดียวกัน ยอดขุนพลสยองขวัญประกาศว่า

“เราคาดว่าสหพันธ์แนวร่วมใหญ่มีคนทรยศ”

มันกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

“นี่เป็นเทพยดาฟ้าดินเตือนสติเรา”

สามวันให้หลังจากที่มันกล่าวคำพูดนี้ พลันมีข่าวว่ายอดขุนพลสยองขวัญเสียชีวิต

ทั้งหมดทั้งแตกตื่นทั้งตระหนก ทั้งยินดีทั้งเคลือบแคลง ผู้คนจำนวนมากล้วนบอกว่า ก่อนที่ยอดขุนพลสยองขวัญจะเสียชีวิต บนร่างส่งกลิ่นเหม็นของซากศพ ดังนั้นตายอย่างสมเหตุสมผล

มันถูกแพร่พิษสังหารอยู่ข้างโลง ซึ่งมันจัดเตรียมไว้สำหรับตัวเอง โดยมีขุนพลคู่ใจเชียวเกี่ยมเจ็งเก็บศพกับมือ เพียงยกซากศพขึ้นวางลงในโลงก็เสร็จเรื่อง

ฟังว่าซากศพของมันส่งกลิ่นเหม็นคลุ้ง จนต้องปูลาดดอกมะลิ ซึ่งเพียงพอกับการเพาะปลูกทั่วสวนดอกไม้ไว้โดยรอบ

ยามนั้น เตียบ้อชูกับช่งบ้อฮือที่รับผิดชอบตรวจสอบอาหารการกินของยอดขุนพลสยองขวัญ และดูแลความปลอดภัยของหมู่ตึก

เกการะฟ้า คนหนึ่งแดกดื่นจนรับประทานยาพิษฆ่าตัวตาย แต่ยามกะท้นหันยังไม่ตาย ในความปวดร้าว ได้แต่ตัดชีพจรข้อมือฆ่าตัวตาย ยังงไม่ตาย สุดท้ายต้องเชือดคอตัวเอง ค่อยขาดใจตายได้

อีกคนหนึ่งได้แต่หนีเอาชีวิตรอด ในที่สุดถูกเชียวเกี่ยมเจ็งเอาหน้ากากปีศาจร้าย ไล่ล่าสังหารบนพื้นที่ซึ่งห่างจากหมู่ดึกสักการะฟ้าหนึ่งร้อยเก้าสิบลี้

วันประกอบพิธีเช่นสรวงบูชามาถึง ค่ำคืนนั้นหัวหน้าสหพันธ์ทองไม้ น้ำ ไฟ ดิน พกพาความรู้สึกที่เหนื่อยล้าลิงโลด ปิดประตูห้องโถงไปยเง็กเทีย ประชุมหารือว่าผู้ใดสมควรเป็นผู้นำสหพันธ์คนใหม่

หมู่มังกรขาดหัว ทุกผู้คนกล่าววาจาสับสนวุ่นวาย ดบโต๊ะล้มเก้าอี้ยังคงหาข้อสรุปไม่ได้ กลับกล่าววาจานอกหัวข้อสนทนาว่า

“หากเราเป็นจ้งเม้งจู้ ต้องเปลี่ยนชื่อห้องชาป้วงแจ (ห้องสามแข็งข้อ) กับห้องโถงโป๊ยเง็กเทีย (ห้องโถงแปดย้อนทวน) ที่ไม่เป็นมงคลแน่นอน”

มีคนสูดได้กลิ่นเหม็นคลุ้งที่คุ้นจมูกนั้นอีกต้องกล่าวว่า

“หรือว่าได้เจียงกุนคืนวิญญาณแล้ว?”

มีคนกล่าวด้วยอารณ์ขันว่า

“คาดว่าได้เจียงกุนฆ่าคนมากเกินไป หลังจากตายแล้วจึงเหม็นเหลุ้งปานนี้”

มีคนโต้แย้งว่า

“ผู้ใดว่ากัน ตอนที่มันมีชีวิตก็เหม็นคลุ้งแล้ว”

มีคนเตะถูกสิ่งของที่จัดวางอยู่ใต้โต๊ะ

เป็นเข่งไม้ไผ่ขนาดใหญ่ใบหนึ่ง

"นี่เป็นอะไร?"

ผู้คนทั้งหลายสูดได้กลิ่นเหม็นคลุ้งที่คุ้นจมูก ดังนั้นบังเกิดความไม่สบายใจ ชะโงกศีรษะมาชมดูให้รู้แน่

ยามนนพลนเกิดการระเบิดขน

ดินระเบิดบรรจุอยู่ในเข่งไม้ไผ่

แรงระเบิดรุนแรงยิ่ง

ที่น่ากลัวยิ่งกว่ามิใช่แรงระเบิด หากแต่เป็นเข็มเก้าเทียนจับตี่กุ้ยซึ่งชิ้งจำ (เข็มปีศาจเก้าฟ้าสิบดิน) จำนวนสามพันห้าร้อยยี่สิบเจ็ดเล่ม ยังมีระเบิดลุ้ยจิ้นจื้อ (ระเบิดอสนีสะท้าน) จำนวนยี่สิบเก้าลูก ซึ่งซุกซ่อนอยู่ในดินระเบิดด้วย พลอยแตกปะทุออกมา

นี่เป็นอาวุธลับ ดินระเบิด ลูกระเบิดที่ลุ้ยได้เก็งใช้เวลาสิบปีค่อยคิดค้นขึ้น

หัวหน้าสหพันธ์ไม้ ฉายาบักนั้ง (มนุษย์ไม้) ฝึกฝีมือจนแทบกลายเป็นไม้ยืนต้น หากเผชิญดาบกระบี่ทิ่มแทงวิชาอู่ซีกง (พลังศพ) เน่าเปื่อย จะดูดรั้งไว้ราวกับเป็นไม้ท่อนก้อนศิลา

แต่มนุษย์ไม้จะอย่างไรเป็นคน

แรงระเบิดอันรุนแรง ระเบิดสองมือมันขาดสะบั้น

หัวหน้าสหพันธ์ดิน ฉายาโท่วนั้ง (มนุษย์ดิน) ขณะเผชิญศัตรู

[illegible]ร่างอยู่ในดิน จู่โจมจากล่างขึ้นบน นอกจากศัตรูไม่อยู่บนพื้นดิน ไม่เช่นนั้นมีแต่ถูกจู่โจมสถานเดียว

แต่มนุษย์ดินก็เป็นคน

มันไม่ทันชำแรกลงดิน ก็ถูกเข็มเล่มหนึ่งชัดใส่ ในห่าเข็ม[illegible]นวนสามพันห้าร้อยยี่สิบเจ็ดเล่ม มันเพียงถูกเข็มเล่มหนึ่งชัดใส่

แต่เข็มเล่มนี้ก็คร่าชีวิตมันไป

หัวหน้าสหพันธ์ทอง ฉายากิมนั้ง (มนุษย์ทอง) ในหัวหน้าสหพันธ์ทั้งห้า ถือว่ามันมีฐานะดีที่สุด วิชากิมเง็กคิ้งั่ว (ทองหยกห่อหุ้มกาย) ทองมัน ยังแข็งแกร่งกว่าวิชาจับชาไท้เป้าฮ้วยเลี่ยง (สิบสามพิทักษ์ทองกระพัน) โชยเทียนเจ่กชัวะ (พลังมารธาตุธรรมชาติ)กิมกังปุกไฮว้ชิ้ง-ปุง (พลังวชิระชาตรี) สำหรับกับมัน ไม่เห็นวิชากิมเจ็งเจ๋า (ระฆังทองคลุมกาย) ทิโป่วชา (ภูษาเหล็ก) ทิกะกุยง้วน (เกราะเหล็กคุ้มครองกาย) อันใดอยู่ในสายตา

หัวหน้าสหพันธ์ทั้งห้าล้วนทราบว่า เมื่ออยู่ในยุทธจักร ต้องแสวงหาเหนทางรอดก่อน ค่อยแสวงหาชัยชนะ หากฝึกปรือฝีมือถึงขั้นทองทวนไม่ระคาย เท่ากับยืนอยู่ในสภาพไม่พ่ายแพ้ แต่ในคนทั้งห้า ผู้ที่ฝึกปรือถึงขั้นกล้าแข็งยากทำลาย แกร่งกร้าวสุดจะชำแรกได้ มีแต่มนุษย์ทองคนเดียว

ตัวมันเฉกเช่นแร่ธาตุทองคำชิ้นหนึ่ง

แต่ทองคำกลับอัคคี

[illegible]ะเบิดอสนีสะท้านทั้งยี่สิบเก้าลูก ซึ่งพอกระทบถูกร่าง จะเกิดแรงสั่นสะเทือนขึ้นอย่างรุนแรง ถึงกับ “หลอมละลาย” มันไป

แต่หัวหน้าสหพันธ์น้ำ ฉายาจุ้ยนั้ง (มนุษย์น้ำ) สามารถใช้น้ำดับไปมันถูกระเบิดทำร้ายสิบเจ็ดแห่ง แต่พริบตาที่เกิดการระเบิด มันสามารถ "ไหล" ออกจากร่องประดูห้องที่ปิดสนิทราวกับสายน้ำ

หากมิใช่เผชิญกับเชียวเกี่ยมเจ็ง มันต้องหลบหนีออกไปได้

เชียวเกี่ยมเจ็งฟันศีรษะของมันลงมาในดาบเดียว

ใช้ดาบขึ้นสนิม ซึ่งเสียบอยู่ที่ข้างเอวเล่มนั้นฟันใส่

หัวหน้าสหพันธ์ไฟ ฉายาฮ้วยนั้ง (มนุษย์ไฟ) ใช้อัคคีสะกดอัคคี แต่แก้วหูมันได้รับความกระทบกระเทือนจนหนวกไป

มันไม่ได้ยินมนุษย์ไม้ที่มือขาดทั้งสองข้างแผดร้องออกมา

ภายในห้องปรากฏหมอกละอองคละคลุ้ง ทันใด ประดูห้องถูกผลักเปิดออก ศิษย์สหพันธ์แนวร่วมใหญ่กลุ่มหนึ่งฮือเข้ามาสับร่างมนุษย์ไม้เป็นเลือดเนื้อเลอะเลือนกองหนึ่ง

มนุษย์ไฟไม่ได้ยิน แต่มองเห็นได้

มันทางหนึ่งพวยพุ่งเปลวอัคคี ทางหนึ่งทะลวงฝ่าออกจากวงล้อมบุกทะลวงถึงห้องดั้งศพ แต่ล้วโลงไม้ขยับเขยื้อนเคลื่อนที ฝาโลงถูกกระแทกปลิวกระเด็น ยอดขุนพลสยองขวัญดีดตัวลุกขึ้นนั่ง หยิบฉวยดะเกียบบนโต๊ะบูชาข้างหนึ่ง แทงใส่หว่างคิ้วของมนุษย์ไฟที่แดกดันดะลึงลาน

สามสิบปีให้หลัง มีนักโจรกรรมสุสานขุดซากศพของมันออกมา หัวกะโหลกหัวนั้นยังเสียบไว้ด้วยดะเกียบข้างหนึ่ง

หัวหน้าสหพันธ์ทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดินทั้งห้า เสียชีวิตในปฏิบัติการครั้งนี้จนหมดสิ้น

ยอดขุนพลสยองขวัญมองดูหัวขาด แขนขา เลือดเนื้อ เศษอวัยวะ กระจายในที่บริวารคู่ใจเก็บกวาดมา พึมพำเบาๆว่า

"เรามิอาจไม่จัดการกับพวกเจ้า ทั้งนี้เพราะเรามีภรรยา บุตรธิดา และฐานะ พวกเจ้าสู้เราไม่ได้ ทั้งนี้เพราะพวกเจ้าไม่รู้จักชิงเคลื่อนไหว ไม่ไหวเหี้ยมอำมหิตเท่าเรา พวกเจ้าตายแล้วก็ตายเปล่า"

แต่เมื่ออยู่เบื้องหน้าศิษย์สหพันธ์แนวร่วมใหญ่และชาวยุทธจักรที่เดินทางมาไว้อาลัย มันกลับกล่าวว่า

"เรามีบุตรภรรยาและครอบครัว เห็นสหายร่วมสหพันธ์ของเราตกตายในลักษณะนี้ เรารู้สึกลำบากใจยิ่ง แต่พวกมันประหัตประหารพี่น้องของเรา ทั้งยังวางยาคิดฆ่าเรา สร้างความแตกแยกภายในขึ้น ทำให้เราบังอาจไม่ล้างแค้นให้แก่พี่น้องของเรา..."

มันเรียงรายเศษเลือดเนื้อของพี่น้องทั้งเจ็ด ซึ่งเสียชีวิตไปก่อนไว้เบื้องโต๊ะ กล่าวด้วยความสะทกสะท้อนว่า

"เราก็ไม่คิดทำเช่นนี้ นี่อาจเป็นกรรมสนองพวกมัน มาตรว่าเราแข็งมือเพื่อพิทักษ์ธรรม แต่ว่าเรากลับเข่นฆ่าสหายของเราเช่นนี้"

ผู้คนที่รับฟังอยู่รอบข้าง ถึงกับแทบหลั่งน้ำตาออกมา

ในช่วงเวลาที่การ "เก็บกวาด" ใกล้เสร็จสิ้น กลิ่นบนร่างของยอดขุนพลสยองขวัญยิ่งมายิ่งเหม็นคลุ้ง ผู้อื่นอยู่แต่

ไกลยังสูดออกได้ แต่มันเองกลับสูดไม่ออก

มีคนถึงกับระแวงสงสัยว่า จมูกของมันใช้การไม่ได้แล้ว

แต่นั่นผิดแล้ว

ในช่วงเวลานี้ มันเคยถูกลอบสังหารสามครั้งในจำนวนนี้ไม่นับเหตุการณ์ที่คนร้ายไม่ทันเข้าใกล้ยอดขุนพลสยองขวัญด้วย

ครั้งหนึ่งเป็นเวลาที่มันเข้าห้องน้ำกลางดึก

มันพอเข้าห้องน้ำ พลันพบว่าบนหลังคามีคน แต่จมูกของมันบอกต่อมันว่า ใต้หลุมอุจจาระมีกลิ่นเหม็นของคน ดังนั้นมันลอยตัวขึ้นสะบัดฝ่ามือกระแทกคนที่หมอบซุ่มอยู่บนหลังคาปลิวกระเด็น และหลบเลี่ยงจากท่าจู่โจมของมือสังหารที่ซุกซ่อนอยู่ใต้หลุมอุจจาระ

อีกครั้งหนึ่งเป็นเวลาที่ชมดูประทีปโคมไฟในคืนง่วนเชียว (หลังดรุษจีนสิบห้าวัน)

มันเดินอยู่ท่ามกลางการอารักขาของศิษย์สหพันธ์แนวร่วมใหญ่ชมดูประทีปโคมไฟด้วยความปลอดโปร่งโล่งใจ พลันได้ยินในกลุ่มคนบังเกิดซุ่มเสียงอ่อนเยาว์ของเด็กหญิงนางหนึ่งถามไถ่มารดาของนางว่า

“นี่เป็นอะไร? ไฉนมีประกายสีเงินสะท้อนออกมา?”

ยอดขุนพลสยองขวัญพลันรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟัน

มันเหลียวขวับไป เห็นคนผู้หนึ่งยกขลุ่ยขวางอยู่เหนือริมฝีปาก ปลายขลุ่ยพอดีหันมาทางลำคอมัน

มันรีบเบี่ยงศีรษะ ประกายเย็นเยียบจุดหนึ่ง ก็จมหายไปในลำคอของยอดฝีมือที่ข้างกายผู้หนึ่ง

มันออกคำสั่งว่า

"ไม่ว่าจับเป็นหรือตาย ต้องคร่ากุมมันให้จงได้"

สุดท้ายคืนง่วนเชียวนั้นปรากฏคนสัญจรที่ไร้ความผิดเสียชีวิตไป [illegible]คน รับบาดเจ็บสามสิบเจ็ดคน ในจำนวนนี้รวมทั้งสตรีมีครรภ์ [illegible]ราง และเด็กน้อยหกคน

...ในจำนวนเด็กน้อย รวมทั้งเด็กหญิงที่เปิดโปงว่าในเลาขลุ่ยซ่อน [illegible]ลับนั้นด้วย

สุดท้ายคนร้ายถูกเชียวเกี่ยมเจ็งฟาดฟันสังหารต่อหน้า

เพลงดาบของเชียวเกี่ยมเจ็งรู้จักแต่ฆ่าคนไม่ทราบทำร้ายคนอย่างไร

ครั้งที่สามเป็นเวลาที่ยอดขุนพลสยองขวัญไปไหว้พระที่ศาลเจ้า

ท่ามกลางควันธูปลอยอ้อยอิ่ง มันเพิ่งเสี่ยงได้ไม้ติ้วอันหนึ่ง คล้าย [illegible]ที่ในพุทธรูปคีบบุปผาที่ประดิษฐานอยู่หน้าแท่นบูชาส่งเสียงคราง คำหนึ่ง

มันตัดสินใจในฉับพลัน ดีดพุ่งไม้ติ้วออกจากมือ ซัดทะลุสะดือ [illegible]องพุทธรูป พุ่งใส่ลำคอของมือสังหารที่ซ่อนตัวอยู่ในพุทธรูปในกลวง

เมื่อมันถือไม้ติ้วที่แปดเปื้อนโลหิตนั้นไปรับใบเซียมซี ค่อย [illegible]ทราบว่าคำทำนายบนใบเซียมซีคือ "จากร้ายกลายเป็นดี"

มันย่อมยินดียิ่ง ให้หลวงจีนอุบาสกอุบาสิกาในศาลเจ้า ดลอด [illegible]ขาบริวารของมันกระจายข่าวออกไปว่า

" ไม่ว่าผู้ใดก็ฆ่ายอดขุนพลสยองขวัญไม่ได้ มันมีบุตรภรรยา มี [illegible]ะ มีอิทธิพล ยังมีพระโพธิสัตว์คอยคุ้มครอง"

หลังจากที่คนเหล่านี้ถูก "สะสาง" หมดสิ้น ทุกครั้งที่

ยอดขุนพลสยองขวัญเห็นแสงแดดจะนึกถึงหญิงสาวที่อ่อนเยาว์เพิ่มเริ่มต้นความงามนางนั้น

...หญิงสาวนั้นเรียกว่าฮึงต๋งยี้

...เป็นสตรีที่มาจากภายในเมือง

...เป็นสตรีสุดที่รักของเชียวเกี่ยมเจ็ง

ยอดขุนพลสยองขวัญใช้ให้ลี้เกาะแอ๋กับถังได้จงไปสืบสาวประวัติของหญิงสาวนางนั้น พวกมันก็สืบได้รายละเอียดเหล่านี้

เพียงนี้ก็พอแล้ว

ยอดขุนพลสยองขวัญพอนึกถึงเรือนร่างแรกสาวของฮึงต๋งยี้ ถึงกับแทบไม่อาจอดรนทนรอได้

ยอดขุนพลสยองขวัญความจริงมีนางบำเรอจำนวนมาก

นอกจากฮูหยินขุนพลช่งอั้งน้ำ ซึ่งดบแต่งสู่ขอดามประเพณีแล้ว นางบำเรออื่นขอเพียงมันพึงตาต้องใจก็ฉุดคร่ามา แน่นอน ยังมีสตรีที่มันถือเป็นเครื่องเล่นชั่วครั้งชั่วคราวจำนวนมากมายสุดคณานับ

มีอยู่ครั้งหนึ่ง นางบำเรอที่อายุน้อยกว่ามันสี่สิบห้าปีนางหนึ่งคบชู้สู่ชาย มันก็ไม่แสดงปฏิกิริยาใด จวบกระทั่งจับได้คาหนังคาเขา ค่อยสั่งให้ลากตัว "ชายโฉดหญิงแพศยา" คู่นี้ ออกไปเดินประจานในสภาพเปลือยเปล่า ประกาศว่าจะใช้ก้อนหินทุบชายชู้นั้นจนตกตาย นอกจากชายชู้นั้นยินยอมฟาดโบยนางบำเรอนั้นตายคาแส้

ชายชู้นั้นเพื่อต้องการชีวิตรอด กลับทำเช่นนั้น นางบำเรอนั้นถูกแส้ฟาดโบยจนขาดใจตาย

แน่นอน ชายชู้นั้นก็ไม่อาจมีชีวิตรอดสืบไป

ครั้งนี้ยอดขุนพลสยองขวัญสั่งให้ลุ้ยได้เก็ง (เกาทัณฑ์แซ่ลุ้ย) โถ่วได้ชือ (ท่านกระต่าย) และเก้าเด้าหยิน (นักพรดสุนัข) จับตัวเซียวเกี่ยมเจ็งมาก่อน

มาตรว่าลุ้ยได้เก็ง โถ่วได้ชือและเก้าเด้าหยินจะไม่แสดงท่าที่ผิดปกติ ยังไม่อาจลอบทำร้ายเซียวเกี่ยมเจ็งได้

พวกมันพอเข้าใกล้เซียวเกี่ยมเจ็ง ดาบของเซียวเกี่ยมเจ็งก็ถือมั่นในมือ ปากกล่าวว่า

"พวกท่านมีรังสีการฆ่าฟัน"

จากนั้นมันยังสูดได้กลิ่นเหม็นคลุ้ง

ยอดขุนพลสยองขวัญเดินเข้ามาจริงๆ เดินเข้ามาราวกับหมีตัวหนึ่ง

"เราไม่ได้คาดหวังว่า วิหค เกาทัณฑ์ กระต่าย สุนัขสามารถจัดการเจ้า"

มันกล่าววาจาด้วยสายตาที่กระจ่างแจ่มใส คล้ายกับเรื่องเลวร้ายที่เกิดจากตัวมัน หาได้กระทบกระเทือนถึงม่านสายตาของมันไม่ มันกล่าวว่า

"นอกจากเจ้าไม่คิดต่อสู้ขัดขืน"

เซียวเกี่ยมเจ็งกล่าวว่า

"หากท่านคิดกำจัดข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้แต่สู้ตาย"

"เจ้าไม่แข็งขืนหรอก ผู้ที่แข็งขืนเรา ล้วนไม่มีผลบั้นปลายที่ดี ยังมีประนีประนอมกับเรา เจ้ามีความดีความชอบอย่างสูง เราจะไม่สร้างความลำบากแก่เจ้า"

เชียวเกี่ยมเจ็งกล่าวว่า

"ผู้ที่มีความดีความชอบกว่าข้าพเจ้า สุดท้ายยังคงตกตายโดยไร้ที่กลบฝัง ข้าพเจ้าเพียงคาดคิดไม่ถึงว่า ท่านไม่ยอมปล่อยปละละเว้นข้าพเจ้าด้วย"

ยอดขุนพลสยองขวัญสันศีรษะกล่าวว่า

"เราเพียงไช้ให้พวกมันทั้งสามดึงดูดความสนใจของเจ้า ยามนี้ดั่งยี้ดกอยู่ในเงื้อมมือเราแล้ว"

ยามนั้น ถังเชี่ยวเจี้ยว (วิหคแช่ถัง) ปรากฏกายขึ้น

ฮึงดั่งยี้ดกอยู่ในเงื้อมมือนางดูไปอ่อนแอไร้ที่พึ่งไม่ทราบทำอย่างไรดี

เชียวเกี่ยมเจ็งใช้ฟันขบริมฝีปากล่างจนโลหิดไหลซึมออกมา

ยอดขุนพลสยองขวัญเลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้น กล่าวว่า

"เจ้ายอมจำนน เราจะปลดปล่อยนาง"

ฮึงดั่งยี้ส่งเสียงร้องออกมาว่า

"ทำไม่ได้ ท่านไม่อาจรับปากมัน ขอเพียงท่านถูกมันจับตัวไว้ มันต้องฆ่าข้าพเจ้าด้วย มันเป็นเฒ่าบัดซบดนหนึ่ง"

ยอดขุนพลสยองขวัญยื่นมือข้างหนึ่งบีบเค้นลำคอฮึงดั่งยี้ เพียงใช้กำลังเล็กน้อย กับงเกิดเสียงกระดูกลั่นดราหนึง เชียวเกี่ยมเจ็งตองแผดเสียงร้องว่า

"ช้าก่อน"

ยอดขุนพลสยองขวัญหยุดมือไว้ ถามว่า

"เป็นอย่างไร?"

มือของเชียวเกี่ยมเจ็งสั่นระริก

ยอดขุนพลสยองขวัญพลันชักมีดสั้นออกมา กรีดใส่ข้างแก้มของตัวเองยี้มีดหนึ่ง เม็ดโลหิตสีแดงสดไหลซึมออกจากใบหน้าที่ขาวสะอาดในทันใดนั้นเอง

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

'เราไม่มีความอดทนตลอดมา"

เชียวเกี่ยมเจ็งเจ็บปวดใจปานถูกมีดกรีด ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันดังกรอด ๆ. กล่าวว่า

"ท่านเป็นได้เจียงกุน (ยอดขุนพล) กลับใช้วิธีการเช่นนี้..."

ยอดขุนพลสยองขวัญตวัดมีดขึ้นทำท่ากรีดลงบนใบหน้าฮึงต๋งยี้อีก

เชียวเกี่ยมเจ็งร่ำร้องว่า

"หยุดมือ"

ยอดขุนพลสยองขวัญส่งเสียงดังอ้อ มีดสั้นยกค้างอยู่กลางอากาศแต่มือซ้ายยังบีบคอฮึงต๋งยี้ไว้

เชียวเกี่ยมเจ็งหอบหายใจกล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้ายอมจำนนก็ได้ แต่ข้าพเจ้ามีเงื่อนไข"

"เจ้าบอก"

เชียวเกี่ยมเจ็งพยายามใช้สติสัมปชัญญะ ให้ตัวเองพ่ายแพ้อย่างมีเปรียบบ้าง มันกล่าวว่า

"ห้ามมิให้ท่านฆ่าฮึงต๋งยี้ และห้ามมิให้ท่านทำร้ายนาง"

"ตกลง ยังมีหรือไม่?"

เชียวเกี่ยมเจ็งกล่าวว่า

"สอง ไม่อาจฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากับต๋งยี้จะจากไปให้ไกลแสนไกล

ไม่สร้างความขุ่นใจแก่ท่าน”

“ตกลง เราเพียงไม่อนุญาตเจ้าตั้งตัวเป็นศัตรูกับเรา”

เชียวเกี่ยมเจ็งกล่าวอย่างไม่ยอมเชื่อว่า

“ท่านมีหลักประกันอันใด?”

“เจ้าต้องการให้เราแสดงหลักประกันอันใด?”

“ท่านต้องสาบานด้วยถ้อยคำสาหัส ข้าพเจ้าไม่เชื่อวาจาลมปากของท่าน”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

“ตกลง เราจะไม่ฆ่าเชียวเกี่ยมเจ็ง ไม่ทำร้ายฮึงตั่งยี้ ขอฟ้าดินเป็นพยาน หากเราทวนคำสาบาน ให้ฟ้าประหาร ถูกอสนีบาดกระแทกขม่อม ผู้คนทั้งครอบครัวล้วนไม่ตายดี เช่นนี้เจ้าพอใจแล้วกระมัง?”

มันกล่าวสำทับว่า

“เจ้าอย่าได้ดอแยเรามีโทสะ หากเจ้าไม่ยอมจำนน เราจะฆ่าฮึงตั่งยี้ก่อน ค่อยฆ่าเจ้ากับมือ รับรองว่าเจ้าไม่อาจโบยบินขึ้นฟ้าได้”

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ เชียวเกี่ยมเจ็งได้แต่ละทิ้งดาบ

ดาบพอร่วงหลุดจากมือ โถ่วได้ชือกับเก้าเต้าหยินก็สยบมันไว้ปิดสกัดจุดของมันไว้

ฮึงตั่งยี้กรีดร้องออกมา

เชียวเกี่ยมเจ็งกลับขบกรามไม่ส่งเสียง

โถ่วได้ชือกับเก้าเต้าหยินใช้วิธีการอันพิเศษเฉพาะ ที่ยอดขุนพลสยองขวัญถ่ายทอดให้ ทุบดีต่อเชียวเกี่ยมเจ็ง เพียงชั่วขณะ ยอดบุรุษที่องอาจสง่างาม คล้ายกับหล่อหลอมจากเหล็กก็แปรสภาพไป

แต่ยังไม่คล้ายยอดบุรุษ ถึงกับไม่เป็นสารรูปผู้คน

ยามนี้ต่อให้คลายจุดแก่มัน มันก็ไม่อาจยืนขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะมันไม่มีโครงกระดูกที่สมบูรณ์แม้สักท่อนเดียว

ฮึงต๋งยี้กรีดร้องว่า

"ท่าน...ตระบัดสัตย์คืนคำ"

ยอดขุนพลสยองขวัญคลายมือจากฮึงต๋งยี้เปลี่ยนเป็นลูบคลำศีรษะล้านเลี่ยนของมัน ปากกล่าวว่า

"เราไม่ได้คืนคำ เราไม่ได้ฆ่ามัน และไม่ได้ทำร้ายมัน เป็นบริวารเราลงมือ เจ้าไม่เห็นหรือ? นี่เป็นการลงมือของพวกมัน ต่อให้พวกมันฆ่าเซียวเกี่ยมเจ็ง ก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรา"

ฮึงต๋งยี้ถาโถมเข้าหาเซียวเกี่ยมเจ็ง หลั่งน้ำตาด้วยความเคียดแค้นอาดูร และจับต้นชนปลายไม่ถูก ได้แต่เปล่งเสียงออกมาว่า

"...ต่ำช้าสามานย์"

เซียวเกี่ยมเจ็งฝืนใจรวบรวมเรี่ยวแรงอึดหนึ่งกล่าวว่า

"...รีบ...หนี..."

ยอดขุนพลสยองขวัญหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เรายังไม่ได้กระทำเรื่องที่ต่ำช้าสามานย์กว่านี้ ไหนเลยไปได้?"

เซียวเกี่ยมเจ็งเบิกตาแทบฉีกขาด กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านบอกแล้วว่า...จะ...ปลด...ปล่อยนาง ท่าน...ต้อง...รีบ...กรรม...สนอง..."

ยอดขุนพลสยองขวัญทยอยใช้สองมือลูบคลำศีรษะที่ล้านเลี่ยนคล้ายกับจะเสียดสีจนเกิดสะเก็ดไฟขึ้นมา ปากกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เราจะปลดปล่อยนาง แต่มิใช่ตอนนี้ รอจนเรากระทำเรื่องที่ต่ำช้าสามานย์กว่านี้ เราย่อมต้องปลดปล่อย"

มันกล่าวอีกว่า

"สำหรับกรรมสนอง ที่แล้วมาเทพเจ้าคุ้มครองเรา ภูตผีปีศาจปกป้องเรา เรายังเกรงกลัวผู้ใด?"

วิหค เกาทัณฑ์ กระต่าย สุนัขทั้งสี่คล้ายสัตว์เลี้ยงที่รู้ใจผู้เป็นนายล่าถอยออกไป

พวกมันเฝ้ารอคอยที่หน้าประตู

เสียงกรีดร้องครำครวญของฮึงต๋งยี้ที่ถ่ายทอดจากภายในห้องทำให้มือสังหารที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตาทั้งสี่แทบไม่อาจทนฟังต่อไป

พวกมันยังได้ยินยอดขุนพลสยองขวัญส่งเสียงหอบหายใจราวสัตว์ร้ายอันใด พร่ำถามย้ำว่า

"เป็นไร ยังเรียกเฒ่าบัดซบหรือไม่? บัดซบหรือไม่?...เจ้าก็เห็นแล้ว มิใช่เราทำร้ายนาง เป็นนางไม่รู้จักเสพสุขเอง เรากำลังฆ่านางหรือ? มิใช่เรากำลังกระทำต่อนาง เราไม่ได้สาบานว่าจะไม่กระทำต่อนาง..."

คำพูดอื่นยังระคายหูกว่านี้

เมื่อยอดขุนพลสยองขวัญเดินออกจากห้องฝีเท้าคล้ายชวนเชอยู่บ้าง พวกมันมองดูเงาหลังอันสูงใหญ่ของยอดขุนพลสยองขวัญ สามารถคาดคำนวณความเจ็บปวดรวดร้าวที่มันยัดเยียดให้แก่หญิงสาวนางนั้นได้

รอจนพวกมันเข้าห้องศิลาไป "สะสางสถานที่" และ "จัดการเรื่องหลัง" พบว่าหญิงสาวที่หลั่งโลหิตโชมกายนั้นอยู่ในสภาพเปลือยเปล่าปล่อยผมยุ่งสยาย พร่ำพึมพำถ้อยคำที่ไม่ว่าผู้ใดก็ฟังไม่เข้าใจ

มาตรว่าฟังเข้าใจคำหนึ่ง ก็สะท้านหวั่นไหว

ผู้ที่กัดลิ้นฆ่าตัวตาย กลับเป็นเชียวเกี่ยมเจ็ง ซึ่งปรกติเข้มแข็งดั่งศิลาแลง

นับตั้งแต่ยอดขุนพลสยองขวัญฆ่าแนอ่วยเสียงซ่วง-ฟังตำแหน่งจังเม้งจู้ ควบคุมสถานการณ์รุกไล่ค่ายสำนักอื่นจนไม่มีเรี่ยวแรงตีโต้จนกระทั่งมันคบหากับเจ้าหน้าที่บ้านเมืองห่อยชำระสำนัก กำจัดผู้คนให้พ้นทาง จวบจนถึงตอนที่มันโค่นเชียวเกี่ยมเจ็ง ซึ่งติดสอยห้อยตามมันตั้งแต่ อายุสิบเอ็ดปีก็ผ่านไปยี่สิบปีเต็ม

เวลายี่สิบปีสามารถเปลี่ยนแปลงหญิงงามเป็นชรา ยอดอ่อนกลายเป็นต้นไม้ใหญ่ ผมดำเปลี่ยนเป็นหงอกขาว

ช่วงเวลานี้ก็เกิดความไม่สงบขึ้น ล้วนมุ่งเป้ามาที่ยอดขุนพลสยองขวัญ

คราครั้งนี้มีบัณฑิตนักศึกษาจากที่ต่าง ๆวิพากษ์วิจารณ์แนวนโยบายของบ้านเมือง ในจำนวนนี้ยังโจมตียอดขุนพลสยองขวัญที่ถืออำนาจมาตรใหญ่ อาละวาดอย่างป่าเถื่อนดุร้าย

ยอดขุนพลสยองขวัญผ่านคลื่นลมในยุทธจักร ยังไม่เห็นความมวุ่นวายเล็ก ๆน้อย ๆนี้อยู่ในสายตา สั่งการให้ข้าหลวงใหญ่ลี้ช่วงเซ่ง นายทัพเตี่ยพ่วงจับกุมคุมขัง “ผู้นำ” บัณฑิตนักศึกษาหลายคนเข้าคุก ทรมานจนหลงเหลือสารรูปผู้คนอยู่สองส่วน เข้าใจว่าคงระงับเหตุการณ์ไว้ได้

แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ กลับกระตุ้นความคิดแข็งข้อของบัณฑิตนักศึกษาขึ้น ประกาศยอมเสี่ยงตาย นอกจากนั้นยังมีโชวชิวฮ้วงที่มีมนุษยสัมพันธ์เป็นอย่างดี ทำหน้าที่นำขบวนเดินทางไปขอพบข้าหลวงมณฑล หากข้าหลวงมณฑลปฏิเสธมิให้เข้าพบ ทั้งหมดจะจับเจ่าอยู่ที่ลานหน้าจวนข้าหลวงไม่จากไป อีกทางหนึ่ง เตียจือเช็ง (บัณฑิตแช่เตีย) ที่กอปรด้วยวิชาบุ๋นและบู๊ นำบัณฑิตผู้คงแก่เรียนสิบเจ็ดคน เดินทางขึ้นสู่เมืองหลวง เพื่อยื่นหนังสือโลหิต ขอให้บ้านเมืองรักษาความยุติธรรมให้แก่ราษฎร

ดังนั้นเตียจือเช็งและพวกออกเดินทาง ราษฎรล้วนตั้งแถวส่ง ส่วนโชวชิวฮ้วงนำผู้คนสามร้อยสามสิบเอ็ดคนไปยื่นหนังสือที่จวนข้าหลวง ซึ่งไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าพบจริงๆ ดังนั้นฉวยโอกาสที่จัดงานเทศกาลชิ้งเชียนหวย (ชุมนุมเชียนวิเศษ) ร่ำร้องกลางตลาดว่า จะปราบปรามอันธพาลร้าย ต่อด้านขุนนางกังฉิน

อันธพาลร้ายกับขุนนางกังฉินเป็นใคร ทั้งหมดล้วนทราบแน่แก่ใจ

เรื่องนี้ย่อมล่วงรู้ถึงหูยอดขุนพลสยองขวัญ

มันไม่แดกดีนลนลาน ยืนอยู่บนกำแพงเมืองก้มลงมองดู เห็นชาวบ้านรวมตัวกันอย่างเนืองแน่น กระทำเรื่องราวที่ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีกัน

ก่อนหน้านี้ มันก็ได้ยินว่า อำเภอเมืองต่างๆมีบัณฑิตไม่น้อยเดินทางขึ้นเมืองหลวงไปฟ้องร้องมัน มันก็สั่งคนฆ่าทิ้งไปหลายขบวน นอกจากนั้นมันได้ยินว่าเมืองเล่าคี้ตังและอื่นๆ มีราษฎรก่อความไม่สงบ มันก็ส่งคนไประงับเหตุการณ์แล้ว

ยามนี้ข้าหลวงมณฑลเห็นว่าเรื่องราวลุกลามใหญ่โต จึงจัดส่ง
[illegible]หา(นายร้อย)จังอั้งกุนมาสอบถามวิธีรับมือจากยอดขุนพลสยองขวัญ

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"นี่เพียงเป็นเรื่องเล็กน้อย ขบวนผู้คนที่เดินทางขึ้นเมืองหลวง
[illegible]ส่งคนปะปนเข้าไปแต่แรก ให้ฆ่าทิ้งในระหว่างทาง ป้ายความผิดว่า
เป็นฝีมือของโจรภูเขา พร้อมกับทิ้งหลักฐานไว้ ให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นพบว่า
[illegible]มันขึ้นเมืองหลวงไปร่วมมือกับขุนนางกังฉิน คิดก่อความไม่สงบ เป็น
[illegible]วยโอกาสกำจัดศัตรูคู่อริในบ้านเมืองไป"

มันกล่าวเสริมว่า

"ความวุ่นวายในที่นี้ ยิ่งสะสางได้โดยง่ายดาย พวกมันร่ำร้องอยู่ที่
เบื้องล่าง พวกเราก็ส่งคนแทรกซึมเข้าไป รอจนสบโอกาส ก็ชักดาบลงมือ
ให้พวกมันหลั่งโลหิตหลั่งน้ำตา พวกเราจะได้ส่งกำลังออกปราบปราม
[illegible]าดจับผู้คนทั้งหมดไว้ ตั้งข้อหาร้ายแรงต่อพวกมัน"

จังอั้งกุนบังเกิดความนับถือเลื่อมใสจนหมดหัวใจกล่าวว่า

"เราจะกลับไปเรียนต่อตั่วนั้ง (ใต้เท้า) ตั่วนั้งต้องยินดีแน่นอน
เพียงไม่ทราบได้เจียงกุนคิดใช้ให้ผู้ใดก่อเรื่องขึ้น?"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"เรื่องเช่นนี้ยิ่งลุกลามบานปลายยิ่งดี ผู้ที่ก่อกวนให้เรื่องราว
[illegible]ลามใหญ่โตโดยไม่ถูกพบเห็น ย่อมเป็นตั้งชาโหงวนึ้ง"

จริงดังคาดหมาย ฝูงชนรวมตัวจนถึงใกล้พลบค่ำ ยังไม่สลายตัว
[illegible]หน้ำซ้ำยิ่งรวมตัวยิ่งมาก เรียกร้องขอความยุติธรรม

ยามนั้นยอดขุนพลสยองขวัญยืนอยู่ที่สูง ทำหน้าที่สั่งการ จังอั้งกุน

ก็วางกำลังทหารเจ้าหน้าที่กรมเมือง ตระเตรียมปฏิบัติการ

ฝูงชนพบว่ายอดขุนพลสยองขวัญอยู่บนกำแพงเมือง ยิ่งพลุ่งพล่านดาลเดือด ด่าทอด้วยเสียงอันดัง ยอดขุนพลสยองขวัญไม่มีโทสะไม่ เพียงกล่าวว่า

"นี่นับเป็นโอกาสเหมาะ"

พลางใช้คนชักธงห้ากรงเล็บผีนหนึ่ง ขึ้นที่ตัวเมืองตะวันดกอย่างเงียบงัน

ธงพอถูกชักขึ้น ดั้งซาโหงวนึ้งที่ปะปนอยู่ในกลุ่มคน ก็ได้รับคำสั่งเดินเข้าใกล้โซวชิวฮ้วง เอื้ยวดั่วพุ่งชน แทบชนคนพลัดตกลงจากแท่นที่ปราศรัย

บัณฑิตที่อยู่ใกล้กับโซวชิวฮ้วงหลายคนพากันคุ้มครองโซวชิวฮ้วงไว้ ดวาดถามว่า

"ทำอะไร?"

"ทำร้ายคนหรือ?"

บริวารของดั้งซาโหงวนึ้งหลายคนก็ดาหน้าเข้าหา ลงมือด่อยดีพริบตานั้น ฝูงชนปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา ที่เตลิดหนีนั้นเตลิดหนี ที่ร่ำร้องนันรำร้อง โซวชิวฮ้วงและเพื่อนพ้องอีกหลายคนพากันร้องว่า

"อย่าได้ด่อยดี"

"พวกเราอย่าได้หลงกล"

"ไม่อาจด่อยดี พอด่อยดีก็วุ่นวายแล้ว"

ดั้งซาโหงวนึ้งกลับลอบชักมีดออก คิดทิ่มแทงสังหารผู้คนสักหลายคน ทำให้สถานการณ์วุ่นวายสุดระงับ

มันพอตกลงใจ ก็ถือมีดโถมใส่โซวชิวฮ้วง

ทันใด มือของมันถูกมืออีกข้างหนึ่งคว้าจับไว้ คล้ายถูกหล่อหลอมเป็นแท่งเหล็กหิน ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

ยามนั้นคิ้วข้างซ้ายของยอดขุนพลสยองขวัญพลันเต้นกระตุกเป็นเม็ดเนื้อใบหน้าก็สั่นกระตุกคราหนึ่ง อุทานดังเอ๊ะออกมา

มันวางแผนเป็นมั่นเหมาะ ขอเพียงมีคนหลั่งโลหิต จะสั่งให้ปรากฏความไม่สงบ เห็นดั้งซาโหงวนึ้งในกลุ่มคนกำลังจะจ้วงแทงมีดออก หลังจากที่หลั่งโลหิตหยดแรก โลหิตก็จะชโลมท้องถนน มิคาดมีคนคว้าข้อมือของดั้งซาโหงวนึ้งไว้

ยอดขุนพลสยองขวัญยืดร่างท่อนบน คิดชมดูว่าคนผู้นั้นเป็นใครคนผู้นั้นพลันเงยหน้าขึ้น ใช้นิ้วมือสองนิ้วดันขอบปีกหมวกเล้ยที่สวมอยู่บนศีรษะขึ้นสูงหลายหน เพ่งดาที่คล้ายสายฟ้าเยียบเย็นกวาดมองมันแวบหนึ่ง

ยอดขุนพลสยองขวัญใจสั่นสะท้าน

คนผู้นั้นไม่กล่าวกระไร ลอยตัวขึ้นบนกำแพงเมือง ในมือยังคร่ากุมดั้งซาโหงวนึ้งกับมีดของมันเอาไว้

ฝงชนที่เบื้องล่างส่งเสียงร้องออกมา จากนั้นเงียบสงบลง ในม่านพลบค่ำเลือนราง แสงไฟเต้นระริก กลายเป็นเงียบสงัดปราศจากซุ่มเสียง

ผู้คนมากมายปานนี้แออัดเบียดเสียด เมื่อครู่ยังส่งเสียงร้องวุ่นวาย ยามนี้พลันเงียบสงบลง แทบไม่ได้ยินเสียงลมหายใจ บรรยากาศลี้ลับถึงขีดสุด

ยอดขุนพลสยองขวัญพอสบตากับคนผู้นั้นแวบหนึ่ง พลันรู้สึกว่า

ดวงตาได้รับบาดเจ็บ

คนผู้นั้นพุ่งกายปราด ก็บรรลุถึงเชิงเทินที่เบื้องหน้ายอดขุนพลสยองขวัญ คล้ายชวนเชเสียหลักเล็กน้อย จากนั้นยืนหยัดยึดที่มั่นไว้ กลายเป็นสูงกว่ายอดขุนพลสยองขวัญขั้นหนึ่ง

ดวงตาของยอดขุนพลสยองขวัญย่อมไม่ได้รับบาดเจ็บจริงๆ แต่มันรู้สึกว่า ชายหนุ่มนี้คลับคล้ายคนผู้หนึ่งยิ่ง

ที่แท้คลับคล้ายผู้ใด ยามกะทันหันมันบอกไม่ถูก เพียงรู้สึกว่าชายหนุ่มนี้ไม่เพียงคล้ายเคยรู้จัก มิหนำซ้ำยังมีความเกี่ยวพันถึงชีวิต

...ชายหนุ่มนี้คลับคล้ายผู้ใดกันแน่?

ทหารบนกำแพงเมืองเข้าใจว่าผู้มาเป็นคนร้ายคิดฮือเข้ามาจับกุมไว้

ยอดขุนพลสยองขวัญทราบว่าเจตนาดีไม่มาเจตนาร้ายจึงหาดังนั้นยื่นมือขวางกันเหล่าทหารไว้ ถามว่า

"เจ้าเป็นใคร?"

ชายหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่แน"

เขากล่าวด้วยเสียงเย็นชาว่า

"ผู้คนเรียกข้าพเจ้าเป็นแนฮ้วย (เลือดเย็น)!"

ตอนที่ 2
หนึ่งต่อสิบเอ็ด

กฎของที่นี่คือ เจ้ายิ่งเข้มแข็ง ผู้อื่นยิ่งไม่กล้าโค่นเจ้า หากเพียงเจ้าเข้มแข็งจนไม่กล้วถูกผู้ใดโค่นล้ม ถือเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จแล้ว

"เลือดของคนผู้นี้ต้องเย็นเฉียบแน่นอน"

นี่เป็นคำวิจารณ์ของผู้ฝึกสอนทั้งห้า ที่กล่าวถึงเขา ก่อนที่เขาจะมีอายุสิบแปดปี

เขาเพียงยึดถือคนทั้งห้าเป็น "ผู้ฝึกสอน" หาใช่ "ซือแป๋" ไม่

"ผู้ฝึกสอน" คือฝ่ายตรงข้ามสอน เขาฝึกปรือ วันใดที่ฝ่ายตรงข้ามไม่สอน หรือว่าสอนไม่ได้ เขาก็จะไม่ฝึกปรือ หรือฝึกปรือของเขาเองต่อให้เป็นศัตรูเข้มแข็ง ขอเพียงช่วยให้เขาเรียนรู้ได้ เขาก็จะยึดถือพวกมันเป็น "ผู้ฝึกสอน"

แต่ซือแป๋หาใช่ไม่

...เป็นซือแป๋หนึ่งวัน เฉกเช่นบิดาชั่วชีวิต

"เลือดของคนผู้นี้ต้องเย็นเฉียบแน่นอน"

นี่เป็นคำวิจารณ์ต่อเขาของผู้ฝึกสอนที่ถูกเขาโค่นพ่ายแพ้ทั้งห้าท่าน

แต่ชือแป่ของเขามีเพียงท่านเดียว

ชือแป่ของเขาไม่ได้ให้คำวิจารณ์ต่อเขา

ชือแป่น้อยครั้งจะ่วิจารณ์ผู้ใด แต่ผู้ที่ทำให้เขาเป็นทั้งมือปราบ และเป็นนักฆ่าในเวลาเดียวกันได้ ล้วนเป็นการสนับสนุนของชือแป่

เขาถึงกับไม่ล่วงรู้ฉายานามของชือแป่

เขำเพียงทราบว่าชือแป่มีแซ่สองตัวว่าจูกัวะ

ทุกผู้คนเรียกหาชือแป่เป็นจูกัวะชิงแซ (ท่านผู้แซ่จูกัวะ)

อย่างนั้นเขาเป็นใคร?

ประการนี้แม้แต่เขาเองก็ไม่ทราบชัด

แต่ละครั้งเขาคิดถามไถ่ชือแป่ของเขา

แต่เขาล่วงรู้นิสัยใจคอของชือแป่ เมื่อถึงโอกาสอันควร ชือแป่ก่อมบอกต่อเขา หากยังไม่ถึงเวลา เขาถามไถ่ก็เปล่าประโยชน์

...เราเป็นใคร?

เขามักถามตัวเองเช่นนี้

เขาเพียงทราบว่าตอนที่ชือแป๋พบเห็นเขา เขาอยู่ในรังสุนัขป่าใต้ผาขาดแห่งหนึ่ง

"ดอนนั้นเจ้ามีอายุเพียงหนึ่งขวบปีเมื่อมองเข้าไปภายในรังสุนัขป่า ดวงตาเจ้าเป็นสีเขียว เรายังเข้าใจว่าเป็นสัตว์ร้ายอันใดเสียอีก"

จูกัวะชิงแซบอกต่อเขาว่า

"ภายหลังเราพบว่าเจ้าดูดนมของสุนัขป่า ค่อยสันนิษฐานว่าเจ้าได้รับการเลี้ยงดูจากสุนัขป่าตัวเมีย จนมีชีวิตรอดมา"

เขาย่อมถามว่า

"สุนัขป่าตัวเมียนั้นเล่า?"

จูกวะซึ่งแซ่เล่าว่า

"เรากริ่งเกรงว่า หากแยกตัวเจ้าจากผู่งสุนัขป่ายามกะทันหันไม่อาจปรับตัวได้ ดังนั้นแวะไปเยี่ยมเจ้าที่รังสุนัขป่าหลายครั้ง ให้แม่นมป้อนนมแก่เจ้า จวบกระทั่งคุ้นเคย ตอนแรกสุนัขป่าตัวเมียนั้นเข้าใจว่าพวกเราคิดร้ายต่อเจ้า กระโจนใส่พวกเราอย่างไม่คิดชีวิต แต่เราสยบมันไว้ มันเห็นพวกเราไม่มีความประสงค์ร้าย ก็เปลี่ยนท่าทีต่อพวกเรา เช่นนี้ผ่านไปหนึ่งปี มีอยู่ครั้งหนึ่ง มันนำลูกสุนัขป่าเจ็ดตัวออกหาอาหาร ประจวบกับมีแม่ทัพผู้หนึ่งคิดจับตัวสุนัขป่าไปกัดกินคนทรยศซึ่งถูกแม่ทัพนั้นคุมขังเอาไว้ บริวารของมันพอดีพบพานสุนัขป่าตัวเมียนั้น จึงฆ่าลูกสุนัขป่า จับตัวสุนัขป่าตัวเมียไป ทิ้งให้เจ้าอยู่ในรังสุนัขป่าเพียงลำพัง ดังนั้นเราไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก ได้แต่เลี้ยงดูเจ้าแทน"

"แต่ว่า...ข้าพเจ้าจำได้ว่า ข้าพเจ้าคล้ายเดินโตขึ้นมากลางป่าเขา"

จูกวะซึ่งแซ่กล่าวว่า

"เจ้าจำได้ไม่ผิด ภายหลังเราพบว่าเจ้าไม่คุ้นกับชีวิตความเป็นอยู่ในโลกมนุษย์ กลายเป็นซูบซีดผ่ายผอมลง ดังนั้นเราทิ้งให้เจ้าอยู่กลางป่าดงพงพีอันรกครึ้ม พร้อมกับใช้คนแวะไปดูแลเจ้า แต่เจ้าพอไปถึงป่าเขากลับคล้ายสัตว์ร้ายที่หลุดจากกรงมีชีวิตด้วยความเบิกบานหรรษา"

...ฟังดูเราคล้ายสัตว์ร้ายตัวหนึ่ง มากกว่าคล้ายคนผู้หนึ่ง

...มีน่าเล่าทั้งหมดล้วนบอกว่าเลือดของเราเย็นเฉียบ

...ดังนั้นพากันเรียกเราว่าแนฮ้วย (เลือดเย็น)

.....

แนฮ้วยมีผู้ฝึกสอนห้าท่าน

ผู้ฝึกสอนทั้งห้านี้ ล้วนเป็นจูกัวะชิงแซเลือกสรรให้แก่เขา

คนทั้งห้านี้หากมิใช่มีชื่อเสียงในยุทธจักร ก็เป็นผู้มีตำแหน่งในบ้านเมือง หรือมากด้วยประสบการณ์บู๊ลิ้ม หาไม่ก็เป็นมือดีที่ผ่านการต่อสู้จริง และเป็นผู้รอบรู้ในหลักการต่อสู้

หากมิใช่เห็นแก่หน้าจูกัวะชิงแซ ไม่ว่าผู้ใดคิดกราบท่านใดท่านหนึ่งในคนทั้งห้านี้เป็นอาจารย์ เกรงว่ายังยากลำบากกว่าเข้าเฝ้าฮ่องเต้อีก

ผู้ฝึกสอนคนแรกเรียกว่าหึงเจี่ยง (ขุนพลดุดัน) ตั้งกิมเชีย

ตอนนั้นแนฮ้วยเพิ่งมีอายุเจ็ดขวบครึ่ง

ตั้งกิมเชียอายุสิบเก้าปี

แต่ดอนที่ตั้งกิมเชียอายุสิบเจ็ดปี ก็โค่นจ้อชิ่วชิ้งเชีย (เจ้าทวนมือซ้าย) เจี๊ยะเกี่ยงพ่ายแพ้ ทำร้ายงึ่นเชียเล่าโฮ้วเอี้ย (ท่านเจ้าสูงอายุทวนเงิน) กับกิมเชียเชียวป่าอ้วง (ทรงพลังน้อยทวนทอง) บาดเจ็บสู่โจมสังหารมหาโจรเมืองเอ็กเชี้ย ฉายาเชี้ยชิ้งเชีย (ทวนเจ้าอธรรม) แม้แต่ตั๋วงั่งชิ้งเชีย (ทวนวิเศษดาโต) ล้ออู่อี่ กับซังเชียก่วยซากวน (ทวนคู่ฝ่าสามด่าน) ซิ้วอิ้วชา ยังกราบตั้งกิมเชียซึ่งมีอายุน้อยกว่าตนอย่างน้อยยี่สิบปีเป็นอาจารย์

บรรพบุรุษของตั้งกิมเชียเคยได้รับพระคุณจากจูกัวะชิงแซ ตั้งกิมเชียเพื่อตอบแทนบุญคุณ จึงรับปากจูกัวะชิงแซ เดินทางมาถ่ายทอด

วิชาฝีมือแก่แนฮ้วยกลางป่าเขา

มันแต่งกายด้วยอาภรณ์หรูหรา มีผู้ติดตามแน่นขนัด เย่อหยิ่งถือดียิ่ง สำหรับกับมันเห็นว่า การสั่งสอนเด็กป่าเถื่อนเช่นแนฮ้วย เป็นการลดศักดิ์ศรีอย่างบอกไม่ถูก

เมื่อมันนั่งตระหง่านง้ำ ให้แนฮ้วยประกอบพิธีคำนับอาจารย์ แนฮ้วยถามมันว่า

“ท่านมาจากสำนักอันใด?”

“สำนักกิมเชียมึ้ง (สำนักทวนทอง)”

“ข้าพเจ้าไม่ชมชอบชื่อนี้ ข้าพเจ้าไม่เข้าสำนัก”

“เราเป็นชือแป่เจ้า เจ้ากลับกล้า...”

“ข้าพเจ้าไม่กราบอาจารย์ ท่านอย่างมากเพียงคู่ควรเป็นผู้ฝึกสอนข้าพเจ้า”

“ว่ากระไร?”

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“หากให้ข้าพเจ้ากราบอาจารย์นอกจากโค่นข้าพเจ้าพ่ายแพ้ก่อน”

“ว่า...กระ...ไร?”

...หากไม่สั่งสอนเด็กน้อยนี้เราตั้งกิมเชียนับเป็นยอดฝีมืออันใดได้?

ตั้งกิมเชียตั้งใจว่าจะใช้มือเปล่า ทุบตีเด็กป่าเถื่อนนี้สักครา

แนฮ้วยกลับถอนทวนทองของมันวิ่งหนีไป

ทวนทองของมันหนักอึ้งยิ่ง แต่แนฮ้วยหนีบทวนวิ่งปราด มุดซ้ายทะลวงขวา ไม่รู้สึกเป็นเครื่องถ่วงแม้แต่น้อย

ตั้งกิมเชียไล่ติดตามแนฮ้วย แนฮ้วยหลบหนีเข้าป่าทึบ อาศัย

ที่ยภูมิที่คุ้นเคย บัดเดี๋ยวฝังร่างอยู่ในกองใบไม้ร่วง บัดเดี๋ยวซ่อนกายอยู่ในพงหญ้ารกร้าง ตั้งกิมเซียกลับจับตัวไม่ได้

ตั้งกิมเซียขุ่นแค้นจนกระโดดโลดเต้น ไล่ติดตามอยู่ครึ่งค่อนวัน หลังเหงื่อโชมหน้า เสื้อผ้าเปียกชุ่มโชก ไม่ว่าบุคลิกภาพอันใดล้วนสิ้นสูญ ทางหนึ่งไล่ตามแนฮ้วย ทางหนึ่งร้องว่า

"ลูกสำส่อน หากเก่งกล้าก็คืนทวนแก่เรา ต่อสู้กับเราสักครา"

แนฮ้วยพลันหมุนตัวออกจากหลังต้นไม้ โยนทวนทองซึ่งมีความยาวกว่าตัวเองเท่าตัวคืนให้แก่ตั้งกิมเซีย

"มาเถอะ"

แนฮ้วยกล่าวด้วยสีหน้าที่เด็ดเดี่ยว

ตั้งกิมเซียถามว่า

"อาวุธของเจ้าเล่า?"

แน่ฮ้วยชัก "กระบี่" ออกมาเล่มหนึ่ง

เป็นกระบี่ไผ่

กระบี่นี้เป็นแนฮ้วยตัดต้นไผ่ จัดทำเป็นกระบี่ด้วยมือเอง

ตั้งกิมเซียหัวร่อด้วยโทสะ กล่าวว่า

"เป็นเจ้าหาที่ตายเอง ไม่อาจโทษว่าเราได้"

...ไม่ฆ่าเด็กน้อยนี้ ยากจะระบายความแค้นในอกได้

ตั้งกิมเซียถาโถมออกไป จ้วงแทงทวนออก แต่แล้วใต้เท้าอ่อนยวบร่างพลัดตกไปในหล่มโคลน

มันคิดถอนเท้าออกมา ยิ่งเคลื่อนไหวยิ่งจมลึกลงไป โคลนเลนท่วมถึงระดับทรวงอก

มันร่ำร้องขอความช่วยเหลือ ทันใด ที่ลำคอถูกวัดถุสิ่งหนึ่งจ่อใส่เป็นกระบี่ไผ่

.....

แนฮ้วยยื่นทวนทองให้ตั้งกิมเซียยึดถือ ฉุดดึงคนขึ้นจากหล่มโคลน ตั้งกิมเซียก็กลับกลายเป็นมนุษย์โคลนตนหนึ่ง

นี่คงเป็นความเพลียงพล้ำพ่ายแพ้ครั้งแรกในชีวิตมัน

มันปาดเช็ดโคลนเลนตามใบหน้าและร่างกายออก โคลนเลนบนใบหน้าพอถูกลบทิ้ง สีหน้ามันหาได้ดีกว่าตอนที่ถูกดินโคลนกลบบดบังไม่

แนฮ้วยก็ใช้มือน้อย ๆปัดคราบโคลนให้แก่มัน กล่าวว่า

“มิใช่ข้าพเจ้าด้องการลงมือต่อท่าน หากแต่ท่านทำท่าเข้มแข็งกว่าผู้ใด โดยไม่ถามไถ่ว่าผู้อื่นใช่กล้าแข็งกว่าท่านหรือไม่”

ตั้งกิมเซียชักมีดสั้นจากด้านหลัง อีกมือหนึ่งบีบคอแนฮ้วยไว้ แสยะยิ้มกล่าวว่า

“เจ้าคิดโค่นเรา? ลูกสำส่อน ยังห่างไกลอีกมากนัก”

ยามนั้นผู้อื่นล้วนอยู่นอกดงไม้ตั้งกิมเซียบังเกิดความคิดชั่วร้ายขึ้น จ้วงแทงมีดใส่แนฮ้วย

ทันใด มีดของมันถูกปัดกระแทกปลิวกระเด็น

คนลงมือคือจูก้วะชิงแช

จูก้วะชิงแชยังเตะมันกลิ้งกระเด็นไป

จูก้วะชิงแชกระชากเสียงว่า

“คิดไม่ถึงเจ้าเป็นบุตรของสหายเก่า กลับใช้ฝีมือที่ต่ำช้าปานนี้”

แนฮ้วยกลับประคองตั้งกิมเซียขึ้นจากพื้น ทั้งยังประสานมือ

ตาวะต่อมัน

ตั้งกิมเชียตะลึงลานกับที่ ไม่ทราบหมายความว่าอย่างไร

จูก้วะชิงแชยกมือลูบเครา ถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"มันสอนให้ข้าพเจ้าเรียนรู้เรื่องบางประการ"

"เรื่องอันใด?"

"เพราะว่าข้าพเจ้าโค่นมันพ่ายแพ้มันค่อยสามารถเอาชนะข้าพเจ้า"

จูก้วะชิงแชยิ้มพลางกล่าวว่า

"ถูกต้องคนผู้หนึ่งขอเพียงยังไม่ตายแม้พ่ายแพ้ก็เอาชนะได้ ตรงกันข้าม ระหว่างที่ได้ชัย จะเป็นสาเหตุแห่งความพ่ายแพ้ในภายหน้า...มันยังคงสอนแก่เจ้ากระบวนท่าหนึ่ง"

แนฮ้วยกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"แต่มันเพียงคู่ควรเป็นผู้ฝึกสอนข้าพเจ้าไม่อาจเป็นชือแป่ข้าพเจ้า"

จูก้วะชิงแชถามด้วยความกระตือรือร้นสนใจว่า

"ผู้ใดจึงค่ควรเป็นชือแป่เจ้า?"

แนฮ้วยยกมือน้อย ๆเกาศีรษะ จากนั้นชี้มือไปเบื้องบน ชี้ไปที่เบื้องล่างและชี้ไปที่เบื้องหน้า

เบื้องหน้าเป็นดงไม้

เบื้องล่างเป็นดิน

เบื้องบนเป็นฟ้า

แนฮ้วยกล่าวว่า

“เป็นต้นไม้ต้นหนึ่ง ปุยเมฆก้อนหนึ่ง แม่น้ำสายหนึ่ง ยัง

มีท่าน”

แต่ว่าจูกัวะชิงแซมีภารกิจวุ่นวายเกินไป

การแบ่งพรรคแบ่งพวกในบ้านเมือง การต่อสู้ช่วงชิงระหว่างฝ่าย
เก่าและใหม่ ทำให้จูกัวะชิงแซต้องเค้นสมองขบคิดคลี่คลาย วิ่งเต้นจน
สายตัวแทบขาด

จูกัวะชิงแซไม่อาจมาหาแนฮ้วยอยู่เสมอ

แต่ท่านเชื้อเชิญ “ชือแป่” อีกท่านหนึ่งให้แก่แนฮ้วย

เป็นแป๊ะชิ่วจือเซ็ง (นักศึกษาผมขาว) โกวคงยุ่ย

โกวคงยุ่ยมีวิชาความรู้ติดตัว สอนให้แนฮ้วยรู้จักตัวหนังสือ
ท่องตำรับตำรา

ตอนแรกแนฮ้วยก็เล่าเรียนด้วยความตั้งใจ

พ้ายังไม่รุ่งสาง เขาก็วิ่งตะบึงกลางท้องทุ่ง จากนั้นกลับมาเรียน
หนังสือ พอเช้าตรู่ออกล่ากระต่ายป่า จากนั้นก็กลับบ้านไม้มาท่องหนังสือ
ยามเที่ยงตัดโค่นต้นไม้ข้ามแม่น้ำ จากนั้นนั่งดูหนังสืออยู่ใต้ต้นไม
ยามพลบค่ำรับประทานอาหารเสร็จสิ้น ก็ดูหนังสืออยู่ใต้แสงเดือน
ประกายดาว พอย่างเข้ากลางดึก ก็กอดหนังสือเล่มหนึ่งเข้าสู่ห้วงนิทรา
ซึ่งมักต่อยออกหมัดหนึ่ง เตะออกเท้าหนึ่ง

เรียนหนังสืออยู่สี่ปี โกวคงยุ่ยพอสั่งให้แนฮ้วยท่องหนังสือที่เคย

ฟาพออกมา เด็กหนุ่มนี้ก็ไม่ยอมเชื่อฟังแล้ว เขากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องท่อง?"

"ท่องแล้วค่อยบังเกิดความชำนาญ"

"ชำนาญแล้วมีประโยชน์ใด?"

"ชำนาญแล้วจึงหยิบฉวยใช้ได้"

"งานผ่าฟืนหุงข้าว ต้องชำนาญค่อยหยิบฉวยใช้ได้ การเรียนหนังสือฝึกกระบี่ ขอเพียงทำความเข้าใจขั้นพื้นฐาน รู้จักพลิกแพลงใช้และได้คิดก็พอ เอาแต่ท่องจดจำ กลับไม่สามารถได้คิด"

"เจ้าตัวเองเกียจคร้าน ไม่ยอมท่องหนังสือกลับหาข้ออ้าง"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าท่องไม่ได้"

เขาท่องบทความที่เคยอ่านออกมาหลายบทได้โดยไม่ตกหล่นค่อยกล่าวว่า

"ท่านดู ท่องหนังสือมีอันใดยากลำบาก ได้คิดจึงยากลำบาก"

โกวคงยุ่ยปากอ้า ตาค้าง แนฮ้วยกล่าวสืบต่อ

"เอาแต่ท่องหนังสือปราชญ์โบราณ ไม่สามารถผดุงธรรมแทนฟ้าไปอาจปราบภัยพาลในโลกมนุษย์ ยืนด้วยลำแข้งของตัวเองไม่ได้ ต่อให้เป็นหนังสือหมื่นเล่มจะมีประโยชน์ใด?"

โกวคงยุ่ยแทบถึงกับฟาดหนังสือใส่หน้าแนฮ้วยร้องว่า

"เจ้า...เจ้าเด็กน้อยที่แข็งข้อ"

แต่แล้วยามนั้นมีคนบุกรุกเข้ามา

โจรภูเขาผู้หนึ่งฉุดคร่าธิดาขุนนาง ซึ่งพบพานในระหว่างทางมา

นางหนึ่ง เพราะหลบเลี่ยงการติดตามของเจ้าหน้าที่ ดังนั้นเตลิดหนีมาถึ
ที่นี้

ตอนที่มันโถมเข้ามา คล้ายกับภูเขาที่เคลื่อนที่ได้ลูกหนึ่ง
มันตวาดใส่โกวคงยุ่ย กวัดแกว่งดาบหัวตัดในมือ โกวคงยุ่ยถ
แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ

โจรภูเขาตวาดสำทับว่า

"นักศึกษาโสโครก ไปหาอาหารมา เด็กน้อยรีบไปก่อไฟ บิดาจะ
หาความสุขกับโกวเนี้ยน้อยนี้ก่อน"

หญิงสาวนั้นเสื้อผ้าขาดกะรุ่งกะริ่ง ได้แต่สะอึกสะอื้น ทั้งไม่กล้
ขัดขืนดิ้นรน และลืมขัดขืนดิ้นรน

โกวคงยุ่ยคิดยกอ้างคำสอนของขงจื้อเข้าเกลี้ยกล่อมโจรภูเข
โจร.. าก็ดวัดฝ่ามือดบฉาด ดบคนปลิวกระเด็นไปแปดเชียะ ปักดาบล
กับพื้นที่เบื้องหน้าโกวคงยุ่ย ตะคอกว่า

"เจ้าไม่หุงหาอาหารมา บิดายามหิวโหยจะจับเจ้าปิ้งย่างก่อนแล้
ค่อยว่ากล่าว"

แนฮ้วยคืบคลานไป กระซิบบอกต่อโกวคงยุ่ยว่า

"การเรียนหนังสือไม่อาจแก้ไขปัญหาทุกสิ่งได้"

โจรภูเขานั้นไม่เห็นเด็กน้อยอายุสิบเอ็ดปีนี้อยู่ในสายตา เพียง
คำรามว่า

"ยังพิรี้พิไรอันใด บิดาหิวแทบตายแล้ว"

พลางตวัดเท้าขึ้น คิดเตะแนฮ้วยล้มกลิ้งไป

แนฮ้วยชิงเกลือกกลิ้งร่าง ยื่นมือตะปบด้ามดาบของดาบที่ปักอ

นพื้น ถอนดาบโดยแรง สะบัดดาบวูบ ประกายโลหิตฉีดกระจายในปัดตล

เท้าซ้ายของโจรภูเขานั้นพลันขาดด้วนไป

แนฮ้วยกระโดดถีบโจรภูเขานั้นล้มลง จับดาบด้วยสองมือ จ่อปลายดาบกับลำคอโจรภูเขา จับจ้องมองโจรภูเขาตาไม่กะพริบ ทั้งไม่เหลียวหน้า และไม่หันกายไป เพียงสั่งว่า

"โควฮูจื้อ (คำเรียกครูสอนหนังสือแซ่โกว) ท่านไปยังลิ้นชักตู้ใบที่สาม ค้นหายาสมานแผลมา พันปากแผลให้กับคนผู้นี้ โกวเนี้ย ท่านจับแขวมใส่เสื้อผ้า ออกจากห้องไปทางทิศตะวันตก ชิ่งกั้นเป็นเล้าสุกร ร้องขอความช่วยเหลือ ข้าพเจ้าได้ยินว่าทหารบ้านเมืองค้นหาถึงทิศตะวันตก ชิ่งห่างจากที่นี้ครึ่งลี้แล้ว"

วันรุ่งขึ้น โกวคงยุ่ย "ไม่สอนหนังสือ" อีกต่อไปแล้ว

.....

ผู้ฝึกสอนคนที่สามของแนฮ้วย เป็นเกี่ยมจู้พู้ติ้ม (เจ้าทองกระบี่ลอยจม) ฮ่อแจ้ปอ

ฮ่อแจ้ปอเป็นยอดฝีมือในเชิงกระบี่ เป็นปรมาจารย์เพลงกระบี่ในเมืองหลวง

ในชีวิตฮ่อแจ้ปอ ประลองกระบี่สี่สิบเจ็ดครั้ง ไม่เคยพ่ายแพ้มาก่อน

ผู้ที่พ่ายแพ้ในเงื้อมมือฮ่อแจ้ปอ ล้วนเป็นมือกระบี่เลื่องชื่อ ในจำนวนนี้รวมทั้งเกียชือเต้ยอิดเกี่ยม (กระบี่ที่หนึ่งแห่งเมืองหลวง) จังยั่งเอี้ยงกับตักจุนเกี่ยมอ้วง (เจ้ากระบี่โดดเด่นเอกะ) กู่อู่อั้ว

ฮ่อแจ้ปอสอนให้แนฮ้วยรู้จักจำแนกความดีเลวของกระบี่เล่มหนึ่ง สอนให้ฝึกปรือกระบี่อย่างไร และทำลายท่ากระบี่ของฝ่ายตรงข้ามอย่างไร

ฮ่อแจ้ปอสอนเพลงกระบี่แก่แนฮ้วยสิบเอ็ดชุด ท่ากระบี่สิบสี่ชนิด ให้แนฮ้วยทดลองใช้กระบี่มีชื่อสิบแปดเล่ม

ทั้งหมดนี้เพียงใช้เวลาสองปี

นี่มิใช่ฮ่อแจ้ปอสอนรวดเร็ว มันเองไม่ด้องการสอนอย่างรวดเร็ว ถึงเพียงนี้

...ยิ่งสอนรวดเร็ว ปมเด่นของตัวเองยิ่งกลายเป็นจุดแข็งของอีกฝ่ายหนึ่ง ข้อด้อยของตัวเองยิ่งถูกอีกฝ่ายหนึ่งพบเห็นได้โดยง่าย

เป็นแนฮ้วยเรียนรู้ได้รวดเร็ว

รวดเร็วเกินไปแล้ว

แนฮ้วยมีพรสวรรค์ในเชิงกระบี่...แม้แด่ฮ่อแจ้ปอก็ยอมรับเช่นนี้

ท่ากระบี่ที่มันสอนให้ แนฮ้วยเรียนรู้ได้ในคราเดียว พอเรียนรู้ก็ไม่มีความสนใจฝึกทบทวน

ฮ่อแจ้ปอได้แต่ถ่ายทอดท่าไม้ตายให้

ท่าไม้ตายที่ว่า แนฮ้วยพอศึกษาก็เข้าใจเคล็ดความสำคัญ ดังนั้นท่าไม้ตายมิใช่ท่าไม้ตายอีก

มีอยู่ครั้งหนึ่ง แนฮ้วยกลับกล่าวว่า

“ซึ่งความจริงไม่มีท่าไม้ตายอันใด กระบวนท่าที่สามารถโค่นผู้ต่อสู้พ่ายแพ้ ล้วนเป็นท่าไม้ตาย คิดโค่นศัตรูพ่ายแพ้ ด้องรวดเร็ว แม่นยำ ดุดัน ขอเพียงสามารถเกาะกุมโอกาส จู่โจมใส่ฝ่ายตรงข้ามในฉับพลัน ก็เป็นท่าไม้ตายขณะที่เผชิญหน้า แปรผันได้ทุกเมือ ดังนั้นกระบวนท่าที่รับ

เหตุเปลี่ยนแปลงได้ ถือเป็นท่าไม้ตาย หาใช่มีท่าไม้ตายลับเฉพาะอันใด ฝึกปรือแล้วสามารถชิชิดโดยไร้ผู้ต่อต้านไม่"

ฮ่อแจ้ปอทนทานไม่ได้

...ลูกสำส่อนนี้กลับสั่งสอน "ซือแป๋" ขึ้นมา

ฮ่อแจ้ปอร้องว่า

"เจ้ากระทั่งกระบี่ที่ดียังไม่มี ยังคู่ควรวิจารณ์กระบี่อันใด?"

ในมือมันมีกระบี่ที่ดีเล่มหนึ่ง ชื่อว่าจู้ (เจ้าของ) ฮ่อแจ้ปอได้กระบี่เล่มนี้มายี่สิบปี ยังไม่เคยใช้ออก ไม่ล่วงรู้ความคมกล้า จวบกระทั่งมีอยู่ครั้งหนึ่ง มันแทบถูกกระบี่ที่หนึ่งแห่งเมืองหลวงจังย่งเอี้ยงโค่นพ่ายแพ้ ถูกสภาวะกระบี่อันกล้าแข็งของจังย่งเอี้ยงกดคุกคามจนไม่มีปัญญาตีโต้ ถึงกับไม่มีความสามารถปิดป้อง สูญเสียความเชื่อมั่น ถูกความท้อแท้ครอบงำกระบี่เล่มนี้พลันกลับกลายเป็นควบคุมคนแปรสภาพเป็นจู้ยิ้น (เจ้านาย) สำนึกกระบี่เจิดจ้า สุดท้ายทำร้ายจังย่งเอี้ยงบาดเจ็บ กลายเป็นฝ่ายได้ชัย

ฮ่อแจ้ปอเห็นว่า แนฮ้วขออายุเยาว์หยิ่งผยอง คิดสะกดความแหลมคมของเด็กน้อยนี้ลง

แนฮ้วยกลับกล่าวว่า

"ไม่มีกระบี่ที่ดี ก็ไม่คู่ควรวิจารณ์กระบี่ อย่างนั้นไยมิใช่เป็นกระบี่ไม่คน มิใช่คนใช้กระบี่?"

คำพูดนี้พอดีจี้ใส่จุดอ่อนของฮ่อแจ้ปอ

มันขุ่นแค้นจนหอบกระบี่ที่พกนำมาทั้งสิบแปดเล่ม ให้แนฮ้วยเลือกเล่มหนึ่ง

แนฮ้วยถามว่า

"ทำอะไร?"

"เราจะสั่งสอนเจ้าว่า ไม่มีกระบี่ที่ดี ไม่สามารถเป็นมือกระบี่ที่ดี กระบี่ของมือกระบี่จะเป็นเครื่องชี้ชะตาของมัน"

ฮ่อแจ้ปอกล่าวพลางชักกระบี่จู้ (เจ้าของ) ออกมา

สีหน้าของมันพลันแปรเปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นเคารพนบนอบ ลดตัว กระบี่เล่มนั้นกลับเปล่งประกายสีสันอันน่าดระหนกออกมา

แนฮ้วยกล่าวว่า

"เป็นกระบี่ที่ดีจริงๆ แต่ข้าพเจ้าไม่ชมชอบการเป็นเจ้าเข้าครอง"

ฮ่อแจ้ปอหัวร่อด้วยโทสะ กล่าวว่า

"เป็นเจ้าของครอง? เจ้าเข้าครองยังสามารถคร่าชีวิตของเจ้า"

มันทิ้งฝักกระบี่ ตระเตรียมจู่โจมลงมือ

แนฮ้วยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทดลองดูเถอะ"

ฮ่อแจ้ปอตวาดว่า

"ชักกระบี่ของเจ้าออกมา"

แนฮ้วยพลันหยิบฉวยไม้กวาดที่วางพิงอยู่ข้างประตูมาถือไว้

ฮ่อแจ้ปอขุ่นแค้นราวกับพลัดตกลงไปในถังอุจจาระโดยไม่ทันระวัง ต้องร้องว่า

"อะไร เจ้าใช้สิ่งนี้?"

แนฮ้วยถือไม้กวาดด้วยสองมือ กล่าวอย่างจริงจังว่า

"มันเป็นกระบี่ของข้าพเจ้า"

"หาที่ตาย"

ฮ่อแจ้ปอใช้เพลงกระบี่ซังเสียงชิ้งเกี่ยม (เพลงกระบี่มุ่งความดี) ออกมา

กระบี่ของมันคล้ายสายชลมันใช้กระบี่ราวเรือเร็วกลางกระแสเชี่ยว ก็เพลงแหวกฝ่าเกลียวคลื่นออกไป

ไม้กวาดของแนฮ้วยถูกฟันขาดไปโดยเร็ว

แนฮ้วยยื่นมือหยิบฉวยพายไม้มาแทนที่

ฮ่อแจ้ปอขุ่นแค้นถึงขีดสุด เห็นว่าการใช้กระบี่วิเศษในมือฟันไม้ผุเฟนนี้ ถือเป็นการลบหลู่ต่อกระบี่

ความคิดเช่นนี้ทำให้มันไม่อาจใช้เพลงกระบี่มุ่งความดีออกได้

ฮ่อแจ้ปอพลันเปลี่ยนเป็นใช้เพลงกระบี่จู้ลิ้วเกี่ยมฮวบ (เพลงกระบี่กระแสหลัก) พายไม้ของแนฮ้วยต้องถูกฟันหักไปอีก

แนฮ้วยพลันลอยตัวขึ้น ยกแขนโยกคลอน ถอนขื่อขวางยาวสิบสามเชียะมาด้นหนึ่ง กลับกลายเป็นความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง ผู้โจมใส่ฮ่อแจ้ปอ

แต่ละครั้งที่ท่อนไม้กระทุ้งใส่กระบี่ ฮ่อแจ้ปอเจ็บปวดใจจนด่าทอออกมา

มันบังเกิดความคิดฆ่าฟันขึ้น ในที่สุดใช้เพลงกระบี่ที่สร้างชื่อเสียงแก่มัน...พู้ติ้มจับชาเกี่ยม (สิบสามกระบี่ลอยจม) ออกมา

มันใช้เพียงห้ากระบี่ ขื่อไม้ในมือแนฮ้วยก็หักติดต่อกันห้าครั้ง ในมือเหลือท่อนไม้ยาวไม่ถึงห้านิ้ว

แนฮ้วยพลันถอยปราดออกนอกห้อง

"ดูว่าเจ้าหลบหนีไปที่ใดได้?"

ฮ่อแจ้ปอตวาดเพลงคุมกระบี่ไล่ติดตามแนฮ้วยออกไป

แนฮ้วยพอออกจากห้อง พลันถอนหญ้าแฝกยาวหนึ่งเชียะสามนิ้ว ขึ้นมาด้นหนึ่ง ใช้ด้นหญ้าด่างกระบี่จูโจมใส่ดวงตาของฮ่อแจ้ปอ

กระบี่จู้ของฮ่อแจ้ปอฟันเหล็กดั่งฟันหยวก ตัดศิลาสะบั้นทองคำ เมื่อฟันใส่หญ้าแฝกที่อ่อนช้อยกลางสายลม ยังคงประสบผล แต่เปลือกตาขวาของฮ่อแจ้ปอ ก็ถูกใบของหญ้าแฝกกรีดเป็นริ้วรอยโลหิตเส้นหนึ่ง

แนฮ้วยพุ่งปราดกลับเข้าห้องใหม่

ฮ่อแจ้ปอติดตามเข้าไปอย่างเร่งร้อน

แนฮ้วยพลันวกกายกลับมาใช้กระบี่

ฮ่อแจ้ปอไม่กลัวการประกระบี่ ทั้งนี้เพราะไม่มีกระบี่ใดเทียบเปรียบกับกระบี่จู้ได้

...พอเปรียบเทียบกับกระบี่จู้ (เจ้าของ) กระบี่อื่นล้วนกลับกลายเป็น "บ่าว"

ฮ่อแจ้ปอตอบโต้ไปหนึ่งกระบี่

กระบี่นี้กลับแทงใส่ฝักกระบี่ที่แนฮ้วยยื่นออกมา

แนฮ้วยลดข้อมือแล้วบิดวูบ กระบี่ของฮ่อแจ้ปอก็หลุดลอยจากมือ

แนฮ้วยชักกระบี่ในบัดดล

กระบี่จู้เมื่ออยู่ในมือแนฮ้วย ประกายกระบี่เจิดจ้าอำไพ ฮ่อแจ้ปอเห็นเป็นกระบี่จู้ ยามกะทันหันไม่ทราบหลบหลีกปิดป้องอย่างไร กระบี่ก็จ่อไส่คอหอยมันแล้ว

คนและกระบี่ผนึกค้างเอาไว้

แนฮ้วยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ท่านเป็นผู้ฝึกสอนที่ดี แต่มิใช่ซือแป๋ ทั้งนี้เพราะท่านสอนเพลงกระบี่มากหลายแก่ข้าพเจ้า แนะนำให้ข้าพเจ้าฝึกจำแนกกระบี่ที่ดี จากนั้นยังสอนให้ข้าพเจ้าเรียนรู้เรื่องหนึ่ง ...เพลงกระบี่ที่มีชื่อสุดท้ายยังสู้เพลงกระบี่ที่เหมาะกับตัวเองไม่ได้ ดังกระบี่ที่แท้จริงมิใช่สามารถใช้กระบี่ดีหรือกระบี่มีชื่อ หากแต่สามารถหยิบฉวยสรรพวัตถุในแผ่นดินมาเป็นกระบี่"

สุดท้ายแนฮ้วยยังแสดงความขอบคุณต่อ "ขุนพลท่ายแพ้" ใต้เท้าปี่ของเขาว่า

"ขอบคุณมากแล้ว"

.....

ผู้ฝึกสอนคนที่สี่เป็นมือดาบผู้หนึ่ง

เป็นคิ้วป่ายตอ (ดาบแสวงหาท่ายแพ้) งู้เกี่ยเกียว

ดอนนั้นแนฮ้วยมีอายุสิบสี่แล้ว เขากล่าวอย่างยืนกรานว่า

"ข้าพเจ้าไม่ชมชอบดาบ ข้าพเจ้าต้องการฝึกกระบี่ ที่ท่านเรียนรู้คือเพลงดาบ หามีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าไม่"

งู้เกี่ยเกียวกล่าวว่า

"ไม่ล่วงรู้การเกิด ไหนเลยล่วงรู้การตาย? เจ้าไม่หัดดาบ จะฝึกกระบี่ได้อย่างไร? เจ้าผิดแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

งู้เกี่ยเกียวกล่าวว่า

"กระดาษแผ่นหนึ่งเว้นขาวไว้ ค่อยมีภาพวาด มีบทกวีมากหลาย
ค้นหาได้จากสิ่งที่มิใช่บทกวี คนป่วยผู้หนึ่งค่อยล่วงรู้คุณค่าของสุขภาพ
ความร้อนเพราะมีความเย็น ค่อยถูกขับออกมา อัคคีต้องเผชิญกับน้ำ จึง
เกิดการเปรียบเทียบ เจ้าคิดฝึกกระบี่ที่ดี ต้องหัดดาบที่ดี การทำความ
เข้าใจของกระบี่จากกระบี่ เฉกเช่นมองฟ้าจากก้นบ่อ มือกระบี่ที่แท้จริง
ด้องไม่ค้นหามรรคากระบี่จากกระบี่"

แนฮ้วยตาเป็นประกาย ตั้งใจฟังอย่างจดจ่อ ราวกับว่าหากรับฟัง
ตกหล่นไปคำหนึ่ง ด้องสำนึกเสียใจไปชั่วชีวิต

งู้เกี่ยเกียวกล่าวสืบต่อ

*"ดาบของมือดาบเป็นเครื่องกำหนดชะตาชีวิตของมัน
เมื่อมือดาบใช้ดาบ มือเท้าเป็นส่วนหนึ่งของดาบ สติสมาธิเป็นดั
บงการดาบ ร่างกายเป็นไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินของดาบ ซึ่งก
หมายความว่าหมกมุ่นทุ่มเท แขนขาทั่วสรรพางค์ ล้วนมุ่งอ
ที่ดาบ"*

แนฮ้วยเคยได้ยินผู้ฝึกสอนอีกท่านหนึ่งกล่าวเช่นนี้ จึงกล่าว

"อย่างนั้นไยมิใช่ด้องดกเป็นข้าทาสช่วงใช้ของดาบ?"

"ย่อมไม่หลักการของเราคือคนและดาบหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว

นับแต่นั้นงู้เกี่ยเกียวสอนหลักเหตุผลของเพลงดาบต่อแนฮ้วย

ตอนแรกแนฮ้วยยอมรับนับถือ แต่แล้วอีกไม่นานพบว่า งู้เกี่ย
เกียวเพียงถกถึงหลักการของดาบ ไม่ใช้เพลงดาบมาก่อน

แนฮ้วยไม่เคยเห็นงู้เกี่ยเกียวใช้ดาบ ตรงกันข้าม กลับใช้มือที่ไ

ดาบวาดภาพ

งู้เกี่ยเกียววาดรูปดาบบนผ้าวาดรูป

ดาบเป็นสิ่งที่วาดยาก เช่นเดียวกับสายน้ำ แต่ที่มันวาดออกมาคล้ายกับบนผ้าวาดรูปมีดาบจริงเล่มหนึ่ง

บางครั้งมันก็เขียนตัวหนังสือ

มันเขียนคำ "ตอ" (ดาบ) บนกระดาษซวงจั้ว

คำ "ตอ" คล้ายกลับจะทะลุกระดาษโบยบินจากไป

มันถึงกับยังเย็บปัก

ที่มันเย็บปัก ยังคงเป็นดาบ

นั่นคล้ายกับดาบจริงเล่มหนึ่ง

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ขณะที่รับประทานอาหาร แนฮ้วยอดถามมิได้ว่า

"ท่านมิใช่คิดสอนเพลงดาบแก่ข้าพเจ้าหรอกหรือ?"

"เราสอนแล้ว"

"แต่ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นท่านจับดาบมาก่อน"

งู้เกี่ยเกียวกล่าวว่า

"เพลงดาบต้องจับดาบ ค่อยสอนได้หรือ? ต้องมีกระบี่ค่อยสำเร็จเป็นมือกระบี่หรือ? ครั้งก่อนเจ้ามิใช่ใช้ขื่อบ้าน พายไม้ หญ้าแฝกโค่นกระบี่จู้ของฮ่อแจ้ปอหรอกหรือ?"

"แต่ว่า..."

"เจ้าลองนึกทบทวนดู ซึ่งความจริง เราฝึกดาบอยู่ทุกวัน"

แนฮ้วยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ท่านถกดาบบนกระดาษ"

...คำ "ดอ" บนกระดาษ พลังดาบเกลื่อนกล่น

งู้เกี่ยเกียวยิ้มเล็กน้อย แนฮ้วยกล่าวสืบต่อ

"ท่านฝึกดาบบนแพรผืน"

...ปักทอดาบบนแพรผืน สำนึกดาบแน่นหนาถี่ยิบ

งู้เกี่ยเกียวยกมือลูบเครา แนฮ้วยกล่าวอีกว่า

"ท่านใช้ดาบบนผืนผ้า"

...วาดรูปดาบบนผืนผ้า ดาบคือวิถี

งู้เกี่ยเกียวกล่าวด้วยความนิยมชมเชยว่า

"ใช่แล้ว ดาบไม่พ้นวิถี วิถีไม่พ้นดาบ ดาบที่แท้จริงล้วนอยู่บน
เส้นทาง คนผู้หนึ่งสามารถมีความสำเร็จในเรื่องราวใด เป็นเพราะทุ่มเท
ความสามารถต่อเรื่องราวนั้นจึงกระตุ้นสติปัญญาที่เลิศภพจบแดนขึ้นม
ดังนั้นหากคิดค้นพบวิถี ได้รับวิถีดาบ ต้องฝึกดาบอยู่ทุกเมื่อ เป็นเหตุให
พอยกมือ ยามวางเท้า วาดภาพ เขียนตัวหนังสือ เย็บปักถักทอ ล้วน
ฝึกปรือดาบ"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ดังนั้นตอนที่ท่านเขียนตัวหนังสือไม่มีตัวหนังสือใดไม่ปะทะกับคำ
"ดาบ" ขณะที่วาดภาพ ไม่ว่าฉากวิวทิวทัศน์ หรือภาพเหมือนของค
ล้วนแล้วแต่ประมือกับดาบ เมื่อเย็บปักถักทอ ทั้งดอกไม้ วิหค มัจฉ
ล้วนปรากฏขึ้นในท่วงท่าของดาบ อย่างนั้นตัวหนอนไส้เดือนทั้งแผ่นฟ้
แผ่นดิน ไยมิใช่ล้วนเป็นดาบ?"

งู้เกี่ยเกียวกล่าวเสริมว่า

"และล้วนเป็นวิถี มีแต่จดจ่อจริงจัง ค่อยค้นพบวิถี ดังนั้นเราเป็นดอดาบที่ไม่แตะต้องดาบ เพียงวาดรูปดาบบนผ้าวาดรูปผู้หนึ่ง"

แนฮ้วยสูดลมหายใจลึกๆ ดวงตาทอประกายที่รุนแรงกว่าแสวงหาความเป็น และเข้มข้นกว่าใฝ่ความตายชนิดหนึ่งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

"ประเสริฐมาก"

"แต่ข้าพเจ้ายังไม่ยอมรับ"

"อ้อ?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"หลักการของมรรคาบู๋ล้วนเป็นประโยชน์ต่อวิชาการต่อสู้ที่แท้จริง แต่ก็เฉกเช่นกับหลักเหตุผลในตำรา ซึ่งไม่แน่ว่าใช้กับชีวิตจริงได้ ความสำเร็จในวิถีดาบ มิใช่หมายความว่าประสบความสำเร็จในเพลงดาบ"

เขากล่าวย้ำว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้าคิดทดลองดูสักครา"

กล่าวจบคำ ก็ใช้ "ดาบ" ออก

ตะเกียบบนโต๊ะกลายเป็น "ดาบ" ของเขา

ปลายแหลมของตะเกียบหยุดนิ่งอยู่ที่หว่างคิ้วของงู้เกี่ยเกียว

งู้เกี่ยเกียวมิใช่ไม่ได้หลบหลีก หรือว่าหลบไม่พ้นมันกล่าวว่า

"ประเสริฐ เจ้าใช้ตะเกียบ ที่ใช้เป็นสำนึกดาบเป็นเพลงกระบี่แสดงว่าค้นพบวิถีแล้ว"

สีหน้ามันปรากฏแววอ้างว้างอยู่บ้าง กล่าวสืบต่อ

"กล่าวตามความสัตย์ เราเป็นผู้แสวงหาวิถี สุดท้ายถูกวิถีทอดทิ้ง

วันเวลาที่ผ่านมา เราศึกษาค้นคว้าเหตุผลดาบ มาตรว่ามีความสำเร็
แต่ก็ละเลยต่อการศึกที่แท้จริง ดังนั้นเพลงดาบของเรามีแต่เปลือ
ว่างเปล่า หาใช่สิ่งที่จริงแท้ไม่ วันนี้เจ้ากลับพิสูจน์ยืนยันหลักเหตุผลขอ
เพลงดาบเรา”

มันยืดกายขึ้น เริ่มต้นเก็บข้าวของ ปากกล่าวว่า

“เราไม่มีคุณสมบัติเป็นซือแป๋เจ้า แต่เราก็ถ่ายทอดสิ่งที่เราเข้าใ
แก่เจ้า เจ้าได้คิดรวดเร็วยิ่ง”

แนฮ้วยน้อมกายคารวะต่อมัน กล่าวว่า

“ท่านแม้มิใช่ซือแป๋ข้าพเจ้า แต่ท่านสอนให้แก่ข้าพเจ้ามากหลา
เพียงพอให้ชั่วชีวิตข้าพเจ้าใช้ไม่หมดสิ้น”

เขากล่าวอย่างจริงจังว่า

“ท่วนเป็นผู้ฝึกสอนของข้าพเจ้า”

**ผู้ฝึกสอนคนสุดท้ายของเขาคือเล้านิวนิ่วแห่งหอชัวะซิ่วเส้
(หอนักฆ่า) ฝีมือฆ่าคนของคนผู้นี้ลี้ลับยิ่ง พลังฝีมือที่ฝึกปรือ
ลี้ลับพิสดารยิ่ง**

เล้านิวนิ่วพอพบหน้า ก็กล่าวกับแนฮ้วยที่มีอายุสิบห้าปีว่า

“เจ้าไม่ยอมรับนับถือเรา ใช่หรือไม่!”

“ใช่”

เล้านิวนิ่วกล่าวว่า

“เช่นนี้เถอะ พวกเราทดลองดูสักครา เจ้าฆ่าเรา เราก็ฆ่าเจ้า หา

เจ้าฆ่าเราได้ เราย่อมไม่คู่ควรเป็นชือแป๋เจ้า หากเราฆ่าเจ้าได้ เจ้าต้องเป็นศิษย์ของเราชั่วชีวิต ไม่ว่าเรายินยอมถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่เจ้าหรือไม่ เจ้าต้องทำหน้าที่ของศิษย์ ปรนนิบัติรับใช้เราไปชั่วชีวิต จวบกระทั่งเราสิ้นอายุขัย เป็นอย่างไร?"

"ตกลง"

ใบหน้าที่เต็มไปด้วยพลังการต่อสู้ของแนฮ้วย ปราศจากแววลังเลแม้แต่น้อย

แนฮ้วยรับปากอย่างรวบง่ายปานนั้น แม้แต่เล้านิวนิ่วที่ทำงานด้วยความรวบรัดหมดจด ยังบังเกิดความเลอะเลือนสงสัย...มันที่แท้มีความมั่นใจเอาชัยหรือไม่?

ดังนั้นทั้งสองเดินทางไปยังสถานที่ชื่อที่ตี่งั่ง (เนตรฟ้าดิน) ซึ่งอยู่ห่างไปสี่ลี้

ขอเพียงเป็นยอดฝีมือล้วนดูออกว่า นี่เป็นสถานที่ซึ่งเหมาะกับการต่อสู้อย่างเต็มที่

ตอนแรกฝนตกพรำ จากนั้นตกหนักขึ้นทุกขณะ

เล้านิวนิ่วยืนหยัดกับที่ แววตาที่มองดูแนฮ้วย คล้ายกำลังรอให้แนฮ้วยรีบสั่งเสียออกมา

แนฮ้วยยืนหยัดกับที่ แต่คล้ายกำลังมองดูสายฝน

ฝนตกอย่างมืดฟ้ามัวดิน แนฮ้วยใช้สายตาเยียบเย็นมองดูฝนเยียบเย็น แม้แต่หัวใจก็เยียบเย็น

เล้านิวนิ่วชักกระบี่

กระบี่พ้นจากฝัก ฝักดำทะมึน กระบี่ขาววะวาบ

ประกายกระบี่สะท้อนต้องแนฮ้วย

ใต้ประกายกระบี่ ดวงตาของแนฮ้วยพลันเปล่งแสงสีเขียวสองจุด ไม่ได้รับผลกระทบกระเทือนแม้แต่น้อย

เล้านิวนิ่วสะท้านใจเล็กน้อย ถามว่า

"เจ้าคงมิใช่มือเปล่ากระมัง?"

แนฮ้วยสงบนิ่งลง สงบนิ่งโดยสิ้นเชิง

เขาคล้ายสัตว์ร้ายที่หมอบซุ่มในรัตติกาลอันมืดมิดตัวหนึ่ง

เล้านิวนิ่วก็บังเกิดความรู้สึกประการหนึ่งขึ้น

...หากมันไม่ลงมือในบัดดล เกรงว่าไม่มีกำลังขวัญกล้าลงมือต่อเด็กหนุ่มนี้อีก

ในชีวิตเล้านิวนิ่วเพียงฆ่าคนสิบหกคน แต่ความยากลำบากในการฆ่าคนทั้งสิบหกคนนี้ เกรงว่ายังยากกว่าการฆ่าคนหนึ่งพันหกร้อยคนอีก คนเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นมหาโจรสุดชั่วร้าย ทางบ้านเมืองไม่หวังว่าสามารถจับเป็น นำตัวมาลงโทษตามกฎหมาย ดังนั้นมอบหมายให้มัน "ปลิดศีรษะ" มา

คนเหล่านี้ล้วนเป็นบุคคลที่ยากฆ่าได้ ยากจัดการได้ ยิ่งยากฆ่าทิ้ง มันยิ่งคิดฆ่า ฝ่ายตรงข้ามยิ่งกล้าแข็ง ความคิดต่อสู้ของมันยิ่งรุนแรง การมีชีวิตจากห้วงความตาย จึงเป็นความสมใจ คิดไม่ถึงคราครั้งนี้กลับเผชิญชายหนุ่มที่คล้ายสัตว์ร้ายผู้หนึ่ง สร้างความหวั่นไหวใจแก่มันขึ้นมา

ดังนั้นมันลงมือในบัดดล

.....

มือสังหารที่แท้จริงเฉกเช่นกับยอดฝีมือที่แท้จริง ตอนฟ่าทนกับตอนที่ลงมือ จัดการยิ่งเร็วยิ่งดี

เครื่องประดับบนร่างของพวกมัน ก็ยิ่งน้อยยิ่งดี...เพียงพอกับการใช้สอยก็พอ

เล้านิ่วนิ่วพอลงมือ ก็ทิ้งกระบี่...มิใช่ทิ้งฝักกระบี่

ฝักกระบี่จึงเป็นกระบี่ของม้น!

กระบี่นี้มุ่งใส่คอหอยของแนฮ้วย หากเป็นกระบี่ ต้องไม่มีพลังผลักดันรุนแรงถึงปานนี้ ฝักกระบี่ยังห่างจากลำคอแนฮ้วย แต่ก็บังเกิดพลังกดดันชนิดหนึ่ง กดคุกคามจนลูกกระเดือกของแนฮ้วยแทบแตกสลาย

พริบตานั้น แนฮ้วยซ้อนกระบี่ที่เล้านิ่วนิ่วโยนทิ้งขึ้นมา

แนฮ้วยใช้กระบี่ของฝ่ายตรงข้ามสะกดฝักกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม

เล้านิ่วนิ่วเปลี่ยนกระบวนท่า

แนฮ้วยลงมือดีโต้ไป

ทั้งสองประมือกันสามกระบวนท่า

เล้านิ่วนิ่วยิ้มออกมา...ยิ้มอย่างเยือกเย็นนัก

แนฮ้วยรู้สึกเย็นวูบที่ใจกลางฝ่ามือ

เขาก้มศีรษะลงมอง พบว่ากระบี่ที่ตัวเองยึดถืออยู่ในมือ กลับปักอยู่กลางตาข้างหนึ่ง กำลังกะพริบตาต่อตัวเอง

พริบตานั้น เล้านิ่วนิ่วสะบัดฝักกระบี่ ทิ่มเฉียงๆใส่ขมับด้านซ้ายของแนฮ้วย

ทันใด มันรู้สึกชาวูบที่ใจกลางฝ่ามือเช่นกัน

มันใจหายวูบ รีบรั้งกระบวนท่าเพ่งตามอง พบว่าใจกลางฝ่ามือของตัวเอง กลับมีดวงตาข้างหนึ่ง

ดวงตาข้างนี้ยังกะพริบต่อมันคราหนึ่ง

เล้านิ่วนิ่วดิ้นตระหนกมากแล้ว แทบไม่เชื่อว่ามือข้างนี้เป็นของมัน

ยามนั้น มันรู้สึกเย็นวูบที่ใต้เท้าเช่นกัน

พลังความเย็นสายหนึ่งคล้ายชำแรกเข้ามาจากส้นเท้าจู่โจมใ
อวัยวะภายในของมัน

มันก้มศีรษะลงมอง บนพื้นกลับมีดวงตาข้างหนึ่ง

ในเสียงร้องดังพิกล เล้านิวนิ่วโผพุ่งกายขึ้น ร่างลอยอยู่กลางอากา
พลันฉุกใจได้คิด

เมื่อครู่มันคิดใช้วิชาจ้วงอี้ได้ยวบ (ยอดวิชาหันเห) สะกดสมา
จิตใจของฝ่ายตรงข้าม จะได้ลงมือประสบผล แต่ฝ่ายตรงข้ามมีพลังสมา
กล้าแข็ง ความคิดต่อสู้เด็ดเดี่ยว “หันเห” ยอดวิชาหันเหของมันม
ดังนั้นมันให้ฝ่ายตรงข้ามเห็นว่าบนกระบี่มีดวงตา มันเองกลับพบว่า
ใจกลางฝ่ามือมีดวงตา บนพื้นก็มีดวงตา

...อายุยังเยาว์วัย พลังสมาธิและความคิดต่อสู้ของแนฮ้วยน
ตระหนกถึงเพียงไหน

ไม่เพียงแต่หนักแน่นพอ ขวัญกล้าพอ เข้มแข็งพอ มิหนำซ
ยามลงมือยังรวดเร็วพอ แม่นยำพอ และดุดันพอ

ทั้งนี้เพราะเล้านิวนิ่วยามลอยอยู่กลางอากาศ ก็รู้สึกได้ว่า ล
กระบี่จ่อจี้ใส่ข้างใบหูขวาของมัน

รอจนมันทิ้งตัวลงสู่พื้น ปลายกระบี่ก็จ่อใส่จุดยิ้นตงซึ่งอยู่เหนื

ไฟปากของมัน

เล้านิวนิ่วยามดับขันบังเกิดไหวพริบ พลันอ้าปากขึ้น ใช้ฟันงับปลายกระบี่ไว้

แนฮ้วยยิ้มออกมา

เขามีสีหน้าเยินชาดลอดมา อายุยังเยาว์ยากจะยิ้มสักครั้ง แต่ยิ้มครั้งนี้ คล้ายเมฆคล้อยลอยผ่านเห็นจันทรา รอยยิ้มทำให้ใบหน้าทั้งหมดของเขาหลอมละลาย หลอมสร้างขึ้นใหม่

แนฮ้วยทิ้งกระบี่

เล้านิวนิ่วมีชีวิตรอดจากห้วงความตายไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่น ผ่านไปเนิ่นนานค่อยคลายฟันออก ปล่อยให้กระบี่ร่วงหล่นลงบนพื้นดัง เปรื่อง กล่าวว่า

"เจ้า...เพราะเหตุใด?"

แนฮ้วยก้มศีรษะมองดูมือของตัวเอง มือของเขามั่นคง เรียวยาว มีพลัง ข้อนิ้วเด่นชัด ปากกล่าวว่า

"ท่านเชื่อว่าฟันสามารถงับกระบี่ที่มีพลังเล่มหนึ่งหรือ? ผู้ที่ใช้วิธีฟันนี้ ต้องมีกำลังขวัญเพียงพอ ข้าพเจ้าเลื่อมใสท่าน"

เล้านิวนิวกล่าวว่า

"กล่าวตามความสัตย์ เราก็ไม่เชื่อว่าฟันสามารถงับกระบี่ไว้ได้ นอกจากผู้ที่ใช้กระบี่เป็นคนพิการ เราทราบว่าขอเพียงเจ้าแผ่พุ่งพลัง ก็สามารถแหงทะลุปากของเราออกไป แต่เจ้าไม่ได้ทำเช่นนี้"

มันทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"จูก้วะชิงแชก็บอกต่อเราว่า เราไม่แน่ว่าจะเป็นคู่มือของเจ้า เรา

ไม่ยอมเชื่อ..."

แนฮ้วยกล่าวอย่างสำรวมว่า

"ข้าพเจ้าเพียงมีขวัญกล้าแข็งพอ หนักแน่นมั่นคงพอ อื่น ข้าพเจ้าไม่ได้เอาชนะท่าน ท่านยังคงเป็นผู้ฝึกสอนข้าพเจ้า แต่ที่ข้าพเจ้าต้องการคือชื่อแป่ผู้หนึ่ง"

เล้านิวนิ่วเก็บกระบี่ขึ้นจากพื้น สอดกลับคืนฝักสะบัดหน้าจากไ ก่อนไปกล่าวว่า

"บุคคลเช่นท่าน นอกจากจูก้วะซิงแซที่สามารถสอนแก่ท่าน ยัง ผู้ใดสอนท่านได้?"

.....

ในที่สุดจูก้วะซิงแซมาหาแนฮ้วยแล้ว

มาในปีที่แนฮ้วยมีอายุสิบหกปี

ลักษณะของจูก้วะซิงแซคล้ายกับชราภาพตั้งแต่แรก ดังนั้นสิบห ปีมานี้ ท่านไม่ได้ชราภาพอีก

จูก้วะซิงแซพอพบเห็นแนฮ้วย ก็ยกมือลูบเครา ไพล่มือทั้งส หยีตาแย้มยิ้ม ทำให้ท่านดูไปคล้ายมังกรที่ก้มหัวลงดูดน้ำ

จูก้วะซิงแซกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง เจ้าฝึกฝีมือได้ไม่เลวแล้ว"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้ายังไม่มีชื่อแป่"

"ชื่อแป่ที่ประเสริฐสุด ไม่มีใดเกินตัวเอง ทั้งนี้เพราะมีแต่ตัวเ ทราบว่า ตัวเองต้องการเล่าเรียนอันใด ฝึกปรืออย่างไร"

"แต่ว่าข้าพเจ้ายังไม่มีวิชาฝีมือของตัวเองแขนงหนึ่ง"

จูก๊วะชิงแชกล่าวว่า

"ถูกต้อง คนผู้หนึ่งต้องปรับพื้นฐานวิชาฝีมือให้ดี วิชาฝีมือต่างๆ ยิ่งมากยิ่งดี เรียนรู้ส่วนที่ยิ่งยากยิ่งดี แต่เมื่อถึงตอนท้าย ต้องรวมตัวฝึกปรือวิชาฝีมือของตัวเองแขนงหนึ่ง ไม่ว่าเป็นวิชาฝีมือใดอย่างน้อยต้องเป็นท่าไม้ตายที่ตัวเองถนัดซ่ำชอง รองรับได้ ใช้ออกได้ สามารถบรรลุถึงสามารถดีความแขนงหนึ่ง"

"ข้าพเจ้าสมควรฝึกปรือท่าไม้ตายอันใด?"

"นั่นต้องเป็นเจ้าเองจึงทราบได้"

แนย้วยถามอย่างจริงจังว่า

"ท่านสามารถสอนแก่ข้าพเจ้าหรือไม่?"

จูก๊วะชิงแชมองดูใบหน้าที่เย็นชา แววตาที่กระตือรือร้นของชายหนุ่ม ต้องยิ้มออกมากล่าวว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่า เราไฉนรอถึงป่านนี้ค่อยมาเยี่ยมเจ้า?"

"ไม่ทราบได้"

"เจ้าทราบสาเหตุที่เราไม่ถ่ายทอดวิทยายุทธ์แก่เจ้าหรือไม่?"

"ท่านไม่ยอมรับศิษย์ที่ดื้อดึงเช่นข้าพเจ้า"

"ย่อมมิใช่"

"อย่างนั้นเป็นเพราะข้าพเจ้าโง่เขลา"

จูก๊วะชิงแชกล่าวว่า

"เราไม่สามารถแวะมา เป็นเพราะปลีกตัวมาไม่ได้ เรารับราชการดำรงตำแหน่งไท้ฮู่ เนื่องด้วยในบ้านเมืองเต็มไปด้วยการแก่งแย่งชิงดี ผู้ที่

ครองอำนาจมักเป็นขุนนางกังฉิน ชนชั้นที่ประจบสอพลอ บวกกับฮ่องเต้ปัจจุบันชมชอบฟุ่งเฟือ นิยมความเอิกเกริก ขุนนางดงฉินที่ปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริต กลับถูกถอดถอนจากตำแหน่งสร้างความเดือดร้อนลำเค็ญแก่ราษฎร เราเองก็ถูกใส่ความ ถูกลดตำแหน่งสี่ครั้ง แต่รากฐานของแผ่นดินซึ่งสืบราชวงศ์มาหลายร้อยปียังมั่นคง สุดที่คนต่ำช้าจะพลิกผันได้ ทางบ้านเมืองใช้สอยเราหลายครั้ง เพื่อคอยสะกดคนฉ้อราษฎร์บังหลวงที่เราต้องรักษาไว้ มิใช่ยศศักดิ์ใกล้ตัว หากแต่เป็นคุณธรรมอันถูกต้องมโนสำนึกอันดีงาม ดังนั้นต้องคอยกราบทูลร้องเรียน ไม่ปล่อยให้คนชั่วช้ากระทำการตามอำเภอใจ เป็นเหตุให้ปลีกตัวมาเยี่ยมเจ้าไม่ได้ นอกจากเจ้าแล้ว เรายังรับศิษย์อีกสามคน ซึ่งไม่มีเวลาควบคุมพวกมันฝึกฝีมือเช่นกัน"

แนฮ้วยคล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ แต่เรื่องเหล่านี้เขากลับเคยอ่านพบจากในประวัติศาสตร์ ดังนั้นกล่าวว่า

"เมื่อวุ่นวายถึงเพียงนี้ ท่านไม่ยุ่งเกี่ยวได้หรือ?"

"หากทุกผู้คนล้วนไม่ยุ่งเกี่ยว อย่างนั้นคนต่ำช้าครองเมือง คนชั่วได้อำนาจ แผ่นดินก็ปราศจากคุณธรรมเหลืออยู่แล้ว"

"ท่านเมื่อไม่ชมชอบพวกมัน ไยไม่ฆ่าพวกมัน?"

"หากเป็นคนที่ไม่ชมชอบก็คิดฆ่า ยังมีกฎหมายบ้านเมืองอีกหรือ?"

"แต่พวกมันก็ไล่ล่าฆ่าขุนนางกังฉินคนดีงาม ไยไม่ใช้หอกนั้นคืนสนองผู้ใช้?"

"การฆ่ามิใช่วิธีที่ดี ฆ่าฟันเกิดเภทภัยตามหลัง สุดท้ายแผ่นดินปั่นป่วนวุ่นวาย กลับกลายเป็นกลียุค พวกมันเมื่อทำร้ายคนดี พวกเรา

โดนล้มคนชั่ว ดูว่าอธรรมลำพอง หรือธรรมะผยอง"

แนฮ้วยกล่าวถามว่า

"หากท่านครองอำนาจ ใช่จะฉ้อราษฎร์บังหลวงเช่นพวกมันหรือไม่?"

"เราครองอำนาจมาแล้ว หากมิใช่คิดสะกดคนชั่วช้า เราคงเร้นกายในป่าเขาแต่แรก สำหรับกับเรา ยศถาบรรดาศักดิ์เฉกเช่นเมฆคล้อยลอยผ่าน . หากวันหน้าเรากำจัดคนต่ำช้าหมดสิ้น ตัวเองกลับโฉดชั่วสามานย์ เจ้าต้องปลิดปลงสังหารเรา"

ท่านยิ้มพลางกล่าววาจา แต่ในดวงตาทอแววเคร่งเครียดจริงจัง

แนฮ้วยรับคำว่า

"ตกลง"

จากนั้นเขาถามว่า

"ท่านเมื่อวุ่นวายถึงเพียงนี้ วันนี้ไฉนแวะมาเยี่ยมข้าพเจ้า?"

"เจ้าเติบโตขึ้นมากลางป่าเขา มีไหวพริบปฏิภาณ ชาญฉลาดเกินคน พวกมันสอนเจ้าไม่ได้ เราจะลองสอนดู"

แนฮ้วยยินดีจนแทบกระโดดปราดขึ้นมา

จูกัวะชิงแชกล่าวว่า

"ในยุทธจักรไม่มีเรื่องที่ช่วยไม่ช่วยมีแต่คนที่เข้มแข็งหรือไม่เข้มแข็ง ไม่ว่าผู้ใดก็หวังมีจิตใจอันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ขอเพียงขวัญกล้าพอโชคดีพอ จะบรรลุถึงปณิธานที่วางไว้ ในบ้านเมืองก็เช่นเดียวกัน เมื่อเข้าสู่สงคราม ก็อาจร่างพินาศชื่อเสียงย่อยยับ หากว่าโชคดีได้ชัย สมควรถอนตัวหลังประสบความสำเร็จ"

ท่านกล่าวซัดถ้อยชัดคำ ราวกับจะจารึกทุกถ้อยคำไว้ในจิตใจขอ
แนฮ้วยว่า

“กฎของที่นี้คือ เจ้ายิ่งเข้มแข็ง ผู้อื่นยิ่งไม่กล้าโค่นเจ้า ขอเพีย
เจ้าเข้มแข็งจนไม่กลัวถูกผู้ใดโค่นล้ม ถือเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็
แล้ว”

จากนั้นจูก้วะชิงแซถามว่า

“เจ้าต้องการฝึกปรือวิชาฝีมือใดเป็นพิเศษ?”

สีหน้าของแนฮ้วยเคร่งขรึมอย่างที่วัยเช่นเขาไม่พึงมี คล้ายกับว่
คำพูดที่เปล่งจากปากนี้ จะเป็นการกำหนดชีวิตของเขา เขากล่าวว่า

“กระบี่”

จูก้วะชิงแซมองดูเขาคล้ายกับจะมองถึงภายในของเขา ปากกล่าวว่

“เพราะเหตุใด?”

“ทั้งนี้เพราะกระบี่คล้ายข้าพเจ้า”

“คล้ายนิสัยของเจ้า?”

“ข้าพเจ้ารู้สึกว่า ข้าพเจ้าคล้ายเสือดาวที่ถูกตามล่าตัวหนึ่ง ซึ่งไ
อาจล่าถอย ได้แต่ตะลุยไล่”

จูก้วะชิงแซกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

“ตกลง เจ้าฝึกกระบี่”

**จูก้วะชิงแซมอบรายชื่อบุคคลแก่เขาหลายชื่อ ประกอ
ด้วยกอซูลั่งซั้ง ไต้เจี๊ยะกง เซ็งโซ่วเซี่ยงหยิน ท่านกล่าวว่า**

"เจ้าไปหาพวกมัน บอกต่อพวกมันว่า เป็นเราใช้เจ้ามา พวกมันจะแสวงวิธีการอยู่รอด และประสบการณ์ทางโลกต่อเจ้า เหล่านี้เป็นสิ่งที่ไม่อาจเรียนรู้จากสถานศึกษาของวิญญูชน หากขาดสิ่งเหล่านี้ ยากที่จะมีชีวิตอยู่ในโลก เพื่อกระทำในสิ่งที่ตัวเองคิดกระทำ พวกมันยังจะสอนขั้นตอนและวิธีการสืบเสาะ สะกดรอย และสางคดีต่อเจ้า"

จากนั้นท่านยังสอนเพลงกระบี่แก่แนช้วยชุดหนึ่ง

เป็นเพลงกระบี่อ๊วกโล่วเกี่ยมฮวบ (เพลงกระบี่ข้ามทาง)

"เพลงกระบี่ข้ามทางมีทั้งสิ้นแปดสิบสองกระบวนท่า"

อันใดเรียกว่าเพลงกระบี่ข้ามทาง? หมายความว่าเบื้องหน้าของเจ้าไม่มีหนทางแล้ว ดังนั้นต้องกรุยทางอีกสายหนึ่ง เป็นเหตุผลดุจเดียวกับเผชิญศัตรู

เจ้าเผชิญศัตรู เพราะศัตรูขวางอยู่บนเส้นทางเบื้องหน้าของเจ้า หรือว่ามันทำให้เจ้าสิ้นหนทาง หากเจ้าคิดเดินต่อไป ก็ต้องก้าวข้ามร่างที่ไม่มีชีวิตของมัน ดังนั้นเรียกว่าเพลงกระบี่ข้ามทาง

เราสอนเพลงกระบี่ข้ามทางแก่เจ้า พร้อมกับมอบกระบี่อ๊วกเต๋าเฟยม (กระบี่ข้ามมรรคา) ให้เล่มหนึ่ง สำนักเรามีกฎข้อหนึ่งว่า เมื่อถ่ายทอดพลังฝีมือแก่ศิษย์ ก็ห้ามมิให้ตัวเองใช้ออก มิหนำซ้ำพลังของฝีมือชนิดนี้จะสิ้นสูญไปเอง ดังนั้นเราสอนศิษย์คนหนึ่ง พลังฝีมือจะลดถอยไปส่วนหนึ่ง กาลก่อนเราสอนเพลงดาบบ้อเชาตอฮวบ (เพลงดาบไร้ฝัก) แก่ศิษย์ที่ไม่จารึกชื่อผู้หนึ่งยามนี้เราเองลืมเลือนว่านั่นเป็นเพลงดาบอันใดแล้ว

นอกจากนั้นสำนักจื่อไจ่มึ้ง (สำนักสะดวกดาย) เรามีกฎประหลาดอีกข้อหนึ่ง เจ้าเข้าสำนักเรา ไม่ต้องยกย่องเราเป็นซือแป๋ เพียงเรียกเรา

เป็นสี่เจ่ก (ท่านอา) ก็พอ เจ้ายังมีชือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่) อีกสามคน พวกมั
ถ้วนเรียกหาเราเช่นนี้”

นี่คือคำกล่าวของจูกัวะชิงแช

แนฮ้วยใช้เวลาหกวัน ทำความเข้าใจกับเคล็ดความสำคัญขอ
เพลงกระบี่ข้ามทาง

จูกัวะชิงแชอยู่ร่วมกับแนฮ้วยสิบวัน ก็แยกจากไป

ในเมืองหลวงปรากฏมรสุมก่อตัว เมฆพายุตั้งเค้า ยังมีเรื่องมา
หลายต้องการให้จูกัวะชิงแชกลับไปไกล่เกลี่ย คลี่คลาย ต่อสู้ แก้ไข ต่
ให้เป็นคนปลงตก ไม่แน่ว่าจะปล่อยวางได้ ต่อให้เป็นคนปล่อยวางได้
ไม่แน่ว่าจะปลงได้ตก รอถึงเวลาปลงตกปล่อยวางได้ ก็กลับกลายเป็
เผมขาว กลายเป็นเหลือแต่โครงกระดูกแล้ว

**ครึ่งปีให้หลัง จูกัวะชิงแชมาหาแนฮ้วยใหม่ ท่านพ
พบหน้าก็ถามว่า**

“เพลงกระบี่ข้ามทางฝึกถึงขั้นใด?”

“ข้าพเจ้าไม่ได้ฝึก”

“กระบี่ข้ามมรรคาของเจ้าเล่า?”

“หักไปแล้ว”

“เพราะเหตุใด?”

แนฮ้วยกล่าวว่า

“ทั้งนี้เพราะนั่นมิใช่เพลงกระบี่ของข้าพเจ้า มันไม่คล้ายข้าพเจ้

ดังนั้นข้าพเจ้านำเพลงกระบี่ที่ท่านสอนแก่ข้าพเจ้า บัญญัติเป็นเพลงกระบี่ที่ทุดหนึ่ง ลดกระบวนท่าทั้งแปดสิบสองกระบวนท่าลงเกือบครึ่ง แต่ไม่ได้ตั้งชื่อ แต่ว่านั่นเป็นเพลงกระบี่ของข้าพเจ้า นอกจากนี้ข้าพเจ้ากริ่งเกรงว่า ข้าพเจ้าจะเป็นเช่นฮ่อก่าเลี่ยง (ผู้ฝึกสอนแซ่ฮ่อ) ที่ยึดมั่นกับกระบี่ที่ดีเกินไป จนฝึกเพลงกระบี่ที่ดีไม่สำเร็จ ดังนั้นข้าพเจ้าหักกระบี่ทิ้งบัญญัติเป็นเพลงกระบี่ที่ทำให้มิใช่กระบี่ดีกลายเป็นกระบี่ที่ดีชุดหนึ่ง”

จูก้วะชิงแซถามย้ำว่า

“เจ้าหมายความว่าเจ้าไม่ฝึกเพลงกระบี่ที่เราสอนแก่เจ้า มิหนำซ้ำยังหักกระบี่ดีที่เรามอบแก่เจ้าทิ้งไป?”

“ถูกแล้ว แต่ข้าพเจ้ายังเก็บรักษากระบี่หักเล่มนั้นไว้ มันเป็นของกำนัลจากท่าน ข้าพเจ้าไม่อาจหักใจทิ้งขว้าง มันทำให้ข้าพเจ้าได้คิดถึงเรื่องราวมากหลาย”

กล่าวจบ เขาตระเตรียมรับการลงโทษจากจูก้วะชิงแซ

จูก้วะชิงแซพลันยิ้มออกมา

ท่านใช้แววตาที่ชื่นชมชนิดหนึ่งมองดูแนฮ้วย กล่าวว่า

“นั่นก็ใช่แล้ว เจ้าหักกระบี่ของเรา บัญญัติเพลงกระบี่อีกชุดหนึ่ง นี่จึงเป็นเพลงกระบี่ข้ามทางที่แท้จริง เป็นกระบี่ข้ามมรรคาที่แท้จริง หนทางที่ไม่เคยมีคนเดิน หรือหนทางที่ไม่สะดวกกับการเดิน ก็กรุยเป็นหนทางของตัวเองสายหนึ่ง เพลงกระบี่ที่ก้าวข้ามมรรคาที่แท้จริง ต้องบัญญัติขึ้นเอง เหตุผลคือมรรคา หลักการของฟ้าคือวิถีมนุษย์ เส้นทางผู้กล้าคือวิถีกระบี่

...เจ้าไม่ได้สร้างความผิดหวังแก่เราจริง ๆ”

ท่านกล่าวย้ำทีละคำว่า

“เจ้าหักได้ดี หากไม่หักก็ไม่มีการต่อเนื่อง”

ท่านใช้น้ำเสียงที่คล้ายกล่าวกับสหายผู้รู้ใจ คล้ายกล่าวกับเลือ
เนื้อเชื้อไข และคล้ายกล่าวกับศิษย์ผู้หนึ่ง กล่าวถามแนฮ้วยว่า

“เมื่อฝึกฝีมือสำเร็จ เจ้าคิดทำอะไร?”

แนฮ้วยตอบอย่างรวบรัดหมดจดว่า

“ท่องยุทธจักร ผดุงคุณธรรม”

“ด้วยนิสัยใจคอของเจ้าคิดท่องยุทธจักรผดุงคุณธรรมมีเพียงสอง
หนึ่งคือติดตามเรากลับเมืองหลวง เราจะมอบหมายให้เจ้าทำคดีให
หลายเรื่อง พอสำเร็จลุล่วง ก็กราบทูลต่อฮ่องเต้ ทรงแต่งตั้งเจ้าเป็นชิ้ง
(ยอดมือปราบ) จากนั้นเจ้าอาศัยตำแหน่งมือปราบ กำราบอันธพา
อภิบาลคนดี รักษาความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมาย ช่วยเราโค่นอิทธิพ
มืด...เจ้าไปเล่าเรียนฝีมือจากใต้เจี๊ยะกง กอชูลั่งชั้งและเช็งโซ่วเซียงหอ
แล้วกระมัง?”

แนฮ้วยตอบว่า

“ข้าพเจ้าไปแล้ว มิหนำซ้ำยังได้รับประโยชน์ไม่น้อย”

จากนั้นเขาถามว่า

“แด่การเป็นมือปราบมีอันใดดี?”

จูก้วะซิงแซกล่าวว่า

“หากเป็นมือปราบที่ดีผู้หนึ่ง เจ้าสามารถกระทำเรื่องราวปรา
ภัยพาลอภิบาลคนดี ขจัดผู้เข้มแข็งช่วยคนอ่อนแอได้โดยชอบธรรม”

"หากเป็นมือปราบที่เลวเล่า?"

"อย่างนั้นก็อาศัยเรื่องส่วนรวม กระทำเรื่องส่วนตัว ช่วยทรราชกดขี่ข่มเหง รังแกราษฎรอ่อนแอ"

แนฮ้วยขบคิดแล้วถามอีกว่า

"มือปราบอาศัยอะไรแบ่งแยกความดีเลว ปราบอธรรมพิทักษ์ความดี?"

. "อาศัยกฎหมาย ผู้ใดกระทำผิดกฎหมาย ผู้นั้นต้องถูกลงโทษ"

"หากคนกระทำผิดเป็นขุนนางชั้นสูงแม่ทัพใหญ่เล่า?"

"เจ้าชีวิตทำผิดกฎหมาย รับโทษดุจเดียวกับราษฎร"

"หากฮ่องเต้ถือเผด็จการ ไม่อยู่ในศีลในธรรม ท่านยังจะช่วยพระองค์ ปกป้องพระองค์หรือไม่?"

จูก้วะชิงแชกล่าวคำ "ถามได้ประเสริฐ" เคราใต้คางสั่นพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย แววตานั้นเฉกเช่นแสงสว่างในรัตติกาล ประกายในยามอรุณ ท่านกล่าวว่า

"เรารับราชการในบ้านเมือง ไม่ได้หวังชื่อเสียง ไม่ฝักใฝ่ลาภยศ เพียงหวังอาศัยกำลังเพียงลำพัง ช่วยฮ่องเต้ปกครองแผ่นดิน หากฮ่องเต้ประพฤติผิดศีลธรรม เราจะเสี่ยงตายทูลทัดทาน หากฮ่องเต้ทำลายล้างราษฎร เราจะผดุงความยุติธรรมแทนฟ้า บอกว่าเรากบฏ เราก็กบฏ"

ท่านหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"วันนี้เรายินยอมรับใช้ถวายชีวิตต่อฮ่องเต้ เป็นเพราะประเทศชาติยังมีโอกาสเจริญรุ่งเรือง ขอเพียงฮ่องเต้ทำนุบำรุงบ้านเมือง

ราษฎรจะมีความเป็นอยู่ดีขึ้น อย่างนั้นเราแม้ตายหมื่นครั้งก็ไม่เสียใจ เราเพียงหวังว่าชายแดนมั่นคงปลอดภัย กวาดล้างผู้ทุจริตคิดมิชอบ ขจัดอันธพาลร้านถิ่น โดยไม่กลัวคำติฉินนินทา ขอเพียงไม่ละอายต่อมโนธรรมเท่านั้น หากเจ้าติดตามเรา เจ้าก็เป็นเช่นเดียวกัน หากมีสักวันเจ้าประพฤติมิชอบ เราก็จะฆ่าเจ้า และจะคร่ากุมเจ้า หากวันหน้าเราถืออำนาจบาดรใหญ่ เจ้าก็สามารถจัดการกับเราตามกฎหมาย หากจัดการตามกฎหมายไม่ได้ เจ้าก็สามารถฆ่าเราในกระบี่เดียว”

ท่านกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“แต่นี่เป็นคำพูดระหว่างเราสอง คำพูดเช่นนี้หากมิใช่คนรู้ใจ ยังคงอย่าได้บ่งบอก หาไม่จะถูกตั้งข้อหาว่าทรยศขายชาติ อย่างนั้นคนไม่บรรลุปณิธานตัวตายก่อน ทั้งยังกระทบกระเทือนถึงบุคคลที่เกี่ยวข้อง”

แนฮ้วยรับฟังวาจาประดานี้ ขบคิดอยู่ครึ่งค่อนวันจึงถามว่า

“ทางเลือกอีกวิธีหนึ่งเล่า”

“เจ้าไปเป็นนักฆ่าเถอะ เราจะไม่เหนี่ยวรั้งเจ้าแต่เจ้าอย่าได้พลั้งมือฆ่าคนดี หาไม่เราจะจับกุมเจ้า”

แนฮ้วยเบิกตาค้าง กล่าวว่า

“นักฆ่า? นักฆ่าอาศัยอะไรฆ่าคน?”

“อาศัยมโนธรรมสำนึก...ฆ่าคนโดยหวังผลประโยชน์ส่วนตัวสนองตัณหาส่วนตัว เป็นฆาตกรที่ไร้มโนธรรม หากขจัดภัยแก่ราษฎร ล้มอิทธิพลแก่บ้านเมือง นักฆ่าเช่นนี้จึงมีความหมาย แต่มโนธรรมสำนึกยากแยกแยะ หากคำนวณผิดพลาด พลั้งมือฆ่าคนดี จนเป็นบาปกรรมแล้ว”

แนฮ้วยกล่าวถามว่า

"เมื่อเป็นมือปราบ ก็ไม่อาจฆ่าคนหรือ?"

"หากถึงคราจำเป็น ฝ่ายตรงข้ามไม่ยอมรับการจับกุม มิหนำซ้ำการมีชีวิตอยู่ของมันจะทำร้ายผู้คนมากมายยิ่งกว่า ก็สามารถฆ่าได้ บางครั้งหากไม่ฆ่าฝ่ายตรงข้าม ก็ต้องถูกฝ่ายตรงข้ามฆ่าทิ้ง อย่างนั้นก็เปิดฉากฆ่าฟันได้เช่นกัน"

"ฟังดูการเป็นนักฆ่า ไม่มีข้อห้ามเท่ากับมือปราบ"

จูก้วะชิงแซกล่าวว่า

"ดังนั้นเป็นนักฆ่าง่ายดาย เป็นมือปราบเข็ญใจ เบื้องบนต้องต่อสู้กับขุนนางกังฉิน เบื้องล่างต้องเสี่ยงชีวิตกับอันธพาลชั่วร้าย ทั้งต้องคุ้มครองราษฎรดีงาม และถูกผู้คนเข้าใจผิดดูแคลนได้โดยง่าย การเป็นมือปราบยากเป็นได้ และยากจะเป็นได้ดี"

ท่านกล่าวสืบต่อ

"เราก็ทราบดี เจ้าก็ทราบแน่แก่ใจ ด้วยนิสัยใจคอของเจ้า เหมาะกับการเป็นนักฆ่ามากกว่า"

แนฮ้วยกลับกล่าวด้วยความกระตือรือร้นว่า

"แต่ข้าพเจ้าชมชอบกระทำเรื่องยากลำบาก"

"เจ้ายังมีรังสีการฆ่าฟันรุนแรงเกินไป"

แนฮ้วยกล่าวอย่างวาดหวังว่า

"มิสู้ให้ข้าพเจ้าเป็นนักฆ่าก่อน ฆ่าคนชั่วร้ายให้สมใจ ค่อยหวนกลับมาเป็นมือปราบที่ดีได้หรือไม่?"

จูก้วะชิงแซยิ้มแล้ว

...มีแต่ตอนอยู่ร่วมกับบุตรของตัวเองค่อยยิ้มเช่นนี้

จูก้วะชิงแซเดินมือไพล่หลังอย่างครุ่นคิด ท่าทางนี้น่าดูยิ่ง แม้แต่แนฮ้วยก็มีความรู้สึกว่า ตอนที่ท่านใช้ความคิด เป็นช่วงตอนที่น่าดูที่สุด

จูก้วะชิงแซกล่าวว่า

"ไม่ว่าเจ้าคิดเป็นนักฆ่าหรือเป็นมือปราบเจ้าต้องผ่านการทดสอบก่อน โดยฆ่าศัตรูที่สมควรฆ่าสักหลายคน...หาไม่เป็นเจ้าตายในเงื้อมมือพวกมัน"

แนฮ้วยพอฟังคำ "ศัตรู" ถึงกับตาเป็นประกาย

ประกายที่เจิดจ้าดั่งคบไฟคู่หนึ่ง

ดวงตาของจูก้วะชิงแซก็เปลี่ยนเป็นคล้ายเข็มแหลมคมสองเล่ม กล่าวว่า

"นั่นมิใช่ศัตรูของเรา หากแต่เป็นศัตรูของส่วนรวม พวกมันเป็นศัตรูกับหลักธรรมของฟ้า ดังนั้นถือเป็นศัตรูฟ้า..."

ซุ่มเสียงของท่านหนักอึ้งเคร่งเครียดราวกับกำลังแบกยกประหนักพันชั่งบานหนึ่ง กล่าวอีกว่า

"ขึ้นชื่อว่าศัตรูฟ้า ล้วนมีฝีมือกล้าแข็ง มาดว่าสมควรฆ่า แต่ยากจัดการได้..."

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าทดลองดูเถอะ"

~เจ้าต้องจัดการกับเตียจับอิด (สิบเอ็ดแซ่เตีย)

เตียจับอิดน่ากลัวยิ่ง ทางการติดตามจับกุมมันสิบเอ็ดปี สูญเสี

พนักงานมือปราบไปสามสิบแปดคน ยังคงจับตัวเตียจับอิดไม่ได้

บุคคลแรกที่เตียจับอิดลงมือฆ่า เป็นบิดาของตัวเอง สตรีคนแรกที่หยามย่ำยี เป็นม่วยม่วย (น้องสาว) ของตัวเอง คดีแรกที่กระทำคือจุดไฟเผาหมู่บ้านชนบทของตัวเอง ทั้งปล้นทรัพย์ไปสิ้น สิบหกปีมานี้ คดีที่ก่อล้วนเป็นเรื่องร้ายแรง คิดจัดการกับเตียจับอิด เจ้าต้องระวัง...แต่เมื่อเผชิญกับบุคคลเช่นนี้ ระมัดระวังก็เปล่าประโยชน์

"แต่ไม่ว่าอย่างไร เจ้ายังคงต้องระวัง"

ในที่สุดจูกัวะซิงแซอดเตือนให้ระวังมิได้

นี่คือภารกิจครั้งแรกของแนฮ้วย

...จับตัวเตียจับอิด

...จับเป็นไม่ได้ ก็ให้จับตาย

.....

แนฮ้วยเสาะพบเตียจับอิดโดยไม่ลำบากยากเย็น

ทั้งนี้เพราะ "เหยื่อ" ที่ถูกล่า หาได้หลบลี้ไม่

เตียจับอิดหาเกรงกลัวไม่

พวกมันปรารถนาให้มีคนมาจับตัวพวกมัน

เตียจับอิดความจริงมิใช่คนๆเดียว หากแต่เป็นผู้คนสิบเอ็ดคน

เป็นยอดฝีมือสิบเอ็ดคน

พวกมันประกอบด้วยเตียเจ๋ก (หนึ่ง) เตียยี่ (สอง) เตียซา (สาม) เตียสี่ (สี่) เตียโหงว (ห้า) เตียลัก (หก) เตียฉิก (เจ็ด) เตียโป้ย (แปด) เตียเก้า (เก้า) เตียจับ (สิบ) เตียจับอิด (สิบเอ็ด)

อาวุธของพวกมันก็ผิดแผกแตกต่าง ทั้งดาบขนนก ตะกร้าครอบเสือ มนุษย์ทองเหลืองขาเดียว กระบองหกแต้มครึ่ง ง้าวสามแฉก กระบองเหล็กชงเอี้ยง แผ่นเหล็กปี่แป้ทองเหลือง บ่วงคล้องเชียน ดาขอสุริยันจันทร์รา ดาบกวาดล้าง แส้เก้าท่อน

พลังฝีมือสังกัดสำนักของพวกมันผิดแผกแตกต่าง

รูปโฉม หน้าตา นิสัยใจคอ ส่วนสัดสูงต่ำก็ต่างกัน

พลังฝีมือของพวกมันคล้ายคำปริศนาสิบเอ็ดคำท่านเมื่อดูไม่เข้าใจก็ยากจะด้านทานรับได้

พวกมันพอพบเห็นแนฮ้วย ก็บังเกิดความมดื่นเต้นสงสัย ราวกับพบเห็นปลาตัวหนึ่งอยู่ในรองเท้าของพวกมัน

“เจ้ามีเพียงคนเดียว”

“ฮาฮา แต่แช่จูก้วะคงไม่มีกำลังอยู่ในมือ กลับจัดส่งเด็กน้อยมาคนหนึ่ง”

“นี่ ลูกสำส่อน เจ้าเรียกว่าอะไร?”

แนฮ้วยนึกดัดพ้อในใจเรื่องหนึ่ง

...จูก้วะชิงแซไฉนไม่บอกต่อเขาว่า นี่มิใช่คนๆเดียว หากแต่เป็นสิบเอ็ดคน

นี่เป็นการต่อสู้ครั้งแรกของเขา

มิคาดศัตรูไม่มีเพียงคนเดียว และไม่มีเพียงสองคน หากแต่เป็นสิบเอ็ดคน

...สู้ศัตรูครั้งแรก ต้องจัดการกับศัตรูสิบเอ็ดคน

...ศัตรูเข้มแข็งที่ชั่วร้ายอำมหิตสิบเอ็ดคน

แนฮ้วยนึกอยู่ในใจ แต่รอจนเตียจับอิดเหล่านี้กล่าววาจาที่ไม่เห็นเขาอยู่ในสายตา เขาก็ไม่นึกถึงเรื่องอื่นอีก

เขาเพียงนึกถึงเรื่องหนึ่ง

...นี่ จะสู้หนึ่งต่อสิบเอ็ดอย่างไร?

หมายความว่ายึดถือผู้คนสิบเอ็ดคนเป็นคนๆเดียว

ศัตรูคนหนึ่งเป็นศัตรู ศัตรูสิบเอ็ดคนก็เป็นศัตรู ผู้มีฝีมือที่แท้จริงคนหนึ่ง ยังเกรงกลัวศัตรูอันใด? ศัตรูมีมากกว่านี้จะเป็นไร? สู้คนหนึ่งก็ต้องสู้ ฆ่าสิบคนก็ต้องฆ่า ไม่จู่โจมสังหารร้อยคนพันคน ไหนเลยเพาะเป็นบุคลิกที่หมิ่นคนยากต้านติดได้?

ดังนั้นแนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่แน"

หลังจากกล่าวจบ เขาคล้ายม้าพยศที่ถูกตามล่าตัวหนึ่ง ทั้งไม่อาจล่าถอย ยิ่งต้องโถมจู่โจม

ปกเสื้อของเขาแปดเปื้อนโลหิตในบัดดล

โลหิตเป็นของเขาเอง หรือเป็นของผู้อื่น?

กระบี่กลับเป็นของเขาเอง กระบี่ที่ไม่มีชื่อ ปราศจากฝัก ไร้ไมตรีเล่มหนึ่ง

กระบี่เย็นเฉียบ คนเล่า?

.....

แนฮ้วยโถมทะลวงไปยังตำแหน่งที่มีรังสีการฆ่าฟันกล้าแข็งที่สุดของเตียจับอิด

เขาโถมเข้าไป คล้ายรื้อคำปริศนาที่ดูไม่เข้าใจทั้งสิบเอ็ดนื้ออก จัดลำดับความหมายเองใหม่

กระบี่ของเขาแทงถูกคอหอยเตียโป้ย กระบี่ของเขาแทงใส่ชายโครงเตียลัก ตัวเองก็ถูกฟันดาบหนึ่ง เขาวกกายแทงเตียซาล้มลง และแทงถูกเตียจับ ตัวเองถกหวดใส่หนึ่งกระบอง เขาลอยตัวแทงถกเตียเก้า วกมือแทงกลับหลังถูกเตียยี่ ตัวเองล้มฟาดกับพื้น พริบตาที่ดกถึงพื้น ก็แทงถูกเป้ากางเกงของเตียจับอิด พอพลิกตัวกระโดดปราด ก็แทงถูกตาซ้ายของเตียฉิก ขณะที่ตัวเองถูกมนุษย์ทองเหลืองขาเตียวหวดใส่กลางหลัง ก็แทงเตียสี่ล้มลง จากนั้นเขากระอักโลหิตจากปาก พร้อมกับแทงถูกใบหน้าของเตียโหงว

แนฮวยลุกขนยนอย่างแช่มชา

คู่มือของเขาเพียงหลงเหลือเตียเจ่ก (หนึ่ง) คนเดียว

เขาทิ่มแทงผู้คนสิบคนล้มลงโดยใช้เวลาเท่ากับผู้คนกะพริบตาสี่ครั้ง ทุกผู้คนล้วนนอนจมกองเลือด เขาเองก็กลับกลายเป็นมนุษย์โลหิตผู้หนึ่ง

เสียงเคร้งคราหนึ่ง ดาบขนนกของเตียเจ่กร่วงหล่นลงกับพื้น

มันแดกดีนจนสูญเสีย ความสามารถในการต่อสู้แล้ว

การสูศตรูครั้งแรกของแนฮวย คืออาศัยหนึ่งต่อสิบเอ็ด

เขาอาศัยหนึ่ง เอาชนะศัตรูทั้งสิบเอ็ดโดยไม่ลังเล

.....

"ฉิกฉิกเห้า (เจ็ดบวกเจ็ด) ยังน่ากลัวกว่าเตียจับอิดอีก

เราไม่บอกต่อเจ้าว่า เตียจับอิดมีสิบเอ็ดคน เป็นเพราะไม่อาจ[illegible] ค่อยบ่งบอกความดื้นลึกหนาบางของศัตรูต่อเจ้าทุกครั้ง มิหนำซ้ำ ข้[illegible]

มูลที่เจ้าล่วงรู้ ก็ไม่แน่ว่าเป็นความจริง หากเจ้าคิดทำความเข้าใจกับขุมกำลังของศัตรู ต้องพากเพียรสืบเสาะเอง ไม่เช่นนั้นต้องทำการกรองเอง หากไม่เข้าใจสภาพของฝ่ายตรงข้าม ได้แต่เพิ่มความแข็งแกร่งให้แก่ตัวเอง

แต่ฉิกฉิกเท้ามีความแข็งแกร่งอย่างแน่นอน เตียจับอิดประกอบด้วยพี่น้องสิบเอ็ดคน เมื่อรวมกันมีฝีมือกล้าแข็ง พอแยกออกไม่นับเป็นอย่างไร ดังนั้นเจ้าพอโถมทะลวงเข้าไป ก็สามารถโค่นทำลายทีละคน

ฉิกฉิกเท้าหาเป็นเช่นนั้นไม่ มันลำพังคนเดียวยังมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่าเตียจับอิดทั้งสิบเอ็ดคนรวมกัน เราไม่บ่งบอกแนวทางฝีมือของเตียจับอิดต่อเจ้า แต่มิอาจไม่แจ้งต่อเจ้าล่วงหน้าว่า ฉิกฉิกเท้ามีท่าไม้ตายเจ็ดชนิด ท่าไม้ตายแต่ละชนิดสามารถใช้ออกด้วยวิธีที่แตกต่างเจ็ดประการ แต่ละชนิดยิ่งมายิ่งร้ายกาจ แต่ละประการยิ่งมายิ่งยากระวังป้องกัน

จนถึงบัดนี้ ฉิกฉิกเท้าข่มขืนแล้วฆ่าสตรีสามสิบเอ็ดนาง ที่ยังสืบทราบไม่ได้ ยังมีจำนวนมากกว่านี้

"เจ้าฆ่าฉิกฉิกเท้าไม่ได้ ก็ไม่ต้องฝืนใจตัวเอง"

คำพูดประโยคสุดท้าย แสดงออกถึงความห่วงใยที่จูกัวะชิงแซมีต่อแนฮ้วย

.....

นี่เป็นภารกิจครั้งที่สองของแนฮ้วย

และเป็นศัตรูคนที่ "สอง" ในชีวิตของเขา

แนฮ้วยเสาะพบฉิกฉิกเท้าโดยเร็ว ด้วยขั้นตอนที่ไม่ซับซ้อนนัก

นั่นเป็นเพราะเขามีสัญชาตญาณของสัตว์ป่ามาแต่กำเนิด สูดออ
ว่าเหยื่ออยู่ที่ใด

เขาเสาะพบฉิกฉิกเท้าที่ใต้ต้นไม้ ซึ่งงอกเงยด้วยผลท้อต้นหนึ่ง

เขาคิดไม่ถึงว่า ฉิกฉิกเท้ากลับเป็นบุคคลเช่นนี้

มันมีมือเช่นเด็กน้อย เท้าเช่นเด็กน้อย ส่วนสูงของเด็กน้อย สำเนีย
ของเด็กน้อย รูปใบหน้าของเด็กน้อย แต่บนใบหน้ากลับเกลื่อนกล่นด้ว
รอยย่นราวกับเส้นใบของใบไม้แห้ง

ฉิกฉิกเท้ามองดูเขา กลับบังเกิดความประหลาดใจนัก กล่าวถาม
“เจ้าเป็นคนจัดการกับเตียจับอิด?”

แนฮ้วยผงกศีรษะรับ ฉิกฉิกเท้าถามย้ำว่า

“เจ้าลำพังคนเดียว โค่นคนของตระกูลเตียทั้งสิบเอ็ดคน?”

แนฮ้วยม่องดูมันอย่างสงบ แววตาคล้ายแฝงความหมาย
“คนต่อไปคือท่าน”

ฉิกฉิกเท้าพินิจพิจารณาแนฮ้วยใหม่

มองดูตั้งแต่ศีรษะ ใบหน้า จนถึงกระบี่ไร้ฝักที่ข้างเอวของแนฮ้
จากนั้นกล่าวว่า

“น่าเสียดายกระบี่ของเจ้าด้อยเกินไป”

แนฮ้วยกล่าวว่า

“กระบี่ไม่มีดีเลว ที่สามารถฆ่าคนได้ถือเป็นกระบี่ดี”

ฉิกฉิกเท้าเลิกคิ้วซึ่งงอกเงยออกมาเพียงครึ่งหนึ่ง ถามอีกว่า

“อย่างนั้นเจ้ามีท่าไม้ตายอันใด?”

แนฮ้วยตอบว่า

"ไม่มี ที่สามารถโค่นศัตรูลงได้คือท่าไม้ตาย"

ฉิกฉิกเท้ายิ้มจนเผยเห็นฟันดำทั่วทั้งปาก กล่าวว่า

"เจ้าไม่มี เรามี"

จากนั้นมันมองดูเบื้องบน

เบื้องบนเป็นแผ่นฟ้า แต่จากที่นี้มองขึ้นไปกลับมองไม่เห็น

ทั้งนี้เพราะต้นท้อแผ่กิ่งก้านสาขา งอกเงยด้วยผลท้อ เกรงว่ามีจำนวนนับพันลูก

ฉิกฉิกเท้าถามว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่า บนต้นไม้มีผลท้อกี่ลูก?"

แนฮ้วยสั่นศีรษะ ฉิกฉิกเท้ายิ้มจนเผยเห็นฟันสีดำอีกครา กล่าวว่า

"ทั้งสิ้นหนึ่งพันห้าร้อยหกสิบเอ็ดลูก...เจ้าทราบหรือไม่ว่า ผลท้อสุกจนรับประทานได้มีกี่ลูก"

แนฮ้วยมองดูมัน นับตั้งแต่ฉิกฉิกเท้าเริ่มสนทนาถึงต้นท้อ เขาเฝ้ามองดูคน ไม่แหงนดูผลท้อ

ฉิกฉิกเท้ากล่าวด้วยความภาคภูมิว่า

"หนึ่งลูก เพียงหนึ่งลูกเท่านั้น"

จากนั้นมันกล่าวว่า

"เพียงลูกเดียวก็พอ เราเพียงรับประทานผลท้อที่สุกลูกนี้ อีนาวนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรา"

กล่าวจบ มันเดินเข้าไป ใช้สองมือที่หยาบสั้นเทอะทะ โอบลำต้นไม้โตศรดน

ต้นไม้ไม่เขยื้อน ใบไม้ไม่สั่นไหว ผลท้อทั่วทั้งต้นก็ไม่ร่วงหล่นลงม

เสียงควับคราหนึ่ง เพียงปรากฏผลท้อที่สุกแล้วลูกนั้น ร่

หล่นลงในอ้อมอกของฉิกฉิกเท้า

ฉิกฉิกเท้าหัวร่อแล้ว

หัวร่อราวกับทารกผู้หนึ่ง

...ทารกที่ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่นผู้หนึ่ง

จากนั้นมันรับประทานผลท้อนั้นอย่างเอร็ดอร่อย พอกัดกินคำห

ก็บังเกิดเสียงเป๊าะดังสดใสครานึ่ง

แนฮ้วยสังเกตปรากฏการณ์สองประการ

หนึ่ง ต้นท้อรวมทั้งผลท้อนับพันลูกคล้ายถูกสูบน้ำไปจนหมด

กลายเป็นเหี่ยวแฟบลง

สอง ฉิกฉิกเท้าพอกัดกินคำหนึ่ง ร่างคล้ายมีเนื้อเพิ่มอีกชิ้นห

เนื้อใหม่ทึงอกเงยเต็มไปด้วยพลัง รอยเหี่ยวย่นบนใบหน้าก็สิ้นส

อย่างรวดเร็ว

ฉิกฉิกเท้าพอรับประทานผลท้อหมดสิ้นก็ตบมือทั้งสอง กล

ด้วยความพึงพอใจว่า

“เจ้าคงได้ยินแล้วกระมัง เรามีไม้ตายเจ็ดชนิด แต่เราก็ต้องก

ธาตุพลัง พอรับประทานของสิ่งหนึ่ง สามารถใช้ไม้ตายชนิดหนึ่ง เพ

แต่เราไม่เลือกรับประทานแต่ผลท้อ กระทั่งก้อนหินเรายังรับประทาน

มันกลับตะปบก้อนหินบนพื้นก้อนหนึ่งอ้าปากกัดกิน

ขณะที่มันตระเตรียมกัดกินก้อนหิน แนฮ้วยก็ลงมือ

เขาเสือกแทงกระบี่ออก

ไม่แทงใส่ฉิกฉิกเท้า หากแต่แทงใส่ต้นท้อ

กระบี่แทงใส่ลำต้นท้อ

กระบี่หลุดจากมือ

ผลท้อร่วงพรูลงมา ร่วงหล่นลงยังศีรษะฉิกฉิกเท้า

ฉิกฉิกเท้าขยับฝ่ามือนับร้อยพันข้าง กระแทกผลท้อปลิวกระเด็นเป็นที่แทงทะลุลำต้นไม้พร้อมทั้งด้ามกระบี่ ปักใส่ชายโครงข้างขวาแน่น จมลึกเสมอด้าม

ฉิกฉิกเท้าร้องเสียงหลงว่า

"เจ้า...."

สีหน้าของแนฮ้วยคล้ายกับเพิ่งวาดภาพใบหนึ่งเสร็จเรียบร้อยลงไปในนั้น เขาถอนกระบี่ที่ฝังอยู่ในร่างของฉิกฉิกเท้าออกมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีความอดทน ท่านมีไม้ตายเจ็ดชนิด ไม้ตายของข้ามีเพียงหนึ่งเดียว เป็นกระบี่ที่ทำให้ท่านไม่ทันใช้ไม้ตายแม้สักเดียว"

.....

"เจ้าสามารถโค่นฉิกฉิกเท้ากับเตียจับอิด มิใช่แสดงว่า เจ้าสามารถจัดการกับแป๊ะฮวกกิมตอ (ผมทองทอง)

หากเจ้าคาดคิดเช่นนี้ เกรงว่าเราไม่อาจพบพานเจ้าอีก

ฉิกฉิกเท้ามีไม้ตายเจ็ดชนิด คนผู้นี้ไม่มี เตียจับอิดมีสิบเอ็ดคนมีเพียงคนเดียว แต่คนผู้นี้มือเบากว่า ร้ายกาจกว่าพวกมัน ปัญหา

อยู่ที่ไม่ว่าผู้ใดก็บอกไม่ถูกว่า พลังฝีมือของมันเป็นอย่างไร มันผมข
ศีรษะ ใบหน้ามีรอยฝีหนอง ต่อให้เผชิญศัตรูที่เข้มแข็งกว่านี้ เพีย
แรกก็จะจู่โจมสังหารฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่า มัน
กระบวน ท่าอันใด เพียงทราบว่ามันถือดาบทองแววับเล่มหนึ่ง ใ
สภาวะที่แหลมคมสุดเปรียบปานกล้าแกร่งยากด้านทานโค่นทำลายศ
ท่าแรก

มันชมชอบปล้นชิงสินค้าคุ้มกันภัย ยิ่งเป็นสินค้าที่ยอดฝีมือ
มันยิ่งชมชอบปล้นชิง ดังนั้นหากบอกว่ามันมีเป้าหมายอยู่ที่ปล้นชิง
มิสู้บอกว่ามันถือการฆ่าฟันเป็นความสุขประการหนึ่ง

หากเจ้าสามารถด้านทานหรือหลบเลี่ยงการโถมจู่โจมระลอ
ของมัน อาจสามารถเอาชัย หากเจ้าไม่สามารถ หรือว่าไม่มีความส
เช่นนี้ เจ้าต้องพ่ายแพ้แน่นอน

เมื่อเผชิญกับบุคคลเช่นนี้ การพ่ายแพ้คือความมตาย

ใต้คมดาบของมันน้อยครั้งจะมีคนรอดชีวิต

จดจำไว้ ต้องหลบเลี่ยงจากการโถมจู่โจมครั้งแรกของมัน ข
มันจู่โจมล้มเหลว จะสูญเสียความเชื่อมั่นไป อย่าได้ปะทะกับมัน
แรกเริ่มเด็ดขาด”

นี่คือคำกล่าวของ จูก้วะชิงแซ

แนฮ้วยเสาะพบผมขาวดาบทองได้โดยง่ายดาย

เป็นผมขาวดาบทองเสาะหาแนฮ้วยเอง

ผมขาวดาบทองมีผมขาวทั่วศีรษะ แซ่กิม (ทอง) นามตอ (ดาบ) นอกจากผมเผ้าที่ขาวโพลนแล้ว ใบหน้ามันยังมีรอยฝีหนอง มันเป็นชายหนุ่มผู้หนึ่ง ซึ่งเย็นชา โดดเดี่ยวและหยิ่งทะนง มันพอพบหน้าก็กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ชนชั้นมือปราบล้วนเป็นสุนัขรับใช้"

"ท่านว่าอะไร?"

"ล้วนเป็นสัตว์ในครอกเดียวกัน"

"ในพวกเราก็มีคนดี"

"เจ้าหรือ?"

"ข้าพเจ้าเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น"

"คุยโอ่โดยไม่กระดากปาก"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"หากปราศจากพวกเราคอยรักษาความสงบเรียบร้อย ทุกผู้คนเป็นเช่นท่าน คิดกระทำก็กระทำ คิดปล้นชิงก็ปล้นชิง คิดฆ่าก็ฆ่า แผ่นดินไยมิใช่ปั่นป่วนวุ่นวาย?"

เขาโต้ตอบเสียงเย็นชาว่า

"หากท่านเก่งกล้าสามารถสมควรจัดการกับขุนนางกังฉินกลับปล้นสิ่งของเงินค้ำคุ้มกันภัย นับเป็นการประกอบวีรกรรมอันใด? วันนี้ข้าพเจ้าจับกุมท่าน ลงโทษตามกฎหมาย"

ผมขาวดาบทองร้องว่า

"กฎหมาย? ผู้มีอำนาจย่อมมีหนทาง ที่เราปล้นเป็นเงินเดือนหลวง ก็เพื่อหลวงชุบเลี้ยงขุนนางสุนัขจนอ้วนพี เมื่อเบื้องบนไม่เที่ยงตรง

เราก็ไม่ยอมรับกฎหมายบ้านเมือง”

แนฮ้วยดวาดว่า

“เงินเดือนหลวงได้จากหยาดเหงื่อแรงงานของราษฎรท่านทำ
รังแต่เป็นการทำร้ายราษฎร”

ผมขาวดาบทองร้องสวนว่า

“เราไม่สนใจมากความม ฟังว่าเจ้าคิดจับกุมเรา เราจะฟันเ
แปดท่อนแล้วค่อยว่ากล่าว”

พลางชักดาบสีทองออกมา รอยฝีหนองบนใบหน้ากลับกล
แดงก่ำ

ดาบทองเบาบางและแววับ

ดาบไม่ทันใช้กระบวนท่าออก กระแสลมดาบก็คุกคามคน

แนฮ้วยเริ่มล่าถอย

ผมขาวทั่วศีรษะของผมขาวดาบทองกระพือพลิ้วโดยพร้อม

มันดั้งท่าดระเดรียมชักดาบออก

แนฮ้วยกำลังถอนร่น

ผมขาวดาบทองดวาดก้อง เสียงดวาดครั้งนี้คล้ายเปล่งอ
และชีวิตของมันออกมา

จากนั้นมันใช้ดาบออก

พลังสภาวะของดาบนี้ เพียงพอกับการสะท้านฟ้าดิน
ภูตเทพ สะกดสรรพชีวิต ปริแยกจักรวาล

ฉับพลันทันใด แนฮ้วยแทนที่จะล่าถอยกลับสะอึกเข้าหา
ฝ่าไปในกระแสเชี่ยวของประกายดาบ ชักกระบี่ ใช้กระบี่ แทงกร

.....

"เจ้าสร้างความแปลกใจแก่เรายิ่ง เจ้าผิดพลาดตั้งแต่แรกเริ่ม"

"ไม่มีความผิดพลาด ก็ไม่มีความถูกต้อง"

"ศัตรูของเจ้าเป็นผมขาวดาบทอง ซึ่งมีสภาวะจู่โจมครั้งแรกที่เพิ่มความรุนแรง แต่เจ้ากลับปะทะแตกหักตั้งแต่กระบวนท่าแรก แทนที่จะล่าถอยหลบเลี่ยง"

"หากข้าพเจ้าพอเริ่มต้นก็ล่าถอยอย่างนั้นกำลังขวัญเกิดการระย่อต่อสู้รอบนี้คงไม่ต้องสู้สืบไป"

"ดังนั้นผมขาวดาบทองเผชิญคู่มืออันเข้มแข็งแล้ว"

"มันล้มลงไป"

"เจ้าเองก็ได้รับบาดเจ็บสาหัส"

"ชัยชนะที่ได้มาโดยไม่ได้รับบาดเจ็บ มิใช่ชัยชนะ เพียงแต่ที่เขามิใช่คู่มือที่แท้จริง"

"เจ้าทราบหรือไม่ว่า ผมขาวดาบทองเอ่ยถึงเจ้าอย่างไร? มันกล่าวว่าใต้สภาวะดาบของมัน เจ้ายังคงถาโถมเข้าหาอย่างไม่คิดชีวิตดาบของเจ้าคงผ่านการแช่แข็งมา"

"บางครั้งไม่เสี่ยงชีวิต จะไม่มีชีวิต ไม่เสี่ยงตายกลับต้องตาย"

นี่คือคำสนทนาระหว่างจูกัวะชิงแชกับแนฮ้วย

จูกัวะชิงแชก็ยอมกับในข้อนี้ ท่านกล่าวว่า

"ไม่ว่าชัยชนะใด ล้วนต้องจ่ายค่าตอบแทน การประคองตัวรอดไม่ได้เอาตัวรอดได้ ก็ไม่อาจสำเร็จกิจการใหญ่ เจ้าสามารถยอมรับ

ความกระทบกระเทือนทั้งมวล ก็สามารถโค่นศัตรูของเจ้า มิหน้ำซ้ำที่ส
ความแปลกใจแก่เรายิ่งกว่าเป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

“ซือแป๋หมายความว่า...”

“เรื่องการจับเป็นการต่อสู้ทั้งสามครั้งเจ้าล้วนรักษาชีวิตของศัต
เราความจริงเข้าใจว่า เจ้าชมชอบการฆ่าฟันเกินไป แต่ในสภาพที่เ
กระทำได้ เจ้าสามารถรักษาชีวิตของศัตรูไว้ นับว่าหายากยิ่ง”

แนฮ้วยกล่าวว่า

“หากไม่ถึงคราจำเป็น ข้าพเจ้าจะไม่ฆ่าคน แต่หากมันไม่ใ
ข้าพเจ้าต้องตาย หากว่ามันผิด ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายถูก ข้าพเจ้าจะฆ่าเ
ค่อยว่ากล่าว”

เขายังอยู่ในสภาพบาดเจ็บ แต่สีหน้าของเขาคล้ายกับว่าอา
บาดเจ็บเหล่านี้เป็นรางวัลสำหรับเขา เขาเปลี่ยนคำเรียกหาจูก้วะซิงแ

“สี่เจ่ก (ท่านอา) ท่านเห็นว่าข้าพเจ้าสามารถเป็นมือปราบ
ผู้หนึ่งหรือไม่?”

จูก้วะซิงแซกล่าวว่า

“ในความเห็นเรา เจ้าคลับคล้ายนักฆ่ามากกว่ามือปราบ จนไ
เรื่องทั้งสองประการ ไม่สามารถดำรงอยู่ด้วยกัน”

แนฮ้วยกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

“ไฉนไม่สามารถ? สำหรับชนชั้นอันฉ้อฉล หากทุกเรื่องราวใ
ตามกฎหมายเกรงว่าสยบมันไม่ได้กลับเป็นการสะกดตัวเองดังนั้น ข้าพ
ทั้งคิดเป็นนักฆ่าที่กำราบความรุนแรงและเป็นมือปราบที่รักษากฎหม

“คิดเป็นมือปราบที่ดีคนหนึ่ง มิใช่เพียงพึ่งพาฝีมืออันกล้า

อย่างน้อยเจ้ายังต้องผ่านการทดสอบประการหนึ่ง"

"การทดสอบอันใด?"

คำพูดของจูกัวะชิงแซ จุดประกายในดวงตาแนฮ้วยขึ้นมา ท่านกล่าวว่า

"เป็นภารกิจประการหนึ่ง"

"จับกุมคน?"

จูกัวะชิงแซผงกศีรษะกล่าวว่า

"แต่คราครั้งนี้คนผู้นี้เป็นจอมโฉดชั่วทั้งยากจับกุมและยากจะฆ่าได้ กล่าวตามความสัตย์ แม้แต่เราก็บังเกิดจิตกริ่งเกรงต่อมัน ไม่สะดวกกับการลงมือ เจ้ามีความเห็นอย่างไร?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"คนที่ยิ่งยากจับกุมยิ่งมีความหมาย การใช้ชีวิตในป่าทึบ หาหนทางรอดในดงดิบ ข้าพเจ้าเพียงทราบว่าคนให้ความเคารพข้าพเจ้าหนึ่งเชียะ ข้าพเจ้าจะอ่อนข้อให้สิบวา หากฝ่ายตรงข้ามดุร้าย ข้าพเจ้าจะดุร้ายยิ่งกว่า ข้าพเจ้าสามารถหยิบยืมไหล่บ่าให้ท่านหนุนสูง แต่ผู้ใดคิดเหยียบศีรษะข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทุ่มเหวี่ยงมันลงมา ข้าพเจ้าเกรงกลัวคนดีแต่ชอบจัดการคนร้าย ท่านร้ายต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้ายต่อร้าย ที่ข้าพเจ้าคิดต่อสู้ คือการต่อสู้อันดุร้าย"

เขากล่าวด้วยความมุ่งหวังว่า

"สี่เจ่ก โปรดบอกต่อข้าพเจ้าว่ามันเป็นใคร"

จูกัวะชิงแซมือไพล่หลัง ขมวดคิ้ว เดินไปมาชั่วขณะ ค่อยตกลงใจครั้งสำคัญ กล่าวว่า

"คนผู้นี้ ยังน่ากลัวกว่าบุคคลที่เจ้าเคยจัดการอีกมากหลาย ทรงอิทธิพล มีฝีมือสูงเยี่ยม ขุมกำลังกล้าแข็ง มิหนำซ้ำมีที่พึ่งอันมั่น ไม่เพียงแต่เจ้าซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่) ทั้งสามของเจ้า ซึ่งประกอบด้วยตุยแ (ล่าชีวิต) ทิชิ่ว (มือเหล็ก) บ้อเซ้ง (ไร้ไมตรี) ก็ทำการต่อสู้กับขุนนางแ พวกพ้องของมันอย่างยาวนาน"

"มันเป็นใคร?"

"ยอดขุนพลสยองขวัญ"

จูก้วะชิงแซอธิบายเพิ่มเติมว่า

"ยอดขุนพลสยองขวัญได้รับการหนุนหลังจากมหาเสนาบดีฉั่ว ดังนั้นกำเริบเสิบสาน อาศัยอิทธิพลก่อการร้าย นำผลประโยชน์ที่ได้ การประกอบอาชีพทุจริต ติดสินบนฉั่วเกียสองพ่อลูก จนได้เป็น พ้องของมัน เพาะเป็นความเหิมเกริมกว่าเดิม ซ่องสุมกำลังขยายอิท นับวันแต่จะปึกกล้าขาแข็ง เป็นภัยร้ายแรงกว่าเดิม"

"สี่เจ่กเมื่อใกล้ชิดกับฮ่องเต้ ไยไม่กราบทูลต่อเบื้องบน กำ โทษของฉั่วเกีย ยอดขุนพลสยองขวัญและพวก?"

"ไม่มีประโยชน์หรอก ฮ่องเต้ปัจจุบันไม่ทรงเอาใจใส่ราชการ ดิน ปล่อยให้มหาเสนาบดี ฉั่วเกียรวบอำนาจไป มิหนำซ้ำฮ่องเต้ทร ความยิ่งใหญ่ ให้ขยายอาณาจักรชายแดน ดังนั้นดังก่วง จูเตี๋ย โอกาสกรีธาทัพ กวาดสมบัติเป็นของตัว ทำให้โจรผู้ร้ายซุกซุม ร เดือดร้อนแสนสาหัส มีอยู่หลายครั้งที่เราขอลาออกจากราชการ

อาจหักใจทนดูแผ่นดินกลับกลายเป็นกลียุค คนต่ำช้ารวบอำนาจไป ในที่สุดต้องกลับออกมาใหม่"

แนฮ้วยกล่าวถามว่า

"นอกจากสี่เจ่กแล้ว ขุนนางตงฉินอื่นมีปฏิกิริยาใด?"

"เหล่าบัณฑิตบ้านเมืองเคยยื่นหนังสือเจ็ดครั้งกราบทูลฮ่องเต้ให้ทรงเห็นถึงสภาพที่แท้จริง โดยเปิดโปงความผิดของสี่เสนาบดี ประกอบด้วยฮังตงงังเบาปัญญา จังโป่วยักยอกเงินหลวง เตี่ยเท้งจือโฉดเขลา ฉั่วเกียเหิมเกริมลำพอง"

"สุดท้ายเล่า?"

"พวกเรากริ่งเกรงว่าความเคลื่อนไหวในเมืองหลวงไม่เพียงพอ ดังนั้นกระจายข่าวออกไป ปรากฏว่าบัณฑิตผู้รู้ตามตัวเมืองต่าง ๆ ตลอดจนขุนนางท้องถิ่นร่วมกันเข้าชื่อ ขอให้ปรับปรุงนโยบายบ้านเมือง แต่ฉั่วเกียและสมุน คอยสกัดบัณฑิตที่เดินทางมาถวายหนังสือร้องเรียน กล่าวหาเหล่าบัณฑิตว่าเป็นคณะก่อความไม่สงบ คิดเป็นกบฏต่อแผ่นดิน ความเคลื่อนไหวโดยเปิดเผยคือส่งกำลังทหารเข้าปราบปราม ปฏิบัติการในทางลับคือ ใช้ให้ชาวมิจฉาชีพซุ่มสังหาร ในจำนวนนี้ผู้ที่ได้รับใช้อย่างแข็งขันที่สุดคือยอดขุนพลสยองขวัญ"

แนฮ้วยรับฟังถึงตอนนี้ไม่อาจทนฟังสืบไปและไม่อาจนิ่งดูดายต่อไป พลันกระโดดปราดขึ้น หยิบฉวยกระบี่มาถือไว้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไป"

"เจ้าไปก็ดี แต่ยอดขุนพลสยองขวัญมีมือดีคับคั่ง ฟังว่ามันรวบรวมหน่วยต่าง ๆ ขึ้นสิบห้าหน่วย ประกอบด้วยไฮ้ผ่าย (หน่วยทะเล) ฮวงไผ่

(หน่วยพายุ) เทาะผ่าย (หน่วยจ้างวาน) เตียกผ่าย (หน่วยพลัดตก) ผ่าย (หน่วยถาโถม) อ้อผ่าย (หน่วยหมอบซุ่ม) ฮกผ่าย (หน่วยจำนิ่วผ่าย (หน่วยบิดจับ) เนี่ยมผ่าย (หน่วยเด็ดถอน) เต้งผ่าย (หน่วยหส่ง) ฮ่งผ่าย (หน่วยประคอง) เชียมผ่าย (หน่วยซ่อนเร้น) อายผ่าย (หน่อาดูร) จิ่มผ่าย (หน่วยแซ่จม) ผกผ่าย (หน่วย หกล้ม) มีหนำซ้ำที่ข้างกมันมีบริวารสี่คนคอยอารักขา ทั้งยังมีชาวได้กิมคอยหนุนหลัง”

“ไม่ว่ามันมีหน่วยงานอันใด ข้าพเจ้าจะให้มันพ่ายแพ้อย่างอนา

จูก้วะชิงแซกล่าวว่า

“มีปณิธานนัก มันแม้มีมือดีคับคั่ง แต่ก็ประหัตประหารพี่น้พวกพ้อง บริวารที่ร่วมช่วงชิงแผ่นดินกับมันไปเป็นจำนวนไม่น้อย ดังน ผู้คนจำนวนมากผูกพยาบาทอาฆาตต่อมัน เพียงแต่ใต้อิทธิพลของม มิอาจไม่ทำตามคำสั่ง”

“นี่เรียกว่าทำตัวพ่ายแพ้เอง”

“แต่มันยังไม่พ่ายแพ้ เจ้าก็ยังไม่ได้ชัย เจ้าต้องระมัดระวังไว้ อย ได้ตกไปในเงื้อมมือมัน เจ้ามีศักดิ์ฐานะพิเศษ หากเกิดเรื่องขึ้น เราก็ สามารถช่วยเหลือเจ้าโดยเปิดเผย เราจะมอบหยกเพ้งล่วงก้า (หยกปราบกลียุค) แก่เจ้าชิ้นหนึ่ง นี่เป็นของพระราชทานจากฮ่องเต้อ ก่อน มีคุณลักษณะเท่ากับเสียงฮือป้อเกี่ยม (พระแสงกระบี่อาญาสิท เมื่อพกพาติดตัว สามารถท่องทั่วแผ่นดิน เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นต้องให้ก สนับสนุน หากถึงคราจำเป็น ก็ประหารฆ่าก่อนแล้วค่อยกราบทูล ทั่ว แผ่นดินมีหยกประดับนี้เพียงห้าชิ้น ให้เจ้าใช้ในทางดี หากใช้กระทำก ตามอำเภอใจ เราต้องประหารฆ่าเจ้า ต่อให้เจ้าอยู่ห่างไกลถึงพันลี้ก็ตา

แนฮ้วยใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า

"ทราบแล้ว แนฮ้วยจะจดจำค้ำพูดของสี่เจ่กไว้"

จูก๊วะชิงแซค่อยยิ้มออกมา ยกมือไพล่หลัง กล่าวด้วยความในใจเปิดเผยว่า

"เรามอบหมายเรื่องนี้แก่เจ้า เพื่อพิสูจน์ยืนยันเรื่องหนึ่ง และคลี่คลายความในใจของเราประการหนึ่ง ขอดชุนพลสยองขวัญผู้นี้ ผิดถูกชั่วดีอย่างไร เจ้าต้องตรวจสอบความรู้สึกของราษฎร รอจนพิสูจน์ยืนยันแล้วค่อยลงมือ เราไม่ต้องการให้เจ้ากระทำเรื่องที่เสียใจไปชั่วชีวิต และไม่ต้องการให้เจ้ากระทำเรื่องที่ไม่สมควรกระทำ เพราะคำพูดของเราพึงให้เจ้าเข้าใจและหวังว่าเจ้าสามารถทำความเข้าใจเรื่องราวด้วยตัวเอง"

"ท่านหมายความว่า...."

"เมื่อถึงเวลาเจ้าย่อมเข้าใจเอง นี่เป็นงานที่ยากกระทำได้ หากคิดกระทำต้องถอปรด้วยสติปัญญา ความกล้าหาญ ตอนนี้เจ้าต้องต่อสู้กับจอมโฉดชั่วอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินคนที่ดีงามต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้หากไม่รู้จักใช้กลยุทธ์ ใช้ฝีมือพลิกแพลง พึ่งพาสติปัญญารุกถอย ต้องไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ หากเจ้าไม่มีความมั่นใจก็อย่าได้ไป"

แนฮ้วยคล้ายได้ยินเสียงโลหิตภายในกายของตัวเองเร่งโคจรหมุนเวียน นั่นทำให้เขาลืมอาการบาดเจ็บที่ได้รับ มิหนำซ้ำความเจ็บปวดยังทำให้มีสติแจ่มใส กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่กลัว ข้าพเจ้ามีกำลังขวัญ ข้าพเจ้ามีความตั้งใจ ข้าพเจ้าได้รับการสนับสนุนจากสี่เจ่ก"

เขาใช้น้ำเสียงที่แม้ตายไม่สำนึกเสียใจ แม้เผชิญอุปสรรคยังไม่

แปรผัน ชนิดหนึ่งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าดีต่อคนดี ร้ายต่อคนร้าย ข้าพเจ้ามีความร้ายกาสี่เจ่กก็ทราบว่า คนร้ายมีคนร้ายคอยเคี่ยวกรำ"

จากชายหนุ่มที่เบื้องหน้าทำให้จูก้วะซิงแชมองเห็นสภาพยักหาญของตัวเองเมื่อครั้งกระโน้น ..ล่าวว่า

"ยามเผชิญหน้ากับจอมมารร้ายแห่งยุคเช่นนี้ เจ้ากำราบมันหรือ?"

แนฮ้วยให้คำรับรองว่า

"ท่านวางใจ ข้าพเจ้าจะทุ่มเทความสามารถประดามี ทำคนร้ายได้รับกรรมสนอง คนดีได้รับกุศลตอบแทน ข้าพเจ้าสามารถบถึงข้อนี้ ทั้งนี้เพราะ...."

เขาตบกระบี่ที่ข้างเอว ราวกับตบไหล่ของพี่น้อง กล่าวย้ำว่า

"ข้าพเจ้ามีกระบี่"

จูก้วะซิงแชยิ้มแล้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"จุดอ่อนของเจ้าคือ โลหิตระอุอุ่นไปแล้ว"

ตอนที่ 3

ม่ดน้อยอันอ่อนซ้อย

คนผู้หนึ่งหากมีหลักการ มีมโนสำนึก มีกำลังขวัญ มีแน่วแน่ในใจ จะไม่ยกคำ "คนอยู่ในยุทธจักรไม่เป็นตัวของตัวเอง" แก่ปากข้ออ้าง

นฮ้วยกัดกินหมั่นโถว (ซาลาเปาไม่มีไส้) อยู่ข้างทา

อาทิตย์ร้อนแรง

อาทิตย์ยามเที่ยงร้อนแรงจนสุนัขชนบทต้องแลบลิ้นออกมา บางทีเป็นเพราะแลบยาวเกินไป สุนัขหนังกลับตัวนั้นมีความรู้สึ ลิ้นกะดำกะด่างลิ้นนั้นจะหลุดออกมา ดังนั้นรีบหดม้วนกลับไปในร่อง ที่หักร่วงไม่สมบูรณ์

แนฮ้วยเดิบโตขึ้นมากลางป่าเขา มีความสนใจต่อทวิบาทจัตุ เป็นพิเศษ

ดังนั้นเขาไม่ได้สังเกตสนใจสตรีนางนั้น

สตรีนางนั้นงดงามยิ่ง

ในสตรีชาวนาที่ปักดำนกล้าด้วยกัน นางงดงามเป็นพิเศษ ด่

นาสอยู่ท่ามกลางหญิงงามของเมืองหลวงอันศิวิไลซ์ ยังคงเป็นความงามที่ลึกลาย

ช่างท้องนาเป็นบ่อปลา คันนาทอดเรียงราย กอปรด้วยความงามตามธรรมชาติ

สตรีนางนั้นพลันวางต้นกล้าที่กำอยู่ในมือลง ใช้ดาบเคียวกรีดใส่ข้อมือซ้ายของตัวเอง ปล่อยให้โลหิตหยดหยาด เดินตรงไปยังบ่อปลา รอจนพวกพ้องของนางเข้าใจจุดประสงค์ของนาง ส่งเสียงกรีดร้องออกมา นางก็จมหายไปในบ่อปลา คงเหลือแต่ฟองอากาศแตกปะทุบนผิวน้ำหลายวงเท่านั้น

.....

ใต้อาทิตย์อันเจิดจ้า กลับเกิดเรื่องราวอันลี้ลับเช่นนี้

แนฮ้วยที่หลั่งเหงื่อโชมกาย พลันสะท้านหวั่นไหวขึ้นมา

....ยิ่งเข้าใกล้เขตปกครองของยอดขุนพลสยองขวัญ ยิ่งพบเห็นเรื่องประหลาดเช่นนี้

แนฮ้วยพบว่า โลหิตของหญิงงามนั้นที่หยดหยาดลงในท้องไร่แปลงนา ยังคงแดงฉานบาดตา หาได้หลอมกลืนกับบ่อปลาไป

.....

รอจนหญิงงามนั้นถูกผู้คนงมขึ้นมา สภาพย่อมแปรเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

นางใช้ดาบเคียวกรีดข้อมือ บวกกับเดินลงน้ำไป สิ่งที่แสวงหาย่อมเป็นความตาย

.....เป็นเรื่องราวใดทำให้นางตั้งใจอย่างเด็ดเดี่ยวถึงเพียงนี้?

ผู้คนในที่เกิดเหตุซึ่งคิดช่วยเหลือนาง พบว่าผู้ตายยังตั้งครรภ์

ดังนั้นทุกผู้คนมีสีหน้าแตกตื่นลนลาน คล้ายพบพานผีสางก็ป

แนฮ้วยอาศัยโสดประสาทอันปราดเปรียวสดับฟังถ้อยคำที่ชุ

กันว่า

"อาเง็กไฉนตั้งครรภ์ขึ้นมา นาง...."

"บาปกรรรม เป็นบาปกรรมจริงๆ...."

"ผู้ใดให้นางถูกพบเห็น....สตรีนางนี้น่าเวทนาจริงๆ...."

ไม่นานให้หลัง ปรากฏชาวนารูปกายแข็งแรงผู้หนึ่งวิ่งปรา

คุกเข่าอยู่หน้าซากศพของหญิงงามนั้น ร่ำไห้ราวสุนัขตัวหนึ่ง แต่ฟ

คล้ายยังมีความคับแค้นข้องใจมากหลายที่ระบายไม่ออก

แนฮ้วยอดถามมิได้ว่า

"ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

ไม่มีผู้ใดตอบคำ

ทุกผู้คนใช้สายตาที่เคลือบแคลงสงสัยมองดูแนฮ้วย

แนฮ้วยไม่ได้รับความกระจ่าง จึงถามอีกว่า

"นางไฉนฆ่าตัวตาย?"

ทุกผู้คนมองดูเขา ด้วยแววตาที่ไม่เป็นมิตร

กระทั่งเสียงร่ำไห้ก็ชะงักขาดหาย

...การร่ำไห้ในที่นี้คล้ายเป็นความผิดที่ไม่อาจอภัยให้ได

กระทั่งการแสดงความอาลัยต่อผู้ตาย ก็ไม่สามารถให้ผู้คนล่

แนฮ้วยอดกล่าวมิได้ว่า

"ข้าพเจ้าเป็นมือปราบ ข้าพเจ้าต้องการทราบ..."

เขาไม่เปิดเผยศักดิ์ฐานะ ยังพอทำเนา พอบอกออกไป ทุกผู้คนต้วนจากไป

บางคนทางหนึ่งจากไป ทางหนึ่งหน้าซีดเผือด คล้ายกับเภทภัยกล้ำกรายถึงตัว

บางคนขวัญกล้ากว่า ทางหนึ่งเดินจากไปอย่างเร่งร้อน ทางหนึ่งข่มน้ำลาย คล้ายแฝงถ้อยคำด่าทอบรรพบุรุษคำหนึ่ง

แนฮ้วยร้อนรุ่มใจขึ้นมาสกัดขวางหน้าชายฉกรรจ์ชุดชนบทผู้หนึ่งไว้ถามว่า

"พวกท่านทำอะไร?"

ชายฉกรรจ์ชนบทนั้นใบหน้าดำจมูกกลม สีหน้าประหวั่นลนลาน ไขกมือเป็นพัลวัน กล่าวว่า

"ไม่ทำอะไร เราก็ไม่ได้ทำอะไร"

แนฮ้วยเห็นมันแตกตื่นลนลาน ไม่อาจหักใจข่มขู่มัน เพียงถามว่า

"ที่นี้เกิดเรื่องอันใด?"

"ไม่มีเรื่องใด"

"ต้องมีเรื่องผิดธรรมดาแน่นอน"

"ไม่มีเรื่องราว"

แนฮ้วยฟังออกว่ามีเลศนัย ดังนั้นซักถามว่า

"อย่างนั้นคนเล่า? ที่นี่ใช่มีคนที่ไม่รวบรัดธรรมดาหรือไม่?"

"คน....."

แนฮ้วยดวาดว่า

• “รีบบอก มีข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ไม่ต้องเกรงกลัว”

ซายฉกรรจ์ชุดชนบทกล่าวเสียงละห้อยว่า

“คนผู้นั้นคือท่าน”

แนฮ้วยบันดาลโทสะ ร้องว่า

“เหลวไหล”

ซายฉกรรจ์ชุดชนบทกริ่งเกรงคนเบื้องหน้าอาละวาดรีบกล่าวว่า

“ยัง....ยังมีอีกคนหนึ่ง”

แนฮ้วยถามในบัดดลว่า

“ผู้ใด?”

ซายฉกรรจ์ชุดชนบทชี้มือไป กล่าวว่า

“นาง”

แนฮ้วยเหลียวหน้าไป อากัปกิริยาเร่งร้อน รู้สึกมีกลิ่นหอมกระทบนาสิก จมูกกระทบกับปลายจมูกของคนที่ด้านหลัง ทรวงอกก็จ่อกับทรวงอกคนผู้นั้น

แนฮ้วยสะดุ้งตกใจ

คนผู้นั้นก็สะดุ้งเฮือกใหญ่

แนฮ้วยถอยกายไปก้าวใหญ่

คนผู้นั้นก็พุ่งถอยไปด้านหลัง

แนฮ้วยพอเพ่งตามอง ถึงกับหน้าแดงฉานจรดใบหู แตกตื่นจนหัวใจเต้นโครมคราม ทั้งนี้เพราะคนที่เขาปะทะชนถูก ที่แท้เป็นสตรีสาวนางหนึ่ง

คนผู้นั้น ระงับสติ พลอยหน้าแดงสดใส ดวงตาทอแววขุ่นเคือง เอียงอาย

ทั้งนี้เพราะนางเป็นหญิงสาวนางหนึ่ง

เป็นหญิงสาวที่งดงามนางหนึ่ง

นางเป็นหญิงสาวที่สดใส เพริศพราย งามระยับ จับตา ทำให้ผู้คนมีความรู้สึกว่า นางเป็นสตรีที่สว่างเรืองรอง

คล้ายกับว่าสิ่งที่สว่างเฉิดฉัน ล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับนางอย่างลึกซึ้ง ราวกับว่านางเป็นสตรีที่แปลงมาจากแสงอาทิตย์ประกายจันทรา

.....

แนฮ้วยไม่กลัวฟ้า ไม่กลัวดิน

แต่เมื่อเขาพบเห็นสตรีที่สดใสเรืองรองนี้ ก็นึกกลัวขึ้นมา

เขารู้สึกว่าตัวเองเทอะทะยิ่ง วู่วามยิ่ง ล่วงเกินยิ่ง ไม่ทราบวางมืออยู่ในตำแหน่งใดดี

ดังนั้นเขาได้แต่จากไป

หญิงสาวนางนั้นกล่าวอย่างขุ่นเคืองอยู่บ้างว่า

"นี่ ท่านผู้นี้ชนใส่ผู้คน ยังไม่ขออภัยสักคำ ช่างเสียมารยาทยิ่ง"

แนฮ้วยคิดกล่าวคำขออภัย แต่ไม่สามารถกล่าวจากปากได้

.....มีคนชนิดหนึ่งสามารถกล่าวคำ "ขออภัย" "ขอบคุณท่าน" "ชมเชยเกินไป" "ล้วนเป็นเพราะท่าน" ได้ทุกเมื่อ กล่าวด้วยความง่ายดายราวกับกะพริบตา

....แต่มีคนอีกชนิดหนึ่งที่ตรงกันข้าม หากให้มันกล่าวคำพูดที่รวบง่ายธรรมดา แต่ปราศจากความจริงใจประดานี้ ยังยากลำบากกว่า

กลืนไข่ไก่ลงไปทั้งเปลือกอีก

"นี่....นี่."

หญิงสาวนางนั้นส่งเสียงร้องเรียก ซุ่มเสียงยิ่งมายิ่งดัง ยิ่งมายิ่งเร่งร้อน แต่พอกระทบโสตแนฮ้วย รู้สึกยิ่งมายิ่งน่าฟัง

แนฮ้วยถึงกับคิดหยุดยั้งลง

แต่แนฮ้วยไม่ทราบว่า หลังจากที่หยุดยั้งลง สมควรกล่าวกระไร สมควรทำอะไร

ดังนั้นเขาได้แต่ปฏิบัติตัวเช่นคนที่ออกเดินทางไกล ไม่จำเป็นต้องส่ง โดยข้อเท็จจริงก็ไม่มีคนส่ง ปลีกตัวจากไป

เดินไปไกลยิ่งห่างไกลอย่างยิ่งแนฮ้วยมองเห็นวิหคที่บินผ่านยอดไม้ปุยเมฆที่เคลื่อนคล้อยแปรปรวน ดอกไม้ที่ริมหน้าต่าง ตะขาบลายพร้อยที่สวยงามยิ่งตัวหนึ่ง แมลงปอลำตัวสีแดงที่บินร่อนอย่างงดงามตัวหนึ่ง

แนฮ้วยรู้สึกว่าล้วนงามยิ่ง งามจนทำให้เขาคิดถึงนาง

คล้ายกับว่านางคือความงาม ความงามคือนาง

.....

ยามนั้น หญิงสาวที่สดใสเรืองรองนางนั้น ก็สอบถามชาวชนบทว่า

"ระหว่างนี้ละแวกนี้ ใช่มีบุคคลที่น่าสงสัยหรือไม่?"

ถามอยู่ครึ่งค่อนวัน ชาวชนบทได้แต่ตอบว่า

"มี"

หญิงสาวนั้นตากระจ่างวูบ ดั่งราวกับเป็นแสงสะท้อนจากประกายหิมะ ถามว่า

"ผู้ใด?"

"เป็นชายหนุ่มผู้หนึ่งที่ข้างเอวเสียบกระบี่ที่ไม่มีฝักกระบี่เล่มหนึ่ง"

"เป็นเขาจริง ๆ"

หญิงสาวนั้นพึมพำออกมาด้วยน้ำเสียงของชาวยุทธจักร โดยที่เปลือกนอกของนางไม่มีส่วนคล้ายกับชาวยุทธจักร

. .....

แนฮ้วยยิ่งมายิ่งเคลื่อนใกล้เมืองงุ่ยเชี้ย ซึ่งเป็นฐานที่มั่นของยอดขุนพลสยองขวัญ

แนฮ้วยมาถึงเมืองเล่าคื้อ ตามคำเล่าขานในยุทธจักร ทุกผู้คนในเมืองเล่าคื้อล้วนมีฝีมือติดตัวนับตั้งแต่ทารกอายุสามขวบ จนถึงชายชราอายุแปดสิบ ล้วนมีฝีมืออยู่ท่าสองท่า

ยิ่งใกล้เมืองงุ่ยเชี้ย คดีที่แปลกประหลาด เรื่องราวที่สยดสยองขวัญยิ่งเพิ่มมากขึ้น

แนฮ้วยเดินทางถึงจุดเปลี่ยนม้าของเมืองเล่าคื้อก็เห็นผู้คนกลุ่มหนึ่งมีทั้งบุรุษทั้งสตรี ท่าทางเหิมเกริมลำพอง คุมตัวผู้คนสองคนมุ่งหน้าไปยังที่ทำการอำเภอ ที่ห่างไกลมีคนมุงดูประปราย

คนที่ถูกควบคุมตัวทั้งสองกางแขนออก ถูกตรึงติดกับไม้กางเขน นิ้วทั้งสิบถูกรัดแน่น คนทั้งสองเสื้อผ้าขาดกะรุ่งกะริ่ง เปลือยร่างท่อนบน โดยเฉพาะสตรีนางนั้นร่างท่อนล่างแปดเปื้อนคราบโลหิต เดินหนึ่งก้าวส่งเสียงกรีดร้องออกมาครึ่งเสียง

ผู้ต้องหาสตรีนางนี้ ผมเผ้ายุ่งเหยิง ถูกทำร้ายศีรษะแตก ใบหน้า

ถูกขูดร่วนเป็นริ้วรอยบาดแผล แต่ดูไปยังจำแนกออกว่า นางเม่อยามปรกติมีรูปโฉมงดงาม

แนฮ้ายมองดูแวบเดียว ก็ไม่อาจทนดูได้ ยืนขวางขบานผู้คนไว้ถามว่า

"พวกท่านทำอะไร?"

ชายฉกรรจ์ตาโปน ริมฝีปาก ล้ายปลาผู้หนึ่งตะคอกถามว่า

"เจ้าเป็นใคร?"

แนฮ้วยตอบว่า

"คนผ่านทาง"

ชายฉกรรจ์ตาโปนยื่นมือผลักไสเขา กล่าวว่า

"ไสหัวไป"

การผลักไสครั้งนี้ ไม่อาจโยกคลอนแนฮ้วยได้

ชายฉกรรจ์ตาโปนมีความรู้สึกว่า คล้ายผลักไสผนังผาอันแข็งแกร่ง พอเพ่งตามอง พบว่าแนฮ้วยยังยืนหยัดกับที่เดิม

มันลอบร้องคำ "พบเห็นผีสางกลางวันแสกๆแล้ว" ในใจ ความเคลื่อนไหวกลายเป็นระแวดระวังขึ้นมา ขู่คำรามว่า

"เจ้าไม่เห็นเราเป็นเจ้าหน้าที่กรมเมืองหรือ?"

แนฮ้วยสังเกต อาภรณ์การแต่งกายของมันแต่แรก ดังนั้นเพียงกล่าวว่า

"ไฉนปฏิบัติต่อผู้คนเช่นนี้?"

เจ้าหน้าที่กรมเมืองนั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เราปฏิบัติตามคำสั่ง"

สตรีสูงอายุหน้าฮาวทุจผ้าที่ข้างกายมันคนหนึ่งกล่าวเสริมขึ้น

"พวกมันเป็นชายโฉดหญิงแพศยา บุรุษนั้นยังเป็นสามีเรา เจ้าไม่ยอมรับนับถือหรือ? อย่างนั้นไปฟ้องร้องไต้เจียงกุน (ยอดขุนพล) หรือกุ่ยไท้เอี้ย (ท่านนายอำเภอ) เถอะ"

นางถ่มน้ำลายออกมา แทบพุ่งถูกใบหน้าแนฮ้วย

ชายฉกรรจ์ใบหูคล้ายมุสิกอีกคนหนึ่งพลันมุดปราดออกมากล่าวว่า

"เราก็เป็นเจ้าหน้าที่กรมเมือง หากเจ้าคิดยุ่งเกี่ยวมากความ ตั๋วเอี้ย (ยกย่องตัวเองเป็นเจ้านายใหญ่) จะจับกุมเจ้าด้วย"

แนฮ้วยหลบเลี่ยงไปทางซ้ายหนึ่งก้าว

ขบวนผู้คนเคลื่อนจากไป แต่ยังแว่วเสียงคนเหล่านั้นถีบใส่ผู้ต้องหาบุรุษเท้าหนึ่ง ลูบใส่ผู้ต้องหาสตรีคราหนึ่ง ส่งเสียงหัวเราะชั่วช้าตามก ผสานกับเสียงร้องร่ำครำครวญดังมา

.....

แนฮ้วยความจริงเพียงคิดเดินทางผ่านที่นี้

เป้าหมายของเขาอยู่ที่ยอดขุนพลสยองขวัญ

แต่ทุกบระการที่เขาพบเห็นกับตา ทำให้เขาไม่อาจสะกดกลั้นใจได้

แนฮ้วยสอบถามชาวชนบทที่อยู่ติดกับเมืองงุยเซ่ย

หมู่บ้านชนบทนี้ไม่เล็กนัก มีประชากรอยู่อาศัยมากมาย

แต่ไม่มีผู้ใดกล้าให้ความกระจ่างอันใด

ยิ่งไม่กล้าบ่งบอก แนฮ้วยยิ่งบังเกิดความสงสัยอยากรู้

...คนกระทำผิดกฎหมาย ถูกเจ้าหน้าที่กรมเมืองจับกุมไป มีตันใดบ่งบอกไม่ได้?

ดังนั้นแนฮ้วยบังเกิดความคิดอันดื้อรั้น ต้องถามไถ่ให้กระจ่างชัด

...นี่มีหนทางอันใด?

หากติดสินบนให้เงินทอง เขาไม่มีเงินทองมากพอ

หากทุบตีคน เขาทำไม่ได้

...ทำอย่างไรดี?

แนฮ้วยอัดอั้นตันใจยิ่ง ต่อยหมัดใส่ผนังกำแพง เสียงควับคราหนึ่ง ดะปูซึ่งดอกอยู่บนกำแพง ห่างจากตำแหน่งที่เขาต่อยใส่สามเชียะ พลันดีดพุ่งออกมา

คนที่ถูกแนฮ้วยสอบถาม ชมดูจนอ้าปากค้าง

ชาวชนบทที่ล้วนหน้าผากและปลายคางล้วนยื่นไปเบื้องหน้า ดั่งราวกับเดือนเสี้ยว ต้นเดือนเจ็ดนั้นตะกุกตะกักถามว่า

"นี่...นี่เป็นท่านลงมือหรือ?"

แนฮ้วยยามกะทันหันไม่ทันได้คิด ตอบรับว่า

"ใช่แล้ว นี่มีอันใดยากลำบากด้วย?"

กล่าวพลางต่อยหมัดใส่ก้อนหิน

ก้อนหินไม่ได้ปริแตก ยิ่งไม่แหลกสลาย แต่บนก้อนหินปรากฏรูหมดขนสรู

"เรา...เราบอกแล้ว..."

ชาวชนบทนั้นแตกตื่นตะลึงลาน รอจนมันระงับสติ ก็กล่าวคำพูดที่มีความสำคัญออกมาว่า

"ท่านไยไม่ไปถาม...ถามโหงวนั้งปัง (พรรคห้าคน) ที่เล่าเบี่ย (ศาลเจ้าเก่า)?"

แนฮ้วยเข้าใจแล้ว

นี่เป็นขุมกำลัง

ขุมกำลังเป็นสิ่งที่สามารถขู่ขวัญผู้คนชนิดหนึ่ง

ดังนั้นแนฮ้วยซูหมัดขึ้น มองดูหมัดของตัวเองคล้ายกับหมัดของเขาคันยิง ปากถามว่า

"พรรคห้าคน?"

"ถูก...ถูกแล้ว...เป็นเยลุกงื่นชง...ดั่งปาอวง...อาลี้....ล้งจี้อิด...ตี่จ้วงจื้อทั้งห้า..."

แนฮ้วยรู้สึกว่าคนผู้นี้กลายเป็นดิดอ่าง ไม่คู่ควรให้ข่มขู่อีกต่อไป ดังนั้นเพียงขมวดคิ้วถามว่า

"ศาลเจ้าเก่า"

ชาวชนบทนั้นตะกุกตะกักว่า

"อยู่...อยู่ทางทิศตะวันตกของตัวเมือง...พอผ่านป่าไผ่...จะเป็นศาลเจ้าเก่า"

...ดกลง ไปชมดูที่ศาลเจ้าเก่าเถอะ

เล่าเบี่ย (ศาลเจ้าเก่า) เป็นศาลเจ้าเก่าโบราณหลังหนึ่งจริงๆ สิ่งที่ประดิษฐานคล้ายเป็นเทพพญามังกร รูปปั้นดินชำรุดทรุดโทรม แต่รูปพญามังกรบนแท่นบูชายังเป็นที่น่าเกรงขาม

ศาลเจ้าทั้งชำรุดทั้งหักพัง แต่จากซากเค้าโครง ยังดูออกว่าเคยมี

ลักษณะโอ่อ่าตระการ มีผู้มากราบไหว้บูชาอย่างเนืองแน่น

บนบันไดศิลาที่เต็มไปด้วยตะไคร่เขียวหน้าศาลเจ้ามีผู้คนอยู่สามคน

บนพื้นศิลาที่เต็มไปด้วยหยากไย่ใยแมงมุมในศาลเจ้า มีผู้คนอยู่สองคน

คนทั้งห้ามีรูปโฉมผิดแผกแตกต่าง

คนความจริงมีหู มีตา มีจมูกปาก มีแขนขา สมควรไม่แตกต่างกัน แต่คนทั้งห้านี้ให้ความรู้สึกที่แตกต่างแก่ผู้พบเห็น

บางคนสูงยิ่ง บางคนเตี้ยยิ่ง บางคนอ้วนยิ่ง บางคนผอมยิ่ง บางคนเท้าข้างหนึ่งสั้น เท้าข้างหนึ่งยาว

มีคนเบ้าตาลึกกลวง โหนกแก้มนูนสูง มีคนที่มีฟันทอง ผิวดำราวกับหมึก มีคนที่มีลักษณะสี่เหลี่ยมคล้ายกับหีบเหล็กใบหนึ่ง มีคนหน้าตาเฉลียวฉลาด ไว้เคราสีเหลือง มีคนที่มีดวงตาคล้ายสุนัข ดูไปคล้ายเศษผ้ากองหนึ่งมากกว่าคล้ายคนผู้หนึ่ง

บุคคลทั้งห้านี้คล้ายกับมาจากเผ่าพันธุ์ที่อยู่สุดปลายในโลกห้าแห่ง

คนทั้งห้านี้ล้วนอัปลักษณ์ยิ่ง โดยเฉพาะหลังจากที่แนฮ้วยพบเห็นหญิงสาวที่สวยงามนั้น พอพบพานคนทั้งห้า รู้สึกว่าอัปลักษณ์เป็นพิเศษ

แต่คนทั้งห้าพออยู่ร่วมกัน ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าพวกมันเหมาะสมยิ่งกลมกลืนยิ่ง

ทั้งนี้เพราะพวกมันมีส่วนคลับคล้ายอยู่ข้อหนึ่ง

นั่นคือลักษณะท่าที

พวกมันล้วนนิ่งเฉยเฉื่อยชา ไม่เอาการเอางาน คล้ายกับว่าไม่มีเรื่องต้องกระทำ ก็หาเป็นไรไม่

ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่าที่หว่างคิ้วคนทั้งห้าแฝงปณิธานหมายมุ่งประการหนึ่ง แต่จากสีหน้าท่าทีแสดงว่านี่เป็นคนเกียจคร้านห้าคน

แนฮ้วยขยันขันแข็งตลอดมา

เขาฝึกฝีมือตั้งแต่เช้า และฝึกฝีมือจนมืดค่ำ

เขาเห็นว่าความสำเร็จของคนผู้หนึ่ง ขึ้นอยู่กับพรสวรรค์และความขยันขันแข็ง

เขาในยามนี้ ย่อมไม่ล่วงรู้ความสำคัญของโชควาสนา

แต่เขาก็ไม่ได้รังเกียจคนเกียจคร้าน

เขากลับเห็นว่าคนเกียจคร้านมีบุญอย่างยิ่ง

...คนที่ขยันขันแข็งผู้หนึ่ง ไม่สามารถทำตัวเป็นคนเกียจคร้านได้ แต่คนที่เกียจคร้านมาแต่กำเนิด ภายใต้การเปลี่ยนแปลง และการกระตุ้นเตือนบางประการ ไม่แน่ว่าสักวันหนึ่งจะขยันขันแข็งขึ้นมา

เขาอิจฉาเลื่อมใสคนเกียจคร้านตลอดมา

...เขาเองคิดเกียจคร้านก็เกียจคร้านไม่ได้

แนฮ้วยขณะจะเดินเข้าไป ก็ได้ยินหนึ่งในห้ายกหูตั้งชันขึ้นราวกระด่าย จากนั้นกล่าววาจาประโยคหนึ่งว่า

"สนัขรับใช้มาแล้ว"

ดังนั้นมีคนอ้าปากหาว มีคนส่งเสียงจาม มีคนถ่มน้ำลาย มีคนปัสสาวะ และมีคนผายลม

...ผู้ใดเป็นสุนัขรับใช้?

...หรือว่าเป็นเรา?

แนฮ้วยสำรวจมองตัวเอง ตัวเองเป็นคนผู้หนึ่งชัดๆ

แนฮ้วยทักทายว่า

“พวกท่านสบาย?”

ไม่มีคนสนใจเขา

แนฮ้วยกล่าวอีกว่า

“พวกท่านเช้า?”

มีคนพึมพำเบาๆว่า

“ตอนนี้ยังเช้า?”

แนฮ้วยก็ทราบว่า คำทักทายเช่นนี้ไม่เหมาะสม แต่จุดประสงค์ของเขาต้องการให้มีคนตอบเขา เมื่อมีคนตอบคำ เขาจะได้ถามไถ่

แนฮ้วยกล่าวว่า

“ขอถาม...”

ไม่ทันขาดคำ คนที่หน้าตาชาญฉลาดนั้นก็ถ่มน้ำลายใส่พื้นกล่าวว่า

“เรามองปราดเดียวก็ทราบว่าท่านเป็นสุนัขรับใช้ นี่มีอันใดต้องถาม? ที่นี้ถูกพวกท่านขูดรีดไปจนหมดสิ้น คนดีถูกพวกท่านกำจัดฆ่าสิ้น สตรีดีงามถูกพวกท่านย่ำยีไปสิ้น ท่านยังคิดทำอย่างไร?”

แนฮ้วยเลิกคิ้วเรียวงามขึ้น คนต่ำเตี้ยเบ้าตาลึกกลวงนั้นกล่าวในบัดดลว่า

“มีโทสะแล้วหรือ? มาเถอะ ทางที่ดีลงมือสักครา พวกเราหาเกรงกลัวไม่”

สำเนียงของมันคล้ายบทละครร้อง ฟังดูประหลาดพิกลยิ่ง

แนฮ้วยข่มเพลิงโทสะไว้ กล่าวว่า

“อันใดเป็นสุนัขรับใช้?”

คนที่มีดวงตาสุนัขนั้นเหลือกตามองดูเขา สำรวจดูเขาโดยละเอียดค่อยกล่าวว่า

"ท่านไม่ทราบจริงๆ หรือแสร้งเป็นไม่ทราบ?"

คนที่หน้าตาชาญฉลาดนั้นชิงกล่าวว่า

"ย่อมเสแสร้ง หากไม่เชื่อท่านถามไถ่มันเอง"

คนผอมชูบที่มีดวงตาสุนัขนั้นยืนหน้าไป สูดดม ปกเสื้อของแนฮ้วย ทั้งยังยืนจมุกสูดดมกระบี่ที่ข้างเอวของแนฮ้วย จากนั้นถอยกายไปหนึ่งก้าว ถามว่า

"ท่านเป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมือง?"

แนฮ้วยรับคำโดยไม่อำพรางว่า

"ถูกแล้ว"

คนผอมชูบที่มีดวงตาสุนัขถอยกายไปอีกก้าวใหญ่ คนที่หน้าตาชาญฉลาดนั้นร้องว่า

"อย่างนั้นท่านยังไม่ยอมรับว่า ตัวเองเป็นสุนัขรับใช้อีก?"

แนฮ้วยค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ที่แท้เจ้าหน้าที่บ้านเมืองเป็นสุนัขรับใช้"

เขากล่าวเสริมว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้ายังมิใช่ ต้องทำคดีรายหนึ่ง ค่อยถือเป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมือง"

คนผอมชูบที่มีดวงตาสุนัขยังคงกล่าวว่า

"ท่านไม่ทราบจริงๆ หรือแสร้งเป็นไม่ทราบ?"

แนฮ้วยย้อนถามว่า

"มีอันใดต้องเสแสร้ง? ยังมีพวกท่านไฉนเรียกเจ้าหน้าที่บ้านเมืองเป็นสุนัขรับใช้?"

ชายฉกรรจ์หน้าดำฟันทองนั้นกระชากเสียงว่า

"ช่วยกระพือความชั่วร้าย ทำร้ายสุจริตชน ข่มเหงคนด่กลัวเกรงคนชั่ว วางอำนาจบาดรใหญ่ คนชนิดนี้ไม่เรียกว่าสุนัขรับใช้ จะเรียกว่าอะไร?"

คนที่มีหน้าตาชาญฉลาดนั้นชิงตอบอีกว่า

"สามารถเรียกเป็นเขี้ยวเล็บสุนัข เหยี่ยวล่าเหยื่อ ข้าทาสรับใช้เต่าบัดชบ..."

ยามนั้นคนที่มีรูปร่างสี่เหลี่ยมราวหีบเหล็กนั้นพลันกล่าววาจาแล้วมันพอกลาววาจา ผู้คนอกสี่คนกสงบชุ่มเสียงลง

ชุ่มเสียงของมันก็คล้ายโลหะกระทบกัน ทุกถ้อยคำกังวานมีพลัง มันถามแนฮ้วยว่า

"ท่านมายังที่นี้เพื่อทำคดี?"

"ถูกแล้ว"

"คดีอันใด?"

แนฮ้วยยามกะทันหันไม่ทราบสมควรตอบหรือไม่

...พวกมันเป็นศัตรูหรือสหาย?

...เขามีภารกิจติดตัว สมควรเปิดเผยออกไปหรือไม่?

...เขาความจริงรุดมาสอบถาม สุดท้ายคล้ายถูกผู้คนสอบปากคำ

คนที่หน้าตาชาญฉลาดนั้นพึมพำอีกว่า

"คงน็กหาหัวข้ออันใด คิดขูดรีดเลือดเนื้อราษฎร เพื่อบรรณา-

การต่อไต้เจียงกุนแล้ว”

คนที่คล้ายหีบเหล็กนั้นถลึงตาใส่มันคราหนึ่ง

คนที่หน้าตาชาญฉลาดนั้นแลบลิ้นออกมา ไม่กล้ากล่าวสืบต่อ

แนฮ้วยกลับสะท้านหวั่นไหว กล่าวว่า

“ไต้เจียงกุน พวกท่านมีข่าวคราวของไต้เจียงกุน?”

ชายฉกรรจ์ทั้งห้าสบตากันวูบ คนเบ้าตาลึกกลวงโหนกแก้มนูนสูงกล่าวว่า

“ใช่หรือไม่ล้วนเป็นสัตว์ในครอกเดียวกัน มิใช่ตัวดีทั้งสิ้น”

คนหน้าตำฟันทองกล่าวด้วยสีหน้าไม่เป็นมิตรว่า

“ท่านมาสวามิภักดิ์ต่อไต้เจียงกุนกระมัง?”

แนฮ้วยแค่นหัวรอกล่าวว่า

“สวามิภักดิ์? ไต้เจียงกุนที่พวกท่านเอ่ยถึง คือเกี่ยปู่ไต้เจียงกุน (ยอดขุนพลสยองขวัญ) กระมัง?”

คนที่คล้ายหีบเหล็กนั้นสูดลมหายใจลึกๆคำหนึ่ง

มันพอสูดลมหายใจ แม้แต่แนฮ้วยก็รู้สึกว่าลมหายใจของตัวเองกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา

ได้ยินคนที่คล้ายหีบเหล็กนั้นกล่าวเสียงทุ้มหนักมีพลัง กล่าวถามทีละคำว่า

“ท่านเป็นอะไรกับไต้เจียงกุน?”

แนฮ้วยเห็นพวกมันลุกขึ้นยืนช้าๆ จากท่าทีที่เกียจคร้านเฉื่อยชาค่อยๆกลับกลายเป็นเคร่งเครียดเตรียมพร้อม พลัง บังเกิดความฮึกหาญพลุ่งขึ้น ปราศจากข้อกริ่งเกรงอันใดอีก ต่อให้ยอดขุนพลสยองขวัญ

อยู่เบื้องหน้า เขายังคงบอกออกไปว่า

"ข้าพเจ้าเป็นอะไรกับมัน? บอกต่อท่าน ข้าพเจ้ามาจับกุมมันไปดำเนินคดี"

คนหน้าดำฟันทองเปลี่ยนท่าทีในบัดดล ถามว่า

"เป็นความจริง?"

คนผอมซูบที่มีดวงตาสุนัขก็เช่นกัน แววตาของมันอ่อนโยนลงมากนัก ถามย้ำว่า

"คำพูดของท่านเป็นความจริง?"

คนเบ้าตาลึกกลวงกล่าวอย่างไม่ยอมเชื่อว่า

"อาศัยท่าน? ท่านเป็นคู่มือของมัน?"

จากนั้นคนทั้งสามพากันถามคนที่คล้ายหีบเหล็กนั่นว่า

"คำพูดของมันเป็นความจริง?"

คนที่คล้ายหีบเหล็กนั้นเงียบงันเนิ่นนาน ทั้งมองดูแนฮ้วยเป็นเวลานาน ขมวดคิ้วที่ไม่มีขนคิ้วนิ่งนาน จึงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"เราเห็นว่าเป็นความจริง"

คนที่หน้าดาชาญฉลาดนั้นรีบกล่าวว่า

"เราบอกแต่แรกแล้วว่า มันดูไปไม่คล้ายเป็นคนร้าย พวกท่านกลับไม่เชื่อ"

มันหันมาถามว่า

"นี่ท่านมาจากที่ใด? เรียกว่าอะไร? ท่านมายังศาลเจ้าเก่าทำอะไร? ได้ยินนามยิ่งใหญ่ของพวกเราพรรคห้าคนได้อย่างไร?"

แนฮ้วยย้อนถามมันว่า

"คนซาญฉลาดเช่นท่าน ยังต้องถามข้าพเจ้าหรือ?"

คำ "คนซาญฉลาดเช่นท่าน" ว่ากล่าวจนคนที่หน้าตาซาญฉลาดนั้นปราศจากความคิดเป็นศัตรูอีก เบิกบานใจ ราวกับเห็นความตายเป็นพนนกอันเบาบาง กล่าวว่า

"ใช่แล้ว มันเป็นคนดีจริงๆ พรรคห้าคนเรามีชื่อเสียงปานนี้ ถูตเทพล้วนทราบดีมันเมื่อเป็นคนย่อมต้องมาด้วยความนิยมเลื่อมใสแล้ว

คนที่คล้ายหีบเหล็กนั้นสุขุมรอบคอบกว่า ถามย้ำว่า

"ท่านคิดจับกุมไต้เจียงกุน?"

แนฮ้วยกล่าวอย่างอาจหาญว่า

"หากมันกระทำความผิดจริง ข้าพเจ้าค้นพบหลักฐานได้ ข้าพเจ้าจะจับกุมมัน"

คนเบ้าตาลึกกลวงนั้นถามว่า

"ท่านมีศักดิ์ฐานะใด? อาศัยเจ้าหน้าที่บ้านเมืองเล็กๆคนหนึ่งเท่านั้นสามารถจับกุมยอดขุนพลสยองขวัญ?"

แนฮ้วยยื่นมือไปในอกเสื้อ คิดล้วงหยกปราบกลียุคออกมา กลับพบว่าหยกประดับนั้นอันตรธานไปแล้ว

ความแตกตื่นของแนฮ้วยครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก กลับเห็นคนผอมแห้งที่มีดวงตาสุนัขนั้นล้วงของสิ่งหนึ่งออกมา ใช้นิ้วมือสองนิ้วคีบจับด้ายแดงที่ผูกร้อยหยกประดับชิ้นนั้น แกว่งไกวไปมา มองดูอยู่ชั่วขณะจึงกล่าว

"ท่านกำลังหาของนี้?"

แนฮ้วยกระชากเสียงว่า

"มอบคืนมา"

คนผอมชูบที่มีดวงตาสุนัขนั้นกล่าวว่า

"ของนี้อยู่ในมือเรา ผู้ใดบอกว่าเป็นของท่าน?"

แนฮ้วยกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านใช้ฝีมือลักล้วงอันต่ำช้าขโมยไป"

คนผอมชูบที่มีดวงตาสุนัขนั้นพลุ่งพล่านใจจนเคราสีเหลืองใต้คางโชยพัดพลิ้วขึ้นมา กล่าวว่า

"ต่ำช้าอันใด? เราสามารถหยิบฉวยสิ่งของที่ท่านพกติดตัว โดยที่ท่านไม่รู้สึกตัว ถือเป็นฝีมือของเราและเป็นความล้มเหลวของท่าน เราใช้ฝีมือชั้นต่ำอย่างเปิดเผย สมควรเป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูล มีอันใดไม่ได้?"

แนฮ้วยพลันฉุกคิดว่า เช็งโซ่วเซียงหยินเคยบอกต่อเขาว่า ในยุทธจักรมีค่ายสำนักหนึ่ง เรียกว่าเหียชานั่ว (ชั้นต่ำที่สาม) ซึ่งเป็นคนแซ่ฮ่อ ถนัดในการลักล้วงขโมย หลอกต้ม ล่อลวง ฝีมือที่ใช้แม้ขาดความเปิดเผย แต่มีความประพฤติเที่ยงธรรม ไม่สมควรนึกดูแคลน เพราะพวกมันถนัดในการใช้ฝีมืออันต่ำช้า

แนฮ้วยสูดลมหายใจลึกๆคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านเป็นคนของสำนักชั้นต่ำที่สามแห่งตระกูลฮ่อ?"

คนผอมชูบที่มีดวงตาสุนัขนั้นขยับจมูกคราหนึ่ง กล่าวว่า...

"เราเรียกว่าอาลี้ มาจากภาคตะวันตกเฉียงใต้อันไกลโพ้น ไม่เกี่ยวข้องกับตระกูลฮ่อ ท่านคิดทำอย่างไร?"

แนฮ้วยยอมรับว่า

"ท่านหยิบฉวยข้าวของในตัวข้าพเจ้าไปยามกลางวันแสกๆ ประการนี้ข้าพเจ้ายอมรับความพ่ายแพ้ โดยปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ"

คนผอมซูบที่มีดวงตาสุนัขอาลี้ค่อยยิ้มออก กล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"เด็กน้อย ในที่สุดท่านกลัวเราตั่วเอี้ยแล้ว"

แนฮ้วยสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเลื่อมใสวิชาลักล้วงของท่าน แต่หากลัวท่านไม่ หยกประดับนี้มีความสำคัญต่อข้าพเจ้ายิ่ง โปรดมอบคืนมา"

คนที่คล้ายหีบเหล็กนั้นกล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านบอกว่า อาศัยหยกประดับนี้สามารถจับตัวได้-เจียงกุนได้?"

แนฮ้วยตอบว่า

"มิผิด"

คนเบ้าตาลึกกลวงนั้นกล่าวว่า

"เรากลับดูไม่ออกว่ามันมีลักษณะพิเศษอันใด"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"นี่เป็นหยกปราบกลียุค ซึ่งเป็นของพระราชทาน สามารถประหารท่าก่อนแล้วค่อยกราบทูล กำจัดความชั่วร้ายได้ตามที่เห็นสมควร"

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนล้วนอุทานดังอา ซะโงกศีรษะไปชมดูหยกประดับที่อาลี้ถือแกว่งไกวไปมา ส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์ว่า

"ดูไม่ออกว่ามันมีประโยชน์ถึงเพียงนี้"

แนฮ้วยไม่อาจอดรนทนรอสืบไป กล่าวย้ำว่า

"มอบคืนมา"

อาลี้กลับบังเกิดความสงสัยอยากรู้ต่อหยกประดับชิ้นนี้ กล่าวว่า

"ร้อนรุ่มอันใด รอสักครู่ค่อยคืนให้ไม่ได้หรือ?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ท่านสามารถหยิบฉวยข้าวของในตัวข้าพเจ้าไป แต่ข้าพเจ้าก็สามารถช่วงชิงกลับมา"

คำพูดนี้ทำให้ผู้คนในบริเวณล้วนหัวร่อออกมา อาลี้หัวร่อราวกับสุนัขที่ใช้ขาตะกุยตัวหมัดบนร่าง กล่าวว่า

"ท่านกล้าประลองวิชาลักล้วงกับคนของสำนักชั้นต่ำที่สามเรา..."

ไม่ทันขาดคำ ประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง

ประกายกระบี่พุ่งผ่านคนเบ้าตาลึกกลวง เรียดผ่านคนหน้าดำฟันทอง เฉียดผ่านคนที่มีหน้าตาชาญฉลาด ผ่านเลยข้างกายของคนที่คล้ายหีบเหล็ก หยุดนิ่งอยู่ที่ลำคอของอาลี้

อาลี้ยืนตัวแข็งทื่อกับที่ ราวกับถูกผู้คนจี้สกัดจุดไว้

พลังความเย็นที่แผ่ซ่านจากปลายกระบี่ กระตุ้นให้ขนบนลำคอมันลุกเกรียวขึ้นมา

จากนั้นแนฮ้วยยื่นมือออก

ยื่นมือที่ไม่ได้ยึดจับกระบี่ข้างหนึ่งออก หยิบฉวยหยกปราบกลียุคในมือมันกลับมา

เสียงควับดราหนึ่ง กระบี่หายวับไป

กระบี่เสียบอยู่ที่ข้างเอวแนฮ้วยดุจเดิม

กระบี่นั้นดูไปยังคงคล้ายเป็นเหล็กผุชิ้นหนึ่ง ทำให้ผู้คนแทบไม่ยอมเชื่อว่า เมื่อครู่มันเปล่งประกายที่เจิดจ้าสยบขวัญออกมา

อาลี้ยกมือลูบคลำลำคอ คิดกล่าวคำพูดกอบกู้หน้าคันใด พลันรู้สึกศีรษะมึนงงตาพร่าพราย ส่ายร่างโงนเงนไปมา ดีที่คนหน้าดำฟันทองประคองมันไว้

คนที่หน้าตาชาญฉลาดนั้นกล่าวว่า

"มันสิ้นสติไปแล้ว"

คนที่คล้ายหีบเหล็กนั้นกล่าวกับแนฮ้วยว่า

"ขอถามนามอันสูงส่ง"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่แน"

คนที่คล้ายหีบเหล็กนั้นกล่าวว่า

"ท่านคิดจับตัวได้เจียงกุน สมควรไปยังเมืองงุ่ยเซี้ย ท่านมายังเมืองเล่าคื้อทำอะไร?"

คนหน้าดำฟันทองกล่าวเสริมว่า

"ใช่แล้ว ท่านมาหาพวกเราที่ศาลเจ้าเก่าทำอะไร?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดเรียนถามพวกท่านเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าอยู่ที่จุดเปลี่ยนม้า พบเห็นบุรุษสตรีคู่หนึ่งถูกคุมตัวไป ทั้งสองเปลือยร่างท่อนบนรับบาดแผลเกลื่อนกลาด ที่แท้เป็นเรื่องราวใด เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นในที่นี้ สามารถใช้ทัณฑ์ตามอำเภอใจหรือ?"

คนทั้งห้าหันไปมองหน้ากัน คนที่คล้ายหีบเหล็กนั้นกล่าวว่า

“ท่านกลับถามถึงเรื่องชั่วช้าของได้เจียงกุน”

คนที่หน้าตาชาญฉลาดนั้นกล่าวว่า

“ท่านนับว่าถามหาคนถูกแล้ว”

ยามนั้นอาลี้ฟื้นคืนสติมา คนที่คล้ายหีบเหล็กนั้นเชื้อเชิญแนฮ้วยเข้าสู่ศาลเจ้า พร้อมกับแนะนำตัวคนทั้งห้าต่อแนฮ้วย

คนผอมชูบที่มีตาสุนัขคืออาลี้ ใช้แซ่ฮ่อตามมารดา

คนที่หน้าตาชาญฉลาดคือยี่จ้วงจื้อ

คนเบ้าตาลึกกลวงเรียกว่าล้งจื้อิด

คนหน้าดำฟันทอง เรียกว่า ตั๋งปาอวง

คนที่คล้ายหีบเหล็กนาม เยลุกงนชง

แนฮ้วยกล่าวตามความสัตย์ว่า

“พวกท่านล้วนมีชื่อแปลกประหลาดนัก”

ตั๋งปาอวงกล่าวว่า

“พวกเราเป็นคนที่มาจากสถานที่ต่างๆ ทั้งเผ่าเอี้ยว (เย้า) ฮ้วยจ๊ก ไต้เลี่ยว นีเจิน เมืองหลวง บางคนมาตั้งแต่อยู่ในวัยแบเบาะ บางคนอพยพมาแต่ครั้งบรรพชน บางคนเพิ่งมาได้ไม่กี่ปี เพราะมีนิสัยตรงกัน ยากไร้ดุจเดียวกัน ดังนั้นช่องสุมซุมนุมอยู่ที่นี้ กลายเป็นสหายสนิทกัน”

ยี่จ้วงจื้อสอบถามคนทั้งสี่ว่า

“เรื่องของยังซ้อ (คำเรียกสตรีนามยังที่มีสามี) กับโกยเจ่ก (อาไก่) ใช่จะบอกต่อมันหรือไม่?)

ล้งจี้อิดไม่มีความเห็น ตั่งปาอวงกับอาลี้พากันบอกว่า

"ไม่เป็นไร?"

เยลุกงื่นชงเพียงกล่าวว่า

"บอกเถอะ"

ยจวงจอกล่าวว่า

"เราเห็นว่ามันไม่ใช่คนร้าย เรื่องโสโครกของไต้เจียงกุน เราปรารถนาใคร่บอกต่อผู้คนทั้งแผ่นดิน"

มันหันไปกล่าวกับแนฮ้วยว่า

"บอกต่อท่าน สตรีอายุเยาว์นั้นคือย้งช้อ ชายชรานั้นคือโกยเจ่ก โกยเจ่กเป็นคนขายไก่ มีอายุสูงวัย ปฏิบัติต่อย้งช้อราวบุตรีของตัวเอง เกาลก่อนโกยเจ่กล้มป่วยลง ย้งช้อเคยปรนนิบัติดูแลมัน นางอยู่บ้านติดกับโกยเจ่กเอง ย้งช้อเป็นหญิงม่ายเยาว์วัย มีรูปโฉมโนมพรรณอยู่บ้าง ดีเยาศัยใจคอดี เพียงแต่บิดามารดาล้วนเสียชีวิตไร้ที่พึ่งพิง มีอยู่ครั้งหนึ่ง นางเข้าเมืองเล่าคื้อไปขายผัก ตอแยเภทภัยใส่ตัว มารดามันอุบาทว์ ชั่วซบจริง ๆ"

มันพลันด่าทอออกมา ขุ่นแค้นจนไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

แนฮ้วยขบคิดไม่เข้าใจว่า ย้งช้อกับโกยเจ่กมีความผิดอันใด

ล้งจี้อิดเล่าแทนยี่จ้วงจื้อว่า

"เรื่องราวเป็นเช่นนี้ ย้งช้อเข้าเมืองเล่าคื้อโชคร้ายถูกไต้เจียงกุนพบเห็น น็กพึงตาต้องใจ คิดรับนางเป็นนางบำเรอคนที่สามสิบเจ็ด ย้งช้อไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยินยอม ไต้เจียงกุนก็ใช้ผู้มีอิทธิพลท้องถิ่นฮู้เล่าก๋งกับแม่สื่อประจำของไต้เจียงกุนนามคักเชียมพั้วมาสู่ขอนาง แต่ย้งช้อไม่

หวังความฟุ้งเฟ้อ ยืนกรานบอกว่า “ข้าพเจ้าไม่ขอแต่งงาน” ฮู้เล่ากึ้งบันดาลโทสะ คักเซียมพั้วกลับกล่าวว่า “เราไม่เชื่อว่าเจ้าจะเป็นสตรีถือพรหมจารี” โกยเจ่กพอดีแวะมา จึงขับไล่ฮู้เล่ากึ้งกับคักเซียมพั้วออกไป”

แนฮ้วยพลันถามว่า

“ฮู้เล่ากึ้งใช่เป็นคนที่มีริมฝีปากหนาราวกับปลาหรือไม่?”

ดั่งปาอวงกับอาลี้พากันรับคำ ถามว่า

“ท่านเคยเห็นมัน?”

ยี่จ้วงจื้อค่อยกลับคืนสู่สภาพเดิม ทำหน้าที่บอกเล่าว่า

“ไม่นานต่อมา ย้งช้อล้มป่วยลง โกยเจ่กก็แวะไปหุงข้าวต้มต้มยาหม้อให้แก่นางด้วยกุศลเจตนา มิคาดฮู้เล่ากึ้งกับคักเซียมพั้วและพวกพากันฮือเข้ามา จับโกยเจ่กมัดไว้ ทุบตีจนสมใจ คักเซียมพั้วยังใช้ให้ชายฉกรรจ์หลายคนหยามล่วงเกินย้งช้อ นางเองก็ใช้เล็บมือตะกุยใบหน้าย้งช้อ ปากกล่าวว่า “เจ้าประพฤติถือพรหมจารี ไม่รับสุราเสนอของได้เจียงกุน ก็รับการลงโทษถึงที่สุดเถอะ”

ฮู้เล่ากึ้งก็กล่าวว่า “จับชู้ต้องจับคาหนังคาเขา” ชายฉกรรจ์ที่ไร้มโนธรรมเหล่านั้นพากันกระชากกางเกงของโกยเจ่กกับย้งช้อออกมา...”

เล่าถึงตอนนี้ ก็พลุ่งพล่านใจจนไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

ล้งจี้อิดได้แต่เล่าแทนอีกว่า

“ย้งช้อขัดขืนดิ้นรนอย่างสุดชีวิต ถูกทำร้ายชี่โครงหักไปสามชี่ ถึงกับกระอักโลหิต แต่ไม่ยอมให้ถอดกางเกงออก คักเซียมพั้วจึงหยิบฉวย

หม้อข้าวต้มที่เดือดพล่านลงจากเตา สาดใส่ร่างท่อนล่างของยังซ้อ ฉวยโอกาสที่ยังซ้อเจ็บปวดจนเกลือกกลิ้งไปตามพื้นดิน สั่งคนถลกกางเกงที่ติดผิวหนังของนางออกมา..."

มันพวามจริงพูดจาคล่องแคล่วไม่ติดขัด แต่เล่าถึงตอนนี้ พลอยไม่สามารถกล่าวสืบไป

ยี่จ้วงจื้อกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"โกยเจ่กต่อสู้ดิ้นรน คิดช่วยเหลือยังซ้อ สุดท้ายกระทั่งลูกอัณฑะก็ถูกผู้คนเตะแตก ยังถูกผู้คนจับกรอกข้าวต้มเดือดพล่าน จนหลอดเสียงชำรุดพิการ ทั้งสองถูกทรมานเป็นเวลาหลายวัน วันนี้ค่อยคุมตัวไปพิพากษาความผิดที่เมืองงุ่ยเชี้ย"

มันพอเล่าจบ ทุกผู้คนล้วนนิ่งเงียบงัน

แนฮ้วยได้ยินเสียงโลหิตภายในกายของตัวเองระอุพลุ่งพล่าน

ในใจของเขากำลังปลุกเร้ากองทัพล้างแค้นขึ้นขบวนหนึ่ง

เขาเบิกตาแทบฉีกขาด ถามว่า

"เมืองงุ่ยเชี้ยใหญ่โตไม่น้อย มีผู้คนมากหลาย หรือไม่มีคนเสนอหน้าออกมาช่วยเหลือคนทั้งสอง?"

คนทั้งห้าก้มศีรษะลง แนฮ้วยขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"พวกมันโหดเหี้ยมอำมหิตถึงเพียงนี้ ชาวเมืองงุ่ยเชี้ยกลับไม่เสนอหน้าออกมากล่าววาจาแม้สักคนเดียว?"

ล้งจี้อิดกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ ผู้ใดล่วงเกินยอดขุนพลสยองขวัญ ผู้นั้นต้องไม่มีผลบั้นปลายที่ดี?"

เนี่ยไต้ตงหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ท่านกล่าวไม่ผิด แต่ท่านดูราชวงศ์ช้องเสื่อมโทรมลง กองทัพปราศจากความคิดต่อสู้ ความอดอยากมีอยู่ทุกหย่อมหญ้า ยังนิ่งดูดายได้หรือ? แม้ทราบว่าบนภูเขามีพยัคฆ์ พานมุ่งสู่ภูเขาพยัคฆ์"

เยลุกงนชงชมเชยว่า

"มีปณิธานอันเข้มแข็งแต่คราครั้งนี้พวกมันทุ่มเทกำลังออกมาทั้งรัง เปิดฉากต่อสู้อย่างสุดกำลัง เพราะสืบเนื่องจากพวกท่านเอง"

แนฮ้วยและพวกมีความสามารถในการต่อสู้

แต่เมื่อเผชิญกับกองกาลงทองถนจำนวนหนึ่งพนสองรอยคน ทั้งหมดจะต่อสู้อย่างไร?

ผลที่เกิดขึ้นอยู่เหนือความคาดหมายทั้งหมดนัก

ทั้งสองฝ่ายไม่ได้ต่อสู้กัน

นั่นเป็นเพราะชาวเมืองเล่าคื้อรุดไปสกัดไว้

พวกมันทัดทานมิให้กองกำลังท้องถิ่นเหล่านั้นบุกเข้าตัวเมือง

กองกำลังท้องถิ่นเหล่านี้ ส่วนใหญ่มาจากชายฉกรรจ์ของหมู่บ้านข้างเคียง ต่อให้เบื้องบนมีคำสั่งลงมา ให้พวกมันทำร้ายพ่อแม่พี่น้องของตัวเอง พวกมันก็ทำไม่ได้

ยังมีกำลังทหารที่มาจากที่อื่นเห็นชาวเมืองเล่าคื้อฮือออกมายับยั้งแจกแจงถึงความชอบธรรม พวกมันก็ไม่อาจหักใจบุกเข้าเมืองไป

ซึ่งความจริง ให้พวกมันทำร้ายราษฎร พวกมันก็ไม่ยินยอมกระทำ

ดังนั้นกองกำลังนับพันล้วนถูกขันอยู่นอกตัวเมือง

แนฮ้วยเห็นชาวเมืองที่สัตย์ซื่อบริสุทธิ์เหล่านี้อุ้มลูกจูงหลาน ระดับประคองคนชรา รุดไปจนหมดสิ้น ดอยสกัดมิให้กองกำลังท้องถิ่น ุกเข้ามาจากทั้งสี่ด้าน สร้างความตื่นตันใจยิ่ง แม้แต่เด็กน้อยอายุเจ็ด แปดขวบ ผู้สูงอายุแปดสิบกว่าปี ยังเสนอหน้าออกมา เพื่อรักษาซะตา-รรมบ้านเมืองเอาไว้

แนฮ้วยเห็นว่า ราษฎรขอเพียงมีชีวิตความเป็นอยู่ดามอัตภาพ วกมันก็พึงพอใจ หากปรากฏผู้รุกรานจากภายนอก พวกมันก็จะผนึก วมกำลัง เสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่น ซึ่งความจริงพวกมันจึงเป็นวีรบุรุษที่ ท้จริง

ผู้ปกครองบ้านเมืองกลับไม่สามารถดีต่อราษฎรกว่านี้ ไว้วางใจ วกมันกว่านี้ สมควรถามไถ่ว่าความยุติธรรมของฟ้าอยู่ที่ใด?

แนฮ้วยชมดูจนเลือดลมพลุ่งพล่าน พบว่าชีวิตของตัวเองสมควร พลิให้อย่างไร

เยลุกงื่นชงที่ด้านข้างก็กล่าวว่า

"จิตใจราษฎรล้วนบริสุทธิ์ แต่ทางบ้านเมืองไม่รู้จักใช้สอย"

เชี่ยวดอก็ตื่นตันใจจนน้ำตาคลอหน่วย กล่าวว่า

"ยากนักที่พวกมันสามารถทำความเข้าใจกับสถานการณ์เฉพาะ หน้า ปกป้องบัณฑิตที่มาจากต่างถิ่น ประการนี้ไม่ง่ายดายจริงๆ"

เล่าฮกเห็นว่าตรึงกำลังผู้รุกรานได้แล้ว ก็รุดมาแจ้งข่าวดีต่อ แนฮ้วยและพวก พอได้ยินเชี่ยวตอกล่าวเช่นนี้ จึงอธิบายว่า

าลก่อนเราก็เรียนหนังสือท่องตำราแต่หนึ่งนั้นพบว่าไม่สามารถ

ปกครองบ้านเมือง สอง ไม่สามารถร่ำรวยมากล้น กลับเพิ่มความครำครึงมงาย จึงละทิ้งตำรามายังที่นี้ หักล้างถางพง ทำไร่ไถนา ใช้ชีวิตร่วมกับชาวนาที่สัตย์ซื่อบริสุทธิ์ กลับมีความสุขเสรีนัก"

มันกล่าวเสริมว่า

"เล่าโซ่วก็เช่นกัน วิชาความรู้ของมันสูงยิ่ง พวกเราล้วนเคยเรียนหนังสือมา จึงรักใคร่ห่วงใยบัณฑิตเป็นพิเศษ"

เนี่ยไต้ตงทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราเข้าใจว่า บัณฑิตที่มีความเป็นตัวของตัวเองถูกคุกคามทำร้ายสิ้น หาไม่ก็ยอมสยบต่อผู้มีอำนาจ หาทราบไม่ว่าในตัวเมืองเล็กๆยังมีผู้อาวุโสที่รอบรู้ นับว่าเสียคารวะมากแล้ว"

เสาฮกกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ชมเชยเกินไป ท่านรอนแรมเป็นพันลี้ ปกป้องบัณฑิตดีงามยิ่งหายากกว่า"

เซี่ยวกุกอดกล่าวมิได้ว่า

"ประหลาด"

อาลี้จงใจถามว่า

"ประหลาดอันใด?"

เซี่ยวกุกกล่าวว่า

"ทุกครั้งที่ขุนนางกังฉินครองเมือง ไยต้องคุกคามทำร้ายบัณฑิตก่อน?"

เนี่ยไต้ตงถางมอย่างพลุ่งพล่านว่า

"นั่นเป็นเพราะบัณฑิตมีความรู้ ไม่ถูกหลอกลวงได้โดยง่าย มี

มโนธรรมสำนึก ไม่ถูกครอบงำได้โดยง่าย หากคิดกระทำการตามอำเภอใจ ต้องซื้อตัวบัณฑิตเหล่านี้ก่อน แต่บัณฑิตที่มีธาตุทระนงไม่ยอมสยบได้แต่กำจัดพันทางไป บัณฑิตมีอำนาจโน้มน้าว แต่ปราศจากฆุมกำลังถือเป็นจุดอ่อนของบัณฑิตคงแก่เรียน หากต้องการดูว่ายุคสมัยฟ่อนเฟะหรือไม่เพียงดูว่าผู้ปกครองบ้านเมืองปฏิบัติต่อบัณฑิตอย่างไรก็จะทราบได้"

เชี่ยวตอกล่าวด้วยความนิยมชมชื่นว่า

· "ไม่ว่าอย่างไร พลังของราษฎรกล้าแข็งปานใด แม้แต่กองทัพยังบุกเข้ามาไม่ได้"

เล่าฮกยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นเป็นเพราะกองกำลังท้องถิ่นก็เป็นคน พวกมันมีมโนธรรมสำนึก มาตรว่าบางคนกระทำเรื่องขัดกับมโนธรรมประจำใจ แต่ก็เกิดจากความจำเป็น"

เชี่ยวตอกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อย่าได้กล่าวแล้วหาไม่แนเสียวเฮียบจะด่าว่าผู้คนเอาแต่กล่าวคำ "คนอยู่ในยุทธจักร ไม่เป็นตัวของตัวเอง" อะไรนั่นอีก"

เห็นแน่ชัดว่าภายใต้การร่วมแรงร่วมใจของราษฎรทั้งหลาย การต่อสู้รอบนี้ไม่ต้องต่อสู้กัน ถือเป็นการต่อสู้ที่พิชิตศึกโดยไม่ต้องทำสงคราม

แต่แล้วการณ์หาเป็นเช่นนั้นไม่

ที่ปากทางเข้าเมืองพลันบังเกิดเสียงแผดร้องดังมา

เล่าฮกรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ซายฉกรรจ์ที่ปากทางเข้าเมืองวิ่งกระหืดกระหอบมารายงานว่า

"มีกองกำลังนับพันยกมาถึง หากมิใช่คนถักเปีย ก็โกนศีรษะล้านเลี่ยน ไม่ยอมรับฟังคำทัดทาน พอพบพานคนก็ทำร้าย มีคนถูกบาดเจ็บล้มตายที่เนินเบี้ลั้งปอจำนวนยี่สิบสามสิบคนแล้ว"

ไม่ทันขาดคำ ชายฉกรรจ์ที่ประจำอยู่ที่ท้ายเมืองก็รุดมารายงานว่า

"ที่ท้ายเมืองมีกองกำลังนับพันยกมาถึง พบผู้คนก็ฆ่าฟัน เห็นบ้านช่องก็จุดไฟเผา กองกำลังท้องถิ่นที่ประจำอยู่ที่นั่นคิดต้านทานให้แก่พวกเรา นายทัพที่นำขบวนตวาดห้ามว่า "ผู้ใดกล้าปกป้องโจรกบฏต้องถูกประหารฆ่าด้วย" ตอนนี้ชาวเมืองถูกพวกมันเข่นฆ่าทำร้ายไปหลายสิบคนแล้ว"

แนฮ้วยรับฟังจนบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น ราษฎรธรรมดาย่อมมิใช่คู่มือของกองกำลังที่ดุดันปานพยัคฆ์สุนัขป่าเหล่านี้

เนี่ยไต้ดงหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ผิดท่าแล้ว นี่คงเป็นขุมกำลังของจูเตี๋ยงกับทังก่วง พวกมันเห็นกองกำลังท้องถิ่นอยู่ฝ่ายราษฎร ไม่ยอมบุกรุกเข้ามา ก็เรียกระดมกองทัพต่างชาติ ซึ่งปรกติใช้ต่อสู้ทำสงครามบุกเมืองเล่าคื้อ เกรงว่าเล่าคื้อต้องประสบเคราะห์กรรมแล้ว"

แนฮ้วยกระซากเสียงว่า

"สภาพของที่นี่เป็นอย่างไร กองกำลังฝ่ายตงงข้ามมาจากทางด้านใด?"

เล่าโซ่วกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ทางทิศตะวันออก ตก ใต้ล้วนมีทางเข้าตัวเมือง มีแต่ด้านทิศเหนือเป็นจุดอับ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เข้าออกทางด้านนั้น ฟังจากคำรายงาน-

ทหารต่างชาติปิดตายเส้นทางทั้งหน้าหลังแล้ว"

เยลุกงิ้นซงกล่าวเสริมว่า

"อย่างน้ำนอย่าได้ไปทางทิศตะวันตก เกรงว่ามีกับดัก"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ดกลง ข้าพเจ้าไป"

เนี่ยได้ตงถามว่า

"ท่านคิดไปที่ใด?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไปยังปากทางเข้าเมือง"

เนี่ยไต้ตงกล่าวว่า

"เราจะไปยังท้ายเมือง"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ท่านสกัดด้านหลัง ข้าพเจ้าด้านทานด้วนหน้า"

คนทั้งสองสบตากันวูบ ต่างมีความตั้งใจที่แม้ตายก็ไม่ยอมล่าถอย

เนี่

เนี่ยไต้ตงหมุนตัววิ่งปราดไป เชี่ยวกุกก็ล่าวว่า

"พวกเราไปช่วยเหลือมัน"

:ลางฉุดดึงมือเชี่ยวตอติดตามไป

เชี่ยวตอก่อนจากไป เหลียวหน้ามองมาแวบหนึ่ง แววตาเต็มไปยความมห่วงใยกังวล

แนฮ้วยรู้สึกว่าแวตาที่เป็นตัวแทนความห่วงใยนี้คล้ายแปรสภาพ

เป็นหมัดหนึ่ง ต่อยใส่เขาอย่างถนัดถนี่ ต้องตะลึงลานกับที่

ตั๋งปาอวงกล่าวว่า

"นางมองดูเรา"

ล้งจี้อิดกล่าวอย่างโง่งมว่า

"ไม่ถูกต้อง นางมองดูเรา"

ยจ้วงจอกล่าวอย่างเชื่องช้มเชาว่า

"ไม่ถูกต้อง ที่นางมองดูคือเรา"

ทั้งสามขณะจะทุ่มเถียงกัน กลับเห็นแนฮ้วยรีบรุดไปยังปากทางเข้าเมือง โดยมีเล่าโซ่วและซายฉกรรจ์เจ็ดแปดคนร่วมทาง

อาลี้ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่มีพรรคแปดนางแล้ว พวกเรากลับคืนสู่พรรคห้าคนอีก"

ยจ้วงจอกล่าวกับเยลุกงินซงว่า

"เซี่ยวตอโกวเนี้ยอาจเกิดอันตราย พวกเรา..."

ไม่ทันขาดคำ ตั๋งปาอวงกับล้งจี้อิดพากันกล่าวว่า

"ไม่อาจไปยังท้ายเมืองก่อน ไม่เช่นนั้นพวกเราเอาแต่โต้แย้งกันจะละเลยเรื่องสำคัญแล้ว"

ยี่จ้วงจื้อกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เราก็มีความคิดเช่นนี้"

เยลุกงิ่นซงกล่าวว่า

"ตกลง พวกเราไปยังปากทางเข้าเมืองก่อน"

.....

เมื่อถึงปากทางเข้าเมือง เยลุกงิ่นซงและพวกทั้งห้าก็พบว่าสถานการณ์หมดหวังโดยสิ้นเชิง

ที่ปากทางเข้าเมือง ชุมนุมด้วยกองทัพต่างชาติที่ถักเปีย และคนศีรษะล้านเลี่ยน บางคนขับขี่ม้า บางคนพาดเกาทัณฑ์ ถือดาบยกทวนด้วยท่าทีดุร้ายหมายขวัญ ดูไปยังน่ากลัวกว่าสัตว์ร้ายที่คิดตะปบเหยื่อฝูงหนึ่งอีก

ชาวเมืองเล่าคื้อล้มลงห้าหกสิบคน คาดว่ายังได้รับการช่วงชิงช่วยเหลือกลับมาทางด้านนี้ กองกำลังทั้งสองฝ่ายถูกแยกจากกัน ที่กึ่งกลางยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง

เป็นชายหนุ่มหน้าดาเย็นชา ที่อยู่ใต้แสงจันทร์ประกายดาวผู้หนึ่ง

ระหว่างที่คนในพรรคห้าคนพูดจาโต้ตอบกัน แนฮ้วยก็แยกกองกำลังที่ฆ่าฟันทั้งสองฝ่ายออกจากกัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่า แนฮ้วยใช้วิธีอันใด ใช้พลังเยี่ยงไร

เยลุกงิ่นซง อาลี้ ตั่งปาอวง ยี่จ้วงจื้อ ล้งจี้อิดเห็นแนฮ้วยอาศัยกำลังเพียงลำพัง ต้านทานกองทัพต่างชาติทั้งหมด อดห่วงใยมิได้ คิดถาโถมออกไป

เล่าโช่วยกมือขวางกันไว้ กล่าวเบาๆว่า

“น้องแซ่แนผู้นี้บอกว่า หากคนมากเกินไป รังแต่บาดเจ็บล้มตายมิสู้ให้เขาใช้กำลังเพียงลาพัง คร่าขวัญทั้งกองทัพดู”

อาลี้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“อันใดเรียกว่าใช้กำลังเพียงลำพัง คร่าขวัญทั้งกองทัพ?”

เล่าโช่วกล่าวว่า

“ท่านไยไม่สังเกตดูเอง ยังต้องถามเราอีก?”

อาลี้เพ่งตามอง เห็นใต้จันทร์เย็นประกายดาว ยืนหยัดด้วยหนึ่งเลือดเย็น

อาลี้พลันพบว่า ชายหนุ่มที่ยืนหยัดอยู่เพียงลำพังนี้กล้าแข็งนัก

...กล้าแข็งราวกับกองทัพกองหนึ่ง

ทั้งยังโดดเดี่ยวนัก

ทั้งนี้เพราะแนฮ้วยอยู่อย่างโดดเดี่ยวลำพองตลอดมา

คนผู้หนึ่งเผชิญกับกองทัพทั้งกอง

ใช้กำลังเพียงลำพัง หาญสู้ศัตรูทั้งกองทัพ

แนฮ้วยไม่ถอยหนี ทั้งยังตอบโต้

คนผู้หนึ่งคิดตอบโต้กองทัพทั้งกอง นับเป็นความบ้าคลั่ง ความผยองลำพอง

แนฮ้วยกลาวเสียงเย็นชาว่า

"พวกท่านกลับไปเถอะ พวกท่านเป็นกองกำลังที่ต่อสู้เพื่อชาติบ้านเมือง มิใช่กองโจรที่เข่นฆ่าทำร้ายราษฎรจึงงาม"

ซุ่มเสียงเขาเย็นชากระด้าง แต่คงกำลังนับพันล้วนได้ยินอย่างชัดเจน

ได้ยินคนผู้หนึ่งกู่ร้องดังยาวนาน กล่าวว่า

"เจ้าเป็นตัวอะไร? ไสหัวไป"

แนฮ้วยพลันซ้อนตาขึ้น ดวงตาสาดประกายดุจสายฟ้า สร้างความแตกตื่นแก่ม้าคู่ขาของคนผู้นั้นจนร้องก้องกังวาน ยกขาหน้าขึ้น

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ท่านเป็นนายทัพนำกำลังกระมัง? ให้พวกมันกลับไป อย่าได่ทำร้ายราษฎร"

คนผู้นั้นหน้าสีทองไว้เคราแดง สวมใส่เสื้อเกราะน่าเกรงขาม ปากกล่าวว่า

"เจ้าเป็นตัวบัดซบที่ทำร้ายโป่วเจียงกุน (แม่ทัพแซ่โป่ว) กระมัง? เราก็มีกะเจียงกุน (แม่ทัพเกราะทอง) เจ็ยะกัง มาจัดการเจ้าโดยเฉพาะ พร้อมกับฆ่าโจรทรยศอีกหลายคน เราเจ๋ยงกุนไม่เคยสนใจว่าจะพลั้งมือฆ่าราษฎรดีงาม"

แนฮ้วยยิ้มออกมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"คำพูดนี้เป็นท่านกล่าวเอง นับว่าประเสริฐแท้"

คำพูดนี้กล่าวอย่างน่าประหลาดนัก

อาลี้ก็เคยเห็นแนฮ้วยแย้มยิ้ม แต่รอยยิ้มนั้นไม่ได้เป็นเช่นนี้

รอยยิ้มเมื่อกาลก่อน คล้ายลมพัดผ่านบุปผาบาน แต่รอยยิ้มในตอนนี้ ชวนให้ผู้คนหนาวยะเยือก กลางวิกาลฤดูร้อน

จากนั้นแนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะจัดการท่านก่อน"

ศัตรูที่เขาเผชิญหน้า อย่างน้อยมีจำนวนพันคน

เป็นทหารต่างชาติที่ถือศัสตราวุธคมกล้า ทำศึกสงครามราวกับเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ เห็นการฆ่าคนเป็นความสุขอย่างหนึ่งจำนวนนับหมดคน

ดังนั้นคำพูดของเขานี้ ถือเป็นเรื่องชวนหัวประการหนึ่ง

แม่ทัพเกราะทองที่กรำศึกอย่างโชกโชนพอฟัง หัวร่อฮาฮาออกมา
มันตระเตรียมว่าหลังจากหัวร่อจบ จะสั่งการให้รุมสับร่างเด็กน้อยนี้
แต่แนฮ้วยไม่ได้รอให้มันหัวร่อจบ ก็ชักกระบี่
กระบี่อยู่ที่หว่างเอวของเขา
แต่แนฮ้วยไม่ได้ชักกระบี่จากหว่างเอว
เขาถอนต้นไผ่ที่ใช้กั้นรั้วบ้านข้างเคียงออกมา
จากนั้นแนฮ้วยกระทำเรื่องหนึ่ง นั่นคือโถมไปในกองทัพต่างชาติ

.....

แม่ทัพเกราะทองอยู่ภายใต้การอารักขาเป็นชั้นๆ ไม่ว่าผู้ใดคิดเข้าใกล้มัน ล้วนทำไม่ได้

แต่แนฮ้วยมุ่งตรงเข้าหามัน
ขณะที่แนฮ้วยโถมออกไป อย่างน้อยมีเกาทัณฑ์สองร้อยดอกยิงใส่เขา
แนฮ้วยไม่ได้ล่าถอย
และไม่ปิดป้องด้านรับ
ท่าร่างหลบหลีกเกาทัณฑ์ของเขาประหลาดพิกลยิ่ง บางครั้งลอยตัว บางคราสั่นพลิ้ว และบางครั้งไม่ถลันหลบ หากแต่ร่างก่อเกิดเป็นพลังถาโถมอันน่าตระหนก กระแทกเกาทัณฑ์กระเด็นกระดอนไป

แนฮ้ายพอโถมออกไป ก็ไม่หยุดยั้งชะงัก บางครั้งเหยียบใส่ไหล่บ่าใบหน้าของทหารต่างชาติ ดีดกายขึ้นทิ้งตัวลงด้วยระดับความเร็วดุจประกายไฟ บางคราใช้กระบี่ไผ่ของเขาแทงใส่ข้อมือ ข้อเท้าของศัตรู จนฝ่ายตรงข้ามทรุดตัวลง หรือปล่อยอาวุธร่วงหล่นลง ในขณะที่เขาพุ่งตัว

ผ่านไปแล้ว

ทุกผู้คนส่งเสียงร้องวุ่นวาย คิดสกัดแนฮ้วยเอาไว้

แต่แนฮ้วยบรรลุถึงเบื้องหน้าแม่ทัพเกราะทอง ก่อนที่มันจะห้วร่อ

จบลง

แม่ทัพเกราะทองหน้าแปรเปลี่ยนไป พลันชะงักเสียงห้วร่อลง

มันพอสงบชุ่มเสียง ค่อยพบว่าในปากอมลำไม้ไผ่ไว้ลำหนึ่ง

ชายหนุ่มที่คล้ายสัตว์ป่านั้น ใช้ดวงตาที่คล้ายสัตว์ป่า เฉก

เช่นคมกระบี่ที่ผ่านการแช่น้ำแข็งเย็นจับจ้องมองมัน

นี่ทำให้แม่ทัพเกราะทองห้วร่อมิออกร้องให้ไม่ได้

“ถอนทัพ”

แนฮ้วยใช้สีหน้าที่เย็นชา เปล่งชุ่มเสียงที่เย็นชาสองคำนี้ออกมา

นอกจากถอนทัพแล้ว แม่ทัพเกราะทองยังจะทำอย่างไรได้?

แนฮ้วยไม่ได้ปลดปล่อยแม่ทัพเกราะทอง เขาส่งมอบคนต่อเล่าโซว

กล่าวว่า

“โปรดนำข้าพเจ้าไปที่ท้ายเมือง”

ยามนั้น คนของพรรคห้าคนค่อยได้สติ ขณะเดียวกัน ที่ข้างหูได้

ยินเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังมาจากท้ายเมือง

แนฮ้วยวิ่งตะบึง

โลหิตของเขาเดือดพล่าน

ขณะที่แนฮ้วยวิ่งตะบึง คล้ายเสือดาวพิโรธตัวหนึ่ง ทั้งไม่ล่าถอย

ทั้งยังจะตะลุยไล่

คนของพรรคห้าคนที่ตามติดอยู่ด้านหลังแนฮ้วยโดยกระชั้นชิด ล้วนมีความคิดดุจเดียวกัน

พวกมันพบว่า คราบโลหิตที่ใต้ซอกแขนทางด้านหลังของแนฮ้วยยิ่งมายิ่งขยายใหญ่ขึ้น

แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ได้เรียกรั้งแนฮ้วย

ทั้งนี้เพราะไม่กล้า

พวกมันยังทราบดีว่าเรียกรั้งไว้ไม่ได้

...เมื่อเสือดาวที่รับบาดเจ็บตัวหนึ่งพิโรธขึ้นมา ท่านจะเรียกรั้งมันไว้ได้อย่างไร

สภาพการต่อสู้ที่ข้างเขื่อนดินบริเวณท้ายเมืองก็ตุเตือตยิ่ง

ชาวเมืองที่ล้มลงมีจำนวนเจ็ดแปดสิบคน ชาวเมืองที่หลงเหลือวุ่นวายกับการช่วยเหลือผู้บาดเจ็บไปยังข้างทาง

กองกำลังต่างชาติที่ล้มลง ก็มีจำนวนเจ็ดแปดสิบคน

นี่มิใช่ทั้งสองฝ่ายมีสภาพคู่ตี่ก้ำกึ่ง หากแต่สืบเนื่องจากเชี่ยวกุกเชี่ยวตอและเนี่ยไต้ตง

คนในพรรคห้าคนพอเร่งรุดมาถึง ก็เห็นพวกมันทั้งสาม

เพราะพวกมันทั้งสาม ค่อยสะกดกองทัพต่างชาติเอาไว้ชั่วคราว เปิดโอกาสให้ชาวเมืองช่วยเหลือพวกพ้องที่บาดเจ็บล้มตายกลับไป

ไม่ว่าโดยเหตุผลโดยน้ำใจ บุคคลแรกที่คนในพรรคห้าคนมองดู

ย่อมเป็นเชี่ยวตอโกวเนี้ย

ในแสงอรุณเลือนราง ความงามของเชี่ยวตอคล้ายความฝันที่ใกล้ตื่นยังไม่ตื่น และไม่ต้องการตื่นคราหนึ่ง

เชี่ยวตอปลดแพรโพกศีรษะลงมาแล้ว

ใต้แสงจันทร์ที่ใกล้ลับหาย ผมดำขลับนั้นขับสะท้อนใบหน้านางขาวผ่องเป็นพิเศษ

ขณะที่นางลงมือ อิริยาบถงดงามยิ่ง

ทุกครั้งที่ลงมือ นางล้วนตวาดคราหนึ่ง

ซุ่มเสียงสดใสกังวานยิ่ง

...สตรีที่งามสดใสเช่นนี้ สามารถส่งเสียงตวาดกังวานปานนี้ ย่อมสร้างความตื่นตระหนกแก่ผู้คนที่ประมือกับนาง

ผู้ที่ตื่นตระหนกยิ่งกว่าเป็นอาวุธของนาง

อาวุธของนางกลับเป็นหินใหญ่ก้อนหนึ่ง

หินใหญ่ก้อนนี้คล้ายเคลื่อนย้ายลงมาจากเชิงเทิน มีขนาดเท่าพื้นโต๊ะ แต่นางยกราวกับเป็นของเบาหวิว มิหนำซ้ำไม่กระทบกระเทือนต่ออิริยาบถอันสวยงามของนาง

คล้ายกับว่าที่นางใช้ออกเป็น "พัดขนนก" ด้ามหนึ่ง

แต่ศัตรูที่เผชิญกับ "พัดขนนก" ของนางด้ามนี้กลับล้มระเนระนาด ราวต้นไม้ที่ผุกร่อนก็ปาน

คนในพรรคห้าคนชมดูจนเบิกตาค้าง

นี่ความจริงเป็นสตรีที่อ่อนช้อยนุ่มนวลชัดๆ

นอกจากนั้น เชี่ยวกุกหาได้ด้อยกว่าเชี่ยวตอไม่

มันโถมเข้าใกล้ประชิดติดตัวจู่โจมลงมือ จากนั้นฝ่ายตรงข้ามล้มลง

เมื่อเผชิญกับหอกยาวมันยังคงโถมเข้าใกล้ประชิดติดตัวจู่โจมลงมือ พอเผชิญก้บดาบสั้น มันยังคงโถมเข้าใกล้ ประชิดติดตัว จู่โจมลงมือ ต่อให้เผชิญหน้ากับศัตรูเจ็ดแปดคน มันยังคงใช้ยุทธวิธีถาโถม ประชิด ลงมือ ดังนั้นไม่ว่าเป็นศัตรูเยี่ยงไร แทบถูกมันโค่นล้มในกระบวนท่าเดียว

เพียงแต่คนในพรรคห้าคนมีใจลำเอียง ให้ความสนใจเชี่ยวตอมากกว่าน้อยคนที่จะสนใจมัน

แต่หากบอกว่าผู้ที่ด้านทานศัตรูมากที่สุด มิใช่เชี่ยวตอ และมิใช่เชี่ยวกุก

หากแต่เป็นเนี่ยไต้ดง

ในมือเนี่ยไต้ดงถือกระบี่สีสันแพรวพรายเล่มหนึ่ง

การต่อสู้ยิ่งดุเดือด ท่ากระบี่ยิ่งเปล่งอานุภาพถึงขีดสุด เนี่ยไต้ดงยิ่งเคลิบเคลิ้มงมงาย ประกายของกระบี่ยิ่งเฉิดฉัน

ผู้ที่เผชิญกับกระบี่เล่มนี้ หากมิใช่ถูกกระบี่ทิ่มแทงล้มลง ก็ถูกกระบี่สะกดจนตาลายพร่าพราย

แต่ยามนี้เชี่ยวตอ เชี่ยวกุกและเนี่ยไต้ดงพอถูกคนผู้หนึ่งพัวพันไว้

คนผู้นี้กลับมือเปล่าหมัดเปลือย

เชี่ยวตอ เชี่ยวกุกและเนี่ยไต้ดงพอถูกคนผู้นี้พัวพันไว้ ชาวเมืองเล่าคื้อก็ไม่อาจต้านทานการไล่ล่าฆ่าฟันของกองทัพต่างชาตินับหมื่นได้

แนฮ้วยพลันหยุดยั้งลง ถามว่า

“มันเป็นใคร?”

แนฮ้วยพอหยุดลง เยลุกงื่นชงพอดีบรรลุถึงด้านหลังของเขา

ดังนั้นรีบซะงักท่วงท่าเอาไว้

ที่กลางหลังแนฮ้วยคล้ายมีดวงตางอกเงยก็ปาน

เยลุกงิ่นซงกล่าวว่า

"คนผู้นี้เป็นมือดีของตึกเพ็กเละตึ้ง (ตึกอสนีบาต) ตระกูลลุ้ยแห่งแดนกังหนำ เรียกว่าลุ้ยเป้า มันทำงานรับใช้ขุนนางจูเตี๋ยงตลอดมา"

แนฮ้วยชักกระบี่

ครั้งนี้เขาชักกระบี่จริง ๆ

แนฮ้วยเดินออกไป

ยุทธวิธีของเขาในครั้งนี้ ต่างกับครั้งก่อนอยู่บ้าง

เขายังคงเดินเข้าหาแม่ทัพที่นำขบวนลุ้ยเป้า แต่ผู้ที่สกัดขัดขวางเขาต้องหลั่งโลหิต

แนฮ้วยเข่นฆ่าตลอดทาง จนถึงเบื้องหน้าลุ้ยเป้า

แนฮ้วยอย่างน้อยทำร้ายนายทัพเจ็ดสิบสองคน

นับตั้งแต่เขาเริ่มก้าวเท้าออก ก็ไม่มีผู้ใดสามารถต้านทานเขาได้แม้สักก้าวเดียว

แนฮ้วยความจริงเป็นบุคคลที่พอก้าวเท้าออก ก็ไม่มีวันหยุดยั้งลง

แต่แนฮ้วยไม่ได้ฆ่าคนแม้สักคนเดียว

เพียงทำร้ายโดยไม่ฆ่าทิ้ง ยังยากเย็นกว่าเข่นฆ่าสังหารอีก

เมื่อแนฮ้วยเข่นฆ่าถึงเบื้องหน้าลุ้ยเป้า ยังไม่ลงมือ ลุ้ยเป้าก็หมุนตัวหลบหนี

มาตรว่าลุ้ยเป้ายังรับมือเชี่ยวตอ เชี่ยวกุกและเนี่ยไต้ตงทั้งสามเอาไว้ แต่ยังสังเกตดูสภาพรอบข้างตลอดเวลา

...ศัตรูที่มาไม่อาจปะทะด้วยกำลัง

...เมื่อไม่อาจปะทะ ก็ไม่ควรสู้พัวพัน

ดังนั้นลุ้ยเป้าโหมจู่โจมสามกระบวนท่า ดุกคามเชี่ยวตอ เชี่ยวกุก และเนี่ยไต้ดงล่าถอย จากนั้นหมุนตัวหลบหนี

เชี่ยวตอรีบสกัดขัดขวาง ที่ไหล่ซ้ายก็ถูกมันฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ ต้องร้องโอยคำหนึ่ง เชี่ยวกุกรีบสะอึกเข้าคุ้มครองไว้

ลุ้ยเป้าเป็นแม่ทัพนำขบวน ไม่ว่าหลบหนีถึงที่ใด ล้วนมีไพร่พลของมันคอยอารักขา

แต่แนฮ้วยไม่ปล่อยปละละเว้นมัน

ลุ้ยเป้ารีบร้อนหลบหนี แนฮ้วยก็ไล่ล่าตาม

ผู้ที่ขัดขวางแนฮ้วย ล้วนรับบาดเจ็บใต้คมกระบี่ของเขา

หลังจากที่ปรากฏไพร่พลถูกกระบี่รับบาดเจ็บยี่สิบแปดคน ที่กลางหลังของลุ้ยเป้ายังถูกแนฮ้วยฟันใส่หนึ่งกระบี่

แนฮ้วยพอเห็นโลหิต ค่อยรั้งกระบี่กลับมา

แม่ทัพนำขบวนที่ห้าวหาญชาญศึก ยังเตลิดหนีถึงเพียงนี้ กองทัพต่างชาติก็เสียขวัญทั้งขบวน ทั้งหมดติดตามลุ้ยเป้าแตกฮือหลบหนีไป

ยามอรุณรุ่งสาง กองกำลังที่บุกเมืองเล่าคื้อทั้งสองทางถูกโจมตีแตกพ่าย ล่าถอยหมดสิ้น

แต่สีหน้าของแนฮ้วยเคร่งขรึมยิ่ง

ยังเคร่งขรึมกว่าตอนต่อสู้เมื่อครู่อีก

อย่างลำบากยากเย็น เขาค่อยปลุกปลอบกำลังขวัญ กล่าวถามเชี่ยวตอประโยคหนึ่งว่า

"ท่านเจ็บปวดหรือไม่?"

จากนั้นเขาคล้ายกระทำผิดอันใด ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงฉาน จรดลำคอ ไม่รอให้เชียวตอตอบคำ ก้มหน้าก้มตารักษาพยาบาลชาวเมืองที่รับบาดเจ็บ

ตลอดทั้งวันนี้ ทั้งหมดนอกจากรักษาเยียวยาผู้ที่รับบาดเจ็บแล้ว ยังหารือว่า ขั้นต่อไปจะรับมืออย่างไร

เนี่ยไต้ตงว่าว่า

"ล่าถอยเถอะ ตอนนี้ยังไม่ล่าถอย พวกมันต้องย้อนกลับมา เปิดฉากเข่นฆ่าล่าล้างอย่างบ้าคลั่ง"

คำพูดของมันนี้มีเหตุผล แต่มีผู้ใดยินยอมละทิ้งบ้านช่องของตัวเอง?

เล่าโซ่วกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"พวกเราจะเฝ้าที่มั่นไว้ ดูว่าโจรร้ายเหล่านั้นมีวิธียึดครองเมืองเล่าดื้ออย่างไร เราเล่าโซ่วขอใช้ร่างผุกร่อนนี้เข้าเสี่ยงกับมัน"

ชาวเมืองทั้งหลายพากันกล่าวว่า

"ใช่แล้ว พวกเราไม่ไป"

"พวกเราขอเสี่ยงกับพวกมัน"

"หากถอนกำลังจากไป พวกมันยังคงไล่ล่าฆ่า มิสู้เสี่ยงชีวิตกับพวกมันในที่นี้"

ทั้งหมดล้วนไม่จำเป็นต้องจากไปจากถิ่นกำเนิดที่อยู่อาศัย ไม่ว่าค่าตอบแทนที่จ่ายออกไป ใช่เป็นการต่อสู้จนตัวตายหรือไม่

จริงดังคาดหมาย ท้องฟ้าพอมืดค่ำลง กองกำลังฝ่ายตรงข้ามก็ยกมาอีกแล้ว

จากคำรายงานของหน่วยสอดแนม กองกำลังที่ยกมาครั้งนี้มีจำนวนไม่ต่ำกว่าห้าพันคน มิหนำซ้ำแม่ทัพนำขบวนมีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน

เป็นจี่มุ้ยเจียงกุน (แม่ทัพกุหลาบหนู)

แม่ทัพที่พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน ชมชอบสวมเสื้อผ้าสีชมพู ไม่ยอมสวมหมวกเกราะใส่เสื้อเกราะเข้าโรมรันพันตู

กองกำลังฝ่ายตรงข้ามรุดมารวดเร็วถึงเพียงนี้ แสดงว่าพวกมันตั้งใจว่าต้องปฏิบัติการตอบโต้อย่างบ้าคลั่ง ต้องเข่นฆ่าล่าล้างผู้คนที่แข็งข้อให้สิ้นซาก

เมืองเล่าคื้อถูกปิดล้อม ด้วยกองกำลังที่มากกว่าเดิมหลายเท่าตัว

แต่ความคิดต่อสู้ของชาวเมืองเล่าคื้อล้วนลุกโชน

เตียจือเซ็งและพวกเสนอตัวว่า ยินยอมมัดตัวเองออกไป ไม่ขอกระทบกระเทือนถึงชาวเมืองทั้งหลาย แต่ทั้งหมดล้วนคัดค้านอย่างแข็งขัน

“มิใช่พวกท่านสร้างความลำบากแก่พวกเรา หากแต่พวกเราอัดอั้นใจแต่แรก ครั้งนี้คิดอาศัยพวกท่านระบายโทสะสักครา”

“หากบอกว่าสร้างความลำบาก ก็สร้างความลำบากแล้ว พวกท่านออกไปเช่นนี้ ไม่มีส่วนช่วยต่อพวกเรา ท่านเข้าใจว่า พอจับกุมพวกท่านไป พวกมันก็ยินยอมเลิกราหรือ? นี่กลับเป็นเหตุให้ผู้คนกล่าวหาว่าชาวเมืองเล่าคื้อไร้คุณธรรม ขาดความเข้มแข็ง”

เล่าโซ่วกับเล่าฮกล้วนเห็นว่า ข้อเสนอของเตียจือเซ็งเป็นการดูแคลนชาวเมืองเล่าคื้อ

ตั้งป่าอวงอดแผดด่ามิได้ว่า

"เรื่องราวถึงขั้นนี้ ทั้งหมดเท่ากับลงเรือลำเดียวกัน พวกท่านไฉนบอกไปเป็นไป คร่ำครึงมงายเช่นนี้ ยังคงไปตายเถอะ"

เมื่อเป็นเช่นนี้ เตียจือเซ็งและพวกจึงไม่กล้ากล่าวคำ "ไป" อีก

หากไม่ยอมจำนน ตอนนี้หลงเหลือหนทางเพียงสายเดียว

นั่นคือต่อสู้ถึงที่สุด

กองกำลังฝ่ายตรงข้ามเริ่มส่งคนมาร้องบอก ข้อความที่ร้องบอก ล้วนให้ชาวเมืองมอบตัวผู้ต้องหาออกมา ให้กองโจรภายในเมืองยอมจำนน หากช่วยเหลือจับกุมผู้ต้องหาสำคัญจะได้รับการปูนบำเหน็จรางวัล ผู้ที่ถูกบังคับให้เป็นโจร หากยินยอมผละจากความมืดสู่แสงสว่าง ต้องได้รับการผ่อนผันเป็นพิเศษ

ชาวเมืองเล่าคื้อได้ยินได้ฟังคำพูดเหล่านี้จนชาชิน ล้วนแสร้งเป็นหูหนวก หาแยแสสนใจไม่

กองกำลังฝ่ายตรงข้ามเห็นการร้องบอกไม่ได้ผล ก็เรียกระดมกำลังจัดขบวนทัพ ดูท่าคิดบุกจู่โจมในบัดดล

ภายใต้การบงการของเนี่ยไต้ตง เยลุกงิ่นซง แนฮ้วย เล่าโซ่ว เล่าฮกและพวก ชาวเมืองเล่าคื้อก็เตรียมตัวสู้ศึกระยะยาว

เตียจื่อเซ็งดูไปคล้ายบัณฑิตอ่อนแอ แท้ที่จริงศึกษาตำราพิชัย-สงคราม วางค่ายคูประตูกล ดังนั้นช่วยก่อตั้งค่ายกลวางกับดักไว้

เซี่ยวตอโกวเนี้ยเฉลียวฉลาดหลักแหลม มาตรการป้องกันอันปลอดภัยแนบเนียน ส่วนใหญ่เป็นนางคิดค้นขึ้น

นอกจากหน้าผาเก้ามิ่นไง้ทางด้านทิศเหนือ ซึ่งไม่สามารถใช้สัญจรแล้ว ฝ่ายตรงข้ามวางกำลังโอบล้อมทั้งสามด้าน แม้ติดปีกยังยากโบยบินออกไป

อาลี้ ตั่งปาอวง ล้งจื้อิดก็ไม่อยู่นิ่งเฉย เฝ้าประจำอยู่ทางทิศตะวันออก ตก ใต้ คอยสอดแนมส่งข่าว

ยี่จ้วงจื้อมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม ล่วงลึกเข้ากองกำลังของฝ่ายตรงข้ามทำ ที่สืบข่าวคราว

ผลจากการสืบเสาะคือ กองกำลังฝ่ายตรงข้ามสงบนิ่ง มีการกำหนดเวรยาม ไม่มีการเคลื่อนไหวผิดปรกติใด

เนี่ยไต้ตงถามว่า

"ท่านสังเกตวิธีการตั้งค่ายพักแรมของฝ่ายตรงข้ามหรือไม่?"

ยี่จ้วงจื้อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ความนี้มีข้อแตกต่างอันใดหรือ?"

เนี่ยไต้ตงเคยติดตามกองทัพทำศึกกับทหารไต้กิม เนื่องด้วยนายทัพใจคับแคบ เพียงหวังความดีความชอบ คอยกีดกันมัน มันจึงลาจากราชการ ดังนั้นมันจึงมีความรอบรู้ด้านการทหาร อธิบายว่า

"ย่อมมี หากไม่คิดอยู่นาน ค่ายท่านต้องไม่แข็งแรงทนทาน เค้าโครงกระโจมปักลึกลงไปในดินไม่มากนัก ดังนั้นฝ่ายตรงข้ามคิดรั้งอยู่

นานเท่าใด มองปราดเดียวก็ทราบได้"

ยี่จ้วงจื้อหวนกลับไปอีกเที่ยวหนึ่ง ขากลับมาไม่ปลอดโปร่งเช่นเมื่อครู่ ทั้งยังรับบาดเจ็บสองแห่ง ตามมือเท้าแปดเปื้อนหญ้าโคลน

เนี่ยได้ตงรีบถามว่า

"เป็นอย่างไร?"

ยี่จ้วงจื้อหอบหายใจกล่าวว่า

"ร้ายกาจนัก แทบนำชีวิตกลับมาไม่ได้"

มันผงกศีรษะต่อเนี่ยได้ตง ดวงตาทอแววนับถือเลื่อมใส กล่าวว่า

"กระโจมที่พักปักไว้อย่างตื้นๆ ฟังว่ายามอรุณรางรำไร พวกมันจะยกกำลังบุกเข้าทางทิศตะวันตก กวาดล้างเมืองเล่าคื้อให้ราบคาบ"

ทั้งหมดสะท้านหวั่นไหวอยู่บ้าง ดูท่าแม่ทัพกุหลาบหนูมียุทธวิธีที่ไม่คาดหมายจริงๆ

ใบหน้าที่กร้านกรำของเตียจือเซิ่งเพิ่มแววกร้านกรำอีกหลายส่วน กล่าวว่า

"แม่ทัพกุหลาบหนูอูซุนทั้งเป็นแม่ทัพมือหนึ่งของยอดขุนพลสยองขวัญในระหว่างนี้ครั้งก่อนมันนำกำลังไปกวาดล้างกองโจรเฮ็กเมี้ยตัว (บัญชีดำ) ที่เนินเขาโป่วต่อเนี่ย (เนินเขาถุงผ้า) ขณะที่กองโจรบัญชีดำเข้าใจว่า กำลังของแม่ทัพกุหลาบหนูคาค้างอยู่บนเส้นทางแคบชันบริเวณไหล่เขา แม่ทัพกุหลาบหนูก็เข่นฆ่าเข้ามา ราวกับเป็นขุนพลสวรรค์ที่ลงจากฟ้า ลจากการบุกจู่โจมโดยไม่ทันตั้งตัว กองโจรบัญชีดำล้วนถูกฆ่าสิ้น คนผูนยากรับมือจริงๆ"

เนี่ยได้ตงขบกรามกรอด กล่าวว่า

"ฝีมือของแม่ทัพกุหลาบหนูร้ายกาจยิ่ง ทางเบื้องบนเพียงสั่งให้มันกวาดล้างกลุ่มโจรจับเทียนอ้วง (สิบโลกบาล) บนภูเขาเซี่ยงเลียกชัว มันกลับประหัตประหารโจรภูเขาก่วยเทียนแซ (ดาวผ่านฟ้า) กุ่งสี่อ้วง (เจ้ากลียุค) ลู่ชัวโฮ้ว (พยัคฆ์โอบภูผา) ที่อยู่ละแวกใกล้เคียงจนสิ้นซาก ยังมีฮ้วยเทียนเจ่กอูเล้ง (หนึ่งมังกรขวางฟ้า) แห่งเมืองเล้งเปียะ นำชาวเมืองสามเมืองลุกฮือขึ้นแข็งข้อ แม่ทัพกุหลาบหนูไม่ต้องใช้ไพร่พลแม้สักคนเดียว ก็เกลี้ยกล่อมพวกมันยอมจำนน จากนั้นล่อลวงไปยังหุบเขาเต็งบู่ก๊ก (หุบเขาหมอกปกคลุม) ประหารฆ่าสิ้น"

มันกล่าวเสริมว่า

"การกวาดล้างกองโจรบัญชีดำที่เนินเขาถุงผ้าที่ประสบผลอย่างงดงาม เป็นเพราะมันพูดจาหว่านล้อมราษฎรที่อยู่รอบเนินเขา ให้อยู่ฝ่ายกองกำลังของมัน จึงทำลายล้างกองโจรบัญชีดำลงได้ คนผู้นี้ลึกซึ้งชั่วร้ายจริงๆ ไม่เช่นนั้นไม่สามารถเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของไต้เจียงกุนได้"

เชี่ยวกุกกล่าวว่า

"นี่เป็นไปได้หรือไม่ว่า ทั้งหมดนี้เป็นความคิดของแม่ทัพกุหลาบหนูเอง?"

เยลุกงนชงกล่าวว่า

"น้องเรา ดูท่าท่านมีความรักต่อไต้เจียงกุนอย่างปักใจ จนบัดนี้ยังไม่ยอมเชื่อ"

พลางหันไปทางเตียจือเซ็งกับเนี่ยไต้ตงกล่าวสืบต่อ

"ฝ่ายตรงข้ามทุ่มเทกำลังถึงเพียงนี้ แสดงว่าขุนนางกังฉินทางเบื้องบนตั้งใจกำจัดฆ่า มุ่งมั่นทำงานสำเร็จให้จงได้"

เล่าโช่วรูปร่างผอมซูบ จิตใจกลับอาจหาญนักกล่าวว่า

“เมืองเล่าคื้อเรามีนักสู้ผู้กล้า มิให้มันสมมาดปรารถนาได้”

ทั้งหมดระดมกำลังไปยังตัวเมืองตะวันดก ซุ่มซ่อนรอคำสั่ง มิคาดจวบกระทั่งฟ้าสางรำไร หมอกอรุณเข้มข้นทีละน้อย แต่หามีความเคลื่อนไหวใดไม่

เล่าฮกที่ประจำอยู่ทางตัวเมืองด้านทิศใต้ กลับใช้คนเร็วรุดมารายงานว่า กองกำลังฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนประชิดใกล้ สถานการณ์รีบร้อนคับขัน

ทุกผู้คนดื่นตระหนกยิ่ง เนี่ยไต้ดงกลับกล่าวว่า

“แนเสียวเฮียบคำนวณแต่แรกว่า แม่ทัพกุหลาบหนูจัดเจนในการวางแผน อาจใช้วิธีหลอกล่อซ้ายจูโจมขวา ดังนั้นรุดไปรอคอยอยู่ที่นั้นแต่แรก”

ทั้งหมดจัดกำลังเร่งรุดไปยังตัวเมืองด้านทิศใต้กลับเห็นแนฮ้วยบ่ายหน้ามาทางตัวเมืองตะวันดก พอสอบถามค่อยทราบว่า กองกำลังที่โอบล้อมอยู่ทางตัวเมืองด้านทิศใต้ เพียงแสร้งข่มขู่หลอกล่อ เข้าใจว่าทางตัวเมืองตะวันดกอยู่ในห้วงคับขัน รีบมาช่วยเหลือทางด้านนี้

กำลังทั้งสองสายพอสมทบกัน สอบถามจนแน่ชัด รุดสู่ตัวเมืองตะวันออก แต่ที่นั้นไม่มีความเคลื่อนไหวอันใดเช่นกัน

ยามนั้นฟ้าสางสว่างแล้ว ทั้งหมดวุ่นวายตลอดคืน บังเกิดความเหนื่อยล้า แต่ยังปลุกปลอบสมาธิ จัดกำลังผลัดเปลี่ยนกันเฝ้าเวร

เมื่อถึงคืนที่สอง มีข่าวว่ากองกำลังฝ่ายตรงข้ามจะบุกจู่โจมก่อนฟ้าสาง บัดเดี๋ยวลือว่าด้านทิศตะวันออกเกิดเรื่อง บัดเดี๋ยวโจษจันว่าด้าน

ทิศตะวันตกคับขัน หลอกล่อให้ทั้งหมดวิ่งวุ่นวาย แต่ยังไม่มีการต่อสู้ เพียงแต่กองกำลังที่โอบล้อมยังหนุนเนื่องมา คล้ายมีจำนวนเจ็ดแปดพันคนแล้ว

เช่นนี้ผ่านไปห้าหกวัน ชาวเมืองเล่าคื้อเหน็ดเหนื่อยทั้งกายใจ ไม่เพียงอ่อนล้าถึงที่สุด มิหนำซ้ำพลังสมาธิใกล้พังทลายแล้ว

นี่ต้องนึกหาวิธีคลี่คลาย

"ทะลวงฝ่าวงล้อมออกไป"

มีคนเสนอความคิดเช่นนี้ แต่นี่เป็นไปไม่ได้กองทัพฝ่ายตรงข้ามกระจายรายล้อมอยู่เบื้องนอก หากทะลวงฝ่าออกไป ต้องเกิดการบาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก มิหนำซ้ำสตรีชราภายในเมืองก็ยากรอดพ้นจากชะตากรรม

แต่หากยืดเยื้อต่อไปในลักษณะนี้ ชาวเมืองเล่าคื้อไม่ทันต่อสู้ก็แตกพ่ายเอง

แนฮ้วยกล่าววาจาแล้ว เขากล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าฝ่าออกไป"

เนี่ยได้ตงกล่าวว่า

"ท่านออกไปคนเดียวมีประโยชน์อันใด?"

"มีประโยชน์ ยามนี้มีเหตุผลยากอธิบายได้ ต่อให้สามารถจัดการกับกองกำลังขบวนนี้ ก็ไม่อาจจัดการกับขบวนต่อไป เหตุการณ์ถึงขั้นนี้เพื่อผดุงซึ่งคุณธรรม ได้แต่ลอบสังหารแล้ว"

"ลอบสังหาร? ท่านคิดฆ่าแม่ทัพกุหลาบหนู?"

"ฆ่าพวกมันก็ไม่มีประโยชน์ หากจะฆ่าก็ไปยังเมืองงุ่ยเชี้ย กำจัด

ฆ่าได้เจียงกุน"

"ท่านคิดฆ่ามัน?"

"มันเป็นคน ขอเพียงเป็นคน ต้องทำจัดฆ่าได้"

เนี่ยไต้ตงถามย้ำอีกว่า

"ท่านลำพังคนเดียวคิดฆ่ามัน?"

"ฆ่าคนมิใช่การเก็บเกี่ยว หาใช่เ[illegible]ที่คนยิ่งมากยิ่งดีไม่"

"แต่เช่นนี้เสี่ยงอันตรายไปแล้ว"

"เฝ้าจับเจ่าอยู่ที่นี้ยังอันตรายยิ่งกว่า ล้วนต้องพึ่งพาพวกท่านการไปยังเมืองงุ่ยเชี้ย เป็นเรื่องรีบร้อนคับขัน ข้าพเจ้าจะพยายามกระทำให้สำเร็จลุล่วงภายในสองวันสองคืน ที่นี้ต้องพึ่งพาทั้งหมดยันเอาไว้"

"ต่อให้ท่านคิดทำเช่นนี้ แต่ว่าจะบุกฝ่าออกไปอย่างไร?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ไม่เพียงต้องบุกฝ่าออกไป ทั้งยังต้องไ[illegible]ยไร้ซุ่มเสียง มิให้ ได้-เจ่ยงกุนระวังป้องกันได้ ดังนั้นข้าพเจ้าคิดใช้เส้นทางด้านทิศเหนือจากไป"

"เส้นทางด้านทิศเหนือ? ทางด้านนั้นเป็นผาชาดสัด [illegible]"

"มิผิด ทางด้านนั้นกองกำลังฝ่ายดรงข้ามขึ้นมาไม่ได้ ทั้งหมดก็ลงไปไม่ได้ แต่ข้าพเจ้ามีเพียงลำพัง อาจสามา[illegible]ทดลองดู ข้าพเจ้าสำรวจภูมิประเทศแล้ว มาตรว่าพลัดตกก็ไม่เสียชีวิต"

"เพราะชาวเมืองเล่าคื้อ แนเสีย[illegible]เสียบออกจะ.."

"อย่าได้กล่าวเช่นนี้ ทั้งหมดล้วนลงเรือลำเดียวกันแล้ว ยามนี้เพื่อธำรงไว้ซึ่งคุณธรรม รักษาความยุติธรรม ได้แต่จอบสังหาร"

เนี่ยไต้ตงถามย้ำอีกว่า

"ท่านคิดรุดไปจริง ๆ?"

"ถูกแล้ว"

"ไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก?"

"เมื่อไม่มีหนทางอื่นอีก หนทางมรณะก็เป็นหนทางเป็น"

"ท่านมีความมั่นใจว่าฆ่าได้เจียงกุนได้?"

"ไม่มีความมั่นใจ"

"อย่างนั้นท่านยังคิดไป?"

"คิดกระทำการใหญ่ ต้องไม่มีความมั่นใจเปี่ยมล้น หากเป็นเรื่องที่มั่นใจแน่นอน ไม่ว่าผู้ใดก็กระทำได้"

เชี่ยวกุกไม่ยอมรับนับถือ กล่าวเป็นเชิงเย้ยเยาะว่า

"ท่านไปยังเมืองงุ่ยเชี้ย ลอบสังหารได้เจียงกุนเพียงเพื่อต้องการมีชื่อเสียงเท่านั้น"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"วีรบุรุษที่แท้จริงล้วนนิรนาม หากถกถึงวีรบุรุษชาวเมืองที่หลั่งโลหิตระอุอุ่น ยินยอมให้ศีรษะถูกปสิดปลง เพื่อคงไว้ซึ่งความยติธรรมในที่นี้ จึงเป็นวีรบรษที่แท้จริง"

เนียได้ตงกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

"ในความเห็นท่าน คาดว่าภายในสองวันนี้ แม่ทัพทุหลาบหนูใช่จะทุ่มกำลังบุกจู่โจมหรือไม่? พวกเราเฝ้ารักษาไว้ได้หรือไม่?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ไม่ทราบ แต่เคล็ดความพิชิตชัยมีอยู่สามประการ"

เนี่ยไต้ดงกับเตียจือเซ็งและเยลุกงิ่นซงพากันกล่าวว่า

"กำลังคิดขอเรียนถาม"

"หนึ่ง รู้จักใช้ปมเด่นของตัวเอง"

เตียจือเซ็งกล่าวว่า

"เช่นเดียวกับที่ท่านจัดการกับแม่ทัพเกราะทองเจี๊ยะกัง ยิงคนยิงม้าก่อน จับโจรจับหัวหน้า พวกมันมีกำลังพวกมาก สมควรเผด็จศึกโดยเร็ว ในขณะที่ความสามารถสู้ศึกเทียงลำพัง ไม่มีผู้ใดเท่าเทียมท่าน ดังนั้นท่านชิงเป็นฝ่ายสยบพอลงมือก็ครำขวัญทั้งกองทัพกระซากวิญญาณของแม่ทัพนำขบวนใช้ปมเด่นของตัวเองโค่นศัตรูที่มาแพ้พ่ายโดยง่ายดาย"

เนี่ยไต้ตงกล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านมีเจตนาแสดงเป็นตัวอย่างต่อพวกเรา อย่างนั้นเคล็ดความประการสองเล่า?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"สอง คือเกาะกุมจุดอ่อนของศัตรู"

เนี่ยไต้ตงกล่าวในบัดดลว่า

"เช่นเดียวกับที่ท่านจัดการกับลุ้ยเป้า?"

เตียจือเซ็งกล่าวว่า

"ท่านพรากอานุภาพของมันก่อนชู่ขวัญมันฝ่อลง มันพอขลาดเขลาก็ไม่กล้าสู้พัวพัน ท่านพอรุกไล่ในอึดใจเดียว ฝ่ายตรงข้ามย่อมแตกพ่ายเอง"

แนฮ้วยผงกศีรษะรับ กล่าวอีกว่า

"สาม ควบคุมโอกาสรุก อย่าได้ตกเป็นฝ่ายถูกกระทำ ให้พลิก

เป็นฝ่ายกระทำ จึงจะรักษาสถานการณ์ต่อสู้ไว้ได้ หลายวันมานี้ แม่ทัพกุหลาบหนูเสร็งข่มขู่หลอกล่อ ไม่กำหนดวันบุกจู่โจม เพื่อเคี่ยวกรำพวกเราเหนื่อยล้าทั้งกายและใจ พลังสมาธิพังทลายก็จัดอยู่ในยุทธวิธีนี้"

เตียจือเซ็งกล่าวเสริมว่า

"ขณะเดียวกัน ท่านคิดฝ่าวงล้อม เข้าเมืองไปลอบสังหารตัวการใหญ่ เพราะไม่ยินยอมถูกกักอยู่ในสถานการณ์ หากแต่คิดสร้างเหตุการณ์ขึ้นใหม่ แปรสภาพจากถูกกระทำเป็นฝ่ายกระทำ"

แนฮ้วยยิ้มแล้ว

รอยยิ้มของเขาคล้ายลมวสันต์โชยพัดผ่าน กิ่งไม้ที่มีเกล็ดน้ำแข็งเกาะติดอยู่อีกครา

แนฮ้วยกล่าวว่า

"หากพวกเรารีบร้อนเอาชัยเกินไป กลับจะพ่ายพินาศโดยง่ายดาย หลายวันมานี้ พวกมันปลอดโปร่งสบาย พวกเรากลับวิ่งเต้นสายตัวแทบขาด ตรงกันข้าม หากพวกเรานิ่งเฉยแทนตรากตรำ ทหารมาตั้งทัพสู้ น้ำมาก่อทำนบกั้น พวกเราไม่ร้อนรุ่ม พวกมันต้องร้อนรุ่ม พอร้อนรุ่มต้องกระทำเรื่องผิดพลาด เมื่อกระทำเรื่องผิดพลาด พวกเราจะมีโอกาสให้ฉกฉายได้"

เนี่ยไต้ตงกล่าวอย่างลังเลว่า

"ความหมายของท่านคือ ให้พวกเราเฝ้าอยู่ที่นี่..."

เตียจือเซ็งกล่าวว่า

"ส่วนท่านรุดไปลอบสังหารตัวการร้าย?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

“หลังเส้นทางอันตราย ปรากฏทิวทัศน์ดระการ บนผนังผาลาดชัน มักมีดอกไม้ผลิบาน เมื่อมีการสร้างสถานการณ์ ก็ด้องมีการสลายสถานการณ์ แพ้หรือชนะขึ้นอยู่กับโอกาส แต่โอกาสขึ้นอยู่กับการช่วงชิงของคน”

สองข้างแก้มของเชี่ยวตอ ปรากฏสีแดงช่านที่สวยชั้งและแปลกตา คล้ายกับคำพูดของเขาเป็นโอสถขนานหนึ่งของนาง นางถามว่า

“ท่านคิดออกเดินทางเมื่อใด?”

แนฮ้วยก็ดั้งใจกระทำเรื่องที่เขาคิดกระทำ กลับลืมเลือนความขวยเขินเมื่อดอนเผชิญหน้ากับเชี่ยวดอ ดอบว่า

“เรื่องราวรีบร้อนคับขัน ไม่อาจชักช้าได้ ข้าพเจ้าจะไปในคืนนี้”

เพราะยอดขุนพลสยองขวัญคิดกำจัดกวาดล้างเหล่านักศึกษาที่แข็งข้อ ในที่สุดด้องเผชิญกับแนฮ้วย

นี่เฉกเช่นกับแสงสว่างต้องเผชิญกับความมืด ยากหลีกเลี่ยงจากการพบกันได้

ตอนที่ 5

ประหารม่าม้า

เมื่อเผชิญศัตรูที่มีพลังอันกล้าแข็ง หากคิดรวบรัดเผด็จศึกโดยเร็ว รังแต่เป็นการแสวงหาความพ่ายแพ้

“ข้าพเจ้าคัดค้านการลอบสังหาร การลอบสังหารเพียงสามารถยุติชีวิตคน ไม่สามารถยุติเรื่องราวได้”

“ข้าพเจ้าเป็นมือปราบ ข้าพเจ้ายิ่งไม่ชมชอบการลอบสังหาร เมื่อเผชิญกับคนชั่วร้าย สมควรจัดการตามกฎหมาย แต่เมื่อเผชิญกับจอมโฉดชั่ว กฎหมายอยู่ในมือมัน มันสามารถบิดเบือนกฎหมายประพฤติกำเริบเสิบสาน ได้แต่ใช้วิธีการรุนแรง เมื่อถึงเวลานี้ การลอบสังหารเป็นวิธีการรักษาความยุติธรรม ผดุงไว้ซึ่งคุณธรรม”

“การฆ่าคนไม่แน่ว่าจะแก้ไขเรื่องราวได้”

“แต่เรื่องราวเกิดจากการกระทำของคน”

“ท่านฆ่าคน คนฆ่าท่าน เมื่อใดจึงเลิกรา?”

"เพื่อมิให้ผู้ที่ชมชอบการฆ่าฟันทำร้ายผู้อื่นต่อไป การฆ่ามันมิใช่เป็นการฆ่าคน หากแต่เป็นการยุติการฆ่าคน ท่านไม่ฆ่ามัน มันก็จะฆ่าท่าน"

"คนชั่วที่แท้จริงผู้หนึ่ง สวรรค์ย่อมจัดการมัน พวกเราไยไม่รอให้มันรับกรรมสนอง?"

"ชนชาติเราล้วนรอกรรมสนอง เท่ากับรามือรอความตาย นับเป็นท่าทีที่ใช้ไม่ได้ที่สุด มีบ้างบางคนทำร้ายผู้คนมากมายสุดคณานับ แม้ตายหมื่นครั้งก็ไม่อาจไถ่ถอนโทษทัณฑ์ ต่อให้ตายในวันนี้พรุ่งนี้ ก็ไม่อาจชดเชยความผิดแม้สักหนึ่งในหมื่น ที่ว่ากรรมสนองต่อบุตรหลานมัน พวกมันเหล่านั้นไร้ความผิด ถือเป็นกรรมสนองอันใด หากรอให้สวรรค์จัดการ มิสู้ให้ทุกผู้คนลุกขึ้นจัดการกับมัน"

"ใช้ความรุนแรงพิชิตความรุนแรง เมื่อถึงตอนท้ายต่อให้ช่วงชิงได้มา ไยมิใช่สูญเสียมากกว่าได้รับ"

"ข้าพเจ้าเดินโดดกลางป่าเขา เผชิญหน้ากับสัตว์ร้าย หากถูกเหตุผลกับมัน รังแต่ถูกมันกลืนกินลงท้องไปทั้งหนังทั้งกระดูก มิสู้ให้ท่านมีพลังกล้าแข็งกว่ามัน คร่ากุมมันเอาไว้ หักเขี้ยวถอนเล็บออก ใช่จะปลดปล่อยมันไปหรือไม่ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่สัตว์ร้ายที่ปราศจากเขี้ยวเล็บไม่นับเป็นสัตว์ร้าย ดังนั้นสัตว์ร้ายต้องแยกเขี้ยวกางเล็บ แสดงว่าตัวเองเป็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่ง สำหรับกับคนร้าย ต้องใช้พลังที่ดุร้าย หลักการข้าพเจ้าคือ ใช้ความดีตอบแทนความดี ใช้ความดุร้ายพิชิตความดุร้าย ความคิดของผู้คงแก่เรียน เป็นประโยชน์ในการชะล้างจิตใจคน แต่ไม่มีส่วนช่วยต่อสถานการณ์ เมตตาจิตของสัตว์ เมื่ออยู่ในยุคยุ่งเหยิง เต็มไปด้วยอำนาจป่าเถื่อน มักเกิดผลเสียมากกว่าผลดี"

"ท่าน...คิดฆ่าได้เจียงกุนจริงๆ?"

"ข้าพเจ้าจะทดลองจับกุมมัน"

"หากจับกุมไม่ได้เล่า?"

"อย่างนั้นก็ฆ่า"

นี่คือคำตอบของแนฮ้วย

สำหรับกับบุคคลเช่นยอดขุนพลสยองขวัญ หากจับตัวมาดำเนินคดีไม่ได้ ก็กำจัดฆ่าทิ้ง

ทั้งหมดเป็นคำโต้ตอบระหว่างแนฮ้วยกับเซี่ยวตอโกวเนี้ยและเตียจือเซ็ง

ในวงสนทนามีแต่เนี่ยไต้ตงให้การสนับสนุน

มันจะอย่างไรเป็นคนผ่านความทุกข์ยากลำบาก เผชิญโลกมาอย่างโชกโชน

มันเคยรับราชการอยู่ในบ้านเมือง เพราะไม่ยอมเกลือกกลั้วกับสิ่งโสมม ตั้งใจประพฤติตัวบริสุทธิ์ กลับไม่มีที่ให้ยืนหยัดทรงกาย ถูกบีบบังคับให้ออกจากราชการ

แต่มันยังไม่ท้อแท้ใจ

มันยังคิดทำงานรับใช้บ้านเมือง มาตรว่าไม่ได้รับราชการก็ตาม

เนี่ยไต้ตงกล่าวว่า

"พวกเราจับเจ่าเช่นนี้ต่อไป ก็มิใช่วิธีที่ถูกต้อง หนึ่ง เสบียงอาหารใกล้หมดสิ้น กองกำลังจ่อประชิดไม่สามารถทำไร่ไถนา เมื่อไม่มีข้าวให้

รับประทาน จะทำศึกอย่างไร? สอง ต่อให้พวกเราสามารถยันกอง กำลังไว้ได้ แต่ฝ่ายตรงข้ามก็หนุนเสริมมาโดยไม่ขาดสาย พวกมันสามารถระดมกำลังท้องถิ่น ทหารต่างชาติจากละแวกใกล้เคียง และสามารถขอกำลังทหารจากทางบ้านเมือง พวกเราเฝ้าอยู่ต่อไปรังแต่ล่มสลายสิ้น”

เล่าฮกส่งเสียงร้องว่า

“พวกมันอาศัยอะไรขอกำลังทหารบ้านเมือง พวกเราหาได้เป็นกบฏไม่”

เยลุกงื่นชงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“ปัญหาอยู่ที่พวกเราขัดคำสั่ง ไม่ยอมให้กองกำลังของได้เจียงกุ เขาเมือง ถือว่าเป็นกบฏแล้ว”

เล่าฮกกล่าวว่า

“พวกเราไม่ได้กบฏ พวกเราเพียงแต่ไม่อาจทนดูสืบไป เพียงคิดคุ้มครองบัณฑิตที่กล้าพูดความจริงเท่านั้น”

เล่าโซ่วก็กล่าวว่า

“หากพวกเรากระพือยุยงราษฎรที่อยู่ตามตัวเมืองข้างเคียงลุกฮือขึ้นแข็งข้อ จึงถือว่ากบฏ พวกเราเพียงแต่คิดตรึงสถานการณ์ไว้ ขอเพียงทางบ้างเมืองได้รับรายงาน ส่งคนมาตรวจสอบ เรื่องราวจะกระจ่างชัด เมื่อถึงเวลานั้นพวกเราจะได้รับการพิสูจน์ว่าบริสุทธิ์”

เนี่ยไต้ตงกล่าวว่า

“ชนชาวโลกไหนเลยทราบความจริงได้? ผู้มีอำนาจถืออำนาจเป็นของวิเศษ ราษฎรเป็นหญ้าแพรก ไม่เห็นชาวบ้านอยู่ในสายตา ไม่

รักษากฎหมายอย่างจริงจัง ที่แล้วมาเป็นเช่นนี้ วนเวียนไม่รู้จบ หากกองทหารยกมาถึง กวาดล้างเมืองเล่าคื้อโดยราบคาบ จะทำหนังสือขึ้นไปว่าได้ปราบปรามกลุ่มผู้ก่อความไม่สงบ เป็นความดีความชอบประการหนึ่ง”

เล่าโช่วเป็นผู้ดูแลเมืองเล่าคื้อ คำนึงถึงความปลอดภัยของราษฎรยามนั้นเริ่มประหวั่นลนลานอยู่บ้าง กล่าวว่า

“อย่างนั้นพวกเราไยมิใช่พ่ายแพ้แน่นอน?”

เยลุกงื่นชงกล่าวว่า

“ยามนี้มิใช่ปัญหาแพ้ชนะ หากแต่เป็นเรื่องของความเป็นตาย หากไม่ยืนหยัดต่อไปก็ต้องตาย ไม่เพียงดกตายคนเดียว หากแต่ชาวเมืองเล่าคื้อทั้งหมด เกรงว่าไม่มีหนทางรอดได้ ต่อให้พวกท่านยอมเลิกรามอบตัวบัณฑิดเหล่านั้นออกไป แต่ฝ่ายตรงข้ามจะไม่ลืมเลือนว่า ทั้งหมดเคยแข็งขืน และแสดงปฏิกิริยาโต้แย้งต่อเรื่องนี้ สุดท้ายยังคงต้องไล่ล่าฆ่าจนสิ้นซาก”

เล่าโช่วกล่าวด้วยความวิตกกังวลว่า

“อย่างนั้นพวกเรา...พวกเราควรทำอย่างไร?”

เยลุกงื่นชงกล่าวว่า

“ตอนนี้ทั้งหมดล้วนลงเรือลำเดียวกัน หากแม้นเรือล่ม ผู้คนต้องตายสิ้น มีแต่ร่วมแรงร่วมใจ คัดท้ายให้ดี ทวนกระแสเชี่ยวมุ่งหน้าไป อาจพ้นจากห้วงอันตรายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จิตใจคนไม่อาจว้าวุ่น พอว้าวุ่นต้องถูกจู่โจมสังหารสิ้น พวกเรายิ่งเยือกเย็น ยิ่งสามารถผ่านวิกฤตการณ์ได้”

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เฉกเช่นเผชิญสัตว์ร้ายก็ปาน"

เชี่ยวตอยิ้มพลางกล่าวว่า

"สัตว์ร้ายอีกแล้ว ท่านผู้นี้ไฉนเอ่ยถึงสัตว์ร้ายโดยไม่ขาดปาก?"

แนฮ้วยหน้าแดงแล้ว

เชี่ยวตอพลันกรดรองออกมาคำหนึ่ง

ทั้งหมดตื่นเต้นตึงเครียดขึ้นมา

ที่แท้ปรากฏแมงมุมตัวหนึ่งร่วงหล่นลงมาเกาะอยู่บนลำคอขาวผ่องของเชี่ยวตอ

เชี่ยวตอมือไม้ปั่นป่วน ทั้งหมดก็ไม่ทราบทำอย่างไรดี ผู้คนที่ลุ่มหลงงมงายต่อเชี่ยาตอหลายคนนั้นจับจ้องคุมเชิงกัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้า "เคลื่อนไหว" โดยพลการ

เชี่ยวกุกพลันงอนิ้วดีดออก ตีดแมงมุมปลิวลิ่วไป ขณะจะเหยียบให้ตายคาเท้า เชี่ยวตอรีบทัดทานว่า

"อย่าได้ฆ่า มันหามีเจตนาร้ายไม่"

เชี่ยวกุกค่อยชักเท้ากลับมา ทั้งหมดเห็นว่าหญิงสาวที่เปลือกนอกบริสุทธิ์ผุดผาดนางนี้ ยังมีจิตใจที่ดีงาม

เนี่ยได้ตงซักถามด้วยความกระตือรือร้นสนใจว่า

"แนเสียวเฮียบคิดเห็นอย่างไร"

มันบังเกิดความสนใจต่อยุทธวิธีของแนฮ้วยอย่างยิ่ง หลายปีมานี้ไม่ว่ารับราชการหรือพ้นจากราชการ เนี่ยได้ตงยังรักษาชื่อเสียงไว้ได้สาเหตุสำคัญสืบเนื่องจากมันให้ความสนใจต่อวัตถุเรื่องราวที่แปลกใหม่หมั่นศึกษาหาความรู้ตลอดเวลา

มาตรว่าแนฮ้วยอายุอ่อนเยาว์กว่ามันมากนัก มันยังคงขอรับคำสั่งสอนจากแนฮ้วย

แนฮ้วยกล่าวว่า

"เมื่อเผชิญกับสัตว์ร้าย ท่านไม่กลัวมัน มันก็กลัวท่าน ท่านยิ่งกลัวมัน มันยิ่งไม่กลัวท่านแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่ายามเผชิญศัตรู หรือประสบปัญหาก็เป็นเช่นเดียวกัน"

เล่าโช่วยังกล่าวด้วยความห่วงใยกังวลว่า

"แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเรายิ่งยืนหยัดต่อไป ผู้คนยิ่งน้อย ฝ่ายตรงข้ามยิ่งรอต่อไปกำลังคนยิ่งมากสุดท้ายไยมิใช่ถูกทำร้ายสถานเดียว?"

ตั่งปาอวงร้องโพล่งว่า

"พวกเราสามารถฝ่าวงล้อมออกไป"

ยี่จ้วงจื้อกล่าวว่า

"ฝ่าวงล้อม? ชาวเมืองเล่าคื้อต้องอุ้มบุตรจูงหลาน หอบหิ้วคนชราย่อมเกิดการบาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก"

เตียจือเซ็งทอดถอนใจกล่าวว่า

"ในความเห็นข้าพเจ้า พวกเรายังคงออกไปมอบตัว จะได้ไม่ลามถึง..."

เล่ายกกลับกล่าวว่า

"เตียเซี่ยวกอ (คำเรียกชายหนุ่มอายุเยาว์แซ่เตีย) ท่านอย่าได้กล่าวคำพูดนี้อีกแล้ว ต่อให้ท่านออกไปยอมรับโทษ ก็ไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว พวกมันไม่ฉวยโอกาสกวาดล้างใหญ่สักครา ต้องไม่ยอมเลิกรา"

เยลุกงื่นชงผงกศีรษะกล่าวว่า

“พวกเราไม่อาจเสียขบวนเด็ดขาด หนทางเฉพาะหน้า นอกจากแนเสียวเฮียบทะลวงฝ่าวงล้อม บุกจู่โจมมังกรเหลือง จัดการกับตัวการร้ายนั้น พวกเรายังสมควรเรียกระดมชาวเมืองข้างเคียง ผนึกกำลังกันต่อด้าน”

เล่าโช่วร้องว่า

“อย่างนั้นไยมิใช่กลับกลายเป็นกบฏแล้ว?”

ล้งจี้อิดกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ในสายตาพวกมัน ยึดถือพวกเราเป็นกบฏแต่แรกแล้ว”

ยามกะทันหันทั้งหมดสงบชุ่มเสียงลง

แนฮ้วยกล่าวว่า

“ก่อนที่ข้าพเจ้าจะไปยังเมืองงุ่ยเชี้ย ยังต้องกระทำเรื่องหนึ่ง”

เชี่ยวดอยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าทราบ”

เชี่ยวฤกกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ท่านทราบ?”

เชี่ยวดอกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ใช่แล้ว สัตว์ร้ายเช่นเขาต้องแสร้งเป็นจู่โจมกองกำลังที่โอบล้อมโดยรอบ ทอนความฮึกหาญของศัตรู ทำให้ฝ่ายตรงข้ามเข้าใจว่า ชาวเมืองเล่าคื้อตระเตรียมพลิกสถานะจากรับเป็นรุก จากนั้นเขาค่อยลงจากเขา รุดสู่เมืองงุ่ยเชี้ย อย่างนั้นหลังจากที่เขาจากไป กองกำลังฝ่ายตรงข้ามต้องไม่กล้าบุกโจมตีเมืองเล่าคื้อรุนแรงเกินไป”

นางกล่าวถามแนฮ้วยว่า

"ใช่หรือไม่? ข้าพเจ้ากล่าวถูกต้องหรือไม่?"

แนฮ้วยรู้สึกลิ้นพองโตคับปาก

ไม่ทราบเพราะเหตุใด เขาพอพบกับเชี่ยวตอ ก็บังเกิดความเอียงอาย

ที่แล้วมาเขาเย็นและห้าวหาญ พอพบพานเชี่ยวตอ ก็สลายคลายสิ้น

แนฮ้วยน้อยครั้งจะใกล้ชิดกับสตรี โดยเฉพาะสตรีที่งดงามเช่นเชี่ยวตอ หลายปีมานี้ความรักที่เก็บซ่อนอยู่ส่วนลึกของหัวใจ พลันทะลักออกมาราวโอ่งที่แตกทะลุ ทำให้เขาไม่สามารถอุดไว้ และไม่สามารถรับไว้ ยิ่งไม่ทราบทำอย่างไรดี ทำให้เขาเคร่งขรึมจริงจังกว่าตอนเผชิญศัตรูสำคัญ ประหม่าลนลานกว่าตอนเหยียบบนผิวน้ำแข็งเบาบาง

เนี่ยไต้ตงเป็นคนผ่านโลกมา

คนที่ผ่านโลกมักมองปราดเดียวก็เห็นชี้งทุกสิ่ง ดังนั้นมันหันเหหัวเรื่องว่า

"แต่กองกำลังที่มาก็ไร้ความผิด พวกมันได้รับคำสั่งจากเบื้องบน หากฆ่าฟันเกินไป เท่ากับพวกเดียวกันฆ่าพวกเดียวกัน ไม่สู้ดีนัก"

ไม่ทันขาดคำ ชาวเมืองที่เฝ้ารักษาการณ์รายงานด่วนมาว่าเพราะขาดแคลนเสบียง ชายฉกรรจ์สิบกว่าคนคุ้มครองสตรีสี่ห้าสิบนางไปขุดหามันที่ละแวกกำแพงดิน มิคาดติดกับ ถูกมือเกาทัณฑ์ยิงสังหารสี่สิบกว่าคน

เนี่ยไต้ตงกระชากเสียงว่า

"ฆ่าแม้กระทั่งสตรี ออกจะโหดเหี้ยมอำมหิตไป"

เล่าโช่ว เล่าฮกและพวกก็ขุ่นแค้นจนตาแดงฉาน

ยามนั้นมีรายงานมาอีกว่า กองกำลังฝ่ายตรงข้ามบุกเข้ามาจากทางศาลเจ้าเก่า ซึ่งเป็นเส้นทางสายตะวันตกเฉียงใต้ ชาวเมืองเล่าคื้อด้านทานไว้ไม่ได้ มีคนบาดเจ็บล้มตายเกือบสามสิบคน

เล่าเตี้ยมจื้อหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องว่า

“ครั้งนี้มาแล้วจริงๆ”

แนฮ้วยไม่กล่าวกระไร พุ่งปราดออกนอกประดู

พอออกพ้นประดู พลันรู้สึกละลานตาวูบหนึ่ง คนผู้หนึ่งพุ่งผ่านหน้าไป รวดเร็วจนแม้กระทั่งเงาร่างก็กลับกลายเป็นเลอะเลือนพร่ามัว

แนฮ้วยลอบโห่ร้องชมเชยในใจ

...ตัวเบาอันยอดเยี่ยม

ผู้ที่มีวิชาตัวเบาถึงขั้นนี้ ย่อมต้องเป็นยี่จ้วงจื้อแล้ว

เยลุกงิ้นชงพลันกล่าวกับเชี่ยวกุกและเชี่ยวตอว่า

“เราประหลาดใจยิ่ง”

เชี่ยวกุกกล่าวอย่างระแวดระวังว่า

“ประหลาดใจอันใด?”

เยลุกงิ้นชงกล่าวว่า

“นับตั้งแต่กองกำลังฝ่ายตรงข้ามบุกจู่โจมมาถึง พวกท่านทั้งสองคล้ายไม่ตื่นเต้นตึงเครียด”

เชี่ยวกุกคล้ายระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

“มีอันใดน่าตื่นเต้นตึงเครียด? สภาพเช่นนี้พบเห็นมามากแล้ว”

เชี่ยวตอยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเราเป็นบุคคลที่แม้ขุนเขาถล่มลงตรงหน้า สีหน้าก็ไม่เปลี่ยนแปลง"

เยลุกงื่นชง ถอนใจเบาๆกล่าวว่า

"จะอย่างไรเราไม่ถามไถ่สาเหตุที่แท้จริง พวกท่านก็ไม่บ่งบอก"

พลางเดินไปยังหน้าประตู เพื่อสนับสนุนแนฮ้วยต้านทานกองกำลังฝ่ายตรงข้าม

ตั่งปาอวงตามติดอยู่ข้างกายมัน

ดูท่าตั่งปาอวงมีความจงรักภักดีอย่างที่ยอมตายถวายชีวิตต่อเยลุกงื่นชง

อาลี้กำลังรอล้งจี้อิด ล้งจี้อิดก็กำลังรออาลี้

"ท่านไม่ไปหรือ"

"ย่อมต้องไป"

"อย่างนั้นยังไม่ไปอีก?"

"ท่านเล่า?"

"เรากำลังรอท่าน"

"ท่านไม่ไป เราก็ไม่ไป"

"เฮอะ เฮอะ ท่านอย่าได้เข้าใจว่าเราไม่ทราบ"

"ท่านทราบอันใด?"

"ท่านคิดรอจนทุกผู้คนจากไป จะได้อยู่ร่วมกับเชี่ยวตอโกวเนี้ยเพียงลำพัง เราจึงไม่หลงกลท่าน"

"ท่านก็อย่าได้เข้าใจว่าเราไม่ทราบกระจ่าง ท่านคิดรั้งอยู่ประจบเอาใจเชี่ยวตอโกวเนี้ย ท่านเพ้อฝันไปแล้ว"

"เพ้ย เราจึงไม่คล้ายท่าน"

“เฮอะ หากเราคล้ายท่าน ก็มิสู้พุ่งศรีษะชนผนังตาย”

ขณะที่ทั้งสองทุ่มเถียงด่าทอ เชี่ยวดอชิงปลีกตัวจากไปแล้ว ไปทางทิศตะวันดกเฉียงใต้เช่นกัน

นางเดินเคียงบ่าเคียงไหล่กับเชี่ยวกุก ด้วยท่าทีที่สนิทสนม

สภาพเช่นนี้เมื่อปรากฏแก่สายตาอาลี้และล้งจี้อิดล้วนบังเกิดโทสะคุกรุ่น

อาลี้กล่าวว่า

“พวกเรามีเป้าหมายศัตรูร่วมกันคนหนึ่ง”

ล้งจี้อิดกล่าวว่า

“เป็นเชี่ยวกุก”

อาลีกล่าวว่า

“พวกเราจะผนึกรวมกำลัง”

ดังนั้นทั้งสองไม่ยอมอยู่ล้าหลัง ติดตามไปยังทิศตะวันดกเฉียงใต้เช่นกัน

ทั้งสองมีท่าร่างประหลาดพิกลยิ่ง แต่ก็รวดเร็วยิ่ง เมื่อมองดูแต่ไกลพวกมันเดินพลางกล่าววาจาด้วยเสียงอันดังพลาง กลับคล้ายสุนัขที่ไล่กัดฝ่ายตรงข้าม และงับหางของตัวเองสองตัว

.....

แนฮ้วยมุ่งตรงไปยังศาลเจ้าเก่า พอเร่งรุดถึงกองกำลังฝ่ายตรงข้ามก็ล่าถอยไป เมื่อตรวจนับความสูญเสียของฝ่ายตนพบว่ามีคนตายยี่สิบแปดคน รับบาดเจ็บสิบห้าคน ส่วนใหญ่เป็นสตรี

ในจำนวนนั้นเป็นสตรีที่มีรูปโฉมโนมพรรณอยู่บ้างหกนาง ถูกกองกำลังฝ่ายตรงข้ามฉุดคร่าไป

แนฮ้วยบันดาลโทสะ เห็นฝ่ายตรงข้ามวางกำลังป้องกันที่ปากทางเข้าเมือง ดังนั้นสูดลมหายใจลึกๆ เดินไปยังปากทางเข้าเมือง

ยจ้วงจ้อร้องว่า

"ช้าก่อน ท่านคิดทำอะไร?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"พวกมันฆ่าฟันชาวเมืองครั้งละหลายสิบคนเช่นนี้ เมืองเล่าคื้อคงไม่มีคนเป็นอีก ข้าพเจ้าจะรุดไปสยบพวกมันสักครา"

กล่าวจบ ไม่สนใจคำทัดทานของยี่จ้วงจื้อ มุ่งหน้าเข้าหากองกำลังฝ่ายตรงข้ามเพียงลำพัง

ยามนั้น เนี่ยได้ดงกับเล่าโช่วและพวกติดตามมาถึง ยี่จ้วงจื้อรีบถ่ายทอดบอกเหตุการณ์ให้ทราบ

เยลุกงื่นชงกล่าวว่า

"แม่ทัพกุหลาบหนูจงใจให้พวกเราเหน็ดเหนื่อยสายตัวแทบขาดคิดล่อเสือออกจากถ้ำ แนเสียวเฮียบไม่ควรสู้ศึกเพียงลำพัง"

ยจ้วงจ้อกลับกล่าวว่า

"หากปราศจากมัน พวกเรารังแต่ถูกทุบตีสถานเดียวในเวลาเช่นนี้ สมควรมีวีรบุรุษเช่นเขาออกมา ระบายโทสะให้แก่พวกเรา"

ล้งจี้อิดส่งเสียงพิกลขัดหูว่า

"แต่ที่แล้วมาวีรบุรุษล้วนเสียสละ เคลื่อนไหวก่อนก้าวหนึ่ง ต้องจากไปก่อน"

อาลี้กล่าวว่า

“ท่านสาปแช่งคน?”

เชี่ยวตอมองดูชาวเมืองที่บาดเจ็บล้มตายอยู่ข้างทาง หัวคิ้วต้องขมวดมุ่น กล่าวว่า

“ไฉนโหดเหี้ยมอำมหิตปานนี้ พวกนางไม่รู้จักวิชาฝีมือ และไม่สามารถต่อสู้ขัดขืน เหตุใดทำร้ายแม้กระทั่งสตรีและคนชรา?”

ตั่งปาอวงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“เรื่องเช่นนี้ไม่น่าประหลาด เรื่องราวที่น่าหวาดหวั่นสยองขวัญที่ยกอ้างคุณธรรมบังหน้ายังมีอีกมากนัก”

ยีจ้วงจื้อด่ามันว่า

“เชี่ยวตอโกวเนี้ยมีเมตตาธรรม ท่านคร่ำครวญในที่นี้ทำอะไร?”

เชี่ยวตอถูกสภาพการฆ่าฟันเบื้องหน้า สร้างความขุ่นแค้นจนหน้าชีดขาว พลันถามว่า

“แนฮ้วยอยู่ที่ใด?”

ยีจ้วงจื้อชี้มือไปเบื้องหน้า กล่าวว่า

“ผ่านไปแล้ว”

เชี่ยวตอสาวเท้าไปในบัดดล

เชี่ยวกุกรีบทัดทานว่า

“ท่าน...ทำไม่ได้ ไฉนลืมเลือนแล้ว?”

เชี่ยวตอกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่สนใจ”

ขณะที่นางมีโทสะ มีรูปโฉมความงามอีกประการหนึ่ง

นางยึดถือการตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวชนิดหนึ่ง เดินเข้าหากองกำลังของฝ่ายตรงข้าม

เชี่ยวกุกเห็นเชี่ยวตอไม่ฟังคำทัดทาน ต้องกระทืบเท้า ได้แต่ดิดตามไป

เชี่ยวตอพอจากไป ยี่จ้วงจื้อ ล้งจี้อิดและอาลี้ล้วนคิดบุกฝ่าตามไป

คนทั้งสามแก่งแย่งช่วงชิงกันว่า

“ท่านไปทำอะไร? เรื่องคุ้มครองเชี่ยวตอโกวเนี้ยเป็นหน้าที่ของเราเอง”

“ท่านคิดทำอะไร? หากชาญฉลาดก็รั้งอยู่ที่ปากทางเข้าเมือง อย่าได้รุดไปหาที่ตาย”

“พวกท่านนับเป็นอะไร? วิจารณ์ด้านวิชาตัวเบาไม่มีผู้ใดทัดเทียมเรา สมควรให้เราไป”

สุดท้ายไม่ว่าผู้ใดไม่ยอมอ่อนข้อแก่ผู้ใด คนทั้งสามล้วนรุดไป

ดั่งปาอวงซุ่นแค้นจนร่ำร้องว่า

“เหลวไหล เหลวไหลทั้งสิ้น”

เยลุกงี่นซงกล่าวว่า

“พวกเราก็ไปด้วย แม่ทัพกุหลาบหนูไม่มีเจตนาดี อย่าให้แนเสียวเฮียบเสี่ยงอันตรายเพียงลำพัง”

เนี่ยได้ดงก็กล่าวกับเตียจือเซ็งว่า

“คราครั้งนี้แม่ทัพกุหลาบหนูรุดมาโดยวางแผนเตรียมการล่วงหน้า พวกเราสมควรจัดกำลังรับมืออยู่ก่อน”

ดังนั้นมันกับเตียจือเซ็งและพวกจัดวางกำลัง บงการเล่าโซ่วและ

ชาวเมืองตระเตรียมรับมือศัตรูเข้มแข็ง

แนฮ้วยกลับบุกเข้ากองกำลังฝ่ายตรงข้ามเพียงลำพัง เขาชิงตัวสตรีทั้งหกกลับมา แต่ก็กระตุ้นให้กำลังหลักของฝ่ายตรงข้ามมุ่งเป้าหมายมาที่เขา

ยามนั้น นอกจากด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ที่ชุมนุมผู้คนจำนวนมากแล้ว ทางด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ก็มีกำลังนับพันเคลื่อนเข้าประชิดแนวป้องกันของชาวเมืองเล่าคื้อ

คำสั่งที่กองกำลังเหล่านี้ได้รับคือ

ล้างเมืองเล่าคื้อ ไม่ละเว้นชีวิตผู้ใด

ดอนนั้นราชวงศ์ช้องอ่อนแอ ขุนนางกังฉินปกป้องกันเอง เสพสุขฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย สร้างความเดือดร้อนลำเค็ญแก่ราษฎรอย่างแสนสาหัส

บุคคลที่รักชาติบ้านเมือง เห็นประเทศใกล้ถึงคราหายนะ เหล่านักศึกษาจึงลุกขึ้นทำหนังสือกราบทูล แจกแจงความเหลวแหลกในบ้านเมือง ขอให้ปลดขุนนางกังฉิน ภายใต้คำปฏิญาณตนที่ว่า “ศีรษะเรายอมถูกปลิดปลง ปณิธานเราไม่ขอแปรผัน”

ผู้ครองอำนาจในบ้านเมือง ตลอดจนเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่เสพสุขบนกองทุกข์ราษฎร ไหนเลยปล่อยให้บัณฑิตที่ปราศจากขุมกำลัง แต่มีอำนาจโน้มน้าวทำการฟ้องร้องได้ โดยเฉพาะยอดขุนพลสยองขวัญที่เป็นใหญ่ในแว่นแคว้นหนึ่ง ไม่ยินยอมให้ผู้ใดลุกฮือขึ้นในดินแดนปกครองของมันเด็ดขาด

ยอดขุนพลสยองขวัญบังเกิดความขุ่นข้องร้าคาญแต่แรก

...ไล่ล่าฆ่าบัณฑิตไม่กี่คน กลับทุ่มเทกำลังผู้คนหลายพันคน

มิหนำซ้ำยังไม่ได้รับรายงานผลการลงมือ ทำให้ยอดขุนพลสยองขวัญพิโรธดาลเดือดเป็นการใหญ่

มันออกคำสั่งประหารฆ่าแล้ว

ให้ใช้เลือดล้างเมืองเล่าคื้อ!

แน่ฮ้วยคุกคามเข้าใกล้กองกำลังฝ่ายตรงข้ามด้วยระดับความเร็วไม่เร่งร้อนไม่เชื่องช้า

หนึ่งร้อยเชียะด้านดรงข้ามเต็มไปด้วยผู้คนแน่นขนัด เก้าสิบเชียะเห็นดาบทวนในกองกำลังฝ่ายดรงข้ามสะท้อนประกายอันชั่วร้าย แปดสิบเชียะ เห็นฝ่ายดรงข้ามมีผู้คนชุมนุมอยู่แถวหน้าสุดจำนวนหนึ่งร้อยแปดสิบคน แบ่งเป็นสามขบวนเจ็ดสิบเชียะ ฝ่ายดรงข้ามหมอบลงขบวนหนึ่งย่อตัวลงกับขบวนหนึ่ง ยืนอยู่ขบวนหนึ่ง

แนฮ้วยยังคงเคลื่อนกายต่อไป จวบจนอยู่ห่างหกสิบเชียะ ฝ่ายดรงข้ามล้วนน้าวเกาทัณฑ์พาดสาย พอย่นใกล้เป็นห้าสิบเชียะ เห็นหัวเกาทัณฑ์สะท้อนประกายแวววับพอใกล้เข้าไปสี่สิบเชียะ เกาทัณฑ์ร่วมสองร้อยดอก ล้วนเล็งดรงมาที่เขา เมื่อใกล้เข้าไปเป็นสามสิบเชียะ เขาอยู่โดดเดี่ยวลำพัง เมื่อย่นใกล้เข้าไปเป็นยี่สิบเชียะ เขามีกระบี่คู่ใจรอจนระยะห่างเหลือเพียงสิบเชียะ เขาพลันดวาดก้อง

ซึ่งความจริง เมื่อแนฮ้วยเดินเข้าไปในรัศมียี่สิบเชียะ เกาทัณฑ์ทั้งหมดก็ถูกยิงออก

นี่เป็นระยะที่พลังเกาทัณฑ์กล้าแข็งที่สุด ยิงถูกเป้าง่ายดายที่สุด

แนฮ้วยเดินช้าๆเข้าใกล้ขบวนมือเกาทัณฑ์ตลอดเวลา แต่พอเข้าไปในรัศมีสามสิบเชียะ เขาพลันชักกระบี่ เร่งฝีเท้าเร็วขึ้น

เร่งเร็วถึงขีดสุด

ดังนั้นเมื่อเกาทัณฑ์ยิ่งจู่โจมออก ประจวบกับแนฮ้วยโถมเข้าหาอย่างสุดกำลัง ระดับความเร็วเท่ากับเพิ่มเป็นสองเท่า

สภาวะถาโถมของแนฮ้วย ยังรวดเร็วกว่าสภาวะเกาทัณฑ์

แนฮ้วยถาโถมเข้าไปในรัศมีสิบเชียะ ก็เผชิญกับห่าเกาทัณฑ์

เขาดวาดก้องคำหนึ่ง พลังที่เกิดจากสภาวะถาโถมก็เร่งเร้าถึงขีดสุด

คนและกระบี่หลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว พุ่งเรียดดินไปอย่างรวดเร็ว ตลอดทั้วร่างผนึกเป็นเส้นสาย

เป้าหมายของเขากลายเป็นหนึ่งจุดเดียว

กระบี่ของเขายื่นนำอยู่เบื้องหน้า

เกาทัณฑ์ส่วนใหญ่ยิงพลาดผิด เกาทัณฑ์ที่ยิงถูกต้องปะทะกับกระบี่ก่อน

ไม่มีเกาทัณฑ์ใด ยับยั้งกระบี่นี้ได้

แนฮ้วยถึงกับคุมกระบี่เหินหาวไป

ห่าเกาทัณฑ์ปลิวกระเด็นเซ็นซ่าน อยู่รอบกายของเขา

พริบตานั้นเขาคุมกระบี่พุ่งฝ่าไปในกองกำลังของฝ่ายตรงข้ามแล้ว

เกาทัณฑ์ร่วมสองร้อยดอก กลับไม่สามารถสกัดยับยั้งเขาได้

กระบี่นี้ดุดันยิ่ง

ฉหังการยิ่ง

กระบี่ที่ดุดันอหังการยิ่ง

.....

แนฮ้วยพอถาโถมไปในกองกำลังฝ่ายตรงข้าม ก็ตวาดว่า

“ผู้ขวางเราตาย”

ขณะที่เขาเคลื่อนเข้าใกล้อย่างรวดเร็ว ก็เหลือบเห็นในกองกำลังฝ่ายตรงข้ามประกอบด้วยมือดาบไว มือตาขอ มือทวนอัคคี และกองกำลังรบอันแน่นขนัด

เขาทราบว่านี่เป็นการต่อสู้ระหว่างคนๆเดียวกับกองกำลังทั้งกองทัพ

การต่อสู้นี้ยากจะได้ชัย

หากพ่ายแพ้ด้องดกดายแน่นอน

ที่เขาคาดคิดไม่ถึงคือ เขาพอพุ่งฝ่าไปในกองกำลังฝ่ายตรงข้าม มิเพียงไม่มีคนลงมือต่อเขา กลับกระจายกำลังออกเป็นวงล้อมขนาดใหญ่วงหนึ่ง ทุกผู้คนล้วนอยู่นอกวง มือถืออาวุธ รายล้อมไว้อย่างแน่นหนา ในวงล้อมที่มีเส้นผ่าศูนย์กลางสิบกว่าวา มีแต่เขาคนเดียว

คนๆเดียวเผชิญหน้ากับศัตรูทั้งกองทัพ

ที่เบื้องหน้า ทางด้านหลัง ปีกซ้ายขวา รอบข้างล้วนแต่เป็นศัตรู

แนฮ้วยมีเพียงคนเดียว กระบี่เล่มเดียว ที่ข้างกายยังมีต้นไม้เหี่ยวโกร๋นต้นหนึ่ง ยังมีจุดอับจนจุดหนึ่ง

เมื่อยังมีกระบี่ ไม่ถือว่าเป็นจุดอับจน

คนผู้หนึ่งขณะที่ไม่มีความหวังที่สุด จะเป็นช่วงเวลาที่มีความหวังที่สุด

ทั้งนี้เพราะยามนี้เขาไม่ฝากไว้กับความหวัง

หากแต่พึ่งพาเขาเอง

หากปราศจากพลังฝีมือที่สุดยอด ความกล้าหาญที่สุดยอด คนผู้หนึ่งไหนเลยเผชิญหน้ากับศัตรูนับพันนับหมื่นได้?

นอกจากพลังฝีมือและความกล้าหาญแล้ว ยังต้องมีความเชื่อมั่น

ขณะที่คนผู้หนึ่งเห็นว่า เขาเผชิญหน้ากับศัตรูเข้มแข็งเพื่อราษฎร ทั้งแผ่นดิน กระบี่ของเขาคือคบไฟอันหนึ่ง ตัวเขาเป็นประกายกลุ่มหนึ่ง

ขณะที่คุณธรรมธัมมะยืนอยู่ฝ่ายเขา เขายังจะกลัวความตาย ยังจะกลัวความมืดหรือ?

กองกำลังทั้งกองทัพโอบล้อมแนฮ้วยไว้

แต่แนฮ้วยเห็นว่าตัวเองโอบล้อมกองกำลังทั้งกองทัพไว้

...คนๆเดียวโอบล้อมกองทัพกองหนึ่งไว้

บนต้นไม้เหี่ยวโกร๋นมีนกกาเกาะอยู่หลายตัวกำลังมองดูคนผู้นั้น และกองกำลังกลุ่มนั้น

แนฮ้วยยิ้มแล้ว

รอยยิ้มของเขามีอยู่สามชนิด ประกอบด้วยยิ้มอย่างเย็นชา แฝงเววเย้ยเยาะเหยียดหยาม ยิ้มด้วยความยินดี เฉกเช่นหิมะน้ำแข็งละลาย ยิ้มด้วยความทระนง ปราศจากความประหวั่นพรั่นพรึง

ยามนี้เขายิ้มด้วยทระนง

แนฮ้วยทางหนึ่งยิ้ม ทางหนึ่งมองดูฟ้า มองดูลม มองดูสนธยา มองดูเงาร่างสีเทาของตัวเองที่ทอทาบเฉียงๆใต้อาทิตย์สนธยา

...เมื่อเผชิญศัตรูที่มีพลังอันกล้าแข็ง หากคิดรวบรัดเผด็จศึกโดยเร็ว รังแต่เป็นการแสวงหาความพ่ายแพ้

นี่เป็นหลักเหตุผลที่จูก้วะชิงแชสอนต่อเขา

เขาจดจำไว้ มิหนำซ้ำดัดแปลงใช้ออก

...จดจำหลักเหตุผลไว้ เพื่อดัดแปลงใช้ออก

...อย่างนั้นจดจำความรู้สึกไว้เพื่ออะไร?

ยามนั้น แนฮ้วยพานึกถึงเชียวตอโกวเนี้ย และช่วงคอระหงที่เกาะไว้ด้วยแมงมุมสีเทาของนาง

ในใจของแนฮ้วย พลันบังเกิดความพลุ่งพล่านประการหนึ่งขึ้น

ในเวลาตอนนี้ เขากลับบังเกิดความพลุ่งพล่านเช่นนี้ขึ้น

เพื่อระบายความรู้สึกอันพลุ่งพล่านเช่นนี้ เขาพลันชักกระบี่

.....

แต่แล้วยามนั้น แนฮ้วยเห็นคนผู้หนึ่งและม้าตัวหนึ่ง

คนย่อมอยู่บนหลังม้า

ม้าเป็นม้าพ่วงพี

คนเป็นคนหล่อเหลา

มันอายุยังเยาว์ ผิวกายขาวสะอาด ริมฝีปากแดงชาด สวมใส่ชุดยาวหนานุ่มคล้ายกับฤดูร้อนที่ผู้คนล้วนหลั่งเหงื่อ มันกลับดูกอยู่ในฤดูหนาว

สีหน้าของมัน ชวนให้ผู้คนบังเกิดความนิยมชมชอบ แต่ท่าทางของมันคล้ายม้าเร็วที่รอให้แส้ยาวโบยเร่งเร้าตัวหนึ่ง

ในมือมันถือดาบเล่มหนึ่ง

นั่นเป็นดาบขนาดใหญ่ใช้ฟันขาม้า หลอมสร้างจากเหล็กกล้าเล่มหนึ่ง

มันถือราวกับเป็นของเบา คล้ายกำลังถือพู่กันด้ามหนึ่งก็ปาน

ม้าตัวนั้นงามสง่ายิ่ง แววตาก็เต็มไปด้วยความรู้สึก

แนฮ้วยมองดูม้า

เขาคล้ายลืมเลือนว่าบนหลังม้ามีคน

ชายหนุ่มนั้นกระตุ้นม้า ควบกุบกับเคลื่อนเข้าใกล้

แนฮ้วยยังมองดูม้า สีหน้าคล้ายกำลังมองดูกระบี่ของเขาก็ปาน

ชายหนุ่มนั้นยิ้มแล้ว มันสวมชุดยาวสีชมพูราวดอกพุดดานอากัปกิริยางดงามสง่า ยามแย้มยิ้มไร้เดียงสายิ่ง

มันทางหนึ่งยิ้ม ทางหนึ่งถามว่า

“ท่านคิดอะไร?”

แนฮ้วยกระทั่งดวงตายังไม่ช้อนขึ้น กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิด เกือกม้าเคาะกุบกับ คนบนหลังม้าย่อมมีอำนาจน่าเกรงขาม หากว่ามันสูญเสียจังหวะจะโคน คนบนหลังม้าสมควรดีนตัวขึ้นแล้ว”

ชายหนุ่มนั้นกล่าวว่า

“ฟังดูท่านคล้ายเป็นนักปรัชญามากกว่านักบู๊ ไยไม่กลับบ้านไปใช้ความคิดในทางสร้างสรรค์ กลับมาหลั่งเหงื่อหลั่งโลหิตในที่นี้?”

แนฮ้วยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

“ตามบันทึกประวัติศาสตร์มักปรากฏบัณฑิตลุกฮือขึ้น แต่ไม่

ประสบความสำเร็จ นั่นเป็นเพราะเหตุใด? หนึ่งนั้นพวกมันมีแต่คำวิพากษ์วิจารณ์ สมองเต็มไปด้วยความคิด แต่ปราศจากเรี่ยวแรงฆ่าไก่ สองพวกมันมีข้อกริ่งเกรงมากเกินไป ไม่อาจลงมือด้วยอำมหิต ไม่สามารถสำเร็จกิจการใหญ่ สาม พวกมันเอาแต่ศึกษาหาความรู้ บอกว่าต้องเล่าเรียนให้มาก ค้นคว้าให้มากค่อยทำงานได้ หาทราบไม่ว่าผู้กุมอำนาจไม่สนใจ อาศัยตำแหน่งหน้าที่กอบโกยผลประโยชน์ หากกอดตำราท่องศึกษาในเคหสถาน มิสู้ทดสอบกระบี่ดื่มโลหิตใต้อาทิตย์สนธยา"

ชายหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"ประเสริฐ มีปณิธานอันเข้มแข็ง ท่านเป็นแนฮ้วยกระมัง?"

แนฮ้วยเอื้อนเอ่ยว่า

"กุหลาบหนูอยู่เคียงข้าง สยองขวัญคงกระพัน...ท่านเป็นแม่ทัพกุหลาบหนูอูชุนท้งกระมัง?"

ชายหนุ่มนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นเป็นคำโจษจันในยุทธจักรเท่านั้น ไต้เจียงกุน (ยอดขุนพล) ผู้เฒ่ามีวาสนาเทียมฟ้า ข้าพเจ้าเพียงเป็นขุนพลเล็ก ๆคนหนึ่งของท่านผู้เฒ่า ข้าพเจ้ามาพบท่านในที่นี้ เพื่อฉุดดึงท่านขึ้นม้า ไปกราบพบไต้เจียง-กุนด้วยกัน ด้วยฝีมือของท่าน สมควรดำรงตำแหน่งชั้นสูงได้ไม่ยากนัก"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปพบกับไต้เจียงกุน แต่มิใช่สภาพเช่นนี้ ข้าพเจ้ามายังที่นี้ เพื่อฉุดดึงท่านลงจากหลังม้า"

แม่ทัพกุหลาบหนูอูชุนท้งหามีโทสะไม่ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"แนเฮียความจริงมีอนาคตยาวไกล ไยต้องละทิ้งไป?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

“เสียวเจียงกุน (แม่ทัพอายุเยาว์) ก็มีฝีมือเลอเลิศ กลับยอมเกลือกกลั้วกับความชั่วร้าย”

แม่ทัพกุหลาบหนูหน้าแปรเปลี่ยนไป จากนั้นกลับคืนสู่รอยยิ้มอีกครา กล่าวว่า

“ฟังว่าท่านเป็นคนของจูก๊วะชิงแซ ถูกส่งมาก่อความไม่สงบ อย่าได้ถือดีว่ามีเฒ่าแช่จูก๊วะ พวกเราก็กริ่งเกรงท่านอยู่สามส่วน ได้เจียงกุนมีกำลังหนุนหลังกล้าแข็งยิ่ง”

แนฮ้วยยิ้มแล้ว

นั่นเป็นรอยยิ้มชนิดแรกของเขา

ยิ้มอย่างเยือนชา

แนฮ้วยกล่าวว่า

“นี่คาดเดาไม่ผิด”

แม่ทัพกุหลาบหนูอดถามมิได้ว่า

“คาดเดาไม่ผิดอันใด?”

“เกลี้ยกล่อมไม่สำเร็จ ก็ขู่ขวัญผู้คนแล้ว”

คราครั้งนี้แม่ทัพกหลาบหนหามีโทสะไม่ เพียงกล่าวว่า

“หากขู่ขวัญผู้คนไม่สำเร็จ ได้แต่ฆ่าคนแล้ว จะอย่างไรข้าพเจ้าไม่คิดปล่อยให้มีคนมีชีวิตอยู่ในตัวเมืองนี้”

แนฮ้วยเลิกคิ้วสูง ย้อนถามว่า

“เด็กทารกและคนชราก็ฆ่าด้วย?”

“เมื่อคิดฆ่าคน ต้องเพาะเป็นความแค้น คนชราสูญเสียเด็กทารก

เด็กทารกสูญเสียคนชรา ย่อมต้องล้างแค้น มีแต่ฆ่าให้หมดสิ้น จึงนอนตาหลับได้”

แนฮ้วยร้องถามว่า

“พวกท่านกล้ากระทำเรื่องเช่นนี้?”

แม่ทัพกุหลาบหนูอยู่บนหลังม้า กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“พวกเราได้รับคำสั่งให้ดำเนินการ”

แนฮ้วยกระซากเสียงว่า

“ดำเนินการเช่นนี้ มีอันใดแตกต่างกับกองโจร?”

แม่ทัพกุหลาบหนูเน้นเสียงว่า

“มี โจรร้ายเป็นคนร้ายที่ทุกผู้คนล้วนรู้จักดี แต่พวกเราสามารถยกอ้างความชอบธรรม กระทำเรื่องราวดุจเดียวกัน”

แนฮ้วยระบายลมจากปากยาวๆคำหนึ่ง

ในที่สุดเขาเงยหน้ามองดูแม่ทัพกุหลาบหนู

นี่เป็นคู่มืออันเข้มแข็งคนหนึ่ง

อย่างน้อยคู่มือนี้กล้าสู้หน้ากับตัวมันเอง

...คนที่กล้าสู้หน้ากับตัวเอง ต้องมิใช่คนรวบรัดธรรมดา

...สิ่งที่ผู้คนมักหลีกหนี แท้ที่จริงเป็นตัวเอง

อย่างน้อยแม่ทัพกุหลาบหนูทราบว่า ตัวเองกำลังทำอะไร นี่เปรียบกับคนที่กระทำแต่ไม่ยอมรับปากยกอ้างความถูกต้องชอบธรรมแต่กระทำเรื่องชั่วร้ายถึงที่สุด ยังดีกว่ามากนัก

แนฮ้วยกล่าวว่า

“ท่านกลับมีความสำนึกตัวอยู่”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวว่า

“คนที่ทำชั่วมีสองชนิด ชนิดหนึ่งยังเข้าใจว่ากระทำเรื่องดีงาม ถือเป็นคนชั่วโดยไม่ตั้งใจ ชนิดหนึ่งคือแม้ทราบดีแต่ยังกระทำ ทั้งนี้เพราะหากไม่ทำชั่ว ผู้อื่นจะจัดการกับมัน ดังนั้นได้แต่ทำชั่วต่อไป”

มันกล่าวเสริมว่า

“ซึ่งความจริง คนชั่วที่แท้จริงล้วนเป็นคนชาญฉลาด มีแต่บัณฑิตที่กอปรด้วยปณิธานจึงโง่เขลา แม้ทราบว่าต้องถูกตัดศีรษะ มีความผิดฐานก่อความไม่สงบ ยังคงตีฝีปากเรียกร้องไม่เลิกรา”

แนฮ้วยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“ซึ่งความจริงพวกมันไม่โง่เขลา มิใช่ไม่ทราบว่าตอแยเภทภัยใส่ตัว แต่คนผู้หนึ่งหากยังมีความสานกอยู่บ้าง สมควรพูดความจริงสักหลายคำ พวกมันยึดถือว่าผู้มีอำนาจมีจิตใจที่เปิดกว้าง ยอมรับฟังคำเสนอแนะเพื่อแก้ไข บัณฑิตเหล่านี้สามารถฆ่าได้ แต่ปณิธานไม่แปรผัน”

แม่ทัพกุหลาบหนูบนหลังม้าส่งเสียงหัวร่อออกมา หัวร่อจนม้าคู่ขาส่งเสียงร้องก้องกังวานคำหนึ่ง จากนั้นมันกล่าวว่า

“นี่เป็นวาจาไร้สาระ คนล้วนตายแล้ว ปณิธานแปรผันหรือไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอันใด?”

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ข้าพเจ้ายังไม่ตาย”

“อาศัยท่าน?”

น้ำเสียงแฝงแววเหยียดหยามดูแคลน

แนฮ้วยไม่กล่าววาจาอีก

เขาก้มศีรษะลง คล้ายกับมองหานิ้วเท้าของตัวเองไม่พบ และคล้ายกับเห็นว่าการมองดูบุคคลเช่นแม่ทัพกุหลาบหนู มิสู้มองดูดินโคลนที่ใต้เท้า

แม่ทัพกุหลาบหนูกลับกล่าวว่า

"ทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าโอบล้อมสถานที่นี้นานวัน แต่ไม่ออกคำสั่งจู่โจม เพราะรอคอยอันใด?"

แนฮ้วยยังบังเกิดความสนใจต่อดินโคลนมากกว่า

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าใช้เวลาสืบเสาะชาติกำเนิดของท่าน ข้าพเจ้าพบว่าท่านไม่มีชาติกำเนิด"

แนฮ้วยคล้ายรักซอบเงาของตัวเองขึ้นมาเฝ้ามองโดยไม่คลาดคลา

แม่ทัพกุหลาบหนูยิ้มพลางกล่าวว่า

"แต่พวกเราจะอย่างไรยังสืบทราบเรื่องบางประการ เสาะพบบุคคลบางคน"

แนฮ้วยกระทั่งศีรษะยังไม่เงยขึ้น

ดูจากท่าทีของแนฮ้วย คล้ายกำลังติดต่อสื่อสารกับไส้เดือนในดินโคลน กับคำพูดของแม่ทัพกุหลาบหนู เขาคล้ายไม่ได้ยิน มิหนำซ้ำไม่ได้สนใจฟัง

แม่ทัพกุหลาบหนูก็ไม่มีโทสะ เพียงกล่าวว่า

"ท่านเพียงบุกเข้ามาคนเดียว เพียงเพราะเรื่องของผู้อื่น นั่นไยต้องเป็นเช่นนี้? หากพวกมันห่วงใยความปลอดภัยของท่านจริง คงไม่ปล่อยให้ท่านบุกฝ่าเข้ามาเพียงลำพัง"

แนฮ้วยยิ้มเล็กน้อย คล้ายกับว่าการสนทนาพาทีกับไส้เดือนในดินโคลนยุดิลงแล้ว

แม่ทัพกุหลาบหนูกลับกล่าวสืบต่อ

“พวกเราในที่นี้ทำการติดต่อกับสหายเก่าหลายคน ให้รุดมาพบกับท่าน”

กล่าวจบปรบมือคราหนึ่ง

คนเดินออกจากกองกำลังของฝ่ายตรงข้าม

เป็นผู้คนห้าคน

แนฮ้วยมีสหายอันใด?

ประการนี้แม้แต่เขาเองยังไม่ทราบ

แนฮ้วยพลันเงยหน้าขึ้น พอเห็นคนทั้งห้า ในที่สุดต้องหวั่นไหวใจ

คนทั้งห้าล้วนแล้วแต่เป็นซือแป๋ของเขา

ขุนพลดุดันตั้งกิมแช

นักศึกษาผมขาวโกวคงยุ่ย

เจ้าของกระบี่ลอยจมฮ่อแจ้ปอ

ดาบแสวงพ่ายแพ้งู้เกี่ยเกียว

เจ้าของหอนักฆ่าเล้านิวนิ่ว

พวกท่านล้วนมาแล้ว

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวว่า

“พวกเราสืบเสาะชาติกำเนิดความเป็นมาของท่านไม่ออก แต่สืบ

ทราบว่าท่านมีชือแป่ห้าคน ดังนั้นเชื้อเชิญชือแป่ทั้งห้าของท่านออกมาให้พวกมันจัดการกับท่าน”

กล่าวพลางกระตุ้นม้าไปยังด้านข้าง

ที่นี้คล้ายไม่มีเรื่องของมันแล้ว

มันคล้ายกลับกลายเป็นผู้ชมดู...ดูว่าชือแป่ทั้งห้าจะจัดการกับศิษย์ผู้หนึ่งอย่างไร

แนฮ้วยน้อมคำนับต่อคนทั้งห้าตามลำดับ

นี่แม้ไม่อาจนับเป็นชือแป่ แต่ทั้งห้าก็เป็น “ผู้ฝึกสอน” ของเขา

เส้านิวนิวกล่าวราวกับกำลังอ่านคำสังเสียว่า

“พวกมันให้เงินแก่เรา เป็นเงินจำนวนมาก เราเป็นนักฆ่า เราต้องฆ่าเจ้า”

สีหน้าของงู้เกี่ยเกียวยังคงอ้างว้างเหว่ว้าถึงเพียงนั้น ปากกล่าวว่า

“เราตกระกำลำบากมาครึ่งชีวิต คราครั้งนี้คิดเป็นขุนนางสักครา”

ฮ่อแจ้ปอกลับรวบรัดหมดจดยิ่ง กล่าวว่า

“เราทรยศต่อจูก๊วะชิงแซแล้ว”

โกวคงยุ่ยหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

“คนในครอบครัวของเราตกอยู่ในเงื้อมมือพวกมัน”

ตั้งกิมเชียกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

“ครั้งก่อนเจ้าโค่นเราพ่ายแพ้ ครั้งนี้เจ้าต้องจ่ายค่าตอบแทนออกมา”

ทุกผู้คนล้วนมีจุดอ่อน

ขอเพียงเจาะจงลงมือต่อจุดอ่อน ที่ว่าบุรุษเหล็กเพียงเป็นเรือนร่างเลือดเนื้อเท่านั้น

เพราะ “จุดอ่อน” ของตัวเอง คนทั้งห้าล้วนรุดมาแล้ว

รุดมาจัดการกับแนฮ้วย

แต่แนฮ้วยเองก็เผชิญกับ “จุดอ่อน” ประการหนึ่ง

...คนทั้งห้าจะอย่างไรเคยเป็นผู้ฝึกสอนของเขา

...เขาสามารถอาศัยกระบี่เล่มเดียว โค่นบุคคลที่สอนวิชาทั้งบุ๋นและบู๊แก่เขาทั้งห้าหรือไม่?

สำหรับกับแนฮ้วย นี่เป็นปัญหาใหญ่ประการหนึ่ง ยังมีเรื่องที่ยากคลคลายยิ่งกว่าคือ

เขาสามารถโค่นคนทั้งห้าล่าถอย โดยไม่ทำร้ายคนหรือไม่?

เขาสามารถทำร้ายคนทั้งห้าบาดเจ็บ โดยไม่ต้องลงมือฆ่าหรือไม่?

ที่แล้วมาแนฮ้วยพอใช้กระบี่ออก ก็ไม่สามารถควบคุมความเป็นตายได้

.....

ชู้เกี่ยเกียวฉีกแขนเสื้อออกมามุมหนึ่ง ถือเป็น ¯ดาบ¯ คู่มือ

สำหรับกับผู้ฝึกสอนที่ยึดถือ “ดาบคือวิถี” แนฮ้วยมีความทรงจำอย่างลึกซึ้งตลอดมา

เล้านิวนิ่วยังคงใช้ฝักดำกระบี่ขาวกระบี่กลับเป็นฝักฝักจึงเป็นกระบี่

แต่มันพลันวางกระบี่ลงกับพื้นอยู่ในสภาพมือเปล่าทั้งสองข้าง

สำหรับกับนักฆ่าที่แตกฉานยอดวิชาหันเห กล้าต่อสู้ยอมรับความพ่ายแพ้ผู้นี้ ก็ประทับอยู่ในความทรงจำของแนฮ้วยเช่นกัน

ย่อแจ้ปอยังคงชักกระบี่ที่พกติดตัวทั้งสิบหกเล่ม ปักลงกับพื้นเบื้องหน้า แนฮ้วยทราบว่ากระบี่ “จู้” (เจ้าของ) ที่มันให้ความสำคัญที่สุดยังคงสะพายอยู่ที่ข้างเอว

สำหรับกับมือกระบี่ที่บังคับใช้กระบี่มาชั่วชีวิต แต่กลับถูกกระบี่บังคับใช้ผู้นี้ แนฮ้วยก็ให้ความเคารพเช่นกัน

ตั้งกิมเชีย (ทวนทองแช่ตั้ง) ไม่ใช้ทวนทองแล้ว

มันเปลี่ยนเป็นใช้ทวนคู่

สำหรับกับยอดฝีมือในเชิงทวน ซึ่งสีหน้าเปี่ยมแววอาฆาตแค้นผู้นี้ แนฮ้วยย่อมจำได้ว่า ตั้งกิมเชียเป็น “ซือแป๋” คนแรกของตัวเอง และเป็น “ผู้ฝึกสอน” คนแรกที่ถูกตัวเองโค่นพ่ายแพ้

โกวคงยุ่ยกลับถือมีดสั้นแววาวับเล่มหนึ่ง

แนฮ้วยทราบว่า โกวคงยุ่ยมีภูมิความรู้อยู่เด็มอก

หากมิใช่ “ผู้ฝึกสอน” ท่านนี้ แนฮ้วยทราบว่าต่อให้ตัวเองมีพละกำลังพิชิตผู้คนพันคน หาญสู้ศัตรูนับหมื่น ก็เพียงแต่เป็นนักบู๊ที่ไม่จำแนกความดีชั่ว ไม่แยกแยะความผิดถูกคนหนึ่ง

ดังนั้นแนฮ้วยสำนึกขอบคุณต่อการอบรมสั่งสอนของท่านยิ่งกว่า

ยามนี้บุคคลทั้งห้าล้วนยืนอยู่ด้านตรงข้ามกับเขา ด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน

เมื่อเผชิญหน้ากับบุคคลเหล่านี้ จะให้เขาลงมือได้อย่างไร?

จะให้หักใจลงมือได้อย่างไร?

นี่เป็นเรื่องยุ่งยากใจของแนฮ้วย

นี่ยังสร้างความลังเลแก่เขา ยิ่งกว่าพิสูจน์ความเป็นตายกับยอดฝีมืออีก

ทันใด ที่รอบนอกของวงล้อม ซึ่งเป็นทิศทางที่แนฮ้วยบุกฝ่าเข้ามา มีคนร้องดังๆว่า

"มันมีชือแป่ห้าคน พวกเราพอดีมีจำนวนห้าคน"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"หากพวกเราเอาชนะชือแป่ทั้งห้าของมัน ไยมิใช่แสดงว่า พวกเรายังร้ายกาจกว่าเด็กน้อยที่เปลือกนอกเย็นชาจิตใจระอุอุ่นผู้นี้อีก?"

คนที่สามกล่าวว่า

"ดังนั้นเรื่องที่ทั้งมีหน้ามีตา ทั้งน่าเล่นเช่นนี้ พวกเราย่อมต้องรับไว้โดยไม่บิดพลิ้ว"

คนที่สี่กล่าวว่า

"บิดพลิ้ว? พวกมันจึงบิดพลิ้วไม่ยอมให้ท่านเข้าไป"

คนที่ห้ากล่าวว่า

"พวกมันไม่ยอมให้ผู้คนเข้าไป พวกเราก็เข้าไปไม่ได้หรือ?"

ยังมีชุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังว่า

"เอาแต่ว่ากล่าวมีประโยชน์อันใด หากเก่งกล้าสามารถก็บุกเข้าไปในบัดดล"

สุดท้ายเป็นชุ่มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"ตกลง ดูว่าผู้ใดบุกฝ่าเข้าไปก่อน"

นี่เป็นชุ่มเสียงของผู้คนเจ็ดคน ประกอบด้วยหกบุรุษหนึ่งสตรี

แต่ผู้คนที่กล่าววาจาในตอนแรกเห็นว่าพวกมันเป็น "ผู้คนห้าคน" อย่างนั้นแสดงว่ามีผู้คนสองคน ถูกผู้คนอีกห้าคนเห็นว่าไม่ใช่พวกเดียวกัน

แนฮ้วยคุ้นเคยกับชุ่มเสียงเหล่านี้

เขาย่อมทราบว่าผู้มาเป็นใคร

พอนึกถึงพวกมัน ใบหน้าที่กระด้างเย็นชาของเขาก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้น

เป็นรอยยิ้มชนิดที่สอง

รอยยิ้มที่คล้ายหมะนาแข็งละลาย

...สหาย

...ในโลกนี้มีผู้ใดไม่ต้องการสหาย?

พอหวนนึกถึงนาง ในใจของแนฮ้วยก็บังเกิดความอบอุ่นนุ่มนวลจนแทบไม่อาจจับกระบี่มั่นชนิดหนึ่ง

...เชี่ยวดอ

...ในโลกนี้มีความรู้สึกอันอบอุ่นนุ่มนวลชนิดหนึ่ง ที่คล้ายสายลมพัดผ่านความหนาวเย็น บุปผาบานบนคันนาก็ปาน

ยามนั้น แนฮ้วยพบเห็นเรื่องราวบางประการ

ก่อนอื่น วงล้อมที่กองกำลังฝ่ายตรงข้ามรายล้อมขึ้น ด้านที่อยู่ใกล้กับปากทางเข้าเมือง พลันปรากฏค้างคาวขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง "เหิน" เข้ามา

คนที่คล้ายค้างคาวขนาดใหญ่ผู้หนึ่ง

ท่วงท่าที่มันเหินเข้ามาขัดดายิ่ง เพียงดูจากองคาพยพบนใบหน้ามัน คล้ายกับมุสิกตัวหนึ่งกำลังดูดกินหอยโข่งตัวหนึ่งก็ปาน

มาตรว่าขัดดา แต่รวดเร็วยิ่ง

ดรงกันข้าม สิ่งที่น่าดูไม่แน่ว่าจะใช้เป็นประโยชน์ได้

คนผู้นี้มัดมือมัดเท้าเหินเข้ามา ท่วงท่าเทอะทะแต่ก็เป็นประโยชน์ยิ่ง

ขณะที่มันลอยตัวขึ้น ก็เคลื่อนไหวทั้งมือเท้า กองกำลังฝ่ายตรงข้ามใช้ทวนยาวหอกแหลมทิ่มใส่มัน ล้วนถูกมันใช้วงแหวนเหล็กที่มีเหลี่ยมมุม ซึ่งสวมบนนิ้วมือทั้งสิบข้างทุบหักไป แม้แต่ผมสั้นเคราสั้นของมันก็คล้ายหอกแหลม ยามทิ่มแทงถูกผู้คน ยังแหลมคมกว่าเข็มแหลมรอจนมันทิ้งตัวลง พอดีทิ้งตัวลงที่ใจกลางวง อยู่ข้างกายแนฮ้วย

มันแยกเขี้ยวหัวร่อ เผยเห็นฟันทองสามซี่

คนผู้นี้คือดั่งปาอวง

ขณะเดียวกัน แนฮ้วยเห็นบนพื้นดินโคลนปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งเคลื่อนไหวอย่างเร่งร้อน

อย่างรวดเร็ว มันมุดผ่านใต้เท้าทุกผู้คน มุดถึงใจกลางวง เสียงทึบเมื่อปรากฏมนุษย์โคลนดนหนึ่งดีดพุ่งออกมา

มนุษย์โคลนผู้นี้สลัดคราบโคลนบนร่าง กะพริบตาสุนัข ทั้งยังแลบลิ้นที่ยาวราวกับลิ้นสุนัขออกมา หัวร่อฮิฮะต่อแนฮ้วย

“มนุษย์โคลน” ผู้นี้ คือ อาลี้

จากนั้นแนฮ้วยเห็นสภาพของ “คลื่นที่ถูกแหวกแยกออก”

ที่ถูกแหวกแยกออก เป็นกองกำลังฝ่ายตรงข้ามที่รายล้อมรอบ

คลื่นมนุษย์แตกแยกไปทางซ้ายขวา

ผู้มาทางซ้ายเป็นลังจี้อิด

อาวุธของมันเป็นดาบโค้งเล่มหนึ่ง

ดาบเคียวที่งอโค้ง ยามสะบัดกวัดแกว่ง มันพลันดีดดรงราวกับดาบยาวเล่มหนึ่ง คมดาบไปถึงที่ใด ผู้คนล้มระเนระนาด

ชายฉกรรจ์ที่คุกคามเข้าใกล้ ล้วนรับบาดเจ็บได้คมดาบ

ลังจี้อิดทางหนึ่งเร่งรุด ทางหนึ่งกวัดแกว่งดาบเดียว ฝ่าเป็นเส้นทางสายหนึ่ง

คนทางขวาเป็นเยลุกงื่นชง

มันไม่ได้ลงมือ แต่พอเดินออกไปก้าวหนึ่ง ผู้ที่คิดลงมือต่อมันล้วนถูกคุกคามลาถอย

มันคล้ายภูเขาที่เคลื่อนไหวได้ลูกหนึ่ง

ภูเขาแม้สงบนิ่ง แฝงพลังซุกซ่อนอยู่ภายใน

เยลุกงื่นชงเดินอย่างอาจหาญ ศัตรูล้วนถอยร่น ศัตรูที่ไม่ล่าถอยคล้ายต้องมนต์สะกดอันใด ยืนตัวแข็งทื่อกับที่

ดังนั้นทางขวามือก็ถูกแหวกแยกเป็นทางสายหนึ่ง

ที่ด้านหลังยังตามติดด้วยผู้คนสองคน

เป็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี

ที่น่าประหลาดคือ ไม่มีผู้ใดลงมือต่อบุรุษสตรีคู่นี้

เป็นไม่กล้า หรือว่าไม่สะดวก?

ตั้งปาอวง อาลี้ ลังจี้อิด เยลุกงื่นชง ยังมีเชี่ยวตอกับเชี่ยวกุก มาถึงใจกลางวงอย่างรวดเร็ว

พวกมันหยุดยืนที่ข้างกายแนฮ้วย พอดีเผชิญหน้ากับ “ซือแป่” ทั้งห้าของแนฮ้วย

เฮี่ยวกกขมวดคิ้วกล่าวว่า
“คล้ายยังขาดคนผู้หนึ่ง”
อาลี้ยิ้มออกมากล่าวว่า
“มันหรือ?”
ล้งจี้อิดกล่าวว่า
“คงเป็นยีจ้วงจื๊อ”
ตั่งปาอวงกล่าวว่า
“มันมาแต่แรกแล้ว”
เยลุกงึ่นซงชี้มือขึ้นไป กล่าวว่า
“มันกำลังสนทนากับนกกา”
ทุกผู้คนเงยหน้ามองขึ้นไป
ที่ข้างกายแนฮ้วยมีต้นไม้เหี่ยวโกร๋นต้นหนึ่ง
คบไม้ของต้นไม้เหี่ยวโกร๋นยื่นไปในอากาศ สะท้อนเห็นถึงความวิเวกของท้องนภา

บนต้นไม้เกาะไว้ด้วยนกกาสิบกว่าตัว

พวกมันเอียงคอ ยื่นจะงอยปากมองดูคนที่ใต้ต้นไม้ ท่าทางหงอยเหงายิ่ง

บนคบไม้กลับอาศัยด้วยคนผู้หนึ่ง

มันย่อตัวอยู่ที่นั้น คล้ายกับนกที่หุบปีกลงตัวหนึ่ง

เป็นมนุษย์วิหคตนหนึ่ง

มนุษย์วิหคตนนี้ย่อมเป็นยี่จ้วงจื้อ

มันไม่ทราบเหาะเหินขึ้นไปบนต้นไม้ตั้งแต่เมื่อใด ดูจากท่าทางของมัน คล้ายกาลงสนทนาพาทีกับนกกา

คราครั้งนี้แม่ทัพกุหลาบหนูคล้ายกับแนฮ้วยตอนที่พบเห็นผู้ฝึกฝนของตัวเองปรากฏขึ้นโดยพร้อมเพรียง สีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย

แสดงแน่ชัด ผู้คนที่ฝ่าวงล้อมเข้ามาหลายคนนี้ ล้วนมีฝีมือมิใช่ชั่ว

ฝีมือนี้เป็นที่น่าตระหนกยิ่ง

แนฮ้วยคนเดียวก็ปวดเศียรเวียนเกล้าพอแล้ว อย่าว่าแต่ยังมีบุคคลที่สามารถ “ลอยพลิ้ว” ขึ้นถึงบนต้นไม้ท่ามกลางสายตาผู้คนจำนวนมาก โดยที่ฝูงนกกาไม่บินเตลิดขึ้น

แต่แม่ทัพกุหลาบหนูยังมีสีหน้าแปลกประหลาดชนิดหนึ่ง

นั่นเป็นดอนที่มันพบเห็นเชี่ยวตอกับเชี่ยวกุกปรากฏกายขึ้น

สีหน้านั้นคล้ายกับนักขับขี่ผู้หนึ่งพบเห็นม้าตัวหนึ่ง

ม้าที่ความจริงเป็นของมัน แต่หนีเตลิดออกจากคอก ไม่ได้พบกันเป็นเวลานานตัวหนึ่ง

เป็นม้าตัวโปรด

ประกายตาของมันทอแววรักถนอมขึ้น

แต่ไม่ว่ารักถนอมอย่างไร นั่นเพียงเป็นม้าคู่ขาของมัน

หากม้าตัวนี้ไม่ยอมเป็นพาหนะให้มันขับขี่อีกเล่า?

มันใช่จะรักปกป้องม้าที่ไม่ได้เป็นของมันอีกต่อไปตัวนี้ หรือว่าเปลี่ยนเป็นชิงชังม้า ซึ่งกลับกลายเป็นของผู้อื่นตัวนี้?

ที่แล้วมาความแค้นยาวนานกว่าความรัก

ความรักคือการจองจำ

ความแค้นคือการกลืนกิน

น้อยคนนักที่จดจำความรักอย่างลึกซึ้ง เท่ากับที่จดจำความแค้น

เมื่อถึงเวลานั้น มันใช่จะฆ่าม้าตัวโปรด เพราะสืบเนื่องจากความแค้นหรือไม่?

มันจะฆ่าม้าหรือไม่?

.....

เยลุกงึ่นซงกล่าวว่า

“การมาของพวกเราครั้งนี้ ยึดถือกฎเกณฑ์ของบู๊ลิ้ม พวกท่านออกมาคนหนึ่งพวกเราก็ออกมาคนหนึ่งทั้งไม่กลุ้มรุมและไม่ต่อสู้ตะลุมบอนเช่นนี้จะได้หลีกเลี่ยงจากการสูญเสียราษฎรและไพร่พลที่ไร้ความผิดมิให้บาดเจ็บล้มตายมากเกินไป”

แนฮ้วยพอเห็นคนเหล่านี้บุกฝ่าเข้ามา ถึงกับคึกคักอักโข เขากับคนเหล่านี้แม้คบหาเพียงผิวเผิน แต่รู้ใจโดยลึกซึ้ง เมื่อมีพวกมันร่วมต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ มีความรู้สึกว่าแม้ตายก็ไม่เสียดายชีวิต

แนฮ้วยร้องดังๆว่า

"อูซุนทัง หากท่านเก่งกล้าสามารถ ก็อย่าได้ปล่อยให้ไพร่พลพลีชีวิตสูญเปล่า อย่าได้ปล่อยให้ราษฎรถูกประหารฆ่า ที่นี้พวกท่านมีพวกมาก พวกเรามีกำลังน้อยกว่า ทั้งสองฝ่ายก็พิสูจน์ฝีมือสักครา"

แม่ทัพกุหลาบหนูดอบอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

"ดกลง พวกเราสะสางเรื่องราวตามกฎเกณฑ์ของบู๊ลิ้ม"

แนฮ้วยดาเป็นประกาย กล่าวว่า

"ประเสริฐ ข้าพเจ้าขอรั้งท่านเอาไว้"

แม่ทัพกุหลาบหนูเหลียวหน้าไปยังเยลุกงิ่นชงและพวกทั้งห้า ประสานมือกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงพวกท่านทั้งห้าอยู่ที่เมืองเล่าคื้อจริงๆ ครั้งกระโน้นพรรคห้าคนมีชื่อกระเดื่องเกริกไกร แม้แต่ทางบ้านเมืองยังรู้จักมักคุ้น"

เยลุกงิ่นชงกล่าวว่า

"นี่ไม่กล้ารับ พวกเรารบกวนให้บ้านเมืองส่งกำลังทหารออกกวาดล้างหลายครั้ง รู้สึกเป็นเกียรตินัก พวกเราเห็นว่าผู้มีอำนาจในบ้านเมืองเช่นฉั่วเกีย เนี่ยชือเช้ง ลี้งัง จูเตี้ยงรวมเป็นสี่นั้งปัง (พรรคสี่คน) ล้วนกำเริบเสิบสาน จึงรวมหัวกัน ขนานนามตัวเองเป็นพรรคห้าคน ภายหลังพรรคสี่คนปีกกล้าขาแข็ง บวกกับเฮ้งโพ่ว ท้งก่วงรวมเป็นลักชัก (หกมหาโจร) พวกเราเห็นว่าไม่สามารถกระทำการ บังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัย เร้นกายในเมืองเล่าคื้อ หลบซ่อนตัวอยู่ที่ศาลเจ้าเก่า คิดไม่ถึงยังถูกพวกท่านบีบบังคับออกมา"

แม่ทัพกุหลาบหนูยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกท่านเมื่อไม่เข้าสู่ยุทธจักรนานปี ยามนี้ไยต้องเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้อีก หลายปีมานี้ บ้านเมืองปรับปรุงแนวนโยบาย สภาพโดยทั่วไปดีขึ้น แผ่นดินสงบสันติ เบื้องสูงเบื้องต่ำปราศจากเสียงคัดค้าน พวกท่านไยต้องยุ่งเกี่ยวมากความ แส่หาความแตกดับเอง?"

ยี่จ้วงจื้อปากไว สวนคำว่า

"ที่ปราศจากเสียงคัดค้าน เป็นเพราะซุ่มเสียงถูกพวกท่านสะกดเอาไว้ ดังนั้นจึงปราศจากซุ่มเสียง"

มันหันไปกล่าวกับนกกาข้างกายตัวหนึ่ง นกกาตัวนั้นก็ไม่กลัวมันร้องกาคำหนึ่ง คล้ายเป็นการขานรับคำพูดของมัน

เยลุกงื่นซงกล่าวว่า

"พวกเรารู้จักพวกท่านจนถึงกระดูกแล้ว พวกเราความจริงไม่ได้ตอแยพวกท่าน พวกท่านกลับเข่นฆ่ามาถึงที่นี้ พวกเราตั้งใจอยู่นิ่งเฉยหวังว่าพวกท่านบังเกิดมโนสำนึก แต่พวกท่านสูญเสียมโนธรรมแต่แรกล้วนบิดเบือนข้อเท็จจริง หากไม่ลงมือผดุงความยุติธรรมก็ทำไม่ได้ ดังนั้นพวกเราอาศัยการศึกครั้งนี้ เป็นก้าวแห่งการกลับคืนสู่ยุทธจักร"

แม่ทัพกุหลาบหนูแย้มยิ้มอีกครา กล่าวว่า

"เราตักเตือนพวกท่านก่อนแล้ว นี่ไม่อาจโทษว่าผู้คนได้ กองกำลังพวกเรายกมาเพื่อให้ความคุ้มครองราษฎร ติดตามจับกุมโจรกบฏ พวกท่านไม่รับฟัง พวกเราย่อมไม่อาจปล่อยให้พวกท่านกำเริบเสิบสานต่อไปได้"

ตั่งปาอวงร้องเพ้ยคำหนึ่ง

ยี่จ้วงจื้อส่งเสียงจามดังสนั่น คราครั้งนี้สร้างความแตกตื่นแก่

ฝูงนกกาบนต้นไม้ กระพือปีกดังพึบพับ โบยบินไปทางทิศตะวันออกที่เริ่มสลัวเลือนราง

ที่แท้ม่านพลบค่ำใกล้กรายแล้ว

มิน่าเล่าอาทิตย์สนธยาจึงเฉิดฉายเป็นพิเศษ

นี่คงเป็นประกายพิโรธก่อนที่จะลาลับดับสูญ

แนฮ้วยพลันฉุกคิดว่า นี่เป็นการต่อสู้ครั้งสุดท้ายระหว่างความมืดกับแสงสว่าง หากมิใช่ขับไล่กลุ่มคนที่โหดเหี้ยมดุร้ายออกจากเมืองเล่าคื้อก็ทิ้งชีวิดไว้ที่นี้

แนฮ้วยยังเยาว์วัย

เขาย่อมไม่ทราบว่า ความมืดกับแสงสว่างทำการต่อสู้ในที่นี้จริงแต่ไม่ว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ต้องมิใช่คราครั้งสุดท้าย ถึงกับไม่ใช่ครั้งแรก

บางครั้งอธรรมสิ้นสูญธัมมะธำรง บางคราธัมมะสิ้นสูญอธรรมลำพอง

การต่อสู้เช่นนี้ยังจะดำเนินต่อไป

และต้องดำเนินต่อไป

แต่ตั่งปาอวงไม่คิดรอคอยสืบต่อ พลันกระโดดปราดออกมา ร้องห้าหายว่า

“ออกมาเถอะ พวกท่านห้าคนพวกเราห้าคน สู้กันตัวต่อตัว ผู้ใดพ่ายแพ้ผู้นั้นดกตาย”

มันพอกระโดดปราดออกมา ฝ่ายตรงข้ามทั้งห้าล้วนลงมือ

ลงมือต่อมัน

คนทั้งห้าพอลงมือ พี่น้องร่วมสาบานของตั๋งปาอวงทั้งสี่ก็ดาหน้าออกมา แยกย้ายจับคู่กันลงมือ

ทั้งสองฝ่ายพอลงมือ ก็ปรากฏผู้คนสองคนล้มลง

แต่คนผู้หนึ่งกลับลุกขึ้นยืน

ตั๋งปาอวงร้องท้าทาย สร้างความแค้นเคืองแก่ตั้งกิมเซียยิ่ง

ในชีวิตมันแค้นคนที่เสียมารยาทต่อมันที่สุด

ผู้ใดเสียมารยาทต่อมัน มันจะโค่นผู้นั้นล้มลง

มันเองมิใช่ไม่ทราบว่าปฏิกิริยาอันรุนแรงนี้ไม่ได้มาจากความเชื่อมั่นหากแต่เกิดจากความรู้สึกหยามเหยียดตัวเอง

มันเสือกทวนคู่ แทงปราดใส่ตั๋งปาอวง

พริบดานั้น มันคำนวณเหตุเปลี่ยนแปลงทั้งหมดเป็นมั่นเหมาะ หากตั๋งปาอวงถลันหลบหลีก มันจะสกัดจู่โจมอย่างไร หากว่าตั๋งปาอวงตีโต้ มันจะประหารฆ่าคนอย่างไร

แต่มันพอเคลื่อนไหว ล้งจี้อิดชิงเคลื่อนไหวก่อน

ดาบของล้งจี้อิดรวดเร็ว เร่งร้อน ดุดัน

ตัวล้งจี้อิดก็รวดเร็ว เร่งร้อน ดุดัน

ท่าร่างของมันก็รวดเร็ว เร่งร้อน ดุดันเช่นกัน

ขณะที่มันโถมออกไป ไม่ได้คาดคิดคำนวณว่าจะรับมือกับทวนคู่ที่

น่ากลัว และปิดสกัดหนทางถอยของผู้คนอย่างไร

ดังนั้นมันถูกแทงใส่ทวนหนึ่งก่อน

เสียงเชียะเมื่อปลายทวนจมลึกไปในเลือดเนื้อ

แต่ทวนที่สองก่อนที่จะแทงถูกมัน ดาบเดียวของล้งจี้อิดก็สะกิดรุ้งโลหิตสายหนึ่งฉีดพุ่ง

ดั้งกิมเชียถูกมันฟันล้มลงแล้ว

แน่นอน มันเองก็ล้มลง

แต่มันผุดลุกขึ้นโดยเร็ว กล่าวกับดั้งกิมเชียที่นอนอยู่บนพื้นว่า

“เราเห็นแก่หน้าแนเล่าตี๋ ซึ่งเคยเป็นศิษย์ของท่าน จึงไม่ได้ฟันศีรษะของท่านลงมา”

ฟังจากปากคำมัน ทวนนี้แม้ทิ่มแทงเลือดเนื้อมันกระเช็นช่าน แต่ก็เพียงสะกิดความคิดต่อสู้ของมันขึ้น

ล้งจี้อิดกับดั้งกิมเชียล้มลงอย่างรวดเร็ว และดัดสินผลแพ้ชนะอย่างรวดเร็ว แต่ไม่ว่ารวดเร็วอย่างไร ก็ไม่รวดเร็วเท่าอีกคู่หนึ่ง

เป็นคู่ของดาบแสวงหาพ่ายแพ้งู้เกี่ยเกียวกับพี่ใหญ่ของพรรคห้าคนเยลุกงื่นชง

ยามนี้แนฮ้วยค่อยทราบว่า งู้เกี่ยเกียวไม่เพียงมีความรู้ด้านวิถีดาบที่สูงเยี่ยม แม้แต่ความสำเร็จด้านเพลงดาบก็สูงส่งยิ่ง

แนฮ้วยนึกเคลือบแคลงสงสัยอยู่บ้าง กาลก่อนเขาเฉกเช่นโคถึก

ไม่กลัวพยัคฆ์ เสี่ยงอันตรายพิชิตชัยใช่เป็นเพราะงู้เกี่ยเกียวอ่อนข้อแก่เขาหรือไม่

งู้เกี่ยเกียวพอเข้ามาก็ใช้ดาบ
เป็นดาบผ้า
มันฟันดาบลง
มันเลือกศัดรูที่ดูไปมีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุด ศักดิ์ฐานะสูงส่งที่สุด
เป็นเยลุกงื่นชง
ดาบนี้หากเปลี่ยนเป็นจูโจมใส่แนฮ้วย แนฮ้วยสำนึกตัวว่าหลบไม่พ้น
หากเปลี่ยนเป็นแนฮ้วย ได้แต่ดอบโต้
ได้แต่รุกแทนการรับ
งู้เกี่ยเกียวพอใช้ดาบแรกออก ก็คุกคามผู้คนจนปิดป้องไม่ได้
แต่เยลุกงื่นชงไม่ได้ปิดป้อง
และไม่ได้หลบเลี่ยง
เป็นเพราะหลบไม่พ้น หรือจงใจรับดาบนี้ไว้? แนฮ้วยไม่ทราบ
แนฮ้วยเพียงทราบว่า ดาบนี้ฟันใส่ศีรษะเยลุกงื่นชง พริบดานั้น
ผมเผ้าของเยลุกงื่นชงล้วนเปียกชุ่ม
ถูกโลหิตย้อมจนเปียกชุ่ม
แต่งู้เกี่ยเกียวพลันทอดถอนใจยาว
มันละทิ้ง “ดาบ”
นี่แม้เพียงเป็นดาบผ้าเล่มหนึ่ง แต่พลังอ่อนหยุ่นของดาบนี้ ยังน่ากลัวกว่าพลังแกร่งกร้าวใดๆอีก

แต่งู้เกี่ยเกียวกลับกล่าวว่า

“เราแพ้แล้ว”

จากนั้นมันหันกายจากไป

ยามนั้นแนฮ้วยเข้าใจเรื่องราวอีกประการหนึ่ง

เขาเข้าใจความรู้สึกของงู้เกี่ยเกียว

...ฝ่ายตรงข้ามทั้งไม่หลบหลีก และไม่ปิดป้องด้านรับ ปล่อยให้ฟันใส่ดาบหนึ่ง ยังไม่อาจฟันคนล้มลง หมายความว่าด้วยขุมกำลังของฝ่ายตรงข้าม หากคิดลงมือตอบโต้ งู้เกี่ยเกียวคงลงมือแต่แรก

งู้เกี่ยเกียวมิใช่คนไร้ยางอาย

...เมื่อไม่สามารถเอาชัย ดื้อด้านสู้พัวพันต่อไปมีประโยชน์อันใด?

ดังนั้นงู้เกี่ยเกียวจากไปในบัดดล

เพราะเหตุนี้งู้เกี่ยเกียวกับเยลุกงื่นชงเพียงประมือกันดาบหนึ่ง

ทั้งสองล้วนไม่ล้มลง

เพียงแต่หนึ่งบาดเจ็บหนึ่งพ่ายแพ้

นักฆ่าเล้านิวนิวเผชิญกับตังปาอวง

เล้านิวนิ่วเป็นคนประหลาดพิกลยิ่ง

มันถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่แนฮ้วยเป็นระยะเวลาอันสั้น พอพบว่าแนฮ้วยไม่ยอมรับนับถือ ก็ท้าสู้กับแนฮ้วย พิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงเพื่อกำหนดความสัมพันธ์ฉันอาจารย์กับศิษย์

ในช่วงเวลาอันสั้นนั้น แนฮ้วยพบว่าเล้านิวนิ่วพิกลจนเหลือเชื่อ

มันไม่รับประทานข้าว และไม่ดื่มน้ำ แต่ชมชอบรับประทานหนอนแดง เช่นเดียวกับปลา ผู้คนทั่วไปมีฟันยี่สิบสี่ซี่ถึงสามสิบสองซี่ มันกลับมีสี่สิบสองซี่ มีหน่ำซ้ำฟันบนฟันล่างสามารถถอดออกมา จากนั้นสวมกลับเข้าไปใหม่

มันยังมีกล่องสี่เหลี่ยมใบหนึ่ง ภายในสามารถยืดเส้นสายที่หยาบเท่าตะเกียบออกมาเส้นหนึ่ง บัดเดี๋ยวยืดยาวบัดเดี๋ยวหดสั้น ภายในกล่องมักสว่างวูบ เป็น “ดวงดา” สีแดงข้างหนึ่ง ทั้งยังสามารถส่งเสียงแปลกประหลาดออกมา ฟังดูคล้ายผู้คนกล่าววาจา แต่จับความหมายไม่ออก บางครั้งคล้ายมีคนร้องเพลง แต่ไม่ทราบร้องอันใด

ที่ซึ่งมันเคยนั่งจะปรากฏคราบเมือกราวกับหอยทากคืบคลานผ่านตำแหน่งที่นอนมีคราบโลหิต เสียงกรนของมันเพียงดังจากรูจมูกข้างหนึ่ง รูจมูกอีกข้างหนึ่งกลับส่งเสียงขลุ่ย มันชมชอบอุจจาระบนต้นไม้ และเปลือยกายร่ายรำใต้แสงจันทร์ พอเห็นคนป่วยเป็นโรคเรื้อน ต้องตรงเข้าไปสวมกอด พอพบเห็นเด็กทารก กลับปวดร้าวยิ่ง

นี่เพียงเป็นตัวอย่างเล็กน้อยในนิสัยใจคออันประหลาดพิกลของมัน

เพลงกระบี่ของมันประหลาดลี้ลับยิ่งกว่า

แนฮ้วยเคยประมือกับมัน ตอนที่ประมือตัวกระบี่ของมันพลันปรากฏดวงตาที่กะพริบได้ข้างหนึ่ง

แต่เล้านิวนิ่วแม้ลี้ลับ ดั่งปาอวงยังประหลาดยิ่งกว่า

มันหน้าดำ ใส่ฟันทอง ผมขาวประปราย ใบหน้ามีรอยด่าง ขอเพียงเห็นวัตถุสีเขียว ดวงตาจะทอแววพลุ่งพล่านชนิดหนึ่ง ต่อให้พบเห็นแมวตัวหนึ่งในระหว่างทาง มันก็จะแสดงท่าทีระแวดระวัง ตระเตรียมต่อ

สู้พิสูจน์เป็นตาย

มันแม้กระทั่งวิชาตัวเบา ก็ประหลาดพิกลกว่าผู้อื่น ยามลอยพลิ้วขึ้นไปคล้ายค้างคาวตัวหนึ่ง พอทิ้งตัวลงมากลับคล้ายเม่นตัวหนึ่ง

ยามนี้มันคล้ายตัวเม่นที่อยู่ในสภาพเตรียมพร้อมตัวหนึ่ง

ตั่งปาอวงถลึงมองเส้าหิวหิ่ว

เส้าหิวหิ่วจับจ้องมองตั่งปาอวง

ตั่งปาอวงกล่าวว่า

“เชิญเถอะ”

เส้าหิวหิ่วกล่าวว่า

“เชิญ”

ตั่งปาอวงกล่าวว่า

“ท่านใช้กระบี่กระมัง?”

เส้าหิวหิ่วตอบว่า

“ใช่”

“แต่ในมือท่านไม่มีกระบี่”

“ในมือเราไร้กระบี่ แต่ในใจมีกระบี่”

“คำพูดที่โบราณเช่นนี้ ท่านยังมีหน้ากล่าวออกมา?”

เส้าหิวหิ่วกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“ที่เรากล่าวเป็นความสัตย์จริง”

จากนั้นมันแบะปกเสื้อออก ที่ทรวงอกปรากฏกระบี่เล่มหนึ่ง “ยื่น” ออกมาจริงๆ ใช้ระดับความเร็วที่รวดเร็ว เร่งร้อน และแง่มุมที่ลี้ลับถึงที่สุดแทงถูกตั่งปาอวง

เล้านิวนิ่ว “ในมือไร้กระบี่ ในใจมีกระบี่” จริงๆ

ดั่งปาอวงที่ถูกแทงใส่หนึ่งกระบี่ พลันส่งเสียงร้องราวสุกรที่ถูกเชือดออกมา

จากนั้นมันหมุนตัวตามคมกระบี่ขึ้นไป บิดแล้วโอบกอด สวมกอดเล้านิวนิ่วไว้

เล้านิวนิ่วมีความรู้สึกคล้ายกลืนกินตัวเม่นสามสิบตัวลงไปในคราเดียว

ทั้งสองพอผละจากกัน บนร่างล้วนปรากฏโลหิตไหลหลั่ง

ที่แตกต่างคือ ปากแผลของตั่งปาอวงมีเพียงแห่งเดียว โลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ

ปากแผลของเล้านิวนิ่วมีถึงร้อยกว่าแห่ง ตลอดทั้งร่างปรากฏหยดโลหิตผุดพราย

นี่เป็นสภาพบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย

ยามนั้นม่านพลบค่ำคลี่คลุมลงแล้ว แสงสีสายัณห์ย้อมมุมท้องฟ้า เป็นสีสันแพรวพรายบาดตา ขณะที่อีกฟากหนึ่งเป็นสีมืดครึ้มเทาสลัว

ทางด้านนี้เฉิดฉายจนแทบได้ยินเสียงเผาไหม้

ทางด้านนั้นกลับคล้ายนิทราเป็นพันปี แม้กระทั่งเสียงฟ้าร้องยังไม่อาจทะลวงผ่านออกมา

รัตติกาลเริ่มแขวนม่านของมันขึ้น เดือนดวงใหม่ลอยขึ้นมาอย่าง

เงียบงัน

คู่ต่อสู้ของฮ่อแจ้ปอกับโกวคงยุ่ย คือยี่จ้วงจื้อกับอาลี้

อาลี้แลบลิ้นออกมากล่าวว่า

“พวกเรายังรออะไร?”

ยี่จ้วงจื้อถูมือทั้งสองกล่าวว่า

“เริ่มต้นเถอะ”

แนฮ้วยพลันร้องว่า

“ช้าก่อน”

อาลี้กล่าวอย่างงุนงงว่า

“เป็นอย่างไร?”

แนฮ้วยรู้สึกเป็นห่วงอยู่บ้าง เท่าที่เขาทราบ นักศึกษาผมขาวโกวคงยุ่ยคล้ายไม่รู้จักวิชาฝีมือ เขาไม่ต้องการให้ “ผู้ฝึกสอน” ที่สอนวิชาความรู้ด้านอักษรศาสตร์แก่เขาท่านนี้ ต้องบาดเจ็บล้มตายในเงื้อมมือสหายของเขา

โกวคงยุ่ยกล่าวว่า

“เจ้าเป็นห่วงเรา?”

แนฮ้วยกระแอมไอ กล่าวว่า

“มิสู้ให้ศิษย์รับคำแนะนำสั่งสอนจากโกวชิงแซ (ท่านผู้แซ่โกว) ก่อน...”

โกวคงยุ่ยยิ้มแล้ว พลันร้องเร่งรัดฮ่อแจ้ปอว่า

“พวกเรายังไม่ลงมืออีก?”

ฮ่อแจ้ปอชักกระบี่ออกดังเปรื่อง

กระบี่นี้พอถูกชักออก มือที่จับกระบี่กลายเป็นมีความสำคัญรองลงไป

ทั้งนี้เพราะนี่เป็นกระบี่จู้ (เจ้าของ) ที่คล้ายเป็นเจ้าเข้าครอง

แต่แล้วยามนั้นโกวคงยุ่ยปักมีดสั้นใส่กลางหลังของฮ่อแจ้ปอ

ฮ่อแจ้ปอส่งเสียงร้องคำหนึ่ง แทงกระบี่กลับหลัง ทะลุร่างโกว-คงยุ่ยไป

การต่อสู้รอบนี้คาดคิดไม่ถึงที่สุด และสยดสยองขวัญที่สุด

ทั้งสองล้วนจบสิ้นชีวิต

โกวคงยุ่ยก่อนตายกล่าวกับฮ่อแจ้ปอว่า

"เราเป็นนักศึกษา ไม่มีอื่นใด ยังมีธาตุทระนงอยู่บ้าง ท่านทรยศต่อจกัวะชิงแช บอกความลับทั้งหมดต่อฉั่วเกีย จากนั้นสวามิภักดิ์ต่อไต้เจียงกุน บุคคลเช่นท่าน ต่อให้เราต้องใช้ฝีมือลอบทำร้ายอันต่ำช้า ก็ต้องฆ่าท่านกับมือ"

ท่านยังกล่าวกับแนฮ้วยว่า

"คนในครอบครัวของเราถูกไต้เจียงกุนคร่ากุมเป็นตัวประกัน แต่เราทราบว่าพวกมันไม่มีชีวิตแต่แรก เรายอมตายเพื่อจูกัวะชิงแช และกล้ำกลืนชีวิตอยู่เพื่อล้างแค้น..."

แนฮ้วยกล่าวด้วยความปวดร้าวรันทดว่า

"ท่านวางใจ ข้าพเจ้าจะล้างแค้นให้แก่ท่าน"

โกวคงยุ่ยฝืนทนจนได้ยินคำพูดนี้ ค่อยสิ้นใจตาย

ฮ่อแจ้ปอสิ้นลมปราณไปก่อนแล้ว

ตอนกลางวันร้อนอบอ้าวปานนั้น

ยามค่ำคืนกลับเย็นชุ่มฉ่ำถึงเพียงนี้

นี่ทำให้ผู้คนเคลือบแคลงสงสัยว่า ความเย็นนี้ใช่มาจากแสงจันทร์ที่ยิ่งมายิ่งเฉิดฉายหรือไม่?

แม่ทัพกุหลาบหนูกระตุ้นม้าเข้าใกล้แนฮ้วย กล่าวว่า

“ถึงรอบของพวกเราแล้ว”

บุคคลที่มันชักนำมาทั้งห้าคน ล้วนถูกโค่นล้มลงแล้ว

มันมิอาจไม่ลงมือ

แต่มันยังอยู่บนหลังม้า

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ท่านลงมา”

“เพราะเหตุใด?”

“ข้าพเจ้าไม่คิดทำร้ายม้าของท่าน”

“ทำร้ายคนทำร้ายม้าก่อน จับโจรจับหัวหน้า ท่านไม่ต้องเกรงอกเกรงใจไป”

“ท่านสมควรตาย แต่ม้าไม่สมควรตาย”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวด้วยความท้อแท้ว่า

“ซึ่งความจริง คนในโลกไม่ว่าสมควรตายหรือไม่ สุดท้ายไม่อาจรอดพ้นจากความตาย”

แต่พอกล่าวจบ มันก็เปิดฉากจู่โจม

นี่เป็นม้าพ่วงพีตัวหนึ่ง

และก็เป็นม้าดีตัวหนึ่ง

ดาบใหญ่ฟันขาม้าของแม่ทัพกุหลาบหนูไม่นับเป็นดาบอีก

...หากว่าเป็นดาบ กระแสดาบยังไม่บังเกิดสำนึกดาบไฉนทำร้ายคนแล้ว?

...หากว่าเป็นดาบ คมดาบยังไม่บรรลุถึง สภาวะดาบไฉนคุกคามคนแล้ว?

...หากว่าเป็นดาบ ปลายดาบยังไม่ตวัดขึ้น พลังดาบไฉนฆ่าคนแล้ว?

ดาบเป็นดาบที่ดี

เพลงดาบดีเลิศกว่า

แต่สำหรับกับแนฮ้วย ไม่น่ากลัวมิใช่คน และมิใช่ดาบ หากแต่เป็นม้า

สภาวะจู่โจมของดาบมีเพียงสามส่วน สภาวะจู่โจมของม้ากลับมีถึงเจ็ดส่วน

รูปร่างของแม่ทัพกุหลาบหนูไม่สูงใหญ่ ตรงกันข้ามยังแบบบางยิ่งแต่มันมีวิชาขับขี่เป็นเลิศ ม้าคู่ขามันก็ยอดอาชา

ม้าของมันผสานสอดคล้องกับดาบของมัน และสภาวะจู่โจมของมัน

แม่ทัพกุหลาบหนูใช้ดาบฟันขาม้า ซึ่งมีขนาดยาวและมีพลังเกรี้ยวกราดและแหลมคม ยามจู่โจมจากเบื้องสูง อานุภาพยิ่งทวีคูณ

มันฟันใส่แนฮ้วยง่ายดาย แนฮ้วยจู่โจมมันยากเย็น

กระบี่ของแนฮ้วยสั้นเกินไปม้าของแม่ทัพกุหลาบหนูสูงใหญ่เกินไป

นี่นับเป็นยอดอาชาตัวหนึ่งจริงๆ

แนฮ้วยไม่อาจหักใจทำร้ายมันได้

แนฮ้วยเดินโตขึ้นมากลางป่าเขา มีความผูกพันกับสัตว์ คนคิดฆ่าเขา เขาก็ทำร้ายคน แต่สัตว์ไม่มีความผิด

เขาไม่อาจหักใจทำร้ายอาชาที่แสนรู้ตัวนี้

ดังนั้นเขาได้แต่ถูกทำร้ายสถานเดียว

ม้าตัวนี้ประเปรียวยิ่ง มิหนำซ้ำคล้ายรู้ใจผู้เป็นนาย ทำให้แนฮ้วยยิ่งยากรับมือ ไม่ทราบหลบซ้ายหรือป่ายขวาดี

หากไม่ฆ่าม้า ก็ฆ่าคนไม่ได้

...หากฆ่าศัตรูไม่ได้ ก็ต้องถูกฆ่า

แต่แนฮ้วยรักเอ็นดูม้าตัวนี้ เขาไม่อาจหักใจฆ่าม้าดีตัวหนึ่ง

...แต่สถานการณ์เฉพาะหน้าคือ หากม้าไม่ตายเขาเองต้องตาย!

.....

แนฮ้วยพลันกระทำเรื่องหนึ่ง

เขาลอยตัวขึ้น คล้ายดิดปะทะกับหัวม้า กระบี่แทงปราดใส่แม่ทัพกุหลาบหนู

ม้าควบดะลึงเข้าหาเขา กลับปะทะชนกับอากาศธาตุ

แม่ทัพกุหลาบหนูวกดาบกลับอย่างเร่งร้อน ยามนั้นคนในบริเวณล้วนดูออกว่า ในสภาพที่แนฮ้วยไม่ทำร้ายม้า ชิงจู่โจมคนเช่นนี้ ขอเพียงแม่ทัพกุหลาบหนูลงมือดีโด้ แนฮ้วยมีแต่หนทางตายสถานเดียว

ดาบใหญ่แฝงพลังรุนแรง

การวกดาบกลับครั้งนี้ พอดีปะทะกับกระบี่เสียงเปรื่องเมื่อกระบี่หักเป็นสองท่อน

แต่คมกระบี่ยังพุ่งใส่แม่ทัพกุหลาบหนู

แม่ทัพกุหลาบหนูเห็นแน่ชัดว่าจะลงมือประสบผล ในใจบังเกิดความยินดี พลันเห็นกระบี่บินแหวกพุ่งมาถึง ยามคับขันบังเกิดไหวพริบรีบหงายร่างไปด้านหลัง แผ่นหลังแนบติดกับอานม้า หลบรอดจากกระบี่บินท่อนนี้

แต่เมื่อมันดดตัวกลับขึ้นบนหลังม้าเห็นแนฮ้วยนั่งแน่วนิ่งบนคอม้า กระบี่หักจ่อจี้ใส่ลำคอมัน

พริบตานั้น ผลแพ้ชนะปรากฏชัดแจ้ง

เชียวดอเพียงเห็นบนหลังม้าปรากฏผู้คนสองคนนั่งเผชิญหน้ากัน กระบี่ของแนฮ้วยจ่อใส่ลำคอของแม่ทัพกุหลาบหนู ระหว่างคนทั้งสองตลอดจนเดือนเสี้ยวที่ขอบฟ้า ล้วนสดใสเย็นซา

กระบี่หักก็เป็นกระบี่

บางครั้งการหักกระบี่เป็นท่ากระบี่ที่สุดยอด

เฉกเช่นกับนักสู้ฟันข้อมือทิ้ง

แม่ทัพกุหลาบหนูเพียงเคลื่อนไหว ก็ถูกผู้คนสยบไว้ต้องตะลึงลานวูบ จากนั้นกลาวเบาๆว่า

“ท่านกรีดใส่ชอกแขนขวาข้าพเจ้าหนึ่งกระบี่ ข้าพเจ้าจะประกาศความพ่ายแพ้จากไป โดยไม่ทำร้ายผู้คนภายในเมืองแม้สักคนเดียว ที่ให้ฝากรอยแผลไว้ เพื่อจะได้มีคำรายงานต่อได้เจียงกุน”

ชุ่มเสียงของมันแผ่วเบายิ่ง มีแต่แนฮ้วยที่นั่งประชิดติดกับมันที่ได้ยิน

แนฮ้วยเห็นว่านี่ไม่มีใดไม่ดี ดังนั้นปาดกระบี่วูบหนึ่ง
เขากรีดชอกแขนขวาของแม่ทัพกุหลาบหนูเป็นบาดแผลสายหนึ่ง
เขาใช้พลังอย่างแผ่วเบา
เขาไม่มีเจตนาทำร้ายแม่ทัพกุหลาบหนูบาดเจ็บสาหัสเกินไป
ดังนั้นเขาเองได้รับบาดเจ็บสาหัสยิ่งกว่า!

แม่ทัพกุหลาบหนูสวมชุดยาวหนาหนัก คมกระบี่พอกรีดผ่านชุดนวมปริแตกแยกออก เสียงฉี่เมื่อปรากฏของเหลวที่เหม็นคาวคละคลุ้งฉีดพุ่งออกมา

แนฮ้วยส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ลอยตัวขึ้นจากคอม้า แต่ร่างก็ถูกของเหลวนั้นกระเซ็นใส่เล็กน้อย
แนฮ้วยพอพุ่งโฉบขึ้น แม่ทัพกุหลาบหนูก็วกดาบฟันออก
หากแม้นดาบนี้ฟันใส่แนฮ้วย แนฮ้วยยังด้านทานรับได้
แต่ดาบนี้กลับฟันใส่คอม้า
ประกายโลหิตฉีดกระจาย
ม้าแผดร้องหวนโหย
หัวม้าถูกฟันขาดเป็นสองท่อน
แนฮ้วยพิโรธดาลเดือด บังเกิดความเจ็บปวดใจร้องว่า

“ท่านกระทั่งม้าของตัวเองก็...”

ไม่ทันขาดคำ เลือดม้าก็ฉีดพุ่งใส่ร่างของเขา มาตรว่าเขาหลบหลีกรวดเร็ว ยังถูกเลือดม้ากระเซ็นใส่หลายหยด

แม่ทัพกุหลาบหนูหัวร่อดังๆ เหินลงจากซากม้า ฟันดาบใส่แนฮ้วย
แนฮ้วยเคียดแค้นถึงขีดสุด

เขาไม่ล่าถอย

เขาคิดดีโต้

เขาคิดใช้กระบี่

เขา...คิด...ใช้...กระบี่

ที่แล้วมาแนฮ้วยลงมือด้วยความรวดเร็ว แม่นยำและดุดัน

แต่ยามนี้ไม่รวดเร็ว แม่นยำและดุดันอีก

กระบี่นี้ไม่อาจจู่โจมออกไป

ถึงกับไม่สามารถเคลื่อนไหวโดยสิ้นเชิง

...เราไฉนสูญเสียเรี่ยวแรงไป?

...ที่ท้องเราไฉนคล้ายมีสิ่งมีชีวิตเคลื่อนไหวได้?

...สมองของเราไฉนคล้ายมีคนใช้ขวานจามใส่?

เลือดที่กระเซ็นใส่ร่างแนฮ้วยทั้งสองชนิด พลันปรากฏควันเบาบางพวยพุ่งขึ้นจากร่างของเขา

เป็นควันเขียว

ควันสายนี้ทำให้แสงจันทร์กลับกลายเป็นสีเขียวซีด

คนในพรรคห้าคนพากันพุ่งปราดไปเบื้องหน้า ตวาดด้วยโหสะ คิดหมายช่วยเหลือแนฮ้วย

แต่เหตุแปรเปลี่ยนเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน พวกมันล้วนชักช้าไปก้าวหนึ่ง

แม่ทัพกุหลาบหนูวางแผนลอบทำร้ายแนฮ้วย ผ่องถ่ายเลือด

พิษสองครั้ง ทุกประการล้วนวางแผนไว้แต่แรก ดาบที่ทำร้ายซ้ำเติมนี้ทั้งรวดเร็ว สภาวะก็เกรี้ยวกราดยิ่ง

มันประหารม้าก่อน แล้วค่อยฆ่าคน

ม้าก็คือคน

"หยุดมือ"

ซุ่มเสียงตวาดที่สดใสเย็นชาเสียงหนึ่งพลันดังขึ้น

เจ้าของซุ่มเสียงเป็นเชี่ยวดอโกวเนี้ย

แม่ทัพกุหลาบหนูที่ผยองดุร้ายกลับรั้งดาบกลับ โอบดาบยืนหยัดมั่น หันหน้าหาเชี่ยวดอผู้สดใสเย็นชาอยู่ใต้แสงจันทร์ ก้มศีรษะคารวะกล่าวว่า

"เชี่ยวเจี่ยง (คำถ่อมตัวของแม่ทัพ) น้อมรับคำสั่งเสียวเจี๊ยะ (ธิดาเจ้านาย) นี่จะจัดการกับคนผู้นี้อย่างไร ขอเสียวเจี๊ยะโปรดสั่งการ"

จบเล่ม 1

คมดาบบาดรก

ผลงานใหม่ของนักเขียนรุ่นลายครามนาม

โง้วเล้าก็อสือ

เขียนถึงจอมดาบที่สามารถพุ่งเพลิงโทสะจากหางคิ้ว

ดาบมารที่สามารถจำแนกความดีชั่วของผู้คน

ยอดกระบี่เยาว์วัยที่เก่งกล้าสามารถ

โฉมสะคราญรักบุปผาที่บริสุทธิ์ดีงาม

ทั้งยังสอดแทรกความรู้สึกนึกคิดต่อสรรพสิ่งในโลก

ถือเป็นเรื่องจีนกำลังภายในอีกรูปแบบหนึ่ง

อย่างแท้จริง

2 เล่มจบ

น.นพรตน

จัดจำหน่ายโดย สยามตูนส์ โทร. 281-2052

วางตลาดแล้ว!

4มือปราบพญายม ตอน

ล้างรอย เลือด

เล่ม2

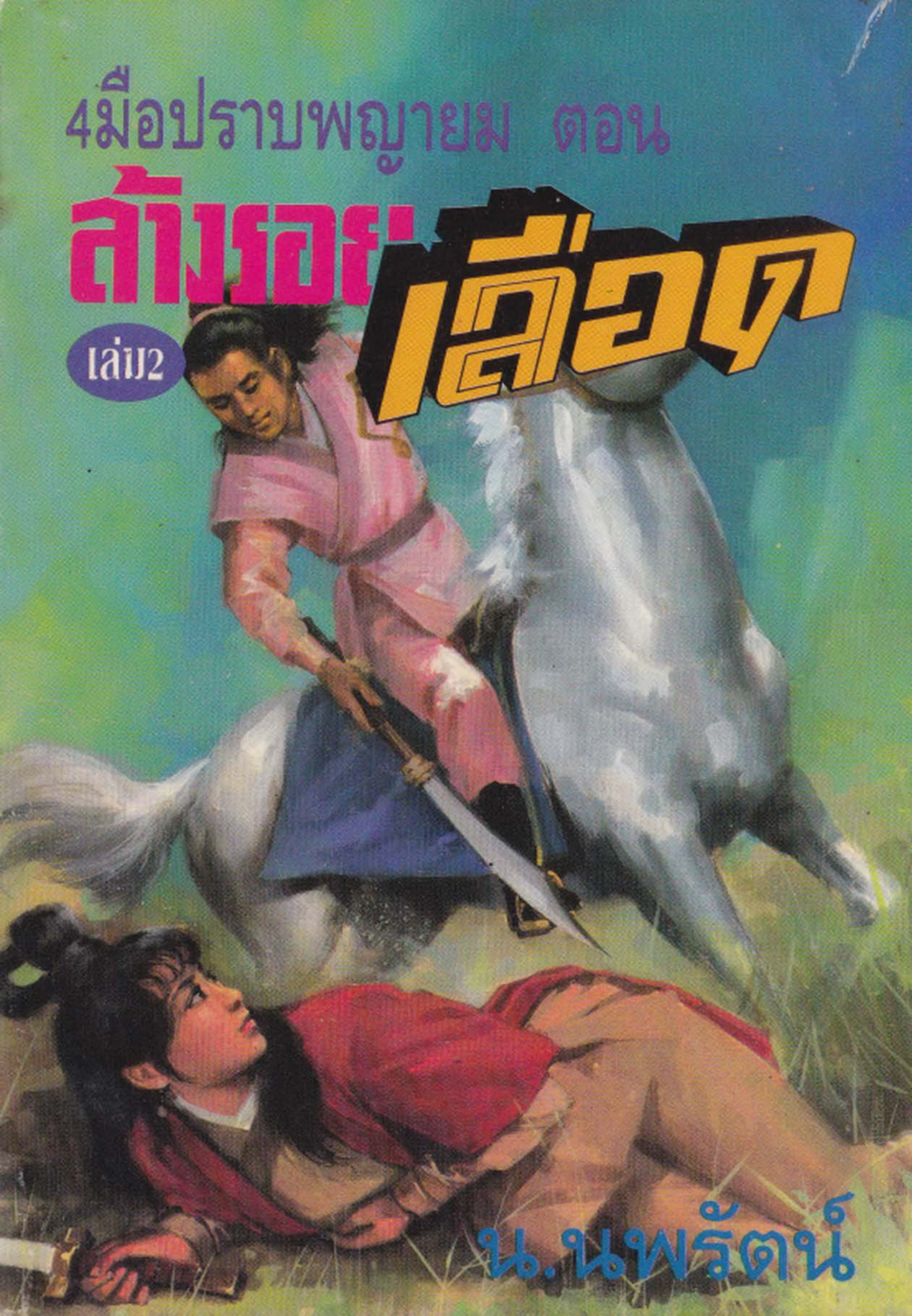

น.นพรัตน์

ประเภท นวนิยายกำลังภายใน

4 มือปราบพญายม

ตอน ล้างรอยเลือด

ผู้ประพันธ์ อุนเลี้ยงเง็ก

ผู้แปล นนพรัตน์

ภาพปก "ริ้ม"

พิมพ์ครั้งแรก กุมภาพันธ์ 2535

จัดจำหน่าย สยามดูนส์

146-154 ถ.นครสวรรค์ แขวงวัดโสมนัส

เขตป้อมปราบ กทม. 10100

โทร. 2812052

พิมพ์ สยามสปอร์ต ซินดิเคท

1776-1788 ถนนพระรามสี่ แยกเกษมราษฎร์

คลองเตย พระโขนง กทม. 10110

ตอนที่ 6
พิษเพิ่มพิษ

คนทั้งหมดทำงานร่วมกัน กล่าวได้ว่าเพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน บุคคลสองคนสนหนาปราศรัย กล่าวได้ว่าถูกอัธยาศัยใจคอ แต่ระหว่างบุรุษสตรี ที่สามารถจุดประกายความรักขึ้น ประการสำคัญสืบเนื่องจากวาสนาผูกพัน

ที่แล้วมาแนฮ้วยสามารถต่อสู้ ถนัดทำศึก กล้าหาญเด็ดเดี่ยว แข็งกร้าวรุนแรง เมื่อเผชิญศัตรูเข้มแข็งเขากล้าแข็งกว่าศัตรูเข้มแข็ง พอประสบปัญหา เขายังใหญ่กว่าปัญหาอีก

ที่แล้วมาเขาเพียงรุกโดยไม่รับ

ทั้งนี้เพราะการรุกคือท่ารับของเขา

เขาไม่จำเป็นต้องตั้งรับ

ที่แล้วมาเขามีแต่รุกหน้า ไม่มีการล่าถอย ทวนกระแสเชี่ยวขึ้นไปมาตรว่าต้องกรุยฝ่าธารน้ำตกสูงร้อยวาก็ตาม

นี่คือแนฮ้วย

แต่คราครั้งนี้แนฮ้วยล้มลงแล้ว

ล้มลงโดยสิ้นเชิง

เขาไม่ได้ต่อสู้พ่ายแพ้

หากแต่หลงกล

เขาถูกพิษสองชนิด

เป็นน้ำพิษ

โลหิตที่ฉีดพุ่งจากร่างแม่ทัพกุหลาบหนูมิใช่โลหิต หากแต่เป็นเฮ็กฮ้วย (เลือดดำ)

โลหิตที่ฉีดพุ่งจากคอขาดของม้าเป็นโลหิต แต่เป็นโลหิตที่เพิ่มธาตุอั้งลิ้งชู่ (ธาตุเกล็ดแดง) เข้าไป

คนในพรรคห้าคนพอได้ยินชื่อของพิษทั้งสองชนิดนี้ มิเพียงหน้าถอดสี ถึงกับสะท้านหวั่นไหว ในความคับแค้นเดือดดาล เรื่องแรกที่นึกถึงคือ

...พวกเราต้องสูญเสียสหายที่เยาว์วัยมือนาคดไกลผู้นี้ไปแล้ว

ทั้งนี้เพราะพิษทั้งสองชนิดนี้ล้วนเป็นยอดพิษของร้านเล่ายี่ห้อแห่งตระกูลอุนแดนเนี่ยน้ำ นอกจากคนของตระกูลอุนยื่นมือช่วยเหลือไม่เช่นนั้นไม่มีทางรักษาได้

แต่หากให้คนของตระกูลอุนร้านเล่ายี่ห้อลงมือขจัดพิษ เพียงง่ายดายกว่าปืนป่ายขึ้นสวรรค์เล็กน้อยเท่านั้น

พวกมันทราบจากปากคำเชี่ยวดอโกวเนี้ยว่า แนฮ้วยถูกพิษทั้งสองชนิดนี้ทำร้าย

.....

เซี่ยวตอพลันถลันออกไป ขวางอยู่ระหว่างแนฮ้วยกับแม่ทัพกุหลาบหนู พลุ่งพล่านใจจนซุ่มเสียงสั่นระริกอยู่บ้างกล่าวว่า

"อูชุนท้ง ท่านกลับใช้เลือดดำกับธาตุเกล็ดแดงลอบทำร้ายคน การประลองเช่นนี้นับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด?"

แม่ทัพกุหลาบหนูยิ้มอย่างถ่อมตน กล่าวด้วยท่าทีนอบน้อมดุจเดิมว่า

"ไม่ว่าสุนัขดำ สุนัขขาว ที่จับโจรได้ถือเป็นสุนัขที่ดี มันเป็นมือปราบแต่ไม่ช่วยเหลือทางการจับโจร ทั้งยังก่อการกบฏ นี่จะได้อย่างไร ยามนี้มันล้มลงแล้ว เราเป็นคนสยบมันไว้ พวกเรากำลังต่อสู้กัน หาใช่ประลองไม่ ไม่ได้ถกนักสู้ผู้กล้าอันใด"

เซี่ยวกุกพลันกล่าววาจา มันกล่าวว่า

"ไม่ว่าสุนัขดำ สุนัขขาว ที่กัดแม้เป็นพวกเดียวกัน ถือเป็นสุนัขเลว ดูจากฝีมืออันต่ำทรามของท่านเกรงว่าแว้งกัดแม้กระทั่งจู้ยิ้น (นาย) ท่านคำนวณแน่ว่าแนฮ้วยไม่อาจหักใจฆ่าสัตว์ ก็ยอมพลีม้าที่ไร้ความผิดตัวหนึ่ง วางแผนลอบทำร้ายเขา ม้าตัวนี้ยังเป็นม้าเซาะอาซิ้งจุ่ง (ม้าอีกาขาว) ที่บิดาเรายกให้แก่ท่าน"

อาลี้กระซิบบอกต่อตั่งปาอวงว่า

"ตอนนี้เราพบว่า เราไม่ชิงชังเด็กน้อยนั้นถึงเพียงนั้น ที่แท้มันกล่าววาจาผู้คนด้วย"

ตั่งปาอวงกลับกล่าวกับยี่จ้วงจื้อว่า

"แต่เราบังเกิดความวิตกกังวล ที่แท้เชียวดอกับเชียวกุกแฝงตัวปะปนเข้ามา"

ยีจ้วงจื้อกลอกตาดลบหนึ่ง กล่าวกับล้งจี้อิดว่า

"เราเห็นว่ามิใช่แฝงตัวปะปนเข้ามา แต่พวกมันเป็นพวกเดียวกับแม่ทัพกุหลาบหนู"

ล้งจี้อิดกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"พวกเดียวกันอันใด ท่านไม่มีหูฟังหรือ? เชียวดอกับเชียวกุกเป็นธิดาและบุตรชายของได้เจียงกุน หากไม่เชื่อก็ถามเล่าตั่วดู"

เยลุกงื่นชงกลับกล่าวกับเชียวดอว่า

"เชียวดอโกวเนี้ย โปรดเปิดเผยศักดิ์ศรีของท่าน"

เชียวดอกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ข้าพเจ้าความจริงเป็นบุตรีของได้เจียงกุนเชียวกุกเป็นตี่ตี่ (น้องชาย) ของข้าพเจ้า"

อาลี้ ยีจ้วงจื้อและตั่งปาอวงพากันส่งเสียงดังอ้อ ไม่ทราบเป็นเพราะตะลึงลาน หรือคลายความสงสัย

เยลุกงื่นชงถามอีกว่า

"อย่างนั้นพวกท่านทั้งสองมายังเมืองเล่าคื้อด้วยจุดประสงค์ใด?"

น้ำเสียงมันแสดงความห่างเหิน ไม่คล้ายตอนแรกที่ให้ความสนิทสนมต่อเชียวดอและเชียวกุก

เชียวดอรีบกล่าวว่า

"เยลุกตั่วกอ เราสองเจ้ตี่ไม่มีอกุศลจิต ครั้งนั้นข้าพเจ้าอยู่ที่ห้องสามแข็งข้อ ได้ยินโชวกุนชือ (ที่ปรึกษาแซ่โชว) แจ้งต่อบิดาว่า มี มือ

ปราบผู้หนึ่งมาจากเมืองหลวง กำลังจะเดินทางเข้าเมือง เพื่อกล่าวโทษบิดา ดังนั้นข้าพเจ้ากับเชี่ยวกุกคิดมาสกัดตัวคนผู้นี้ พร้อมกับชมดูว่ามันเป็นคนของสารทิศใด แต่หลายวันมานี้พวกเราทั้งหมดอยู่ด้วยกัน ข้าพเจ้าค่อยทำความเข้าใจกับเรื่องราวได้บ้าง อย่างน้อย...เรื่องราวไม่รวบรัดดังเช่นที่ข้าพเจ้ากับเชี่ยวกุกคาดคิดในตอนแรก”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวเสริมว่า

“เชี่ยวตอโกวเนี้ย ท่านอย่าได้หลงเชื่อคำบิดเบือนของผู้ที่ไม่ปรารถนาดี”

เชี่ยวดอดวาดเสียงเย็นชาว่า

“หยุดปาก เป็นผู้ใดใช้ท่านมาคุกคามทำร้ายราษฎรดีงาม?”

แม่ทัพกุหลาบหนูตอบว่า

“เป็นได้เจียงกุนใช้สอยข้าพเจ้ามา เหล่านี้ล้วนเป็นกลุ่มบุคคลที่ก่อความไม่สงบ คิดเป็นกบฏต่อแผ่นดิน”

เชี่ยวดอกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“ห้ามมิให้ท่านมีความเคลื่อนไหวอีกข้าพเจ้าจะไปบอกต่อบิดาเอง”

“แต่ได้เจียงกุนสั่งข้าพเจ้า...”

เชี่ยวดอดวาดตอบว่า

“มีเรื่องราวใด ข้าพเจ้าล้วนรับผิดชอบ”

จากนั้นนางยื่นมือที่ขาวผ่องเรียวงามออกกล่าวว่า

“มอบมา”

แม่ทัพกุหลาบหนูคล้ายไม่เข้าใจ กล่าวว่า

“อะไรหรือ?”

“ยาขจัด”

“ยาขจัดอันใด?”

“ท่านอย่าได้แสร้งเป็นโง่งม ที่ขจัดพิษเลือดดำกับธาตุเกล็ดแดงได้ มีแต่เจ่กง้วนทั้ง (หนอนรวมธาตุ)”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวด้วยความเสียใจว่า

“ข้าพเจ้าไม่มีหนอนรวมธาตุ มาดรว่าข้าพเจ้ามี ท่านก็สมควรทราบว่า พิษของร้านเล่ายี่ห้อ มีแต่ศิษย์ตระกูลที่ขจัดได้ ข้าพเจ้าได้แต่แพร่พิษ ไม่สามารถขจัดพิษ หากปราศจากหนอนรวมธาตุ ไม่มีผู้ใดขจัดพิษได้ มันก็ไม่มีชีวิตรอดเกินสามวัน”

เชี่ยวดอขุ่นแค้นจนขยี้เท้า กล่าวว่า

“อย่างนั้นพิษของท่านเป็นผู้ใดมอบต่อท่าน?”

...พิษของตระกูลอุนร้านเล่ายี่ห้อ มีการควบคุมโดยเข้มงวด แบ่งปันให้อย่างจำกัด หากศักดิ์ศรีไม่สูงส่งพอ พลังฝีมือไม่ลึกล้ำพอ เหตุผลไม่เพียงพอ ต่อให้เป็นคนของตระกูลอุน ก็ไม่ได้รับการจัดสรรยาขจัดพิเศษเฉพาะ”

...นอกจากนั้นคนที่มียาพิษไม่แน่ว่าจะมียาขจัด คนที่สามารถแพร่พิษไม่แน่ว่าจะขจัดพิษได้ แต่พิษของร้านเล่ายี่ห้อ ต้องให้คนของร้านเล่ายี่ห้อค่อยขจัดได้

...ภายในร้านเล่ายี่ห้อ ประกอบด้วยหน่วยงานจัดสร้างพิษ เก็บรักษาพิษ ใช้แพร่พิษ ขจัดพิษสี่หน่วย หน่วยที่จัดสร้างพิษเรียกว่าเชี่ยวยี่ห้อ (ยี่ห้อเล็ก) หน่วยเก็บรักษาพิษเรียกว่าตั่วยี่ห้อ (ยี่ห้อใหญ่) หน่วยที่แพร่พิษเรียกว่าซี้ยี่ห้อ (ยี่ห้อตาย) หน่วยที่ขจัดพิษเรียกว่า

อัวะยี่ห้อ (ยี่ห้อเป็น) ล้วนอยู่ในความดูแลของบุคคลสำคัญของตระกูลอุน มีชื่อรวมว่าเล่ายี่ห้อ (ยี่ห้อเก่า)

...ร้านเล่ายี่ห้อวางกฎเข้มงวดมียอดฝีมือคับคั่งม่บ้างบางคนเห็นว่าร้านเล่ายี่ห้อยังยากดอแยกว่าตระกูลถังมณฑลเสฉวน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านยาพิษและอาวุธลับอก

แม่ทัพกุหลาบหนูยิ้มพลางกล่าวว่า

"ย่อมเป็นบุตรบุญธรรมของได้เจียงกุน และมีศักดิ์เป็นงี่เฮีย (พี่ชายบุญธรรม) ของท่านอุนละจื้อ"

เชี่ยวดอชักถามว่า

"ดอนนี้มันอยู่ที่ใด?"

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวว่า

"มันมิใช่ได้รับคำสั่งได้เจียงกุน ให้กลับแดนเนี่ยน้ำไปเรียกระดมมือดีตระกูลอุนขึ้นเหนือมาหรอกหรือ? ต่อให้ท่านเสาะพบอุนละจื้อ หนึ่งนั้นมันไม่แน่ว่าจะขจัดพิษชนิดนี้ได้ สอง รอจนท่านเสาะพบมัน คนที่ถูกพิษก็กลับกลายเป็นชากศพพิษศพหนึ่งแต่แรกแล้ว"

เชี่ยวดอสั่นศีรษะอย่างขุ่นเคือง กล่าวว่า

"อูซุนท้ง ท่านกระทำเกินเลยไปแล้ว ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าบิดาจะใช้ให้ท่านกระทำเรื่องเช่นนี้"

แม่ทัพกุหลาบหนูยักไหล่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงได้รับคำสั่งให้ดำเนินการ ท่านสามารถไปถามไถ่บิดาท่าน"

เชี่ยวกุกพลันกล่าวว่า

"เจ้เจ๊"

คนทั้งสองปกปิดศักดิ์ศรีไว้ดลอดมา นับแต่เข้าสู่เมืองเล่าคื้อนี่เป็นครั้งแรกที่เรียกหาฉันเจ้ดี่ ทำให้ข้อเคลือบแคลง และความริษยาที่คั่งค้างอยู่ในจิดใจของอาลี้ ยี่จ้วงจื้อและทังจี้อิดปลาสนาการไปสิ้นกลายเป็นบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อเชี่ยวกุกขึ้นมา

เชี่ยวดอเหลียวหน้าไปกล่าวว่า

"เรื่องอันใด?"

เชี่ยวกุกกล่าวว่า

"อุนละจื้อถูกบิดาใช้ไปยังแดนเนียน้ำจริง แด่ภูเขาสี่ปั้งชัวที่อยู่ละแวกนี้ ยังพักอาศัยด้วยยอดฝีมือของดระกูลอุนผู้หนึ่ง"

เชี่ยวดอกลาวด้วยความยินดวา

"อุนเล่าดั่ว (อันดับหนึ่งแซ่อุน)?"

เชี่ยวกุกผงกศีรษะกล่าวว่า

"อุนเอียะอั้ง"

เชี่ยวดอยินดีจนแทบกระโดดปราดขึ้นมา กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ฟังว่าซาเจาะกงจื้อ (กงจื้อสามที่สุด) อุนเอียะอั้งเป็นยอดฝีมือในการขจัดพิษของหน่วยยี่ห้อเป็น ข้าพเจ้าไฉนไม่ได้นึกถึงคนผ้นี้?"

อาลี้ตากระจ่างวูบ กล่าวว่า

"มีคนผู้นี้จริง" แด่ฟังว่ามันถอนตัวออกจากยุทธจักรเป็นเวลานานแล้ว"

ล้งจื้อิดสอดคำขึ้น

"สนใจไยกันว่ามันถอนตัวออกจากยุทธจักรหรือไม่ เพียงให้มัน

ช่วยคน หาใช่ให้มันกลับเข้าสู่ยุทธจักรไม่”

ยี่จ้วงจื้อกล่าวเสียงประหลาดพิกลว่า

“ยังเรียกเป็นกงจื้ออันใด นับตามอายุ ดอนนี้มันกลับกลายเป็นเล่ากงจื้อ (คุณชายสูงอายุ) แล้ว”

ตั่งปาอวงก็กล่าวว่า

“มันชมชอบสุรายิ่งชีวิต ในยุทธจักรความจริงขนานฉายาเป็นซากึงกงจื้อ (กงจื้อสามไห) ทุกวันต้องดื่มสุราสามไห แต่เนื่องด้วยมันแตกฉานวิชากระบี่ ใช้พิษและสุรา ดังนั้นได้รับขนานฉายาเป็นซาเจาะ-กงจื้อ (กงจื้อสามที่สุด) คนที่ลุ่มหลงสุราและใช้พิษเช่นนี้ ไหนเลยยินยอมช่วยเหลือแนฮ้วย?”

เยลุกงนชงกขมวดคว กล่าววา

“เรากริ่งเกรงมันไม่ยอมขจัดพิษให้แก่แนฮ้วย อีกประการตัวประหลาดที่ภูเขาสี่ปั้งซัวทั้งสี่ ก็ยากรับมือได้”

เชี่ยวดอทวนคำว่า

“ตัวประหลาดที่ภูเขาสี่ปั้งซัวทั้งสี่?”

ล้งจื้อิดกล่าวว่า

“ใช่แล้ว บนภูเขาสี่ปั้งซัวมีตัววิเศษอยู่สี่ดน”

เชี่ยวดอพึมพำว่า

“ข้าพเจ้ามีหนทาง”

ยี่จ้วงจื้อ ตั่งปาอวงและอาลี้พากันถามว่า

“หนทางอันใด?”

เชี่ยวตอกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

“ขอเพียงพวกมันยังมีความรักชอบ ข้าพเจ้าต้องมีหนทาง”

ดูจากท่าทีของนาง คล้ายมีแผนเป็นมั่นเหมาะ แต่ไม่ต้องการบ่งบอกออกมา

พลันได้ยินแนฮ้วยเปล่งเสียงออกมาว่า

“ไม่ต้องสนใจข้าพเจ้า รักษาเมืองเล่าคื้อสำคัญกว่า”

นับแต่แนฮ้วยถูกเลือดพิษทั้งสองชนิดพุ่งใส่ ก็ไม่เอ่ยปากกล่าววาจา

เขาพอถูกพิษ ก็ทรุดนั่งขัดสมาธิลง

ใต้แสงจันทร์เยียบเย็น สีหน้าของเขาซีดขาวดั่งทองทา

เขาทดลองใช้กำลังภายในรีดเร้นพิษ

แต่ว่าไม่มีประโยชน์

หนึ่งนั้นกำลังภายในของเขาไม่ลึกล้ำถึงที่สุด สอง พิษทั้งสองชนิดพอผสมผสานเข้าด้วยกัน ก็กลายเป็นพิษร้ายที่ไม่อาจขจัดคลี่คลายหยั่งรากฝังลึกอยู่ภายในกายของเขา

พิษร้ายนี้ประหลาดพิสดารยิ่ง

แนฮ้วยไม่รู้สึกเจ็บปวดทรมานเป็นพิเศษ

เขาเพียงแต่สูญสิ้นเรี่ยวแรง

....สูญเสียเรี่ยวแรงโดยสิ้นเชิง

แนฮ้วยปักกระบี่ไว้ในดิน ค่อยทรุดนั่งลงโคจรพลัง ยามนี้กระทั่งเรี่ยวแรงถอนกระบี่ขึ้นจากดินก็สูญสิ้นไป แม้แต่คิดลุกขึ้นยืนก็ทำไม่ได้

สติของแนฮ้วยเริ่มเลอะเลือนทีละน้อย

แต่เขายังรักษาความแจ่มใสเอาไว้

...คิดไม่ถึงจูก้วะชิงแซมอบหมายภารกิจประการแรกแก่ตัวเอง ตัวเองก็ต้องจบสิ้นชีวิต

....ตัวเองตกตาย หาเป็นไรไม่ แต่ทั้งหมดต้องรักษาชีวิตของชาวเมืองเล่าคื้อไว้

....แม่ทัพกุหลาบหนูเอาชนะตัวเอง ไม่ได้พึ่งพาฝีมือ หากแต่ใช้อุบาย แต่ตัวเองกับแม่ทัพกุหลาบหนูเพิ่งพบกันเป็นครั้งแรก ฝ่ายตรงข้ามไฉนคำนวณได้แม่นยำปานนี้?

ยามนี้ภายในกายของแนฮ้วยบังเกิดกระแสพลังย้อนทวนหลายชนิดเป็นเหตุให้เลือดลมย้อนกลับ ตลอดทั้งร่างคล้ายพลัดตกลงไปในหล่มน้ำแข็ง หนาวเหน็บสุดทนทาน สติก็เลอะเลือนเลื่อนลอย แต่ความคิดหลายประการนี้ยังวนเวียนอยู่ในห้วงสมอง

แนฮ้วยกล่าวอย่างยากเย็นว่า

“ท่านทราบได้อย่างไรว่า...ข้าพเจ้าไม่อาจหักใจฆ่าม้า...”

เงื่อนปมอยู่ที่ประหารฆ่าม้า

....หากเขาประหารฆ่าม้าโดยสารของแม่ทัพกุหลาบหนูแต่แรก สภาพการณ์ก็ไม่กลับกลายเป็นเช่นนี้

แม่ทัพกุหลาบหนูยิ้มแล้ว

ยิ้มอย่างสวยงามยิ่ง

ยังสวยงามกว่าอิสตรีอีก

แม่ทัพกุหลาบหนูชี้มือไปยังซากศพบนพื้นซากหนึ่ง กล่าวว่า

“มันเป็นคนบ่งบอก”

ซากศพที่มันบ่งชี้เป็นฮ่อแจ้ปอ มันอธิบายว่า

"คู่มือที่เข้มแข็งคนหนึ่ง มีวิธีฆ่ามันเพียงประการเดียว เฉกเช่นการแต่งกวีบทหนึ่ง ซึ่งเป็นการแสดงออกอย่างแยบคาย แน่นอน หัวข้อของบทกวีหนึ่ง สามารถใช้วิธีการประพันธ์ที่แตกต่าง น่าเสียดายที่คนตายได้เพียงครั้งเดียว โดยทั่วไปแล้ว จะใช้วิธีการที่แตกต่าง ฮ่อแจ้ปอแม้อยู่ร่วมกับท่านไม่นาน แต่ก็คำนวณตัวท่านโดยชั้งกระจ่าง ท่านฉายาแนฮ้วย (เลือดเย็น) เปลือกนอกเย็นชา แต่ให้ความรักต่อสัตว์ มิหนำ-ซ้ำชมชอบประพฤติเป็นผู้กล้า ข้าพเจ้าสวมชุดนวมหนาหนัก ขัดกับดินฟ้าอากาศ แต่ข้าพเจ้าคำนวณแน่ว่า ท่านต้องทำตามคำพูดข้าพเจ้าใช้กระบี่กรีดใส่ซอกแขนข้าพเจ้า แท้ที่จริงเพียงเป็นการกรีดถุงเลือดที่ผูกอยู่บนร่างข้าพเจ้า จนเลือดดำกระเซ็นใส่ร่างท่าน บวกกับเลือดม้าที่มีส่วนผสมของธาตุเกลือแดง ต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมเทียมฟ้า ก็ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว มิหนำซ้ำท่านไม่อาจรับบาดเจ็บอีก ต่อให้เสียโลหิตเพียงหยดเดียว ท่านต้องจบสิ้นแล้ว"

เชี่ยวดอด่าทอว่า

"สารเลว"

แม่ทัพกุหลาบหนูหัวร่อออกมาราวกับได้ยินคำชมเชยประโยคหนึ่ง

แนฮ้วยยังคิดกล่าวกระไร แต่กระทั่งเรี่ยวแรงกล่าววาจาก็ไม่อาจรวมรั้งได้

เชี่ยวกุกกล่าวว่า

"เจ้เจ๊ พวกเราใช่จะช่วยเหลือแนฮ้วยหรือไม่?"

แม่ทัพกุหลาบหนูชิงกล่าวว่า

"เชี่ยวดอโกวเนี้ย นี่เป็นคำสั่งของบิดาท่านจริงๆ โปรดใคร่ครวญ

ให้ดี”

เชี่ยวดอกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“ช่วยเหลือ ไฉนไม่ช่วยเหลือ?”

เชี่ยวกุกกล่าวว่า

“ตกลง จัดเตรียมม้าเร็วให้แก่ข้าพเจ้าสองตัว ข้าพเจ้าจะนำพาเขาไปเสาะหาอุนเอียะอั้ง”

เชี่ยวดอกล่าวว่า

“ท่านรุดไปเกรงว่ายังทำไม่ได้ ข้าพเจ้ามีวิธีให้อุนเอียะอั้งช่วยคน ข้าพเจ้าจะไปด้วย”

นับตั้งแต่แนฮ้วยถูกพิษ เชี่ยวดอร้อนรุ่มใจยิ่งกว่าผู้ใด

ตังปาอวงกล่าวว่า

“เราไปด้วย”

อาลี้กล่าวเสริมว่า

“เราก็ไปด้วย”

ยีจ้วงจื้อกล่าวว่า

“มีเราอยู่ด้วย จะมีส่วนช่วยได้”

ล้งจีอิดกระซากเสียงว่า

“ทั้งหมดล้วนรุดไป จะให้ผู้ใดเฝ้าเมืองเล่าคื้อ?”

ยามกะทันหัน ตั่งปาอวง อาลี้และยีจ้วงจื้อล้วนไม่กล้าส่งเสียง

แนฮ้วยพลันกล่าววาจาอีกแล้ว เขากล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่เป็นไร ทั้งหมดล้วนไม่ต้องไป พวกเราร่วมเป็นร่วมตายกับเมืองเล่าคื้อ”

เขาลุกขึ้นยืนช้าๆ มิหน้าซ้ำยังถอนกระบี่ที่ปักอยู่ในดินออกมา ตัวของแนฮ้วยก็คล้ายกระบี่ที่พ้นจากดิน เปล่งประกายอันแหลมคมใต้แสงจันทร์อันเยียบเย็นอีกครั้ง

แนฮ้วยพอลุกขึ้นยืน เซี่ยวตอเซี่ยวกุก คนในพรรคห้าคนล้วนเบิกตาค้าง

พวกมันล้วนล่วงรู้ความร้ายกาจของพิษเลือดดำกับธาตุเกล็ดแดง ฟังว่ายอดฝีมือหน่วยยี่ห้อเล็กนามอุนทุงจุ้ย ที่คิดค้นพิษเลือดดำเป็นบุคคลแรก หลังจากคิดค้นสำเร็จ นิ้วมือก็ถูกเศษเคลือบบาดเป็นบาดแผลเล็กๆ ที่บางกว่ากระดาษ และสั้นกว่าขนตา แต่ปากแผลนั้นพอดีถูกเลือดดำกระเซ็นใส่เป็นจุดแต้มเล็กๆ พริบตานั้นปากแผลกลับกลายเป็นทั้งใหญ่ทั้งลึกเท่าถ้วยใบหนึ่ง

อุนทุงจุ้ยรีบร้องบอกให้ทั้งตี่ (น้องร่วมปู่) นามอุนไต้เทีย ไปตามตัวยอดฝีมือขจัดพิษแห่งหน่วยยี่ห้อเป็นนามอุนเชี่ยวเทียมา อุนเชี่ยวเทียพอดีอยู่ห้องข้างติดกัน เมื่ออุนไต้เทียกับเชี่ยวเทียเร่งรุดมาถึง ปากแผลของอุนทุงจุ้ยแทบขยายใหญ่เท่ากับร่างของมัน สุดที่จะรักษาเยียวยาได้

ความรุนแรงของพิษเลือดดำ นับเป็นที่คาดคิดได้

ธาตุเกล็ดแดงเป็นยาขจัดที่อุนกอฮั้วแห่งหน่วยยี่ห้อเล็กคิดค้นขึ้น คิดไม่ถึงตัวยาขจัดพิษนี้ ก็เป็นพิษที่ร้ายกว่าพิษชนิดหนึ่ง อุนกอฮั้วมีจิตใจเมตตา หลังจากค้นคว้า พบว่าตัวเองถูกพิษ ก่อนที่จะสิ้นใจตายก็โรยยาผงของธาตุเกล็ดแดงลงในลำธารจนหมดสิ้น

มิคาดปลาในลำธารล้วนถูกพิษ ที่น่าประหลาดคือ พิษพอแพร่ใส่สัตว์ พิษร้ายไม่กำเริบในบัดดล ยามใดที่มนุษย์หรือสัตว์ที่ถูกพิษสัมผัสถูกก็จะถูกระบาดใส่ แม่ทัพกุหลาบหนูแพร่พิษใส่ม้าอีกาหิมะ ผู้ที่ถูกพิษกลับเป็นแนฮ้วย เพราะสืบเนื่องจากสาเหตุนี้เอง

ปลาที่ถูกพิษเหล่านั้นว่ายถึงสายน้ำตอนล่าง ปรากฏยอดฝีมือของหน่วยยี่ห้อใหญ่ผู้หนึ่งนามอุนชือชื่อจับปลาไปรับประทาน ขณะที่รับประทาน พอดีส่งเสียงจาม พอจามคราหนึ่ง จมูกทั้งจมูกก็หลุดหายไป

ยามนั้นประจวบกับมือดีในการใช้พิษของหน่วยยี่ห้อตายนามอุนชัวพอดีอยู่ในที่เกิดเหตุ ดังนั้นห่อเก็บจมูกนั้นไว้ นำมาดัดแบ่งออก สกัดพิษนั้นออกมา จัดสร้างเป็นธาตุเกล็ดแดงที่มีพิษรุนแรงถึงที่สุด และแยบคายถึงที่สุด

เมื่อถูกพิษสองชนิดนี้ทำร้าย แนฮ้วยไฉนยังลุกขึ้นได้?

แต่แนฮ้วยลุกขึ้นแล้ว

ลุกขึ้นยืนแน่วนิ่ง

.....

แม่ทัพกุหลาบหนูก็เบิกตาค้าง

มันไม่มีม้าพาหนะ ยามนี้มันยืนเผชิญหน้ากับแนฮ้วย

สีหน้าของมันคล้ายพบเห็นภูตร้าย ซึ่งมีแปดหน้าเจ็ดปากตนหนึ่ง เพียงกล่าวว่า

“ท่าน....”

การถูกพิษของแนฮ้วย คล้ายเป็นเรื่องของชาติปางก่อน ซุ่มเสียงของเขาเต็มไปด้วยความคิดต่อสู้อีกครา กล่าวว่า

“ท่านทางหนึ่งถอนกำลัง อีกทางหนึ่งคือต่อสู้พิสูจน์เป็นตายกับข้าพเจ้า”

ประกายตาของเขาลุกโชนด้วยความคิดต่อสู้ สายตาของแม่ทัพกุหลาบหนู คล้ายกับถูกแนฮ้วยเผาทำร้ายบาดเจ็บแล้ว

“ท่านมิใช่ถูก.....”

มันส่งเสียงกระแอมคราหนึ่ง ใช้น้ำเสียงที่เชื่อมั่น ทำลายความรู้สึกที่เคลือบแคลงสงสัยและเหลือเชื่อของตัวเองไป กล่าวว่า

“ท่านคิดต่อสู้จริงๆ? ควรทราบว่าท่านถูกพิษสองชนิด ไม่อาจรับบาดเจ็บหรือเห็นเลือดอีก”

เอ่ยถึงตอนนี้ ยิ้มอย่างลี้ลับ ใต้แสงจันทร์เยียบเย็น ฟันของมันขาวจนยะเยือก

หิ่งห้อยและยุงตัวน้อยบินวนอยู่เหนือศีรษะทุกผู้คน คล้ายเกล็ด-แก้วจำนวนมาก สร้างเป็นห่วงประกายวงหนึ่งอยู่เหนือศีรษะทุกผู้คน

แนฮ้วยสูดลมหายใจคำหนึ่ง

สีหน้าของเขายังเยียบเย็นกว่าแสงจันทร์อีก

เชี่ยวดอพลันบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดชนิดหนึ่ง แนฮ้วยมีใบหน้าที่หล่อเหลาเย็นชา ทรวงอกที่ผายกว้างและอบอุ่น แต่ใบหน้าและทรวงอกของเขาคล้ายเชื่อมต่อเนื่องกัน ใบหน้าของเขาเป็นการสืบทอดของทรวงอก ในจำนวนนี้รวมทั้งพลังชีวิต ความคิดต่อสู้และความดื้อรั้นเข้มแข็ง

นางรู้สึกว่าตัวเองรู้จักคนผู้นี้ รู้จักเป็นเวลานานแล้ว นานเนิ่นราวกับเป็นเรื่องของชาติปางก่อน นางความจริงอยู่ในห้องหอ เพราะฝึกปรือ

วิชาบู๊ได้รู้จักกับบุคคลที่ทรงภูมิความรู้ด้านต่าง ๆ แต่ไม่เคยมีบุรุษหนุ่มที่ดุดันจนคล้ายกับคนเถื่อนกลางดงดิบเช่นนี้มาก่อน นี่คล้ายกับสุนัขป่าตัวหนึ่ง

นางบังเกิดความรู้สึกเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอยขึ้นมา

ขณะที่นางมองดูแนฮ้วย คล้ายมองเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งอยู่ยังกลางใจนาง อยู่บนเส้นทางที่แปลกถิ่น และรื่นรมย์

ยามนั้น แนฮ้วยกล่าวกับแม่ทัพกุหลาบหนูว่า

“ท่านไม่กล้าลงมือ ข้าพเจ้าลงมือ”

....แนฮ้วยที่ถูกพิษ กลับกล้ากล่าวคำพูดเช่นนี้

....เขาที่แท้ถูกพิษหรือไม่?

กระบี่ของเขาจ่อจี้ใส่แม่ทัพกุหลาบหนูแล้ว

แม่ทัพกุหลาบหนูมองดูกระบี่หักของฝ่ายตรงข้ามคล้ายมองเห็นชีวิตตัวเองกำลังจะถูกสะบั้นสูญสิ้น ลดดาบใหญ่ฟันขาม้าลง ปล่อยให้ปลายดาบดกห้อยลงสู่พื้น ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ไม่ต่อสู้แล้ว หากต่อสู้จริง ๆ ข้าพเจ้ามิใช่คู่มือของท่าน กระทั่งพิษยังโค่นล้มท่านไม่ได้ เราไหนเลยต่อสู้กับท่านได้?”

กล่าวพลางขมวดคิ้ว เอียงศีรษะย่นคอ ถามว่า

“ท่านไม่ได้ถูกพิษจริงหรือ?”

มันมีใบหน้าคมคาย สวมใส่เสื้อผ้าเทอะทะ ในความมองอาจแฝงหน้าตาที่ยิ้มแย้ม คล้ายไม่ทำร้ายผู้ใด ปากยังกล่าวว่า

“ท่านเมื่อไม่ได้ถูกพิษ ข้าพเจ้าก็สู้ท่านไม่ได้อย่างนั้นยังต่อสู้ทำอะไร?”

เอ่ยถึงตอนนี้ ดาบของมันก็ฟันใส่ลำคอของแนฮ้วย

ในโลกมีบ้างบางคนดุร้าย บางคนโฉดชั่ว ย่อมมีความดีงาม คนใจบุญสุนทาน แต่คนที่น่ากลัวที่สุด ไม่มีใดเกินบคคลที่เปลือกนอกสัตย์ซื่อดีงาม แท้ที่จริงโฉดชั่วสามานย์

พวกมันปากกล่าวอย่างหนึ่ง กระทำอย่างหนึ่ง หากพวกมันบอกว่าจะคุ้มครองท่าน แสดงว่าคิดทำร้ายท่าน หากพวกมันบอกว่าจะดูแลท่าน แสดงว่าคิดทำลายท่าน หากพวกมันบอกว่าจะจัดระเบียบความเรียบร้อย หมายความว่าคิดล้างสิ้นทุกสิ่ง หากพวกมันยอมโอนอ่อนผ่อนผัน หมายความว่าหลังจากที่ท่านรับผิดชอบ มันก็จะแล่เนื้อเถือหนังท่าน

บุคคลเช่นนี้หากบอกต่อท่านว่า ในตัวเมืองนี้มีคนเลวเพียงสามคน อย่างนั้นเมื่อถึงดอนท้าย เกรงว่าภายในเมืองมีคนมีชีวิตไม่ถึงสามคน

ดาบของแม่ทัพกุหลาบหนูนี้ เล็งมายังลำคอของแนฮ้วย ฟันลงอย่างดุดัน

ดุดันราวเป็นจุมพิตสุดพิศวาส

แนฮ้วยไม่ได้หลบเลี่ยง

เขาไม่ทันหลบเลี่ยง

และไม่ได้หลบเลี่ยง

เสียงควับคราหนึ่ง กระบี่หักของเขามุ่งใส่ลำคอของแม่ทัพกุหลาบหนู

...ท่านคิดฟันศีรษะของเราก็ได้ เราก็จะเชือดคอของท่าน
นี่เป็นกฎเกณฑ์ของบู๊ลิ้ม
ใช้ฟันต่อฟัน ใช้เลือดล้างเลือด
ใช้ชีวิตแลกกับศีรษะ
แม่ทัพกุหลาบหนูรังกระบวนท่ากลับ
มันไม่ต้องการตกตายพร้อมกับแนฮ้วย
มันกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า
“พวกเราไม่มีความแค้นอย่างลึกล้ำ ไยต้องดุดันปานนี้....”
ไม่ทันขาดคำ มันก็ใช้ดาบออกอีกครา
มันฟันดาบเฉียงๆใส่ไหล่ซ้ายของแนฮ้วย
ครั้งนี้มันไม่คิดฆ่าคน
หากแต่คิดทำร้ายคน

แนฮ้วยไม่ได้ตอบคำ

เขาไม่เอ่ยปาก ถึงกับคล้ายไม่ได้ยินถ้อยคำของแม่ทัพกุหลาบหนู เขาคล้ายยึดถือว่า ที่คนผู้นี้กล่าวไม่ใช่ภาษามนุษย์ ไม่มีคุณค่าให้รับฟัง

เขาเพียงจับจ้องมองดาบของฝ่ายตรงข้าม

ดาบของแม่ทัพกุหลาบหนูพอขยับวูบ กระบี่ของเขาก็แทงปราดออกอีกครา

ยังคงมุ่งใส่ลำคอของฝ่ายตรงข้าม

ดาบฟันขาม้าของแม่ทัพกุหลาบหนูยาวยิ่ง
แด่พลังดาบยังยาวกว่าคมดาบ สำนึกดาบก็ยาวกว่าพลังดาบ
กระบี่ของแนฮ้วยสั้นกว่า
อย่าว่าแต่เป็นกระบี่ที่หักแล้วเล่มหนึ่ง

เห็นแน่ชัดว่า กระบี่ของแนฮ้วยไม่ทันบรรลุถึงตัวแม่ทัพกุหลาบหนู ดาบของแม่ทัพกุหลาบหนูก็ฟันร่างแนฮ้วยขาดเป็นสองท่อนแล้ว

แต่คนในบริเวณขอเพียงเห็นสภาวะกระบี่ของแนฮ้วย ล้วนเข้าใจดี ต่อให้แม่ทัพกุหลาบหนุสามารถฟันร่างแนฮ้วยคนเดียว กลายเป็นแนฮ้วยสองคน กระบี่ของแนฮ้วยยังคงปักใส่ลำคอมัน มาตรว่าเป็นกระบี่หักเล่มหนึ่งก็ตาม

กระบี่หัก ชีวิตสิ้นสูญ แต่สภาวะฆ่าฟันไม่ขาดสะบั้น!
แม่ทัพกุหลาบหนูได้แต่รั้งดาบกลับเป็นคำรบสอง
มันวกดาบกลับมาต้านกระบี่นี้ไว้
เสียงเคร้งเมื่อสะเก็ดไฟแลบกระจาย
มันย่อมไม่ยินยอมใช้ชีวิตเดียวแลกกับหัวไหล่ข้างหนึ่งของแนฮ้วย
มันวกดาบหมุนตัวหมายหลบหนี
มันตั้งท่าหลบหนี แต่แล้วดาบของมันพุ่งย้อนกลับหลัง แทงใส่เท้าขวาของแนฮ้วย

ท่วงท่านี้เป็นท่าลอบทำร้ายอีก ที่ชัดแจ้งยิ่งกว่าคือ จุดประสงค์ของมันอยู่ที่ทำร้ายคน มิใช่ฆ่าคน

....มันเป็นคนเมตตาการุณย์ปานนั้นหรือ?

แม่ทัพกุหลาบหนูมิเพียงไม่ใช่คนเมตตาการุณย์ ถึงกับไร้เมตตา

การุณย์

....เป็นสาเหตุใดทำให้มันเพียงคิดทำร้ายแนฮ้วย โดยไม่ฆ่าฟัน?

เชียวดอพลันร้องว่า

“คนที่ถูกพิษเลือดดำกับธาตุเกล็ดแดงทำร้าย ไม่อาจรับบาดเจ็บหลั่งโลหิตอีก ระวังอย่าได้ถูกมัน”

แนฮ้วยไม่ได้ “ถูกมัน” ทำอะไร

กระบี่ของเขาพุ่งควับออกอีกครา ยังคงจ้วงแทงใส่ลำคอแม่ทัพกุหลาบหนู

กระบี่ของเขาคล้ายพิศวาสต่อลำคอของศัตรู

แม่ทัพกุหลาบหนูได้แต่รั้งกระบวนท่าเป็นคำรบสาม

มันรังดาบกลับ

กระบี่ของแนฮ้วยแทงพลาดผิดสามครั้ง แต่แม่ทัพกุหลาบมีความรู้สึกว่า ที่ลูกกระดูกบังเกิดอาการตะครั่นตะครอ ลำคอแสบร้อนราวกับกลืนถ่านไฟเล็กๆลงไปก้อนหนึ่ง

มันไม่ได้ถูกกระบี่ทำร้าย แต่มีความรู้สึกว่าถูกกระบี่ทำร้าย

ที่ทำร้ายมันเป็นสำนึกกระบี่

สำนึกฆ่าฟันของกระบี่

แม่ทัพกุหลาบหนูยกมือลูบคลำลำคอ

มันไม่กล้าใช้ดาบอีก ทั้งนี้เพราะทุกกระบวนท่าของแนฮ้วยล้วนเสี่ยงชีวิต มิหนำซ้ำไม่ต้องการชีวิต

มันยังต้องการชีวิต

เมื่อเผชิญคู่มือเช่นนี้ นับเป็นเรื่องสาหัสถึงชีวิตจริงๆ

มันมองดูกระบี่หักเล่มนั้น คล้ายกับว่าของสิ่งนี้จะช้าเร็วต้อง “ปลูกฝัง” กับลำคอมัน

มันได้แต่ถอยห่างไป กล่าวว่า

“มาตรว่าข้าพเจ้าฆ่าท่านไม่ได้ และทำร้ายท่านไม่ได้ แต่ท่านยังคงถูกพิษ”

เชี่ยวตอตวาดด้วยโทสะว่า

“อูชุนท้ง ท่านรับฟังให้ดี ไม่ว่าเป็นผู้ใดสั่ง ท่านทำเช่นนี้ ยามนี้ข้าพเจ้าไม่อนุญาตท่านเหยียบย่างเข้าเมืองอีกท่านถอนกำลังไปในบัดดล”

แม่ทัพกุหลาบหนูฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ตั่วเสียวเจี้ยะ ท่านสร้างความลำบากแก่ข้าพเจ้ามากแล้ว คำสั่งเบื้องบนเคร่งครัด นี่เป็นคำสั่งของไต้เจียงกุน”

เชี่ยวกอกล่าวว่า

“ทุกประการให้ข้าพเจ้ารับผิดชอบ ท่านเพียงนำกองกำลังของท่านไปให้ไกลแสนไกล ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะจัดการกับท่านก่อน”

เชี่ยวกุกกล่าวเสริมว่า

“อีกประการ เมืองเล่าคื้อยากทำลายล้างได้ ท่านเองมิใช่คู่มือของแนฮ้วย”

แนฮ้วยปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ใต้แสงจันทร์เยียบเย็น คล้ายอาทิตย์ที่ผนึกแข็งตัวดวงหนึ่ง

แม่ทัพกุหลาบหนูทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

“ตกลง ล่าถอยก็ล่าถอย ตั่วเสียวเจี้ยะ นี่เป็นท่านกล่าวเอง ทุกประการท่านต้องรับผิดชอบ.....”

จากนั้นมันชัดดาบฟันขาม้าหลุดจากเกือ

ดาบนี้ชัดพุ่งใส่แนฮ้วย

ดาบนี้รวดเร็วเกินไป รวดเร็วจนคล้ายหยุดนิ่งอยู่ใต้แสงจันทร์เยียบเย็น

ทุกผู้คนทราบว่า แม่ทัพกุหลาบหนูเจ้าเล่ห์แปรปรวน นึกระวังป้องกัน เพิ่มความดีนตัวแต่แรก แต่ดาบนี้ยังเหนือความคาดหมาย คล้ายเป็นประกายสายฟ้าที่กำหนดไว้ตั้งแต่หกสิบกว่าปีก่อน แหวกพุ่งลงอย่างเร่งร้อน

แต่ดาบนี้ยังคงชัดขว้างใส่อากาศธาตุ

ดาบนี้ชัดพลาดผิด

ขณะที่แม่ทัพกุหลาบหนชัดขว้างดาบออก แนฮ้วยก็โถมจู่โจมใส่ลำคอมันอย่างเร่งร้อน

ยังคงเป็นกระบี่นั้น

เป้าหมายยังคงเป็นตำแหน่งเดิม

เป็นลำคอ

ยามนั้น ลำคอที่งามระหงราวกับสตรีของแม่ทัพกุหลาบหนูแทบกลับกลายเป็นฝักของกระบี่หักในมือแนฮ้วย

เฉกเช่นคันเกาทัณฑ์ยิงศรรัก กระบี่ของเขาเพียงพิศวาสลำคอของแม่ทัพกุหลาบหนู ต้องการปักลึกเข้าไป

คล้ายกับความแค้นของศัตรู อาฆาตของบ้านช่องล่มสลาย ต้นไม้ความแค้นบุปผาอาฆาต ต้องราดรดด้วยโลหิต

สิ่งที่แนฮ้วยต้องการคือลำคอของแม่ทัพกุหลาบหนู

ครั้งนี้แม่ทัพกุหลาบหนูจากไปแล้วจริงๆ

มันไม่ไปก็ไม่ได้

ในมือมันกระทั่งดาบยังไม่มี

แต่กระบี่ของแนฮ้วยมุ่งใส่ลำคอของมันตลอดเวลา

มันไม่มุ่งหวังให้ลำคอของมันถูกแทงทะลุทั้งหน้าหลัง ได้แต่ล่าถอย

กองกำลังของมันก็ล่าถอยตาม

แม่ทัพกุหลาบหนูพอถอนกำลัง กองกำลังอื่นก็ถอนกำลังจากไปเช่นกัน

เชียวตอ เชียวกุก คนในพรรคห้าคนล้วนปรบมือโห่ร้องออกมา

ทั้งหมดล้วนดีนเด้นสงสัย และนับถือเลื่อมใสต่อแนฮ้วย เชียวกุกกล่าวว่า

"ในโลกนี้คนที่ถูกพิษเลือดดำ โดยไม่ล้มลงเกรงว่ามีแต่ท่านคนเดียว อย่าว่าแต่ท่านยังถูกพิษของธาตุเกล็ดแดง"

ร่างของแนฮ้วยพลันสั่นระริกขึ้นมา

คล้ายกับภายในร่างของเขามีภูเขาไฟลูกหนึ่งก่อตัวใกล้ระเบิดออก

อาลี้กับยี่จ้วงจื้อรีบประคองแนฮ้วยไว้ ต้องส่งเสียงอุทานด้วยความตระหนกออกมา

แนฮ้วยตัวเย็นเฉียบราวน้ำแข็ง

เยลุกงื่นชงหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า

"แนเสียวเฮียบยังถูกพิษ เขากัดฟันยืนหยัดไม่ล้มลง จุดประสงค์

เพื่อขู่ขวัญแม่ทัพกุหลาบหนูล่าถอยไปก่อน”

แนฮ้วยหัวร่ออย่างหดหู่

ภายในกายของเขาคล้ายมีมือมารเจ็ดแปดข้างคอยขยำอวัยวะภายในของเขา เมื่อครู่เขาอาศัยความคิดต่อสู้ชนิดหนึ่งฝืนใจยืนหยัดรุกไล่แม่ทัพกุหลาบหนูล่าถอย รอจนแม่ทัพกุหลาบหนูถูกข่มขู่ล่าถอยเขาก็คล้ายพลัดตกลงไปในหลุมน้ำแข็งพันปีอีกครา

ตัวแนฮ้วยล้วนพังทลายลง

เชียวตอค่อยเข้าใจว่าแนฮ้วยไฉนแสวงหาความตายทุกกระบวนท่าคิดตกตายพร้อมกับแม่ทัพกุหลาบหนูอยู่ทุกกระบี่

เชียวตอกำชับว่า

“ระวัง อย่าให้เขารับบาดเจ็บ ไม่อาจให้เขาหลั่งโลหิต ผู้ที่ถูกพิษสองชนิดนี้ไม่อาจรับแผลใหม่อีก”

ยามนั้น ยุงตัวหนึ่งโบยบินมา ในที่สุดเกาะบนหลังมือของแนฮ้วยกัดใส่คำหนึ่ง

เชียวกุกเห็นเช่นนั้นดบฝ่ามือลง

เสียงฉาดคราหนึ่ง ซากยุงดิดอยู่หลังหมัดของแนฮ้วย

ยังมีโลหิตไหลซึมออกมาจุดหนึ่ง

โลหิตเพียงจุดเล็กๆจุดหนึ่ง

.....

แนฮ้วยส่งเสียงร้องคำหนึ่ง หงายร่างล้มลง

เขาถูกยุงกัดคำหนึ่ง ปฏิกิริยาคล้ายกับถูกพยัคฆ์กัดใส่เขี้ยวหนึ่งก็ปาน

เชี่ยวกุกพอดบฝ่ามือลง ค่อยฉุกคิดว่าผิดท่า ร้องว่า

“แย่แล้ว”

พลันได้ยินเสียงหัวร่อดังขึ้น ซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

“ล้มลงแล้ว ในที่สุดยังคงถูกข้าพเจ้าโค่นล้มลง”

คนกลาววาจาคือแม่ทัพกุหลาบหนู

มันยิ้มแย้มแจ่มใส กระทั่งชุดนวมที่หนาหนักบนร่างก็เปลื้องออกมา ไม่ได้วางก้ามของแม่ทัพแม้แต่น้อย ปากกล่าวว่า

“ยุงตัวนั้นเป็นข้าพเจ้าปล่อยออกมาเอง ดูท่าคนที่ฝึกดาบร่ายทวน ยังสู้ยุงที่สามารถกัดคนตัวหนึ่งไม่ได้”

เชี่ยวดอถามว่า

“ท่านป้อนพิษใส่ยุงตัวนั้น?”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ยุงมีชีวิตเปราะบางเกินไป หากป้อนพิษใส่มิใช่ตายไป ก็ไม่ยอมกัดคนดูดเลือดแล้ว”

เชี่ยวดอกล่าวว่า

“ท่านกลับมาทำอะไร?”

แม่ทัพกุหลาบหนูกลับแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

“เชี่ยวดอโกวเนี้ย ท่านอย่าได้ดุร้ายไป ข้าพเจ้าเพียงต้องการพิสูจน์ว่า พิษของร้านเล่ายี่ห้อ เป็นเล่ายี่ห้อ (ยี่ห้อเก่า) จริงหรือไม่ จะอย่างไรมันถูกพิษแล้ว ข้าพเจ้าเพียงเพื่อพิสูจน์ยืนยันเท่านั้น”

“ตอนนี้ท่านพิสูจน์ยืนยันแล้วหรือไม่?”

“พิสูจน์ยืนยันนั้นพิสูจน์ยืนยันแล้ว”

“อย่างนั้นท่านยังรั้งอยู่ที่นี้คิดทำร้ายคนหรือ?”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไหนเลยมีความคิดทำร้ายคน? หากมิใช่บิดาท่านมีคำสั่ง ข้าพเจ้าจึงไม่ต้องการเป็นศัตรูกับราษฎร”

“หากท่านยังไม่ไปในบัดดล ข้าพเจ้าจะฟ้องร้องบิดาว่าท่านไม่ซื่อสัตย์”

แม่ทัพกุหลาบหนูหน้าแปรเปลี่ยนไป

มันล่วงรู้นิสัยใจคอยอดขุนพลสยองขวัญเป็นอย่างดี

มันรีบสั่นศีรษะ ทั้งยังโบกมือ หากว่ามีหางคงต้องกระดิกหางด้วย ปากกล่าวว่า

“ท่านอย่าได้กระทำ ข้าพเจ้าจะไป ไปในบัดดล ดั่วเสียวเจี้ยะไม่เห็นข้าพเจ้ากลับมาหาท่านเพียงลำพังหรือ? กองกำลังของข้าพเจ้าล่าถอยไปแล้ว ข้าพเจ้าเพียงต้องการทราบว่าการต่อสู้ระหว่างข้าพเจ้ากับแนเฮีย สุดท้ายผู้ใดยืนอยู่ ผู้ใดล้มลงเท่านั้น การโค่นคนผู้หนึ่งพ่ายแพ้คล้ายแต่งกวีที่ดีบทหนึ่ง ล้วนเป็นวิธีแสดงออกที่ดีพร้อมที่สุด

เซี่ยวตอกล่าวว่า

“เขาแม้ล้มลง แต่ก็เป็นลูกผู้ชายคนหนึ่งไม่คล้ายกับท่าน”

แม่ทัพกุหลาบหนูแบมืออย่างอับจนปัญญา ยักไหล่กล่าวว่า

“ไม่ว่าม้าดำม้าขาว ที่วิ่งต่อไม่ได้ถือเป็นม้าเลว”

ล้งจี้อิดพลันกล่าวว่า

“ไม่ว่ามันเป็นม้าอันใด จู้ยิ้น (นาย) ที่ฆ่าม้าโดยสารของตัวเองยังเลวชาดิกว่าม้าอีก”

แม่ทัพกุหลาบหนูยิ้มอีกครา ทั้งยังแสยะหน้าล้อเลียน
มันไม่มีโทสะแม้แต่น้อย
เชี่ยวดอกลับมีโทสะแล้ว นางขยี้เท้ากล่าวว่า
“ท่านยังไม่ไปอีก?”
แม่ทัพกุหลาบหนูรับคำว่า
“ไปแล้ว ไปในบัดดล”
ในที่สุด แม่ทัพกุหลาบหนูยังคงจากไป

ทั้งหมดหามร่างแนฮ้วยที่สลบไสลไม่ได้สติกลับเมืองเล่าคื้อ ไปไม่ถึงยี่สิบก้าว พบว่าปากแผลที่หลังหมัดของแนฮ้วยขยายใหญ่ขึ้น อาการช้ำเลือดดำคล้ำลามถึงข้อแขนด้านใน

ไปไม่ถึงห้าสิบก้าว ก็เห็นแสงไฟพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า ทั้งหมดรีบรุดไปหมายช่วยเหลือ หากมิใช่เนี่ยได้ดงตวาดห้ามไว้ คงมีคนพลัดตกไปในกับดักที่พวกเดียวกันวางไว้แล้ว

ทั้งหมดค่อยทราบว่า ระหว่างที่แม่ทัพกุหลาบหนูพัวพันทั้งหมดอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ กองกำลังฝ่ายตรงข้ามอีกสามสาย ก็ลอบบุกเข้าเมืองเล่าคื้อ

ผู้ที่บุกเข้าเมืองเล่าคื้อ ประกอบด้วยแม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะมกปู่ได้ แม่ทัพเกราะทองเจี๊ยะกัง และลุ้ยเป้าที่ถูกแนฮ้วยทำร้ายหนึ่งกระบี่ แต่ละคนนำกำลังห้าร้อยคน บุกเข้ามาเป็นสามทาง

คนนำทางเป็นชายฉกรรจ์ที่ริมฝีปากหนาดุจปลาฮู้เล่ากึ้งกับแม่สื่อ

ที่คอยเสาะหาสตรีไปปรนเปรอยอดขุนพลสยองขวัญ นามคักเชียมพั้ว

คนทั้งสองถนัดในการกระพือความชั่วร้าย รับใช้ฝ่ายอธรรม ชนชั้นเขี้ยวเล็บรับใช้ ย่อมมีสายตาที่แหลมคมประดุจเหยี่ยว และจมูกที่ปราดเปรียวดุจสุนัข ฉวยโอกาสที่ฟ้ามืดค่ำบุกทะลวงถึงใจกลางเมืองเล่าคื้อ ชึ่งเป็นบ้านของติ่งเจี้ยง (กำนัน) เล่าโช่ว

ฮู้เล่ากึ้งเสนอแผนการว่า

"ตึกหลังนี้อยู่ใจกลางเมืองเล่าคื้อ หากยึดครองตึกหลังนี้ไว้สามารถยึดเป็นศูนย์บัญชาการได้ นอกจากนั้นเล่าโช่วอยู่ติดกับครอบครัวใหญ่อีกครอบครัวหนึ่งนามเล่าฮก ขอเพียงบุกเข้าไปเท่ากับเข้าภูเขาวิเศษ"

คกเชียมพั้วกล่าวสอพลอว่า

"ภายในเมืองมีหญิงงามนางหนึ่ง เป็นบุตรีของเล่าโช่ว เรียกว่าเงียวเงียว"

นางกับฮู้เล่ากึ้งล้วนออกความคิดประจบสอพลอ สิ่งที่เสียหายเป็นเงินทองและธิดาของผู้อื่น

พวกมันกระทำเรื่องเช่นนี้จนชาชิน ย่อมไม่บังเกิดความละอายแต่อย่างไร

กองกำลังทั้งหมดอาศัยบ้านเรือนสองฟากข้างถนนภายในเมืองเป็นเครื่องกำบัง ให้มือดาบและมือเกาทัณฑ์ล่วงหน้าไปก่อน ฝ่าแนวป้องกัน บุกเข้าตัวตึกของเล่าโช่วโดยเร็ว

หลังจากบุกเข้าไป ภายในตึกทั้งไม่มีหญิงงาม และปราศจากทรัพย์สินเงินทอง แทบกลับกลายเป็นบ้านร้างอันว่างเปล่า

พวกมันบุกเข้าบ้านเรือนข้างเคียงหลายหลัง ล้วนไม่พบของมีค่าอันใด

คักเซียมพั้วเริ่มหัวร่อไม่ออก กล่าวว่า

“ความจริงไม่เป็นเช่นนี้...”

ฮู้เล่ากึ้งก็ปาดเช็ดเหงื่อ กล่าวว่า

“พวกมันใช่หอบหิ้วลูกหลานหลบหนีไปหรือไม่?”

ลุ้ยเป้ากรำศึกอย่างโชกโชน บวกกับเพิ่งได้รับแผลใหม่ยังไม่ทุเลา ไม่คลายความแตกตื่นพรั่นพรึง ดังนั้นมีความรู้สึกอ่อนไหวเป็นพิเศษ กล่าวว่า

“เราเห็นว่าผิดท่า”

ทั้งหมดขณะจะโถมออกไป พลันเห็นแสงไฟพวยพุ่งจากรอบข้าง

ทุกผู้คนค่อยทราบว่าหลงกล รวบรวมกำลังทะลวงออกจากทะเลเพลิง พอออกจากตัวตึก เห็นถนนหนทางที่มีอยู่แปรสภาพไป

ไม่เพียงแต่ถนนแปรสภาพ แม้กระทั่งบ้านเรือนก็แปรเปลี่ยนไป

แม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะห้าวหาญชาญศึก ดังนั้นนำกำลังเข่นฆ่าออกไปก่อน แต่ถูกหน่วยซุ่มบนกระเบื้องหลังคา ทำร้ายบาดเจ็บล้มตายเกือบครึ่ง และถูกห่าเกาทัณฑ์ระดมยิงไล่ต้อนกลับมา

ถนนสายนี้เกิดการเปลี่ยนแปลงโดยสิ้นเชิง แม้แต่คักเซียมพั้วและฮู้เล่ากึ้งที่ทำหน้าที่นำทาง ก็ไม่ทราบทำอย่างไร

แม่ทัพเกราะทองเห็นผิดท่า ก็นำกำลังของตัวเอง คิดทะลวงฝ่าออกทางด้านหลัง เพื่อสมทบกับกำลังหลักของแม่ทัพกุหลาบหนูทางทิศตะวันออกเฉียงใต้

แต่การทะลวงฝ่าครั้งนี้ หากมิใช่ฝ่าไปในขบวนของฝ่ายตรงข้าม ถูกคร่ากุม ก็พลัดตกไปในหล่มทราย พลาดพลั้งติดกับ ถูกลอบทำร้าย บาดเจ็บล้มตาย ที่หลบหนีกลับออกมาได้ มีกำลังไม่ถึงครึ่งหนึ่ง

ดังนั้นลุ้ยเป้าออกคำสั่งว่า

"อย่าได้แตกตื่นลนลาน ทั้งหมดรวมตัวกันเข่นฆ่าออกไป"

ยามนั้นกองกำลังทั้งสามสายล้วนทราบว่า หากไม่รวมกำลังกันอีกโถมทะลวงออกอย่างสุดกำลัง ต้องจบชีวิตในที่นี้ ดังนั้นผู้คนที่หลงเหลืออยู่แปดเก้าร้อยคนผนึกกำลังฟันฝ่าออกไป

กล่าวไปประหลาดนัก ครั้งนี้ไม่เผชิญกำลังซุ่มช่อนหรือการลอบทำร้ายอันใด คล้ายกับพวกมันขอเพียงไม่คิดรุกรานฆ่าคน ชาวเมืองเล่าคื้อจะปล่อยปละละเว้นสักครา

แต่ถนนสายนี้ยังคงเกิดการ "เปลี่ยนแปลง" พวกมันเสียเวลาวิ่งผ่านโดยเปล่าประโยชน์ไม่น้อย ในที่สุดค่อยฝ่าเป็นทางโลหิตสายหนึ่งทางทิศตะวันดก และสูญเสียกำลังไปเกือบครึ่ง

หลังจากระงับขวัญอันแตกตื่น ทั้งหมดย่อมโทษว่าฮู้เล่ากิ้ง และคักเชียมพั้ว แทบจัดการกับคนทั้งสองจนปางตาย

หากมิใช่ฮู้เล่ากิ้งกับคักเชียมพั้วเป็นคนสนิทของยอดขุนพลสยองขวัญ พวกมันคงไม่ละเว้นชีวิตคนทั้งสองแล้ว

ฮู้เล่ากิ้งและคักเชียมพั้วย่อมรู้สึกคับแค้นใจยิ่ง พวกมันความจริงพยายามอย่างสุดความสามารถแล้ว

พวกมันไหนเลยทราบว่า ถนนหนทางที่พวกมันคุ้นเคยจนสามารถหลับตาเดินเหิน จะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงเช่นนี้

นั่นกลับเป็นถนนที่เปลี่ยนแปลงได้
ซึ่งความจริง ถนนย่อมไม่เปลี่ยนแปลง
ที่เปลี่ยนแปลงคือคน
เนี่ยได้ดง เดียจือเซ็งและบัณฑิตทั้งสิบหกคนล้วนแตกฉานวิชาค่ายคูประดูกล ทั้งหมดวางกลยุทธ์ ก่อตั้งค่ายกล ให้เล่าฮก เล่าโซ่ว เล่าเตี้ยมจื้อและพวก นำชาวเมืองเล่าคื้อซุ่มอยู่ตามจุดต่างๆ รวมใจเป็นป้อมปราการ ในที่สุดขับไล่การรุกรานของศัตรูไปเป็นผลสำเร็จ

สำหรับผู้คนที่ถูกจับกุม ชาวเมืองเล่าคื้อไม่เข่นฆ่าทำร้าย ผู้ที่รับบาดเจ็บยังให้การรักษาเยียวยา ส่งข้าวปลาหยิบยื่นน้ำชาให้ ไม่สร้างความลำบากแก่พวกมัน

ซึ่งความจริง ผู้คนเหล่านี้ล้วนได้รับคำสั่งให้ลงมือ แต่ลงมือด้วยสาเหตุใด ต่อสู้เพื่ออะไร พวกมันล้วนไม่เข้าใจ ล้วนเป็นคนไร้ความผิด

ชาวเมืองเล่าคื้อมิใช่คิดกบฏ ไม่มีเหตุผลที่ต้องทำร้ายคนเหล่านี้

คราครั้งนี้ภายใต้การนำของผู้สูงอายุภายในเมืองและบัณฑิตที่เดินทางเข้าเมือง สามารถขับไล่ศัตรูผู้รุกรานเป็นผลสำเร็จ

ทั้งหมดบังเกิดความปีติยินดียิ่ง
นี่เป็นชัยชนะครั้งหนึ่ง
ชัยชนะถือเป็นความสำเร็จ
ทั้งหมดเห็นว่า เมื่อชนะแล้วสามารถชนะอีก

...แต่ในชีวิตมนุษย์มีโอกาสชนะแล้วชนะอีกสักกี่ครั้ง? ต่อให้ชนะอีก หลังจากชนะอีกใช่จะชนะใหม่หรือไม่? หรือว่าหลังจากชนะใหม่ ที่ตามมาใช่เป็นความพ่ายแพ้อย่างยับเยินหรือไม่?

แนฮ้วยที่ถูกหามเข้าเมืองเล่าคื้อ ปากแผลเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง

ปากแผลที่ถูกยุงกัดนั้น ขยายใหญ่จนคล้ายกับตาวัวข้างหนึ่ง มิหนำซ้ำยังขยายใหญ่อีกต่อไป

ชาวเมืองเล่าคื้อล้วนทราบว่า แนฮ้วยรับบาดเจ็บเพราะปกป้องเมืองเล่าคื้อ ดังนั้นบังเกิดความร้อนรุ่มกังวลเป็นพิเศษ พากันกล่าวว่า

"ทำอย่างไรดี? มีคนสามารถรักษาหรือไม่?"

เล่าเตี้ยมจื้อเสนอหน้าออกไป กล่าวว่า

"เราสามารถ"

มันศึกษาวิชาแพทย์ ชาวเมืองเล่าคื้อผู้ใดเจ็บไข้ได้ป่วย มักให้มันรักษา

แต่มันเพิ่งอุ่นกอเอี๊ยะแผ่นหนึ่ง ปิดลงบนปากแผล แนฮ้วยพลันขู่คำรามก้อง ใช้ฟันกัดเตียงไม้ไผ่ออกมามุมหนึ่ง

ทุกผู้คนฉุกคิดว่าผิดท่า เนี่ยไต้ดงรีบแกะกอเอี๊ยะออก พบว่าปากแผลนั้นกลับสาบสูญไปแล้ว

...ปากแผลไปยังที่ใดแล้ว?

ทันใด จมูกทุกผู้คนสูดได้กลิ่นเหม็นชนิดหนึ่ง

เป็นกลิ่นเหม็นไหม้ชนิดหนึ่ง

นั่นมิใช่กลิ่นที่โชยมาจากกองเพลิง กองเพลิงเพียงส่งกลิ่นเผาไหม้หาเน่าเหม็นไม่

เยลุกงืนชงพลันแบะปกเสื้อของแนฮ้วยออก พบว่าปากแผลนั้นย้ายมาอยู่ที่ทรวงอกท้องน้อยของเขา

ปากแผลมีขนาดเท่าปากชาม

ปากแผลกลับวิ่งได้

ทั้งหมดยังคงถามคำเดิมว่า

"พวกเราควรทำอย่างไรดี?"

บุดรีของเล่าโซ่วนามเงียวเงียว (แมวน้อย) กำลังทำความสะอาดปากแผลให้กับแนฮ้วย ถึงกับขมวดคิ้วหมองหม่น

เยลุกงืนชงกล่าวว่า

"ดูท่าแนเสียวเฮียบสะกดกลั้นพิษขับไล่ศัตรู กลับเป็นเหตุให้พิษร้ายแทรกซึมลึกล้ำกว่าเดิม ปากแผลนี้วิ่งได้เคลื่อนย้ายได้ หากไม่เสาะหายาขจัดในบัดดล เกรงว่า..."

ดั่งปาอวงพลันร้องว่า

"สวรรค์ มันยังยิ้มได้"

ทุกผู้คนเพ่งดามอง เห็นปากแผลบนร่างแนฮ้วย แสยะปากที่แดงฉานปากหนึ่ง คล้ายกำลังยิ้มให้กับทุกผู้คนจริงๆ

เชียวตอถอยกายไปหนึ่งก้าว ขบริมฝีปากเล็กน้อย กล่าวอย่างเด็ดเดียวว่า

"เชียวกุก พวกเราไป"

เชียวกุกกล่าวว่า

“เจ้าเจ๊ข้าพเจ้าประคองแนเฮียไปยังภูเขาสี่ปั้งซัวเถอะท่านรั้งอยู่ที่นี้ หากแม่ทัพกุหลาบหนูคิดรุกรานมาอีก เมื่อมีท่านอยู่ด้วย คาดว่ามันไม่กล้าทำอย่างไร”

เซี่ยวตอเม้มริมฝีปากกล่าวว่า

“พวกเราใช้ฉายาของบิดา บวกกับความเข้าใจที่ข้าพเจ้ามีต่อพวกมัน คงเกลี้ยกล่อมให้ตัวประหลาดบนภูเขาสี่ปั้งซัวทั้งสี่ ให้การรักษาแนตั่วกอ ขอเพียงพวกมันยอมรักษา ท่านก็เฝ้าอยู่ที่นี้ก่อน ข้าพเจ้าจะกลับเมืองงุ่ยเชี้ยไป ขอให้บิดายกเลิกคำสั่ง คลี่คลายสถานการณ์ให้แก่เมืองเล่าคื้อ”

เชี่ยวฤกขบคิดเล็กน้อย ไม่มีความเห็นเป็นอื่น ที่แล้วมามันมีนิสัยดื้อรั้นยืนกราน แต่เมื่อเป็นคำพูดของเจ้เจ๊ กลับเคารพเชื่อฟัง

ยี่จ้วงจื้อกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว

“เพียงพวกท่านทั้งสองคุ้มครองผู้บาดเจ็บคนหนึ่งขึ้นเขาสี่ปั้งซัว เกรงว่ายังไม่พอ อย่าว่าแต่อาการบาดเจ็บของแนเฮียประหลาดพิสดารยิ่ง หากเพิ่มผู้คนสักคนสองคนติดตามไป จะมีความสะดวกมากขึ้น”

ล้งจื้อิดคำนวณจิตเจตนาของมันออก กล่าวว่า

“หากทั้งหมดล้วนรุดไป ที่นี้ไม่ต้องเฝ้ารักษาหรือไร?”

เล่าโช่วกลับกล่าวว่า

“คำพูดมิใช่กล่าวเช่นนี้ แนปู้เท้า (มือปราบแช่แน) เพราะปกป้องเมืองเล่าคื้อค่อยถูกพิษ ตามเหตุผลพวกเราสมควรคุ้มครองส่งเขาไปรักษาตัวจึงถูกต้อง”

เชี่ยวดอก็กล่าวว่า

"อูชุนท้งถูกข้าพเจ้าขับไล่ไปแล้ว คาดว่ามันไม่กล้ารุกรานเมืองเล่าคื่อโดยพลการ"

เตียจือเซ็งยังไม่วางใจ กล่าวว่า

"บุคคลเช่นแม่ทัพกุหลาบหนูยากจะเชื่อถือได้ มันหวังความดีความชอบ เกรงว่าไม่คำนึงถึงผลสุดท้าย อาจเสี่ยงอันตรายบุกจู่โจม"

เชี่ยวตอกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

"ผลสุดท้ายอื่น มันอาจไม่คำนึงถึง แต่ผลสุดท้ายของบิดาข้าพเจ้า มันมิอาจไม่คำนึงถึง ข้าพเจ้าบอกว่าจะรายงานต่อบิดา ต่อให้มันขวัญกล้าเทียมฟ้าก็ไม่กล้าตัดสินใจโดยพลการ ก่อนที่จะได้รับคำสั่งของบิดา"

เนี่ยไต้ดงพลันกล่าวว่า

"เราเห็นว่าเตียเฮียสมควรติดตามเชี่ยวดอเชี่ยวกุกสองเจ้ตี่คุ้มครองส่งแนเฮียสู่ภูเขาสี่ปั้งชัว"

เตียจือเซ็งงงงันวูบจึงกล่าว

"ว่ากระไร?"

เยลุกงื่นชงเห็นพ้องด้วย กล่าวเสริมว่า

"ใช่แล้ว เราก็มีเจตนาเช่นนี้ ดังนั้นยีจ้วงจื้อ อาลี้และตั่งปาอวงสมควรร่วมทางด้วย คุ้มครองส่งเตียเฮียขึ้นเมืองหลวงไปยื่นหนังสือระหว่างทางจะได้เกื้อกูลดูแลกัน"

ครั้งนี้ถึงรอบยีจ้วงจื้อ อาลี้และตั่งปาอวงส่งเสียงร้องว่า

"หากพวกเราล้วนไปแล้ว จะให้ผู้ใดเฝ้าอยู่ที่นี้?"

เยลุกงื่นชงกล่าวว่า

“เรากับเล่าล้ง”

ล้งจี้อิดกล่าวเสริมว่า

“เราจะเฝ้าที่มั่นจวบจนตาย”

เนี่ยได้ตงกล่าวว่า

“ถูกแล้ว ทีนี่ยังมีพวกเราคอยเฝ้ารักษา”

เตียจือเซ็งกล่าวว่า

“นี่หมายความอย่างไร?”

เนี่ยได้ดงกล่าวว่า

“เรากับบัณฑิตอีกสิบหกคนรั้งอยู่ที่นี้ หนังสือกราบทูลมิใช่จัดเตรียมไว้สองฉบับหรอกหรือ? ท่านนำไปฉบับหนึ่ง ติดตามพวกเขาฝ่าวงล้อมไปก่อน หากที่นี้เกิดเรื่องขึ้น อย่างน้อยยังมีหนังสือกราบทูลฉบับหนึ่งส่งถึงเมืองหลวง ไม่ถึงกับย่อยยับอัปราสิ้น”

เตียจือเซ็งกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

“ข้าพเจ้ากับเพื่อนพ้องทั้งสิบหกคนมาด้วยกัน ต้องไปด้วยกัน ความคิดของท่านดียิ่ง มิสู้ให้ท่านไป ข้าพเจ้าเฝ้าอยู่ที่นี้”

ทั้งสองทุ่มเถียงเกี่ยงงอน เพียงเพราะไม่คิดหลบหนี ต้องการร่วมเป็นร่วมตายกับชาวเมืองเล่าคื้อ แต่ก็คิดเว้นหนทางรอดสายหนึ่งอย่างน้อยต้องการให้หนังสือกราบทูลสามารถส่งถึงเมืองหลวง

เชี่ยวดอเห็นทั้งหมดโต้เถียงกัน นางกลับไม่เห็นด้วย กล่าวว่า

“ซึ่งความจริงทั้งหมดรั้งอยู่ที่นี้ก็ปลอดภัยยิ่ง หนึ่งนั้นแม่ทัพกุหลาบหนูไม่กล้าล่วงเกินข้าพเจ้า ยิ่งไม่กล้าล่วงเกินบิดาข้าพเจ้า สองมันรับรองว่าจะไม่รุกรานแล้ว สาม พวกท่านไม่เห็นกองกำลังทั้งหมด

ล่าถอยถึงฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำฮุ่งจุ้ยฮ้อแล้วหรือ?”

นางแม้วางใจ ทั้งหมดยังไม่วางใจ อาลี้กล่าวว่า

“ไม่ได้ ผู้ที่รั้งอยู่ที่นี้มีอันตรายมากกว่า เรายังคงรั้งอยู่ที่นี้เถอะ”

มันแม้กล่าวอย่างไม่ยินยอม แต่ยังคำนึงถึงสถานการณ์ใหญ่ยิ่งจึงจอกกล่าวว่า

“เรารั้งอยู่เถอะ”

ดั่งปาอวงกล่าวว่า

“มิสู้ให้เรารั้งอยู่”

ยามกะทันหันคนทั้งสามแก่งแย่งกันรั้งอยู่ กลับสร้างความประหลาดใจให้แก่เดียจือเช็ง กระชิบบอกต่อเยลุกงื่นชงว่า

“พวกมันมิใช่แย่งกันใกล้ชิดกับเชี่ยวตอโกวเนี้ยหรอกหรือ ไฉนเกรงอกเกรงใจขึ้นมา?”

เยลุกงื่นชงยิ้มพลางกล่าวว่า

“พวกเราทั้งห้าเป็นเช่นนี้ตลอดมา ปรกติทุ่มเถียงเกี่ยงงอนแก่งแย่งกันไม่จบสิ้น พอเผชิญเรื่องราว ก็จะคำนึงนึกถึงอีกฝ่ายหนึ่ง”

ยามนั้นอาลี้ ยีจ้วงจื้อ ดั่งปาอวงผลักไสไปมา ในที่สุดเกิดการทุ่มเถียงขึ้น

“เรารั้งอยู่เถอะ ท่านเร่งรุดไป”

“ไม่ ท่านรุดไป เรารั้งอยู่”

“ไปของท่าน ท่านไม่ไป จะให้ผู้ใดไป?”

คนทั้งสามทุ่มเถียงกันจนหน้าแดงคอพอง แทบต่อยตีกัน ล้งจื้อิตไม่อาจทนดูได้ เสนอหน้าออกมากล่าวว่า

“พวกท่านล้วนรั้งอยู่เถอะ ให้เราไปเอง”

มันพอกล่าวเช่นนี้ อาลี้ ยี่จ้วงจื้อและตั่งปาอวงกลับคัดค้านขึ้นมา เยลุกงื่นชกยิ้มพลางตัดสินใจว่า

“ให้เล่าล้งไปเถอะ เพียงแต่เล่าล้งมีนิสัยแข็งกร้าวเกินไป วิชาตัวเบาก็สู้พวกท่านไม่ได้ ซึ่งความจริง พวกท่านคิดไป สมควรไปทั้งสามคน หากไม่ไป ก็ไม่ไปทั้งสามคน จึงจะยุติธรรม แต่หากเลือกใช้เส้นทางหน้าผาด้านทิศเหนือ ก็จะรอดพ้นจากหูดาของฝ่ายตรงข้าม ที่เฝ้าดูอยู่ที่ปากทางเข้าเมือง ปัญหาอยู่ที่แนเสียวเฮียบถูกพิษ ต้องมีคนคอยประคับ-ประคอง หากมีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ จะเคลื่อนไหวได้โดยสะดวก”

เตียจือเซ็งฉวยโอกาสกล่าวว่า

“นั่นก็ใช่แล้ว ได้ตงเฮียมีฝีมือสูงเยี่ยม วิชาตัวเบาเลอเลิศหากแม้นรุดไป สามารถช่วยตัวเองและช่วยผู้อื่นได้”

นี่นับเป็นเหตุผลอย่างเด็มเปี่ยม ได้รับการสนับสนุนจากบัณฑิตทั้งหลาย สุดที่เนียได้ดงจะโต้แย้งได้

ล้งจื้อิดเห็นว่าตัวเองไม่ได้ไปแน่นอน จึงกล่าว

“ทางฝ่ายพวกเรา ตั่งปาอวงรุดไปเหมาะสมที่สุด”

คราครั้งนี้อาลี้กับไม่ยินยอมพร้อมใจ พากันกล่าวว่า

“เพราะเหตุใด?”

ล้งจื้อิดกล่าวว่า

“อาลี้ มารดาท่านยังอยู่ภายในเมือง บิดาของยี่จ้วงจื้อก็เฝ้าอยู่ที่ปากทางเข้าเมือง พวกท่านต้องการสตรี ก็ไม่ต้องการบิดามารดาแล้วหรือไร?”

มันหมายความว่า อาลี้กับยี่จ้วงจื้อตามพัวพันเชี่ยวตอ กลับไม่ต้องการบิดามารดา เชี่ยวตอกลับรับฟังไม่เข้าใจ ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ไฉนกล่าวระคายหูปานนั้น?"

ยี่จ้วงจื้อหน้าหมองคล้ำลง กล่าวว่า

"มันกล่าวถูกต้อง"

อาลี้ก็กล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

"พวกเรารั้งอยู่เถอะ"

ดั่งปาอวงพลันใช้น้ำเสียงที่เปี่ยมคุณธรรม เต็มไปด้วยการเสียสละชนิดหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสองวางใจ เราดั่งปาอวงมิใช่ชนชั้นลุ่มหลงความงามละเลยสหาย ตลอดรายทางต่อให้มีประสบการณ์อันวาบหวาม เราก็จะรักษาตัวประดุจหยก เห็นความงามไม่หวั่นไหว เป็นวิญญูชนที่แท้ ภรรยาของสหาย ไม่อาจรุกรานล่วงเกิน รับรองว่าจะคืนหยกแก่แคว้นเดียด้วยสภาพไม่บุบสลาย"

มันกล่าวย้ำว่า

"พวกท่านเชื่อถือเราเถอะ"

อาลี้ ตื้นตันใจยิ่ง ยี่จ้วงจื้อก็กุมมือดั่งปาอวงไว้ พากันกล่าวว่า

"สหายอันประเสริฐ เราเชื่อถือท่าน"

"พี่น้องอันประเสริฐ เราไม่ระแวงสงสัยท่านเด็ดขาด"

เชี่ยวตอยังไม่เข้าใจ กล่าวว่า

"พวกท่านสนทนาว่ากระไร? คืนหยกแก่แคว้นเดียอันใด?"

นางหาทราบไม่ว่า บุคคลที่อาลี้ ยี่จ้วงจื้อ และดั่งปาอวงเอ่ยถึง

คือนาง

นางกล่าวเช่นนี้ ผู้อื่นก็ไม่สะดวกกับการตอบคำ

สุดท้ายทั้งหมดกำหนดตัวบุคคลที่จะออกเดินทาง คือแนฮ้วย เชียวตอ เชียวกุก เนี่ยได้ดงและดั่งปาอวง

คนทั้งห้าจะใช้เส้นทางผาขาดด้านทิศเหนือ จุดหมายปลายทางอยู่ที่ภูเขาสี่ปั้งชัว

เชียวตอ เชียวกุกจะเสนอหน้า ขอให้คนบนภูเขาขจัดพิษให้กับแนฮ้วย จากนั้นดั่งปาอวงรั้งอยู่บนเขา รอจนอาการบาดเจ็บของแนฮ้วยทุเลา ค่อยกลับเมืองเล่าคื้อ ส่วนเชียวตอ เชียวกุกจะรุดสู่เมืองงุ่ยเซ้ย วิงวอนให้ยอดขุนพลสยองขวัญยกเลิกคำสั่ง อย่าได้เคลื่อนกำลังเข้าเมืองเล่าคื้อ ส่วนเนี่ยได้ดงเดินทางขึ้นเมืองหลวงเพียงลำพัง สมทบกับบัณฑิตตัวเมืองต่าง ๆ ยื่นหนังสือกราบทูลต่อฮ่องเต้

แผนการพอกำหนดแน่นอน ก็ได้ยินแนฮ้วยครวญครางว่า

“หิมะดกแล้ว หิมะดำ หิมะสีดำ...”

ยามนี้เป็นช่วงเวลาเดือนหก เป็นไปไม่ได้ที่จะปรากฏหิมะตก

แต่แนฮ้วยกลับกล่าวคำ “หิมะสีดำ” ออกมา

...นี่เป็นวาจาอันใด?

...นี่เป็นพิษอันใด กลับคล้ายมารร้ายตนหนึ่งสิงสถิตอยู่ในร่างคนคอยควบคุมทุกสิ่ง?

ยามนั้น ทั้งหมดล้วนพบเห็นว่า ที่ข้างหูริมจมูกของแนฮ้วยมีโลหิตไหลซึมออกมา

เป็นโลหิตสีดำ

พริบดานั้น จิตใจทุกผู้คนเคร่งเครียดราวกับสีสันของโลหิตนั้น

ทั้งหมดล้วนทราบว่า พิษร้ายของแนฮ้วยไม่อาจรอคอยสืบไป และไม่สามารถรอคอยสืบไป

เมื่อออกจากเมืองเล่าคื้อ คิดข้ามหน้าผาด้านทิศเหนือ ต้องมีกำลังขวัญอย่างใหญ่หลวง และวิชาตัวเบาอันสูงเยี่ยม

แม้แต่ชาวเมืองเช่นเล่าโช่ว เล่าฮก และเล่าเตี้ยมจื้อ ซึ่งมีพื้นฐานพลังฝีมืออยู่บ้าง และใช้ชีวิตอยู่ที่เมืองเล่าคื้อหลายสิบปี ยังไม่เคยทดลองข้ามผาขาดไป

ดังนั้นกองกำลังของยอดขุนพลสยองขวัญก็ไม่บุกขึ้นมาทางหน้าผานี้ ชาวเมืองทั่วไปก็อย่าหมายลงจากที่นี้ไป

วิจารณ์ตามวิชาตัวเบา แนฮ้วย ยี่จ้วงจื้อ ตั่งปาอวงและอาลี้ล้วนลงจากหน้าผานี้ได้ไม่ยากนัก สำหรับเชี่ยวตอ เชี่ยวกุกและเนี่ยได้ตงคิดลงจากหน้าผานี้ มิอาจไม่ใช้ความระมัดระวังแล้ว

แต่พิษภายในกายของแนฮ้วยกำเริบขึ้น ได้แต่ปล่อยให้ตั่งปาอวงทมวชาตัวเบาพกลงขดดาแดเลศลา แบกร่างลงจากหน้าผา

ดังนั้น ปัญหาเฉพาะหน้าของทั้งหมด มิใช่ขึ้นเมืองหลวงได้หรือไม่ ยอดขุนพลสยองขวัญยอมถอนกำลังหรือไม่ คนบนภูเขาสี่ปั้งชัวสามารถขจัดพิษให้แก่แนฮ้วยหรือไม่ หากแต่เป็นทั้งหมดลงจากหน้าผาหลังนี้ได้หรือไม่?

เป็นหน้าผาขาดที่อยู่ทางด้านทิศเหนือ

ผู้คนท้องถิ่นตั้งชื่อหน้าผาหลังนี้เป็นเทียนอันไง้(ผาสวัสดิภาพฟ้า)

ผาสวัสดิภาพฟ้าไม่แน่ว่าเป็นผาที่ปลอดภัยแน่นอน เช่นเดียวกับที่ภูเขาฮั้วชัวไม่แน่ว่ามีดอกไม้บานสะพรั่ง แม่น้ำจูเจียง (แม่น้ำมุกเป็นอีกชื่อหนึ่งของแม่น้ำแยงซีเกียง) ไม่แน่ว่าจะมีไข่มุก คนที่ชื่อฮกไช้(มั่งมีศรีสุข) ไม่แน่ว่าจะมั่งคั่งมีสุข

นามเป็นเรื่องหนึ่ง สภาพความจริงเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

คนที่ฆ่าคนมักไม่ใช่เรียกว่าฮงชิ่ว (ฆาตกร) หากแต่เป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมืองซึ่งมีหน้าที่รักษากฎหมายผู้ที่ถูกทำร้ายไม่อาจร้องว่าถูกปรักปรำผู้ที่ถูกหยามหยันก็ไม่อาจเรียกร้องแข็งข้อ ทั้งนี้เพราะผู้ที่ร้องขอโดยสันดิมักถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ก่อความไม่สงบ

ในสภาพเช่นนี้ คนที่มีชื่อเชี่ยงชิ่ว (อายุวัฒนะ) ไม่แน่ว่าจะมีอายุยืนยาว คนที่มีชื่อว่ายังฮั้ว (ยศศักดิ์รุ่งเรือง) ไม่แน่ว่าจะร่ำรวยสูงศักดิ์ขณะเดียวกัน คนที่ชื่ออาเงียว (แมว) อาเก้า (สุนัข) อาจปรับตัวตามสถานการณ์ ทะยานขึ้นฟ้า ร่ำรวยอย่างกะทันหัน กลายเป็นคนมีหน้ามีตา

ดังนั้นชื่อเพียงเป็นนามชนิดหนึ่งเท่านั้น

ท่านคิดเขียนชื่อของท่านอย่างไร เฉกเช่นกับการเติมความหมายในชื่อนี้ ล้วนขึ้นอยู่กับตัวท่านเอง

.....

คิดลงจากหน้าผาสวัสดิภาพฟ้า ต้องพึ่งตัวเองแน่นอน

นี่มิใช่หน้าผาที่ปลอดภัยแน่นอนหลังหนึ่ง

เมื่อตอนที่ลมพัดแรง หน้าผาทั้งหลังถึงกับบังเกิดความรู้สึกคล้ายเคลื่อนไหวได้

พอลงจากหน้าผา ก็เป็นสุดขอบฟ้า

ทั้งหมดมีความรู้สึกจำพรากจากจร กำสรดเสียใจอยู่บ้าง

โดยเฉพาะอาลี้กับยีจ้วงจื้อ ทั้งอิจฉาทั้งเลื่อมใสทั้งห่วงใยต่อตั๋งปาอวง

คนในพรรคห้าคนจะอย่างไรอยู่ร่วมกันจนเคยชิน

เชี่ยวดอและเชี่ยวกุกกลับไม่ห่วงใย

พวกนางสองเจ้ดีเพียงรู้สึกเร้าใจอย่างยิ่ง

เชี่ยวตอยืนอยู่บนหน้าผา สายลมโชยพัดผ่าน ชายเสื้อกระพือพลิ้ว ทำให้เรือนร่างอันงดงามออกมา ล้วนแสดงออกอย่างชัดแจ้ง

ขณะที่นางแสวงหาความเร้าใจ เผชิญภัยอันตราย ยังคงสวยซึ้งดุจเดียวกับตอนที่นางดุว่าผู้คน อ่อนโยนต่อผู้คน ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงความขี้ริ้วของผู้อื่น

เชี่ยวกุกกลับสังเกตสนใจอีกคนหนึ่ง

หญิงสาวที่บริสุทธิ์ เชื่อฟัง ว่าง่าย จนผู้คนมีความรู้สึกว่ารังแกได้นางหนึ่ง

ทั้งนี้เพราะรังแกได้ จึงคิดคุ้มครองนาง

นี่เป็นบุตรีของเล่าโซ่ว นามเงียวเงียว (แมวน้อย)

เงียวเงียวมีความเอียงอายของหญิงสาวชนบท ความงามของนางเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น มองไม่รู้จบ ความงามของนางคล้ายซุกซ่อนอยู่ส่วนลึกของวิญญาณ ที่แสดงออกเพียงเป็นส่วนเสี้ยวเล็กน้อย ดังนั้นยิ่งชมดู

ยิ่งต้องการดู ยิ่งชมดูยิ่งคิดดูต่อไป

แต่เงียวเงียวยืนคู่กับเชี่ยวตอ นางก้มศีรษะต่ำ แสงสุริยันจันทรา ล้วนถูกความงามสุกใสของเชี่ยวตอดึงดูดไป ประกายตาและประกายเลื่อมใส ล้วนถูกความเฉิดไฉไลของเชี่ยวตอช่วงชิงไป ความเพริศพรรณรายของเชี่ยวตอ ทำให้นางดูไปสูงกว่าเงียวเงียวมากนัก แท้ที่จริงแล้วพวกนางมีส่วนสูงเท่ากัน

แต่ในจิตใจของเชี่ยวกุก เงียวเงียวยังมีความสำคัญกว่าเจ้เจ้ของมันอีก

นับตั้งแต่มันเข้าสู่เมืองเล่าคื้อ บางครั้งพบเห็นเงียวเงียว ถึงกับสมองลั่นอึงอล คล้ายกับมีวัตถุใดระเบิดขึ้นที่ภายใน เศษชิ้นส่วนพุ่งถึงจิตใจ แต่คนยังมีชีวิตอยู่อย่างปลอดภัยไร้อันตราย

ดังนั้นมันพอมาถึงเมืองเล่าคื้อ ก็ไม่ยอมจากไป

แต่ละครั้งมันคิดแสดงออกให้เงียวเงียวชมดู จนใจที่เงียวเงียวไม่อยู่ แต่ละครั้งมันล้วนปลุกปลอบกำลังขวัญคิดสนทนากับเงียวเงียวอย่างลำบากยากเย็น มันค่อยดระเตรียมคำพูดที่คิดกล่าวเอาไว้ หากเงียวเงียวย้อนถามมันสมควรตอบอย่างไร หากเงียวเงียวไม่แยแสสนใจมันจะวางตัวอย่างไร...ผลแห่งการลังเล ทำให้มันสูญเสียโอกาสไป

ระหว่างที่คนในพรรคห้าคนอยู่ด้วย คนทั้งห้าล้วนมีนิสัยวุ่นวาย หากสัพยอกมัน ไยมิใช่ทำลายทุกสิ่ง ดังนั้นไม่อาจแสดงออกได้

เมื่อมีชาวเมืองอยู่ด้วย นี่เป็นเมืองชนบท มันจะชวนสนทนากับเงียวเงียวได้อย่างไร ดังนั้นทำไม่ได้

ตอนที่เล่าโซ่วอยู่ด้วย เล่าโซ่วมักสูบกล้องยาเส้น เชี่ยวกุกคิด

ประจบเอาใจ ก็ไม่อาจดำเนินการ ได้แต่เลิกราไป

หากไม่มีผู้อื่นอยู่ด้วย ย่อมเป็นโอกาสอันประเสริฐ จนใจที่หัวใจมันเต้นระรัวราวเภรี เลือดลมพลุ่งขึ้นถึงใบหน้า มือเท้าเริ่มเย็นเฉียบ ลมหายใจกระชั้นถี่เร็ว ชุ่มเสียงสั่นระรัวขึ้นมา

เมื่อถึงตอนท้าย มันละทิ้งโอกาสที่หายากยิ่งนี้ไป

แต่ยามนี้เชียวกุกจะจากไปแล้ว .

มันไม่ทราบว่า ภายภาคหน้าตัวเองยังจะกลับมาหรือไม่?

ต่อให้กลับมา ก็ไม่ทราบว่าใช่จะได้พบกับเงียวเงียวหรือไม่?

“ท่าน...”

เชียวกุกปลุกปลอบกำลังขวัญ กระตุ้นเลือดลมก้าวเท้าเดินออกไป คิดกล่าวคำพูดที่ตระเตรียมไว้ และเต็มเปี่ยมด้วยน้ำใจออกไป แต่แล้วมันไม่ว่าคำพูดใดก็พูดไม่ออก ไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

มันมองดูเงียวเงียวที่งามอย่างเรียบร้อย นุ่มนวล เชื่อฟัง พลันรู้สึกว่าลมปราณโคจรย้อนกลับ เลือดลมแตกซ่าน กำลังขวัญสิ้นสูญ คำพูดที่นึกทบทวนอยู่หลายร้อยเที่ยว ยามนี้จำไม่ได้แม้สักคำเดียว

มันคล้ายเทียนไขที่ถูกเป่าดับเล่มหนึ่งยืนแน่วนิ่งไว้ ทั้งยังมีควันพวยพุ่งขึ้นมา

และคล้ายกับกระต่ายที่ถูกแช่แข็งตัวหนึ่ง ยืนตัวแข็งกับที่

เงียวเงียวก็ถูกชายหนุ่มที่เคลื่อนไหวอย่างกะทันหันผู้นี้ ขู่จนบังเกิดความตื่นตระหนก ช้อนตาคู่งามขึ้น ส่งเสียงที่แผ่วเบากว่าเข็มตกว่า

“มี...เรื่องอันใด?”

ยามกะทันหัน เชียวกุกพลุ่งพล่านใจจนแทบระเบิดออก ถึงกับ

คิดกระโดดหน้าผา

มันไม่กล่าววาจา

มันไม่สามารถถ่ายทอดความรักของมันได้

ในสภาพที่มันไม่อาจทำอะไร ไม่อาจกล่าวอันใด ได้กระทำเรื่องราวหนึ่ง “กล่าว” คำพูดหนึ่ง

มันพลันโน้มหน้าไป จูบที่หน้าผากเงียวเงียวคราหนึ่ง

จากนั้นมันยิ้มอย่างโง่งม ยืนอยู่ที่นั้น คล้ายรอให้ผู้คนดัดสินพิพากษามัน

มันแม้ด้องตาย ก็ปราศจากคำดัดพ้อตำหนิ

และไม่สำนึกเสียใจ

ทั้งนี้เพราะมันกระทำเรื่องนั้นแล้ว

เรื่องที่มันคิดกระทำประการหนึ่ง

ทั้งนี้เพราะมัน “กล่าว” คำพูดนั้นแล้ว

มันใช้จุมพิดเดียว “กล่าว” แทน

เงียวเงียวแตกดันตะลงลาน

นางคล้ายกับจะร้องไห้ออกมา

นางยกมือปิดหน้าวิ่งจากไป แต่กระทั่งด้นคอยังแดงก่ำแล้ว

คราครั้งนี้แม้แต่เล่าโซ่ว เล่าฮก เล่าเตี้ยมจื้อ ทั้งสามผู้เฒ่าล้วนตะลึงลานกับที่

พวกมันแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง

ยามกลางวันแสกๆ เด็กน้อยที่ตอนพุ้ยข้าวยังไม่รู้จักเอี้ยวคอผู้นี้กลับกล้าโน้มหน้าไปจุมพิตเงียวเงียว

นี่จะได้อย่างไร?

แม้กระทั่งเชี่ยวดอก็ดะลึงลาน

แต่นางมีปฏิกิริยารวดเร็ว รีบกล่าวว่า

“ดีดีข้าพเจ้าเป็นเช่นนี้เอง...ตามกฎของครอบครัวเรา...การจูบคนผู้หนึ่ง เพียงแสดงความสนิทสนม หามีเจตนาอื่นไม่...”

นางยิ่งกล่าวยิ่งผิดพลาด ดังนั้นกล่าวว่า

“มัน...มันไม่รู้จักมารยาท ประพฤติผิดธรรมเนียม...ข้าพเจ้าขออภัยต่อเงียวเงียวโกวเนี้ยแทนมัน...”

แต่เงียวเงียวจากไปแล้ว

เพียงแต่ความเอียงอายของนางคล้ายยังทิ้งอยู่ในที่เกิดเหตุ

เชี่ยวตอพลันพบว่า ความเอียงอายของเงียวเงียวงดงามน่าดูยิ่งชวนให้น่าเวทนา ค่อยเข้าใจว่าเชี่ยวกุกไฉนหวั่นไหวใจเพียงนี้ มีรักถึงเพียงนี้

เชี่ยวตอพลันพบว่า ตัวเองกับเงียวเงียวคล้ายเป็นสตรีสองแบบที่แตกต่าง

นางมีชีวิตอยู่ใต้แสงอาทิตย์

เงียวเงียวคล้ายมีชีวิตอยู่ในเงามืด

ดังนั้นนางไม่เคยสังเกตสนใจเงียวเงียว ยามนี้ค่อยนึกออกว่าขณะที่รักษาบาดเจ็บให้แก่แนฮ้วย นางก็อยู่ด้วย ตอนที่หารือว่าจะขึ้นเขาสี่ปั้งชัวไปขอรับการรักษา นางก็อยู่ด้วย เวลาที่วางแผนสร้างถนนที่

เปลี่ยนแปลงได้ เพื่อต้านทานการรุกรานของศัตรู นางล้วนอยู่ด้วย เพียงแต่ตัวเองไม่ได้สังเกตสนใจนางมาก่อน

เมื่อเชี่ยวดอพบว่าเงียวเงียวงดงามเพียงไหน เงียวเงียวก็ไม่อยู่แล้ว

คงเหลือแต่ลมหอมของความเชื่อฟัง

และสำนึกดัดพ้อที่แฝงความเอียงอาย

เงียวเงียวที่ไม่อยู่แล้ว กลับพลุ่งพล่านอยู่ในจิตใจของเชี่ยวดอ ไม่อาจสลัดหลุด สุดที่จะต้านทานไว้ได้

.....

หากมิใช่ทั้งหมดมีความรู้สึกที่ดีต่อเชี่ยวดอเชี่ยวกุกสองเจ้ตี้ หากมิใช่เห็นแก่เชี่ยวดอเชี่ยวกุกเคยช่วยเหลือชาวเมืองต้านทานศัตรู หากมิใช่เชี่ยวดอเชี่ยวกุกถือกำเนิดจากตระกูลสูงศักดิ์ หากมิใช่เล่าโซ่วรู้สึกพึงตาต่อชายหนุ่มที่ดื้อรั้นชอบเอาชัยต่อเชี่ยวกุกอยู่ก่อน หากมิใช่เชี่ยวดอรีบกล่าวคำขออภัย และหากมิใช่เชี่ยวดอเชี่ยวกุกกำลังจะเสี่ยงตายลงจากหน้าผา ไม่หราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร...

ผู้เฒ่าในเมืองเล่าคื้อทั้งหลายคงจับเชี่ยวกกกลืนลงไปทั้งกระดูกแล้ว

เชี่ยวกุกหลังจากกระทำเรื่องนั้น คล้ายกับมีชีวิตเกินพอแล้ว สมองอุ่นอลวน จิตใจร้อนระอุ ตลอดทั้งร่างคล้ายถูกวางอยู่บนเตาเผาก็ปาน

มันลืมสิ้นทุกสิ่ง

ลืมเลือนว่าที่นี้ยังมีผู้อื่น ลืมเลือนว่าพวกมันนึกคิดอย่างไร

มันยังลืมเลือนว่าเคยเกิดเรื่องอะไร ลืมเลือนว่ายามนี้คิดทำอะไร
มันถึงาับลืมเลือนตัวเอง
เพียงจดจำแด่จุมพิดนั้น
ยังมีเงียวเงียวที่งามอย่างช่อนเร้น

คนทั้งหมดทำงานร่วมกัน กล่าวได้ว่าเพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน บุคคลสองคนสนทนาปราศรัย กล่าวได้ว่าถูกอัธยาศัยใจคอ แต่ระหว่างบุรุษสตรี ที่สามารถจุดประกายความรักขึ้น ประการสำคัญสืบเนื่องจากวาสนาผูกพัน

เขากับนางมีวาสนาผูกพันหรือ?

...หากแม้นมีวาสนา เราต้องพบกับนางอีก

...หากไร้วาสนา เราไยต้องมีชีวิตสืบไป?

เพราะเพื่อเงียวเงียว ความคิดคำนึงของเชี่ยวกุกกลับแจ่มชัดขึ้นมา

...ดอนนี้ที่เราต้องกระทำคือลงจากเขาก่อน สั่งแนฮ้วยขึ้นเขาสี่ปั้งชัว ค่อยขอร้องบิดาอย่าได้บุกเมืองเล่าคื้อ บิดาพอถอนตัว เราสามารถมายังเมืองเล่าคื้ออีก เมื่อถึงเวลานั้นไม่มีการศึก ไม่มีการต่อสู้ เราสามารถสู่ขอนางต่อบิดานาง

เชี่ยวกุกยิ่งนึกยิ่งยาวไกล ตัวเบาราวกับจะลอยขึ้น ลอยพลิ้วลงจากหน้าผาสวัสดิภาพฟ้า

เนี่ยได้ดงพลันกล่าววาจาคลี่คลายสถานการณ์ กล่าวกับเตีย-จือเช็งอย่างยิ้มแย้มว่า

“วิชาตัวเบาของเรายังพอใช้ได้ หากเราทิ้งตัวลงไป คงเป็นเช่น

เดียวกับก้อนหินนี้...”

พลางยื่นเท้าเตะหินเล็กๆก้อนหนึ่งลงจากหน้าผา ก้อนหินพร้อมด้วยดิน ทราย เล็กน้อยร่วงพรูลงไปอย่างรวดเร็ว เนี่ยได้ดงยังกล่าวสืบต่อ

“เพื่อเป็นการระลึกถึงเราผู้แซ่เนี่ยที่ร่างแหลกลาญเป็นผุยผงภายหน้าทุกวันที่สี่เดือนหก ขอให้ท่านมายังผาสวัสดิภาพฟ้า จัดเทศกาลสวัสดิภาพฟ้า...”

กล่าวไปกล่าวไป มันยิ้มไม่ออก ไม่สามารถกล่าวสืบต่อแล้ว

ทั้งนี้เพราะสายตาของมันกวาดมองตามก้อนหินที่ร่วงลิ่วลงไปอย่างรวดเร็ว มันคลับคล้ายคลับคลาว่า ก้อนหินนั้นกลายเป็นเรือนร่างเลือดเนื้อของมัน ร่วงลิ่วลงสู่หุบเหวหมื่นวา ไม่มีวันผุดเกิดได้

คนทั้งหมดเร่งรุดเดินทาง บ่ายโฉมสู่ภูเขาสี่ปั้งซัว

ภูเขาตระหง่านง้ำ พสุธาทอดเหยียดยาว ขบวนผู้คนทั้งห้าคล้ายก้อนหินที่กระโดดโลดเต้นได้ห้าลูก วิ่งตะบึงขึ้นสู่ภูเขา

ภูเขาสี่ปั้งซัวคล้ายบ้านเรือนที่ปลูกสร้างติดกันสี่หลัง ยอดเขาทั้งสี่ลูกเชื่อมต่อกัน โดยมีหุบเหวกั้นแบ่งแยกเป็นเอกเทศ

ดอนที่ลงจากหน้าผาสวัสดิภาพฟ้า เซี่ยวตอแทบเข้าใจว่าตัวเองต้องตายแล้ว

ตลอดรายทางที่ลงจากหน้าผา ตั่งปาอวงคอยดูแลนาง มีอยู่หลายครั้งที่นางแทบเพลี่ยงพล้ำพลัดตก ล้วนเป็นตั่งปาอวงประคองไว้ทันเวลา

แต่เวลาที่ไร้เรื่องราว ดั่งปาอวงจะอยู่ห่างจากเชี่ยวตอ มอบหน้าที่ดูแลเชี่ยวตอให้แก่เนี่ยได้ดง

ดูท่ามันรักษาคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้แก่อาลี้และยีจ้วงจื้อยิ่ง

มันไม่ขอเอารัดเอาเปรียบต่อพี่น้องทั้งสอง

ยิ่งไม่เอารัดเอาเปรียบเชี่ยวตอ

มิหนำซ้ำบนหลังมันยังแบกร่างแนฮ้วยไว้

ขณะที่ลงจากหน้าผาสวัสดิภาพฟ้า บนร่างแนฮ้วยมีปากแผลห้าแห่ง

ปากแผลล้วนเป็นเช่นเดียวกัน บางแห่งคล้ายกำลังหัวร่อ บางแห่งคล้ายกำลังร้องไห้ ล้วนกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน

ปากแผลเหล่านี้คล้ายแพร่ขยายพันธุ์ได้ไม่ถึงสองวันก็เพิ่มปากแผลอีกสี่แห่ง

วิชาตัวเบาของเนี่ยได้ตงไม่สูงเยี่ยมนัก แต่คิดลอยตัวลงจากหน้าผาสวัสดิภาพฟ้า ยังพอกระทำได้

เชี่ยวกุกกลับห้าวหาญไม่พรั่น หลังจาก “จุมพิต” นั้น มันคล้ายกลายเป็นวชิรคงกระพัน...อย่างน้อยมันเองเข้าใจเช่นนั้น

พอลงจากหน้าผาสวัสดิภาพฟ้า เชี่ยวตอ เชี่ยวกุกก็ชื้อม้าเร็วสี่ตัวควบขับสู่ภูเขาสี่ปั้งชัว

เมื่อถึงเชิงเขา ม้าทั้งสี่เหน็ดเหนื่อยจนน้ำลายฟูมปาก คนทั้งสี่ตกลงใจละทิ้งม้า ทุ่มเทวิชาตัวเบาขึ้นเขา ยังรวดเร็วยิ่งกว่า

ตอนลงจากหน้าผาสวัสดิภาพฟ้า ดั่งปาอวงทำหน้าที่นำทาง แต่พอบรรลุถึงภูเขาสี่ปั้งชัว เชี่ยวตอกับเชี่ยวกุกเป็นฝ่ายนำทางเอง

ยามนั้น แนฮ้วยกำลังครวญครางบนแผ่นหลังของตั่งปาอวง มิใช่คนผู้หนึ่งครวญคราง หากแต่เป็นเสียงครวญครางห้าเสียง เป็นปากแผลบนร่างของเขาส่งเสียงครวญคราง

เชี่ยวดอกล่าวว่า

“พวกเราขึ้ เขาชิมปั้งชัว (ภูเขาห้องหัวใจ) ก่อน

เจ้าของภูเขาชิมปั้งชัวเป็นโป๊ยเก้าพั่วพั้ว (นางเฒ่าแปดเก้า) นางมีอายุแปดสิบกว่าปี แต่คนชราจิตใจยังอุ่นระอุ ขอเพียงนางเห็นว่า ผู้มามีความจริงใจพอ ล้วนยินยอมช่วยเหลือผู้คน

ข้าพเจ้าเคยพบนางเมื่อนานมาแล้ว ท่านผู้เฒ่ารักข้าพเจ้ายิ่ง พวกเราลองไปขอให้นางตรวจดูก่อน หากนางรักษาได้ พวกเราก็ไม่ต้องขอร้องผู้อื่นแล้ว

เจ้าภูเขาทั้งสี่ล้วนมีนิสัยประหลาดพิกล มาตรว่าอยู่ใกล้ยิ่ง แต่ต่างยึดครองภูเขาคนละลูก ไม่ยอมไปมาหาสู่กัน

พวกเขาล้วนแตกฉานวิชาแพทย์ มิหนำซ้ำมีวิธีการรักษาที่ประหลาดพิกลมากหลาย แต่คิดขอให้พวกเขารักษาเยียวยาไม่ง่ายดาย เพียงแต่ภูเขาสี่ปั้งชัวที่พวกเขาพักอาศัย เป็นสถานที่ของบิดาเรา เมื่อให้พวกเขาพักอาศัย พวกเขาสมควรมีเยื่อใยต่อข้าพเจ้า หาไม่สมควรเห็นแก่หน้าบิดาข้าพเจ้าบ้าง ในยุทธจักรยังไม่มีผู้ใดกล้าไม่เห็นแก่หน้าบิดาข้าพเจ้า”

นางเอ่ยถึงตอนนี้ พลันฉุกคิดว่า นี่เป็นการแสดงe กว่า ยอดขุนพลสยองขวัญมีชื่ออื้อฉาวทั่วแผ่นดิน ดังนั้นไม่มีผู้ใดไม่กลัวเกรง

นางไม่ต้องการครุ่นคิดสืบไป ดังนั้นวกเข้าสู่หัวข้อสนทนาว่า

"ภูเขาสี่ปั้งชัวพักอาศัยด้วยยอดฝีมือตระกูลอุนร้านเล่ายี่ห้อสี่คน ประกอบด้วยคนของหน่วยยี่ห้อเล็กที่จัดสร้างพิษ หน่วยยี่ห้อใหญ่ที่เก็บรักษาพิษ หน่วยยี่ห้อดายที่ใช้พิษ หน่วยยี่ห้อเป็นที่สกัดพิษ นางเฒ่าแปดเก้าความจริงก็แซ่อุนนามชุ้ง นางเป็นยอดฝีมือในการจัดสร้างพิษ คนแก้กระพรวนควรเป็นคนผูกกระพรวน ข้าพเจ้าคาดว่าคนขจัดพิษสมควรเป็นคนที่จัดสร้างพิษจึงถูกต้อง

ตั่งปาอวงกล่าวด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า

"อยู่ดีๆนางเฒ่านี้ไฉนเรียกว่านางเฒ่าแปดเก้า?"

เซี่ยวตอกล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

"เมื่อสี่สิบปีก่อนยอดฝีมือตระกูลอุนร้านเล่ายี่ห้อจำนวนเก้าสิบคนฝ่าขึ้นผดุงคุณธรรมบู๊ลิ้ม กลับเผชิญการตอบโต้จากตระกูลถังมณฑลเสฉวนที่ถนัดในการใช้พิษและอาวุธลับ กับตระกูลลุ้ยแห่งตึกอสนีบาตแดนกังหนำ รวมทั้งตึกหกหุนครึ่ง สูญเสียกำลังไปแปดสิบเก้าคน คงเหลือแต่อุนชุ้ง ทั้งยังเป็นทั้งหมดสละชีวิตคุ้มครองนาง นางค่อยรักษาชีวิตไว้ได้ เหตุการณ์ครั้งนี้เป็นผลจากการคำนึงถึงคุณธรรมธัมมะ ความกระตือรือร้นถูกน้ำเย็นราดรดใส่ อุนชุ้งเพื่อรำลึกถึงบทเรียนครั้งนี้ และรำลึกถึงผู้เสียชีวิต จึงเรียกตัวเองเป็นนางเฒ่าแปดเก้า และใช้ฉายานี้มาเป็นเวลาสี่สิบปี..."

เนี่ยไต้ดงกล่าวเสริมว่า

"ฟังว่าเหตุการณ์ครั้งนี้ ทำให้ร้านเล่ายี่ห้อศึกษาค้นคว้าพิษยิ่งกว่าเดิม"

ตั่งปาอวงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เพราะเหตุใด?”

เนี่ยได้ตงกล่าวว่า

“พิษสามารถฆ่าคนโดยไร้สภาพ ถึงกับไม่ต้องลงมือ ก็สามารถทำลายฝ่ายตรงข้าม บางครั้งพิษที่มีปริมาณเท่าปลายนิ้วก้อย สามารถสังหารผู้คนทั้งสำนัก หากฝึกวิชาบู๊ ต่อให้สามารถต้านทานศัตรูนับหมื่นก็ต้องเสี่ยงอันตรายลงมือด้วยตัวเอง คนที่แพร่พิษกลับสามารถฆ่าคนในระยะห่างพันลี้ ตัวเองนั่งเสพสุราอยู่ในบ้านช่อง”

ตั๋งปาอวงใช้ลิ้นเลียฟันทองในปาก กล่าวว่า

“น่ากลัวนัก เพียงแต่คนที่ใช้พิษ แม้ได้ชัยก็ไม่น่าภาคภูมิ”

เนี่ยได้ตงกล่าวว่า

“แต่มีบ้างบางคน เพียงคำนึงถึงชัยชนะ ขอเพียงรักษาผลประโยชน์และตำแหน่งของตัวเองไว้ ไม่ว่าวิธีการใดก็ไม่คำนึงถึง”

มันกล่าวอีกว่า

“ยังมีคนอีกชนิดหนึ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่า”

ตั๋งปาอวงส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม เนี่ยได้ตงกล่าวว่า

“พวกมันฆ่าคน ไม่แน่ว่าต้องการมีชื่อ ไม่แน่ว่าหวังผลประโยชน์แต่สำหรับกับพวกมัน การฆ่าคนทำร้ายคนเป็นความสุขสมชนิดหนึ่ง เป็นความบันเทิงชนิดหนึ่ง หากฆ่าคนที่ยากฆ่าได้คนหนึ่ง จะมีความสุขราวแต่งบทกวีที่ดีบทหนึ่ง”

ตั๋งปาอวงกล่าวว่า

“ท่านหมายถึงแม่ทัพกุหลาบหนู?”

เชี่ยวตอพลันกล่าวว่า

"ถึงแล้ว"

ช่วงเวลานั้นปากแผลของแนฮ้วยเกิดการเปลี่ยนแปลงอีก

ปากแผลของเขาคล้ายส่งเสียงครวญครางได้ กล่าววาจาได้

ไม่มีผู้ใดฟังวาจาเหล่านั้นออก

อาจบางทีที่นี่เป็น "ภาษาของปากแผล"

ระหว่างนี้ปากแผลของแนฮ้วยยังแปรสภาพ

มันเปลี่ยนเป็นไม่คล้ายปากแผล หากแต่คล้ายถาดกลมเหลืองอ่อนหลายใบ งอกเงยอยู่นอกร่าง ทั้งไม่สามารถตัดทิ้ง และกระเพื่อมเคลื่อนไหวได้

ปากแผลนี้คล้ายซุกซ่อนไว้ด้วยชีวิตที่น่าสะพรึงกลัวชนิดหนึ่ง

คล้ายเผ่าพันธุ์อันชั่วร้ายพันธุ์หนึ่ง

ดีที่ยามนั้น ทั้งหมดขึ้นมาถึงบนยอดเขาซิมปั้งชัว (ภูเขาห้องหัวใจ) แล้ว

ยอดเขาของภูเขาซิมปั้งชัวมีลักษณะคล้ายหัวใจดวงหนึ่ง

บนภูเขามีห้องหับเป็นรูปหัวใจดวงหนึ่ง

ห้องหับลงรักสีดำ

เมื่อเปิดประตูออก ภายในห้องเป็นสีแดงหม่น

ท่านสามารถได้ยินเสียงเต้นของหัวใจ ที่หนักหน่วงราวเภรี โดยไม่ทราบว่าตัวเองพลัดตกลงไปในกล่องหัวใจของมังกรดึกดำบรรพ์ตัวหนึ่ง หรือว่าเสียงเต้นของหัวใจดังถึงเยื่อหู

สตรีที่มาเปิดประตู ไม่คล้ายมีอายุแปดสิบปี
หากแต่คล้ายมีอายุสี่สิบปี
นางมีผมสีเงินทั่วศีรษะ
...ผมเผ้าของนางกลับกลายเป็นขาวโพลนทั่วศีรษะ ตั้งแต่ค่ำคืนที่พวกพ้องร่วมสำนักของนางทั้งแปดสิบเก้าคนเสียชีวิตหมดสิ้น

แต่รูปโฉมของนางหาชราภาพไม่

...ก่อนที่จะล้างแค้นให้แก่พวกพ้องทั้งแปดสิบเก้าคน นางตั้งใจว่าตัวเองจะไม่ชราร่วงโรยลง

พลังสมาธิของนางฝากไว้กับวิญญาณที่ล่วงลับทั้งแปดสิบเก้าดวงนั้นตลอดกาล

.....

ขณะที่นางออกมาเปิดประตู ท่าทางดุร้ายยิ่ง

ภายในห้องกำลังต้มน้ำแกงเดือดพล่าน ต้มจนเกิดฟองเดือด
อารมณ์ของนางดูไปคล้ายน้ำแกงที่เดือดพล่านหม้อนั้น
ในน้ำแกงคล้ายยังมีสิ่งใดเคลื่อนไหวอยู่
สารรูปของนางดุร้ายยิ่ง แต่หลังจากที่นางพบเห็นเชี่ยวดอท่าทางก็อ่อนลงมากนัก

นางถามว่า

"ท่านมาทำอะไร? คิดทวงถามภูเขาซิมปั้งชัวกลับคืนไป?"

ฟันของนางหลุดร่วงไปบ้าง ตอนกล่าววาจาบังเกิดเสียงดังชี่ชี่คล้ายกับเสียงน้ำแกงในหม้อที่อยู่ภายในห้องสีแดงนั้น

เชี่ยวดอตอบอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

"มิใช่ ข้าพเจ้าขอให้ท่านรักษาเขา"

นางเฒ่าแปดเก้าสั่นศีรษะ พลันยื่นมือที่ซูบกรังดุจกรงเล็บเหยี่ยวออก ฉุดลากแนฮ้วยเข้าห้องไป ดั่งปาอวงใจหายวาบ ขณะจะเข้าขัดขวางเซี่ยวดอรีบสั่นศีรษะห้ามปรามไว้

นางเฒ่าแปดเก้าถามว่า

"เราไยต้องช่วยเหลือมัน?"

เซี่ยวดอตอบว่า

"ท่านช่วยเหลือเขา ข้าพเจ้าจะขอให้บิดาอนุญาต...ท่านอยู่บนภูเขาซิมปั้งซัวไปชั่วชีวิต โดยไม่ขับไล่ท่านไป"

นางเฒ่าแปดเก้าส่งเสียงหัวร่อดังซี่ซี่ เผยเห็นเหงือกสีแดงก่ำ

ดั่งปาอวงมองดูน้ำแกงที่เดือดพล่านหม้อนั้น พบว่ามี "สิ่งของ" แหวกว่ายอยู่ในน้ำแกง

ที่แท้เป็นปลา

ปลาเจ็ดแปดตัวแหวกว่ายอยู่ในน้ำเดือดด้วยความเบิกบานหรรษา ปลาแต่ละตัวคล้ายรับบาดเจ็บ เกล็ดกะเทาะหลุดร่วง แต่ยังไล่ขับกันและกัน

นางเฒ่าแปดเก้าพลันแบะปกเสื้อของแนฮ้วยออก พอเห็นปากแผลปากแผลเหล่านั้นก็รวมตัวกัน แสยะหน้าล้อเลียนนาง

นางเฒ่าแปดเก้าหน้าแปรเปลี่ยนไป ท่าทียิ่งดุร้าย พลันคว้าจับมือของแนฮ้วยแช่ลงในน้ำแกงที่เดือดพล่าน สร้างความแตกตื่นแก่ดั่งปาอวง เซี่ยวดอ เซี่ยวกุก และเนี่ยไต้ตงจนร้องว่า

"ทำไม่ได้"

มีปลาในน้ำเดือดสองตัว กลับอ้าปากดูดหลังมือข้องแนฮ้วย ดั่งปาอวงร้องว่า

“นางเฒ่าวิกลจริต ท่านทำอะไร?”

พลางชิงตัวแนฮ้วยกลับมา มือของแนฮ้วยมีควันพวยพุ่ง แต่ตัวเองคล้ายไม่มีความรู้สึก

ทรวงอกของนางเฒ่าแปดเก้าสะท้อนขึ้นลง นางความจริงผ่ายผอมจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก สองไหล่ลู่ขึ้น ยามนี้ยิ่งพลุ่งพล่านใจราวกับแผ่นไม้ที่สั่นไหวใบหนึ่ง นางถามว่า

“มันถูกพิษเลือดดำ?”

เชี่ยวตอกล่าวว่า

“พั่วพั้วโปรดช่วยเหลือเขา”

“มันไม่มีหนทางช่วยเหลือแล้ว เราช่วยเหลือไม่ได้”

เชี่ยวตอยังไม่ละความพยายาม กล่าวว่า

“พั่วพั้วโปรดเพียรพยายามเถอะ”

นางเฒ่าแปดเก้ากล่าวอย่างยืนกรานว่า

“เราทำไม่ได้”

นางผลักไสเชี่ยวตอ ที่น่าประหลาดคือ คนที่นางผลักไสคือเชี่ยวตอ แต่กลับ “ผลักไส” ดั่งปาอวง เนี่ยได้ตงและเชี่ยวกุกออกจากห้องหัวใจด้วย นางกล่าวอีกว่า

“พิษเลือดดำเป็นพิษของตระกูลอุน เราสามารถขจัดพิษของสำนักอื่น แต่ไม่สามารถขจัดพิษของตระกูลอุน เราเป็นคนของหน่วยยี่ห้อเล็กที่จัดสร้างพิษ ที่เราค้นคว้าเป็นเชียตุยฮื้อ (ปลาไล่บาดเจ็บ) เรา

แบบมันไม่ได้”

นางทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งปิดประตูลง

ขณะที่นางปิดประตูลงเหลือเพียงช่องหนึ่ง เชี่ยวดอรีบถามว่า

“อย่างนั้นผู้ใดจึงรักษาเขาได้?”

นางเฒ่าแปดเก้าร้องเสียงแหลมเล็กว่า

“ไปเสาะหาอุนเอียะอั้งแห่งหน่วยยี่ห้อเป็นที่ขจัดพิษเถอะ มันอยู่บนภูเขาลูกที่สาม นามจิ้วปั้งซัว (ภูเขาห้องสุรา) แต่มันเพียงดื่มสุราไม่แน่ว่ายอมรักษาเยียวยา”

คนที่หน้าห้องทั้งสี่หันมามองหน้ากัน

เชี่ยวกุกร้องเพ้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า

“ตัวประหลาดนัก”

ดั่งปาอวงคล้ายกลับกลายเป็นนักปรัชญาที่เห็นซึ้งถึงชีวิตผู้หนึ่งกล่าวว่า

“มิใช่ สำหรับผู้คนบางคน ความประหลาดเป็นความสุขชนิดหนึ่ง”

ตอนที่ 7
กงจี๊อสามไห

ในโลกมีคนที่กระตือรือร้นมากหลายได้รับบาดเจ็บทางใจ ด้วยนั้นต่อให้ตอนที่ช่วยคน รักเกื้อกูลคน ยังคงเย็นชากระด้าง หากมิใช่หวั่นไหวใจไม่หวั่นไหวอารมณ์ ก็เพียงหวั่นไหวอารมณ์ไม่หวั่นไหวใจ ต่อให้หวั่นไหวใจหวั่นไหวอารมณ์ ก็ไม่แสดงออกทางสีหน้า

นื้อ เนื้อ เนื้อ...บนเตียงมีเนื้อจำนวนมาก

นั่นเป็นเลือดเนื้อ

เนื้อที่หั่นเป็นชิ้นๆ ยังมีเลือดไหลซึมออกมา

เลือดเนื้อไม่น่าประหลาด

แต่เลือดเนื้อเหล่านี้ไม่ได้อยู่ในหม้อ ไม่ได้อยู่ในต้มกับข้าว หากแต่วางเรียงอยู่บนตั่งเตียง

เลือดที่หยดหยาด

เนื้อที่กองสุม

ที่สร้างความลี้ลับแก่ผู้พบเห็นคือ กลับมีปลาลายพร้อยสามสี่ตัวคีบคลานออกจากอ่างปลา คลานถึงเตียงไม้ไผ่ กัดกลืนเลือดเนื้อเหล่านั้น

เป็นการใหญ่

...มิใช่แหวกว่าย หากแต่ขดตัวแล้วยืดออกราวกับตัวหนอน ดังนั้น เมควรบอกว่าคืบคลาน

ที่น่าประหลาดยิ่งกว่าคือ ปลาเหล่านี้มีขนาดไม่ถึงฝ่ามือ บางตัวยังเล็กกว่านิ้วหัวแม่มือ พวกมันกัดกินเลือดเนื้อมากมายปานนั้น ท้องไม่พูนขึ้น และไม่เห็นพองโต ทำให้ผู้คนขบคิดไม่เข้าใจว่า เนื้อเหล่านั้นย่อยไปที่ใด .

ปลาพอรับประทานเนื้ออิ่มหนำ ก็คืบคลานกลับไปในอ่าง
ในอ่างย่อมมีน้ำ
แต่นั่นเป็นน้ำลักษณะพิเศษชนิดหนึ่ง
เป็นน้ำที่เคลื่อนไหวไม่ได้
น้ำที่แหวกว่ายไม่ได้
เป็นน้ำแข็ง
น้ำที่แข็งตัวย่อมเป็นน้ำแข็ง
น้ำแข็งย่อมเย็นยิ่ง
แต่ปลาเหล่านี้คล้ายไม่กลัวความเย็น
พวกมันคืบคลานไปในอ่างน้ำแข็งเอง มุดไปในน้ำแข็ง จากนั้นผนึกแข็งตัวไม่เคลื่อนไหวส่วนน้ำแข็งที่แตกออกก็รวมตัวกันอย่างประหลาด พวกมันถูกฝังอยู่ในก้อนน้ำแข็ง เห็นถนัดชัดตา คล้ายกับคงอยู่มาแต่บรรพกาลแล้ว

...นี่เป็นปลาอะไร?
ปลาที่คืบคลานได้ รับประทานเนื้อ อยู่ในก้อนน้ำแข็ง?

ชมดูถึงดอนนี้ แสงโคมก็ดับไป
ภายในห้องกลับคืนสู่ความมืดมิดสนิททั่ว
นี่ความจริงเป็นห้องมืดมิดหลังหนึ่ง
ห้องมืดมิดที่ยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้า แต่ชีวิตของตัวเองอาจดกไป
ในเงื้อมมือของผู้อื่นได้ทุกเมื่อ

ปากแผลของแนฮ้วยเลวร้ายลงอีก

ปากแผลของเขาเคลื่อนย้ายได้ ขยายใหญ่ เจริญพันธุ์ สามารถส่งเสียง ถึงกับเปลี่ยนเป็นแสยะหน้าล้อเลียน ยามนี้มันยังส่งเสียงราวกับฟันที่เสียดสีกัน หากใช้ความสังเกต จะพบว่า “ปากแผล” เหล่านั้นกำลังขบเขี้ยวกลืนกินเลือดเนื้อรอบปากแผล

ดั่งปาอวงถึงกับร้องว่า

“มารดาของเรา นี่เป็นพิษอันใด คล้ายกับจะระเบิดออกก็ปาน?”

เชี่ยวตอ เชี่ยวกุก เนี่ยได้ดง และดั่งปาอวงล้วนไม่กล้ารอคอยสืบไป

ทั้งนี้เพราะอาการของแนฮ้วยแสดงว่าไม่อาจรอคอยสืบไป
ทั้งหมดเดินทางสู่ภูเขาลูกที่สอง
เป็นภูเขาอ่ำปั้งชัว (ภูเขาห้องมืดมิด)

ภูเขาสี่ปั้งชัวนี้มีลักษณะพิเศษพิสดาร ต่อให้ทั้งหมดคิดไปยังภูเขาจิ้วปั้งชัว (ภูเขาห้องสุรา) ซึ่งเป็นภูเขาลูกที่สาม เพื่อขอรับการรักษาจากอุนเอียะอั้ง ก็ต้องผ่านภูเขาอ่ำปั้งชัว ซึ่งเป็นภูเขาลูกที่สอง

เมื่อผ่านภูเขาอ่ำปั้งชัว -เชี่ยวตอทราบว่าตระกูลอุนมียอดฝีมือท่านหนึ่ง พักอยู่ในห้องอ่ำปั้ง (ห้องมืดมิด)

เป็นทั้งยี่ไต้ซือ

เชี่ยวตอตกลงใจไปหาทั้งยี่ไต้ซือก่อน

...ไม่แน่ว่ากงจื้อสามไหอุนเอียะอั้งไม่ยอมรักษา

...ไม่แน่ว่าทั้งยี่ไต้ซือสามารถรักษาได้

ดังนั้นนางเคาะประตูข้องห้องมืดมิด

ขณะที่ประตูเปิดออก ปรากฏความมืดมิดเป็นแผ่นผืน

จวบกระทั่งคนในห้องถือโคมออกมา ทั้งหมดค่อยเห็นสภาพภายในห้องชัดดา

หลังจากเห็นสภาพในห้องหัวใจ ตั่งปาอวงถึงกับร้องเสียงพิกลยามนี้มันมาเห็นสภาพในห้องมืดมิดต้องส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกว่า

“มารดาของเรา ในโลกกลับมีสถานที่เช่นนี้ นี่น่ากลัวไปแล้ว”

ดีที่อาสี้ไม่ได้ร่วมทางมา ดังนั้นไม่มีคนขานรับคำพูดของมัน

ตั่งปาอวงรู้สึกอ้างว้างอยู่บ้าง

คนที่เปิดประตูพอพบเห็นเชี่ยวดอ ก็จุดโคมขึ้น

แสงโคมไฟขับไล่ความมืดมิดไป

ดังนั้นทั้งหมดเห็นแล้ว

ปลาที่กินเนื้อ น้ำแข็งที่เลี้ยงปลา ยังมีคนที่ถือโคม กลับเป็นนักบวชที่เพียงเห็นส่วนใบหน้า ไม่เห็นช่วงเอวผู้หนึ่ง

ในแสงโคมสีเขียวชีด ใบหน้าของนักบวชคล้ายดินขาวที่เคลื่อนไหวได้กองหนึ่ง

เชี่ยวดอเม้มริมฝีปาก ระงับความดื่นดระหนกเอาไว้ เดินเข้าไปเรียกอย่างนอบน้อมว่า

“ทั้งยี่ได้ชือ ข้าพเจ้าคือเชี่ยวดอ”

ขณะที่เชี่ยวดอออกจากห้องหัวใจ เดินทางสู่ห้องมืดมิด เคยบอกต่อคนทั้งหมดก่อนว่า

“ผู้ดูแลห้องมืดมิดคือทั้งยี่ได้ชือ มันเมื่อหนุ่มฉกรรจ์ประพฤติตัวเจ้าสำราญ พอย่างเข้าบั้นปลายของชีวิด เกรงว่านิสัยยังประหลาดพิกลกว่านางเฒ่าแปดเก้าอีก”

ดั่งปาอวงแทบร้องคำ “มารดาของเรา” ออกมาอีก

นางเฒ่าแปดเก้าคนเดียว ก็ประหลาดพิกลจนผู้คนแทบทนทานไม่ได้ อย่าว่าแต่ยังมีทั้งยี่ได้ชืออะไรนั่นอีกคนหนึ่ง

มันนึกเสียใจที่พี่น้องร่วมสาบานของมันไม่ได้ร่วมทางมา หาไม่คงต้องสนุกสนานมากแล้ว

...เอาเถอะ รอถึงโอกาสหน้าพบกันใหม่ มันคงมีเรื่องราวที่หวาดเสียวอันดราย เหตุการณ์ที่ประหลาดพิสดารบอกเล่าไม่หมดสิ้น

ดั่งปาอวงกล่าวว่า

“ทั้งยีอันใด นามนี้ประหลาดพิกลนัก”

เดียได้ดงยิ้มพลางกล่าวว่า

“เชี่ยวดอโกวเนี้ยมิใช่บอกว่า คนผู้นี้เมื่อหนุ่มฉกรรจ์ประพฤติเจ้าสำราญหรอกหรือ ท่านตีความจากข้อนี้ สมควรคาดเดาออกว่า

ทั้งมีหมายถึงฮวงทั้ง (เหลวแหลก) เอง”

มันบอกเล่าว่า

“มันเคยประพฤติเหลวแหลก แต่แล้วป่วยเป็นโรค นับแต่นั้นแยกตัวออกจากยุทธจักร ซ่อนตัวในห้องมืดมิดบนภูเขาสี่บั้งชัว ทำหน้าที่เก็บรักษาพิษ”

...ที่แท้เป็นเช่นนี้

ดั่งปาอวงค่อยได้คิด กล่าวว่า

“เสแสร้งแกล้งดัดนัก”

เซี่ยวตอรีบกล่าวว่า

“เมื่อถึงห้องมืดมิด ท่านอย่าได้กล่าวเหลวไหล”

ดั่งปาอวงแลบลิ้นออกมา เผยเห็นฟันสีทองทั้งสามซี่

ตลอดรายทางมันเชื่อฟังวาจาของเซี่ยวตอ เซี่ยวตอให้มันอย่าได้กล่าววาจา มันก็ไม่กล่าววาจา

แต่ก่อนที่จะพบหน้าทั้งยีชิงแซ มันยังสามารถกล่าววาจา

มันมีนิสัยทำเรื่องเล็กน้อยให้เป็นเรื่องใหญ่อยู่แล้ว แต่พอขึ้นสู่ภูเขาอ่ำปั้งชัว ยามกลางวันแสกๆพลันกลับกลายเป็นมืดฟ้ามัวดิน ดั่งปาอวงยามไม่ทันระวัง เหยียบเท้าไปในหลุมโคลน ต้องส่งเสียงร้องออกมาว่า

“มารดาเจ้าเถอะ นี่เป็นสถานที่อุบาทว์อันใด กลับกระตุกขาของบิดาไปหามารดาเจ้า...”

เนี่ยไต้ดงรีบส่งเสียงชู่คำหนึ่ง

ดั่งปาอวงไม่เข้าใจ ยังกล่าวว่า

“ซู่อันใด เราหาได้ด่าท่านไม่ เราถล่มมารดาที่ดำมืดนั้น...”

เนี่ยไต้ตงกระซิบบอกว่า

“เราไม่เป็นไร แต่ที่นี้มีเซียวตอโกวเนี้ย”

คราครั้งนี้ดั่งปาอวงค่อยเข้าใจความหมายของเนี่ยไต้ตง

โชคร้ายที่ยามอยู่ในความมืดสลัว มันเตะถูกหินใหญ่อีกก้อนหนึ่ง มันแทบส่งเสียงด่าทอออกมา แต่ก่อนด่าทอกลับเหลือบเห็นแววตาของเนี่ยไต้ตง ดังนั้นเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

“เราฮั้วชัวถล่มคุนลุ้นชัวของท่าน ที่นี้ในปีหนึ่งไม่มีแสงอาทิตย์สามร้อยหกสิบสี่วันหรือไร ทั่วทั้งภูเขาลื่นไถล เต็มไปด้วยตะไคร่เขียวง่อไบ๊ชัว เราจัดการภูเขาซงชัวของมัน”

เซี่ยวกุกกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ท่านทำอะไร?”

“เรากำลังด่าทอ”

เซี่ยวกุกสงสัยใจกว่าเดิม กล่าวว่า

“ที่ท่านด่าเป็นอะไร?”

“ท่านต้องการให้เรากล่าวตั้งแต่ต้นใหม่หรือ?”

เนี่ยไต้ตงรีบกล่าวว่า

“ไม่ได้ ท่านด่าเช่นนี้ เซี่ยวตอโกวเนี้ยยังคงฟังออก”

ดั่งปาอวงหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

“นั่นเป็นวิธีด่าทอของพรรคห้าคนเรา เรายังมีวิธีด่าทอที่เป็นเอกเทศของเรา”

ไม่ทันขาดคำ มันก็หล่นตูมลงในบึงน้ำเล็กๆแห่งหนึ่ง

เสียงเกรียวกราวคราหนึ่ง มันพอโผล่ศีรษะขึ้นจากน้ำ ก็ด่าทอว่า

“เรา...จันทราของมัน และ ○ ของท่าน”

คราครั้งนี้เชี่ยวตอ เชี่ยวกุกและเนี่ยได้ดงพากันถามว่า

“ท่านว่าอะไร?”

ดั่งปาอวงเห็นเชี่ยวตอโน้มหน้ามาถามไถ่ด้วย ดังนั้นไม่สะดวกกับการบ่งบอก ทางหนึ่งปาดเช็ดคราบน้ำบนใบหน้า ทางหนึ่งกล่าวว่า

“เราหมายความว่าภูเขาสดใส น้ำดระการ อาทิตย์ลอยสูงเด่น สมโชยเฉื่อยฉิว...”

“ภูเขาสดใสน้ำดระการ? อาทิตย์ลอยสูงเด่น?”

เชี่ยวกอกล่าวพลางมองดูฟ้าที่มืดครึ้ม พื้นดินที่เลือนสลัว รู้สึกว่าคนดำที่เปียกชุ่มผู้นี้ คล้ายดาวน้อยที่ร่วงหล่นลงจากเหนือฟ้าโดยที่ไม่ทันระวังก็ปาน

เมื่อมีดั่งปาอวงอยู่ด้วย ตลอดรายทางไม่ประหวั่นลนลาน ยิ่งไม่กลัวความอ้างว้าง

...ดั่งปาอวงคนเดียว ก็ครึกครื้นปานนี้ หากพรรคห้าคนมาโดยพร้อมหน้า ยังจะได้อย่างไร

ในท้องฟ้าที่มืดครึ้มจนยื่นมือเพียงเห็นแปดนิ้ว ทั้งหมดมาถึงหน้าห้องเล็กๆ ซึ่งปลูกโดดเดี่ยวอยู่บนยอดเขา เคาะประตูอยู่ครึ่งค่อนวัน ประตูยังไม่เปิดออก คล้ายกับผู้คนภายในเสียชีวิตไปเจ็ดแปดสิบปีแล้ว

สุดท้ายเชี่ยวกุกร้องว่า

“กระโถนบ้วนเสมหะปรากฏ บงการทั่วทั้งแผ่นดิน ทั้งสัมมาชีพและมิจฉาชีพ มิกล้าไม่ปฏิบัติตาม”

คราครั้งนี้ดั่งปาอวงถามอย่างสงสัยใจว่า

“ท่านร้องอันใด?”

แต่แล้วประตูพลันเปิดออก

เสียงเปิดประตูคล้ายเสียงแผดร้องของคนผู้หนึ่ง

จากนั้นทั้งหมดเห็นสภาพในห้องมืดมิด

ยังมีชายชราที่พอกทาดินขาวอยู่บนใบหน้าผู้หนึ่ง ยืนอยู่หลังประตู

เป็นทั้งยี่ได้ชือ

ทั้งยี่ได้ชือถามเสียงเย็นชาว่า

“พวกท่านทำอะไร? พิษของเราเก็บรักษาไว้หาได้ขายแก่ผู้คนไม่”

ดั่งปาอวงอดถามมิได้ว่า

“อย่างนั้นกำนัลแก่ผู้คนหรือไม่?”

เชี่ยวดอเหยียบเท้ามันคราหนึ่ง

ดั่งปาอวงร้องโอยออกมา ทั้งยี่ได้ชือถลึงตาใส่คราหนึ่ง ใบหน้ามันพอกเต็มไปด้วยดินขาว เพียงเผยเห็นดวงตาที่แวววับ

เชี่ยวดอรีบกล่าวว่า

“เขาเป็นสหายของข้าพเจ้า”

ทั้งยี่ได้ชือกล่าวว่า

“เห็นแก่ข้อนี้ เราเพียงแพร่พิษทำลายคิ้วของมันข้างหนึ่ง”

ขณะกล่าว คาดว่ากล้ามเนื้อใบหน้าสั่นไหวเล็กน้อย เป็นเหตุให้

ดินขาวบนใบหน้าร่วงหลุดลงมา

ตั่งปาอวงแยกเขี้ยวหัวร่อเผยเห็นฟันทองกล่าวว่า

"ท่านคิดแพร่พิษต่อเรา? เกรงว่าไม่ง่ายดายปานนั้น..."

ไม่ทันขาดคำ รู้สึกคันที่หน้าผากด้านซ้ายอยู่บ้าง พอยกมือปาดเช็ดกลับปาดเอาขนคิ้วหลุดลงมาข้างหนึ่ง

ขนคิ้วทั้งข้างอยู่บนใจกลางฝ่ามือมัน

ตั่งปาอวงอ้าปากค้าง ไม่ทันมีโทสะ กลับแตกตื่นตะลึงลาน

ทั้งยี่ได้ซือกล่าวว่า

"ดีที่ท่านบ่งบอกโดยเร็ว ขณะที่มันหัวร่อพิษก็โชยเข้าลำคอมันเรารั้งกลับมากว่าครึ่ง ดังนั้นมันเพียงคิ้วหลุดไปข้างหนึ่ง"

จากนั้นมันถามว่า

"พวกท่านมาทำอะไร? เป็นได้เจียงกุนใช้พวกท่านมาหรือไม่?"

น้ำเสียงของมันปราศจากความรู้สึกใด มิหนำซ้ำซุ่มเสียงหนักทึบคล้ายเปล่งจากพื้นใต้ดิน

เซี่ยวดอกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ขอให้ท่านรักษาโรค"

ทั้งยี่ได้ซือกล่าวในบัดดลว่า

"เราไม่รักษาโรค"

เซี่ยวดอยังวิงวอนว่า

"แต่ว่าเขาถูกพิษ"

ดินขาวบนใบหน้าทั้งยี่ได้ซือคล้ายกับจะปริแตกอีกครา กล่าวว่า

"พิษของสำนักใด?"

เชี่ยวกุกซิงกล่าวว่า

“ของร้านเล่ายี่ห้อ”

ทั้งยี่ได้ซือตัดบทว่า

“ไม่รักษา”

พลางคิดปิดประตูลง เชี่ยวตอพลันกล่าวว่า

“ได้ซือ ข้าพเจ้ารู้จักกับคณิกาเลื่องชื่อนางหนึ่งภายในเมืองหลวง คบหาเป็นเจ้ม่วยต่างแซ่ นางแซ่ฮ่อ มีความสามารถยิ่ง อยู่ในสถานเริงรมย์นานปี รู้จักวิธีหนึ่ง สามารถทำให้โรคที่ไม่สะอาด ไม่หมดจด และประหลาดพิกลอันใดคืนกลับไปยังที่มา นางยังแตกฉานวิชาพิรุณหมากรุก ภาพวาดตัวหนังสือ ข้าพเจ้าเคยบอกต่อนางว่า ข้าพเจ้ามีเจ่กเจก (อา) เจ้าชู้กรุ้มกริ่มคนหนึ่ง วันหน้าจะไปหานาง วันใดที่ท่านมีอารมณ์สนุกลงจากเขา ข้าพเจ้าจะแนะนำให้พวกท่านรู้จักกัน ดีหรือไม่?”

ดวงตาที่ฝังอยู่หลังดินขาวของทั้งยี่ได้ซือพลันเปล่งประกายพิสดารชนิดหนึ่ง ถามอย่างพลุ่งพล่านอยู่บ้างว่า

“เป็นความจริง?”

“ย่อมเป็นความจริง”

ทั้งยี่ได้ซือยื่นมือฉุดกระชากแนฮ้วยไปแบะปกเสื้อของแนฮ้วยออก ก็พบเห็นปากแผลที่มีสภาพน่าชังนั้น สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป

มิคาดปากแผลนั้นคล้ายคิดกลั่นแกล้ง เสียงพึบเมื่อพุ่งน้ำหนองสายหนึ่งออก มุ่งใส่ใบหน้าทั้งยี่ได้ซือ

ทั้งยี่ได้ซือมีปฏิกิริยารวดเร็วยกแขนเสื้อข้างขวาขึ้นปิดกั้นน้ำหนองสายนั้นไว้ ประกบนิ้วชี้นิ้วกลางข้างซ้ายขีดวาดเป็นวงอยู่บนแขนเสื้อ

แขนเสื้อส่วนนั้นก็ร่วงหลุดลงมาราวกับถูกกรรไกรตัดขาด มันดวัดเท้าเตะแขนเสื้อที่แปดเปื้อนน้ำหนอง ห่อหุ้มก้อนหินหลายก้อน เตะร่วงลงสู่แม่น้ำโขงทางซ้ายมือของห้องหับ จมหายลงไป

มันระบายลมจากปากคำหนึ่งกล่าวด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยวกว่าเดิมว่า

"พิษชนิดนี้เราไม่อาจรักษา สุดที่เราจะรักษา"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งฉุดลากแนฮ้วยเข้าห้องคว้ามือข้างที่เคยถูกยุงต่อยใส่ของแนฮ้วย กดทาบกับก้อนน้ำแข็งที่เลี้ยงปลานั้น

...มือข้างที่เคยถูกยุงต่อยใส่ของแนฮ้วย ความจริงมีปากแผลแห่งหนึ่ง แต่ตอนนี้ปากแผลย้ายเข้ามาในร่างบนแขนไม่มีริ้วรอยบาดแผลอีก

ได้ยินแนฮ้วยครางหนักๆคำหนึ่ง

จากนั้นทั้งยี่ได้ชือ "โยน" แนฮ้วยออกมา เนี่ยได้ตงและดั่งปาอวงรีบรับไว้ เห็นมือของแนฮ้วยข้างนั้นเป็นสีแดงคล้ำ คล้ายถูกลวงทำร้ายที่ปาน

ดั่งปาอวงกระซากเสียงว่า

"ท่าน...นี่นับเป็นการรักษาโรคอันใด?"

ทั้งยี่ได้ชือกล่าวย้ำว่า

"ไม่รักษาแล้ว เราไม่มีหนอนรวมธาด เราไม่รักษาแล้ว"

คราครั้งนี้มันปิดประตูห้องลงดังโครม

ดั่งปาอวงบันดาลโทสะ คิดเตะประตูบุกรุกเข้าไป

เนี่ยได้ตงคว้าไหล่ของมันไว้

ดั่งปาอวงถาโถมครั้งแรกไม่สำเร็จถาโถมครั้งที่สองยังไม่ประสบผล พอถาโถมครั้งที่สามและสี่ ก็บังเกิดความคิดเอาชัยขึ้น คิดพิสูจน์ความ

เหลือมล้ำต่ำสูงกับเนี่ยไต้ตง

เนี่ยไต้ตงไม่ต้องการพิพาทกับมัน ได้แต่คลายมือออก ดั่งปาอวงไม่อาจควบคุมสภาวะได้ พุ่งชนใส่ประตูของห้องมืดจริงๆ

เห็นแน่ชัดว่าร่างตั่งปาอวงจะชนใส่ประตู ประตูห้องพลันเปิดออก เป็นเสียงดัง ราวกับเสียงแผดร้องเสียงหนึ่ง ทั้งยี่ได้ซือที่พอกดินขาวทั่วใบหน้าปรากฏขึ้นที่หลังประตูอีกครา ถามอย่างเยือกเย็นว่า

"ท่านต้องการให้เราแพร่พิษทำลายคิ้วของท่านอีกข้างหนึ่ง?"

ตั่งปาอวงพอฟัง แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ หงายร่างตีลังกาสามทอด ทิ้งตัวลงแต่ไกล ยกมือปิดคิ้วที่หลงเหลืออีกข้างหนึ่งไว้ พร้อมกับปิดปากสนิท

ทั้งยี่ได้ซือกวาดตาสำรวจมองรอบบริเวณเที่ยวหนึ่ง ใต้สายตาของมัน แม้ไม่เป็นน้ำแข็งก็กลายเป็นสีดำ จากนั้นมันทิ้งคำพูดไว้ประโยคหนึ่งว่า

"ไปเสาะหาอุนเอียะอั้งเถอะ"

กล่าวจบปิดประตูห้องลง

เสียงปิดประตูแตกต่างกับเสียงเปิดประตูอยู่บ้าง

เสียงเปิดประตฟังดคล้ายเสียงแผดร้องโหยหวนคราหนึ่ง

เสียงปิดประตูกลับคล้ายเสียงหัวร่อหวนโหยคราหนึ่ง

.....

ตั่งปาอวงกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

"มันกลับไม่สนใจไยดีความเป็นตายของผู้อื่น...ผละจากไปในลักษณะนี้"

พลางยกเท้าหมายเตะประตูอีกครา เนี่ยได้ตงทัดทานไว้ กล่าวว่า

"ในความเห็นเรา มิใช่มันไม่คิดรักษา หากแต่รักษาไม่ได้"

ดั่งปาอวงเดินไปหลายก้าว ลูบคลำขนคิ้ว และลูบคลำคิ้วที่ปราศจากขนคิ้ว กล่าวอย่างขุ่นเคืองไม่คลายว่า

"หากมิใช่พวกท่านฉุดรั้งเรา ห้ามปรามเราไว้ เราคงรื้อกระดูกชี่โครงของเฒ่าโสโครกนั้นออกมาจัดทำเป็นตะเกียบแต่แรก"

เชี่ยวกุกกล่าวว่า

"ท่านไป ผู้ใดฉุดรั้งท่านไว้?"

ใบหน้าดำของดั่งปาอวงพลันแดงวูบขึ้นมา กระชากเสียงว่า

"ท่าน..."

เนี่ยได้ดงรีบหันเหหัวเรื่องว่า

"ดูท่านางเฒ่าแปดเก้าที่ห้องหัวใจ กับทั้งยี่ได้ชือแห่งห้องมืดมิด ให้ความเคารพยำเกรงต่อพวกท่านทั้งสองยิ่ง เกรงว่าไม่เพียงสืบเนื่องจากบิดาท่านเท่านั้น คำพูดของเชี่ยวดอโกวเนี้ย มีบางประการที่เรารับฟังไม่เข้าใจ"

เชี่ยวดอทอดถอนใจกล่าวว่า

"เนี่ยชิงแชมีข้อสังเกตอันลึกซึ้งจริง เมื่อสี่สิบปีก่อน ในเหตุการณ์ต่อสู้อาบเลือดที่เมืองเชี่ยงอัน เพื่อนพ้องของนางเฒ่าแปดเก้าทั้งแปดสิบเก้าคนล้วนเสียชีวิด มาดรว่านางเฒ่าแปดเก้ารอดชีวิตมา แต่คนของดระกูลอุนยังดูแคลนนาง ดระกูลอุนยึดหลักการ "ต่อสู้จนตัวตายเป็นเกียรดิประวัดิ พ่ายแพ้หลบหนีเป็นความน่าละอาย" ดังนั้นขับไล่นางออกจากร้านเล่ายี่ห้อ..."

ตั่งปาอวงรู้สึกว่าเรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน ดังนั้นกล่าว

“น่าหัวร่อ น่าหัวร่อนัก ยินยอมเป็นวีรชน ไม่ต้องการเป็นคนตาย ต่อสู้จนตัวตายมีประโยชน์ใด มีชีวิตอยู่จึงมีการกระทำ ดีที่เราไม่ได้แซ่อุน ไม่ได้ตกอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์เช่นนี้”

ทางหนึ่งกล่าวทางหนึ่งลูบคลำขนคิ้วที่เหลืออยู่ด้วยความมีหวังแห่น

ทันใด ประตูห้องเปิดออก ความมืดภายในโถมใส่มันดุจพายุร้าย

ตั่งปาอวงกรีดมือวาดเท้า จู่โจมเจ็ดกระบวนท่า ตั้งรับสิบเอ็ดกระบวนท่า ถลันหลบสิบหกกระบวนท่า ถอยปราดไปยี่สิบเอ็ดก้าว แต่ยังรู้สึกว่าถูกความมืดจู่โจมใส่ วุ่นวายอยู่ครึ่งค่อนวัน ค่อยทำความเข้าใจว่าบนศีรษะตัวเองถูกพรมขนสัตว์สีดำผืนหนึ่งครอบคลุมไว้

รอจนมันพบเห็น เนี่ยได้ตงก็รีบรุดมา เลิกพรมสีดำให้แก่มัน

ตั่งปาอวงแตกตื่นจนหายใจถี่เร็ว ทางหนึ่งปาดเช็ดเหงื่อ ทางหนึ่งร้องว่า

“ใช้เกาทัณฑ์ลับทำร้ายคน ใช้ผ้าดำครอบคลุมคน นับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด...”

ผลแห่งการปาดเช็ด ขนคิ้วอีกข้างหนึ่งก็ร่วงหลุดลงมา

ประตห้องมืดมิดปิดลงอีกครา

ก่อนที่ร่องประตูจะปิดสนิท แว่วเสียงทั้งยี่ได้ชือดังว่า

“ท่านยังไม่มีคุณสมบัติเป็นคนของดระกูลอุน”

ตั่งปาอวงคิดแผดเสียงด่าทออีก

คราครั้งนี้ขนคิ้วทั้งสองข้างของมันล้วนอันดรธานไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่ามันไม่ด่าทอก็แล้วกันไป พอด่าทออาจเกิดการเสียชีวิต

ดังนั้นเนียได้ดงกับเชี่ยวตอครึ่งฉุดลากครึ่งผลักไสมันจากมา
ผลักไสไปยังภูเขาจิ้วปั้งชัว (ภูเขาห้องสุรา)
แนฮ้วยที่ถูกพิษ ใช้เชี่ยวกุกแบกแทน

.....

จากภูเขาอ่ำปั้งชัวถึงภูเขาจิ้วปั้งชัว มีระยะทางช่วงหนึ่ง ระหว่างทางเชี่ยวตออธิบายต่อเนี่ยไต้ตงว่า

“นางเฒ่าแปดเก้าไม่เสียชีวิตในการต่อสู้ดังนั้นถูกตระกูลอุนละทิ้ง ต่ำใต้แม้กว้างไพศาล แต่ไม่มีที่ให้ยืนหยัดทรงกาย ทั้งนี้เพราะไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าอุปการะนาง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คิดล่วงเกินยอดฝีมือตระกูลอุนที่มีพิษอื้อฉาว แต่นางเฒ่าแปดเก้ายังต้องรับหน้าที่จัดสร้างพิษ คิดจัดสร้างพิษต้องมีสถานที่อันเร้นลับปลอดภัย ตามกฎของตระกูลอุน คนจัดสร้างพิษหากไม่สามารถคิดค้นพิษที่แปลกใหม่ คนเก็บรักษาพิษไม่สามารถเก็บรักษาพิษพิเศษเฉพาะ คนที่แพร่พิษไม่สามารถค้นคว้าหาวิธีแพร่พิษแปลกใหม่กว่าเดิม คนที่ขจัดพิษไม่สามารถขจัดคลี่คลายพิษทั้งสิ้น หน่วยงานที่รับผิดชอบต้องถูกลงโทษสถานหนัก นางเฒ่าแปดเก้าอับจนสิ้นหนทาง ได้แต่กลับมาขอร้องบิดา...”

เนี่ยได้ตงกล่าวว่า

“ดังนั้นบิดาท่านรับนางเอาไว้?”

“บิดาข้าพเจ้าจะอย่างไรได้รับอวยยศจากทางบ้านเมือง ตระกูลอุนมิอาจไม่กริ่งเกรงอยู่หลายส่วน ดังนั้นนางเฒ่าแปดเก้าสามารถอยู่บนภูเขาซิมปั้งชัวอย่างวางใจ ทั้งนี้เพราะนี่เป็นสถานที่ของบิดา”

ตั่งปาอวงร้องโพล่งว่า

“มันเพียงแต่คิดซื้อใจผู้คน ให้รับใช้ขายชีวิตแก่มันเท่านั้น”

หากมิใช่เห็นแก่เชียวตอผู้เป็นบุตรีของยอดขุนพลสยองขวัญ เกรงว่ายังมีคำพูดที่ระคายหูมากกว่านี้พรั่งพรูออกมา

เนี่ยได้ตงพลันกล่าวเสียงแผ่วทุ้ม

“คนที่เลวร้ายกว่านี้ ก็มีด้านที่ดีงามของมันทั้งหมดเห็นว่ามันโฉดชั่วสามานย์ ไม่แน่ว่ามีบ้างบางคนยึดถือมันเป็นคนสัตย์ซื่อถือคุณธรรม”

ตั่งปาอวงโต้แย้งว่า

“อย่างนั้นในโลกไยมิใช่กลับกลายจากขาวเป็นดำบิดเบือนจากข้อเท็จจริง”

เนี่ยได้ตงกล่าวอย่างจริงจังว่า

“นั่นกลับมิใช่ เมื่อถึงขั้นแบ่งแยกใครผิดใครถูก ยังเห็นได้อย่างชัดเจน”

ตั่งปาอวงยักไหล่กล่าวว่า

“ใครผิดใครถูก กลับวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆนานา ไม่อาจถือเป็นบรรทัดฐานได้”

เนี่ยได้ตงยิ้มพลางกล่าวว่า

“ความยุติธรรมเกิดจากใจคน ผิดถูกย่อมมีหลักการของฟ้า”

มันแสดงว่าไม่ต้องการทุ่มเถียงกับตั่งปาอวง หันไปกล่าวกับเชียวตอว่า

“ดังนั้นนางเฒ่าแปดเก้ากริ่งเกรงบิดาท่านบีบบังคับนางโยกย้ายจากไป จึงโอนอ่อนผ่อนตามท่าน?”

เชียวตอทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า นางเฒ่าแปดเก้าไม่สามารถรักษาจริงๆ มิใช่ไม่คิดรักษา"

"ทั้งยี่ได้ชือก็เป็นเช่นเดียวกัน?"

เชียวตอกลาวว่า

"มารดาเคยบอกต่อข้าพเจ้าว่า ทั้งยี่ได้ชือประพฤติเจ้าสำราญภายหลังป่วยเป็นโรค ไม่ว่าตัวยาใดก็รักษาไม่ได้ ตอนนั้นข้าพเจ้ายังกล่าวสัพยอกว่า "ทั้งยี่ชิงแซป่วยเป็นโรคเพราะความรัก อย่างนั้นไยมิใช่แสดงว่าโรคก็เจ้าสำราญด้วย"

มารดากล่าวอย่างหดหู่ว่า "เด็กทารกไม่รู้ความ เข้าใจว่าโรคของความรักน่าเล่นหรือ อย่าว่าแต่ทั้งยี่ได้ชืออวดตนว่าเจ้าสำราญ และเล็มบุปผา ไม่เรียกว่าความรัก หลังจากที่มันเป็นโรค ก็ใช้วิธีขจัดพิษทั้งมวลของร้านเล่ายี่ห้อทั้งสองร้อยห้าสิบสองชนิดรักษาตัวเอง ยังไม่อาจรักษาได้ ภายหลังยอดฝีมือหน่วยยี่ห้อเป็นนามอุนล่วงซาใช้วิธีพิษจูโจมพิษ สะกดอาการของมันไว้ชั่วคราว แต่สิบปีมานี้ ทั้งยี่ได้ชือเจ็บไข้ได้ป่วยถึงหนึ่งพันสามร้อยสี่สิบเอ็ดครั้ง เจ็บป่วยจนสุดที่จะสะกดกลั้นเป็นเหตุให้นิสัยใจคอแปรเปลี่ยนไป ในที่สุดโรคของความรักกลับกลายเป็นโรคของความแค้น"

เนี่ยไต้ดงค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ โรคของมันเมื่อรับจากสถานเริงรมย์ อย่างนั้นคนแก้กระพรวนควรเป็นคนผูกกระพรวน วิธีรักษาโรคของมันอาจได้จากสถานเริงรมย์ มิน่าเล่าเมื่อครูโกวเนี้ยบอกว่ามีสตรีแซ่ฮ่อนางหนึ่ง

รู้จักวิธีขจัดรักษาทั้งยี่ได้ชือถึงกับหวั่นไหวใจขึ้นมา”

ดั่งปาอวงไม่ได้ยินชื่อทั้งยี่ได้ชือยังพอทำเนา พอได้ยินชื่อทั้งยี่ได้ชือก็ขุ่นแค้นจนกระโดดโลดเต้น กล่าวว่า

“ด้วยสารรูปของมัน ไหนเลยหวั่นไหวได้ ถึงกับคล้ายพอกดินขาวไว้ชั้นหนึ่ง...”

เชี่ยวกุกพลันกล่าวว่า

“มิใช่คล้าย หากแต่พอกดินขาวชั้นหนึ่งจริงๆ”

ตั่งปาอวงงงงันวูบ จึงร้องว่า

“ว่ากระไร?”

เชี่ยวกุกกล่าวว่า

“มันป่วยเป็นโรค ใบหู จมูก ปาก เน่าเปื่อยไปเจ็ดแปดส่วน หากไม่พอกดินขาวชั้นหนึ่ง สารรูปนั้นคงขู่ขวัญท่านจนเสียสติไป”

มันกล่าวเสริมว่า

“พวกเราเมื่อวัยเด็ก มันยังมีหน้าตาหล่อเหลา ภายหลังทยอยพอกดินขาวลงบนส่วนต่างๆของใบหน้า ยามนี้เพียงหลงเหลือดวงตาทั้งคู่ ไม่อาจเห็นส่วนอื่นได้”

ตั่งปาอวงยามกะทันหันไม่มีคำพูดจะกล่าว

ปากมันกล่าวอย่างดุร้าย แต่ใจอ่อนยิ่ง พอฟังว่าทั้งยี่ได้ชือป่วยหนักถึงเพียงนี้ รู้สึกว่าน่าเวทนาอยู่บ้าง ไม่อาจกล่าววาจาที่ดุดันอีก

เนี่ยได้ดงทอดถอนใจกล่าวว่า

“หากเป็นเช่นนั้น ทั้งยี่ได้ชือก็มีข้อขอร้องหากว่ารักษาได้ คงลงมือรักษาแต่แรก”

เซี่ยวตอขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นางเฒ่าแปดเก้ากับทั้งยี่ไต้ซือ จะอย่างไรมิใช่ยอดฝีมือในการขจัดพิษของหน่วยยี่ห้อเป็น"

เนี่ยไต้ดงกล่าวว่า

"ตอนนี้ได้แต่ฝากความหวังที่กงจื้อสามไหอุนเอียะอั้งแห่งภูเขาจิ้วปั้งซัวแล้ว"

เซี่ยวตอกล่าวด้วยความเป็นห่วงอยู่บ้างว่า

"หากอุนเอียะอั้งไม่ยอมรักษา หรือรักษาไม่ได้ ก็ยุ่งยากมากแล้ว"

นางสวมใส่เสื้อผ้าสีเหลืองอ่อน ดังนั้นแม้แต่ตอนหม่นหมองกังวลก็กอปรด้วยความงามสีเหลืองอ่อน

ยามนี้ทั้งหมดออกจากภูเขาอ่ำปั้งซัว เข้าสู่ภูเขาจิ้วปั้งซัว ความมืดฟ้ามัวดินที่เป็นอยู่ กลับกลายเป็นช่วงเวลาอาทิตย์สนธยา

ยอดเขาของภูเขาจิ้วปั้งซัว มองแต่ไกลเพียงคล้ายหมั่นโถวขนาดใหญ่ใบหนึ่ง พอเดินเข้าใกล้ค่อยพบว่ามีรอยร่องขนาดใหญ่หลายแห่ง เมื่อรวมกันเข้าคล้ายกับขาสุกรที่มีนิ้วเท้าเก้านิ้วก็ปาน

เซี่ยวตอยิ้มพลางกล่าวว่า

"ภูเขาจิ้วปั้งซัวความจริงมีชื่อว่าภูเขาเก้าปั้งซัว (ภูเขาเก้าห้อง) ภายหลังเนื่องด้วยกงจื้อสามไหอุนเอียะอั้งกลับมาถึง ที่นี้จึงเปลี่ยนชื่อเป็นภูเขาจิ้วปั้งซัว (ภูเขาห้องสุรา)"

ขณะที่นางเผยอยิ้ม ยังแฝงความเศร้าหมอง ผู้บาดเจ็บกับนางมิใช่สหายมิใช่ญาติ นางยังจดจำใส่ใจ ที่แย้มยิ้มเพื่อผ่อนคลายความหนักอึ้งของจิตใจทุกผู้คน แต่ยังไม่อาจขจัดความหมองเศร้าไปได้

พลันได้ยินเสียงเพ้ยคราหนึ่ง

ทุกผู้คนกวาดตามองรอบข้าง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ได้ส่งเสียงเพ้ยคำนั้น

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ร้องเพ้ยต่อเชี่ยวดอ ที่แม้ยามเศร้าหมองยังงดงามเรืองรอง

ในที่สุดสายตาทุกผู้คนจ้องจับอยู่ที่ “ปากแผล” ของแนฮ้วย

ปากแผลล้วนอันตรธานไปแล้ว

ท้องของแนฮ้วยนูนขึ้น คล้ายสตรีที่ตั้งครรภ์ และคล้ายอัดลมเข้าไป

พิษร้ายล้วนวิ่งเข้าสู่ร่างแนฮ้วยแล้ว

เนี่ยได้ตงทอดถอนใจกล่าวว่า

“คิดโค่นคนผู้หนึ่งง่ายดาย คิดชุบชีวิตมันขึ้นมายากเย็นเข็ญใจ เช่นเดียวกับที่คิดทำร้ายอัจฉริยบุรุษผู้หนึ่ง เพียงเสือกแทงทวนใส่ แต่หากคิดปลูกฝังอัจฉริยบุรุษผู้หนึ่ง ต้องใช้เวลาสิบปีถึงร้อยปี ยังพบได้หวังไม่ได้”

มันกล่าวด้วยความสะทกสะท้อนว่า

“แต่ราชวงศ์ซ้องเราไม่รักษาอัจฉริยบุรุษ ยุทธจักรก็ทำร้ายผู้มีความสามารถ”

.....

ทั้งหมดมาถึงภูเขาลูกที่สามของภูเขาสี่ปั้งชัว (ภูเขาสี่ห้อง)

เป็นภูเขาจิ้วปั้งชัว (ภูเขาห้องสุรา)

ทั้งหมดเสาะพบอุนเอียะอั้ง ที่หน้าไหเคลือบขนาดใหญ่ ซึ่งบรรจุสุราหมักดองสามไห

มันคล้ายมีความรักความหลัง แต่แทนที่จะหลั่งน้ำตาหยดหยาดลงในโลกเศร้าหมอง มันเลือกการดื่มสุราแทน บรรพดพระคุณทะเลคุณธรรมมิสู้เมามายสักครั้ง แม้ร้อยปีนิรันดร์กาล มิสู้หลับไหลสักครา

มันยังงามสง่า กรุ้มกริ่มกรุยกรายไม่ด้อยกว่ากาลก่อน เพียงแต่หน้าท้องนูนขึ้นเล็กน้อย คล้ายกับสะพายถังน้ำอยู่ข้างเอวใบหนึ่ง

มันไม่แยแสสนใจผู้คนที่มา เพียงพึมพำว่า

"ให้เรารักษาคนอีกกระมัง? พอรักษาทุเลาก็ลงจากเขาไปทำร้ายคนทำร้ายคนไม่ตาย ให้เรารักษาอีก เราเองไม่อาจรักษาตัวเอง ไหนเลยสามารถรักษาผู้คนมากมายปานนั้น?"

คราครั้งนี้เป็นเชี่ยวกุกชิงกล่าวว่า

"อุนชาเจ่ก (อาสามแซ่อุน) ท่านหักใจเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือหรือ?"

อุนเอียะอั้งพานหลับตาลง กล่าวว่า

"เราไม่เห็นอันใดทั้งสิ้น"

เชี่ยวกุกกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"เมื่อหลับตาลง ถือว่ามองไม่เห็น พออุดใบหู ถือว่าไม่ได้ยินอย่างนั้นข้าพเจ้าจุดไฟเผาห้องสุราของท่าน ท่านก็ไม่รับรู้เช่นกัน?"

อุนเอียะอั้งผงกศีรษะ กล่าวราวกับอนุมัติเรื่องเล็กน้อยประการหนึ่งว่า

"ตกลง ท่านเผาเถอะ ต่ำใต้กว้างไพศาล ในชีวิตแสวงหาสิ่งใด ไย ต้องลำบากลำบน เราความจริงไร้ซึ่งทุกสิ่งอยู่แล้ว"

เชี่ยวตอสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าทุบไหสุราของท่านเล่า?"

อุนเอียะอั้งรีบโอบไหเคลือบไว้ กล่าวว่า

"ไม่ได้ ไม่ได้ นี่เป็นสุราดี คืนนี้เป็นคืนใด ความเย็นชาอ้างว้าง นานัปการ ล้วนต้องพึ่งพามันขับสลาย"

ตั่งปาอวงดูจุดอ่อนของอุนเอียะอั้งออก ดังนั้นกล่าวข่มขู่ว่า

"หากท่านไม่รักษาโรคของเขา ข้าพเจ้าจะทุบทำลายไหสุรา ของท่าน"

มิคาดอุนเอียะอั้งไม่รับการข่มขู่ กลับกล่าวอย่างผ่าเผยว่า

"ตกลง ท่านทุบเถอะ หากท่านใช้มือทุบ เราจะใช้พิษตัดนิ้วทั้งห้า ของท่าน หากท่านใช้เท้ากวาดทำลาย เราจะใช้พิษกัดกร่อนท่านเป็นคน ขาเป๋"

เนี่ยไต้ตงกริ่งเกรงตั่งปาอวงแตกหักจริงๆ รีบเกลี้ยกล่อมว่า

"พวกเราจะอย่างไรรุดมาขอรับการรักษา มิใช่มาเพาะความแค้น หากฝ่ายตรงข้ามไม่ยินยอมพร้อมใจ ต่อให้รับปากรักษา ก็จะไม่ ทุ่มเทอย่างเต็มที่"

มันทางหนึ่งฉุดดึงตั่งปาอวงไว้ ทางหนึ่งกล่าวว่า

"อุนกงจื้อ ท่านมีเงื่อนไขใด จึงยินยอมรักษาโรคให้แก่ผู้คน?"

อุนเอียะอั้งชำเลืองมองมากล่าวว่า

"เห็นแก่หน้าเชี่ยวตอ เชี่ยวกุก ผู้ใดสามารถตีมสุราอิงจีหลุย

(น้ำตาชาดแต้ม) กิมเน้ยโน้ว (ทาสปทุมทอง) และตุยกุนเมี่ย (ล่าชีวิดท่าน) ทั้งสามไหนี้โดยไม่เมามาย เราจะทดลองรักษาดู”

เนี่ยได้ดงมีสีหน้าลำบากใจ

ไม่ว่าผู้ใดก็ล่วงรู้ความสามารถในเชิงสุราของอุนเอียะอั้ง มันเมื่อเสนอวิธีเช่นนี้ ยังมีผู้ใดกล้าประลองสุราด้วย?

เชี่ยวกุกกลับกล่าวว่า

“เหตุใดต้องดื่มสุราค่อยรักษาโรค? ดื่มสุราส่วนดื่มสุรา รักษาโรคส่วนรักษาโรค นี่เป็นเรื่องสองประการชัดๆ”

อุนเอียะอั้งเหลือกตาย้อนถามว่า

“เหตุใดให้เรารักษาโรคแก่มัน? มันเป็นมัน เราเป็นเรา นี่แสดงว่าเป็นคนสองคน”

เชี่ยวกุกโต้ตอบว่า

“ท่านเป็นคน เขาก็เป็นคน คนหากมีเรื่อง สมควรช่วยเหลือคน สุรามิใช่คน คนก็มิใช่สุรา เพราะเพื่อดื่มสุรา กลับไม่ช่วยคน ยังนับเป็นคนหรือ?”

เสียงปรบมือดังขึ้น

ดั่งปาอวงปรบมือให้กับเชี่ยวกุก

มันยิ่งมายิ่งชมชอบเชี่ยวดี่ผู้นี้แล้ว

อุนเอียะอั้งกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลงว่า

“เราไม่ชมชอบคนที่ขาดความห้าวหาญ คนปราศจากความห้าวหาญ มีชีวิดมิสู้ตาย คนที่กล้าดื่มสุราค่อนข้างจริงใจไม่เสแสร้ง เราชมชอบคบหากับคนที่จริงใจ พวกท่านหากไม่กล้าดื่มสุรากับเรา แสดงว่า

ขาดความจริงใจ และปราศจากความห้าวหาญพอ เมื่อไม่มีความจริงใจก็มิใช่สหายของเรา เมื่อปราศจากความห้าวหาญ ไม่ถือเป็นคนที่สมบูรณ์พร้อม อย่างนั้นเราไยต้องรักษาโรคให้แก่พวกท่าน?"

อุนเอียะอั้งกล่าวอย่างยืดยาว ดั่งปาอวงต้องชะงักการปรบมือเนียไต้ตงก็งงงันวูบ ไม่ทราบตอบอย่างไรดี

จนใจที่ในบริเวณไม่มีคนที่ถนัดในการดื่มสุรา หากให้คนเหล่านี้ขึ้นฟ้าชำแรกดิน ฝ่าดงดาบภูเขากระบี่ ยังไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้า แต่ให้พวกเขาดื่มสุรา ยังขมกว่าดื่มปัสสาวะอีก

เชี่ยวกุกกล่าวโดยไม่ลังเลว่า

"สุราเป็นคนปรุงกลั่นขึ้น คนต้องดื่มมัน ค่อยบังเกิดความห้าวหาญอย่างนั้นความห้าวหาญนี้ก็เป็นสิ่งจอมปลอม หากเก่งกล้าสามารถ มีธาตุแท้ แม้ไม่ดื่มสุราสักหยด ก็ห้าวหาญพอ และจริงใจพอ"

มันกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ วันเวลาที่ผ่านมา ไฉนนำเรื่องการดื่มสุราไปรวมกับนักสู้ผู้กล้า ฝ่ายหนึ่งเป็นหน่อไม้ ฝ่ายหนึ่งเป็นโสม ความจริงไม่เกี่ยวดองกัน คนดื่มสุราที่ต่ำช้าสามานย์มีอยู่มากหลาย ผู้กล้าที่ไม่ดื่มสุราหรือกลายเป็นหมีหมา? ท่านผู้นี้อายุปูนนี้ ไฉนมีความคิดคร่ำครึถึงเพียงนี้?"

ทุกผู้คนเงียบสงบลง

...บีบบังคับพยัคฆ์ขึ้นเขา บังคับอีกาขึ้นต้นไม้ คนชาญฉลาดจะไม่กระทำ

...การฉีกหน้าคนผู้หนึ่ง หาใช่เรื่องชาญฉลาดไม่

เชี่ยวกุกแสดงว่าไม่ชาญฉลาดพอ

มันเปิดเผยเกินไป

ตั่งปาอวงอดเดินย่องเข้าไปมิได้ ลอบตบไหล่ของเชี่ยวกุก ชูนิ้วหัวแม่มือกล่าวว่า

“คิดไม่ถึงท่านรวบรัดชัดเจนเช่นเดียวกับเรา”

เนี่ยได้ตงอดกล่าวมิได้ว่า

“ข้อเสียของความรวบรัดชัดเจนคือ ล่วงเกินคนได้โดยง่าย”

ตั่งปาอวงถลึงตาใส่ กล่าวว่า

“ท่านอย่าได้ข่มเหงมันเป็นเด็กเยาว์วัย ที่มันกล่าวล้วนสมเหตุสมผล”

เนี่ยได้ตงกล่าวว่า

“เรื่องราวในโลกนี้มีอยู่กว่าครึ่งที่ไม่สมเหตุผล ขึ้นอยู่กับผู้อื่นสนใจท่านหรือไม่”

ยามนั้น อุนเอียะอั้งที่ป้นหน้าเคร่งเครียด พลันกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“คนไข้เล่า?”

เชี่ยวดอ เชี่ยวกุก เนี่ยได้ตง และตั่งปาอวงยินดียิ่ง ช่วยกันหามร่างแนฮ้วยถึงเบื้องหน้าอุนเอียะอั้ง

ทั้งหมดเปลื้องเสื้อผ้าท่อนบนของแนฮ้วยออก

พริบตานั้น ทั้งหมดถูกสภาพเบื้องหน้าสะกดจนตะลึงลาน

ไม่มีปากแผล

...ปากแผลกลับอันตรธานไปแล้ว

ปากแผลไฉนอันตรธานไป?

...ปากแผลไปยังที่ใด?

...หรือว่าต้องปิดประกาศที่ข้างประตูเมือง ตามหาปากแผล

อุนเอียะอั้งชมวดคิ้วแนบแน่น คล้ายกับที่หว่างคิ้วบังเกิดเป็นรูปกากบาทขึ้น

เชี่ยวตอ เชี่ยวกุก เนี่ยได้ดง และดั่งปาอวงกริ่งเกรงอุนเอียะอั้งเข้าใจผิดว่า ทั้งหมดล้อมันเล่น รีบแก่งแย่งกันอธิบาย

อุนเอียะอั้งกลับโบกมือกล่าวว่า

“เราเข้าใจ มันถูกพิษเลือดดำกับธาตุเกล็ดแดงรวมสองชนิด”

พลางชี้มือไปยังหลังมือของแนฮ้วย กล่าวอีกว่า

“ปากแผลของมันแห่งหนึ่งอยู่ที่นี้”

เชี่ยวตอ เชี่ยวกุก เนี่ยได้ดง และดั่งปาอวง อดนับถือเลื่อมใสมิได้

อุนเอียะอั้งกล่าวด้วยความลำบากใจว่า

“แต่ว่า...เราไม่อาจรักษา”

คนทั้งสี่ส่งเสียงร้องออกมาโดยพร้อมเพรียงว่า

“เพราะเหตุใด?”

“หากคิดรักษา ก่อนอื่นต้องถ่ายพิษเปลี่ยนโลหิต”

“อย่างนั้นก็เปลี่ยนโลหิต”

“นี่ต้องถ่ายโลหิตพิษออก เปลี่ยนโลหิตใหม่แทน”

“พวกเราทั้งสี่ล้วนมีโลหิตอันระอุอุ่น”

อุนเอียะอั้งกล่าวว่า

“ปัญหามีอยู่สองประการ หนึ่งนั้นหากถ่ายโลหิต ได้แต่ถ่ายโลหิตพิษออก หาไม่โลหิตต้องไหลหลั่งหมดสิ้น คนก็จบสิ้นแล้ว สองเปลี่ยนโลหิตไม่อาจเปลี่ยนมากเกินไป โลหิตของผู้อื่นไม่แน่ว่าจะปรับตัวเข้ากับร่างกายของคนไข้ได้ แต่หากคิดถ่ายโลหิตพิษให้หมดสิ้น ต้องเปลี่ยนโลหิตที่สดใหม่จำนวนมากเข้าไปนอึดใจเดียว”

“อย่างนั้นไยมิใช่...ไม่มีความหวังแล้ว?”

“มี ใช้หนอนรวมธาตุแทน”

“ใช่แล้ว หนอนรวมธาตุ ท่านรีบนำหนอนรวมธาตุออกมารักษาเขา”

อุนเอียะองกลาววา

“หนอนรวมธาตุที่ว่า ประกอบด้วยหนอนน่ำดิ๊ ปักเกี้ยม ดังเฮียม-ไชซึง (หวานใต้ เค็มเหนือ เผ็ดตะวันออก เปรี้ยวตะวันตก) รวมสี่ชนิดรวมเป็นหนอนรวมธาตุ เราเพียงมีหนอนเผ็ดตะวันออก ต้องผสมกับหนอนอีกสามชนิด ค่อยรวมเป็นธาตุเดียว พวกมันมีสองชนิดที่มีประ-สิทธิภาพดูดโลหิตพิษออก อีกสองชนิดสามารถเปลี่ยนถ่ายโลหิตในร่างกายผู้คน พอดีกับสลายพิษของเลือดดำกับธาตุเกล็ดแดงได้”

ตั่งปาอวงร้องออกมาว่า

“สวรรค์ หนอนรวมธาตุเพียงหนึ่งเดียวก็สลับซับซ้อนถึงเพียงนี้ หากเป็นหนอนพันธาตุ ไยมิใช่น่าดระหนกมากแล้ว?”

เชี่ยวกอกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

“อย่างนั้นหนอนหวานใต้เค็มเหนือและเปรี้ยวตะวันตกอีกสามชนิด

จะหาได้จากที่ใด?”

อุนเอี๊ยะอั้งกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“ที่ภูเขาสี่ปั้งชัว”

คนทั้งสี่ส่งเสียงร้องออกมาอีกว่า

“ภูเขาสี่ปั้งชัว?”

“พวกท่านทราบหรือไม่ว่า พวกเราที่เป็นคนของตระกูลอุนทั้งสี่หลังจากเข้าพักที่ภูเขาสี่ปั้งชัว มาตรว่าไม่ลงรอยนัก แต่ก็ไม่ยอมโยกย้ายจากไป สาเหตุสำคัญคือ ที่นี้สามารถเพาะพันธุ์หนอนรวมธาตุที่แตกต่างกันทั้งสี่ชนิด”

เนี่ยไต้ดงกล่าวว่า

“ท่านหมายความว่า...”

อุนเอียะอั้งชิงกล่าววว่า

“มิใช่เราไม่ยินยอมรักษาคนผู้นี้ แต่นอกจากเจ้าของภูเขาซิมปั้งชัว อ่ำปั้งชัว และ ยู้ปั้งชัว (ภูเขาห้องน้ำนม) ยินยอมมอบหนอนรวมธาตุที่ตัวเองมีอยู่ออกมาไม่เช่นนั้นเราก็อับจนปัญญา พวกท่านมาจากภูเขาหน้าคงพบพานนางเฒ่าแปดเก้าและทั้งยี่ไต้ชือแล้ว พวกมันใช่ยื่นมือช่วยเหลือหรือไม่?”

เชี่ยวตอกล่าวว่า

“พวกเขาล้วนบอกว่ารักษาไม่ได้ มีแต่ท่านจึงช่วยเหลือได้”

อุนเอียะอั้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ดูท่าพวกมันไม่คิดช่วยคนแล้ว”

เชี่ยวกุกกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"พวกมันไม่ช่วยเหลือยังพอทำเนา ทั้งยังยัดเยียดมือของคนไข้ใส่ปลาประหลาดเหล่านั้น ปล่อยให้ปลาปีศาจเหล่านั้นทั้งกัดทั้งฉีกทึ้งเฉกเช่นถมหินลงบ่อ"

อุนเอียะอั้งหน้าแปรเปลี่ยนไป โหนกแก้มเป็นสีแดง ราวกับดื่มสุราเข้าไป ท่าทางที่ปราศจากความกระตือรือร้น พลันกลับกลายเป็นขึงขัง คล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน

มันยื่นมือรวบคว้าปกเสื้อของเชียวกุก ถามว่า

"ท่านว่าอะไร?"

เชียวกุกไม่เข้าใจสาเหตุความนัย กล่าวอย่างงุนงงว่า

"ข้าพเจ้าว่าอะไร?"

อุนเอียะองกล่าวอย่างรอนรุมว่า

"ท่านบอกว่าพวกมันยื่นมือของคนไข้ให้ปลาฉกกัด?"

เชียวกุกตอบอย่างงุนงงว่า

"ใช่แล้ว ปล่อยให้ปลาปีศาจเหล่านั้นกัดใส่"

เชียวตอกริ่งเกรงอุนเอียะอั้งทำร้ายดีดีตัวเอง ทางหนึ่งระวังป้องกันทางหนึ่งกล่าวว่า

"นี่มีอันใดไม่ถกด้อง?"

อุนเอียะอั้งพลันคลายมือออก หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"พวกท่านทราบหรือไม่ว่า นั่นเป็นปลาอะไร? ที่นางเฒ่าแปดเก้าเพาะเลี้ยงเป็นน่อฮื้อ (ปลาพิโรธ) ที่ทั้งยี่ได้ชื่อเพาะเลี้ยงเป็นกิ่วฮื้อ (ปลาช่วยเหลือ) หรืออีกนัยหนึ่งเป็นหนอนเค็มเหนือกับหนอนเปรี้ยวตะวันตก พวกมันให้ปลากระทบมือคนไข้เพื่อดูดพิษร้ายออก ขอเพียงเพิ่มปลา

เชียฮื้อ (ปลาบาดเจ็บ) ของซาป้าไต้เฮียบ (ผู้กล้าสามเลิกรา) กับปลามั้งฮื้อ (ปลาวุ่นวาย) ของเรา การรักษาก็สัมฤทธิผลแล้ว”

ทั้งหมดดูจากท่าทีที่ลิงโลดลืมตนของอุนเอียะอั้ง ค่อยทราบว่าความคิดช่วยคนของนักศึกษาผู้อ้างว้างนี้ ยังกระดือรือร้นกว่าพวกเขาอีก

คาดว่าในโลกมีคนที่กระดือรือร้นมากหลาย ได้รับบาดเจ็บทางใจดังนั้นต่อให้ดอนที่ช่วยเหลือคน รักเกื้อกูลคน ยังคงเย็นชากระด้าง หากมิใช่หวั่นไหวใจไม่หวั่นไหวอารมณ์ ก็เพียงหวั่นไหวอารมณ์ไม่หวั่นไหวใจต่อให้หวั่นไหวใจหวั่นไหวอารมณ์ ก็ไม่แสดงออกทางสีหน้า

เชี่ยวตอถามย้ำว่า

“ปลาพิโรธ ปลาช่วยเหลือ ปลาบาดเจ็บ ปลาวุ่นวาย เมื่อรวมกันเข้าคือหนอนรวมธาตุ?”

อุนเอียะอั้งกล่าวว่า

“ใช่แล้ว ชี่งความจริงหนอนรวมธาตุมิใช่หนอน หากแต่เป็นปลาแน่นอน ท่านสามารถบอกว่าปลาเหล่านั้นมิใช่ปลา หากแต่เป็นหนอน”

ดั่งปาอวงไม่อาจยอมรับเรื่องราวที่แปลกใหม่เกินไป ต้องกล่าวว่า

“เราไม่เชื่อ ปลามีลักษณะของปลา หนอนก็มีลักษณะของหนอนไฉนแบ่งแยกปลากับหนอนไม่ได้?”

เชี่ยวกุกกล่าวเบาๆว่า

“ดูจากท่าทีของท่าน ไม่คล้ายเป็นยอดฝีมือท่านหนึ่ง แต่กล่าวไปท่านมีฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง”

ตั้งปาอวงยามกะทันหันจำแนกไม่ออกว่า คำพูดของเชี่ยวกุกเป็นชวงเชยหรือแดกดัน ดังนั้นสงบปากคำไว้

เนี่ยไต้ดงกล่าวด้วยความยินดีว่า

“หากปลาเหล่านั้นเป็นหนอนรวมธาตุ อย่างนั้นนางเดม่าแปดเก้ากับทั้งยี่ไต้ซือไยมิใช่ยี่นมือช่วยเหลือแนฮ้วยแล้ว”

อุนเอียะอั้งกล่าวด้วยความกระดือรือร้นว่า

“ใช่แล้ว ดังนั้นเราเพียงแต่สานงานต่อไปเท่านั้น”

กล่าวพลางหย่อนมือแนฮ้วยลงในไหสุรา

ในไหสุรายอมมีสุรา

สุราที่หอมหวนฉุนเฉียว

ในสุรายังมีปลา

ปลาแหวกว่ายไปมาอยู่ในสุราด้วยความวุ่นวาย

มิน่าเล่าปลาชนิดนี้เรียกว่าปลาวุ่นวาย

ปลาทั้งหลายวุ่นวาย อุนเอียะอั้งวุ่นวายยิ่งกว่า

เนี่ยไต้ดงกับดั่งปาอวงมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง และเคยรับบาดเจ็บทั้งรับการรักษาจากผู้คน และรักษาบาดเจ็บให้แก่ผู้คน แต่วิธีการรักษาของอุนเอียะอั้งนี้ พวกมันมิเพียงไม่เคยเห็นมา มิหนำซ้ำยังไม่เคยได้ยินมา กระทั่งนึกคิดยังไม่เคยนึกคิดมาก่อน

ปลาเหล่านี้ล้วนว่ายวนอยู่รอบหลังมือของแนฮ้วย คล้ายกำลังแข่งขันแย่งชิง

อุนเอียะอั้งพอเริ่มต้น ก็ล้วงเศษเงินก้อนหนึ่ง ให้แนฮ้วยกลืนลงท้องไป

จากนั้นมันจับปลาสามตัว ไส้เดือนสิบเอ็ดตัว และบุปผาเจ็ดสีดอกหนึ่ง ยัดเข้าปากแนฮ้วยจนหมดสิ้น

หลังจากนั้นมันเริ่มชัดอาวุธลับออก

อาวุธลับพุ่งฝ่าอากาศ ชัดต้องจุดสำคัญบนร่างของแนฮ้วย

เชี่ยวกุกคิดดวาดห้ามอุนเอียะอั้งแต่เนี่ยได้ดงมีภูมิรอบรู้กว้างขวางรีบฉุดรั้งเชี่ยวกุกไว้ กล่าวว่า

“มันกำลังรักษาโรคให้แก่แนฮ้วย อย่าได้รบกวนมันเถอะ”

เชี่ยวกุกไม่สามารถรับสภาพที่เห็นได้ กล่าวว่า

“รักษาโรคเช่นนี้?”

เนี่ยได้ดงก็ไม่มีความมั่นใจเปี่ยมล้น กล่าวว่า

“คาดว่าคงใช้ ไส้เดือนและบุปผาอาจเป็นตัวยาที่จำเป็น ยามนี้มันกำลังชัดจุดฝ่าอากาศ...”

เชี่ยวกุกถามว่า

“เงินก้อนนั้นเล่า?”

“เงิน...”

เนี่ยได้ดงไม่สามารถตอบได้ ยามนั้นบังเกิดเสียบทึบ ฝ่ามือของอุนเอียะอั้งประทับใส่ท้องน้อยของแนฮ้วย แนฮ้วยพลันอ้าปาก พ่นเศษเงินก้อนนั้นออกมา เห็นเศษเงินก้อนนั้นกลายเป็นสีเทาอันเฉิดฉายลี้ลับ

อุนเอียะอั้งกล่าวอย่างอ่อนล้าว่า

“เรียบร้อยแล้ว....”

ทุกผู้คนสามารถได้ยินเสียงเหงื่อหยดหยาดของมัน คล้ายกับว่ามันเหน็ดเหนื่อยตรากตรำมาเป็นเวลาสามสิบหกปีก็ปาน

เชี่ยวตอ เชี่ยวกุก และตั้งปาอวงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"เรียบร้อยแล้ว?"

อุนเอียะอั้งระบายลมจากปากยาว ๆกล่าวว่า

"พวกท่านหามมันไปยังยู้ปั้ง (ห้องน้ำนม) หากว่าผู้กล้าสามเลิก-รายอมช่วยเหลือ ให้ปลาบาดเจ็บที่เขาเลี้ยงดูทำการรักษาคนไข้ ชีวิตของมันก็จะรอดกลับคืนมา...ยามนี้มันสามารถได้ยิน สามารถมองเห็น สามารถรู้สึกได้ แต่ไม่อาจเคลื่อนไหว พอเคลื่อนไหวโลหิตก็จะแตกทะลักออก พิษของมันได้รับการขจัด ปากแผลก็ทุเลา โลหิตใหม่ถ่ายเทเข้าไปแล้ว แต่คล้ายกับขวดน้ำที่ไม่ได้ปิดจุกใบหนึ่ง พอได้รับความสั่นสะเทือน น้ำทะลักล้นออกมา ยามใดที่โลหิตแตกทะลัก จะไหลหลั่งออกมาจนหมดสิ้น ไม่อาจช่วยเหลือได้"

ทุกผู้คนเหลียวหน้ามอง เห็นแนฮ้วยกำลังยิ้มให้แก่พวกมัน

สองวันมานี้ โรคภัยพิษร้ายเดียวกรำซายหนุ่มที่คล้ายหล่อหลอมจากเหล็กผู้นี้แทบไม่เป็นสารรูปผู้คนแล้ว

เชี่ยวตอกล่าวถามอุนเอียะอั้งด้วยความห่วงใยว่า

"ท่าน....เป็นไรหรือไม่?"

อุนเอียะอั้งกระแทกนั่งลงกับพื้นราากับกำแพงที่พังทลายลงชั้นหนึ่ง ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ไม่เป็นไร พวกท่านไปเถอะ รักษาคนให้ทุเลาแล้วค่อยว่ากล่าว"

ทั้งหมดต้องขึ้นเ[illegible]

เป็นภูเขาลูกที่สี่นามยู้ปั้งชัว (ภูเขาห้องน้ำนม)
ที่ขึ้นเขาเพื่อช่วยคน
ช่วยคนช่วยเหลือถึงที่สุด
หากคิดช่วยคนด้องมีหนอนรวมธาตุ

ปลาบาดเจ็บในหนอนรวมธาตุ อยู่ในมือของเจ้าของ **ห้องน้ำนม**

ฉายาผู้กล้าสามเลิกรา

ผู้กล้าสามเลิกราเป็นคนเยี่ยงไร?

ผู้กล้าก็เป็นคน

ที่ว่าผู้กล้าล้วนเป็นคน เพียงแต่เป็นคนที่ประพฤติดีกว่าเดิม กล้าแข็งกว่าเดิม มีคุณธรรมกว่าเดิม และต่อสู้เพื่อความยุติธรรมกว่าเดิม

ในคนทั้งสี่ เนี่ยได้ตงรู้จักมักคุ้นกับเรื่องราวของผู้กล้าสามเลิกรามากที่สุด ดังนั้นอธิบายว่า

ผู้กล้าสามเลิกราก็เป็นคนของตระกูลอุน เป็นมือดีในการแพร่พิษครั้งกระโน้นเนื่องจากได้รับแรงกดดันจากตระกูล ดังนั้นเพียรพยายามสร้างชื่อเสียง หวังเด่นล้ำกว่าผู้อื่น สุดท้ายพอย่างเข้าวัยฉกรรจ์ ก็เด่นล้ำกว่าผู้อื่น แต่พอทบทวนหวนนึก ญาติมิตรล้วนไปจากมัน ต้องพลัดพรากจากบุตรภรรยา ที่สูญเสียยังมากกว่าสิ่งที่ได้รับ เมื่อหวนรำลึก บังเกิดความสะทกสะท้อน เปลี่ยนเป็นชืดชาต่อลาภยศ ประพฤติถือคุณธรรมจนได้รับฉายาผู้กล้า...”

ตั่งปาอวงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ประพฤติถือคุณธรรมได้รับฉายาผู้กล้า นับเป็นที่แน่นอน แต่คำ “สำมเลิกรา” มีที่มาอย่างไร?”

ขณะถามไถ่ เนินเขาที่มีลักษณะคล้ายต้นพริกเล็กๆลูกหนึ่งก็ปรากฏแก่สายตา มาตรว่าม่านพลบค่ำใกล้กรายดุจขนนกที่คลี่คลุมแต่ยังเห็นฟ้าสีครามหญ้าเขียวขจี ขับเน้นเนินเขาที่คล้ายน้ำนมสีขาวดูไปคลับคล้ายช่วงไหล่ของหญิงงามนางหนึ่ง เมื่อมองจากที่นี้ เห็นฝูงวัวฝูงแพะเล็มหญ้าอยู่บนทุ่งหญ้า ด้วยความสงบรื่นรมย์

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ในสายตาของแนฮ้วยกลับรู้สึกว่า บนภูเขายู้ปั้งซัวมีรังสีการฆ่าฟันชนิดหนึ่ง

นี่เป็นสิ่งที่เนี่ยไต้ตง ตั่งปาอวง เชี่ยวตอ เชี่ยวกุกรู้สึกไม่ออก

แนฮ้วยคิดบอกออกมา

แต่ไม่สามารถเอ่ยปากได้

...นั่นเป็นรังสีการฆ่าฟันเยี่ยงไร?

ผู้กล้าสามเลิกราอยู่ในห้องหับ

มันแช่อยู่ในน้ำนม

ภายในห้องดิดตั้งกระจกจำนวนมาก สะท้อนเห็นถึงผิวพรรณอันเรียบรื่นของมัน

ช่างปลอดโปร่งสบายนัก

ความรู้สึกปลอดโปร่งสบายอย่างที่สุด ทำให้มันมีความรู้สึกคล้ายขึ้นสวรรค์ คนแช่อยู่ในน้ำนมคล้ายโดยสารอยู่ในลำนาวา ทุกครั้งที่มันมีความรู้สึกเช่นนี้ จะนึกถึงครอบครัวของมัน

มันวาดภาพเหมือนของบิดามารดา ภรรยา บุตร ธิดาของมัน

อยู่บนฉากกั้นภายในห้อง

มันสูญเสียพวกมันไปแล้ว ได้แต่มองดูภาพเหมือน เพื่อเป็นการระลึกถึง

มันเมื่อวัยฉกรรจ์ต่อสู้เสี่ยงชีวิต เพียงหวังสร้างชื่อลือเลื่อง เป็นเหตุให้ใช้พิษเกินไป ถูกพิษซ่ำแรกแทรกซึม ร่างกายได้รับความเสียหาย ต้องกอยแช่อยู่ในน้ำนม จึงรักษาสภาพไม่ชราร่วงโรย ช่วยให้ผิวพรรณกลับคืนสู่ความเรียบรื่น

มันความจริงตั้งใจว่า หลังจากแช่ร่างอีกครู่หนึ่ง ก็จะลุกขึ้นมาสวดมนต์

ยามนั้น ประตูห้องถูกเคาะเป็นเสียงดัง

มันลุกขึ้นอย่างไม่ยินยอมอยู่บ้าง สวมใส่เสื้อคลุมรัดสายรัด เปิดประตูออก

ที่หน้าประตูยืนไว้ด้วยคนพอกดินขาวอยู่บนใบหน้าผู้หนึ่ง

.....

เนี่ยไต้ตงตอบคำถามของตั่งปาอวงว่า

“มันเมื่อวัยฉกรรจ์ ร่างกายได้รับบาดเจ็บเกินไป พอย่างเข้าวัยชรายังได้รับแผลหัวใจยิ่งกว่าดังนั้นสูญเสียความคิดต่อสู้เร้นกายในห้อง น้ำนมเรียกตัวเองเป็นสามเลิกรา หมายความว่าเลิกราฝีมือ เลิกราการต่อสู้และเลิกรามือ”

“อันใดเรียกว่าเลิกราฝีมือ?”

“มันไม่ฝึกปรือพลังฝีมืออีก แต่พลังฝีมือของมันยังสูงเยี่ยมยิ่งโดยเฉพาะฝีมือการใช้พิษ ยังจัดอยู่ในชั้นแนวหน้าของตระกูลอุน”

“อันใดเรียกว่าเลิกราการต่อสู้?”

“นั่นรวบรัดยิ่ง มันไม่ต่อสู้ชิงดีชิงเด่นกับผู้คนอีกแล้ว”

“ที่ว่าเลิกรามือ หมายถึงการละทิ้งแล้ว?”

“เป็นปล่อยวางมิใช่ละทิ้ง เมื่อปลงตกก็ปล่อยวาง ละทิ้งหมายถึงยอมรับการพ่ายแพ้ หาได้ปลงตกไม่”

ตั่งปาอวงกล่าวอย่างซึงขังว่า

“เช่นนี้เป็นว่า ผู้กล้าสามเลิกรานี้มีความหมายนัก ตั้งความหวังต่อชีวิตไว้อย่างสูงส่งเช่นเดียวกับเรา เราจะขึ้นเขายู้ปั้งชัวไปทำความรู้จักกับมันสักครา”

ผู้กล้าสามเลิกราพอเปิดประตูออกพบเห็นผู้มา รู้สึกเหนือความคาดหมายนัก ยิ้มพลางทักทายว่า

“เป็นลมอันใดหอบท่านมา ทั้งยี่ พวกเราแม้อยู่ใกล้กัน แต่ท่านไม่ได้มาหาพวกเราเป็นแรมปีแล้ว”

ผู้มาคือทั้งยี่ได้ชือ

ทั้งยี่ได้ชือคล้ายยิ้มเล็กน้อย ดินขาวที่มุมปากปริแตกเล็กน้อย มันยิ้มพลางเดินเข้ามา

“ยังเลี้ยงดูปลาอยู่กระมัง?”

ทั้งยี่ได้ชือก้มศีรษะมองดูน้ำนมภายในสระพลางกล่าวถามขึ้น

ในน้ำนมมีปลาแหวกว่ายอยู่

ปลาเหล่านี้บางตัวมีดาเดียว บางตัวครีบฉีก บางตัวเกล็ดปลา

กะเทาะหลุดร่วงแทบหมดสิ้น

มีปลาสิบเอ็ดสิบสองตัว เชื่อมหัวและหางต่อกัน คล้ายกับแส้ยาวเส้นหนึ่ง บางครั้งจะยื่นปากโผล่พ้นผิวน้ำ พ่นน้ำลำหนึ่ง จากนั้นดีดตัวขึ้นกลางอากาศ ไล่ตามสายน้ำที่ตัวเองพ่นออก ค่อยตกลงในน้ำนม

ทุกครั้งที่ผู้กล้าสามเลิกราที่เป็นจู้ยิ้นมันกล่าววาจา พวกมันจะตั้งตัวตรงอยู่ในน้ำนม คล้ายกำลังน้อมรับฟัง

ผู้กล้าสามเลิกรากล่าวด้วยความภาคภูมิว่า

“ปลาบาดเจ็บเหล่านี้ เกรงว่าเป็นพันธุ์ที่เพาะเลี้ยงได้ดีที่สุดเท่าที่เคยมีมา เช่นเดียวกับปลาช่วยเหลือที่ท่านเพาะเลี้ยงขึ้น”

ดวงตาของมันเป็นประกาย ดูท่ามันมิเพียงไม่อาจลืมความผูกพันต่อปลาเหล่านี้ ถึงกับบังเกิดความภาคภูมิลืมตน ปากกล่าวว่า

“ขอเพียงรวมปลาพิโรธของนางเฒ่าแปดเก้า กับปลาวุ่นวายของกงจื้อสามไหเข้าด้วยกัน หนอนรวมธาตุของพวกเราสามารถเพิ่มพลังฝีมือแก่ทั้งหมด คนละสี่สิบปี...”

ทั้งยี่ได้ชือคล้ายสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

ผู้กล้าสามเลิกรายิ้มพลางกล่าวว่า

“ทุกผู้คนเพียงเข้าใจว่า หนอนรวมธาตุเพียงสามารถรักษาโรค มีแต่พวกเราที่ทราบกระจ่างแก่ใจว่า พวกมันมีคุณประโยชน์มากหลาย สมมุติเป็นปลาบาดเจ็บเหล่านี้เลี้ยงอยู่ในน้ำนม ขอเพียงในน้ำนมเจือปนโลหิตผู้คน จะกลับกลายเป็นปลาพิษ ไม่ว่าผู้ใดขอเพียงถูกมันแตะใส่ สิ่งที่ดีที่สุดจะกลับกลายเป็นสิ่งที่เลวร้ายที่สุด ซึ่งความจริงเรื่องราวในโลกล้วนเป็นเช่นนี้”

มันสวมเสื้อแพรที่นุ่มนิ่มสูงค่า ผิวกายที่แช่อยู่ในน้ำนมของมันก็ขาวนวลเป็นประกาย ภายใต้น้ำนมในสระขับเน้น ดูไปคล้ายเทวรูปหยกรูปหนึ่ง ปากกล่าวอีกว่า

"หนอนรวมธาตุของพวกเราพอค้นคว้าสำเร็จ ก็สามารถกลับไปยังร้านเล่ายี่ห้อที่แดนเนี่ยน้ำอย่างโอ่อ่าผ่าเผย นางเฒ่าแปดเก้าเพราะหนีเอาชีวิตรอด แทนที่จะต่อสู้จนตัวตาย จึงถูกขับออกจากสำนัก กงจื้อ-สามไทเพราะหลงรักสตรีนางหนึ่ง ไม่อาจแบกหน้ากลับร้านเล่ายี่ห้อ ส่วนท่านป่วยเป็นโรคประหลาด สำหรับตัวเรา เพราะช่วงชิงความดีความชอบเกินไป ล่วงเกินผู้อาวุโสร่วมสำนัก แต่พวกเราหากค้นคว้าหนอนรวมธาตุเป็นผลสำเร็จ ก็จะสร้างชื่อแก่วงศ์ตระกูล ไม่เกรงกลัวอันใดอีก...."

เอ่ยถึงดอนนี้ พลันฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ท่านไฉนไม่กล่าววาจา?"

ทั้งยี่ได้ชือกล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า

"ท่านต้องการให้เรากล่าวอันใด?"

ผู้กล้าสามเลิกรากล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านไม่มีคำพูดจะกล่าวหรือ?"

ทั้งยี่ได้ชือกล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"เราสามารถกล่าวอันใด?"

มันเหลียวหน้ามาช้าๆ ชี้มือไปที่ลำคอตัวเอง

ผู้กล้าสามเลิกราไม่เข้าใจสาเหตุความนัย โน้มหน้าไปถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

ทั้งยี่ได้ชือกล่าวอย่างหดหู่ว่า

“เราถูกผู้คนทำร้ายบาดเจ็บ”

“ผู้ใดทำร้ายท่านบาดเจ็บ?”

“เป็นกงจื้อสามไหกับนางเฒ่าแปดเก้า ปลาวุ่นวายกับปลาพิโรธของพวกมันกัดลำคอเราไม่ปล่อย”

ในที่สุดผู้กล้าสามเลิกราโน้มหน้าไปชมดู

ลำคอมันขาวผ่องยิ่ง

ทันใด ทั้งยี่ได้ชือขยับตัววูบหนึ่ง

ความเคลื่อนไหวนี้รวดเร็วเกินไป รวดเร็วจนคล้ายไม่ได้เคลื่อนไหวก็ปาน

ผู้กล้าสามเลิกราพลันชักกระดุกคราหนึ่ง ยืนตัวแข็งทื่อกับที่

มันยังคงรักษาท่วงท่าเดิมเอาไว้ แต่ลำคอที่ขาวละเอียดอ่อนเพิ่มเส้นสีแดงเส้นหนึ่ง

ผู้กล้าสามเลิกรากล่าวอย่างยากลำบากว่า

“ท่าน...เหตุ...ใด...คิด...ฆ่า...เรา?”

ทั้งยี่ได้ชือหัวร่อแล้ว

เป็นหัวร่อดังๆ

มันหัวร่อดังๆ แต่ไม่ลำพองผยอง ดรงกันข้าม ให้ความรู้สึกปลอดโปร่งเบิกบานแก่ผู้รับฟัง คล้ายปราศจากอคติคิดร้าย

น้อยคนที่หัวร่อดังๆ แต่ไม่ให้ความรู้สึกที่ลำพองผยองแก่ผู้คน เช่นเดียวกับน้อยคนที่ประสบชัยชนะ ยังไม่ยโสลืมตน

มันกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ทั้งนี้เพราะเรามิใช่ทั้งยี เราเพียงแต่เป็นแม่ทัพกุหลาบหนู"

กล่าวจบร่างที่แข็งทื่อของผู้กล้าสามเลิกราพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง จากนั้นลำคอของมันพ้นจากร่าง กลิ้งดกลงในสระน้ำนม พร้อมกับเส้นโลหิตกลายเป็นธารโลหิตสายหนึ่งปรากฏคราบโลหิตหลายหยดกระเซ็นใส่ฉากกั้นที่วาดภาพเหมือนฉากหนึ่ง

สระน้ำนมปรากฏคราบสีแดงผุดขึ้นมาหลายสายละลายเข้ากับน้ำนมโดยเร็ว สระน้ำนมทั้งสระดูไปเพียงมีสีเข้มกว่าเดิม ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง

แต่ตาปลาของปลาบาดเจ็บภายในสระ กลับกลายเป็นสีเขียวไปแล้ว

แม่ทัพกุหลาบหนูชุกเก็บดาบฟันขาม้ากลับไปในแขนเสื้อทีละน้อย จากนั้นลูบคลำดินขาวที่พอกอยู่บนใบหน้า หัวร่อเบาๆกล่าวว่า

"คราบปลอมแปลงนี้มีประโยชน์ยิ่ง"

พลางดวัดเท้าเตะซากศพของผู้กล้าสามเลิกราลงในสระ รวมกับหัวขาดหัวนั้น

แม่ทัพกุหลาบหนูหันหน้าหาสระน้ำนม ใช้น้ำเสียงที่คล้ายอธิษฐานชนิดหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านวางใจ เราจะรอคอยการมาของเชี่ยวตอ เชี่ยวกุกและพวกแทนท่าน สำหรับประสิทธิภาพของหนอนรวมธาตุ เราจดจำได้แล้ว และจะใช้เป็นประโยชน์แทนท่าน ท่านนอนตาหลับเถอะ ท่านนอนตาหลับก็ตาย ไม่นอนตาหลับก็ตาย ในเมื่อตายแล้ว ยังคงนอนตาหลับประเสริฐกว่าท่านมิใช่สามเลิกราหรอกหรือ ยังคงเลิกราเถอะ"

ซากศพของผู้กล้าสามเลิกราจมอยู่ก้นสระน้ำนม คล้ายปลาที่ไม่มีความสุขตัวหนึ่ง

ปลาบาดเจ็บเหล่านั้นได้ลิ้มลองคาวเลือด เริ่มรวมตัวกัน คล้ายคิดรุมทึ้งกัดกินซากศพของจู้ยิ้นพวกมัน

“เราแต่งบทกวีที่ดีอีกบทหนึ่งแล้ว”

แม่ทัพกุหลาบหนูหันหน้าหากระจก พึมพำกับตัวเอง คล้ายพึงพอใจต่อสิ่งที่ตัวเองกระทำลงไปอย่างยิ่งยวด ทั้งยังขนย้ายเก้าอี้ไม้ไผ่มาตัวหนึ่ง นั่งเฝ้าอยู่หน้าประตู ใช้ความอดทนอย่างแรงกล้ารอคอยเหยื่อของมัน

ในชีวิตมนุษย์ มีช่วงเวลากว่าครึ่งที่รอคอยและอดกลั้น

มันรู้สึกว่าเหยื่อของมันเคลื่อนใกล้มาทุกขณะ

มันถึงกับมีความรู้สึกประหลาดประการหนึ่ง

“เหยื่อ” นั้นคล้ายรู้สึกได้ว่า มันอยู่ที่นี้เช่นกัน

แต่รู้สึกออกมีประโยชน์ใด? อาทิตย์สนธยาทราบดีว่าตัวเองไม่ควรเคลื่อนคล้อยสู่ตะวันตก แต่ยังเคลื่อนคล้อยเข้าหาที่ซึ่งไร้แสงสว่าง

มีคนอยู่ภายใน

...อย่าได้เข้าใกล้มัน

...ที่เบื้องหน้าอันตราย

...ไม่อาจรุดหน้าไป

เสียงร่ำร้องของแนฮ้วยล้วนไม่มีประโยชน์

ทั้งนี้เพราะเขาไม่สามารถเปล่งเสียงออกมา

เขากลับคืนสู่ตอนแรกเริ่มที่ถูกพิษ ตลอดทั้งร่างคล้ายถูกฝังอยู่ในก้อนน้ำแข็ง ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวคล้ายตกอยู่ในห้วงฝันร้าย มาตรว่ามีสติแจ่มใส แต่ไม่อาจสลัดหลุดได้

ยามนั้น ดั่งปาอวงกล่าวว่า

"เราเห็นห้องน้ำนมแล้ว"

เนี่ยไต้ดงพลันยกมือเคาะศีรษะมันคราหนึ่ง

ดั่งปาอวงบันดาลโทสะ เนี่ยไต้ดงลอบชี้มือไปยังเชียวตอ ดั่งปาอวงค่อยรู้สึกตัวว่าตัวเองพลั้งปากไป

เชียวตออยู่ด้านข้าง มันไม่สมควรกล่าวคำ "น้ำนม" ออกมา

ดั่งปาอวงรีบกล่าวกลบเกลื่อนว่า

"เรายังเห็นนมวัว นมแพะ..."

เนี่ยไต้ดงตัดบทว่า

"พร่ำพิไรอันใด เข้าไปเคาะประตูเถอะ"

ตลอดรายทางที่ผ่านมา มันกับดั่งปาอวงคุบหาจนสนิทสนมยิ่ง แต่ดั่งปาอวงไม่ยอมรับฟังคำบงการจากมัน กล่าวว่า

"ท่านไม่มีมือหรือ? คนที่เคลื่อนไหวได้ในที่นี้มีอยู่สี่คน ท่านคุ้นเคยกับเรื่องของผู้กล้าสามเลิกราที่สุด ท่านไม่เสนอหน้า จะให้ผู้ใดเสนอหน้า?"

เนี่ยไต้ดงกล่าวว่า

"ตกลง เราเคาะประตู..."

...ไม่ อย่าได้เข้าไป

...ให้จากไปในบัดดล

...ภายในห้องมีรังสีฆ่าฟัน

แนฮ้วยลอบร่ำร้องในใจ

แต่แล้วเสียงต๊กต๊กดังขึ้น

เนี่ยได้ดงเคาะประดูแล้ว

เคาะอย่างแผ่วเบา

ไม่มีคนเปิดประตู

ทั้งหมดไม่รู้สึกประหลาดใจ

เมื่อผ่านห้องหัวใจ ห้องมืดมิดกับห้องสุรา ทั้งหมดพบเห็นเรื่องประหลาดจนเคยชินแล้ว

ยามนั้น ม่านพลบค่ำคลี่คลุมลงอย่างช้า ๆดุจแพรเบาบาง ฟ้าไม่เป็นสีคราม ต้นหญ้าไม่เป็นสีเขียว แต่ห้องน้ำนมยังคงเป็นสีน้ำนม

...อย่าได้เคาะประตูอีก ให้จากไปในบัดดล

แนฮ้วยร้อนรุ่มใจยิ่ง

เขาขบริมฝีปากล่าง จนโลหิตแทบไหลซึมออกมา

แต่ไม่มีผู้ใดเหลียวหน้ามา หรือก้มศีรษะลงมามองดูเขา

ประตูห้องเปิดออกแล้ว

เสียงเปิดประตูน่าฟังยิ่ง คล้ายกับเป็นเสียงดนตรี

.....

เซี่ยวตอกลัวความมืด

ดังนั้นเชี่ยวกุกกวัดแกว่งจุดชุดไฟขึ้น

แสงชุดไฟสว่างวูบ ประจวบกับประดูห้องเปิดออก แสงไฟสั่นไหวคราหนึ่ง หน้าประตูก็ปรากฏคนผู้หนึ่งขึ้น

ใต้แสงไฟสาดส่อง ใบหน้ามันคล้ายคนที่ตายแล้ว ท่ามกลางความมืดรอบข้าง ศีรษะของมันคล้ายดินขาวกองหนึ่ง

แนฮ้วยอยู่ในท่านอน

สำหรับกับคนที่ยืนอยู่หน้าประตู เขาไม่อาจมองเห็นได้อย่างชัดเจน

แต่ว่าเขารู้สึกได้

เขา “สูด” ออกได้

...เป็นมัน

...ต้องเป็นมันแน่นอน

...เป็นบุคคลแรกที่วางแผนลอบทำร้ายเขา นับตั้งแต่เขาออกท่องเที่ยว

แต่นอกจากแนฮ้วยแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่รู้สึกว่ามีอันใดไม่ถูกต้องหรือว่ามีภัยอันดรายใด

ตรงกันข้ามกลับบังเกิดความปีติยินดี

เนี่ยได้ดงกล่าวขึ้นก่อนว่า

“ท่านก็อยู่ที่นี้? อย่างนั้นก็พูดจาง่ายดายกว่าเดิมแล้ว”

เชี่ยวตอก็กล่าวว่า

“ทั้งยี่ได้ชือ แนฮ้วยตั่วกอเพียงขาดปลาบาดเจ็บ ท่านขอให้ผู้กล้าสามเลิกราเมตตาส่งเสริมเถอะ”

“ทั้งยี่ได้ชือ” ก้มศีรษะกล่าวว่า

"เราเมื่อมาแล้ว ชาป้าเฮีย (พี่สามเลิกรา) คงไม่ถึงกับไม่เห็นแก่หน้าเรา พวกท่านเข้ามาแล้วค่อยว่ากล่าว"

...ไม่ ไม่อาจเข้าไป

...ไม่อาจเข้าไปเด็ดขาด

...ทั้งนี้เพราะมันมิใช่ทั้งยี่ได้ชือ

...มันเป็นแม่ทัพกุหลาบหนู

แนฮ้วยร่ำร้องในใจตลอดเวลา

เซี่ยวตอ เซี่ยวกุก เนี่ยไต้ตง และตั่งปาอวงหามร่างของแนฮ้วย หยอยเข้าห้องไป

ยามนั้น ทั้งหมดพลันได้ยินซุ่มเสียงชนิดหนึ่ง

คล้ายกับก้นแม่น้ำบังเกิดเสียงดัง ทั้งหนักทั้งทึบ และคล้ายกับท้องเรือเกยตื้น บังเกิดเสียงดังครืน

ทั้งหมดยังสูดได้กลิ่นหอมจางเบาบางชนิดหนึ่ง เป็นกลิ่นหอมที่คุ้นจมูก เพียงแต่พอเข้าห้องมา ก็เข้มข้นขึ้นอีกมากนัก

ตั่งปาอวงมองดเซี่ยวตอ กล่าวว่า

"ไฉนหอมปานนี้?"

เนี่ยไต้ตงก็จับจ้องมองเซี่ยวตอ กล่าวว่า

"หอมยิ่งนัก"

แม้แต่เซี่ยวกุกก็มองดูเจ้เจ๊มัน กล่าวว่า

"เจ้เจ๊ หอมอย่างยิ่ง"

พวกมันล้วนคุ้นเคยกับกลิ่นหอมนี้

หลายวันมานี้ พวกมันอยู่ร่วมกับเชี่ยวดอ บนร่างของเชี่ยวดอส่งกลิ่นหอมรวยรินเช่นนี้ เพียงแต่จางเบาบางยิ่ง ยามนี้กลับทวีความรุนแรงและจริงแท้ขึ้นมา

เชี่ยวดอกล่าวอย่างเอียงอายอยู่บางว่า

“มิใช่ข้าพเจ้า...”

นางพบเห็นที่มาของกลิ่นหอม กล่าวเสริมว่า

“เป็นกลิ่นหอมของน้ำนม”

ทั้งหมดล้วนเหลือบมองสระน้ำนมนั้น

มีแต่ดั่งปาอวงที่หมุนผิดที่

มันมองดูทรวงอกของเชี่ยวดอ

เนี่ยได้ดงเคยผ่านห้องประหลาดต่างๆมา ดังนั้นฉุกใจได้คิดกล่าวว่า

“ปลาบาดเจ็บคงเลี้ยงดูอยู่ภายในสระแล้ว”

“ทั้งยี่ได้ซือ” กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“มิผิด แต่ภายในสระยังเลี้ยงอีกสิ่งหนึ่ง รับรองท่านไม่เคยเห็นมาใช่คิดเข้าไปชมดูหรือไม่?”

ดั่งปาอวงมีนิสัยอยากรู้ตลอดมา พอฟังก็นั่งยองๆอยู่ข้างสระชะโงกศีรษะมอง

เชี่ยวกุกอายุเยาว์ ยิ่งชมชอบความครึกครื้นสนุกสนาน ยิ่งต้องไปยังข้างสระ ชมดูให้แน่ชัด

“ทั้งยี่ได้ซือ” ประคองมันไว้ กล่าวว่า

พวกมันล้วนคุ้นเคยกับกลิ่นหอมนี้

หลายวันมานี้ พวกมันอยู่ร่วมกับเชียวตอ บนร่างของเชียวตอส่งกลิ่นหอมรวยรินเช่นนี้ เพียงแต่จางเบาบางยิ่ง ยามนี้กลับทวีความรุนแรงและจริงแท้ขึ้นมา

เชียวตอกล่าวอย่างเอียงอายอยู่บางว่า

“มิใช่ข้าพเจ้า...”

นางพบเห็นที่มาของกลิ่นหอม กล่าวเสริมว่า

“เป็นกลิ่นหอมของน้ำนม”

ทั้งหมดล้วนเหลือบมองสระน้ำนมนั้น

มีแต่ดั่งปาอวงที่หมุนผิดที่

มันมองดูทรวงอกของเชียวตอ

เนื่ยได้ตงเคยผ่านห้องประหลาดต่างๆมา ดังนั้นฉุกใจได้คิดกล่าวว่า

“ปลาบาดเจ็บคงเลี้ยงดูอยู่ภายในสระแล้ว”

“ทั้งยี่ได้ซือ” กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“มิผิด แต่ภายในสระยังเลี้ยงอีกสิ่งหนึ่ง รับรองท่านไม่เคยเห็นมาใช่คิดเข้าไปชมดูหรือไม่?”

ดั่งปาอวงมีนิสัยอยากรู้ดลอดมา พอฟังก็นั่งยองๆอยู่ข้างสระชะโงกศีรษะมอง

เชี่ยวกุกอายุเยาว์ ยิ่งชมชอบความครึกครื้นสนุกสนาน ยิ่งต้องไปยังข้างสระ ชมดูให้แน่ชัด

“ทั้งยี่ได้ซือ” ประคองมันไว้ กล่าวว่า

"เราเมื่อมาแล้ว ซาป้าเฮีย (พี่สามเลิกรา) คงไม่ถึงกับไม่เห็นแก่หน้าเรา พวกท่านเข้ามาแล้วค่อยว่ากล่าว"

...ไม่ ไม่อาจเข้าไป

...ไม่อาจเข้าไปเด็ดขาด

...ทั้งนี้เพราะมันมิใช่ทั้งยี่ได้ชือ

...มันเป็นแม่ทัพกุหลาบหนู

แนฮ้วยร่ำร้องในใจตลอดเวลา

เซี่ยวตอ เซี่ยวกุก เนี่ยไต้ตง และตั่งปาอวงหามร่างของแนฮ้วย ทยอยเข้าห้องไป

ยามนั้น ทั้งหมดพลันได้ยินชุ่มเสียงชนิดหนึ่ง

คล้ายกับก้นแม่น้ำบังเกิดเสียงดัง ทั้งหนักทั้งทึบ และคล้ายกับท้องเรือเกยดื้น บังเกิดเสียงดังครืน

ทั้งหมดยังสูดได้กลิ่นหอมจางเบาบางชนิดหนึ่ง เป็นกลิ่นหอมที่คุ้นจมูก เพียงแต่พอเข้าห้องมา ก็เข้มข้นขึ้นอีกมากนัก

ตั่งปาอวงมองดูเซี่ยวตอ กล่าวว่า

"ไฉนหอมปานนี้?"

เนี่ยไต้ตงก็จับจ้องมองเซี่ยวตอ กล่าวว่า

"หอมยิ่งนัก"

แม้แต่เซี่ยวกุกก็มองดูเจ้เจ็มัน กล่าวว่า

"เจ้เจ็ หอมอย่างยิ่ง"

“ระวัง ที่ข้างสระลึนยิ่ง”

การ “ประคอง” ของมันครั้งนี้ กลับปิดสกัดจุดเส้นบนร่างของเชี่ยวกุกสี่แห่งอย่างรวดเร็ว

จากนั้นมันรับเทียนไขจากมือเชี่ยวกุก ซึ่งเพิ่งใช้ชุดไฟจ่อจุดขึ้นพร้อมกับยื่นส่งต่อเนี่ยได้ดง

เปลวเทียนยื่นถึงเบื้องหน้า เนี่ยได้ดงต้องงงงันวูบ

พริบดานั้น มันมองทะลุเข้าไปในดวงตาของฝ่ายตรงข้าม

...เป็นรังสีการฆ่าฟัน

...ใช่แล้ว เป็นรังสีการฆ่าฟัน

...ไฉนปรากฏรังสีการฆ่าฟันขึ้นในดวงตาฝ่ายตรงข้าม?

เนี่ยได้ดงได้แต่นึกถึงดอนนี้เท่านั้น

เปลวเทียนสั่นไหวคราหนึ่ง

ที่เบื้องหน้าฝ่ายตรงข้ามคล้ายมีสิ่งใดแลบแปลบ เรืองรองเป็นพิเศษ

นั่นเป็นประกายดาบ

ประกายดาบที่แฝงความอ้างว้าง แฝงความสง่างามอยู่บ้าง

เนี่ยได้ดงแผดเสียงร้องว่า

“ท่าน...”

ยามกะทันหันปณิธานช่วยชาติ ความหวังกำจัดขุนนางกังฉิน ความตั้งใจปัดเป่าทุกข์ยากให้แก่ราษฎรของมันคล้ายถูกเทียนไขนี้เผาละลายไปสิ้น มันพลันชักกระบี่สิบสีสันจากข้างเอว ใต้เปลวเทียนสาดส่องยิ่งสะท้อนประกายสีสัน คล้ายความฝันอันอมตะดื่นหนึ่ง

"น่าชิงชัง..."

กระบี่ของมันไม่อาจสะบัดฟาดฟันออก และต้านทานรับไม่ได้ มันกล่าวเพียงสามคำ เทียนไขในมือของฝ่ายตรงข้าม พลันหักเป็นสองท่อน ตัวมันก็ถูกฟันหว่างเอวขาดเป็นสองท่อน พลัดตกลงในสระน้ำนม ราวกับหุ่นไม้ที่ใช้จับเชิดสองท่อน

พริบตานั้น สีสันของสระน้ำนมกลายเป็นสีเทาหม่น

เซี่ยวตอหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า

"ท่าน..."

ดั่งปาอวงก็ดีนตัว ดีดกายปราดขึ้น แม่ทัพกุหลาบหนูลากพาดาบฟันขาม้า พลิกตวัดฟันใส่ดั่งปาอวงจากแง่มุมที่เป็นไปไม่ได้

ดั่งปาอวงไม่ทันถลันหลบหลีก

มันก็ไม่ถลันหลบหลีก

ทั้งนี้เพราะขอเพียงมันไม่รับศึก ดาบฟันขาม้าของแม่ทัพกุหลาบ-หนูคงต้องจู่โจมใส่เซี่ยวตอ

ดังนั้นมันกลับลอยพลิวเข้าหาแม่ทัพกุหลาบหนู

มันทำท่าโอบกอดใส่

...ท่านคิดฟันเรา อย่างน้อยก็ต้องถูกเรา "โอบกอด" สักครา

แม่ทัพกุหลาบหนูรั้งดาบกลับ

มันแสดงว่าไม่คิดถูก "โอบกอด" ใส่

ดังนั้นดั่งปาอวงโถมใส่อากาศธาตุ

และโอบใส่อากาศธาตุ

แม่ทัพกุหลาบหนูฉกฉวยช่องว่างดุจประกายไฟประทับใส่มันหนึ่งฝ่ามือ จากนั้นถอยปราดไป แผ่นหนังปะทะชนประดูเปิดออกดังโครม

แสงสีสายัณห์ที่หลงเหลืออยู่ไม่กี่ลำสาดส่องเข้ามา แม่ทัพกุหลาบหนูถือดาบยืนหยัด เงาของมันถูกทอทาบกับพื้น จนทั้งสูงทั้งยาวคล้ายกับบนพื้นและใต้ธรณี ล้วนมีคนถือดาบที่แปรเปลี่ยนตลอดเวลาตนหนึ่ง

ที่แล้วมาดั่งปาอวงทนทานได้ กล้าเสี่ยงชีวิตไม่กลัวรับบาดเจ็บ

แต่มันถูกแม่ทัพกุหลาบหนูฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ ฝ่ามือนี้คล้ายฟาดถึงอวัยวะภายใน

อวัยวะภายในของมันป่วนปั่นขึ้นมา

แต่ว่ามันไม่อาจล้มลง

กระทั่งเลือดคั่งคำนั้น ได้แต่กล้ำกลืนไว้ ไม่กระอักออกมา

ทั้งนี้เพราะมันมองเห็นซากศพของสหายร่วมแนวของมัน กำลังตกเป็นอาหารของฝูงปลา

ตอนที่ 8

ฆ่าคนราวแต่งบทกวี

สภาพความจริงอันอำมหิต ยังน่ากลัวกว่าในมโนภาพ
เช่นเดียวกับสภาพความจริงอันสวยงาม มิสู้กับที่วาดหวังไว้

ทั้งหมดเดินทางมาขอรับการรักษา

ตลอดรายทางล้วนสะดวกราบรื่น นางเฒ่าแปดเก้าแห่งห้องหัวใจใช้ปลาพิโรธช่วยเหลือแนฮ้วย ทั้งยี่ได้ซือแห่งห้องมืดมิด ใช้ปลาช่วยเหลือขจัดพิษให้แก่แนฮ้วย กงจื้อสามไหแห่งห้องสุรา ใช้ปลาวุ่นวายรักษาโรคให้แก่แนฮ้วย ยามนี้เพียงหลงเหลือผู้กล้าสามเลิกราแห่งห้องน้ำนม ใช่ยินยอมให้ปลาบาดเจ็บทะลวงด่านสุดท้ายให้แก่แนฮ้วยหรือไม่?

มิคาดประตูห้องน้ำนมพอเปิดออก คนเปิดประตูเป็นทั้งยี่ได้ซือ มิใช่ผู้กล้าสามเลิกรา

คนทั้งสี่ยินดียิ่ง

ก่อนหน้านี้ ทั้งยี่ได้ชือยืนมือช่วยเหลือแล้วยามนี้มันเมืออยู่ที่นี้ คงไม่นิ่งดูดายกระมัง?

มิคาด “ทั้งยี่ได้ชือ” พลันลงมือ

ลงมือด้วยอำมหิต

เนี่ยไต้ดงที่มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมที่ถูก ภูมิรอบรู้กว้างขวางที่สุด รับเหตุการณ์ด้วยความสุขุมเยือกเย็นที่สุดในคนทั้งสี่ ถูกฟันร่างขาดเป็นสองท่อน.ดุจเดียวกับเทียนไขที่ถูกฟันหักกลาง

ที่แตกต่างคือ ชีวิตของเนี่ยไต้ดงสะบั้นสิ้นสุดไปภายใต้การลอบทำร้ายอย่างกะทันหัน ซากศพพลิกร่วงลงในสระ แต่เทียนไขในมือ “ทั้งยี่ได้ชือ” แม้ถูกฟันหักเป็นสองท่อนเปลวเทียนยังลุกไหม้

พร้อมกันนั้นเชี่ยวกุกยืนตัวแข็งที่ออยู่ริมสระ

แสดงแน่ชัด มันถูกผู้คนสยบไว้

ตั่งปาอวงกริ่งเกรงเชี่ยวดอถูกลอบทำร้าย ดังนั้นรับศึกอย่างฉุกละหุก

ทั้งสองประมือกันท่าหนึ่ง

“ทั้งยี่ได้ชือ”ฟันดาบถึงกลางคันถูกบีบบังคับให้รั้งกระบวนท่ากลับ

ขณะเดียวกัน ตั่งปาอวงก็ “โอบกอด” ถูกอากาศธาตุ

แต่ตั่งปาอวงยังถูกประทับใส่หนึ่งฝ่ามือ

ด้วยผิวทองแดงกระดูกเหล็กของมัน ยังทนทานไม่ได้ ฝ่ามือนั้นคล้ายประทับถึงอวัยวะภายในของมัน

แต่มันยังยืนหยัดอยู่

มันไม่อาจล้มลง

ทั้งนี้เพราะคนที่พ่ายแพ้พินาศสิ้น ไม่มีคุณสมบัติที่ล้มลง ยามใดที่ล้มลง ยากที่จะลุกขึ้นอีก

พริบตานั้น เชียวตอพบว่าในพวกนางทั้งห้าเพียงหลงเหลือนางคนเดียวที่ยังไม่บาดเจ็บ ยังไม่เสียชีวิต ยังไม่ถูกสยบ

ทุกประการไม่คล้ายเป็นความจริง นี่น่ากลัวไปแล้ว

นี่คล้ายเป็นเค้าโครงในมโนภาพตอนหนึ่ง

เพียงหวังนี่เป็นมโนภาพ

จนใจที่สภาพความจริงอันอำมหิต ยังน่ากลัวกว่าในมโนภาพ เช่นเดียวกับสภาพความจริงอันสวยงาม มิสู้กับที่วาดหวังไว้

สิ่งที่เชียวดอกำลังเผชิญ เป็นเค้าโครงเช่นนี้เอง

นางเผชิญหน้ากับคนที่พอกดินขาวบนใบหน้า รู้สึกตะครั่นตะครอคล้ายกับลูบคลำถูกน้ำมูกที่ไม่ทราบผู้ใดป้ายอยู่บนกำแพงก็ปาน

ยามนั้น เนี่ยไต้ตงหลั่งโลหิตจบชีวิตในสระน้ำนม เชี่ยวกุกถูกสยบ แนฮัวยสูญเสียความสามารถในการขยับเคลื่อนไหว

“ทั้งยี่ไต้ชือ” มือถือดาบ หันหลังให้แก่แสงสีสายัณห์ ล่าสุดที่ซอบฟ้าประจิม

ตั่งปาอวงงอตัวลง ขวางอยู่ระหว่าง “ทั้งยี่ไต้ชือ” กับเชียวตอ

ลักษณะท่าทางของมันความจริงคล้ายเม่นตัวหนึ่งอยู่แล้ว ยามนี้ยิ่งค้อมเอวงอหลัง ผมเผ้าลุกชี้ชัน คล้ายเม่นตัวหนึ่งกว่าเดิม

มันทราบดีว่าฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามประทับอย่างหนักหน่วงเพียงไหน

อวัยวะภายในของมันคลาดเคลื่อนจากตำแหน่งแล้ว

ดังนั้นมันจับจ้องมอง “ทั้งยี่ได้ชือ” ทางหนึ่งเรียกเบาๆว่า

“เชี่ยวตอ”

เชี่ยวตอสะอึกเข้าไป ส่งเสียงดังอืมม์คำหนึ่งเสียงอืมม์ครั้งนี้ ในความอ่อนโยนแฝงความละล้าละลัง

ตั่งปาอวงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“เราจะพัวพันมันไว้ ท่านพอเห็นเราลงมือ ให้จากไปในบัดดล”

เชี่ยวตอกล่าวอย่างร้อนรนว่า

“อย่างนั้นเชี่ยวกุกจะทำอย่างไร?”

“หากเราสามารถช่วยเหลือมันไป เราต้องช่วยเหลือ”

เชี่ยวตอถามอีกว่า

“แนฮ้วยเล่า?”

ตั่งปาอวงสูดลมหายใจคำหนึ่ง มันพอสูดลมหายใจ หัวใจ ดับกระเพาะ ม้ามล้วนปวดแปลบขึ้นมาปากกล่าวว่า

“นี่ไม่อาจคำนึงถึงแล้ว พวกเราเองยังไม่อาจเอาตัวรอดได้”

“พวกเารุดมาห้าคน ยามนี้เพียงหลงเหลือเราท่านสองคนอย่างนั้นมิสู้ทุ่มเทฝีมือเข้าหาญหัก ไม่แน่ว่ายังมีความหวังอยู่บ้าง”

ซุ่มเสียงของนางแม้แผ่วเบา แต่น้ำเสียงเด็ดเดี่ยวยิ่ง

ตั่งปาอวงสูดลมหายใจอีกครา อวัยวะภายในปวดแปลบอีกครั้ง แต่สถานการณ์เฉพาะหน้า ยังคับขันกว่าสภาพร่างกายของมัน

"ทั้งยี่ได้ชือ" หันหลังให้แก่ประตูห้อง แต่เปลวเทียนในมือมันพอส่องต้องดินขาวที่พอกบนใบหน้ามัน ทำให้เลอะเลือนไม่ชัดเจนปากกล่าวว่า

"พวกท่านหารือเสร็จสิ้นแล้วหรือไม่? ข้าพเจ้าความจริงหามีจิตคิดร้ายต่อพวกท่านไม่"

ตั่งปาอวงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านไม่มีจิตคิดร้าย ดังนั้นเนียได้ดงตายแล้วเชียวกุกก็ถูกท่านสยบไว้"

"ทั้งยี่ได้ชือ" กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"และท่านก็ถูกข้าพเจ้าทำร้ายบาดเจ็บ คาดว่าบาดเจ็บไม่น้อยกระมัง?"

มันคล้ายกำลังบรรยายเรื่องราวที่มันไม่ได้ลงมือกระทำ หากแต่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมันเรื่องหนึ่ง

ตั่งปาอวงกล่าวว่า

"ท่านมิใช่ทั้งยี่ได้ชือ"

"ทั้งยี่ได้ชือ" กวัดแกว่งดาบฟันขาม้าในมือกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"ข้าพเจ้าย่อมมิใช่"

ตั่งปาอวงคิดสูดลมหายใจอีก มาดว่าพอสูดลมหายใจก็เจ็บปวดแต่มันไม่อาจหยุดการสูดลมหายใจ ตลอดทั้งร่างของมัน คล้ายถูกฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามฟาด จนเคลื่อนจากที่เดิม แต่ยังกล่าวว่า

"ท่านคือแม่ทัพกุหลาบหนู?"

"ทั้งยี่ได้ชือ" กล่าวว่า

"พวกเราเป็นสหายเก่าแล้ว"

สองข้างแก้มเชี่ยวตอปรากฏเมฆแดงด้วยโทสะแผ่ซ่านขึ้นสองกลุ่ม ร้องว่า

“อูชุนท้ง ท่านกล้า?”

แม่ทัพกุหลาบหนูอูชุนท้งกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ว่าอันใดล้วนไม่กล้า ข้าพเจ้าเพียงหวังดีต่อเสียวเจี้ยะและกงจื้อ โจรร้ายเหล่านี้ยังคงจับกุมหรือฆ่าทิ้ง พวกท่านมีศักดิ์ฐานะสูงส่ง ไม่สมควรร่วมทางกัน”

“นี่เป็นเรื่องของข้าพเจ้า ท่านไม่ต้องยุ่งเกี่ยว”

“ข้าพเจ้าไม่ยุ่งเกี่ยว ข้าพเจ้าเพียงกระทำ”

“ตกลง ท่านกล้าขัดคำสั่งข้าพเจ้า ดูว่าข้าพเจ้าพอกลับถึงเมืองงุ่ยเชี้ย จะให้บิดาจัดการท่านหรือไม่”

ดั่งปาอวงพลันกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“เชี่ยวตอโกวเนี้ย”

เชี่ยวตอรับคำดังอืมม์คำหนึ่ง ดั่งปาอวงกล่าวว่า

“เจ้าผู้นี้ใช้พิษเลือดดำกับธาตุเกล็ดแดงทำร้ายแนฮ้วย จงใจให้พวกเราขึ้นเขาสี่ปั้งชัว แสดงว่าผ่านการวางแผนโดยรอบคอบ มันไม่แน่ว่าจะเปิดโอกาสให้ท่านพบกับบิดาท่านอีก ท่านต้องระวังตัว มันมิใช่ขุนพลของตระกูลท่านอีก”

เสียงปรบมือดังขึ้น

แม่ทัพกุหลาบหนูปรบมือกล่าวว่า

“ดูท่าพวกท่านพรรคห้าคนปรกติดลุ้มๆคลั่งๆ ก่อกวนวุ่นวาย แต่พอเกิดเรื่องขึ้น กลับแสดงออกมาว่าเป็นนักเลงเก่า เป็นลูกผู้ชายที่

แท้จริง"

มันไม่ตระหนี่คำชมของมันแม้แต่น้อย

เชียวตอยังไม่เชื่ออยู่บ้าง

นางอยู่ในบ้าน ทุกผู้คนล้วนระย่นย่อต่อชื่อเสียงเกียรติภูมิของยอดขุนพลสยองขวัญ มาตรว่านางไม่ถืออำนาจบาตรใหญ่ แต่ก็อยู่ในฐานะเหนือกว่าตลอดมา ดังนั้นกล่าวว่า

"อูชุนท้ง ท่านมิใช่เฝ้าอยู่ที่เมืองเล่าคื้อหรอกหรือ ผู้ใดใช้ท่านมายังที่นี้?"

แม่ทัพกุหลาบหนูหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"เป็นท่านใช้ข้าพเจ้ามา"

เชียวตอใช้นิ้วมือเล็กเรียวชี้ปลายจมูกเล็กๆของตัวเอง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้า?"

แม่ทัพกุหลาบหนูรับคำอย่างยิ้มแย้ม ดินขาวบนใบหน้าปริแตกออกมาอีกหลายรอย กล่าวว่า

"ผู้ใดให้ท่านเป็นธิดาของไต้เจียงกุน ผู้ใดให้ท่านงดงามปานนี้"

มันพอกล่าวคำพูดสองประโยคนี้ คล้ายพลุ่งพล่านจนไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

เชียวตอพลันรู้สึกขนลุกเกรียว

นางบังเกิดความรู้สึกคล้ายลูบคลำถูกน้ำมูกที่ป้ายอยู่บนกำแพงขึ้นอีกครา

นางค่อยเข้าใจว่า ตัวเองไฉนบังเกิดอาการตะครั่นตะครอเช่นนั้น

นั่นเป็นความรู้สึกอันชั่วร้ายชนิดหนึ่ง

...ความรู้สึกชนิดนี้มาจากคนเบื้องหน้านี้

...จากศัตรูผู้นี้

...แม่ทัพกุหลาบหนูอูชุนท้ง

สำหรับกับเชี่ยวตอ ความรู้สึกชนิดนี้คล้ายมีคนใช้มีดเขี่ยตัวเอ๊ียม ของนาง

เชี่ยวตอแม้มีความเป็นอยู่เลอเลิศ แต่ก็ได้รับการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องของสตรีมา นางทราบว่าสักวันหนึ่งเรือนร่างอันบริสุทธิ์งดงาม ปราศ-จากไฝฝ้าตำหนิที่อยู่ในร่มผ้าของนาง ต้องตกเป็นของบุรุษผู้หนึ่ง

แต่นั่นต้องเป็นบุรุษที่นางรัก

ไม่ว่าเรื่องราวใด ขอเพียงคุ้นเคยก็จะทนทานรับได้ เมื่อความอดทนรับไว้กลายเป็นความคุ้นเคย ก็หาใช่การอดทนรับไว้ไม่

แต่สำหรับกับเชี่ยวตอ การปล่อยให้บุรุษที่นางไม่ชมชอบผู้หนึ่งกระทบถูกร่างกายของนาง นางเห็นว่าตัวเองยินยอมตาย ไม่อาจทนทานรับได้

นางพอฟังคำพูดของแม่ทัพกุหลาบหนูบวกกับดินขาวที่พอกทาบนใบหน้ามัน นางรู้สึกว่าคำพูดของฝ่ายตรงข้ามคล้ายแปลงเป็นนิ้วมือกระทบถูกตัวนาง

นางบังเกิดความรู้สึกที่ขยะแขยงขึ้น

นางกลัวความรู้สึกเช่นนี้

.....

ความรู้สึกของแนฮ้วยกลับผิดแผกแตกต่าง

เป็นรังสีการฆ่าฟัน

มาตรว่าน้ำเสียงของแม่ทัพกุหลาบหนูยามนี้ฟังดูราบเรียบยิ่ง แต่เขายังรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันอันรุนแรง

หากบรรจุรังสีการฆ่าฟันชนิดนี้ลงในหม้อดุ่นดินเผาหม้อดุ่นดินเผาคงแตกละเอียดแต่แรก หากขังรังสีการฆ่าฟันนี้อยู่ในบ้านไม้ บ้านไม้คงลุกไหม้ขึ้นมาแต่แรก

แต่นอกจากแนฮ้วยที่บังเกิดความรู้สึกพิเศษแล้ว บุคคลอื่นไม่มีความรู้สึกรุนแรงปานนั้น

ทั้งนี้เพราะชุ่มเสียงของแม่ทัพกุหลาบหนูอ่อนโยนเกินไป

นั่นเป็นสำเนียงที่ไม่ทุ่มเถียงวิวาทกับผู้คนชนิดหนึ่ง

แต่แนฮ้วยไม่อาจส่งเสียงร้องออกมา

เขาสูญเสียพลังในการกล่าววาจา และไม่สามารถขยับเคลื่อนไหวได้

ยามนี้หากบอกว่าเขาคลับคล้ายคนผู้หนึ่ง มิสู้บอกว่าเขาคล้ายพืชพันธุ์ต้นหนึ่ง

สำหรับกับแนฮ้วย ความหวังอย่างยิ่งยวดของเขาในตอนนี้ อาจเพียงเป็นการเดินเหิน

ทั้งนี้เพราะการเดินเหินได้ แสดงว่าตลอดทั้งร่างยังมีชีวิตอยู่

ความรู้สึกของการมีชีวิตอยู่ช่างประเสริฐเลิศยิ่ง

.....

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่หะนุถนอมในสิ่งที่ตัวเองได้รับ เพียง

สำนึกเสียใจในสิ่งที่ตัวเองสูญเสียไป ดังนั้นคนที่บอกว่าไม่เสียใจต่อที่แล้วมา เพียงเพื่อใช้คำพูดนี้สะกดความรู้สึกสำนึกผิดของตัวเอง ผู้ที่บอกว่ามีความเสียใจ มักเห็นว่าโลกนี้ติดค้างน้ำใจมัน

สำหรับกับบุคคลเช่นแม่ทัพกุหลาบหนู ทุกประการล้วนรวบรัดยิ่ง มันเพียงไม่เลือกวิธีที่ใช้ เพื่อบรรลุถึงความต้องการ

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวราวปลอบโยนทารกว่า

"เป็นอย่างไร ทดลองดูเถอะ หากข้าพเจ้ากับได้เจียงกุนรวมเป็นทองแผ่นเดียวกัน ตำแหน่งได้เจียงกุน (ยอดขุนพล) จะช้าเร็วต้องเป็นของข้าพเจ้า นี่มีอันใดไม่ดี?"

เชี่ยวตอขบกรามกล่าวว่า

"อูชุนท้ง ท่านต่ำช้า"

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เพียงต่ำช้าก็ไม่มีประโยชน์ หากคิดเด่นล้ำ ได้รับชัยชนะ ไม่เพียงต้องต่ำช้า มิหนำซ้ำต้องไร้ยางอาย ต้องอำมหิตพอ ต้องยืดได้หดได้ และไม่เลือกวิธีที่ใช้"

เชี่ยวตอขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า

"วิญญูชนจอมปลอม"

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวแก้ไขว่า

"ผิดแล้ว ข้าพเจ้าเป็นคนต่ำช้าที่แท้ มิใช่วิญญูชนจอมปลอม วิญญูชนจอมปลอมคำนึงถึงหน้าตา ยังต้องรักษาน้ำใจไว้ ท่านยิ้มให้แก่มัน

มันก็จะยิ้มให้แก่ท่าน มาตรว่ามันคิดลอบทำร้ายท่าน ก็จะแสร้งเป็นดีต่อท่าน ท่านอาจดายในเงื้อมมือมัน โดยไม่ทราบว่าเป็นการกระทำของมัน แด่มันจะอย่างไรด้องหยิบยื่นน้ำใจเล็กน้อย ดำเนินการปกปิด ยังไม่ถึงกับประพฤติชั่วช้าอย่างเปิดเผย ยามใดที่บังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อผู้คน ก็ไม่สามารถกระทำถึงที่สุด และไม่สามารถเลวถึงที่สุด ดังนั้นวิญญูชนจอมปลอมยังไม่อาจกระทำอย่างเด็มที่"

มันกล่าวเสริมว่า

"คนต่ำช้าที่แท้หาเป็นเช่นนั้นไม่ มันไม่เว้นหนทาง ไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด เข่นฆ่าจนสิ้นซาก ขุดรากถอนโคนหมดสิ้นไม่สนใจคุณธรรมมโนธรรมหรือมารยาทกฎเกณฑ์ ขอเพียงเป็นประโยชน์ต่อตัวเองสักเล็กน้อย ยินดีทำลายทั้งแผ่นดิน หากไม่เป็นผลดีต่อตัวเอง ด่อให้ช่วยเหลือทั้งแผ่นดินก็ไม่กระทำ ผู้คนทั่วไปเข้าใจว่าคนต่ำช้าที่แท้กล่าวความจริง ไม่เสแสร้งเป็นอย่างไรก็ทำเช่นนั้น หาทราบไม่ว่านั่นเพียงหมายถึงลูกผู้ชาย หามีส่วนเกี่ยวข้องกับคนต่ำช้าไม่ บุคคลเช่นข้าพเจ้าปราศจากความอาย ละโมบไม่สิ้นสุด ไม่แยแสมนุษยธรรม จึงมีคุณสมบัติเป็นคนต่ำช้าที่แท้"

เชี่ยวดอขุ่นแค้นจนสายตาแหลมคมราวอาวุธสลักเสลาเป็นริ้วรอยโทสะบนสองข้างแก้ม

"คนต่ำช้า"

นางต่าทอออกมา กล่าวอีกว่า

"ท่านอยู่ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ แต่ลอบออกมากระทำเรื่องเช่นนี้หรือไม่กลัวบิดาลงโทษท่าน?"

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ข้าพเจ้ากระทำเรื่องของข้าพเจ้า หาได้ละเลยต่อหน้าที่ไม่ อีกประการก่อนที่ข้าพเจ้าจะเร้นกายมายังภูเขาสี่ปั้งชัว ก็สั่งให้รองแม่ทัพปฏิบัติตามแผนของข้าพเจ้า กวาดล้างเมืองเล่าคื้อโดยราบคาบ เข่นฆ่าจนไม่หลงเหลือแม้สัตว์เลี้ยง"

เชี่ยวตอขุ่นแค้นจนพูดไม่ออก

มิเพียงขุ่นแค้น มิหนำซ้ำยังร้อนรุ่ม

ตั่งปาอวงเพราะคำนึงถึงความปลอดภัยของพี่น้องตัวเองทั้งหลาย บังเกิดความร้อนรุ่มใจยิ่งกว่า

แต่หลังจากที่เนียได้ดงเสียชีวิต มันก็แปรเปลี่ยนไป

แปรเปลี่ยนเป็นสุขุมหนักแน่น

ทุกประการคำนึงถึงสถานการณ์ใหญ่

มันแปรเปลี่ยนเป็น "เนียได้ดง" ที่ควบคุมสถานการณ์อีกคนหนึ่ง

ตั่งปาอวงกลับทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ขอให้เป็นวิญญูชนจอมปลอม เรากลัวคนต่ำช้าที่แท้"

แม่ทัพกุหลาบหนูกลับชื่นชมต่อท่าทีของตั่งปาอวงยิ่ง กล่าวว่า

"ขออภัยยิ่ง ข้าพเจ้าเป็นคนต่ำช้าที่แท้มาแต่กำเนิด ไม่อาจเป็นวิญญูชนจอมปลอมได้"

ตั่งปาอวงยังกล่าวว่า

"เรารักวิญญูชนจอมปลอม เรากลัวคนต่ำช้าที่แท้ เช่นนี้เถอะ ท่านปล่อยปละละเว้นเราสักครา เรานำพาเชี่ยวตอไป ท่านสามารถควบคุมเชี่ยวกุกเป็นตัวประกัน เรื่องนี้ปล่อยให้ได้เจียงกุน ถกเหตุผลกับท่านเป็นอย่างไร?"

แม่ทัพกุหลาบหนูยิ้มพลางกล่าวว่า

“นั่นเป็นการดีดลูกคิดรางแก้วของท่าน”

เชี่ยวตอขุ่นแค้นจนคว้าเก้าอี้ไม้ไผ่ตัวนั้นขึ้นร้องบอกต่อตั่งปาอวงว่า

“คนต่ำช้าที่แท้มีอันใดน่ากลัวข้าพเจ้าไม่ไปและไม่ทิ้งเชี่ยวกุกเอาไว้ข้าพเจ้าจะขอเสี่ยงกับมันอย่างแน่นอน”

ตั่งปาอวงยังเกลี้ยกล่อมนางว่า

“เชี่ยวตอโกวเนี้ย ท่านไม่อาจถือทิฐิ...”

ปากกล่าววาจา คนพลันพุ่งปราดเข้าหาเชี่ยวกุกด้วยระดับความเร็วดุจสายฟ้า

แสดงแน่ชัด ตั่งปาอวงรวบรวมกำลังตั้งท่าเป็นเวลานาน

มันไม่ได้จู่โจมใส่แม่ทัพกุหลาบหนู

ทั้งนี้เพราะมันทราบว่า แม่ทัพกุหลาบหนูยืนอยู่หน้าประตูอย่างปลอดโปร่ง แต่สภาพการระวังป้องกันยังแข็งแกร่งกว่ากระดองของปูแสมอีก

มันไม่คิดจู่โจม

มันคิดช่วยคนก่อน

ช่วยเหลือเชี่ยวกุก

...หากไม่ช่วยเหลือเชี่ยวกุกก่อนเชี่ยวตอต้องไม่ยอมจากไปแน่นอน

ตั่งปาอวงคิดคลายจุดให้แก่เชี่ยวกุก แต่เนื่องด้วยฝีมือจี้จุดของฝ่ายตรงข้ามลี้ลับถึงที่สุด ด้วยประสบการณ์ของมัน ยังดูไม่ออกว่าจุดใดถูกจี้สกัด

แต่แล้วมันพบว่า พริบตาที่มันพุ่งปราดออก ในกระจกที่ติดตั้งฝั

ฝาผนังปรากฏเงาคนถลันวูบ แหวกพุ่งเข้าหาเชี่ยวตอแล้ว

มันไม่จู่โจมแม่ทัพกุหลาบหนู คิดช่วยเหลือเชี่ยวกุก แต่แม่ทัพกุหลาบหนูดูจากภาพสะท้อนบนกระจกคำนวณจิตเจตนาของดั่งปาอวงออก

แม่ทัพกุหลาบหนูไม่อาจขัดขวางมัน แต่จู่โจมใส่เชี่ยวตอแทน

ดั่งปาอวงยามกะทันหันคลายจุดให้แก่เชี่ยวกุกไม่ได้

มันพลันเลิกล้มความพยายาม เปลี่ยนเป็นพุ่งปราดเข้าหาเชี่ยวตอ

เชี่ยวตอกำลังหวดเก้าอี้ไม้ไผ่ใส่แม่ทัพกุหลาบหนู

แม่ทัพกุหลาบหนูฟันเก้าอี้ไม้ไผ่หักเป็นแปดท่อนในดาบเดียว

ดาบเดียวฟันหักเป็นแปดท่อน มิใช่แปดดาบ

กระแสลมดาบของมันยังไม่ก่อเกิด สำนึกดาบก็ทำร้ายคนแล้ว

เชี่ยวตอไขว่คว้าโต๊ะไม้มาอีกตัวหนึ่ง

วัดฤยิ่งหนัก เชี่ยวตอใช้กำลังยิ่งเบา

แต่ในมือนางเบาหวิวอีกครา

โต๊ะไม้แยกออกเป็นแปดท่อนอีกตัวหนึ่ง

แม่ทัพกุหลาบหนูใช้เพียงดาบเดียวเท่านั้น

ดาบเดียวฟันหักเป็นแปดท่อน

คมดาบของมันยังไม่บรรลุถึง สภาวะดาบก็คุกคามใส่ผู้คน

ประกายดาบขับใบหน้าของเชี่ยวตอจนเย็นเฉียบ

ดั่งปาอวงบรรลุถึงแล้ว

มันคำรามก้อง คิดสะกดแม่ทัพกุหลาบหนูไว้

ทันใด ผมดั้งชันบนศีรษะมันพลันแหวกพุ่งออกไป

นี่เป็นอาวุธลับของมัน

และเป็นอาวุธของมัน

มาดรว่าแม่ทัพกุหลาบหนูมีไหวพริบปราดเปรียว ครั้งนี้ยังถูกเส้นผมพุ่งใส่หลายเส้น

ดั่งปาอวงฉกฉวยโอกาสตะลุยไล่ สืบเท้าสะอึกกาย ประกบนิ้วทั้งห้า ปักฝ่ามือใส่ซอกแขนซ้ายของแม่ทัพกุหลาบหนู

โลหิตฉีดพุ่งออกมาอย่างเร่งร้อน

...ไม่ถูกต้อง

...มันไม่ทันถอนมีออก โลหิตไฉนฉีดพุ่งออกมา?

...หรือนี่เป็นเลือดดำ?

ดั่งปาอวงเคยรับทราบอานุภาพของเลือดดำมา

ยามฉุกละหุกมันรีบร้อนคิดถลันหลบฝนโลหิตกลุ่มนี้ แต่แล้วแสงไฟเบื้องหน้าสว่างจ้า

ในมือแม่ทัพกุหลาบหนูความจริงถือเทียนไขที่ถูกฟันหักไปครึ่งหนึ่ง

ยามนี้มันเป่าลมหายใจใส่เปลวเทียนคราหนึ่ง

แสงไฟสว่างเจิดจ้า

มิใช่แสงอัคคีธรรมดา

หากแต่เป็นอัคคีมืด

เป็นอัคคีสีดำ

เมื่อมีเลือดดำ ก็มีอัคคีดำ

เลือดดำมีพิษถึงเพียงนี้ อัคคีดำใช่มีพิษร้ายแรงกว่าหรือไม่?

ตั่งปาอวงไม่ทันขบคิดใคร่ครวญ
มันวุ่นวายกับการหลบหลีกโลหิต หลบหลีกอัคคี
สุดท้ายมันเหยียบเท้าข้างหนึ่งใส่อากาศธาตุ
มันพลัดตกลงในสระแล้ว

เชี่ยวดอเห็นเช่นนั้นอุทานอย่างแตกตื่น ยกเตียงไม้ไผ่ขึ้น สะอึกเข้าไปจู่โจมใส่แม่ทัพกุหลาบหนู

แม่ทัพกุหลาบหนูวกมือฟันดาบย้อนกลับดาบหนึ่ง

เชี่ยวดอรีบถลันหลบ ผมนุ่มสลวยปอยหนึ่งก็พัดพลิ้วร่วงหล่นลงยังเบื้องหน้า

นี่เป็นวิชาฝีมือใด ปลายดาบยังไม่บรรลุถึงพลังดาบก็ทำร้ายคน

นางถอยปราดไปด้วยระดับความเร็วดุจประกายดาบอีก

จากนั้นนางพุ่งปราดกลับมา ด้วยระดับความเร็วกว่าเงาดาบ

นี่เป็นเรื่องราวในชั่วพริบตา แม่ทัพกุหลาบหนูที่อยู่เบื้องบนตั่งปาอวงที่อยู่ภายในสระก็ประมือกันสิบเอ็ดกระบวนท่า ล้วนเป็นแม่ทัพกุหลาบหนูเปิดฉากจู่โจม ฟันใส่สระน้ำดาบแล้วดาบเล่า ตั่งปาอวงก็ใช้มือเปล่ารับไว้ดาบแล้วดาบเล่า

ไม่ได้ ต้องคลี่คลายสถานการณ์ให้แก่ตั่งปาอวง

นางหยิบฉวยกระปุกเคลือบชิ่งไม่ทราบบรรจุของใดขึ้นสองใบคิดจู่โจมใส่แม่ทัพกุหลาบหนู

แม่ทัพกุหลาบหนูวกกายปราด ฟันดาบใส่เชี่ยวกุกที่ข้างบ่อ

เชี่ยวกุกถูกปิดสกัดจุดไว้

มันไม่สามารถเคลื่อนไหว

ยิ่งไม่สามารถหลบหลีก

เชี่ยวดอร้องคร่ำครวญคำหนึ่ง สะอึกเข้าขวางประกายดาบไว้

นางคิดรับดาบนี้ไว้

แต่รับไว้ไม่ได้

แม่ทัพกุหลาบหนูเพียงลงมือดาบเดียวชุดๆ แต่ดานหน้าดานหลัง เบื้องซ้าย เบื้องขวา ทั้งสี่ทิศแปดทางล้วนเป็นดาบ

มีแต่ดาบทั้งสิ้น

เชี่ยวดอต้องถูกดาบฟันใส่แล้ว

ประกายที่สวยงามที่สุดของดาบคือโลหิต

ขณะที่กระบี่คมกล้าที่สุด คือเผชิญกับกระบี่อีกเล่มหนึ่ง

เชี่ยวตอเคยได้ยินชื่อวิชาชิกคงเพ็ก (ฟาดฟันอากาศ-ธาตุ) มา

นั่นเป็นเพลงดาบพิเศษเฉพาะของแม่ทัพกุหลาบหนู

นางไม่ทราบมาก่อนว่า สักวันหนึ่งนางต้องตายใต้เพลงดาบชนิดนี้ เช่นเดียวกับที่ชาวประมงออกทะเลจับปลาทุกวัน ไม่ทราบว่าสักวันหนึ่งต้องจมน้ำตายอยู่ก้นทะเล

...ความตายเป็นเรื่องราวใด?

อย่างน้อยจนบัดนี้นางยังไม่ทราบ

แต่นางทราบว่าประกายดาบเป็นอย่างไร

แม้แต่ประกายดาบของคนชั่วร้ายก็บริสุทธิ์สูงส่งวิจิตรงดงาม

ดุจเดียวกัน คล้ายประกายดาบของคนรักก็ปาน

ประกายดาบพลันสลัวลงวูบ

ประกายดาบแปรเปลี่ยนเป็นคน

เป็นดั่งปาอวง

มันพลันโผพุ่งร่างขึ้นจากสระน้ำนม ขวางกั้นประกายดาบไว้

ประกายดาบจมหายไปในร่างของมัน และสว่างขึ้นจากอีกทิศทางหนึ่ง สาดกระจายพร้อมกับประกายโลหิต

ประกายดาบยังคงขาวราวหิมะ

ดั่งปาอวงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ล้มลงบนร่างเชียวตอ

เชียวตออุทานอย่างแดกดื่น

โลหิตที่ไหลทะลักออกจากปากแผลของดั่งปาอวง คล้ายงูพิษหลายสิบตัวมุดเข้ามาในปกเสื้อของเชียวตอ

แต่นางไม่อาจหักใจผลักไสดั่งปาอวงออก

ดั่งปาอวงเบิกดาดุจตาปลาดาย กล่าวคำพูดครั้งสุดท้ายในชีวิตออกมาว่า

“เรารับปากพี่น้องเราว่า...เราจะใช้ชีวิตเราดูแลท่าน มิให้ท่านได้รับอันตรายใด...ท่านไป รีบไป...”

ไม่ทันกล่าวจบ มันเองก็ “จากไป” ก่อนแล้ว

หลายวันมานี้ดั่งปาอวงให้การดูแลเชียวตอแต่ไม่เข้าใกล้นางเกินไป ตรงกันข้ามกับระหว่างที่มันอยู่ร่วมกับอาลี้ ยีจ้วงจื้อ และพวก ที่หาข้อ

อ้างใกล้ชิดกับเชี่ยวตอ ประการสำคัญสืบเนื่องจากว่า มันเมื่อเป็นเพื่อนเชี่ยวตอเดินทางสู่ภูเขาสี่ปั้งชัวเพียงลำพัง มันต้องรักษาคำสัญญา ยึดถือมโนธรรม ไม่ฉกฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบ

ขณะที่เชี่ยวตอคับขันอันตราย มันไม่เพียงแต่ตัวเองคิดช่วยเหลือเชี่ยวตอ ยังเป็นตัวแทนของอาลี้ ยี่จ้วงจื้อและพวก ช่วยเหลือเชี่ยวตอพร้อมกัน มาตรว่าต้องสละชีวิตก็หาเสียดายไม่

ดังนั้นมันสละชีวิตไป

.....

แม่ทัพกุหลาบหนูจุ๊ปากดังจิ๊กจั๊ก กล่าวว่า

“มันอย่างน้อยยังสามารถรับเราอีกยี่สิบสามสิบดาบ แต่เพราะเพื่อนท่าน มันได้แต่กลืนกินดาบของเราอย่างหักโหม ล้วนเป็นท่านทำร้ายมันถึงแก่ชีวิต”

มันกลับ “ผลักความผิด” ไปยังเชี่ยวตอ

เชี่ยวตอวางร่างตั๋งปาอวงที่ชุ่มโชกด้วยโลหิตลง

บนเสื้อผ้าของนางก็แปดเปื้อนคราบโลหิตไม่น้อย

น้ำตานางเอ่อคลอหน่วย แต่ที่เข้มข้นยิ่งกว่าคือความตั๋งแค้นรันทด

นางหยิบฉวยกระบี่สิบสีสันของเนี่ยได้ดงมาถือไว้

นางจ่อปลายกระบี่ไปยังแม่ทัพกุหลาบหนู

สายรัดแพรที่คาดผมของนางไม่ทราบขาดหลุดตั้งแต่เมื่อใด ผมเผ้าหลายปอยตกหล่นลงมา เชี่ยวตอใช้ฟันกัดไว้ เขม้นมองแม่ทัพกุหลาบหนู ยึดถือเป็นศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน

แต่ภายใต้เปลวเทียนขับเน้นประกายกระบี่ ประกายกระบี่สะท้อนเปลวเทียนเป็นสีสันแพรวพราย ริมฝีปากที่แดงสด ฟันที่คล้ายหยกขาว ผมเผ้าที่ดำแวววาวของนาง ให้ความรู้สึกที่งามซึ้งถึงที่สุด หาใช่เคียดแค้นถึงที่สุดไม่

แม่ทัพกุหลาบหนูดูไปดูไป อดยื่นมือกระทบถูกเปลวเทียนที่ถือไว้มิได้ จวบกระทั่งรู้สึกปวดแปลบขึ้นมา

มันถามด้วยความรักอย่างที่สุดว่า

“ท่านยังจะต่อสู้สืบไปหรือไม่?”

“มิต้องเสแสร้งแกล้งทำท่าแล้ว ข้าพเจ้ากับท่านไม่ตายไม่เลิกรา”

เชี่ยวตอกล่าวย้ำอย่างเด็ดเดี่ยว เพราะความเคียดแค้นเกินไป ทำให้ซุ่มเสียงของนางสั่นระริก เพราะความพลุ่งพล่าน นางทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งปรากฏประกายน้ำตาขึ้น ประกายน้ำตายิ่งขับดวงตาที่กลมโตดำขลับของนาง จนแบ่งแยกส่วนตาขาวกับส่วนตาดำอย่างชัดแจ้งกว่าเดิม

ความงามชนิดหนึ่งแทบเป็นความงามพร้อม เพียงพอต่อการทำให้แม่ทัพกุหลาบหนูบังเกิดความเจ็บปวดราวกับถูกลวกทำร้ายชนิดหนึ่ง มันกล่าวว่า

“แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการต่อสู้อีกแล้ว ท่านกับเชี่ยวกุกไปเถอะ ข้าพเจ้าเพียงคิดคร่ากุมแนฮ้วยไว้ ทุกประการของข้าพเจ้าล้วนปฏิบัติตามคำสั่ง ท่านสามารถไปถกเหตุผลกับได้เจียงกุน”

เชี่ยวตอตะลึงลานอย่างไม่คาดหมาย

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ต่อให้เป็นคนโง่เขลากว่านี้ ถือดีกว่านี้ ล้วนทราบว่าตัวเองมิใช่คู่มือของแม่ทัพกุหลาบหนู

อย่าว่าแต่เชี่ยวตอเฉลียวฉลาดตลอดมา

...ที่ว่าล้างแค้น ย่อมต้องชำระล้าง

...มาตรว่าคิดล้างแค้น ไม่แน่ว่าต้องเป็นตอนนี้

...ยังคงเอาตัวรอดก่อน ค่อยบ่งบอกเรื่องราวทั้งหมดต่อบิดา

ดูว่าบิดายังจะปล่อยให้คนไร้มนุษยธรรมผู้นี้กำเริบเสิบสานต่อไปหรือไม่?

แม่ทัพกุหลาบหนูเมื่อกล่าวเช่นนี้ เท่ากับเป็นแสงสว่างรำไร

แสงสว่างรำไรคือหนทางรอด

...สามารถไม่เสี่ยงชีวิต ไยต้องใช้ชีวิตเข้าเสี่ยง?

ทุกผู้คนล้วนคาดคิดเช่นนี้ แม้แต่เชี่ยวตอก็ไม่มีข้อยกเว้น

นางตกลงใจว่า จะแสร้งเป็นอ่อนข้อให้

แม่ทัพกุหลาบหนูจะอย่างไรเป็นขุนพลประจำตระกูลของนาง ต่อให้ดุร้ายต่อผู้อื่น อำมหิตต่อผู้อื่นกว่านี้ ก็ไม่แน่ว่ากล้าทำอย่างไรต่อตัวเองกับเชี่ยวกุก

เชี่ยวตอเสนอเงื่อนไขว่า

“ตกลง พวกเราจดหนี้บัญชีรายนี้ไว้ก่อน แต่ข้าพเจ้าต้องนำแนฮ้วยไป ท่านคลายจุดแก่เชี่ยวกุกก่อนเถอะ”

แม่ทัพกุหลาบหนูคล้ายสงสัยใจยิ่ง กล่าวว่า

“ท่านคิดช่วยเหลือเชี่ยวกุกดีดี๋ ข้าพเจ้ากลับเข้าใจ แต่ผู้แซ่แนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน พวกท่านนำพามันขึ้นเขามาขอรับการรักษาประสบความสูญเสียกว่าครึ่ง ท่านยังปกป้องคนชนิดนี้ทำอะไร?”

มัน “ผลักความผิด” ไปที่แนฮ้วยอีก คล้ายกับว่ามันเป็นคนนอกวงหามีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องสยดสยองทั้งหมดไม่

ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องแม้แต่น้อย

เชี่ยวดอกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“พวกเราขึ้นเขามาด้วยกัน คนที่ตายแล้ว ข้าพเจ้าไม่มีหนทางทำให้พวกมันฟื้นคืนชีวิต แต่ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยให้คนที่มีชีวิตอยู่ต้องตกตายเด็ดขาด”

ฟังจากปากคำของนาง ดูออกว่านางดระเตรียมร่วมเป็นตายมิหนำซ้ำไม่ยอมอ่อนข้อให้อีกแม้สักก้าวเดียว

แม่ทัพกุหลาบหนูมองดูนางชั่วขณะ คล้ายกับก้อนน้ำแข็งเผชิญอาทิตย์อบอุ่น ในที่สุดระบายลมหายใจ กล่าวว่า

“ตกลง มีความกล้าหาญ แต่คนๆเดียวไหนเลยแบกคนสองคนไปได้?”

เชี่ยวตอไม่อาจดอบคำถามข้อนี้ แต่นางใช้น้ำเสียงที่เด็ดเดี่ยวกล่าวว่า

“นั่นเป็นเรื่องของข้าพเจ้า”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ต้องการให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือท่านหรือไม่?”

“ท่านคลายจุดแก่เชี่ยวกุกก่อนเถอะ”

แม่ทัพกุหลาบหนูสาวเท้าเข้าหาเชี่ยวกุก

“ช้าก่อน”

เชี่ยวตอร้องทัดทานไว้ กล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“ท่านบ่งบอกวิธีคลายจุดต่อข้าพเจ้าประเสริฐกว่า ท่านปิดสกัดจุดใดของเชี่ยวกุก?”

แม่ทัพกุหลาบหนูยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านใช้นิ้วทิ่มใส่จุดเฮียบแป๊ะของมัน ค่อยนวดเฟ้นจุดเค็กตี้ของมันเบาๆ จากนั้นดบฟาดจุดเง็กจิ้ม เค็กชา ทงเทียน ลกเคียก ไปดลอดทาง โดยใช้พลังอ่อนหยุ่นสามส่วน พลังซ่อนเร้นหกส่วน พลังกล้าแข็งอีกหนึ่งส่วน ก็จะคลายออกได้”

เชี่ยวดอหันกายไป คิดนวดเฟ้นคลายจุดให้กับเชี่ยวกุก

นางเพิ่งทิ่มนิ้วใส่จุดเฮียบแป๊ะของเชี่ยวกุก เชี่ยวกุกก็สะท้านขึ้นคราหนึ่ง พอยื่นมือหมายนวดเฟ้นจุดเค็กตี้ของมัน เชี่ยวกุกพลันกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

เชี่ยวดอกล่าวอย่างดื่นตระหนกว่า

“ไฉน...”

แม่ทัพกุหลาบหนูหัวร่อดังยาวนาน ดวัดเท้าขึ้น เตะแนฮ้วยร่วงหล่นลงในสระน้ำนม

เชี่ยวดอร้อนรุ่มใจยิ่ง พุ่งปราดเข้ามาคุ้มครองแนฮ้วย เพิ่งช้อนศีรษะแนฮ้วยขึ้นพาดกับขอบสระ แม่ทัพกุหลาบหนูก็ขยับกายวูบ บรรลุถึงข้างกายเชี่ยวกุก ฟาดฝ่ามือลง เชี่ยวกุกถูกฟาดปลิวลิ่วไปอีกทางหนึ่ง ยังคงกระอักโลหิต สลบสิ้นสติไป

เชี่ยวดอหมุนตัวกลับมาคิดคุ้มครองเชี่ยวกุกเห็นเชี่ยวกุกประสบภัยถึงกับทั้งร้อนรุ่มทั้งขุ่นแค้น เสือกแทงกระบี่ใส่แม่ทัพกุหลาบหนู

แม่ทัพกุหลาบหนูเห็นนางจิตใจว้าวุ่น ไม่อาจผนึกความคิดต่อสู้ ก็กดาบกลับ กระแทกกระบี่ของนางร่วงหล่นลง

พลังสมาธิของเชี่ยวดอพังทลาย ไม่คิดสู้พัวพันสืบไป รุดไปดูอา-

การของเชี่ยวกุก

ยังไม่ทันกระทบถูกร่างของเชี่ยวกุก ดาบที่เย็นเฉียบเล่มหนึ่งก็แนบชิดกับร่างของนาง

เชี่ยวดอลอบขบกรามกรอด ถาโถมเข้าหาคมดาบ

นางแสวงหาความตาย

แสวงหาความตายไม่สำเร็จ

ดาบพลันอันดรธาน แปรเปลี่ยนเป็นมือแทน

มือข้างนั้นโอบใส่ร่างที่บริสุทธิ์ผุดผาด แต่ยามนี้สั่นระริกขึ้นมาของนาง พร้อมกับจี้สกัดจุดบนร่างของนางเจ็ดแปดแห่ง

มือที่จี้สกัดจุดไม่ได้ใช้กำลัง

แต่จุดมุ่งหมายของมือข้างนี้ สร้างความหวั่นไหวแก่นางยิ่งกว่า

นางสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ขัดขืน

และสูญเสียความสามารถในการรักษาศักดิ์ศรีของตัวเอง

คิดหวังมีศักดิ์ศรี ต้องมีขีดความสามารถ

...ศักดิ์ศรีคล้ายหีบเงินหีบหนึ่ง คิดรักษามันไว้ขึ้นอยู่กับขีดความสามารถของผู้คุ้มกันภัย

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวว่า

“สตรีเช่นท่าน มาดรว่าเดินเล่นบนท้องถนน ยังต้องว่าจ้างผู้คุ้มกันไหนเลยลงไม้ลงมือต่อข้าพเจ้าได้? ท่านดู ผลแห่งการไม่เชื่อฟังวาจายามนี้ก่อกวนเป็นเช่นนี้ ช่างไม่ดีนัก”

มันนับว่าประสบชัยชนะแล้ว แต่ยังไม่ลืมผลักความผิดไปยังผู้อื่น

นี่คล้ายเป็นไม้ตายประจำตัวของมัน ยิ่งกว่าเพลงดาบฟาดฟันอากาศธาตุของมันอีก

“บัดซบ”

เชี่ยวดอแม้ไม่สามารถเคลื่อนไหว แต่ยังสามารถกล่าววาจา

แต่ว่านางขุ่นแค้นเกินไป ขุ่นแค้นจนไม่สามารถด่าสืบต่อ เพียงถ่มน้ำลายใส่หน้าแม่ทัพกุหลาบหนู

“หอมยิ่งนัก”

แม่ทัพกุหลาบหนูกลับไม่มีโทสะแม้แต่น้อย มันยังคงกล่าวอย่างอ่อนโยนนุ่มนวล ราวกับกำลังพร่ำพรอดต่อหญิงคนรัก ก่อนที่จะมีสัมพันธสวาทนางหนึ่งว่า

“ข้าพเจ้าบอกแต่แรกแล้วว่า ข้าพเจ้าต่ำช้า สามานย์ โฉดชั่ว เลวทราม ใฝ่ต่ำ แล้วนั่นจะเป็นไร? ขอ ขอเพียงข้าพเจ้าเป็นผู้ชนะ พวกท่านต่อให้สูงส่ง เมตตา มีน้ำใจ มีคุณธรรม มากศักดิ์ศรี จะมีประโยชน์ใด จะอย่างไรข้าพเจ้าเป็นคนต่ำช้า เป็นคนต่ำช้าที่แท้”

มันลิงโลดจนหอบหายใจเล็กน้อย ปากยังกล่าวว่า

“บอกต่อท่าน ข้าพเจ้าไม่ยอมรับนับถือไต้เจียงกุน แต่จนบัดนี้ข้าพเจ้ายังไม่สามารถทดแทนตำแหน่งของมัน มันร้ายกาจยิ่ง ข้าพเจ้าไม่กล้าขัดขืนมัน บิดาข้าพเจ้าความจริงจงรักภักดีต่อมัน แต่ในที่สุดถูกมันกำจัดฆ่าทิ้ง ข้าพเจ้าต้องล้างแค้น แต่ยังต้องพึ่งพาการสนับสนุนจากมัน ยามนี้ข้าพเจ้ายังไม่มีพลังทรยศต่อมัน แต่ข้าพเจ้าสามารถกระทำเรื่องบางประการ สร้างความขุ่นเคืองแก่มันสักครา ดังนั้นข้าพเจ้านำกำลังบุกเมืองเล่าคื้อ แต่ปล่อยให้พวกท่านขึ้นเขาสี่ปั้งชัว ข้าพเจ้าลอบรุดมา ฆ่า

คนที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง ทิ้งท่านกับเชียวกุกไว้ สำหรับกับได้เจียงกุน จะมากจะน้อยเป็นเครื่องข่มขู่ประการหนึ่ง”

มันยังกล่าวอีกว่า

“คนฟันทองนั้นกล่าวถูกต้อง ข้าพเจ้าเมื่อเริ่มต้นกระทำ ยังจะปล่อยให้พวกท่านสองเจ้ดี่ เดินส่ายอาดๆกลับไป ปล่อยให้ได้เจียงกุนบังเกิดความดื่นตัว ออกคำสั่งไล่ล่าฆ่าข้าพเจ้าหรือ? ได้เจียงกุนดีต่อข้าพเจ้าจริง แด่บริวารที่แข็งขันยิ่งกว่า จงรักภักดียิ่งกว่าของมันมิใช่ถูกมันกำจัดฆ่าสิ้นหรอกหรือ ข้าพเจ้าไหนเลยมีข้อยกเว้นได้? ข้าพเจ้าต้องชิงลงมือก่อน บุคคลเช่นมันสมควรรับกรรมสนอง เมื่อยังจัดการกับมันไม่ได้ ก็ปล่อยให้กรรมสนองแก่บุตรธิดาของมันเถอะ...”

จากนั้นมันโน้มหน้าเข้าใกล้เชียวตอ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ท่านทราบหรือไม่ว่า หลังจากนี้ข้าพเจ้าจะทำอะไร? ท่านมิใช่บอกว่าไม่กลัวคนต่ำช้าหรอกหรือ?ตอนนี้ท่านคงเริ่มสำนึกเสียใจใช่หรือไม่? อีกไม่นานให้หลังท่านก็จะร่ำไห้คร่ำครวญ คุกเข่าต่อข้าพเจ้า บอกต่อข้าพเจ้าว่า “ข้าพเจ้ากลัวคนต่ำช้าที่แท้ ข้าพเจ้ากลัวคนต่ำช้าที่แท้...”

เอ่ยถึงตอนนี้ มันพลันหัวร่อออกมา

จันทราประดับฟ้า ทำให้เสียงหัวร่อของมันฟังดูคล้ายเสียงสุนัขป่าหอนโหย

แม้ทัพกุหลาบหนูพลันใช้ฝีมือที่รวดเร็วจนเหลือเชื่อ คลายจุดที่สยบนางทั้งแปดแห่ง ก่อนที่เชียวตอจะเข้าใจวัตถุประสงค์ของมัน แม่ทัพกุหลาบหนูก็กล่าวอย่างจริงจังว่า

“เชียวตอ ที่ข้าพเจ้ากล่าวมา ล้วนขู่ขวัญท่าน ยุทธจักรมาก

อันตราย รีบกลับไปเถอะ ข้าพเจ้าไม่ทำร้ายท่าน”

เชี่ยวตอตะลึงลานกับที่ กล่าวว่า

“ท่าน...”

นางยังคงคล้ายลูบคลำถูกน้ำมูกที่ป้ายอยู่บนกำแพงโดยไม่ตั้งใจ ซึ่งสลัดไม่ออก ลบไม่ได้ บุคคลเบื้องหน้ายังคงให้ความรู้สึกเช่นนี้แก่นาง

อาจบางทีเมื่อครู่นี้นางวาดภาพของคนผู้นี้เลวร้ายเกินไป มิหนำซ้ำสถานการณ์ของนางก็เลวร้ายเกินไปดังนั้นนางยึดถือคนผู้นี้เป็นมารร้าย ตัวนางก็คล้ายถูกเดียวกรำในขุมนรก

แต่แล้วคนผู้นี้เปลี่ยนโฉมไปอีกครั้ง คล้ายยังไม่เลวร้ายเกินไป อย่างน้อยไม่เลวร้ายถึงที่สุด ระหว่างความดีกับความเลว ทำให้นางรู้สึกว่านิ้วมือถนัดในการแยกแยะกว่าสมองของตัวเอง

เนื่องด้วยคนผู้นี้คล้ายไม่เลวชาดิดังที่คาดคิดไว้ นางกลับตื้นตันใจอยู่บ้าง นางกล่าวว่า

“อูชุนท้ง ท่าน...”

แม่ทัพกุหลาบหนูพลันต่อยหมัดใส่ท้องน้อยของเชี่ยวตอ

เชี่ยวตอส่งเสียงร้องคำหนึ่ง งอตัวลงอย่างเหลือเชื่อ ค่อยรู้สึกถึงความเจ็บปวด

แต่ความตื่นตะลึงและเดือดดาล ยังมาถึงก่อนความเจ็บปวดอย่างรุนแรงอีก

แม่ทัพกุหลาบหนูฉวยโอกาสที่เชี่ยวตองอตัวลง ก็ยื่นมือฉีกกระชากปกเสื้อของนางออก ใช้มือตะปบใส่อกตูมของนาง

ก่อนที่นางจะฟื้นฟูจากความเจ็บปวด มันก็ทุบตีนาง

ทุบตีโดยไม่หยุดยั้ง

มันทางหนึ่งทุบดี ทางหนึ่งกล่าวว่า

“ท่านทราบหรือไม่? ข้าพเจ้าไม่ชมชอบข่มขืนสตรีที่ถูกปิดสกัดจุดดลอดทั้งร่างไม่อาจขยับเคลื่อนไหว นั่นหามีความหมายไม่ ข้าพเจ้าต้องการให้คนที่ถูกข่มขืนเต็มไปด้วยพลัง อย่างนั้นจึงมีความหมาย”

มันทำร้ายนาง นางกระอักโลหิตออกมา

มันไม่รอให้นางกระอักโลหิตหมดสิ้น ก็ฉีกกระชากเสื้อผ้าของนาง

เชี่ยวดอปกปิดเสื้อผ้าที่ถูกมันฉีกขาดกะรุ่งกะริ่ง ลืมต่อสู้ขัดขืนเพียงรู้จักแต่ดิ้นรน

นางคิดหลบหนี ทั้งยังซ่อนตัวอยู่หลังเตียงไม้ไผ่ คล้ายกระต่ายขาวตัวน้อยที่ได้รับความแตกตื่น ทั้งได้รับบาดเจ็บตัวหนึ่ง

โลหิตหยดหยาดลงบนเตียงไม้ไผ่

ไหล่ของนางชูบยิ่ง แต่กลมกลึงยิ่ง ในความตื่นตระหนกยังแฝงความงามที่ผู้คนไม่อาจตัดใจปล่อยมือ บนผิวพรรณขาวผ่องของนางยังแปดเปื้อนคราบโลหิตของตั่งปาอวง ที่แดงนั้นแดงฉาน ที่ขาวนั้นขาวละลานสีแดงและขาวตัดกันเป็นพิเศษ

เชี่ยวดอยามหลบหนีอย่างลนลาน แฝงความอับอายอัปยศและบาดเจ็บ ยังคงแสดงออกถึงความไร้เดียงสาที่งามละลาน ระหว่างที่วิ่งเตลิด เรือนร่างที่เปล่งปลั่งของนางสั่นไหวเป็นความงามที่สตรีเด็มสาวไม่สามารถพึงมีอีก และไม่เคยมีมาก่อน

แม่ทัพกุหลาบหนูจับจ้องมองปลายยอดสีแดงฉานของปทุมถันที่สั่นไหวของเชี่ยวดอราวกับปีศาจดูดเลือดตนหนึ่ง ยังมีคราบโลหิต

สีแดงสดที่มุมปากของนาง พลันรู้สึกหิวกระหายยิ่ง มิหนำซ้ำร่างท่อนล่างบังเกิดความปวดตึงเพราะต้องการอย่างรุนแรง

มันสูญเสียความรู้สึกอันลิงโลดเช่นนี้ไปนานปี ถึงกับแทบเข้าใจว่าสูญพันธุ์ไปแล้ว

มันขณะจะรุกคืบไปอีกขั้นหนึ่ง พลันได้ยินซุ่มเสียงคำรามเสียงหนึ่งดังกว่า

“ปลด...ปล่อย...นาง”

ซุ่มเสียงนี้สร้างความดื่นเด้นสยองขวัญแก่แม่ทัพกุหลาบหนูยิ่ง

ทั้งนี้เพราะมันคาดคิดไม่ถึงว่า มีคนสามารถกล่าววาจาในห้องน้ำนมนี้

มันเหลียวหน้าไป ก็เห็นคนกล่าววาจา “คืบคลาน” ขึ้นจากสระน้ำนมราวปูแสมตัวหนึ่ง

เป็นแนฮ้วย!

แม่ทัพกุหลาบหนูอดยิ้มมิได้ กล่าวว่า

“ดอนนี้ท่านมีสภาพเช่นนี้ ยังสามารถยุ่งเกี่ยวเรื่องนอกกาย ทำหน้าที่พิทักษ์บุปผาอีกหรือ?”

น้ำเสียงแฝงแววเย้ยเยาะดูแคลนอย่างใหญ่หลวง

แนฮ้วยใช้สายตาที่แผดเผาจนเจ็บปวดจับจ้องมองมัน

เขาออกกำลังยันกาย คิดยันตัวเองขึ้น . แต่พอขยับเคลื่อนไหวคราหนึ่ง ก็บังเกิดความรู้สึกคล้ายถูกฉีกกระชากขาดจากกัน

ภายในร่างของเขาคล้ายกับว่าเอ็นทุกเส้นล้วนขาดจากกัน หนึ่งเดียวที่ยังไม่ฉีกขาดจากกัน คือความคิดต่อสู้ที่พิโรธดาลเดือด

ยามนั้น เสื้อผ้าส่วนใหญ่บนร่างเชี่ยวดอล้วนถูกฉีกขาด นางขดตัวงองุ้มอยู่ข้างเก้าอี้ไม้ไผ่ ร่างสั่นสะท้านสะอื้นไห้

แม่ทัพกุหลาบหนูใช้สายตาที่เหยียดหยามมองดู “สัตว์โลก” ที่กำลังคืบคลาน และใช้หางตาที่ชั่วช้าลามก มองดู “สัตว์โลก” ที่ได้รับความดันดระหนก จากนั้นกล่าวว่า

“ท่านคงรอให้มันประพฤติเป็นวีรบุรุษช่วยเหลือหญิงงามกระมัง? น่าเสียดายเจ้าผู้นี้ยังมีสภาพยิ่งกว่าหมีหมา ปลาบาดเจ็บในสระน้ำนมความจริงสามารถขจัดพิษภายในกายมันโดยสิ้นเชิง แต่ก่อนหน้านี้ปลาบาดเจ็บกัดจู้ยิ้น (นาย) ของมันตายแล้ว แช่อยู่ในน้ำเลือดของผู้กล้าสามเลิกรา แปรสภาพเป็นปลาพิษ เป็นยาพิษที่ร้ายแรงที่สุด ที่แทรกซึมร่างของมันไม่เพียงเป็นเลือดดำ ธาตุเกล็ดแดง ยังมีพิษของปลาบาดเจ็บ ต่อให้ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของดระกูลอุนรุดมาด้วยตัวเอง ก็ไม่อาจขจัดพิษที่ขมวดเป็นเงื่อนตายบนร่างของมันได้”

มันทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งใช้ปลายรองเท้าจ่อคางของแนฮ้วย มองดูคู่มือที่พิโรธจนแทบเผาทำลายตัวเองหัวร่อด้วยความลำพองกว่าเดิม กล่าวว่า

“อาศัยท่านก็คิดขัดขวางเราตั๋วเอี้ยเล่นสตรี?”

จากนั้นมันใช้กำลังที่เท้า ถีบร่างแนฮ้วยลงในสระน้ำนม กล่าวว่า

“ท่านไปตายเถอะ ท่านถูกพิษที่ร้ายแรง เราตั๋วเอี้ยกลับคิดระบายความต้องการอันรุนแรงออก”

สะเก็ดน้ำกระเซ็นช่าน

เงาคนถลันวูบหนึ่ง

เชี่ยวดอหยิบฉวยกระบี่สิบสีสันเล่มนั้นขึ้น โถมแทงใส่แม่ทัพกุหลาบหนูทางด้านหลัง

นางแม้ลอบทำร้าย แต่เป็นการต่อสู้อย่างเสี่ยงชีวิด ไม่ต้องการมีชีวิดสืบไป

แม่ทัพกุหลาบหนูคล้ายทุ่มเทสมาธิอยู่ที่จัดการกับแนฮ้วย แต่กระบี่ของเชี่ยวดอเพิ่งแทงถูก มันพลันหมุนคว้าง ใช้หัวไหล่กระแทกข้อมือของเชี่ยวดอเบนเบือน ข้อศอกก็กระทุ้งใส่อกดูมที่ขาวราวหยกหิมะของเชียวดอ

แนฮ้วยที่เพิ่งร่วงหล่นลงในสระ ยังได้ยินเสียงกระดูกซี่โครงหักของสดรีที่ตัวเองเอื้ออาทร

ยามนี้แนฮ้วยเพียงมีความรู้สึกประการหนึ่ง

เป็นหนาวเย็น

แนฮ้วยความจริงทุเลาหายดีแปดส่วน เลือดพิษภายในกายถูกขจัดหมดสิ้น แต่พละกำลังสิ้นสูญ เลือดใหม่ไม่เพียงพอ ไม่สามารถรวมกำลัง ไม่สามารถโคจรพลังได้

ยามนั้น เขาดูออกว่าในห้องน้ำนมแฝงภยันตราย

แต่จนใจที่ไม่สามารถส่งเสียงได้

ไม่สามารถเตือนภัยได้

เขาได้แต่ร้อนรุ่ม

ได้แต่ร้อนรุ่มเท่านั้น

เขาร้อนรุ่มราวมดบนกระทะ ปลาที่เกยฝั่ง

แม่ทัพกุหลาบหนูพอเตะแนฮ้วยลงในสระน้ำนม ปลาบาดเจ็บเหล่านั้นเพิ่งดูดเลือดบนร่างของจู้ยิ้น กลายเป็นสัตว์น้ำที่ดุร้าย ล้วนเกาะอยู่บนร่างของแนฮ้วยราวกับตัวปลิง ตำแหน่งที่เกาะดิดล้วนเป็นตำแหน่งสาคญทงสน

...ปลาบาดเจ็บเหล่านี้ คล้ายกับรู้จักจำแนกจุดก็ปาน

พวกมันพอเกาะดิดอยู่บนร่างของแนฮ้วย แนฮ้วยรู้สึกว่าโลหิตของตัวเองล้วนเย็นเฉียบ

ล้วนแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง

เย็นเยียบยิ่ง เย็นเยียบถึงที่สุด

เย็นเยียบจนไม่หนาวสั่น หากแต่แข็งทื่อโดยสิ้นเชิง

แนฮ้วยเข้าใจว่า ตัวเองแข็งตัวเป็นน้ำแข็งก้อนหนึ่ง แต่เท่าที่สายตามองเห็น เขาพบว่าตลอดทั้งร่างของตัวเองล้วน “เคลื่อนไหว”

เพียงแต่อาการเคลื่อนไหวเช่นนี้ คนภายนอกยากที่จะดูออกได้

เส้นเอ็นทุกเส้นบนร่างของเขาล้วนสั่นกระตุก กล้ามเนื้อทุกส่วนล้วนสั่นสะเทือน โครงกระดูกทุกท่อนล้วนขยับเขยื้อน แม้กระทั่งอวัยวะภายในก็ขยับเคลื่อนย้าย องคาพยพบนใบหน้าก็ย้ายตัวเอง แม้กระทั่งเส้นผมของตัวเองยังส่ายไหว

ตัวของเขาเองมิเพียงไม่อาจควบคุมอาการเคลื่อนไหวผิดปรกติที่เกิดขึ้นจากภายในกาย ทั้งยังพลุ่งพล่านตาลใจยิ่ง

...แม่ทัพกุหลาบหนูฆ่าเนี่ยได้ดง

...แม่ทัพกุหลาบหนูสยบเชี่ยวกุก

...แม่ทัพกุหลาบหนูปลิดชีวิดตั่งปาอวง

...แม่ทัพกุหลาบหนูทำร้ายเชี่ยวกุก

...แม่ทัพกุหลาบหนูคิดข่มขืนเชี่ยวตอ

สำหรับกับแนฮ้วยนี่เป็นเรื่องที่สร้างความคับแค้นยิ่งกว่าฆ่าเขาอีก เขาความจริงเข้าใจว่าเมื่อฝึกฝีมือสำเร็จ ค้นพบมรรคากระบี่ พอเข้าสู่ยุทธจักร ก็จะปราบภัยพาล อภิบาลคนดี คิดไม่ถึงพอเผชิญศัตรูที่แท้จริ ง เป็นบุคคลแรก ก็พ่ายแพ้ภายใต้แผนอุบายของฝ่ายตรงข้าม ตกอยู่ในสภาพครึ่งเป็นครึ่งตาย ต้องรบกวนผู้อื่นลำบากตรากตรำ ขอให้ผู้อื่นช่วยรักษาเขา สร้างความอับอายแก่เขาจนแทบชำแรกพสุธา เจ็บช้ำจนแทบไม่คิดมีชีวิตสืบไป

โดยเฉพาะผู้ที่ช่วยเหลือเขาตลอดมา ยังเป็นสตรีนางหนึ่ง

สตรีที่เขานิยมเลื่อมใส

แนฮ้วยผ่านพบสตรีไม่มากนัก

จนใจที่ไม่มีสตรีใดงดงามกว่าเชี่ยวตอโกวเนี้ย

เขากับนางบังเอิญปะทะชนกันสองครั้ง จนบัดนี้ความรู้สึกนั้นยังประทับอยู่ในห้วงดวงใจ อยู่ในสมอง เพราะกริ่งเกรงลืมเลือน พอลืมเลือนก็สูญเสียไป ดังนั้นทุกวันทบทวนหวนนึกสิบเจ็ดสิบแปดเที่ยว จนถึงยี่สิบสามสิบเที่ยวราวกับว่าเมื่อเป็นเช่นนี้สามารถทำให้เกิดขึ้นอีกในชีวิดจริงได้

เขาเป็นเช่นเดียวกับบุรุษหนุ่มคนอื่น ต้องการแสดงออกต่อหน้าสตรีที่ตนรัก

คล้ายกับคราก่อนเขาโค่นตั้งกิมเชีย โค่นโกวคงยุ่ย โค่นฮ่อแจ้ปอ โค่นงู้เกี่ยเกียว โค่นเล้านิวนิ่ว พิชิดเตียจับอิด พิชิดฉิกฉิกเท้า พิชิด

ผมขาวดาบทอง พิชิตแม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะ พิชิตแม่ทัพสามช่องว่าง พิชิตแม่ทัพเกราะทอง พิชิตลุ้ยเป้า...เขาหวังว่าจะจัดการแม่ทัพกุหลาบหนูต่อหน้าเชียวตอโกวเนี้ยด้วย

แต่เรื่องราวผิดความคาดหมาย
เขาถูกพิษแล้ว
รับบาดเจ็บแล้ว
ยังต้องรบกวนให้เชียวตอขอให้ผู้คนรักษาเขา
ต้องเบิกตาดูคนที่ช่วยเหลือเขา จบชีวิตไปคนแล้วคนเล่า
ยิ่งต้องมองดูเชียวตอถูกสัตว์มนุษย์นั้นข่มเหงย่ำยี
แนฮ้วยคลุ้มคลั่งแล้ว ความคลุ้มคลั่ง ดาลเดือดแตกระเบิดขึ้นภายในร่างที่เย็นเฉียบของเขา เขารวบรวมเรี่ยวแรงทั้งหมดเคลื่อนไหวกลับคืบคลานขึ้นจากสระน้ำนมได้ แต่ความเพียรพยายามไม่สามารถตำเนินสืบต่อ

แม่ทัพกุหลาบหนูถีบเขาร่วงหล่นลงในสระอีกครา
ลูกผู้ชายไหนเลยรับความอัปยศซ้ำแล่วซ้ำเล่าได้?
เมื่อได้รับความอัปยศเช่นนี้ มิสู้ตายเสีย ประเสริฐกว่า

แต่ที่อเนจอนาถยิ่งกว่าคือ มิใช่เขาได้รับความอัปยศ หากแต่เป็นเชียวตอ

เขายังต้องเบิกตาฉีกขาดมองดูเชียวตอรับความอัปยศ
ไม่อาจช่วยเหลือได้
ไม่อาจเคลื่อนไหวได้
ไม่อาจยับยั้งเรื่องราวที่กำลังจะเกิดขึ้นได้

ในแสงสะท้อนอันเลือนรางของกระจกภายในห้อง เห็นแนฮ้วยทดลองคืบคลานขึ้นมาไม่หยุดยั้ง แต่แล้วพลิกร่วงลงในสระน้ำนมทุกครา

ร้อนอย่างยิ่ง

เมื่ออารมณ์อันพลุ่งพล่าน จุดชนวนเผาอารมณ์ของสัตว์ป่าอีกชนิดหนึ่งขึ้น แม่ทัพกุหลาบหนูมองดูเชี่ยวดอที่เสื้อผ้าถูกฉีกขาดแทบหมดสิ้น รู้สึกว่าร่างท่อนล่างของตัวเองถูกเผาจนเจ็บปวดขึ้นมา

ร่างท่อนล่างของมัน คงมีแต่ความรู้สึกเช่นนี้เท่านั้น

ร่างท่อนบนของมันยังครุ่นคิด เชี่ยวดอเป็นธิดารักของได้เจียงกุนมีศักดิ์ฐานะสูงส่ง บัดนี้เรือนร่างอันบริสุทธิ์นี้ปรากฏอยู่เบื้องหน้าตัวเองสามารถกระทำตามอำเภอใจอย่างเต็มที่ รู้สึกว่าลำคอพลอยแห้งผากขึ้นมา

มันรู้สึกว่าความต้องการอันรุนแรงถูกจุดขึ้นนี่เป็นสิ่งที่ไม่บังเกิดขึ้นระหว่างที่อยู่ท่ามกลางหญิงงามเมืองของหอลักฮุ่งเล้า (หอหกฝุ่นหอม)

ตลอดทั้งร่างของมันคุ่งด้วยความรู้สึกอันร้อนแรงชนิดหนึ่งสำหรับกับมัน ไม่ต้องการแบ่งแยกความรักกับความใคร่

มันถูก “เผาไหม้” ขึ้นมา

ตัวมันเป็นอัคคี เชี่ยวดอเป็น “วารี” ของมัน

มันต้องดื่มนาง หาไม่ด้องกระหายน้ำจนตาย

มันมองดูนางร้องคร่ำครวญ หลั่งโลหิด แผ่นกระดาษที่ใช้คัดลอกข้อความบนโต๊ะ ปลิวกระจัดกระจายอยู่บนแผ่นหลัง ที่ข้างกายนาง

นางเคลื่อนไหวอยู่บนพื้นราวตัวหนอนงอตัวหมายคืบคลานออกนอกประตู

มันรอจนนาง คืบคลานถึงข้างธรณีประตู ค่อยยื่นมือจิกผมดำของนาง กระชากนางแหงนเงยหน้าขึ้น ลากดึงกลับมา

ยามนั้น มันพบว่าลำคอที่แหงนเงยขึ้นมาของนางขาวราวหิมะงดงามจนไม่คล้ายกับเห็นด้วยสายตา หากแต่มองผ่านแก้วผลึก ที่มือของมันสัมผัสถูก เป็นเรือนผมกับผิวกายที่คล้ายแพรพรรณ ไม่คล้ายเป็นของจริง

เรือนร่างที่ขาวละลานของนาง คล้ายก้อนเต้าหู้ยัดไส้เห็งยิ้นก้อนหนึ่ง

และคล้ายไข่ที่ลวกสุกฟองหนึ่ง

...ผิวพรรณนี้มีแต่บนสวรรค์จึงพึงมี ไม่คล้ายอยู่ในโลกมนุษย์แดนดิน

มันคิด “กลืนกิน” นาง

ผิวพรรณเช่นนี้ปลุกเร้าอารมณ์ของแม่ทัพกุหลาบหนูโดยตรง บังเกิดความคิดยิ่งกว่าข่มขืน มันจิกดึงผมเผ้าของเชี่ยวตอโดยแรง ทำให้หนังศีรษะใต้รากผมของนางล้วนพองขึ้น มันค่อยดบหน้านางดิดต่อกันหลายฉาด ทำให้เชี่ยวตอสูญสิ้นเรี่ยวแรง หลงดำแหน่งทิศทาง ปราศจากความคิดต่อสู้ คุกเข่าอยู่เบื้องหน้าหว่างขาแม่ทัพกุหลาบหนู

มันมองดูเหมยแดงที่สั่นไหวบนปทุมถันของเชี่ยวตอ ยื่นมือดะปบคว้าโดยแรง ทำให้นางทะลึ่งกายขึ้น ส่งเสียงครวญคราง ราวกับเป็นเสียงระบายลมหายใจก่อนดาย ผมดำขลับที่ยุ่งเหยิงสยาย ปิดคลุมอยู่บนเรือนร่างที่ขาวหิมะของนาง สีหน้าที่แทบกลายเป็นความเลื่อนลอย

แววตาอันโศกสลด เพียงหวังคิดตายโดยเร็วของนาง ยิ่งสามารถปลุกเร้าความใคร่ของแม่ทัพกุหลาบหนูกว่าเดิม

แต่แล้วยามนั้น ที่เชิงเขานอกประตูพลันบังเกิดซุ่มเสียงดังมา

"สามเลิกรา เด็กน้อยเหล่านั้นมาแล้วหรือไม่? ท่านใช่รักษาคนที่ถูกพิษหรือไม่?"

เป็นซุ่มเสียงของสตรี

ซุ่มเสียงแหบห้าว แสดงว่าเป็นนางเฒ่าแปดเก้า

แม่ทัพกุหลาบหนูลงมือดุจสายฟ้า ปิดสกัดจุดของเชี่ยวตอ รวมทั้งจุดใบ้ด้วย ยัดร่างนางอยู่หลังประตู จากนั้นเดินออกไปอย่างปลอดโปร่ง

ยามนั้น นางเฒ่าแปดเก้าเพิ่งมาถึงหน้าประตู ต้องกล่าวอย่างสงสัยใจอยู่บ้างว่า

"วันนี้สามเลิกราเปิดประตูด้องห้ามให้ทั้งยี่ท่านมาชมจันทร์หรือ?"

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ผู้กล้าสามเลิกราตายแล้ว"

"ว่ากระไร?"

"มันตายแล้ว"

"ผู้ใดลงมือ?"

แม่ทัพกุหลาบหนูส่งเสียงเลอะเลือนไม่ชัดเจนว่า

"เป็นคนผู้นั้น..."

นางเฒ่าแปดเก้ากล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า

“เชี่ยวตอและพวกไฉน...”

แม่ทัพกุหลาบหนูชี้มือไปยังสระน้ำนม กล่าวว่า

“หากไม่เชื่อท่านดู...”

นางเฒ่าแปดเก้ากวาดตามอง พอดีเห็นแนฮ้วยที่กระเสือกกระสน คืบคลานขึ้นจากสระน้ำนม แววตาเต็มไปด้วยถ้อยคำคิดกล่าว

นางเฒ่าแปดเก้าหันควับไป ใช้น้ำเสียงที่เกรี้ยวกราด กล่าวถามแม่ทัพกุหลาบหนูว่า

“เป็นมันฆ่าสามเลิกรา?”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวอย่างหดหู่ว่า

“ผู้กล้าสามเลิกราก่อนตาย ยังเขียนอักษรโลหิตอยู่บนใจกลางฝ่ามือเราหลายคำ ท่านดูเองเถอะ”

กล่าวพลางยื่นฝ่ามือออก

นางเฒ่าแปดเก้าอาศัยแสงจันทร์ที่เยียบเย็น เพ่งมองอย่างตั้งใจ

จากนั้นฝ่ามือนี้พลันฟาดใส่ใบหน้านาง

ดั้งจมูก ริมฝีปาก ลูกตา ขนคิ้วของนางเฒ่าแปดเก้าล้วนฝังลึกไปในกะโหลกศีรษะของนาง

กระทั่งเสียงร้องหวนโหยคำหนึ่ง ก็ถูกปิดกั้นอยู่ใต้ฝ่ามือข้างนั้น

แม่ทัพกุหลาบหนูตวัดเท้าขึ้น เตะซากศพของนางเฒ่าแปดเก้าลงในสระน้ำนมอีกซากหนึ่ง ปากกล่าวว่า

“ไม่อาจทิ้งซากศพของนางเฒ่านี้อยู่เบื้องนอก ไม่เช่นนั้นหากถูกทั้งยีตัวจริง กงจื้อสามไหพบเห็น ก็ยากจัดการได้โดยง่ายดายเท่ากับนางเฒ่านี้แล้ว”

มันหันหน้าหากระจกภายในห้อง ชื่นชมต่ออิริยาบถของตัวเอง กล่าวด้วยความยินดีว่า

"เราฆ่าคนอีกคนหนึ่งแล้ว ช่างสมใจราวกับแต่งบทกวีที่ดีอีกบทหนึ่ง"

จากนั้นภายในห้องเพียงหลงเหลือมัน

และเชียวตอที่กำลังจะถูกหยามย่ำยีสืบต่อ

แสงจันทร์เยียบเย็นเล็ดลอดร่องประตูเข้ามา ส่องต้องเรือนร่างขาวหิมะของเชียวตอ คล้ายกับคลี่คลุมอาภรณ์สีขาวชุดหนึ่งให้แก่หญิงสาวร่างชีดขาวนางนี้

นี่ปลุกเร้าความรู้สึกอันชั่วร้ายแก่แม่ทัพกุหลาบหนูขึ้น

มันรู้สึกว่าบนร่างเชียวตอยังมีอาภรณ์เบาบางอีกชุดหนึ่ง

แม่ทัพกุหลาบหนูคิดฉีกกระชากมัน

คิดทำลายมัน

คิดพิชิตมัน

มันเป็นสัตว์ร้ายที่บ้าคลั่งตัวหนึ่ง

สัตว์ร้ายที่บ้าคลั่งตัวหนึ่ง จะไม่ยึดถือผู้คนเป็นคน เพียงยึดถือผู้คนเป็นเหยื่อของมัน

นี่เป็นความรู้สึกนึกคิดของเชียวตอ

แม่ทัพกุหลาบหนูพอคลายจุดให้กับเชียวตอ นางก็เปิดฉากจู่โจม

คราครั้งนี้แม้แต่แม่ทัพกุหลาบหนูก็คาดคิดไม่ถึงอยู่บ้าง

ดูท่าหลังจากที่การรอคอยกำลังช่วยเหลือกลายเป็นความสิ้นหวัง การรอคอยกำลังช่วยเหลือ กลับกลายเป็นการรอคอยการหยามย่ำยีคำรบสอง เชี่ยวดอก็ดำเนินการตอบโต้อย่างเข้มแข็งกว่าเดิม

ทั้งนี้เพราะความมุ่งหวังอันแรงกล้าทั้งหมด ล้วนมาจากความสิ้นหวังอย่างใหญ่หลวง

แม่ทัพกุหลาบหนู[illegible]เจ้าโจมใส่คราหนึ่ง

ขณะเดียวกัน มันก็เตะเชี่ยวดอล้มลง

เชี่ยวดอพอล้มลง มันก็ใช้หัวเข่ายันใส่ทรวงอกของนาง กล่าวว่า

“ที่รักน้อย ข้าพเจ้าจะให้ท่านทราบความร้ายกาจของข้าพเจ้า...”

ใบหูซ้ายกับผมดำขลับของเชี่ยวดอแนบติดกับพื้นดินที่กระด้างเย็นเฉียบ น้ำตาจากดวงตาข้างขวาไหลผ่านดั้งจมูกน้อยๆ หยดลงบนแก้มซ้าย

ลำคอที่งามระหงของนางเบนเบี่ยงไปด้านข้าง ดูไปเป็นเส้นสายที่สวยงาม คล้ายกับผ่านความสุขมาครั้งหนึ่ง มิใช่เป็นการขืนใจรอบหนึ่ง

แม่ทัพกุหลาบหนูชมดูจนใช้หมัดต่อยดินขาวบนใบหน้าตัวเองแหลกสลาย

ใต้แสงจันทร์เยียบเย็น หลังดินขาวที่แตกสลาย ปรากฏเป็นภาพใบหน้าที่หล่อเหลางดงามจนเหลือเชื่อใบหนึ่ง มุมปากยังประดับด้วยรอยยิ้มอันอ่อนหวาน คล้ายกับเด็กทารกผู้หนึ่ง จึงพึงมีใบหน้าที่อ่อนโยนเช่นนี้

ตรงกันข้ามผู้ที่มีใบหน้าบิดเบี้ยวคือแนฮ้วยซึ่งเพิ่งดิ้นรนถึงขอบสระและลื่นไหลลงไปอีกครา

ยามนั้น ที่เบื้องนอกพลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

“แปดเก้า สามเลิกรา พวกท่านล้วนอยู่ภายในห้องกระมัง?”

เชี่ยวตอคิดร้องออกมา

ขณะที่แม่ทัพกุหลาบหนูถูกเพลิงราคะเผาผลาญทั้งกายและใจยังมีปฏิกิริยาว่องไวยิ่ง

มันยื่นมือปิดปากของเชี่ยวตอไว้

เชี่ยวตอใช้ฟันขบกัดมัน ถึงกับแทบกัดนิ้วก้อยของมันขาดออกมา

แม่ทัพกุหลาบหนูเปลี่ยนเป็นใช้หัวเข่ากดทับปากของเชี่ยวตอไว้ มันใช้กำลังถึงเพียงนั้น เป็นเหตุให้ใบหน้าของเชี่ยวตอแทบกลับกลายเป็นขนมโก๋อันบี้แบน

มันทิ่มสกัดจุดของเชี่ยวตอไว้อีกครา

จากนั้นมันพุ่งปราดถึงข้างสระ

มันควานชากศพของนางเฒ่าแปดเก้าขึ้นมา

ยามนั้น คนที่นอกประดูเคาะประดูเป็นเสียงดังขึ้น

แม่ทัพกุหลาบหนูเปิดประดู ผลักไสนางเฒ่าแปดเก้าออกไป

.....

ผู้มาเป็นทั้งยี่ไต้ซือ

มันก็คิดรุดมาชมดูให้รู้แน่

มันพอเดินเข้าใกล้ห้องน้ำนมคล้ายได้ยินซุ่มเสียงดังขึ้นที่ภายในห้อง ฟังดูคล้ายเป็นเสียงงูเหลือมกลืนกินไก่ตัวหนึ่ง

ดังนั้นมันออกปากถามไถ่

มิหนำซ้ำยังระวังป้องกันอยู่บ้าง

คิดไม่ถึงใต้แสงจันทร์ที่ขาวชีด ประตูห้องพลันเปิดออก ผู้ที่ถลาออกมาเป็นนางเฒ่าแปดเก้า

ทั้งยี่ได้ชือรีบประคองไว้ รู้สึกว่านางเฒ่าแปดเก้ายัดเยียดสิ่งของเข้ามาเต็มอกมัน

สิ่งของนั้น “ยัดเยียด” เข้ามาจริงๆ ไม่ว่ามันต้องการหรือไม่ดอบรับหรือปฏิเสธ ล้วนยัดเยียดเข้ามาภายในท้องของมัน

ทั้งยี่ได้ชือส่งเสียงร้องคำหนึ่ง พบว่านางเฒ่าแปดเก้าตายแล้ว พร้อมกันนั้นมันเชื่อมติดกับนาง ไม่อาจผลักไสนางออก

สิ่งที่ “เชื่อมโยง” คนทั้งสองเข้าด้วยกัน เป็นวัตถุเยียบเย็นที่ยัดเยียดเข้ามานั้น

นั่นเป็นดาบยาวฟันขาม้าเล่มหนึ่ง

ดาบปักเข้าทางกระดูกสันหลังของนางเฒ่าแปดเก้า ทะลุออกท้องน้อยของนางเฒ่าแปดเก้า ทิ่มทะลวงใส่ท้องของทั้งยี่ได้ชือ ค่อยทะลุออกกลางหลัง

ทั้งยี่ได้ชือครางหนักๆ เอี้ยวคออย่างยากลำบาก ในที่สุดเห็นคนที่ทิ่มแทงสังหารมัน จากทางด้านหลังของนางเฒ่าแปดเก้า

นั่นเป็นชายหนุ่มที่อ่อนโยน ยินดี ใบหน้ายังมีคราบดินขาวติดอยู่ผู้หนึ่ง

คราบดินขาวชนิดเดียวกับที่พอกอยู่บนใบหน้าของมัน

แม่ทัพกุหลาบหนูหลังจากฆ่าคน ต้องใช้น้ำเสียงอันอ้างว้าง ซึ่งเป็นผลจากการพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้านชนิดหนึ่ง กล่าวว่า

"แปดเก้ามาแล้ว นางตายแล้ว ทั้งยีมาแล้ว และก็ตายแล้ว... คืนนี้เราแต่งบทกวีที่ดีหลายบทกล่าวได้ว่าในปีนี้แทบไม่ต้องแต่งบทกวีอีก"

มันพึมพำว่า

"พวกมันล้วนมาแล้ว สามไหยังอยู่ไกลหรือไม่?"

จากนั้นมันหยิบฉวยดาบขึ้น กล่าวกับเชียวตอที่คล้ายก้อนเนื้อบนเขียง ที่รอรับการจัดการจากมันว่า

"ร่างกายของท่านล้วนเป็นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะค่อยๆเล่นเสพรับให้เต็มที เพื่อที่จะค่อยๆเล่นและเสพรับท่านให้เต็มที ข้าพเจ้ายังคงไปจัดการกับกงจื้อสามไหก่อน ค่อยมาหาความสุขกับท่าน"

ตัณหาราคะอันแหลมคมรุนแรง คล้ายไม่ได้บั่นทอนปฏิกิริยาของมันเฉื่อยช้าลง และไม่อาจเมามัวความคิดอ่านที่มองการณ์ไกลของมันไปได้

มันพกพาความรู้สึกที่ยังสนุกสนานไม่เลิกรา กล่าวกับเชลยของมันว่า

"ไม่ต้องกลัว ข้าพเจ้าจะกลับมาเป็นเพื่อนท่านโดยเร็ว"

กล่าวพลางเอียงเทียนไขในมือเล็กน้อย ปล่อยให้น้ำตาเทียนหยดลงบนผิวพรรณนวลเนียนที่ข้างเอวของเชียวตอ มาดว่าคนถูกสยบจุดไว้ แต่ผิวกายที่เปราะบางราวเปลือกไข่ของนาง ยังคงสั่นระริกด้วยความเจ็บปวด

แม่ทัพกุหลาบหนูถือเทียนไข ใช้เปลวไฟเล็กๆเผาลวกข้าง อก

ดูมของเชี่ยวตอ เห็นผมเผ้าดำขลับสลายอยู่บนเรือนร่างอันงดงาม คล้ายกับแยกร่างนางออกเป็นส่วนๆ ต้องใช้เปลวเทียนนาบใส่เส้นผม บังเกิดเสียงดังฉี่ ปรากฏควันดำหลายสายพวยพุ่งขึ้นมา

แม่ทัพกุหลาบหนูลิงโลดจนหัวร่อออกมา เสียงหัวร่อแหลมเล็กราวกบนกราดรรารอง

มันหยดน้ำดาเทียนหลายหยดลงบนพื้นดั้งเทียนไขเอาไว้ คล้ายกับต่อให้มันจากไปครู่หนึ่ง ยังคงใช้เปลวเทียนสาดส่องความอับอายอัปยศของนาง

“ข้าพเจ้าไปแล้ว ท่านตั้งหน้ารอคอยข้าพเจ้ากลับมา”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวราวสั่งต่อสตรีที่เป็นของมัน และเชื่อฟังวาจามัน จากนั้นค่อยเดินออกจากห้องน้ำนมไปอย่างปลอดโปร่ง

มันทอดทิ้งเชี่ยวตอที่คิดใคร่ตายก็ไม่สำเร็จอยู่ที่หลังประตู

ยังมีแนฮ้วยที่คิดมีชีวิตรอดก็ไม่ได้อยู่ในสระน้ำนม

.....

เปลวเทียนไม่อาจให้แสงสว่างนวลใยเท่าแสงจันทร์ แต่ก็ส่องต้องความคิดใคร่ตายในดวงตานาง

เรือนร่างอันงดงามดั่งหยกขาวไร้ดำหนินี้ พอปรากฏแก่สายตาแนฮ้วย ล้วนเร่งเร้าให้แนฮ้วยคิดกระทำเรื่องหนึ่ง

...เข้ามาฆ่าเราเถอะ

หลังจากแววตาของหญิงสาวกล้ำกลืนฝืนอัปยศเอาไว้ ก็ใช้ความรู้สึกที่เด็ดเดี่ยวชนิดหนึ่งมองดูเขา ทำให้แนฮ้วยบังเกิดความรู้สึกที่ปวดร้าวประการหนึ่ง

เขาถึงกับแทบครวญครางออกมา

ในชีวิตของแนฮ้วย นี่เป็นครั้งแรกที่เขาประชิดใกล้ร่างเปลือยของสตรีถึงเพียงนี้ อาจบางทีประกายจันทร์กับสำนึกหิมะบนผิวพรรณทำให้สีสันอันเฉิดฉายบนใบหน้าของสตรีนางนี้จางหายไป ที่แทนที่คือความอ่างว้างชนิดหนึ่ง

เปลวเทียนที่เต้นระริก คล้ายเป็นสื่อกลางถ่ายทอดบอกคำพูดระหว่างเขากับนาง บ้างเป็นนางบ่งบอกต่อเขา บ้างเป็นเขาถ่ายทอดต่อนาง

...ฆ่าเราเถอะ

...ไม่ เราจะช่วยเหลือท่าน

ที่ทั้งสองสนทนากัน อาจบางทีเป็นสิ่งนี้

เชี่ยวตอรู้สึกว่า นางไม่เพียงถูกบุรุษผู้หนึ่งหยามย่ำยี ที่น่าประหลาดคือนางไม่เพียงแค้นแม่ทัพกุหลาบหนู พลอยแค้นแนฮ้วยด้วย

แนฮ้วยกลับรู้สึกว่า ตัวเองก็หยามย่ำยีเชี่ยวตอด้วย ทั้งนี้เพราะเขาเห็นภาพเหตุการณ์ทั้งหมด

เขาถึงกับรู้สึกตัวว่า ตัวเองกระทำผิดต่อนาง โดยไม่ด้อยกว่าแม่ทัพกุหลาบหนู

เขารู้สึกว่า ตัวเองต้องรับผิดชอบต่อทุกประการที่เกิดขึ้น

อาจบางทีเปลวไฟบ่งบอกต่อเขาและนางว่า ไม่ว่าเป็นความอับอายอัปยศ ความเพลี่ยงพล้ำพ่ายแพ้ ความคับแค้นขื่นขมของเขาเท่ากับเป็นของนาง ของนางเท่ากับเป็นของเขา

ทั้งนี้เพราะเขาเป็นของนาง

นางเป็นของเขา

นี่เป็นห้วงความเป็นความตาย แต่ในจิตใจของแนฮ้วยกลับครุ่นคิด...วันหน้าเขาสมควรรักถนอมนาง ปกป้องนาง มิให้นางถูกทำร้ายอีก

แต่นางกำลังจะเผชิญการหยามย่ำยีที่ใหญ่หลวงกว่านี้อีกครั้ง

ภายในห้องมีเปลวเทียน

ที่นอกห้องมีแสงจันทร์

เชี่ยวตอปราศจากเสื้อผ้า

ร่างเปลือยของนางคล้ายดาบที่ถูกวางทิ้งไว้เล่มหนึ่ง

เชี่ยวตอที่นอนขดตัว คล้ายดาบเย็นที่ไร้ดำหนิเล่มหนึ่ง

ความเย็นภายในกายแนฮ้วย ค่อยๆกลายเป็นสำนึกความเย็น เมื่อสำนึกความเย็นค่อยๆเปลี่ยนเป็นความเย็นฉ่ำ ปลาบาดเจ็บที่เกาะติดอยู่ตามจุดสำคัญบนร่างของเขา พากันร่วงหล่นลงในน้ำ ราวกับใบไม้แห้งใบแล้วใบเล่า

ดูท่าพวกมันไม่คล้ายดูดอันใดของผู้คน หากแต่คล้ายสิ่งที่มีอยู่ของมนุษยชาติ ล้วนถูกผู้คนดูดกลืนไปจนหมดสิ้น

บนภูเขามีจันทร์เย็น ลมเฉื่อยฉิวและหนอนแมลง

ยามนั้นยังบังเกิดชุ่มเสียงคนผู้หนึ่งดังมา

เชี่ยวดอกับแนฮ้วยล้วนสะท้านขึ้นโดยพร้อมเพรียง

...ดาวมฤดยูนั้นกลับมาแล้วหรือ?

ความเคลือบแคลงสงสัยที่ชวนอกสั่นขวัญแขวนนี้เพิ่งบังเกิดขึ้น ก็ได้ยินที่เบื้องนอกมีคนถามเบาๆว่า

“สามเลิกรา ทั้งยี แปดเก้า พวกท่านล้วนอยู่ภายในห้องกระมัง?”

แนฮ้วยและเชี่ยวดอคิดส่งเสียงร้องออกมา

น่าเสียดายที่ทั้งสองร้องไม่ออก

นั่นเป็นซุ่มเสียงของกงจื้อสามไหอุนเอียะอั้ง

อนเอียะอั้งที่เบื้องนอกส่งเสียงร้องหลายครา พบว่าไม่มีคนตอบรับ ก็ทดลองผลักประตูห้องน้ำนมออก

แนฮ้วยกับเชี่ยวดอได้ยินอย่างชัดเจนว่า มือของอุนเอียะอั้งแตะสัมผัสกับประตูแล้ว

ขอเพียงมันผลักวูบ ก็จะเห็นทุกสิ่งภายในห้อง

แต่แล้วความเคลื่อนไหวของมันพลันชะงักค้าง

...เพราะเหตุใด?

...เหตุใดไม่ผลักประตูออก?

ประตูหากไม่เปิดออก ก็จะไม่มีวันเห็นโลกที่นอกประตู และเรื่องราวที่หลังประตูแล้ว

ตอนที่ 9

ดาบเชือดชักนำ

ในยุทธจักรมีแต่ชนะอย่างอนาถ หรือพ่ายแพ้อย่างยับเยิน หามีเรื่องพ่ายแพ้โดยสิ้นเชิง หรือชนะอย่างหมดสิ้นไม่...คนที่พ่ายแพ้แม้ต้องกลั้วกลืนรับบทเรียนอันปวดร้าว ผู้ที่ได้ชัยชนะก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนที่เจ็บปวด บ้างเป็นเงินทอง บ้างเป็นวัยหนุ่มสาว บ้างเป็นพลังสมาธิ ต้องไม่มีชัยชนะที่ได้มาโดยไม่ลำบากยากเย็น

๗

ตกตัก ตักตักตัก

เสียงเคาะประตูฟังดูน่าฟังยิ่ง

กงจื้อสามไหอุนเอียะอั้งเป็นคนถือมารยาท มันร้องเรียกหลายครา ไม่มีคนเปิดประตู มาตรว่ามันกับคนในห้องมีความสัมพันธ์อย่างสนิทสนม คบหาอย่างลึกซึ้ง ยังไม่ผลักประตูเข้ามาในบัดดล

มันเคาะประตูก่อน

จากนั้นมันใช่ผลักประตูเข้ามาหรือไม่?

...มันที่แท้จะผลักประตูหรือไม่?

...ผลักประตูเถอะ

ไม่ว่าเป็นแนฮ้วยหรือเป็นเชี่ยวดอ ล้วนร่ำร้องในใจเช่นนี้

ยามนี้เนียได้ดงศีรษะหลุดจากร่าง ทิ้งชากอยู่ในสระน้ำนม ดั่งปาอวงเพราะคุ้มครองเชี่ยวดอ พลอยจบสิ้นชีวิต นางเฒ่าแปดเก้าทั้งยีได้ชือ ผู้กล้าสามเลิกราล้วนตายใด้การลอบทำร้ายของแม่ทัพ-กุหลาบหนู ที่เหลืออยู่ ที่ยังมีชีวิดอยู่คือ เชี่ยวกุกรับบาดเจ็บสาหัส ไม่ทราบเป็นตายร้ายดี พิษของแนฮ้วยกำเริบ ครึ่งท่อนร่างคืบคลานขึ้นจากสระ แต่ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว เชี่ยวดอถูกสยบจุด ถูกหยามย่ำยี เพียงคิดใคร่ตายโดยเร็ว

แม่ทัพกุหลาบหนูไม่ต้องการให้พฤติการณ์เยี่ยงสัตว์ป่าของมันถูกผู้คนขัดขวางซ้ำสาม ดังนั้นเดินทางไปยังห้องสุรา เพื่อกำจัดฆ่าอุน-เอียะอั้ง มิคาดหลังจากที่มันไปแล้ว อุนเอียะอั้งพอดีมายังห้องน้ำนม

ดังนั้นอุนเอียะอั้งกลายเป็นดาวช่วยเหลือของพวกเขา

เป็นความหวังเพียงหนึ่งเดียวของพวกเขา

...ผลักประดูบานนี้เถอะ

ขอเพียงอุนเอียะอั้งผลักประดูบานนี้ออกก็จะเห็นทุกสิ่งที่หลังประดู

เพียงแต่มันจะผลักประดูบานนี้หรือ?

ในใจของผู้คนมีประดูอยู่มากหลาย

ประดูบางแห่งผลักเข้าผลักออก เข้าออกโดยสวัสดิภาพ แต่ประดูบางแห่งเต็มไปด้วยความลึกลับไม่อาจหยั่งทราบ สนิมจับเกรอะกรัง ประดูบางแห่งไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเปิด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คิดเปิด เวลาพอนาน

เข้า กลายเป็นประตูที่เปิดไม่ออก เป็นประตูที่เปิดไม่ได้ ขังตัวท่านอยู่ภายในของนอกประตู

...มีแต่ประตูที่เปิดออก ค่อยล่วงรู้ความพิสดารภายใน มีแต่ประตูที่เปิดออกได้ จึงสามารถทำความเข้าใจกับโลกของนอกประตู

แต่ในโลกพานมีประตูที่ไม่ยอมเปิดออกมากหลาย คล้ายกริ่ง-เกรงว่าพอเปิดออกที่โถมทะลักเข้ามาจากเบื้องนอกเป็นน้ำป่าและสัตว์ร้าย อาจบางทีกริ่งเกรงว่าหลังจากที่ผลักประตูออก จะเข้าสู่โลกที่ตัวเองวางตัวไม่ถูก

ดังนั้นผู้คนปิดประตู รักษาไว้ซึ่งอำนาจของตัวเอง

ดังนั้นโลกนี้มีประตู

...ในใจท่านใช่มีประตูเช่นนี้หรือไม่?

อุนเอียะอั้งผลักเปิดประตูออก

ใต้แสงจันทร์เยียบเย็น เสียงแอ๊ดอันยาวนาน คล้ายกับหญิงงามนางหนึ่งอยู่ในงานเลี้ยง พลันยกมือกุมหัวใจสิ้นลมปราณ

แสงจันทร์ทอทาบเฉียงๆเข้าไป ส่องต้องร่างเปลือยที่งามสุดซึ้งจนแฝงความโศกสลดอยู่บ้างของเซี่ยวตอ

และส่องต้องใบหน้าของแนฮ้วย ซึ่งถูกพิษเลือดดำ ธาตุเกล็ดแดงและปลาพิโรธ ช่วยเหลือวุ่นวาย บาดเจ็บทั้งสี่ชนิดรุมเร้าจนเส้นโลหิตเบ่งพองแทบระเบิด

ทั้งยังส่องต้องซากศพของเนี่ยไต้ตง ตั่งปาอวง ทั้งยี่ได้ซือ นางเฒ่า

แปดเก้า ผู้กล้าสามเลิกรา ซึ่งบ้างลอยบ้างจมอยู่ทั้งในและนอกสระ

อุนเอียะอั้งคล้ายกับถูกผู้คนต่อยใส่หมัดหนึ่ง

“ไฉนเป็นเช่นนี้...ที่นี่เกิดเรื่องอันใด?”

มันถามเซียวตอที่อ่อนแอไร้ที่พึ่ง

มันไม่กล้าถามแนฮ้วย ทั้งนี้เพราะใต้แสงจันทร์ชีดสลด และเปลวเทียนที่สั่นไหว คนผู้นี้ดูไปคล้ายคนร้ายที่คิดดะปบเหยื่ออีผู้หนึ่ง

อุนเอียะอั้งพอพบเห็นคนที่เสียชีวิต เรือนร่างสตรีที่เปลือยเปล่าคล้ายกับดื่มสุราหมดสิ้นไปไหหนึ่ง เพลิงโทสะและเพลิงอำมหิตล้วนพลุ่งขึ้นสู่สมอง

ที่แล้วมามันน้อยครั้งจะฆ่าคน

ที่แล้วมามันเพียงฆ่าคนที่สมควรฆ่า

ไม่ว่าเป็นผู้ใดฆ่าสหายที่พากเพียรช่วยเหลือตัวเอง ทำร้ายคนที่คิดขจัดพิษให้แก่ตัวเอง หยามย่ำยีสตรีที่คุ้มครองส่งตัวเองมาขอรับการรักษา ต่อให้มันน้อยครั้งจะฆ่าคน ก็เห็นว่าสมควรฆ่าคนผู้นี้สักร้อยครั้งพันครา

แต่มันไม่คิดปรักปรำคนดี

ดังนั้นมันถามไถ่ก่อน

ถามไถ่เซียวตอ

เซียวตอไม่อาจตอบได้

แนฮ้วยก็ดอบไม่ออก

ทั้งสองล้วนไม่สามารถกล่าววาจา

อุนเอียะอั้งพบเห็นในบัดดลว่า เชี่ยวดอถูกปิดสกัดจุดไว้

มันขณะจะเข้าห้องไป คลายจุดให้แก่เชี่ยวดอก็ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังมากระทบโสต

กุบกบ กุบกบ...

ท่ามกลางภูเขาร้าง ใต้แสงจันทร์เยียบเย็น ฟังดูคล้ายเสียงระฆังจากวัดโบราณที่ส่วนลึกของภูเขา

แต่สำหรับกับแนฮ้วย เสียงฝีเท้าม้านี้เป็นเคราะห์ร้ายอย่างมหันต์

ทั้งนี้เพราะใต้แสงจันทร์ ม้าเคลื่อนใกล้เข้ามาแล้ว

คนปรากฏขึ้นแล้ว

ใต้แสงจันทร์มีคน

คนอยู่บนหลังม้า

ม้าเป็นม้าพ่วงพี

คนงามสง่า ริมฝีปากแดงฟันขาวสะอาด ดูจากท่าทีของมันคล้ายกับรูปปั้นที่สลักเสลาจากหยกก็ปาน

มันย่อมเป็นแม่ทัพกุหลาบหนู

เป็นอูชุนท้ง (ทารกวสันต์)

...เป็นทารกทองที่คราวสันต์ฤดูจึงปรากฏขึ้น

อุนเอียะอั้งเมื่อพักพิงอยู่ในสถานที่ของยอดขุนพลสยองขวัญ ย่อมรู้จักคนสนิทของไต้เจียงกุนผู้นี้ มัน

สำรวจมองฝ่ายตรงข้ามตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"เป็นท่าน บนภูเขาสี่ปั้งซัวไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าม้ามานานปีแล้ว"

แม่ทัพกุหลาบหนูพอพบเห็นอุนเอียะอั้งก็พลิกตัวลงจากหลังม้ากล่าวว่า

"เป็นข้าพเจ้า เสียงฝีเท้าม้าของข้าพเจ้าครั้งนี้ ดังขึ้นเพราะเรื่องที่ขุ่นข้องหมองใจประการหนึ่ง..."

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งสอดส่ายสายตามอง พอ "พบเห็น" สภาพภายในห้อง คล้ายกับถูกงูพิษชอนไชเข้ารูจมูก สีหน้าแปรเปลี่ยนไป กระทืบเท้าร้องว่า

"แย่แล้ว ความผิดพลาดบังเกิดขึ้น ข้าพเจ้าห้อม้ามาสายก้าวหนึ่ง"

อุนเอียะอั้งเห็นแม่ทัพกุหลาบหนูทุบทรวงอก ทั้งกระทืบเท้า ทั้งหักนิ้วตัวเอง ยังไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด

แม่ทัพกุหลาบหนูชี้มือไปยังแนฮ้วย ซึ่งดิ้นรนยากลุกขึ้นจากสระแผดด่าว่า

"คนแซ่แนเป็นตัวบัดชบที่สูญสิ้นมโนธรรมเร้นกายเข้าเมืองเล่าคื้อทำร้ายบัณฑิตที่เข้าชื่อกันทำหนังสือกราบทูล จนถูกพิษรับบาดเจ็บ แต่ยังหลอกลวงผู้คนนำพามันมาขอรับการรักษา แม้แต่เชี่ยวดอโกวเนี้ยกับเชียวกุกกงจื้อยังหลงกลมัน ดูจากสภาพตอนนี้ เกรงว่า..."

มันคล้ายขุ่นแค้นจนไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

อุนเอียะอั้งยกมือดบดินที่ปิดปากไหออก แหงนหน้าดื่มสุราลงไปหลายอึก

มันพกสุราติดตัวตลอดมา

มิใช่สามไห สามขวด สามป้าน ก็เป็นสามถ้วย สรุปแล้วต้องมีสุรา เป็นสุราดี

แต่ดูจากท่วงท่าดื่มสุราของมันตอนนี้ คล้ายกับดื่มโลหิต ดื่มโลหิตของศัตรู

อุนเอียะอั้งเบิกตาแดงฉานมองหน้าแม่ทัพกุหลาบหนู กล่าวว่า

“เสียงฝีเท้าของท่านไม่ได้มาสาย เราจะฆ่าโจรราคะนี้ ล้างแค้นให้แก่แปดเก้า ทั้งยี่และสามเลิกรา”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวว่า

“ต่อให้ท่านไม่ฆ่ามัน ข้าพเจ้าก็ต้องกำจัดโจรร้ายนี้ให้จงได้”

อุนเอียะอั้งโอบไหสุรา เดินเข้าหาเชี่ยวดอ ซึ่งนอนขดตัวอยู่

แม่ทัพกุหลาบหนูงงงันวูบกล่าวว่า

“ท่าน...”

อุนเอียะอั้งกล่าวว่า

“ในชีวิตเราเพียงฆ่าคนโฉด ไม่ฆ่าคนผิด ดูท่าเชี่ยวดอโกวเนี้ยเพียงถูกปิดสกัดจุดไว้ เราจะถามไถ่นางว่า เรื่องราวเกิดขึ้นอย่างไร”

แม่ทัพกุหลาบหนูพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

“อุนกงจื้อหลังจากประหารฆ่าโจรโฉด โปรดช่วยเหลือม้าของข้าพเจ้าด้วย”

อุนเอียะอั้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ม้าของท่านเกิดเรื่องใด?”

แม่ทัพกุหลาบหนูลูบขนคอม้า กล่าวว่า

"ม้าของข้าพเจ้าเป็นเพื่อนข้าพเจ้าท่องทั่วแผ่นดิน แต่ระหว่างทางมันถูกพิษของด็กชิ่วม้อจับ (อสูรมือพิษ) ข้าพเจ้าเกรงว่า..."

แม่ทัพกุหลาบหนูกับอุนเอียะอั้งยืนหันหน้าเข้าหากัน ม้าพ่วงพีอยู่ใกล้กับอุนเอียะอั้งยิ่งกว่า

เชี่ยวตออยู่ภายในห้อง

ไม่ว่าแนฮ้วยหรือเชี่ยวตอ ล้วนอยู่ห่างจากอุ่นเอียะอั้งช่วงใหญ่

อุนเอียะอั้งพอฟังว่าม้าถูกพิษนี่เป็นความสามารถเฉพาะตัวของมันมาตรว่าไม่ถึงกับขจัดพิษให้แก่ม้าก่อน แล้วค่อยคลายจุดให้แก่เชี่ยวตอ แต่ก็อดชะโงกศีรษะไปที่หัวม้ามิได้ ดูว่ามันถูกพิษอันใด

ขณะที่มันชะโงกศีรษะมองไปที่หัวม้า เชี่ยวตอกับแนฮ้วยที่อยู่ภายในห้อง แทบส่งเสียงร้องออกมาโดยพร้อมเพรียง

...ทำไม่ได้

...ระวังพิษ

...คราก่อนแนฮ้วยก็ถูกพิษในลักษณะนี้

...พลาดท่าเสียทีแก่แม่ทัพกุหลาบหนูในลักษณะนี้

จริงดังคาดหมาย อุนเอียะอั้งพอชะโงกศีรษะมองแม่ทัพกุหลาบหนูก็สะบัดดาบฟันม้า จนโลหิตสาดกระจาย

โลหิตเป็นสิ่งที่สวยงามและโหดเหี้ยม

โลหิตเป็นบุปผาที่เบ่งบานแล้วโรยรา

โลหิตเป็นความรักผูกพันกับประกายดาบ

โลหิตเป็นการจ่ายออกไปโดยไม่อาจควบคุมได้

โลหิตเป็นความสมใจ...ความสมใจหลังความเจ็บปวด

คำสมมุติเปรียบเทียบเหล่านี้ ตูไปคล้ายไม่ถูกต้อง แต่พริบตานั้น บุปผาโลหิตกระเซ็นซ่าน กลับเป็นความจริงแท้แน่นอน

แม่ทัพกุหลาบหนูฟันหัวม้าลงมาในดาบเดียว

ฟันอย่างรวบรัดหมดจดนัก

ตูจากการลงมือของมันอย่างน้อยต้องผ่านการฟันม้าตีหนึ่งร้อยห้าสิบตัว ค่อยมีความชำชองชำนาญเช่นคืนนี้

เชียวตอเห็นมันฟันม้าเป็นครั้งที่สอง

การฟันม้าครั้งแรกเพื่อจัดการกับแนฮ้วย

การฟันม้าครั้งที่สอง เป้าหมายกลับกลายเป็นอุนเอียะอั้ง

ยามฉุกละหุกแม้แต่ยอดฝีมือเช่นอุนเอียะอั้งก็มีเหตุผลสามประการที่หลบไม่พ้น

หนึ่ง มันไม่ทราบว่าแม่ทัพกุหลาบหนูจะลอบทำร้ายมัน สอง ม้าดีตัวหนึ่งถูกฟันหัวหลุดลงมา นับเป็นเรื่องราวที่สร้างความตื่นตระหงกแก่มันเกินไป สาม มันไม่ทราบว่าเลือดม้ามีพิษ

ไม่ว่าเป็นเพราะสาเหตุใด หรือกอปรด้วยสาเหตุทั้งสามประการ อุนเอียะอั้งล้วนหลบไม่พ้น ไม่ได้หลบหลีก จะอย่างไรถูกเลือดม้าที่ระอุอุ่นและบาดตาสาดพุ่งใส่อย่างถนัดถนี่

ในความตกตะลึงของอุนเอียะอั้ง แม่ทัพกุหลาบหนูหัวร่อฮาฮา

กล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"เลือดดำ ท่านถูกพิษเลือดดำแล้ว"

สามารถแพร่พิษต่อยอดฝีมือตระกูลอุน ที่มีความสามารถในการใช้พิษ นับเป็นความสำเร็จที่ควรแก่การภาคภูมิใจอย่างแท้จริง

แต่แม่ทัพกุหลาบหนูยามกระหยิ่มยิ้มย่อง คิดไม่ถึงว่าอุนเอียะอั้งจะกระทำเรื่องราวที่สร้างความตื่นตะลึงแก่มันประการหนึ่ง

ไม่เพียงประการหนึ่ง แต่เป็นสองประการ

หนึ่ง อุนเอียะอั้งพลันทุ่มไหสุราใส่มันไหหนึ่ง ต่อยหมัดตามติดต่อยจนไหสุราแตกสลาย น้ำสุราราดรดใส่ร่างแม่ทัพกุหลาบหนู

สอง อุนเอียะอั้งยกมือกระแทกไหสุราที่ตัวเองกำลังดื่มอยู่แตกสลาย ปล่อยให้สุราในไหราดรดใส่ร่างตัวเองเช่นกัน

ปฏิกิริยาทั้งสองประการนี้รวดเร็วยิ่ง รวดเร็วจนแม่ทัพกุหลาบหนูที่มีไหวพริบตื่นตัว ถนัดในการลอบทำร้ายคน ยังไม่ทันถลันหลบ

อาจบางทีมันที่ถนัดในการลอบทำร้ายคน ไม่คุ้นกับการที่มีคน "ลอบทำร้าย" ตอบต่อมัน

สรุปแล้ว ขณะที่อุนเอียะอั้งถูกเลือดม้าสาดใส่ร่าง มันก็ถูกสุราราดรดร่าง

เลือดม้าผสมพิษเลือดดำ

สุราเป็นสุราอะไร?

.....

แม่ทัพกุหลาบหนูหน้าแปรเปลี่ยนไป

ใบหน้าที่คล้ายสลักเสลาจากหยก แปรเปลี่ยนเป็นคล้ายอุจจาระกองหนึ่ง

อุนเอียะอั้งพอถูกพิษเลือดดำสาดใส่ ก็หลับตายืนแน่วนิ่ง

เลือดม้าหยดลงจากปอยผม

ใต้แสงจันทร์เยียบเย็น มันดูไปคล้ายภูตร้ายหน้าชีดขาวตนหนึ่ง

แสงจันทร์ชีดขาวราวคมดาบ

สีหน้าของมันคล้ายแสงจันทร์

แต่มันกลับใช้น้ำเสียงที่แช่มช้า ราวกับคนที่สิ้นหวังผู้หนึ่งกำลังกล่าวคำสั่งเสียว่า

- “ท่านมิใช่ผู้คน ท่านเป็นปีศาจ”

ตลอดทางรางแม่ทัพกุหลาบหนูคละคลุ้งด้วยกลิ่นสุรา แต่มันหามโทสะไม่ กล่าวว่า

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้ามิใช่ผู้คน ข้าพเจ้าเป็นปีศาจ ข้าพเจ้าเป็นปีศาจน้อยที่ลงมือต่อผู้คนโดยเฉพาะ”

อุนเอียะอั้งลืมตาขึ้นอย่างแช่มช้า

ตาขาวมันสุกใสกระจ่างยิ่ง

หากแม้นดวงตาคู่นี้ปรากฏบนใบหน้าของอิสตรี ใบหน้าอิสตรีนั้นคงงดงามยิ่ง

อุนเอียะอั้งกล่าวอย่างแช่มช้า ราวกับจันทร์เย็นที่เคลื่อนคล้อยผ่านท้องนภาว่า

“ท่านผสมพิษในเลือดม้าเป็นพิษเลือดดำ”

แม่ทัพกุหลาบหนูรับคำ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้าไม่ทราบว่า ท่านแพร่พิษอันใดอยู่ในสุรา"

"เราพอทราบว่า นั่นเป็นพิษเลือดดำ ก็ใช้สุราไหแรกแพร่พิษดอบต่อท่านใช้สุราไหที่สองขจัดพิษให้แก่ตัวเองมิหนำซ้ำเรายังมีสุราไหที่สาม"

แม่ทัพกุหลาบหนูกวาดตาไปยังไหสุราที่อยู่ข้างกายของอุนเอียะอั้งไหนั้น

สุราไหนั้นวางอยู่บนพื้น คล้ายแท่นบูชาที่เตี้ยกลมหลังหนึ่ง

รอยฝืนยิ้มของแม่ทัพกุหลาบหนู กลายเป็นรอยยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า ข้าพเจ้าคิดแพร่พิษต่อท่าน?"

"เราไม่ทราบ แต่บนใบหน้าท่านยังมีคราบดินขาวเหลืออยู่มิหนำซ้ำเราดูออกว่าแนฮ้วยถูกพิษจริงต่อให้ใช้หนอนรวมธาตุจนครบถ้วนมันก็ไม่สามารถทุเลาในบัดดล ทั้งยังสามารถเข่นฆ่าสังหารสามเลิกราทั้งยีและแปดเก้าในอึดใจเดียว...พวกมันทั้งสามหาใช่ตะเกียงที่ขาดน้ำมันไม่"

แม่ทัพกุหลาบหนูยกมือปิดปากตัวเอง กล่าวว่า

"ดูท่าข้าพเจ้ากล่าววาจาให้ร้ายมากเกินไป กลับทำร้ายต่อตัวเอง"

อุนเอียะอั้งกล่าวสืบต่อ

"คนชั่วร้ายมักกระทำเรื่องชั่วร้าย ท่านดิดตามยอดขุนพลสยองขวัญเป็นเวลานาน ทั้งยังได้รับความไว้วางใจจากมัน เราไหนเลยไม่ระวังป้องกันท่านได้?"

"มาดรว่าระวังป้องกัน แต่ยังถูกพิษ"

อุนเอียะอั้งทอดถอนใจกล่าวว่า

“จิตเวทนามีอยู่ในทุกผู้คน คิดไม่ถึงท่านยังฟันม้าโดยสารของตัวเองในดาบเดียว ไม่เพียงดุดัน ทั้งยังอำมหิต”

“หากไม่ชั่วร้ายพอ ไหนเลยแพร่พิษได้? เมื่ออยู่บนเส้นทางมิจฉาชีพ สมควรใจดำอำมหิต คิดใช้พิษต่อหน้ายอดฝีมือวิชาพิษ ต้องวางแผนอุบาย กระทำเหนือความคาดหมายผู้คนจึงถูกต้อง”

อุนเอียะอั้งกล่าวว่า

“ดังนั้นเราค่อยถูกเลือดม้าสาดใส่”

“ข้าพเจ้าก็ถูกสุราสาดใส่ร่าง”

“น่าเสียดายที่เราเป็นคนของตระกูลอุน”

“น่าเสียดายที่ข้าพเจ้ามิใช่”

อุนเอียะองกล่าวว่า

“คนของตระกูลอุนย่อมสามารถขจัดพิษของตระกูลอุน แต่ท่านไม่อาจขจัดพิษที่เราแพร่ไว้”

“ฟังดูคล้ายเป็นเช่นนี้ การต่อสู้ช่วงชิงระหว่างเราท่าน ดูไปท่านคล้ายกับชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ”

“ท่านพ่ายแพ้อย่างยับเยินแล้ว”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวว่า

“ท่านก็เพียงได้ชัยอย่างอนาถ ซึ่งความจริงในยุทธจักรมีแต่ชนะอย่างอนาถ หรือพ่ายแพ้อย่างยับเยิน หามีเรื่องพ่ายแพ้โดยสิ้นเชิง หรือชนะอย่างหมดสิ้นไม่ ผู้ใดคิดได้ชัย ล้วนต้องจ่ายค่าตอบแทน ผู้ใดประสบความพ่ายแพ้ ก็ไม่ถึงกับไม่มีผลรับ”

อุนเอียะอั้งกล่าวว่า

"ท่านกล่าวถูกต้อง คนที่พ่ายแพ้แม้ต้องกล้ำกลืนรับบทเรียนอันปวดร้าว ผู้ที่ได้ชัยชนะก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนที่เจ็บปวด บ้างเป็นเงินทอง บ้างเป็นวัยหนุ่มสาว บ้างเป็นพลังสมาธิ ด้องไม่มีชัยชนะที่ได้มาโดยไม่ลำบากยากเย็น"

มันหยุดเล่าน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"เพียงแต่ตอนนี้ท่านถูกพิษ ส่วนพิษของเราได้รับการขจัด ท่านพ่ายแพ้แล้ว มิใช่คล้ายกับ"

แม่ทัพกุหลาบหนูยิ้มอย่างน่ารัก น่ารักจนคล้ายกับรอยยิ้มของมันสามารถกลืนกินลงไป มันกล่าวว่า

"ความจริงใช่ แต่ตอนนี้เกิดการเปลี่ยนแปลงอยู่บ้าง"

มันกล่าวเสริมว่า

'เกิดการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย"

เพิ่งกล่าวจบ สถานการณ์ก็เกิดการเปลี่ยนแปลง

เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง

แต่ก่อนที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง แนฮ้วยกับเชี่ยวดอในห้องน้ำนม ซึ่งยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ล้วนเกิดการเปลี่ยนแปลงทางจิตใจที่ลิงโลดแล้วท้อแท้ ร้อนรุ่มจนคิดร่ำไห้ออกมา

...หากว่าทั้งสองสามารถส่งเสียงร่ำไห้ได้

ประตูห้องน้ำนมเปิดอ้ากว้าง

ท้องฟ้าราตรีสีมุสิกที่นอกประดู ประดับด้วยจันทร์เย็น

ใต้แสงจันทร์เยียบเย็นมีต้นไม้เหี่ยวโกร๋นต้นหนึ่ง บ่อแห่งหนึ่ง ที่ห่างไปยังมีหนองน้ำที่สงบนิ่งหนองหนึ่ง แสงจันทร์ทอทาบบนหนองน้ำสะท้อนประกายเลื่อมพราย เมื่อสายลมโชยพัดผ่าน กิ่งไม้เหี่ยวโกร๋นคล้ายสั่นระรัว ที่ริมน้ำมีดอกไม้ขาวดูมใหญ่อยู่หลายดอก ส่งกลิ่นหอมราวน้ำตาลชนิดหนึ่ง อาจบางทีเป็นเพราะภายในห้องมีซากศพคนตาย ดังนั้นชักนำแมลงวันมาหลายตัว

นอกประตูมีผู้คนสองคน ม้าตายตัวหนึ่ง

อุนเอียะอั้งอยู่ด้านซ้ายมือของประตู

แม่ทัพกุหลาบหนูอยู่ทางขวามือของประตู

ทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา คล้ายเทพพิทักษ์ประตูสององค์ แต่ทั้งสองมิใช่ร่วมกันเฝ้าประตู หากแต่ไม่ยินยอมให้อีกฝ่ายหนึ่งเข้าห้องไป

ยังมีสาเหตุที่ทั้งสองไม่คลับคล้าย “เทพพิทักษ์ประตู” คือ ทั้งสองล้วนมีหน้าตาหล่อเหลา สุภาพอ่อนโยน

แม่ทัพกุหลาบหนูแสดงว่าเหน็ดเหนื่อยอยู่บ้าง คล้ายรับบาดเจ็บอยู่บ้าง แต่ลักษณะท่าทางยังคงบริสุทธิ์ไร้เดียงสา

อุนเอียะองแม่มอายุสูงวัยกว่า แต่บุคคลเช่นมันพ่อมอายุเลยยี่สิบแปดปี ก็คล้ายไม่ชราภาพอีก มันยืนอยู่ที่นั้น เพื่อต่อสู้ฆ่าคน แต่ลักษณะยังคล้ายเดินขึ้นหอไปหาหญิงคนรักก็ปาน

คนทั้งสอง หนึ่งถูกสุราสาดใส่ร่าง หนึ่งถูกเลือดม้าชะโลมศีรษะกำลังเผชิญหน้า ตระเตรียมต่อสู้ก้น

ดูไปแล้ว แสงจันทร์ที่เยียบเย็นดุจคมดาบกับต้นไม้เหี่ยวโกร๋นที่

ปลายแหลม ก็คล้ายเผชิญหน้ากันบนภูเขาลูกนี้

ปัญหาเกิดจากเงาประกายที่ด้านหลังของอุนเอียะอั้ง

เมื่อมองจากทางด้านแนฮ้วยและเชี่ยวตอสามารถพบเห็นว่าในกระจกที่ติดตั้งบนผนัง สะท้อนเห็นถึงเงาร่างสองสายอยู่ที่ริมหนองน้ำที่ราบเรียบดุจกระจก

คนผู้หนึ่งหน้าสีทองไว้เคราแดง สวมใส่เสื้อเกราะ ท่วงท่าองอาจยิ่ง

อีกคนหนึ่งคล้ายกระดาษแผ่นหนึ่ง

...คนไฉนคลับคล้ายกระดาษแผ่นหนึ่งได้?

แต่มันคลับคล้ายกระดาษแผ่นหนึ่งจริงๆ

กระดาษขาวเนื้อดีแผ่นหนึ่ง

อิริยาบถ สีหน้า รูปร่าง การแต่งกายของมันล้วนคลับคล้ายกระดาษแผ่นหนึ่ง

นี่คล้ายกับมิใช่เงาร่างมันทอทาบบนผิวน้ำ หากแต่ตัวมันลอยอยู่บนผิวน้ำ ตัวมันคล้ายยังเบากว่าเงาร่างของมันเสียอีก

แนฮ้วยไม่รู้จักคนผู้นี้

เขาไม่เคยพบเห็นมาก่อน

แต่เชี่ยวตอพอพบเห็นคนที่คล้ายกระดาษนั้นถึงกับตาเป็นประกาย

แนฮ้วยกลับรู้จักคนหน้าสีทองสวมเสื้อเกราะนั้นเป็นอย่างดี

มันเป็นแม่ทัพเกราะทองเจี๊ยะกัง

แม่ทัพเกราะทองที่ถูกแนฮ้วยใช้ไม้รวกลำหนึ่งสยบไว้ ทั้งที่อยู่ภายใต้การอารักขาของกองกำลังทั้งกองทัพ

ตอนนั้นแนฮ้วยยังไม่ได้ถูกพิษ

แนฮ้วยที่ห้าวหาญชาญศึก หลังจากที่ถูกพิษ ก็ทราบแน่แก่ใจว่าตัวเองยังสู้สุนัขตัวหนึ่งไม่ได้

เช่นเดียวกับที่คนผู้หนึ่งพอเจ็บไข้ได้ป่วย ค่อยล่วงรู้ถึงคุณค่าของสุขภาพพลานามัย เมื่อท่านลูบคลำกระเพาะโดยไม่รู้สึกตัว ท่านก็เป็นโรคกระเพาะแต่แรก เมื่อท่านเดินขึ้นบันไดรู้สึกหอบหายใจ แสดงว่าสุขภาพของท่านย่ำแย่จนยากแก้ไขแล้ว

.....

คนทั้งสองพลิ้วข้ามผิวน้ำ เร้นกายถึงด้านหลังอุนเอียะ-อั้งอย่างเงียบงัน ยิ่งคกคามยิ่งเข้าใกล้

อุนเอียะอั้งมุ่งความสนใจอยู่ที่แม่ทัพกุหลาบหนู

แม่ทัพกุหลาบหนูก็ดึงดูดความสนใจทั้งหมดของอุนเอียะอั้งเอาไว้

แน่ฮ้วยกับเชี่ยวดอถึงกับคิดร่ำร้องดังๆออกมา

...ระวังด้านหลัง

น่าเสียดายที่นั่นเพียงเป็นการร่ำร้องที่ไร้เสียง เป็นความเงียบงันปานวังเวง

อุนเอียะอั้งเป็นความหวังเพียงหนึ่งเดียวของพวกเขา

อุนเอียะอั้งไม่อาจตาย

อุนเอียะอั้ง ท่านไม่อาจถูกพวกมันลอบทำร้าย

ยามนั้นแนฮ้วยพลันบังเกิดความคิดประหลาดประการหนึ่งขึ้น

....อุนเอียะอั้ง (นัดหมายแดง) ไฉนเรียกว่าอุนเอียะอั้ง? มัน

นัดหมายผู้ใด ใช่เป็นสตรีนามอั้ง (แดง) นางหนึ่งหรือไม่?

คนอยู่หลังหน้าต่างประทินโฉมแดงงาม ยกแขนเสื้อแดงฉานคารวะสุรา วงพักตร์พริ้งแดงสดใสดั่งดอกท้อ เชียวอั้งร้องเพลงคลอเราเป่าขลุ่ย...อุนเอียะอั้งใช่เคยมีความสัมพันธ์กับสตรีนามอั้งนั้นหรือไม่

แนฮ้วยครุ่นคิดเช่นนี้ออกจะอยู่ว่างไปบ้าง

ที่แล้วมาเขามีสัญชาตญาณของสัตว์ป่า รู้สึกถึงภัยอันตรายได้ล่วงหน้า ยามนี้เห็นสถานการณ์คับขันจวนเจียน กลับนึกถึงเรื่องราวที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง นี่กลับทำให้เขาบังเกิดความรู้สึกประการหนึ่งขึ้น

อุนเอียะอั้งสามารถรับมือได้

รับเหตุเปลี่ยนแปลงได้

.....

ซึ่งความจริงอุนเอียะอั้งไม่แน่ว่าจะมีความสัมพันธ์กับสตรีนามอั้งอันใด มันเพียงแต่แซ่อุนนามเอียะอั้งเท่านั้น อาจบางทีบิดามันรำลึกถึงสตรีที่ชมชอบสวมชุดแดง อาจบางทีมารดามันระลึกถึงเจ๊ม่วยนามอั้งผู้หนึ่ง ไม่แน่ว่าคำ "เอียะอั้ง" ปราศจากความหมายอันใด

อุนเอียะอั้งไม่แน่ว่าจะนัดหมายหนึ่งแดงสดใสนั้น เช่นเดียวกับจูยุ่งฮวด (รุ่งเรือง) ไม่แน่ว่าจะรุ่งเรือง โง้วฮุ่ยดง (ฉลาดล้ำ) ไม่แน่ว่าจะฉลาดงดงาม บุ้นชุ้ยอัน (สวัสดิภาพ) ไม่แน่ว่าจะสวัสดิภาพปลอดภัย

หากบอกว่าผู้คนนึกถึงซิงคี่จิบ (นักร้อยกรองสมัยราชวงศ์ซ้องถนัดในการใช้ถ้อยคำสั้นๆที่ห้าวหาญรันทด) จะนึกถึงขวัญกล้าอารมณ์

กวีของท่าน ผู้ใดนึกถึงโชวตังปอ (ยอดวรรณกรรมสมัยราชวงศ์ช้อง บทกลอนและบทความล้วนโดดเด่น) จะนึกถึงความเปิดเผยองอาจของท่าน ผู้ใดเอ่ยถึงจิ๋นชีฮ่องเต้จะพาดพิงถึงความป่าเถื่อนโหดร้ายของพระองค์ นั่นมิใช่สืบเนื่องจากนามของพวกท่าน หากแต่เป็นเพราะพวกท่านกระทำเรื่องราวใด

เพราะการกระทำของพวกท่าน ดังนั้นขงจื้อกลายเป็นบุรพาจารย์ของนักศึกษา กวนฮุ้นเจี้ยง (กวนอู) เป็นตัวแทนของสัตยธรรม แต่ชือ-นี่เอี้ยง (มหาเสนาบดีสมัยราชวงศ์ช้องที่ถืออำนาจบาตรใหญ่ กีดกันขุนนางตงฉิน) กลับฝากชื่ออื้อฉาวชั่วร้ายเว้ในประวัติศาสตร์

หากท่านต้องการให้ชื่อของตัวเอง กลายเป็นเกียรติประวัติที่ได้รับการแซ่ซ้องสรรเสริญ ขอให้กระทำเรื่องราวที่ถูกต้องชอบธรรมให้มากไว้

ชื่อของตัวเองเป็นตัวแทนสิ่งใด เกิดจากความเพียรพยายาม และการจดบันทึกของตัวเองทั้งสิ้น

คนทั้งสองบรรลถึงด้านหลังอนเอียะอั้งโดยไร้เสียง

ดุจเดียวกับเงาร่าง

...ท่านเคยได้ยินเงาร่างส่งเสียงดังหรือ?

อย่างนั้นท่านสามารถคาดคำนวณความไร้เสียงของพวกมันได้

อุนเอียะอั้งทุ่มเทสติสมาธิเผชิญหน้ากับแม่ทัพกุหลาบหนู

แต่ที่ด้านหลังมันกลับปรากฏศัตรูสำคัญขึ้นสองคน อย่างน้อย

หนึ่งในสองเป็นแม่ทัพเกราะทอง

กุหลาบหนูดอกหนึ่ง ก็ยากรับมืออยู่แล้ว อย่าว่าแต่ยังมีเกราะทองที่คล้ายภูเขาใหญ่ลูกหนึ่ง

อย่าว่าแต่ยังมีเงาร่างสายหนึ่ง

คนหนึ่งคล้ายภูเขาลูกหนึ่ง กับคนหนึ่งคล้ายกระดาษแผ่นหนึ่งสะท้อนเงาอยู่บนผิวน้ำก่อน

จากนั้นพุ่งผ่านใต้แสงจันทร์ ประชิดใกล้อุนเอียะอั้ง

ไม่ว่าคล้ายภูเขาใหญ่ลูกหนึ่ง หรือว่าคล้ายกระดาษแผ่นหนึ่ง ความเคลื่อนไหวของทั้งสองล้วนรวดเร็วลี้ลับ คุกคามเข้าใกล้อุนเอียะอั้งโดยไร้เสียง คล้ายกับเป็นเงาร่างสองร่างที่อยู่ใต้แสงจันทร์ของอุนเอียะอั้งเอง

แนฮ้วยกับเชี่ยวดอ คนหนึ่งอยู่ทางด้านซ้ายของห้องน้ำนม คนหนึ่งอยู่ทางด้านขวาของห้องน้ำนม เมื่อมองจากตำแหน่งของคนทั้งสอง เนื่องด้วยแนฮ้วยอยู่ด้านขวา สามารถเห็นสภาพด้านซ้ายมือของนอกประตูมากกว่าเดิม ที่นั้นมีต้นไม้เหี่ยวโกร๋นต้นหนึ่งและบ่อหลังหนึ่ง เชี่ยวดออยู่ทางด้านซ้าย สามารถมองเห็นสภาพด้านขวามือของนอกประตูมากกว่าเดิม ที่นั้นมีหนองน้ำและดอกไม้ขาวที่บานสะพรั่ง

กลิ่นหอมที่ทั้งหมดสูดได้ ล้วนหอมจรุงดุจเดียวกัน

เพียงแต่ไม่ทราบกลิ่นหอมนี้ไฉนชักนำแมลงวันมาจำนวนหนึ่ง

แมลงวันหัวสีทองตาสีแดงเหล่านี้ ยามโบยบินบังเกิดเสียงอึงอล คล้ายสายจะเข้เส้นเล็กเรียวที่สุดสั่นไหวอย่างแผ่วเบา กลับไม่น่ารังเกียจนัก

ยามนั้นภูเขาลูกนั้นกับกระดาษแผ่นนั้น ห่างจากด้านหลังอุน-เอียะอั้งไม่ถึงสามสิบเชียะ

...ระวังที่ด้านหลังมีศัตรู

แนฮ้วยกับเชี่ยวตอล้วนร่ำร้องในใจ

แม่ทัพกุหลาบหนูยิ้มพลางกล่าวว่า

“ที่นี้มีแมลงวันไม่น้อย”

รอบกายมันก็บินวนด้วยแมลงวันหลายตัว

อุนเอียะอั้งก็ยิ้มตอบกล่าวว่า

“นั่นเป็นเพราะท่านเหม็นคลุ้ง”

ภูเขาลูกนั้นกับกระดาษแผ่นนั้นห่างจากด้านหลังอุนเอียะอั้งเพียงยี่สิบเชียะ ความคับหน้ากลับกลายเป็นเชื่องช้ายิ่ง

...ที่ด้านหลังมีศัตรู

แนฮ้วยและเชี่ยวตอแทบร้องเสียงแหลมเล็กออกมา

แม่ทัพกุหลาบหนูยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าแพร่พิษเลือดดำต่อท่าน ท่านเคลื่อนไหวยิ่งเร็วยิ่งไม่อาจเคลื่อนไหว เคลื่อนไหวยิ่งมากจะเป็นเช่นเดียวกับผู้แซ่แนในตอนนี้”

อุนเอียะองกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

“เราย่อมทราบ อย่าลืมว่าเราก็เป็นคนของตระกูลอุน”

แม่ทัพกุหลาบหนูยิ้มพลางถามว่า

“อย่างนั้นที่ท่านสาดใส่ข้าพเจ้าเป็นพิษอะไร?”

“แป๊ะเซาะยุ่ยอิม (หิมะขาวเสียงดกค้าง)”

แม่ทัพกุหลาบหนูงงงันวูบกล่าวว่า

"หิมะขาว..."

"ใช่แล้ว พิษนามหิมะขาวเสียงตกค้าง ท่านทางที่ดีอย่าได้เคลื่อนไหวเช่นกัน ยิ่งเคลื่อนไหววุ่นวาย เลือดลมจะระเหยหายไปพร้อมกับหยาดเหงื่อ รับรองว่าอีกไม่นานนัก ท่านจะกลับกลายเป็นหิมะน้ำแข็งก้อนแรกในคืนฤดูร้อน"

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ข้าพเจ้าเคยได้ยินอานุภาพของพิษชนิดนี้ ท่านใช้พลังฝีมือรีดเร้นพิษเข้าไปในน้ำสุรา ราดรดใส่ร่างข้าพเจ้า ดอนนี้ท่านไม่อาจเคลื่อนไหว ข้าพเจ้าไม่อาจเคลื่อนไหว ยังมีผู้ใดเคลื่อนไหวได้?"

อุนเอียะอั้งกล่าวว่า

"พวกเราทางที่ดีไม่ว่าผู้ใดก็อย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ"

แมลงวันก็บินวนอยู่เหนือศีรษะมัน บางตัวเกาะอยู่บนร่างมัน

คนทั้งสองไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เคลื่อนไหว

ไม่ว่าผู้ใดล้วนไม่เคลื่อนไหวก่อน

ภูเขาลูกนั้นกับกระดาษแผ่นนั้น ห่างจากด้านหลังอุนเอียะอั้งไม่ถึงสิบเชียะ พวกมันยิ่งคุกคามเข้าใกล้อุนเอียะอั้ง ยิ่งรุดหน้าด้วยความระมัดระวัง

...ระวังด้านหลัง

แนฮ้วยร้อนรุ่มจนหลั่งเหงื่อพรั่งพรูคล้ายกบตัวหนึ่งคลอดลูกอ๊อดฝูงหนึ่งในเสื้อผ้าของเขา

ผิวพรรณที่เย็นเฉียบของเชี่ยวดอ ก็ปรากฏหยาดเหงื่อสุกใสผุดพราย แต่ละหยดคล้ายไข่มุกที่บรรจงร้อยเรียงขึ้น

คนที่คุกคามเข้าหาอุนเอียะอั้งจากทางด้านหลังเยือกเย็นปานนั้น มาตรว่าแมลงวันบินวนอยู่เบื้องหน้าพวกมัน พวกมันกระทั่งกล้ามเนื้อใบหน้าก็ไม่สั่นกระดุกแม้แต่น้อย

แม่ทัพกุหลาบหนูพลันหันเหหัวเรื่องว่า

“ท่านถูกพิษ ข้าพเจ้าถูกพิษ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าแข็งกว่าผู้ใด ไยไม่จับมือสงบศึก กระทำเรื่องราวที่เป็นประโยชน์ต่อเราท่านทั้งสองฝ่าย?”

อุนเอียะอั้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

“เรื่องราวที่เป็นประโยชน์ต่อเราท่าน อาจไม่เป็นผลดีต่อผู้อื่น เราไม่กระทำ”

“ท่านมีหลักการ ข้าพเจ้าไม่มี ทั้งหมดแข็งข้อต่อไป ล้วนไม่เป็นผลดีต่อผู้ใด มิสู้เป็นเช่นนี้ ท่านขจัดพิษของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขจัดพิษให้แก่ท่าน หากไม่ยินยอมพร้อมใจ ก็ต่อสู้เสี่ยงชีวิตกันใหม่ เป็นอย่างไร?”

อุนเอียะอั้งยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านผิดแล้ว”

แม่ทัพกุหลาบหนูมองดูแมลงวันที่บินวนไปมาอย่างเหลือเชื่อ กล่าวอย่างตื่นตะลึงว่า

“ข้าพเจ้าผิดแล้ว?”

“เราสามารถขจัดพิษ ท่านไม่สามารถ เราไม่จำเป็นต้องแลกเปลี่ยนการขจัดพิษกับท่าน”

แม่ทัพกุหลาบหนูหัวร่อแล้ว มันกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าผิดจริง ข้าพเจ้ากลับลืมเลือนว่าท่านเป็นมือดีในการขจัดพิษของหน่วยยี่ห้อเป็น”

มันพลันถามคำถามประหลาดต่ออุนเอียะอั้งข้อหนึ่งว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าสมควรฆ่าท่านในบัดดล หรือว่าคร่ากุมท่านเอาไว้?"

มันถามอย่างขึงขังว่า

"ข้าพเจ้าจับท่านตอนดีหรือไม่?"

คำถามพอกล่าวจากปาก ภูเขาลูกนั้นกับกระดาษแผ่นนั้นพากันลงมือ

ยามนั้น ภูเขาลูกนั้นกับกระดาษแผ่นนั้นเร้นกายถึงด้านหลังของอุนเอียะอั้ง ห่างกันเพียงเอื้อมมือก็กระทบถูกแล้ว

พวกมันพอยื่นมือออก ก็ลงมือได้

ลงมือด้วยอามหิต

การลงมือของพวกมัน กล่าวได้ว่าไร้ซุ่มไร้เสียง

แต่ไม่ว่าเป็นการลงมือที่ไร้ซุ่มไร้เสียงอย่างไร ยังคงต้องเคลื่อนไหว ...พอเคลื่อนไหวก็สร้างความแตกตื่นแก่แมลงวัน

ขุนทัพเกราะทองสวมหมวกใส่เสื้อเกราะ ความเคลื่อนไหวยังปราศจากซุ่มเสียง แต่หมัดเกราะทองของมันพอใช้ออก แมลงวันบนใบหน้าของมันก็บินเตลิดขึ้น

จากนั้นมันขู่คำรามคราหนึ่ง

เสียงขู่คำรามของมันครั้งนี้ ทำให้แผนการที่วางไว้สลายเป็นอากาศธาตุ

คนที่คล้ายกระดาษแผ่นหนึ่งนั้น ความจริงจู่โจมออกหนึ่งฝ่ามือ พอได้ยินเสียงร้องของแม่ทัพเกราะทอง ก็ตัดสินใจในฉับพลัน แปรเปลี่ยนหนึ่งฝ่ามือนั้นเป็นร้อยพันฝ่ามือ คุ้มครองตลอดทั้งร่างไว้ ถอยปราดไปสามสิบเชียะ

ถอยร่นกลับไปตำแหน่งเดิม

ขณะที่มันล่าถอย เนื่องด้วยฉุกละหุกเกินไป กระทั่งเงาร่างก็รีบร้อนลนลาน ราวกับไม่อาจติดตามทัน

มันไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่น ตำแหน่งที่มันพุ่งผ่าน แมลงวันล้วนร่วงหล่นลงสู่พื้น

สีเขียวเข้มบนมือของมัน กลับกลายเป็นเขียวอ่อนจางลง

เช่นเดียวกับสีหน้าของมันในยามนี้

หลังจากที่แม่ทัพเกราะทองส่งเสียงแผดร้อง เรื่องราวที่อุบัติตามมา ไม่เพียงแต่แม่ทัพเกราะทองจับต้นชนปลายไม่ถูก แม้แต่ผู้คนที่เห็นเหตุการณ์ก็งงงันจนปัญญา

ก่อนอื่น เป็นขนคิ้วของแม่ทัพเกราะทองร่วงหล่นลง

ลมเย็นหอบหนึ่งโชยเฉื่อยฉิว หนวดเคราของมันยังมีผมเผ้าของมันล้วนร่วงพร่างพรู

เพียงชั่วขณะ ผมเผ้าบนศีรษะของมันก็ร่วงหลุดจนหมดสิ้น

คราครั้งนี้แม่ทัพกุหลาบหนูต้องสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ

กล่าวว่า

“พิษจ้ำเช่าตื้อกึง (ขุดรากถอนโคน)?”

อุนเอียะอั้งยิ้มพลางกล่าวว่า

“มีภูมิรอบรู้อยู่บ้าง”

แม่ทัพเกราะทองแผดเสียงร้องว่า

“ท่านแพร่พิษอย่างไร?”

แม่ทัพกุหลาบหนูชิงตอบว่า

“แมลงวัน มันใช้แมลงวันที่น่ารังเกียจเหล่านั้นเป็นพาหะแพร่พิษ”

อุนเอียะอั้งกล่าวเสริมว่า

“สำหรับกับเรา นี่เป็นแมลงวันที่น่านิยมยินดี”

หน้าผากที่ล้านเลี่ยนของแม่ทัพเกราะทอง ปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆ ผุดขึ้น ร้องว่า

“รีบมอบยาขจัดแก่เรา”

ปากส่งเสียงร้อง แต่ร่างกายไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการอีก

อุนเอียะอั้งยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านไม่เคลื่อนไหว พิษนี้ไม่แล่นจู่โจมถึงหัวใจ พิษขุดรากถอนโคนกัดกร่อนผมเผ้าหลุดร่วงก่อน ค่อยตัดกระดูกเส้นเอ็น เรายังมีพิษก้ำจิ้งชัวะเจาะ (เข่นฆ่าจนสิ้นซาก) อีกชนิดหนึ่ง พวกท่านต้องการทดลองหรือไม่?”

แม่ทัพเกราะทองสงบปากคำไว้ หยาดเหงื่อหนุนเนื่องออกมาราวกับกองกำลังที่มันเคลื่อนเข้าสู่สมรภูมิก็ปาน

คนที่คล้ายกระดาษนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"ร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนอันยอดเยี่ยม สมเป็นร้านเล่ายี่ห้อจริงๆ"

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวว่า

"ร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุน ตระกูลลุ้ยตึกอสนีบาต ตระกูลถังมณฑลเสฉวน ชนชั้นรุ่นจี ตระกูลฮ่อชั้นต่ำที่สาม สำนักสันติดระกูลเนี่ยมือลักล้วงสำนักปังมึง ตระกูลชัวนักหลอกต้มพนัน ตระกูลปึงร้านตัวหนังสือทอง...สิบสามตระกูลใหญ่บู๊ลิ้มเหล่านี้รักษาชื่อเสียงไว้นานปี ล้วนมีเหตุผลของการดำรงคงอยู่จริงๆ"

อุนเอียะอั้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ หากเราดูไม่ผิด ท่านสมควรเป็นเอี้ยจื้อเจียงกุน (แม่ทัพเงาร่าง) ชัวกังชัวสี่เจียงกุน (แม่ทัพที่สี่แซ่ชัว) กระมัง?"

คนที่เบาบางดุจกระดาษนั้นตอบว่า

"สายตาอันยอดเยี่ยม เราคือชัวกัง แต่มิใช่คนของตระกูลชัวนักหลอกต้มพนันนั้น"

อุนเอียะอั้งมองดูมือของมันทั้งคู่ คล้ายกับต้องจับตาดูมือของมันทั้งคู่ ค่อยวางใจได้ ปากกล่าวว่า

"ท่านไม่จำเป็นต้องใช่ผู้อื่นฝึกปรือวิชาเฮ็กซัวเจี้ย(ฝ่ามือทรายดำ) จูซัวเจี้ย (ฝ่ามือทรายชาด) ทิซัวเจี้ย (ฝ่ามือทรายเหล็ก) ท่านกลับฝึกฝ่ามือแชซัวเจี้ย (ฝ่ามือทรายเขียว) สำเร็จ"

แม่ทัพเงาร่างกล่าวว่า

"นั่นไม่มีประโยชน์ ต่อให้ฝึกปรือฝ่ามือเจ็ดสีได้ ยังคงไม่อาจเข้าใกล้คนของตระกูลอุนร้านเล่ายี่ห้อ"

อุนเอียะอั้งกล่าวว่า

“ท่านก็ระมัดระวังยิ่ง ขณะที่พวกท่านทั้งสองคุกคามเข้าใกล้อย่างน้อยมีแมลงวันที่มีพิษห้าตัวบินเข้าหาท่าน แต่ไม่อาจเกาะบนใบหน้าท่านแม้สักตัวเดียว”

แม่ทัพเงาร่างฝืนยิ้มกล่าวว่า

“เมื่อประมือกับคนของตระกูลอุนร้านเล่าย่อมมิอาจไม่ระมัดระวังกว่านี้”

“แต่ท่านกระทั่งเคลื่อนไหวยังไม่เคลื่อนไหว ก็บรรลุถึงข้อนี้ นับว่าไม่รวบรัดธรรมดา”

“ท่านกระทั่งเคลื่อนไหวก็ไม่ได้เคลื่อนไหว ก็แพร่พิษได้”

“แต่ท่านแม้ไม่ได้ระแวงสงสัยว่ามีพิษ กลับไม่แจ้งต่อพวกพ้องของท่าน ขันตินีหนักแน่นนัก”

สีหน้าของแม่ทัพเงาร่างไม่เขียวคล้ำซีดขาว กลับหน้าแดงอยู่บ้าง

แม่ทัพกุหลาบหนูพลันกล่าวว่า

“เราเข้าใจจิตเจตนาของท่าน ท่านคิดยุยงให้แตกแยก”

มันแม้กล่าวอย่างรวดเร็ว แต่ไม่อาจยับยั้งมิให้แม่ทัพเกราะทองถลึงตาใส่แม่ทัพเงาร่าง

อุนเอียะองกล่าวว่า

“แล้วแต่พวกท่านจะกล่าวว่ากระไร ในความเห็นเราตอนนี้ในพวกท่านทั้งสาม มีอยู่สองคนที่ถูกพิษ หากอีกคนหนึ่งไม่คิดถูกพิษด้วยทางที่ดีให้ล่าถอยไปในบัดดล เราสามารถมอบยาขจัดของหิมะขาวเสียงตกค้างกับขุดรากถอนโคนให้ แต่ดัวยาเหล่านั้นต้องสกัดปรุงกลั่นก่อนที่พิษร้ายจะขจัดหมดสิ้น พวกท่านเคลื่อนไหววุ่นวาย รังแต่แส่หา

ที่ตาย สำหรับพิษของเลือดดำที่แทรกซึมทำร้ายเรา เราจะขจัดรักษาเอง”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“ฟังดูข้อเสนอของท่าน เป็นหนทางเลือกที่ดีที่สุดของพวกเราในตอนนี้”

อุนเอียะองกล่าวว่า

“นอกจากนี้ไม่มีหนทางเลือกอื่นอีกนอกจากพวกท่านคิดใคร่ตาย”

แม่ทัพกุหลาบหนูพลันถามว่า

“รสชาติของความตาย ไม่ทราบเป็นอย่างไร?”

อุนเอียะอึ้งงงงันวูบจึงกล่าว

“ท่านถามเรา เราถามผู้ใด? เราไม่เคยผ่านการตาย ไหนเลยทราบได้?”

แม่ทัพกุหลาบหนูยิ้มอย่างลึกลับ กล่าวว่า

“ตอนนี้ท่านแม้ยังไม่ตาย แต่กำลังจะรับรู้รสชาติเช่นนี้แล้ว”

อุนเอียะอึ้งปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

“ท่านหมายความอย่างไร?”

แม่ทัพกุหลาบหนูสะบัดดาบฟันขาม้าด้านลมเสียงควับคราหนึ่ง ผิวน้ำที่ราบเรียบดุจกระจกที่ห่างไป ปรากฏเป็นริ้วรอยดาบสายหนึ่ง มันกล่าวว่า

“ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน”

แม่ทัพเกราะทองกล่าวว่า

“อย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ ท่านถูกพิษ เราก็ถูกพิษ พิษของตระกูลอุนไม่อาจล้อเล่นได้”

แม่ทัพกุหลาบหนูหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

“ไม่อาจล้อเล่นจริงเพียงแต่ท่านไม่ได้ถูกพิษข้าพเจ้าก็ไม่ได้ถูกพิษ”

มันชี้มือไปยังอุนเอียะอั้ง กล่าวสืบต่อ

“อย่าลืมว่ากงจื้อสามไหของพวกเราผู้นี้เป็นคนของหน่วยยี่ห้อเป็นรู้จักแต่ขจัดพิษ ไม่รู้จักแพร่พิษ ต่อให้รู้จักแพร่พิษ ก็ไม่ร้ายพอ”

มันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

“เมื่ออยู่ในยุทธจักร ท่านไม่ร้ายต่อศัตรูเพียงพอ เท่ากับร้ายต่อตัวเอง ท่านผิดแล้ว ท่านคิดหลอกลวงพวกเรากลับไป โดยมิต้องลงมือกลับลืมเลือนว่าท่านกำลังเจรจาสงบศึกกับราชสีห์”

อุนเอียะอั้งไม่กล่าววาจาอีก

มันถอยปราดไป

แนฮ้วยกับเชี่ยวตอมองจากภายในห้อง ทราบว่ามันคิดหาทางล่าถอยเข้าห้อง

...มันคิดล่าถอยเข้าห้องน้ำนมทำอะไร?

...เฝ้าประดูด้านศัตรู หรือว่าขจัดพิษคลายจุดให้แก่แนฮ้วยและเชี่ยวตอก่อน?

จุดประสงค์ของอุนเอียะอั้งเป็นอย่างไร ไม่อาจทราบได้ ทั้งนี้เพราะมันล่าถอยเข้ามาไม่ได้

แม่ทัพกุหลาบหนูลงมือแล้ว

ที่มันใช้ออกเป็นดาบยาวฟันขาม้า

มันดวัดดาบขึ้น ผิวน้ำอันสงบรา:งเรียบที่ห่างไป ก็บังเกิดระลอกขึ้น

แนฮ้วยเคยรับทราบเพลงดาบของมันมา นั่นเป็นเพลงดาบที่แปรเปลี่ยนไม่คาดฝัน ปลิดปลงประหารเป็นการใหญ่

แต่ยามนี้แม่ทัพกุหลาบหนูทั้งไม่ปลิดปลง และไม่ประหาร

สภาวะดาบของมันแปรเปลี่ยนอย่างสิ้นเชิง

ไม่ปลิดปลงไม่ประหาร เพียงเชือดเพียงชักนำ

...เชือดเป็นการทำร้ายคน

...ชักนำเป็นพลังล่อลวงคน

เพลงดาบทั้งสองชนิดนี้ไม่มีจุดมุ่งหมายฆ่าคน แต่ยังมีอำนาจการทำร้ายยิ่งกว่าฆ่าคนอีก

หนึ่งนั้นอุนเอียะอั้งถูกพิษเลือดดำ ไม่อาจเสียเลือดอีก หากหลั่งโลหิต จะสูญเสียความสามารถในการต่อสู้โดยสิ้นเชิง แม่ทัพกุหลาบหนูเพียงทำร้ายมัน เท่ากับคิดฆ่ามัน

สองพลังชักนำมิใช่คิดทำร้ายคน และมิใช่ฆ่าคน หากแต่ทำให้ผู้คนยอมสยบอยู่ใต้คมดาบของมัน สำหรับกับลูกผู้ชายที่ทระนงดนผู้หนึ่งนี่ยังไม่อาจทนทานรับได้ยิ่งกว่าบาดเจ็บดกตายอีก

อุนเอียะอั้งชักกระบี่

กระบี่ไม่สะพายอยู่ที่กลางหลัง

ที่ข้างเอวของมันก็ไม่มีกระบี่

มันยกไหสุราขึ้น ดื่มสุราอีกหนึ่ง จากนั้นชักกระบี่จากในไหสุรา

กระบี่สดใส กระบี่พรรณราย กระบี่เฉิดไฉไลจับตา

กระบี่นี้คล้ายเมามายอยู่ในไหสุรามาแปดร้อยปี ยามนี้พอกลับสู่โลก ก็กอปรด้วยท่วงท่าอันยิ่งใหญ่ คล้ายผ่านการรอคอยจนสุดสิ้นฟ้าดิน

กระบี่ที่เฉิดฉายเช่นนี้ เผชิญกับดาบที่ลี้ลับเช่นนี้เล่มหนึ่ง

ทั้งสองประมือกันใต้แสงจันทร์

ดาบเชือดชักน่า

กระบี่แทงปราด

...เป็นดาบชนะหรือกระบี่ได้ชัย?

...เป็นกระบี่เข้มแข็งหรือดาบกราดเกรี้ยว?

ใต้แสงจันทร์เยียบเย็น แม่ทัพเกราะทองกับแม่ทัพเงาร่างล้วนไม่ลงมือ

พวกมันกริ่งเกรงว่าพอลงมือ จะสะกิดให้พิษภายในกายกำเริบหรือเกรงว่าอุนเอียะอั้งใช้พิษทำร้าย? หาไม่พวกมันไม่เชื่อคำพูดของแม่ทัพกุหลาบหนู?

แนฮ้วยเห็นคนใช้กระบี่คุกคามคนใช้ดาบจากหน้าประตูจนถึงด้านซ้าย ไม่นานให้หลัง คนใช้ดาบคุกคามคนใช้กระบี่กลับมาที่หน้าประตูใหม่

เชียวตอก็เห็นแม่ทัพกุหลาบหนูคุกคามอุนเอียะอั้งจากหน้าประตูถึงด้านขวามือ ไม่นานต่อมา อุนเอียะอั้งก็รวบรวมเรี่ยวแรงบีบคั้นแม่ทัพกุหลาบหนูกลับมาถึงหน้าประตู

ทั้งสองต่อสู้กันราวกับคู่รักที่เพิ่งมีรักเป็นครั้งแรก พัวพันยากผละ

จาก กระโดดขึ้นลง รัดพันเป็นพัลวัน

ทั้งสองความจริงมีพลังฝีมือคู่คี่ก่ำกึ่ง แต่มีเรื่องที่ไม่เสมอภาคกัน

แม่ทัพฤหลาบหนูไม่กลัวรับบาดเจ็บ

อุนเอียะอั้งไม่อาจบาดเจ็บได้

คนผู้หนึ่งเมื่อไม่อาจบาดเจ็บ ได้แต่ตาย เช่นเดียวกับที่คนผู้หนึ่งไม่อาจพ่ายแพ้ ก็ยากจะได้ชัย

ผู้ที่ไม่กลัวดกอับ มักได้ชัยอย่างงดงาม

ผู้ที่ดกอับได้ จึงพิชิตชัยได้

ผู้ที่กล้าเผชิญหน้ากับความพ่ายแพ้ จะไม่นำพาต่อความพ่ายแพ้

ผู้ที่กล้าสู้ศึก กลับไม่ตายจากการต่อสู้

แม่ทัพฤหลาบหนูกวัดแกว่งดาบ ทั้งเชือดและชักนำ รุกไล่จนอุนเอียะอั้งได้แต่ปิดป้องด้านรับ ปากกล่าวว่า

“พวกท่านดูไม่ออกหรือ มันไม่มีปัญญาใช้พิษ และไม่มีพิษให้ใช้ มันเพียงแต่ถูกพิษ”

มันร้องชักชวนให้พวกพ้องทั้งสองลงมือช่วยเหลือ

แม่ทัพเกราะทองยกมือลูบหน้า กล่าวว่า

“แต่เรารู้สึกไม่สบายอยู่บ้าง”

แม่ทัพเงาร่างยกมือกอดอก กล่าวว่า

“จะอย่างไรท่านคนเดียวก็จัดการมันได้”

พวกมันแสดงว่ายังไม่ต้องการลงมือ

พวกมันแสดงว่ายังบังเกิดจิตกริ่งเกรงต่ออุนเอียะอั้ง

แม่ทัพเงาร่างกล่าวอีกว่า

“มันยังมีสุราไหหนึ่ง ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่า สุราของกงจื้อสามไห ดื่มไม่หมดสิ้น”

แม่ทัพเกราะทองสืบเท้าออกไป กล่าวว่า

“ปัญหาเฉพาะหน้ายังคงช่วยเหลือเสียวเจี้ยะกลับมาก่อน”

มันเดินไปยังห้องน้ำนม

ความเคลื่อนไหวนี้ยังเฉียบขาดกว่าลงมือต่ออุนเอียะอั้งอีก

เชี่ยวตอสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ขัดขืน อุนเอียะอั้งไหนเลยปล่อยให้เชี่ยวตอที่แทบเปลือยเปล่าดกไปในเงื้อมมือแม่ทัพเกราะทองได้?

ดังนั้นมันร้อนรุ่มใจ

ยอดฝีมือหาญหัก ถือสาความ “ร้อนรุ่ม”

ไม่อาจร้อนรุ่มได้

การร้อนรุ่มครั้งนี้ แลกมาซึ่งสีแดงฉานแถบหนึ่ง

อุนเอียะอั้งรับบาดเจ็บแล้ว

คนที่ถูกพิษเลือดดำ ไม่อาจเสียเลือดเด็ดขาด พอหลั่งโลหิต พละกำลังก็จะไหลหลั่งออกไปพร้อมกับโลหิตแล้ว

แม่ทัพกุหลาบหนูใช้เคล็ดวิชาเฉือด ทำร้ายอุนเอียะอั้งดาบหนึ่ง

พร้อมกับนั้นมันบังคับพลังหมุนวนชักนำอุนเอียะอั้งบินคว้างออกไปที่เคลื่อนไหวตามดิดคือ มันฟันออกดาบหนึ่ง

ฟันศีรษะของแม่ทัพเกราะทองหลุดจากบ่า!

แม่ทัพเกราะทองถูกดาบฟันใส่ ศีรษะหลุดกระเด็น ยังไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด ร่างที่ไร้ศีรษะยังเดินออกไปหลายก้าว

มันแทบไม่เชื่อว่า แม่ทัพกุหลาบหนูจะลงมือต่อมันด้วยอำมหิตยังกลอกตาตลบหนึ่ง พบว่าศีรษะของตัวเองหลุดจากบ่า พอนึกถึงความตาย ก็ตายแล้วจริงๆ

แม่ทัพเงาร่างดีนดระหนกยิ่ง สองมือพลันเปล่งประกายสีเขียวราวแสงหิ่งห้อย ร้องว่า

“ท่านทำอะไร?”

แม่ทัพกุหลาบหนูหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

“ไม่ทำอะไร เพียงฆ่าคนเท่านั้น”

แม่ทัพเงาร่างกระชากเสียงว่า

“มันไม่ลงมือช่วยเหลือท่าน ท่านก็ฆ่ามัน?”

อุนเอียะอั้งพลันกล่าวว่า

“ผิดแล้ว พวกเราล้วนผิดแล้ว”

มันหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

“ที่แท้พวกท่านรุดมาคุ้มครองเชี่ยวตอโกวเนี้ย แต่มันเป็นคนบดขยี้ทำลายนาง มันเห็นแม่พเกราะทองคิดช่วยเหลือนาง กริ่งเกรงเชี่ยวตอโกวเนี้ยเปิดเผยความจริงต่อทั้งหมด ดังนั้นลงมือเข่นฆ่าสังหาร”

มันกล่าววาจาด้วยความยากลำบาก ทางหนึ่งกล่าวทางหนึ่งหอบหายใจ พละกำลังของมันทะลักออกมาพร้อมกับโลหิตที่หยดหยาด แต่ยังกล่าวว่า

"เราเข้าใจว่าพวกท่านเป็นพวกเดียวกัน จึงไม่ได้เปิดโปงพฤติ-การณ์ของมันออกมา หากเปรียบกับมัน พวกเราคล้ายเป็นเด็กหนุ่มที่เพิ่งเข้าสู่ยุทธจักร"

แม่ทัพเงาร่างทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราก็เข้าใจว่า พวกท่านสมคบคิดกันทรย : ควบคุมตัวเสียวเจี้ยะไว้เป็นเครื่องข่มขู่"

อุนเอียะอั้งกล่าวว่า

"มาดรว่าเชี่ยวตอโกวเนี้ยกับสหายน้อยแซ่แนนั้นล้วนไม่สามารถส่งเสียง แต่เราแน่ใจว่าเรื่องสยดสยองในที่นี้ ล้วนเป็นฝีมือของแม่ทัพหุหลาบหนู มันมิใช่บอกว่าห้อม้ามาตลอดทางหรอกหรือ? แต่คราบโลหิตที่รองเท้ามันยังไม่แห้งกรัง เราเพียงระแวงสงสัย มันกลับประหารฆ่าม้าจนเลือดม้าที่เจือปนพิษสาดกระจาย หมากตานี้ทำให้เราไม่ทันตั้งตัวได้"

แม่ทัพเงาร่างแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"มันสั่งให้พวกเราล้างเมือง จากนั้นหายสาบสูญ เนื่องด้วยได้เจียงกุนส่งกำลังหนุนมา เรากับแม่ทัพเกราะทอง พยัคฆ์สามซ่องว่างแม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะ ในที่สุดเข่นฆ่าเข้าตัวเมือง ภายหลังถึงได้จงกับลี้เกาะแอ่ที่เป็นคนสนิทของได้เจียงกุนยังรุดมา พร้อมกับนำพาอ้ายฮี้โกวเนี้ยมาด้วย"

มันเอ่ยถึงตอนนี้ แม่ทัพกุหลาบหนูสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"นางมาแล้ว? นางมาทำอะไร?"

แม่ทัพเงาร่างมีรูปร่างเบาบาง แต่สายตาลึกล้ำ ยามนี้สายตาของมันไม่เพียงลึกล้ำ ทั้งยังแววว้าว ตอบว่า

“นางมาหาท่าน”

“หาข้าพเจ้าทำอะไร? ข้าพเจ้ากำลังปฏิบัติงาน...”

แม่ทัพเงาร่างกล่าวอีกว่า

“แต่นางไม่ทราบว่า ที่ท่านปฏิบัติเป็นงานอะไร นางไม่เพียงเป็นงี่ม่วย (น้องสาวบุญธรรม) ของเชี่ยวตอโกวเนี้ยกับเชี่ยวกุกกงจื้อ ยังเป็นงี่นึ่ง (บุตรีบุญธรรม) ของไต้เจียงกุน นางสอบถามว่าท่านอยู่ที่ใด พวกเราก็บ่งบอกข้อคาดเดาออกไป อ้ายฮี้โกวเนี้ยคิดรุดมา ลี้เกาะแอ่จึงสั่งเรากับมกเจียงกุน (แม่ทัพแซ่มก) เจ็ยะเจียงกุน (แม่ทัพแซ่เจ็ยะ) เป็นเพื่อนอ้ายฮี้โกวเนี้ย ขึ้นเขาสี่ปั้งซัวด้วยกัน”

“อะไร นางก็มาแล้ว?”

“มกเจียงกุนกำลังเป็นเพื่อนนาง”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

“นางอยู่ที่ใด?”

“พวกเราขึ้นสู่ภูเขาซิมปั้งซัว (ภูเขาห้องหัวใจ) พบว่านางเฒ่าแปดเก้าที่พักอาศัยอยู่ที่นั้น หาได้อยู่ภายในห้องไม่ รู้สึกมีเลศนัยอยู่บ้าง ดังนั้นเรากับเจ็ยะเจียงกุนขึ้นภูเขาอ่ำปั้งซัว (ภูเขาห้องมืดมิด)มาชมดู ขณะที่ท่านขโมยม้า พวกเรากำลังอยู่ในห้องมืดมิด พอได้ยินเสียงฝีเท้าม้ารีบรุดออกมา ดูจากเงาหลังคลับคล้ายเป็นท่าน ทราบว่าเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง ดังนั้นติดตามมา เข้าใจว่าสามารถช่วยเหลือท่านอีกแรงหนึ่งมิคาด...”

แม่ทัพกุหลาบหนูถามว่า

“ท่านบ่งบอกเรื่องเหล่านี้ต่อข้าพเจ้าด้วยเจตนาใด?”

"คำพูดที่บอกต่อท่านในตอนนี้ ย่อมเป็นข่าวที่เป็นผลดีต่อเรา ไม่เป็นผลดีต่อท่าน"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทราบว่า ได้เจียงกุนจัดส่งบริวารคู่ใจถึงได้จงกับลี้เกาะแอ่มาถึงที่นี้ คนที่ชาญฉลาดไม่ควรเคลื่อนไหวโดยพลการ?"

"นี่เป็นประการแรก"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำความเข้าใจว่า ม่วยจื้อ (น้องสาว) ของข้าพเจ้าอยู่บนภูเขาสี่ปั้งชัว อาจปรากฏขึ้นได้ทุกเมื่อ ข้าพเจ้าไม่สมควรกระทำการเฉียบขาดเกินไป?"

"นี่เป็นประการสอง"

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวสืบต่อ

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าสำนึกตัวว่า ยามนี้มีแต่ท่านทราบว่าอ้ายฮี้ซ่อนตัวอยู่ที่ใด หากข้าพเจ้าฆ่าท่าน ก็ยากจะเสาะพบม่วยจื้อข้าพเจ้าแล้ว?"

"ท่านชาญฉลาดจริงๆ มิน่าเล่าได้เจียงกุนจึงให้ความสำคัญต่อท่านดลอดมา"

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"แต่ท่านโง่เขลายิ่ง ข้าพเจ้าเมื่อฆ่าแม่ทัพเกราะทองเจี๊ยะกังไหนเลยไม่ฆ่าท่านได้?ท่านเมื่อขัดขวางการประกอบเรื่องดีงามของข้าพเจ้าข้าพเจ้าไหนเลยปล่อยให้ท่านมีชีวิตสืบไปได้? หากท่านกับแม่ทัพเกราะทองล้วนตายแล้ว แม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะกับอ้ายฮี้ ไหนเลยทราบว่าเป็นการลงมือของข้าพเจ้า? อ้ายฮี้อยู่ร่วมกับตัวชื่อสัตย์เช่นแม่ทัพเจ็ด-

ฟันศีรษะ ข้าพเจ้าจึงไม่เป็นห่วง ก่อนที่ข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน ย่อมต้องบีบบังคับให้ท่านบอกออกมาว่าตอนนี้นางอยู่ที่ใด ท่านไม่บ่งบอกก็หาเป็นไรไม่ นางจะอย่างไรปลอดภัยดี ข้าพเจ้าไม่รีบร้อนเสาะหานาง...”

มันยิ้มอย่างหมดจดและลึกลับ กล่าวสืบต่อ

“ข้าพเจ้ายังมีเรื่องต้องกระทำต่อไป”

วาจาประดานี้กล่าวถึงกลางคัน ประกายดาที่แวววาวของแม่ทัพเงาร่างเริ่มไม่แวววาว รอจนมันกล่าวจบ ประกายดาของแม่ทัพเงาร่างกลับกลายเป็นหมองหม่น

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวว่า

“เอ่ยถึงการประลองปัญญา ท่านยังสู้ข้าพเจ้าไม่ได้ วันเวลาที่ผ่านมา ท่านคิดเลียนเยี่ยงข้าพเจ้า แต่ท่านเพียงเป็นเงาร่างของข้าพเจ้า หากข้าพเจ้าเป็นท่าน เพียงบอกว่าอ้ายฮื้มาแล้ว ไม่บ่งบอกสาเหตุ ไม่บอกว่านางอยู่ที่ใด ไม่เปิดเผยว่าผู้ใดอยู่เป็นเพื่อนนาง เพียงบอกว่านางตกอยู่ในเงื้อมมือท่าน เช่นนี้ท่านอาจยังมีเงื่อนไขต่อรองได้”

มันกล่าวด้วยความเวทนาว่า

“การต่อรองคือการสร้างปมเด่นให้แก่ตัวเอง ให้อีกฝ่ายหนึ่งยอมจำนน ท่านกระทั่งประการนี้ยังไม่เข้าใจ ไหนเลยประมือกับข้าพเจ้าได้?”

ซุ่มเสียงของแม่ทัพเงาร่างแปรเปลี่ยนเป็นแหลมเล็กขึ้นมา ร้องว่า

“ท่านก็ไม่แน่ว่าจะได้ชัย ท่านถูกพิษแล้ว”

แม่ทัพกุหลาบหนูหัวร่อแล้ว กล่าวด้วยความเชื่อมั่นต่อตัวเองและเย้ยหยันต่อผู้อื่นว่า

“พิษของกงจื้อสามไหหรือ? คนที่แพร่พิษไหนเลยรีบร้อนบอกต่อ

ผู้อื่นว่ามันแพร่พิษอันใด หากข้าพเจ้าถูกพิษหิมะขาวเสียงตกค้าง ซุ่มเสียงของข้าพเจ้าตอนนี้คงกลับกลายเป็นเสียงของสตรีแล้ว อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าทดลองโคจรพลัง พบว่ามิเพียงไม่มีอาการหนาวเย็น ทั้งไม่มีวี่แววของพิษ มันเพียงเพื่อข่มขู่ข้าพเจ้าว่าถูกพิษ กลับลืมเลือนลักษณะพิเศษของพิษชนิดนี้ไป อย่าว่าแต่เมื่อครู่มันเพียงระแวงสงสัย ข้าพเจ้าที่ชิงจู่โจม มันรับมืออย่างฉุกละหุก ใช้สุราราดรดร่างข้าพเจ้า นับว่ามีปฏิกิริยารวดเร็ว แต่เป็นไปไม่ได้ที่จะแพร่พิษในสุรา คนที่ชมชอบสุราจึงไม่แพร่พิษใส่ไหสุราที่ข้างกาย เช่นเดียวกับที่นักชิมอาหารไม่ราดรดปัสสาวะลงบนอาหารจานโปรดของมัน”

มันยิ้มพลางกล่าวอีกว่า

“อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าได้ยินแต่แรกว่า กงจื้อสามไหมีจิตใจเมตตาเพียงแต่ขจัดพิษ ไม่แพร่พิษทำร้าย มันเป็นคนของหน่วยยี่ห้อเป็น หาใช่บุตรหลานของหน่วยยี่ห้อตายไม่”

แม่ทัพเงาร่างยังกล่าวด้วยความหวังเส้นสายใยเดียวว่า

“แต่ว่ามันแพร่พิษชัดๆ...ไม่เช่นนั้นผมเผ้าของแม่ทัพเกราะทองไฉนร่วงหลุดหมดสิ้น?”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวว่า

“มันเพียงถูกพิษซุงเช่าปุกแช (ต้นหญ้าไม่งอกเงย) หาใช่พิษขุดรากถอนโคนไม่ เราจงใจถามว่าใช่เป็นพิษร้ายขุดรากถอนโคนหรือไม่ อุนกงจื้อผู้นี้รีบขานรับ ไหนเลยมีคนแพร่พิษที่ขาดความเยือกเย็นเช่นนี้? ต้นหญ้าไม่งอกเงยความจริงเป็นตัวยาปลูกผม ที่หน่วยยี่ห้อเล็กคิดค้นขึ้นสุดท้ายการค้นคว้าล้มเหลวกลับกลายเป็นตัวยาที่เร่งให้ผมเผ้าหลุดร่วง

ที่น่าหัวร่อคือ แม่ทัพเกราะทองพอผมหลุดร่วง เข้าใจว่าจบชีวิตแล้ว สุดท้ายประสบผลบั้นปลายศีรษะหลุดจากบ่า”

มันกล่าวด้วยความเสียดายว่า

“ที่แล้วมาข้าพเจ้าชื่นชมในตัวท่าน ยึดถือท่านเป็นคนใกล้ชิดภายหน้าเสพสุขวาสนาร่วมกัน ท่านต่อต้านข้าพเจ้าไม่ได้ และไม่มีความจำเป็นต้องต่อต้านกับข้าพเจ้า”

อุนเอียะอั้งพลันกล่าวว่า

“นี่เฉกเช่นเจรจาสงบศึกกับราชสีห์”

แม่ทัพกุหลาบหนูชำเลืองมองอุนเอียะอั้ง อุนเอียะอั้งกล่าวว่า

“นี่เป็นท่านบอกกล่าวเอง”

แม่ทัพกุหลาบหนูกลับกล่าววา

“ท่านไม่รออยู่ที่ภูเขาจิ้วปั้งชัว (ภูเขาห้องสุรา) ไฉนขึ้นเขามาหาที่ตาย?”

อุนเอียะอั้งกล่าวว่า

“ท่านเมื่อฆ่านางเฒ่าแปดเก้า ทั้งยี่ไต้ซือและผู้กล้าสามเลิกรา ยังจะปล่อยปละละเว้นเราหรือ?”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

“ย่อมไม่ ข้าพเจ้ารุดไปยังภูเขาจิ้วปั้งชัว เพราะเพื่อฆ่าท่าน ท่านไม่อยู่ที่นั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านไปยังภูเขาอ่ำปั้งชัว ดังนั้นติดตามไป พบว่าที่นั้นมีคนมากกว่าหนึ่งคน จึงขโมยม้า ควบขับย้อนกลับมา คิดฆ่าคนแซ่แน คร่ากุมเชี่ยวตอไปแล้วค่อยว่ากล่าวยังดีที่เสียงฝีเท้าม้ากุบกับของข้าพเจ้า ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดพลาดที่สวยงาม ท่านทั้งไม่ทันพบ

เห็นความจริง คนที่สูญเสียม้าดิดตามมา ก็ให้ความช่วยเหลือต่อข้าพเจ้า”

แม่ทัพเงาร่างกล่าวอย่างพลุ่งพล่านใจว่า

“ได้เจียงกุนดีต่อท่านไม่น้อย ท่านไฉนทำเช่นนี้?”

แม่ทัพกุหลาบหนูหน้าเคร่งเครียดลง ย้อนถามว่า

“ท่านทราบหรือไม่ว่า ข้าพเจ้าแซ่อะไร?”

แม่ทัพเงาร่างงงงันวูบจึงกล่าว

“มิใช่แซ่อูหรอกหรือ?”

“ไม่ นั่นเป็นการเปลี่ยนแซ่ หลังจากที่ข้าพเจ้าเข้าสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ แซ่อูเขียนได้โดยง่ายข้าพเจ้าดระเดรียมว่า หลังจากสืบดำแหน่งได้เจียงกุนจะเพิ่มเส้นขวางอีกเส้นหนึ่งอยู่ใต้แซ่อู กลายเป็นแซ่เฮ้ง”

(แซ่เฮ้งสามารถอ่านว่าอ้วง แปลว่าเจ้าผู้ยิ่งใหญ่)

แม่ทัพเงาร่างถามว่า

“อย่างนั้นท่านความจริงแซ่อะไร?”

“แซ่จัง”

“แซ่จัง?”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวว่า

“รองผู้นำสหพันธ์แนวร่วมใหญ่รุ่นก่อนจังซุ้ยฮั้งเป็นบิดาของข้าพเจ้า”

จากนั้นมันถามอย่างเยือกเย็นว่า

“ตอนนี้ท่านคงเข้าใจแล้วว่าข้าพเจ้าไฉนคิดแก้แค้นต่อยอดขุนพลสยองขวัญแล้วกระมัง?

แม่ทัพเงาร่างย่อมเข้าใจ

เมื่อสิบแปดปีก่อน ยอดขุนพลสยองขวัญฟันศีรษะของผู้ช่วยอันเข้มแข็งจังซุ้ยฮั้งลงมา มันแม้ยังไม่ได้เข้าสังกัดสหพันธ์แนวร่วมใหญ่แต่ได้ยินคำร่ำลือนี้มาสิบแปดปีเต็ม”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวด้วยความอดทนว่า

“ดอนนี้ท่านยังมีความเห็นอันสูงส่งใด?”

แม่ทัพเงาร่างกล่าวด้วยความท้อแท้ว่า

“ดูท่าเรามีหนทางเลือกเพียงสองประการ”

“ท่านบอก”

“หนึ่งนั้นไม่ยอมรับนับถือท่าน ต่อสู้กับท่านถึงที่สุด”

แม่ทัพกุหลาบหนูถามว่า

“ท่านเป็นคู่มือข้าพเจ้าหรือ?”

“เราไม่เคยต่อสู้กับท่านมาก่อน”

“ดังนั้นท่านไม่มีความมั่นใจ?”

“เรื่องที่ไม่มีความมั่นใจ ทางที่ดีอย่าได้กระทำ”

แม่ทัพกุหลาบหนูยิ้มออกมา กล่าวว่า

“ท่านเป็นคนชาญฉลาดดลอดมา”

จากนั้นมันถามว่า

“อีกทางหนึ่งเล่า?”

แม่ทัพเงาร่างกล่าวด้วยความทอดอาลัยว่า

“ได้แต่ยอมรับนับถือท่าน ติดตามท่าน”

“นี่นับเป็นหนทางเลือกที่ดีที่สุดของท่าน”

แม่ทัพเงาร่างกล่าวอย่างลังเลว่า

“แต่ต่อให้เรายอมศิโรราบต่อท่าน ท่านจะไว้วางใจเราหรือ”

“นั่นขึ้นอยู่กับการแสดงออกของท่าน ท่านก็ทราบดี ข้าพเจ้าทำลังต้องการใช้คน”

แม่ทัพเงาร่างกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“หากท่านไม่ไว้วางใจเราฉวยโอกาสที่เราไม่ทันระวังจู่โจมสังหารเราเราไยมิใช่กระทั่งความคิดต่อสู้ขัดขืนก็ไม่มี?”

แม่ทัพกุหลาบหนูผนึกรอยยิ้มค้างไว้ กล่าวว่า

“ชัวกัง ข้าพเจ้ามีความอดทนจำกัดยิ่ง”

แม่ทัพเงาร่างใคร่ครวญเป็นเวลานาน ค่อยกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“ตกลง เราติดตามท่าน”

แม่ทัพกุหลาบหนูหัวร่อแล้ว กล่าวว่า

“นี่จึงเป็นคนชาญฉลาดที่แท้จริง...มอบมา”

“อะไรหรือ?”

“เงาร่างของท่าน...ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่า วิชาเอี้ยจื้อชิ้งกง (ลม-ปราณเงาร่าง) กับเล็กชัวเจี้ย (ฝ่ามือทรายเขียว) ของแม่ทัพเงาร่าง ได้รับการขนานนามร่วมกัน”

แม่ทัพเงาร่างทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

“เราสามารถมอบเอี้ยจื้อตอ (ดาวเงาร่าง) แก่ท่าน แต่คงไม่ตัดฝ่ามือทรายเขียวออกมามอบต่อท่านกระมัง?”

“ท่านมอบดาบเงาร่างแก่ข้าพเจ้า ส่วนฝ่ามือทรายเขียวเก็บรักษาไว้เพื่อรับใช้ข้าพเจ้าเถอะ”

แม่ทัพเงาร่างรับคำย่อร่างลง กรีดวาดมือใส่พื้น กล่าวไป

ประหลาดนัก เงาร่าง “ใบ” นั้นกลับถูกมันตัดแบ่งออกมา ถืออยู่ในมือยื่นส่งต่อแม่ทัพกุหลาบหนู

แม่ทัพกุหลาบหนูพอเห็นเงาร่างนั้น ดวงตาถึงกับเป็นประกายคล้ายคนละโมบสมบัติพบเห็นง้วนป้อ (เงินตรารูปลิ่ม) นักวาดภาพค้นพบภาพเขียนของจิตรกรมีชื่อก็ปาน

มันยื่นมือรับเงาร่างนั้น

ทันใด สีหน้าของแม่ทัพเงาร่างแปรเปลี่ยนไป ความท้อแท้ทอดอาลัยของมัน กลับกลายเป็นรังสีการฆ่าฟันและความคิดต่อสู้ชนิดหนึ่ง

แม่ทัพเงาร่างเปิดฉากจู่โจมขึ้น

แม่ทัพกุหลาบหนูก็ดีโต้กลับไป

ทั้งสองความจริงเป็นแนวร่วมเดียวกัน แต่แล้วกลับหักหาญผลาญชีวิตกัน เพราะความเคียดแค้นชิงชังที่มีต่อบุคคลเป็นแม่ทัพกุหลาบหนู ไม่ได้สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่แนฮ้วยและเชี่ยวดอแต่อย่างไร

ที่น่าตื่นเต้นสงสัยคือ เงาร่างนั้นมิใช่เงาร่าง หากแต่เป็นดาบ

ดาบสีดำ

ดาบรูปมนุษย์

ดาบมีชีวิต

แม่ทัพกุหลาบหนูยังคงใช้ดาบฟันขาม้าออกด้วยเคล็ดวิชาเชือดชักนำ

แต่ดาบเงาร่างเล่มนั้นคล้ายกับเงาร่างของมัน มันไปถึงที่ใด ดาบก็ติดตามถึงที่นั่น

แม่ทัพกุหลาบหนูคล้ายกำลังต่อสู้กับเงาร่างของตัวเอง
ต่อสู้กับแสงจันทร์ได้ม่านวิกาล

แม่ทัพกหลาบหนพอต่อสู้กับแม่ทัพเงาร่าง ร่างของอุนเอียะอั้งพลันสั่นสะท้านอย่างรุนแรง

มันรีบล้วงยาเม็ดจากอกเสื้อหลายเม็ด กลืนกินลงไป พร้อมกับทิ่มนิ้วใส่จุดสำคัญบนร่างตัวเอง โคจรพลังลมปราณ ด้วยใบหน้าที่ซีดขาวดั่งทองทา หลั่งเหงื่อดุจห่าฝน

แนฮ้วยทราบว่า นั่นเป็นอาการหลังจากที่ถูกพิษเลือดดำ อุนเอียะอั้งกำลังต่อสู้กับพิษร้ายอย่างสุดกำลัง

แนฮ้วยเองก็บัดเดี๋ยวร้อนบัดเดี๋ยวหนาว คล้ายตกอยู่ในเตาหลอม คล้ายแช่อยู่ในหล่มน้ำแข็งก็ปาน

สำหรับเชียวตอ นางทุ่มเทความหวังทั้งหมดที่แม่ทัพเงาร่าง

ในขุนพลข้างกายของบิดา แม่ทัพเงาร่างเป็นหนึ่งในสองคนที่มีความสัมพันธ์กับนางเป็นส่วนตัวดีที่สุด

นางไม่เชื่อว่ามันจะขายนาง

มันไม่ได้ขายนางจริงๆ

มันกำลังต่อสู้กับแม่ทัพกุหลาบหนู

ไม่เพียงแต่มันต่อสู้เสี่ยงชีวิต แม้แต่เงาร่างของมันก็สู้พัวพัน

ได้แสงจันทร์เยียบเย็นทั้งสองต่อสู้กันจนเป็นลักษณะต่างๆบัดเดี๋ยวคล้ายกองหินที่สุมซ้อนกัน บัดเดี๋ยวคล้ายทวิบาทจัตุบาทที่รับบาดเจ็บ

สองดัว บัดเดี๋ยวคล้ายภูดผีปีศาจร้าย ดาบสีดำปรากฏขึ้นใต้แสงจันทร์ คมดาบขาวดัดผ่านม่านวิกาล

....มันด้องชนะแน่นอน
เชี่ยวตอร่ำร้องอยู่ในใจ

ดาบทั้งสองเล่มแยกย้ายเป็นหนึ่งดำหนึ่งขาว ดำดุจเงาร่าง ขาวราวแสงจันทร์ ดาบขาวคล้ายเดือนเสี้ยว ดัดทำลายความหวังเชี่ยวดอไป ดาบดำคล้ายเงาดำ ที่ใดมีแสงสว่าง มันจะบรรยายเค้าโครงของแสงสว่างออกมา

ไม่ว่าเป็นดาบดำดาบขาว ขอเพียงฆ่าคนได้ นับเป็นดาบดี
เสียงเคร้งคราหนึ่ง ดาบฟันขาม้าถูกดาบเงาร่างปัดหลุดกระเด็น
แม่ทัพกุหลาบหนูร้องชมเชยคำหนึ่ง พุ่งปราดเข้ามาในห้องน้ำนม
มันยื่นมือจิกดึงผมเผ้าของเชี่ยวดอขึ้น ฟาดฟันฝ่ามือลง
แม่ทัพเงาร่างตวาดด้วยโทสะ ดิดดามเข้ามา ร่างของมันยังเบากว่ากระบี่อีก

“หยุดมือ....”

มันตวาดคำหนึ่ง พลันพบเห็นร่างเปลือยเปล่าราวหยกหิมะไร้ดำหนิของเชี่ยวดอ

มันพอพาดัวเข้าห้อง ประกายจันทร์ถูกบดบัง เงาร่างพลันสิ้นสูญ
ดาบเงาร่างของมันขาดแสงสว่าง พลังอำนาจก็ลดทอนลง
แม่ทัพกุหลาบหนูพลันผลักไสเชี่ยวดอออก
ผลักไสใส่แม่ทัพเงาร่าง
แม่ทัพเงาร่างรับไว้เต็มอก

แม่ทัพกุหลาบหนูพุ่งโฉบเข้าใกล้ในบัดดล ริมฝ่ามือซ้ายปาดใส่ลำคอแม่ทัพเงาร่าง มือขวายื่นเหยียดชักนำออกนอก

แม่ทัพเงาร่างปลิวลิ่วออกไป

ขณะที่มันปลิวลิ่วออกไป ที่ลำคอปรากฏประกายสีแดงสายหนึ่งสาดกระจาย

แต่พริบตาดุจประกายไฟ มือสีเขียวของมันข้างนั้นยังคงกระแทกถูกใต้ชอกแขนซ้ายของแม่ทัพกุหลาบหนู

จากนั้นมันค่อยปลิวลิ่วออกไป

.....

เสียงกุกกุกดังขึ้น เป็นเสียงของโลหิตที่ไหลหลั่งออกจากลำคอของแม่ทัพเงาร่าง ซึ่งถูกเชือดขาดจากกัน

มันร่วงลิ่วลงที่ข้างบ่อ ชุ่มเสียงนั้นคล้ายเสียงร้องของคางคกที่เปล่งจากภายในบ่อ

แม่ทัพกุหลาบหนูใช้มือต่างดาบ เชือดคอแม่ทัพเงาร่างขาด ทั้งยังชักนำมันลอยลิ่วออกไป ขณะกระหยิ่มยิ้มย่อง กลับถูกฝ่ามือทรายเขียวฟาดใส่คราหนึ่ง

มันรับบาดเจ็บไม่น้อย

มันหน้าเขียวคล้ำ แม้แต่ดวงตาก็กลับกลายเป็นสีเขียว

แต่มันไม่พักผ่อนหอบหายใจ พุ่งปราดเข้าหาอุนเอียะอั้งในบัดดล

มันยังมีศัตรูผู้หนึ่ง

มันติดสอยห้อยตามยอดขุนพลสยองขวัญเป็นเวลานาน มีอยู่เรื่องหนึ่งที่เรียนรู้อย่างถ่องแท้

.....ก่อนที่ศัตรูจะสิ้นลมปราณ ยังถือเป็นศัตรู

.....ตราบใดที่ศัตรูยังคงอยู่ ไม่อาจผ่อนคลายแม้แต่น้อย

มันจู่โจมใส่อุนเอียะอั้ง

อุนเอียะอั้งพลันช้อนมือวูบ ทุ่มเหวี่ยงไหสุราที่หลงเหลือเพียงไหเดียวออกไป

อุนเอียะอั้งจะอย่างไรเป็นคนของตระกูลอุน

ตระกูลอุนแดนเนียน้ำจะอย่างไรค้นคว้าวิชาพิษ สร้างชื่อเลื่องลือทั่วแผ่นดิน

เมื่อครู่อุนเอียะอั้งแม้ไม่ทันผสมพิษในสุราที่สาดใส่ร่างแม่ทัพกุหลาบหนู แต่ผู้ใดทราบว่า มันในตอนนี้ไม่ได้แพร่พิษในสุราไหนี้ อุนเอียะอั้งสามารถใช้แมลงวันที่โบยบินเข้าใกล้มันเป็นพาหะแพร่พิษมาตรว่ามิใช่พิษร้ายแรง แต่ก็เป็นที่น่าตื่นตระหนกมากแล้ว

แม่ทัพกุหลาบหนูเป็นคนชาญฉลาด

คนชาญฉลาดมักกลัวตาย

แม่ทัพกุหลาบหนูก็ไม่มีข้อยกเว้น

มันย่อร่างลง หลบเลี่ยงจากไหสุราที่พุ่งเหวี่ยงมาอย่างเร่งร้อน

เมื่อไหสุราทุ่มใส่ประตูห้องน้ำนมจนแหลกสลาย น้ำสุรากระเซ็นซ่าน แม่ทัพกุหลาบหนูค่อยก่นด่าออกมาคำหนึ่ง ทราบว่าตัวเองหลงกลอีกครา

ด้วยนิสัยใจคอของอุนเอียะอั้ง หากแพร่พิษอยู่ในสุรา ต้องไม่ทุ่มเหวี่ยงวุ่นวายเช่นนี้ ไม่คำนึงว่าสุราพิษอาจทำร้ายถูกเชี่ยวตอและแนฮ้วย

ดังนั้นสุรานี้ต้องไม่มีพิษ

มันนับว่าถลันหลบสูญเปล่า

ดังนั้นมันยิ่งไม่อาจปล่อยปละละเว้นอุนเอียะอั้ง

ต้องฆ่าอุนเอียะอั้งให้จงได้

ไหสุราเพียงยับยั้งสภาวะจู่โจมของแม่ทัพกุหลาบหนูวูบหนึ่ง จากนั้นแม่ทัพกุหลาบหนูจู่โจมใส่อุนเอียะอั้งอีกครา

อุนเอียะอั้งถูกพิษแล้ว

ทั้งยังหลั่งโลหิต

พอถูกพิษ บวกกับเสียโลหิต เท่ากับเร่งเร้าให้พิษร้ายกำเริบ อุนเอียะอั้งต่อให้เป็นยอดฝีมือหน่วยยี่ห้อเป็น เมื่อไม่มีหนอนรวมธาตุคิดขจัดพิษก็ทำไม่ได้

แต่มันฉวยโอกาสที่ยับยั้งแม่ทัพกุหลาบหนูไว้วูบหนึ่ง พลันพุ่งตัวถาโถม ทั้งถลาทั้งเกลือกกลิ้ง จนถึงข้างบ่อแห้งขอดนั้น รวบรวมเรี่ยวแรงยันกายขึ้นกระโดดลงในบ่อ

แม่ทัพกุหลาบหนูพอติดตามถึงขอบบ่อ อุนเอียะอั้งก็กระโดดลงในบ่อแล้ว

แม่ทัพกุหลาบหนูไม่ได้ก้มกายลงสำรวจดู

อุนเอียะอั้งจะอย่างไรเป็นมือดีตระกูลอุนหากมันติดตามถึงปากบ่อกลับตกเป็นเป้าหมาย เปิดโอกาสให้อุนเอียะอั้งลงมือ

ดังนั้นมันเก็บหินก้อนหนึ่งโยนลงในบ่อ

ชั่วครู่ค่อยได้ยินเสียงหนักๆคราหนึ่ง แสดงว่าบ่อลึกยิ่ง

แม่ทัพกุหลาบหนูแสยะยิ้ม กล่าวว่า

"ประเสริฐ ท่านเข้าใจว่าท่านซ่อนตัวไว้ ข้าพเจ้าจะจับตัวท่านไม่ได้ ฆ่าท่านไม่ได้"

มันหยิบฉวยดาบฟันขาม้าที่ถูกปัดป่ายกระเด็นขึ้นเชือดแล้วชักนำต้นไม้แห้งเหี่ยวนั้นถูกฟันโค่นล้มลงดังกราวใหญ่ มันยื่นมือรับไว้ ปักรากลงไปในบ่อ ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะทุบท่านให้ตาย มาตรว่าทุบท่านไม่ตาย ก็จะกักท่านจนตาย ท่านถูกพิษเลือดดำ ไม่มีเรี่ยวแรงทะลวงผลักดันต้นไม้นี้ขึ้นมา ท่านรอคอยเป็นโครงกระดูกภายในบ่อเถอะ"

ดังนั้นปากบ่อถูกลำต้นของต้นไม้ใหญ่ต้นนั้นยัดไว้จนเต็ม

ใต้แสงจันทร์เยียบเย็น สีหน้าของแม่ทัพกุหลาบหนูคล้ายพึงพอใจยิ่ง

มันเดินซ้า ๆไปที่ด้านหลังยังตามติดด้วยแมลงวันหลายตัว

มันฟันดาบใส่ร่างแม่ทัพเงาร่างที่ถูกเชือดคอขาดอีกห้าหกดาบ แน่ใจว่าแม่ทัพเงาร่างตายสนิทแน่นอน ค่อยกระอักโลหิตออกมา

โลหิตเจือปนสีเขียวคล้ายซุบเกล็ดประกายชั้นหนึ่งอยู่ใต้แสงจันทร์

จากนั้นมันเดินกลับเข้าห้องน้ำนม

มันก้มกายลง โน้มหน้าไป พกพากลิ่นสุราอันฉุนเฉียว กล่าวกับเชี่ยวตอที่แตกตื่นตระหนกและหวาดหวั่นพรั่นพรึงว่า

"ข้าพเจ้ากลับมาอีกแล้ว ไม่มีผู้ใดสามารถช่วยเหลือท่านอีก คนที่ช่วยเหลือท่าน ล้วนถูกข้าพเจ้าฆ่าตายหมดสิ้น ก่อนที่จะข่มขืนท่าน ข้าพเจ้ายังไม่อาจหักใจตาย"

มันหยิกแก้มของเชี่ยวตอ กล่าวราวกับหยอกเย้าเด็กทารกว่า

"คนดีไม่มีชีวิตยืนยาว คนชั่วก่อกรรมทำเข็ญพันปี ข้าพเจ้าจึงไม่ตายโดยง่ายดาย ในใจท่านอาจด่าทอข้าพเจ้าเป็นนักหลอกลวง มหาโจร คนทรยศ ถึงกับเป็นอสรพิษ แต่ในสายตาข้าพเจ้า พวกท่านเพียงเป็นตัวไง่งมฝูงหนึ่ง"

มันทางหนึ่งยื่นมือตะปบปราด ก็บีบแมลงวันตายไปสามตัว มันเป่าซากแมลงวันลงบนร่างเปลือยของเชี่ยวดอ ชมดูจนสมใจยิ่ง หัวร่อเคี้ยกเคี้ยก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคล้ายแมลงวันที่น่านิยมยินดีตัวหนึ่ง ติดตามพัวพันท่านไม่ยอมเลิกรา ใช่หรือไม่"

จากนั้นมันปิดประตูห้องลง กีดกันจันทร์เย็นอยู่เบื้องนอก

ตอนที่ 10

กระบี่สับสังขาร

สำหรับกับคนชั่วร้ายที่ใช้กำลังป่าเถื่อน ไม่สมควรถก
เหตุผลด้วย มีเหตุผลกลับไม่อาจบอกกล่าวกระจ่างชัด
าหรับลูกผู้ชายคนหนึ่ง ไม่กลัวความพ่ายแพ้ หากแต่กลัวว่า

"สำหรับลูกผู้ชายคนหนึ่ง ไม่กลัวความพ่ายแพ้ หากแต่กลัวว่าไม่เปิดโอกาสให้มันต่อสู้ ก็ตัดสินว่ามันพ่ายแพ้แล้ว ในความเงียบงันราวความตาย มีแต่แตกระเบิดออก หรือถูกทำลายพินาศสิ้น

สภาพของแนฮ้วยพอดีเป็นเช่นนี้

แนฮ้วยดุดันตลอดมา ยามนี้ไม่อาจดุดันได้

ที่แล้วมาเขากล้าเสี่ยงชีวิด แต่ยามนี้เขากระทั่งชีวิตดัวเองยังรักษาไว้ไม่ได้

เขามีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม แต่นั่นมีประโยชน์ใดด้วยสังขารพิการของเขาในตอนนี้ เกรงว่ายังสู้มัจฉาเล็กๆตัวหนึ่งไม่ได้

เขาความจริงทระนงถือดี แต่ครั้งนี้เพิ่งรับสะสางคดีใหญ่รายหนึ่ง วันนี้กลับชักนำเภทภัยให้แก่ชาวเมืองเล่าคื้อ ทำร้ายผู้มีพระคุณช่วยเหลือเขาถึงแก่ชีวิต ทั้งเป็นเหตุให้สตรีที่ดูแลเขา ต้องถูกหยามย่ำยี

ส่วนเขาได้แต่เบิกตาดูด้านข้างสถานเดียว

ตอนนี้เขาคิดเสี่ยงชีวิด แต่ไม่อาจเสี่ยงชีวิต

กระทั่งคิดแสวงหาความตายก็ทำไม่ได้

อาจบางทีเรื่องราวในโลกยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ที่ทำให้ผู้คนเลิกล้มความคิดต่อสู้ขัดขืนยิ่งกว่าความพ่ายแพ้ นั่นคือความตาย

ดังนั้นเมื่อคนผู้หนึ่งคิดใคร่ตายจริงๆ มันก็ไม่มีอันใดที่ทำไม่ได้ ไม่มีอันใดที่ไม่กล้ากระทำแล้ว

ในโลกยังมีเรื่องใดที่ต้องพึ่งพาความกล้าหาญยิ่งกว่าการ “ทำลายตัวเอง” อีกหรือ?

จนใจที่ในโลกมีคนที่เลือกทำลายตัวเองอยู่มากหลาย แต่คนที่อาศัยความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวเช่นนี้กระทำการใหญ่ กลับมีอยู่ไม่มากนัก

แต่แนฮ้วยในตอนนี้มิใช่อยู่ที่ปัญหาความกล้าหาญ

ภายในร่างของเขาคล้ายตลบย้อนกลับ หัวใจร่วงหล่นลงถึงท้องน้อย ตับไตแทนที่ปอด ในกระเพาะคล้ายกลืนดีบุกชั่งหนึ่ง และต้นไม้เหล็กที่ไม่สามารถมีบุปผางอกเงยด้นหนึ่ง

ร่างท่อนล่างของเขาคล้ายแช่อยู่ในหนองน้ำโคลน กลับกลายเป็นเหง้าบัวต้นหนึ่ง ร่างท่อนบนที่โผล่พ้นผิวน้ำ เพียงเป็นศีรษะหัวหนึ่ง บัดเดี่ยว เหน็บหนาว บัดเดี่ยวร้อนรุ่ม ทำให้เขารู้สึกว่า ทั้งมิใช่อยู่ในโลกมนุษย์ และมิใช่อยู่ในขุมนรก หากแต่กลับกลายเป็นกบตัวหนึ่งหรืองูแมวเซาตัวหนึ่ง

เขาไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว แต่กล้ามเนื้อทั่วร่างล้วนสั่นไหว

พิษของเลือดดำ บวกกับธาตุเกล็ดแดง ยังมีพลังที่เกิดจากหนอนรวมธาตุ ทำให้ชีพจรของเขาสับสนยุ่งเหยิง

เขาไม่มีหนทางเลือก

เขาถึงกับตายไม่ได้

เขาได้แต่มองดูว่า สัตว์มนุษย์เช่นแม่ทัพกุหลาบหนูจะข่มขืนเชี่ยวดออย่างไร

ประตูปิดลงแล้ว

ร่ำร้องเรียกฟ้า ฟ้าไม่ขานรับ

ดะโกนเรียกดิน ดินไม่ได้ยิน

อย่าว่าแต่แนฮ้วยและเชี่ยวดอล้วนไม่อาจร่ำร้อง ไม่อาจดะโกนก้อง

แม่ทัพกุหลาบหนูถอดกางเกงออกมา

ความเคลื่อนไหวของมันเชื่องช้ายิ่ง

ถึงกับปลอดโปร่งยิ่ง

มันวางพิงดาบไว้ข้างกาย ดาบฟันขาม้าสะท้อนประกายน้ำจนเยือกเย็น คล้ายกับเท้าข้างหนึ่งของเชี่ยวดอ

มันก้มหน้าลง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“เวลาที่ท่านรอคอย ในที่สุดมาถึงแล้ว”

เชี่ยวดอคิดดิ้นรน

นางใช้เรี่ยวแรงถึงที่สุด เพียงแต่หงายหน้าไปด้านหลังเล็กน้อยเท่านั้น

ผมดำขลับราวน้ำตาของนางขยับเคลื่อนไปด้านหลัง ปอยผมสั่นไหวเล็กน้อย แต่ไม่อาจปิดบังเรือนร่างที่คล้ายสลักเสลาจากหยกได้

นางส่งเสียงครางเบาๆ ดาวดาเปี่ยมแววอับอายอัปยศ นางสูญเสียเรี่ยวแรงในการต่อสู้ขัดขืนแล้ว

แม่ทัพกุหลาบหนูหัวร่อเสียงแหลมเล็กออกมา ดูจากท่าทีของมันคล้ายลิงโลดยินดีจนแทบเสียสติ คล้ายมีพิษไข้ขึ้นสูง

มันยื่นวัตถุที่อัปลักษณ์ที่สุดบนร่างมายังส่วนใบหน้าของนางแล้วทันใด ดวงตาของเชี่ยวดอทอแววอาฆาตแค้นคิดตอบโต้วูบหนึ่ง

ประกายตาวูบนี้ไม่อาจรอดพ้นจากสายตาของแม่ทัพกุหลาบหนูมันพลันถ่อนตัวถอยปราดไปก่อน

มันหยิบฉวยดาบฟันขาม้าขึ้น

ประกายดาบแลบแปลบ เชี่ยวดอแทนที่จะหวาดหวั่นพรั่นพรึงกลับมีสีหน้ามุ่งหวังต่อประกายดาบ

"ท่านคิดขบกัดข้าพเจ้า? เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ท่านยังคิดต่อสู้ขัดขืนอีก?"

แม่ทัพกุหลาบหนูหัวร่อด้วยความสบใจ กล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าจึงไม่ปล่อยให้ท่านดกตาย ข้าพเจ้าเพียงแต่ลงโทษต่อสตรีที่ไม่เชื่อฟังวาจาเล็กน้อย"

ขาดคำ ประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง

ดาบนั้นกรีดเป็นบาดแผลโลหิตบนปรางแก้มที่ไร้ตำหนิของเชี่ยวดอสายหนึ่ง

โลหิตไหลซึมออกจากสีผิวที่ขาวราวหิมะ คล้ายดอกท้อที่ผลิบานดอกหนึ่ง ทำให้ผิวพรรณของนางเป็นความงามที่ชวนสะท้านใจกว่าเดิม

แม้แต่แม่ทัพกุหลาบหนู คล้ายไม่อาจทนทานรับความปลุกเร้า

เช่นนี้ได้

มันกล่าวด้วยความพึงพอใจว่า

"ท่านไม่มีความหวังแล้ว ท่านยอมรับชะตากรรมเถอะ ข้าพเจ้าจะส้องเสพท่านแล้ว"

มันย่อมไม่สนใจว่านางหลั่งน้ำตา ทั้งยังหลั่งโลหิต มันก็ต้องการให้นางหลั่งโลหิต ทั้งยังหลั่งเหงื่อออกมา

ไม่ว่าผู้ใดก็ช่วยเหลือเชี่ยวตอไม่ได้

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่รุดมาช่วยเหลือเชี่ยวตอ

ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือเชี่ยวตอได้

นางเฒ่าแปดเก้าเสียชีวิต

ผู้กล้าสามเลกราดกุดาย

ทั้งยี่ได้ชีอจบสิ้นชีวิต

อุนเอียะอั้งถูกฝังร่างอยู่ก้นบ่อ

เนี่ยได้ตงกับตั่งปาอวงล้วนจบชีวิตในห้องน้ำนม

แม่ทัพเกราะทองกับแม่ทัพเงาร่างล้วนเสียชีวิต

แนฮ้วยกลับกลายเป็นคนพิการ

ดังนั้นแม่ทัพฤหลาบหนูไม่รีบร้อนลนลาน ปราศจากข้อกริ่งเกรงสามารถจัดการกับสตรีที่อ่อนแอจนไม่อาจขัดขืนดิ้นรนอย่างเต็มที่ มันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแยกร่างท่านออก ดีหรือไม่? ท่านวางใจ ข้าพเจ้าจะค่อยๆแยกร่างท่านทีละหุน รับรองว่าท่านจะจดจำคืนนี้ไปชั่วชีวิด ไม่ลืมเลือนข้าพเจ้าไปชั่วไปชีวิด"

กล่าวพลางยื่นนิ้วมือปาดเช็ดคราบโลหิตบนปากแผลที่ข้างแก้มขวาเชี่ยวตอ จากนั้นใช้สีเลือดย้อมริมฝีปากของนาง

มันตระเตรียมข่มขืนย่ำยีเชี่ยวตอแล้ว

ยามนั้น เสียงกราวครางหนึ่ง ลำน้ำสายหนึ่งพวยพุ่งขึ้นจากสระเงาร่างสายหนึ่งพุ่งฝ่าลำน้ำออกมา ราวกับมังกรที่กบดานอยู่ก้นสระเป็นเวลานาน พลันเผ่นโผนทะยานขึ้นมา

มังกรเป็นสัตว์ในเทพนิยาย หัวเป็นม้า เขาดั่งกวาง ม้าตัวงู กรงเล็บไก่ สามารถดำลงน้ำ แหวกว่ายน้ำ ทะยานขึ้นจากน้ำได้

มังกรเป็นสัญลักษณ์ของชนชาติใช้เปรียบเปรยลูกหลานของ“มัน” เป็นทายาทมังกร ซึ่งความจริง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่า มังกรใช่เป็นหนอนใหญ่ตัวหนึ่งหรือไม่?

แต่เมื่อเรียกขานเป็นทายาทมังกร คล้ายเป็นสิ่งที่น่าเกรงขาม หากบอกว่าเป็นทายาทตัวหนอน ออกจะไม่มีหน้ามีตาอยู่บ้าง

ซึ่งความจริง ไม่ว่ามันเป็นหนอนหรือเป็นมังกร ขอเพียงประพฤติเที่ยงแท้ ไม่ว่าต้นบรรพบุรุษเป็นมังกรหรือหนอน ล้วนเป็นความภาคภูมิใจ

บุคคลเช่นแม่ทัพกุหลาบหนูต่อให้เป็นทายาทมังกรจะเป็นอย่างไร? ปัญหาอยู่ที่มันยังนับเป็นคนหรือไม่?

หรืออาจบางทีสันดานดิบของผู้คนเป็นเช่นนี้เอง

ยามนั้น ปรากฏคนผู้หนึ่งโผพุ่งขึ้นจากน้ำ แปลงเป็นมังกรพิโรธเปิดฉากจู่โจมต่อแม่ทัพกุหลาบหนู

มันเป็นกงจี้อสามไหอุนเอียะอั้ง

อุนเอียะอั้งมิใช่ถูกพิษเลือดดำหรอกหรือ? มันมิใช่ถูกฝังร่างอยู่ก้นบ่อหรอกหรือ? มันไฉนโผพุ่งขึ้นจากสระน้ำนม ชิงจู่โจมต่อแม่ทัพกุหลาบหนู

เรื่องราวเกิดขึ้นอย่างกะทันหันไปแล้ว

สำหรับกับแนฮ้วย มีความรู้สึกเช่นนี้จริง

นคล้ายกับเรื่องราวพลันหักมุม บังเกิดหนทางรอดขึ้นมา

เขาเห็นเชียวตอถูกหยาม หอบหายใจอย่างหนักหน่วง เปิดเผยเรือนร่างอันบริสุทธิ์ที่ชวนให้ตาละลานพร่าพราย จากนั้นแม่ทัพกุหลาบหนูเตรียมโถมทัพลงบนเรือนร่างนั้นแล้ว

ทันใด ลำน้ำพวยพุ่งขึ้นฟ้า คนผู้หนึ่งเป็นมังกรเขียว ทิ่มแทงกระบี่ใส่มัน

กระบี่นี้รวดเร็วยิ่ง

ปฏิกิริยาของแม่ทัพกุหลาบหนูก็รวดเร็วยิ่ง

ประกายกระบี่พอปรากฏ มันก็หยิบฉวยดาบที่วางอยู่ข้างกายเชี่ยวตอขึ้นมาอีกครา

ดาบพอถือมั่น กระบี่ก็จ่อใส่ลำคอของมัน

แต่กระบี่ไม่ได้แทงเข้าไปในบัดดล

อาจบางทีมีเหตุผลเพียงสองประการ

หนึ่งอุนเอียะอั้งไม่สามารถใช้วิธีลอบทำร้ายจู่โจมสังหารศัตรูของมัน แต่ว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นคนชั่วช้าสุดสามานย์ สมควรตายหมื่นครั้งก็ตาม

สอง แม่ทัพกุหลาบหนูแม้ไม่ทันใช้ดาบออก แต่ดาบฟันขาม้าของมันก็จ่อใส่ลำคอของเชี่ยวตอ

อุนเอียะอั้งตวาดว่า

“วางดาบของท่านลง”

มันหอบหายใจ ร่างเปียกชุ่มโชก น้ำหยดหยาดลงจากร่างตกลงบนพื้นเป็นเสียงดัง

แม่ทัพกุหลาบหนูก็หอบหายใจกล่าวว่า

“วางกระบี่ของท่านลง”

อุนเอียะอั้งเน้นเสียงว่า

“ท่านไม่รั้งดาบกลับ เราจะแทงกระบี่ออก”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“ท่านหากฆ่าข้าพเจ้า นางก็ต้องตายแน่นอน”

อุนเอียะอั้งขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า

“จังชุนท้ง ท่านทำเช่นนี้มิใช่ล้างแค้นให้แก่บิดาท่าน หากแต่สร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่บิดาท่าน”

แม่ทัพกุหลาบหนูใช้ชื่ออูชุนท้ง เข้าสังกัดสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ แท้ที่จริงมันเป็นบุตรชายของรองผู้นำสหพันธ์แนวร่วมใหญ่จังชุ้ยฮ้ง ที่ตายใต้เงื้อมมือยอดขุนพลสยองขวัญ ดังนั้นมันสมควรเรียกว่า จังชุนท้ง

แม่ทัพกุหลาบหนูผงกศีรษะ กล่าวด้วยความยินดีว่า

“ขอบคุณต่อคำชมเชยของท่าน ท่านมิใช่อยู่ที่ก้นบ่อหรอกหรือ?”

ปากกล่าววาจา ไม่ผ่อนคลายความระแวดระวังแม้แต่น้อย

อุนเอียะอั้งก็เช่นเดียวกันมันทราบว่าที่ตัวเองเผชิญหน้ามิใช่เสือร้าย เสือร้ายยังไม่น่ากลัวเท่าปลายนิ้วก้อยของคนผู้นี้

มาดรแม้นเป็นเช่นนั้น อุนเอียะอั้งยังกล่าวว่า

“เราพอถูกพิษ ก็คิดล่าถอยลงในบ่อ บ่อแห่งนี้มีทางออกสองทาง หนึ่งเชื่อมกับหนองน้ำเบื้องนอก หนึ่งทอดถึงสระน้ำนมภายในห้อง อย่าลืมว่าเราเป็นคนของตระกูลอุน มิหนำซ้ำพักอาศัยอยู่ที่ภูเขาสี่ปั้งซัวนี้ย่อมคุ้นเคยกับภูมิประเทศในที่นี้”

แม่ทัพกุหลาบหนูตาเป็นประกาย แต่กล่าวด้วยสีหน้าเป็นปกติไม่เปลี่ยนแปลงว่า

“ข้าพเจ้าชะล่าใจไป แต่ท่านยังถูกพิษเลือดดำ มิหนำซ้ำเสียโลหิตประการนี้ข้าพเจ้าหาลืมเลือนไม่”

“แต่กระบี่ของเรายังจ่อใส่คอหอยท่าน”

แม่ทัพกุหลาบหนูก้มสายตาลง ใช้ท่าทีที่จริงจัง มองดูปลายกระบี่ซึ่งอาจปลิดชีวิตของตัวเองได้ทุกเมื่อ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าระแวงสงสัยว่า ท่านเพียงฝืนใจเกร็งลมปราณอึดหนึ่งขึ้น ยามนี้สูญเสียความสามารถในการทิ่มแทงสังหารคนแล้ว”

มือที่จับด้ามกระบี่ของอุนเอียะอั้ง พลันปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน

กระบี่เล่มนั้นเปล่งประกายสีเขียวชนิดหนึ่ง

คล้ายประกายแห่งกาลเวลาที่เลือนลับไป

ตัวกระบี่นั้นส่งเสียงดังชนิดหนึ่ง ฟังดูคล้ายเสียงสะอื้นไห้เบาๆ

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวอย่างแช่มช้าเยือกเย็นว่า

“ข้าพเจ้าทราบว่ากระบี่ที่เมามายแล้วของท่านเล่มนี้มีชื่อยาวที่สุดเท่าที่เคยมีมาว่า “บทเพลงอันห้าวหาญรันทดของหลายสิบปีก่อน ร้องถึงหลายร้อยปีให้หลัง ใช่กลายเป็นเสียงสะอื้นไห้หรือไม่?” ข้าพเจ้าทราบว่ามันเป็นกระบี่ที่ดีเล่มหนึ่ง ท่านก็เป็นมือกระบี่ที่ดีผู้หนึ่ง”

มันช้อนตาขึ้น จ้องมองไปในดวงตาอุนเอียะอั้ง คล้ายกับจะปักปะกายแหลมคมนี้เข้าไป กล่าวสืบต่อ

“แต่หากมือกระบี่ผู้นี้สูญเสียพลัง ต่อให้กระบี่ที่ดีกว่านี้ ก็ไม่อาจใช้เพลงกระบี่ที่ดีได้ อย่างนั้นมันไม่ต่างกับเศษเหล็กท่อนหนึ่ง”

มันทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งมองดูศัตรูที่จ่อปลายกระบี่ใส่มันอย่างท้าทาย

ร่างของอุนเอียะอั้งสั่นสะท้านขึ้นมา

มาดว่ามันเพียรพยายามระงับอาการสั่นสะท้านของมัน แต่ก็แสดงว่าทำไม่ได้ เป็นเหตุให้ร่างของมันสั่นระริกดุจใบไม้ในลมหนาว

อุนเอียะอั้งหัวร่อเสียงแหลมเล็กออกมา กล่าวว่า

“ท่านทดลองด”

แม่ทัพกุหลาบหนูรั้งสายตากลับมา มองดูปลายกระบี่ที่สั่นระริกซึ่งจ่อใส่มัน

ปลายกระบี่สั่นระริกราวกับหญ้าแฝกในลมแรง

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ไม่ว่าเรื่องราวใด หากต้องใช้ชีวิตตัวเองเข้าแลกล้วนไม่คู่ควร

มิสู้เป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าส่งมอบนางแก่ท่าน ท่านรับปากว่าไม่ฆ่าข้าพเจ้า”

อุนเอียะอั้งกล่าวว่า

“ตกลง ท่านปลดปล่อยนาง เราไม่ฆ่าท่าน”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวอย่างลังเลว่า

“ท่านต้องรักษาคำพูด”

“เราผู้แซ่อุนกระทำเรื่องราวใด ล้วนรักษาคำมั่น ขอเพียงเรารับปาก มาตรว่าเสียใจภายหลังก็ไม่คืนคำ”

แม่ทัพกุหลาบหนูกล่าวอย่างรวบรัดหมดจดว่า

“ตกลง ข้าพเจ้าเชื่อถือท่าน”

มันลดดาบลงโดยเร็ว และผลักไสเซี่ยวตอแก่อุนเอียะอั้งโดยเร็ว

อุนเอียะอั้งรีบรั้งกระบี่กลับ

มันไม่คิดคืนคำ

ยิ่งไม่คิดทำร้ายเซี่ยวตอ

แต่พริบตาที่มันรับร่างเซี่ยวตอไว้ แม่ทัพกุหลาบหนูก็ตวัดดาบขึ้นอีกครา

ประกายดาบวูบขึ้น คล้ายกับยุติชีวิตก่อนกำหนด กวักเรียกความตายมาก่อนกำหนด

มีสุขร่วมเสพ มีภัยต้านเพียงลำพัง บุกน้ำลุยไฟ จำเป็นต้องบ่ายเบี่ยง หนึ่งสูงส่งหนึ่งต่ำช้า ตัดกันอย่างรุนแรงในห้วงคับขันเป็นตาย สามารถทดสอบธาตุแท้ใจคอของผู้คน

ดังนั้นอุนเอียะอั้งยังรักษาคำพูด

แม่ทัพกุหลาบหนูกลับดระบัดสัตย์

อุนเอียะอั้งที่ใช้มือซ้ายโอบกอดเชี่ยวตอมีอุปสรรคอยู่สองประการ ทำให้ไม่อาจใช้เพลงกระบี่ออกได้ หนึ่งคือเชี่ยวตอร่างเปลือยเปล่า มันกลับเป็นวิญญูชนที่แท้ สอง พลังฝีมือของมันคล้ายยังไม่ฟื้นคืนมา ถึงกับไม่ได้ฟื้นคืนมาแม้แต่น้อย

กระบี่ของมันแฝงความเมามายอยู่บ้าง และแฝงท่วงท่าลำพองอยู่หลายส่วน ทุกกระบี่ล้วนเป็นคำถามข้อหนึ่ง เฝ้าถามไถ่ว่า

“บทเพลงอันห้าวหาญรันทดของหลายร้อยปีก่อน

ร้องถึงหลายสิบปีให้หลัง

ใช่กลายเป็นเสียงสะอื้นไห้หรือไม่?”

แต่ละคำถามคล้ายเป็นสภาวะฆ่าฟันประการหนึ่ง แต่ละกระบี่ล้วนแฝงความคิดฆ่าฟันอย่างใหญ่หลวง

แต่กระบี่ของมันไฉนแทงพลาดไปครึ่งหุน? ฝีเท้าของมันไฉนถลาเสียหลัก? มันสมควรสะอึกจู่โจม แต่แล้วลมหายใจไม่ต่อเนื่อง มันสมควรถอยปราดไป แต่แล้วฝีเท้าชวนเซ มันไฉนไม่ได้สังเกตเห็นช่องโหว่ของฝ่ายตรงข้าม มันไฉนใช้ตัวกระบี่ด้านปะทะกับดาบที่ชักนำนั้นได้?

แนฮ้วยชมดูเช่นนี้

คาดคิดเช่นนี้

ร้อนรุ่มเช่นนี้

.....

ยามนั้นกระบี่ถูกปัดป่ายปลิวกระเด็น

ร่างของอุนเอียะอั้งก็โบยบินออกไป

...หยิบยืมสภาวะโบยบินออกนอกประตู

อุนเอียะอั้งไม่คิดเอาชัย เพียงคิดหลบหนี

หลบหนีออกนอกประตูแล้วค่อยว่ากล่าว

ประกายดาบของแม่ทัพกุหลาบหนูกลับไล่ติดตามออกมา

ดาบเชือดชักนำของมัน คล้ายเป็นบทสรุปของเหตุการณ์...

ปลิดปลงสังหารศัตรูใต้คมดาบ

แต่แล้วกระบี่สีเขียวนั้นวกกลับมา คล้ายกับเมื่อครู่ลืมถามว่า

“บทเพลงอันห้าวหาญรันทดกลางลานชุมนุมเมื่อหลายเดือนก่อน

เมื่อร้องถึงหลายปีให้หลัง

ใช่กลายเป็นเสียงสะอื้นไห้เบาๆหรือไม่?”

แม่ทัพกุหลาบหนูยามฉุกละหุก ต้องรั้งดาบกลับมาปิดป้อง

คล้ายเป็นการตอบคำถามสำคัญของมันประการหนึ่ง

อุนเอียะอั้งโอบอุ้มเชี่ยวตอ เตะประตูห้องเปิดออก

หลบหนีออกไป

จันทร์ประดับอยู่กลางฟ้า

อุนเอียะอั้งพอออกนอกประตู ขั้นแรกคือวางร่างเชี่ยวตอลง ขั้นที่สองคือหมุนตัวกลับมา ใช้เท้าเกี่ยวประตูปิดลง ขั้นที่สามคือโบกสะบัดแขนเสื้อทั้งสอง ป้ายใส่ประตูอย่างเร่งร้อน

จากนั้นมันพุ่งปราดถึงริมหน้าต่าง

ห้องน้ำนมนี้มีโครงสร้างประหลาดพิสดาร เพียงมีประตูบานหนึ่งและหน้าต่างบานหนึ่งหันออกสู่ภายนอก

อุนเอียะอั้งปลดผ้าโพกศีรษะ แขวนอยู่บนหน้าต่าง

หลังจากนั้นมันค่อยเหลียวหน้ามา ถลันถึงข้างกายเชี่ยวดอ ดบคลายจุดที่ถูกสยบให้แก่เชี่ยวดอ พร้อมกับเปลื้องชุดยาวออก คลุมลงบนร่างของเชี่ยวดอ กล่าวอย่างร้อนรนว่า

"รีบหนี..."

จากนั้นมันกลับกลายเป็นปลาที่แฝงความปวดร้าวรันทด แต่สงบนิ่งตัวหนึ่ง

คนเป็นคน ปลาเป็นปลา เช่นเดียวกับประกายดาวเป็นประกายดาว หนทางเป็นหนทาง

แต่บางครั้งหนทางก็เป็นประกายดาว ประกายดาวส่องต้องหนทาง ประกายดาวบนหนทางคือหนทางประกายดาว

ห้องนภามีจันทราเพียงดวงเดียวแต่จะปรากฏเป็นจันทรามากหลาย ทั้งกลมและแหว่งเว้า ทั้งมืดมัวและสว่าง กลายเป็นสัญลักษณะของความโศกศัลย์หรรษา การอยู่ร่วมและพรากจาก

เชี่ยวดอดูออกว่า พิษภายในกายอุนเอียะอั้งล้วนกำเริบ ตลอดทั้งร่างบวมฉุขึ้นมาจนผิดสารรูป เนื่องด้วยมันฝึกวิชายังโฉมคงสภาพหน้าดายังหล่อเหลาดุจเดิม จนใจที่ร่างบวมฉุขึ้นมา คล้ายปลาบนบกที่อยู่นิ่งตัวหนึ่ง

ในที่สุดเชี่ยวตอได้รับการคลายจุดที่ถูกปิดสกัดแล้ว

แต่ผู้ที่ช่วยเหลือนางกลับล้มลงกับพื้น ไม่อาจดิ้นรนลุกขึ้น

ความคิดประการแรกของเชี่ยวตอมิใช่คิดหลบหนี หากแต่ถามอย่างลนลานว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือท่านอย่างไร?”

ดีที่นางพบเห็นสภาพของอุนเอียะอั้ง ทำให้ถามไถ่เช่นนี้ ดังนั้นไม่ได้คิดดาย นางความจริงตั้งใจว่า ขอเพียงนางมีความสามารถจัดการกับตัวเอง ก็จะฆ่าตัวตาย

อุนเอียะอั้งกล่าวอย่างปวดร้าวว่า

“พิษของเลือดดำกำเริบแล้ว เราอยู่ที่ก้นบ่อเพียงใช้ตัวยากับพลังฝีมือสะกดพิษไว้ชั่วคราว ยามนี้กำเริบซ้ำ ยิ่งทวีความรุนแรงกว่าเดิม...”

มันหอบหายใจอย่างหนักหน่วงกล่าวอีกว่า

“...เรารวบรวมเรี่ยวแรงช่วยเหลือท่านออกมา...ท่านรีบหนี...มาดรว่าเราเพียงถนัดในการขจัดพิษ แต่จะอย่างไรเป็นคนของตระกูลอุน เราได้ฉาบพิษที่พกติดตัวทั้งสามชนิด...อยู่บนประตูหน้าต่าง จังชุนท้งเป็นคนชาญฉลาด มันไม่มีความสามารถขจัดพิษ ต้องไม่บุกฝ่าออกมา...ภายในบ่อยัดต้นไม้เอาไว้ มันไม่สามารถใช้บุกฝ่าออกมา...”

ซุ่มเสียงของมันดังไม่น้อย คล้ายไม่เพียงบอกต่อเชี่ยวตอ ทั้งยังกล่าวให้แม่ทัพกุหลาบหนูได้ยิน

เมื่อครู่ตอนที่มันผุดโผล่ขึ้นจากน้ำ ก็หนาวจนตัวสั่น แต่ยามนี้คล้ายก่อไฟขึ้นภายในร่าง ร้อนรุ่มจนหยาดเหงื่อผุดพรายขึ้นมา ปากยังกล่าวว่า

"ท่านรีบหนีเถอะ...เราไม่มีเรี่ยวแรงหลบหนีแล้ว...ท่านมิใช่คู่มือของมัน หากท่านประคองเราหลบหนี ทั้งสองคนล้วนหนีไม่รอด ยังคงหลบหนีจากเงื้อมมือมารเถอะ...หากตกไปในเงื้อมมือมัน เกรงว่ามีชีวิตมีสู้ตกตาย..."

เชี่ยวตอพอหวนนึกถึงใบหน้าที่หล่อเหลาชั่วร้ายของแม่ทัพกุหลาบ-หนู ก็บังเกิดความหวาดกลัว

แต่อุนเอียะอั้งยังอยู่ที่นี้ แนฮ้วยก็ถูกทิ้งอยู่ภายในห้อง

นางสามารถหนีเอาชีวิตรอดตามลำพังหรือ?

ยามคับขันจวนเจียน ในห้วงความเป็นตาย คุณค่าน่านิยมหรือความน่าชังของนิสัยใจคอมนษย์ จะแสดงออกอย่างชัดแจ้งเป็นพิเศษ

อุนเอียะอั้งร้องเร่งรัดว่า

"รีบหนี...เรากักมันอยู่ภายในห้อง แต่ไม่อาจกักมันเป็นเวลานาน ...เราตระเตรียมใช้วิชางือเกี่ยมจือคี่ (ลมปราณคุมกระบี่) พิสูจน์ความเป็นความตายกับมัน"

มันกล่าวย้ำอีกครั้งว่า

"รีบหนี"

มันได้แต่กล่าววาจาเพียงนี้

มันรวบรวมเรี่ยวแรงโคจรพลังอย่างเต็มที่

มันสำนึกตัวว่าหนีไม่รอด หนีไปได้ไม่ไกล

มันไม่หลบหนีแล้ว

มันดกลงใจเสี่ยงชีวิต

ผู้ที่ตกลงใจเสี่ยงชีวิต เพราะไม่คิดไม่ตาย และไม่มีชีวิตรอด

อดมการณ์อย่าใกล้กว่าความฝัน ไกลกว่าการหวนนึก

คนที่ไม่มีอุดมการณ์ เป็นคนตายที่ยังมีชีวิตอยู่

ความรู้จักพอดีแม้มีความสุข แต่ความไม่รู้จักพอจะเป็นตัวเร่งรัดให้รุดหน้า

ยามนี้อุนเอียะอั้งมี “อุดมการณ์” เช่นเดียวกับเชี่ยวตอ นั่นคือฆ่าแม่ทัพกุหลาบหนู

อุนเอียะอั้งยังมีอีกฉายาหนึ่งว่า กงจื้อสามที่สุด นอกจากความสามารถในเชิงสุรา และความชำนาญในการขจัดพิษแล้ว เพลงกระบี่ของมันจัดอยู่หนึ่งในห้ายอดกระบี่ของร้านเล่ายี่ห้อแห่งดระกูลอุน

กระบี่ของมันมีชื่อยาวที่สุดในโลก เรียกว่า “บทเพลงอันห้าวหาญรันทดของหลายสิบปีก่อน ร้องจนหลายร้อยปีให้หลัง ใช่กลายเป็นเสียงสะอื้นไห้หรือไม่”เพลงกระบี่ที่สูงส่งของมันเป็นวิชาลมปราณคุมกระบี่

มันใช้ “ลมปราณ” ร่ายรำกระบี่

ใช้ชุ่มเสียงเร่งเร้าลมปราณ

ดังนั้นใต้จันทร์เย็นในยามนี้ จุดดังชั้งที่ท้องน้อยของมัน ปรากฏพลังลมปราณระอุพลุ่งพล่าน

มันหันหน้าหาห้องหับที่แปลกประหลาดหลังหนึ่ง

บนภูเขาสี่ปั้งชัว (ภูเขาสี่ห้อง) ไม่ว่าห้องหัวใจ ห้องมืดมิด ห้องสุรา

หรือห้องน้ำนมนี้ ล้วนมีโครงสร้างพิเศษพิสดาร ผนังทั้งสี่ด้านหลอมสร้างขึ้นจากแผ่นเหล็กชื่อชี้ดุ๊กชนิดหนึ่ง เพื่อที่จะรักษาพลังความเย็นชนิดพิเศษเอาไว้ ไม่ว่าปลาพิโรธ ปลาช่วยเหลือ ปลาบาดเจ็บหรือว่าปลาวุ่นวายต้องอาศัยพลังความเย็นเช่นนี้ ค่อยมีชีวิตอยู่ได้

ดังนั้นผนังห้องที่จัดสร้างจากแผ่นเหล็กชี้ดุ๊ก มีความมั่นคงแข็งแรงนอกจากมีพลังการฝึกปรือเลิศภพจบแดน ไม่เช่นนั้นยากจะทลายผนังออกมา

อย่าว่าแต่ตลอดเวลาที่ผ่านมา แม่ทัพกุหลาบหนูได้รับบาดเจ็บในเงื้อมมือของดั่งปาอวง เชี่ยวดอกับแม่ทัพเงาร่าง

คิดทลายผนังเหล็กเช่นนี้ มิใช่เป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับกับแม่ทัพกุหลาบหนูที่มีปัญญาเล่ห์กลเหนือกว่าพลังฝีมือ ยังไม่มีพละกำลังเพียงพอ

หากคิดบุกฝ่าออกมา ต้องทลายประตูหรือหน้าต่าง

จันหร์เย็นปูลาด พสุธาคล้ายเงินยวง กลิ่นหอมของดอกไม้ขาว ชวนให้ผู้คนแหบเมามาย

ยังมีผู้ใดทราบว่า ทั้งในและนอกห้องบนป่าเขารกร้างแห่งนี้กลับปกคลุมด้วยรังสีการฆ่าฟันที่ไม่ตายไม่เลิกรา?

รังสีการฆ่าฟันเจือปนอยู่ในกลิ่นหอมของบุปผา...ที่แท้รังสีการฆ่าฟันก็มีกลิ่นหอมได้

อุนเอียะอั้งทุ่มเทสติสมาธิอย่างจดจ่อ

มันจับจ้องมองประตูหน้าต่าง

...ศัตรูภายในห้องที่แท้คิดอะไร?

...ใช่กำลังรอคอยเช่นเดียวกับมันหรือไม่?

แม่ทัพกุหลาบหนูกำลังทำอะไร?

มันเดินไปมา

มันเดินพล่านไปกลับ คล้ายกับบนพื้นร้อนลวก ไม่อาจหยุดยืนแม้สักก้าวเดียว

ในเมื่อมันถือดาบมั่น

มีอยู่หลายครั้งที่มันคิดถาโถมออกไป แต่แล้วหยุดชะงักไว้

มันพึมพำว่า

"มารดามันเถอะ เราทราบว่าเจ้าได้แต่ขจัดพิษ ไม่ถนัดในการแพร่พิษ แต่หากทะลวงฝ่าออกไปเช่นนี้ มาดรว่าถูกพิษ จะทำอย่างไร การใช้ชีวิตเข้าเสี่ยง ยังคงยกเว้นไว้..."

มันยามกะทันหันนึกหาวิธีทะลวงออกจากห้องน้ำนมไม่ออก

มันเงี่ยหูสดับฟัง แน่ใจว่าเชียวตอกับอุนเอียะอั้งยังอยู่เบื้องนอก

มันสามารถได้ยิน แนฮ้วยก็ได้ยินเช่นกัน

แนฮ้วยยังไม่สูญเสียโสตประสาทของสัตว์ป่าไป

แนฮ้วยมองจากภาพสะท้อนในกระจกที่ติดตั้งบนผนัง เห็นแม่ทัพกุหลาบหนูขมวดคิ้วเดินย้อนไปมา มีอยู่หลายครั้งที่คิดโถมออกไป แต่แล้วรีรอลังเล ยังได้ยินแม่ทัพกุหลาบหนูพึมพำด่าทอ ยังมีกระบี่สีเขียวของอุนเอียะอั้งที่ตกหล่นอยู่บนพื้นเล่มนั้น

"เรายังไม่ได้จัดการกับนาง ไหนเลยปล่อยปละละเว้นนางได้?"

แม่ทัพกุหลาบหนูพึมพำออกมา ผมเผ้ามันยุ่งสยาย · ร่างกาย

เปลือยเปล่าล่อนจ้อน รำพึงอีกว่า

“เราต้องฆ่ามัน เราต้องฆ่าเจ้า”

แนฮ้วยรับฟังถึงตอนนี้ จำแนกไม่ออกว่ามันหมายถึงผู้ใดแล้ว

เนื่องด้วยเชี่ยวตอหลบหนีออกนอกห้องไป ดังนั้นแนฮ้วย

คลายใจลง

แนฮ้วยค่อย ๆพาตัวลื่นไหลลงในสระ เหลือแต่รูจมูกที่โผล่พ้น

ผิวน้ำ

หนึ่งเดียวที่แนฮ้วยยังไม่วางใจคือ เชี่ยวตอยังไม่ได้หลบหนีออก

จากภูเขาสี่ปั้งซัว

...นางไฉนไม่หลบหนี?

...นางไฉนไม่จากไป?

ขณะที่คนผู้หนึ่งลืมเลือนความปลอดภัยของตัวเอง ครุ่นคิดคำนึง

ถึงอีกคนหนึ่ง นั่นเป็นความหมายอันใด?

ล้างรอยเลือด หน้า 399-405

...คนที่เบื้องนอกที่แท้คิดทำอะไร?

...บุกจู่โจมเข้ามา หรือว่าหลบหนีไป?

อุนเอียะอั้งไม่สามารถรอคอยสืบไป

พลังลมปราณของมันสมบูรณ์เปี่ยมล้น มิหนำซ้ำเริ่มรั่วไหลออกไป

มันตกลงใจว่าจะแผ่พุ่งลมปราณคุมกระบี่

มันสูดลมหายใจคำหนึ่ง เปล่งเสียงร้องออกมาว่า

“บทเพลงอันห้าวหาญรันทดเมื่อวัยฉกรรจ์
ร้องถึงวัยกลางคน
ใช่กลายเป็นเสียงสะอื้นไห้หรือไม่?”

เชี่ยวตอยังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะรั้งอยู่สู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับอุนเอียะอั้ง หรือหาทางชักนำอุนเอียะอั้งกับแนฮ้วยหลบหนีไปด้วยกัน หรือว่านางหลบหนีลงจากเขาตามลำพัง ก็ได้ยินอุนเอียะอั้งตั้งคำถามที่สะเทือนเลื่อนลั่น เปล่งออกจากใจจริงนี้ออกมา

จากนั้นนางได้ยินเสียงฉีกทำลายที่แหลมเล็กดังขึ้นภายในห้อง คล้ายกับมีจานสามพันห้าร้อยหกสิบเอ็ดใบแตกสลายโดยพร้อมเพรียง คมดาบห้าร้อยสิบสามเล่มขุดใส่เขียงเหล็กโดยพร้อมเพรียง ยังมีเสียงขู่คำรามเสียงหนึ่ง

คนที่ไม่นับเป็นคน หากแต่เป็นสัตว์ป่าปีศาจร้ายที่อยู่ภายในห้องนั้นที่แท้ประสบเรื่องราวใด? คำถามนี้พอถามออกไป จะได้รับคำตอบอันใด?

เชี่ยวตออยู่เบื้องนอก เพียงได้ยิน แต่มองไม่เห็น

แนฮ้วยอยู่ภายในห้อง

เขาบังคับดวงตากับจมูกลอยอยู่เหนือผิวน้ำ ดังนั้นเห็นสภาพนั้น

กระบี่สีเขียวที่ทิ้งอยู่ภายในห้องพลันลอยขึ้นคล้ายกับมีคนคอยควบคุมบังคับ กรีดเป็นประกายสีเขียวสายหนึ่ง แทงปราดใส่แม่ทัพกุหลาบหนู จนแม่ทัพกุหลาบหนูต้องถลันหลบอย่างเร่งร้อน

แต่แล้วประกายกระบี่เจิดจ้า พลังสีเขียวลุกโชน บานกระจกที่ดิด

ตั้งอยู่ภายในห้อง พลันปริแตกโดยพร้อมเพรียง เศษชิ้นส่วนนับร้อยพันชิ้น พุ่งใส่แม่ทัพกุหลาบหนูเป็นจุดเดียว

ยามนั้น ซุ่มเสียงอันแกร่งกร้าวกังวานที่เบื้องนอกดังราวกับบทเพลงโศกกลางลมพายุ ร้องถามว่า

“บทเพลงอันห้าวหาญรันทดเมื่อวัยหนุ่ม

ร้องถึงปัจฉิมวัย

ใช่กลายเป็นเสียงทอดถอนใจหรือไม่?”

หลังจากถามคำถามนี้ แม้กระทั่งกระบี่ก็หักสะบั้น กลับกลายเป็นเข็มละเอียดเขียวเรืองรองนับร้อยพันเล่ม สาดซัดใส่ร่างแม่ทัพกุหลาบหนู

ร่างของแนฮ้วยอยู่ใต้น้ำ สระน้ำนมอยู่ต่ำกว่าระดับพื้นภายในห้อง ดังนั้นเศษกระจกไม่พุ่งใส่เขา ล้วนพุ่งใส่แม่ทัพกุหลาบหนู

แม่ทัพกุหลาบหนูดกอยู่ในห้องหับที่ปิดทึบทั้งสี่ด้าน ดิดดั้งกระจกทั้งสี่ด้านหลังหนึ่ง

ประตูห้องและบานหน้าต่างที่เป็นทางออกล้วนฉาบไว้ด้วยพิษร้าย แม่ทัพกุหลาบหนูนอกจากส่งเสียงขู่คำรามแล้วยังสามารถทำอะไร?

.....

อุนเอียะอั้งพอได้ยินเสียงขู่คำรามนั้น สีหน้าปรากฏแววยินดีขึ้น

จากนั้นทุกประการเงียบสงบลง

จันทร์เย็นไร้ซุ่มเสียง

บุปผาไร้สำเนียง

อุนเอียะอั้งใช้ลมปราณโคจรพลัง ใช้เสียงบังคับกระบี่ หลังจากที่

เร่งเร้ากระบี่แหลกสลาย ก็ไม่สามารถสะกิดพิษร้ายอีกต่อไป

ตัวมันมีพิษไข้ขึ้นสูงราวกับถูกไฟลวก แต่อวัยวะภายในคล้ายกับแช่อยู่ในน้ำแข็ง

มันฝืนใจยืนหยัด มิให้ตัวเองล้มลง เพียงเพราะมีจุดมุ่งหมายประการเดียว...โค่นศัตรูล้มลง

ยามนี้ภายในห้องน้ำนมเงียบสงบ ศัตรูที่แท้ล้มลงหรือไม่? ตายแล้วหรือไม่?

อุนเอียะอั้งยังคิดสั่งให้เชี่ยวตอรีบหลบหนี แต่พอขยับเขยื้อนริมฝีปาก กลับปราศจากซุ่มเสียงเปล่งออกมา

มันค่อยพบว่าตัวเองสิ้นเรี่ยวแรง ไร้ซุ่มเสียงแล้ว

ภายในห้องเงียบสงบ

ใต้แสงจันทร์เยียบเย็น ท่ามกลางกลิ่นหอมของดอกไม้ ห้องหลังนั้นเงียบสงบ

ศัตรูภายในห้องตายแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่?ตัวเองที่แท้จะเข้าไปชมดูหรืออยู่ที่นี้รอคอยจนกระจ่างชัด?

อุนเอียะอั้งเห็นว่า ไม่ว่าเป็นหรือตาย ยังดีกว่าไม่เป็นไม่ตายเช่นนี้

เป็นคือเป็น ตายก็ตาย หากมีชีวิตราวกับตายมิสิ้นรนหนทางเป็นในความตาย

.....

ห้องหับยังคงเงียบสงบ

ทันใด เสียงแดกระเบิดคราหนึ่ง ประตูห้องพังทลาย อุนเอียะอั้งคิดรวบรวมเรี่ยวแรงที่หลงเหลือเข้ารับศึก กลับพบว่าผู้มาเป็นแนฮ้วย

แนฮ้วยถูกจับโยนออกมา

ถูกแม่ทัพกุหลาบหนูจับโยนออกมา

ร่างของแนฮ้วยพุ่งชนประตูห้องพังทลาย พิษร้ายโชวบู๊เปียง (แส้ของโชวบู๊) อั้งลี้เกียว (สาลี่แดงเฉิดฉาย) อี้บักยี่จับชา (ไม้กลมยี่สิบสาม) ที่ฉาบอยู่บนประตูทั้งสามชนิด ล้วนสัมผัสถูกร่างของเขา

(โชวบู๊เป็นขุนนางตงฉินสมัยฮั่นบู๊ตี่ฮ่องเต้ เดินทางไปเป็นทูตที่แดนซวงหนู ถูกหน่วงเหนี่ยวกักขังสิบเก้าปียังไม่ยอมศิโรราบ)

แม่ทัพกุหลาบหนูกระชากร่างแนฮ้วยขึ้นจากสระน้ำนม จับโยนออกไป ให้แนฮ้วยพุ่งชนประตูพังทลาย ตัวเองค่อยติดตามออกไป

พริบตานั้น อุนเอียะอั้งไม่อาจใช้ท่าไม้ตายออกได้

อุนเอียะอั้งพอรั้งกระบวนท่ากลับ ก็พบเห็นประกายดาบ

ประกายดาบฟาดฟันมา คล้ายสายวิชชุอสนีแต่โบราณกาล

อุนเอียะอั้งหลบไม่พ้น

ได้ยินเสียงติงคราหนึ่ง สะเก็ดไฟแลบกระจายจันทร์เย็นไร้สีสัน

ที่แท้เชี่ยวตอหยิบฉวยดาบเงาร่าง ที่แม่ทัพเงาร่างทิ้งอยู่บนพื้นต้านรับเพลงดาบฟาดฟันอากาศธาตุของแม่ทัพกุหลาบหนูเอาไว้

แม่ทัพกุหลาบหนูส่งเสียงร้องแหลมเล็กอีกครา

เชี่ยวตอความจริงหวาดกลัวมันอยู่แล้ว ยามนี้พอเผชิญหน้าใต้แสงจันทร์ ยิ่งขนลุกเกรียว สยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ

นั่นไม่อาจนับเป็นคนผู้หนึ่ง

อย่างน้อยมีเศษกระจกชิ้นส่วนกระบี่สามร้อยชิ้น ฝังอยู่บนร่างแม่ทัพกุหลาบหนู โลหิตไม่ได้ฉีดพุ่งออกมาในบัดดล แต่ที่ริมขอบ

ของเศษกระจกและชิ้นส่วนกระบี่ ล้วนถูกย้อมเป็นสีแดงสด

เชี่ยวดอพอตะลึงลานวูบ แม่ทัพกุหลาบหนูก็ชักนำดาบวูบหนึ่ง มันใช้ออกด้วยเพลงดาบชักนำ

เชี่ยวดอความจริงไม่คุ้นกับการใช้ดาบเงาร่าง พลังฝีมือของนางก็ไม่เทียบเท่าแม่ทัพกุหลาบหนู ดังนั้นดาบเงาร่างถูกปัดปลิวกระเด็น

แม่ทัพกุหลาบหนูวกสภาวะดาบ เปลี่ยนเป็นเชือดใส่

สภาวะ “เชือด” ดาบ ไม่มีอานุภาพเท่าฟาดฟัน แต่ดาบเชือดใหญ่ของแม่ทัพกุหลาบหนู ยังยากระวังป้องกันยิ่งกว่าเพลงดาบฟาดฟันอากาศธาตุของมันอีก

ดาบที่ฟาดฟัน ยังมีเค้ามูลให้สืบสาว ยังมีช่องทางรับมือ เพลงดาบหนึ่งชักนำหนึ่งเชือดของแม่ทัพกุหลาบหนูครั้งนี้ กลับไม่ทิ้งร่องรอยเอาไว้

เมื่อมีพลังสภาวะ ก็มีอานุภาพ แต่ดาบเชือดชักนำของแม่ทัพกุหลาบหนู กลับปราศจากร่องรอยให้สืบสาว

ดาบของมันนี้เชือดใส่เชี่ยวดอ สุดท้ายดาบกลับเชือดใส่ร่างอุนเอียะอั้ง

โลหิตแดกสาน

โลหิตกระเซ็นซ่าน

โลหิตกระเซ็นซ่านดั่งบุปผาเบ่งบาน

อุนเอียะอั้งทอดถอนใจครึ่งเสียง ล้มลงกับพื้น

แม่ทัพกุหลาบหนูหัวร่อดังๆ สะบัดดาบเชือดซ้ำ

เชี่ยวดอรีบถลันเข้าช่วยเหลือ แม่ทัพกุหลาบหนูก็พาดดาบฟัน

ขาม้าใส่ลำคอนางอีกครา

ทุกครั้งที่นางประมือกับแม่ทัพกุหลาบหนูล้วนพ่ายแพ้ล้วนหลงกล ทุกครั้งแม่ทัพกุหลาบหนูล้วนอาศัยความรักความห่วงใยที่นางมีต่อผู้คนสยบนางเอาไว้

ทุกครั้งล้วนเป็นเช่นนี้

นี่ทำให้เชียวตอบังเกิดความอับอายคั่งแค้น จนคิดใคร่ตายในบัดดล

แต่เมื่อตกอยู่ในเงื้อมมือแม่ทัพกุหลาบหนู คิดใคร่ตายก็ทำไม่ได้

ยามนี้แม่ทัพกุหลาบหนูแสดงว่าประสบชัยชนะโดยเด็ดขาด

มันแม้รับบาดเจ็บทั่วร่าง แต่ศัตรูทั้งหมดล้วนถูกมันฆ่าสิ้น ถูกมันสยบไว้ มันสามารถกระทำการตามอำเภอใจอีกแล้ว

พริบตานั้น เชียวตอถึงกับคิดถามฟ้า คิดถามจันทรา...สวรรค์เมื่อไม่ยอมให้นางหนีรอดจากปากเสือ ไฉนจุดประกายความหวังของนางขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า จากนั้นคล้ายแมวจับมุสิกแล้วปลดปล่อย สุดท้ายยังคงต้องตายอย่างทารุณ

เชียวตอคิดถามจันทรา ไม่ได้ถามแนฮ้วย

ทั้งนี้เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา เป็นนางช่วยเหลือแนฮ้วย มิใช่แนฮ้วยช่วยเหลือนาง นางชาชินกับความคิดที่ช่วยเหลือแนฮ้วยไม่ได้และผู้อื่นก็ช่วยเหลือนางไม่ได้แล้ว

บุคคลที่เข้มแข็งผู้หนึ่ง ขอเพียงสูญเสียสุขภาพพลานามัย ได้แต่กลับกลายเป็นตัวหนอนที่น่าเวทนา แนฮ้วยที่เพิ่งเข้าสู่ยุทธจักร ก็ไม่มีข้อยกเว้น

แต่คราครั้งนี้มีข้อยกเว้น

หากบอกว่าที่แล้วมาเป็นหนทางเป็น ถัดจากนั้นเป็นความตาย กลับกลายเป็นไม่เป็นไม่ตาย พอถึงตอนนี้พลันพลิกผันครั้งใหญ่ กลายเป็นดิ้นรนในห้วงความตายจวบกระทั่งฟื้นคืนชีวิตจากความตาย

ตลอดทั้งร่างของแม่ทัพกุหลาบหนูฝังเต็มไปด้วยเศษกระจกและขี้นส่วนกระบี่

หมายความว่าขอเพียงมันขยับตัว ปากแผลทั่วร่างจะปวดแปลบโดยพร้อมเพรียง

แต่มันยังดุร้ายดุจเดิม

ชั่วร้ายดุจเดิม

มันรับบาดเจ็บสาหัสปานนั้น ยังชั่วร้ายปานนั้น ดูไปยังมีสภาพลี้ลับกว่าต้นไม้แห้งเหี่ยวที่ปักคากับปากบ่อใต้แสงจันทร์เยียบเย็นต้นนั้นอีก

มันสยบเชี่ยวตอไว้ ในขณะที่นางยืดคอเข้าหาคมดาบ ครั้งนี้มันไม่ได้ปิดสกัดจุดนางเอาไว้เพียงบีบคอนางราวกับคว้าจับแมวตัวหนึ่ง

อาการบาดเจ็บของมัน ทำให้สันดานสัตว์ป่าของมันกำเริบขึ้น กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะให้ท่านลิ้มชิมรสชาติของบุรุษ”

มันหัวร่อเสียงแหลมเล็กออกมา อาการเจ็บปวดบนร่างกายทำให้ใบหน้าของมันกระดุกบิดเบี้ยว ปากยังกล่าวว่า

"รสชาติของข้าพเจ้า"

มันจ่อร่างท่อนล่างกับกลางหลังของนาง ทำให้เชี่ยวดอต้องกรีดร้องออกมา

เสียงกรีดร้องที่สูญเสียการควบคุมบังคับเป็นความแตกดื่นสนลานยิ่งกว่าการแตกดื่นลนลานชนิดหนึ่ง

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ จันทราในสายตานางแยกออกเป็นสามสิบเจ็ดส่วน ห้วงสมองคล้ายมีผีเสื้อสีเทาสิบหกตัวร่วงหล่นลงมา ปิดคลุมห้วงดวงใจไว้ ประสาทความรู้สึกทุกส่วน ล้วนบังเกิดความอับอายอัปยศ ความรู้สึกนี้คล้ายกับปรากฏสุราที่อุ่นจนร้อนลวกป้านหนึ่งไหลหลั่งลงสู่ลำคอนางแหลมคมราวกับเดือนเสี้ยวเกี่ยวท้องฟ้าราตรีทะลุเป็นรูก้ปาน

แม่ทัพกุหลาบหนูก็ถูกเสียงกรีดร้องที่ดังอย่างกะทันหันนี้ สร้างความแตกดื่นจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ จากนั้นมันหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"อย่าได้เข้าใจว่าท่านส่งเสียงร้อง ข้าพเจ้าจะปล่อยปละละเว้นท่าน ท่านแสร้งเป็นเสียสติไปเถอะ เราจังซุนท้งคิดข่มขืนท่าน ต่อให้ฟ้าดินแยกแตกสลาย ก็ไม่อาจยับยังได้ ท่านยิ่งเจ็บปวด ข้าพเจ้ายิ่งยินดี"

เพิ่งขาดคำ ในเสียงร้องแหลมเล็กพลันบังเกิดเสียงคำรามด้วยพ้โรธดังขึ้น

เสียงร้องคำรามคล้ายอสนีฟ้าทั้งสิบหมื่นร้องคำรณโดยพร้อม-เพรียง แทบกลบบดบังเสียงกรีดร้องของเชี่ยวดอไป

แม้แต่แม่ทัพกุหลาบหนูก็ตะลึงลานกับที่ ยามกะทันหันมันจำแนกไม่ออกว่า เสียงร้องคำรามนี้มาจากที่ใด

จวบกระทั่งมันเห็นคนผู้นั้น

คนที่ข้างบ่อนั้น

คนที่ถูกมันจับโยนออกจากห้อง ทิ้งอยู่ข้างบ่อนั้น!

เป็นแนฮ้วย

แนฮ้วยผุดลุกขึ้นยืนราวปาฏิหาริย์

แนฮ้วยกู่ร้องด้วยพิโรธ พิโรธดาลเดือดจนตลอดทั้งร่างแทบปรากฏเปลวไฟพวยพุ่งออกมา

ซุ่มเสียงของเขาคล้ายสัตว์ร้าย

ประกายตาของเขาคล้ายเป็นคบไฟ

ความเคลื่อนไหวของเขาคล้ายคลุ้มคลั่ง

เมฆคล้อยอย่างเร่งร้อน

แสงจันทร์เยียบเย็นลง

แนฮ้วยหมุนตัวไปโอบต้นไม้ใหญ่ที่ถูกปักค้างที่ปากบ่อ

เขาถอนต้นไม้ขึ้นมา กวัดแกว่งร่ายรำ

ยามนี้ต้นไม้ใหญ่ต้นนั้นกลับกลายเป็นกระบี่ของเขาเมื่อเขาใช้ออก คล้ายเหินมาจากด่านเอี๋ยงกวน ข้ามทะเลสาบท่งเท้งโอ้ว ขึ้นเขาไท้ฮั้วซัว จากกัวะชังซัวถึงเตียมชัง มาดรว่าแม่น้ำแยงซีเกียงกว้างไพศาล แม่น้ำฮวงโหสุดเชี่ยวกราก ล้วนไม่อาจสกัดยับยั้งได้

แนฮ้วยใช้ต้นไม้ใหญ่จูโจมใส่แม่ทัพกุหลาบหนู

สวรรค์ เด็กน้อยนี้ไฉนเคลื่อนไหวได้ฯ

เด็กแซ่แนมิใช่ถูกพิษเลือดดำ ทั้งถูกพิษธาตุเกล็ดแดงหรอกหรือ?
เด็กแซ่แนไฉนกลับกลายเป็นไม่มีเรื่องราวใด?
พลังฝีมือของเด็กแซ่แน ดูไปยังรุดหน้ากว่าที่แล้วมา? เด็กแซ่แน
ฟุบชีวิดฟื้นคืนมาได้อย่างไร?

แม่ทัพกุหลาบหนูขบคิดไม่เข้าใจ
ดังนั้นมันหวาดกลัว
...ผู้คนมักหวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อเรื่องราวที่พวกมันไม่เข้าใจ
อย่าว่าแต่ผู้ที่มันเผชิญหน้า ยังเป็นยอดฝีมือที่ใช้ด้นไม้ต่างกระบี่
ทั้งยังเคยโค่นมันพ่ายแพ้ดิดต่อกันผู้หนึ่ง
ปฏิกิริยาประการแรกของมัน เป็นปฏิกิริยาที่มันถนัดจัดเจนที่สุด
มันผลักไสเชี่ยวดอออกไป
แต่คราครั้งนี้มันไม่อาจสมมาดปรารถนาได้
ทั้งนี้เพราะอุนเอียะอั้งที่ถูกมันเชือดชักนำ พลันดีดกายปราดขึ้น
รับร่างเชี่ยวดอไว้ เกลือกกลิ้งร่างไปด้านข้าง
แม่ทัพกุหลาบหนูรีบไล่ดิดตาม แต่ด้นไม้กระบี่ด้นนั้นพัวพันเอาไว้
ยามนนอุนเอียะองกรอกคาพูดทขางหูเชยวดอ ซงกาลงกรดรอง
อยู่ว่า

"เชี่ยวดอ ท่านไม่อาจเสียสติ ท่านในดอนนี้หากระงับสติไม่ได้ บุรุษหนุ่มนี้จะเสียสมาธิฆ่าโจรโฉดนี้ไม่ได้ ซึ่งความจริงมันได้รับการช่วยเหลือจากปลาพิโรธ ปลาช่วยเหลือ ปลาวุ่นวาย กับ ปลาบาดเจ็บ พิษร้ายเริ่มถดถอย แต่ยามกะทันหันยังไม่สามารถปรับดัวได้ มันแช่ร่าง

ในสระน้ำนม พอดีแปรสภาพพิษของเลือดดำกับธาตุเกล็ดแดงเป็นพลังฝีมือของมัน เราฉาบพิษหลายชนิดนี้อยู่บนประตูหน้าต่าง คำนวณแน่ว่าโจรโฉดนั้นจะโยนร่างมันออกมา พอดีเป็นการใช้พิษจู่โจมพิษ สลายพิษของบุรุษหนุ่มนี้แปลงเป็นพลังฝีมือแทน มิหนำซ้ำสามารถดูดซึมและใช้ออกได้ในบัดดล น่าเสียดายที่พิษจะอย่างไรเป็นพิษ มาดร่วาสะกดข่มหักล้างกัน กลายเป็นกำลังภายใน แต่จะทำให้นิสัยใจคอของมันเปลี่ยนเป็นดุร้ายกว่าเดิม...”

จากนั้นมันกล่าวกับนางว่า

“เชี่ยวดอ เราบ่งบอกเรื่องเหล่านี้ต่อเจ้า เพราะไม่ต้องการให้ท่านเสียสติ ท่านดูบุรุษหนุ่มผู้นี้ทนทานผ่านพ้นไปแล้ว ท่านก็ต้องทนทานผ่านไป สิ่งที่คนผู้หนึ่งไม่ควรกระทำที่สุดคือทำลายตัวเอง ปล่อยให้ตัวเองเสียสติ ปล่อยให้ตัวเองตกตาย เท่ากับเป็นการละทิ้งตัวเอง ต่อให้อยู่ในจุดอับ ก็สมควรมีความกล้าหาญสู่ความตาย ต่อสู้เพื่อความอยู่รอด ไม่คล้ายกับเรา...”

เชี่ยวดอชะงักเสียงกรีดร้อง ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา โอบกอดอุนเอียะอั้งไว้ ร่ำร้องว่า

“ท่านไม่อาจตาย ท่านไม่อาจตาย...”

อุนเอียะอั้งยื่นมือลูบคลำผมนุ่มสลวยของนาง ยิ้มอย่างอ่อนโยนกล่าวว่า

“เราไหนเลยตายได้? เราจึงไม่ตาย...”

กล่าวพลางหลับตาลง คล้ายครุ่นคิดอันใด คล้ายกับตายแล้ว...

คนสมควรมีความกล้าหาญสู่ความตาย ต่อสู้เพื่อความอยู่รอด

เชี่ยวดอที่ดกอยู่ในห้วงความเศร้าโศก ยังจดจำคำพูดนี้ได้

ผู้ที่มีชีวิตรอดจากห้วงความตายกลายเป็นโอ่อ่าอาจหาญคือแนฮ้วย

ไม่มีผู้ใดขัดขวางแนฮ้วยกระทำเรื่องนี้ได้

เรื่องการฆ่าคน

ฆ่าคนที่ไม่อาจนับเป็นคนผู้หนึ่ง

...เหตุใดคนผู้หนึ่งต้องหยามหยันอีกคนหนึ่งถึงขั้นนี้? ทวิบาทจัตุบาทเพราะความหิวโหย ค่อยทำร้ายสัตว์ประเภทอื่น ไม่คล้ายกับผู้คนที่ทำร้ายเผ่าพันธุ์เดียวกัน เพียงเพื่อความสุขสมใจเท่านั้น

...ในยุทธจักรเกิดการต่อสู้ช่วงชิง ยากหลีกเลี่ยงจากความตาย แต่ก็มีคนใช้ฝีมือที่ต่ำช้า ดำเนินการฆ่าล้างผลาญ ลอบทำร้าย ข่มเหงรังแกคนที่ดีงาม เที่ยงธรรมและน่ารัก เหยียบย่ำจนแทบกลับกลายเป็นเลือดเนื้ออันเละเทะ คนไหนเลยกระทำเรื่องเช่นนี้ได้?

แนฮ้วยเพราะเห็นสภาพเหตุการณ์เช่นนี้ กระตุ้นให้บังเกิดอารมณ์เช่นสัตว์ป่าอีกชนิดหนึ่งขึ้น

ต้องฆ่าแม่ทัพกุหลาบหนูให้จงได้!

ภายภาคหน้าเขาพอเผชิญศัตรูที่เห็นว่าสมควรฆ่า ก็ลงมือโดยไม่ไว้ไมตรี

ค่ำคืนนี้ทำให้นิสัยใจคอของเขาแปรเปลี่ยนไป

โดยเฉพาะดอนที่เขาได้แต่เบิกตาดูสตรีที่เขานิยมยกย่องถูกหยามย่ำยี โดยที่ไม่อาจช่วยเหลือได้

แต่แนฮ้วยหาทราบไม่ว่า นอกจากสภาพที่พบเห็นสร้างความกระทบกระเทือนแก่จิตใจของเขาอย่างใหญ่หลวงแล้ว ยังมีหนอน-รวมธาตุที่ขจัดพิษภายในกายของเขา แปรสภาพเป็นกำลังภายในอันกล้าแข็งรุนแรงชนิดหนึ่ง พลอยเปลี่ยนนิสัยใจคอของเขาไปโดยไม่รู้ตัว

ยามนี้พละกำลังของเขากลับคืนมาแล้ว

นี่คล้ายเป็นมังกรตัวหนึ่ง ชำแรกเข้ามาภายในร่างของเขา

มังกรแห่งการทำลายล้างตัวหนึ่ง กำลังเปล่งอานุภาพของการกวาดล้างทำลาย บดขยี้ศัตรูของเขา...แม่ทัพกุหลาบหนูจังชุนท้ง

ต้นไม้แห้งเหี่ยวกลายเป็นกระบี่ของแนฮ้วย

นี่สมควรนับเป็นกระบี่มหึมาที่สุดในโลกแล้ว

“กระบี่” แทงใส่แม่ทัพกุหลาบหนู

แม่ทัพกุหลาบหนูถอยปราดไป

แนฮ้วยไล่ติดตาม

ล่าถอย...

ติดตาม...

เสียงโครมครามหนึ่ง แผ่นหลังของแม่ทัพกุหลาบหนูชนกับผนังกำแพงของห้องน้ำนม

กำแพงเป็นกำแพงที่ไม่ล้มทลาย

การล่าถอยปราศจากหนทางถอยอีก

การติดตามไม่ด้องติดตามอีก

กระบี่ติดตามบรรลุถึงแล้ว

แม่ทัพกุหลาบหนูวกดาบฟันขาม้า ใช้เคล็ดวิชาเชือดชักนำ ฟันไส่กระบี่ดันไม้

กระบี่ต้นไม้ถูกฟันหักกลาง

ในมือแนฮ้วยยังมีต้นไม้ครึ่งต้น

ต้นไม้ครึ่งต้นเท่ากับเป็นกระบี่หักของเขา

กระบี่หักของแนฮ้วยยังเหนือกว่ากระบี่ที่สมบูรณ์อีก

สภาวะกระบี่ของ “กระบี่หัก” ไม่สิ้นสุด กลับทวีความรุนแรงกว่าเดิม

กระบี่กระทบกับทรวงอกแม่ทัพกุหลาบหนูแล้ว

นี่จะอย่างไรเป็นลำต้นไม้ หาได้มีปลายแหลมคมเช่นกระบี่ไม่

แต่ก็เพียงพอให้รับไว้แล้ว

เพียงพอให้แม่ทัพกุหลาบหนูรับไว้แล้ว

มันถูกต้นไม้ครึ่งต้นนั้นแทง ฟัน ฟาด หวด ทุบ กวาด อย่างน้อยสิบหกครั้ง

ไม่ว่ามันหลบหนีถึงที่ใด ต้นไม้ล้วนไล่ติดตามมันโดยกระชั้นชิด

ต้นไม้อย่ กระบี่อย่ แนฮ้วยอย่

ตอนแรกแม่ทัพกุหลาบหนูยังคิดหลบหนี ยังต่อสู้ดิ้นรน หลังจากนั้นกลายเป็นอับจนสิ้นหนทาง

ต้นไม้นั้นคล้ายทูตมรณะอันดุร้าย หวดกระหน่ำใส่มันครั้งแล้วครั้งเล่า คล้ายกับคิดหวดจนมันขวัญวิญญาณกระเจิดกระเจิง ร่างกายส่งขารถูกทำลายล้างสิ้นค่อยยินยอมเลิกรา

มันร้องร่ำครร่ำครวญ

มันวิงวอนขอความกรุณา

มันหลั่งโลหิตชุ่มโชกโชมกาย

ขนร่างมันความจริงฝังไว้ด้วยเศษกระจกและชิ้นส่วนกระบี่จำนวนมาก ต้นไม้นั้นพอหวดใส่มันคราหนึ่ง เท่ากับฝังเศษชิ้นส่วนอันแหลมคมจมลึกไปในร่างกายเลือดเนื้อมากกว่าเดิม สร้างความเจ็บปวดจับจิตจับใจถึงกับจับไขกระดูก

มันพุ่งโฉบขึ้นกลางอากาศ เกลือกลิ้งร่างตามพื้นดิน แต่ต้นไม้นั้นคล้ายมารร้ายที่ถือการทารุณกรรมเป็นความสุขใจ ฟาดหวดใส่มันตลอดเวลา ไม่หยุดชะงักแม้แต่น้อย

โลหิต...

โลหิต...

โลหิตกระเช็นช่าน มีสภาพคล้ายกับตอนที่มันเชือดดาบใส่อุนเอียะอั้ง

มันแผดร้อง ดิ้นรน ไม่นานก็ถูกโลหิตชะโลมไปทั่วร่าง เนื่องด้วยตลอดทั้งร่างมันปักเต็มไปด้วยเศษชิ้นส่วนอันแหลมคม ขณะที่เกลือก-กลิ้งคร่ำครวญอยู่บนพื้น ดูไปคล้ายตะขาบสีสันสดใสตัวหนึ่ง

แต่แนฮ้วยไม่ไว้ไมตรีแม้แต่น้อย ยังคงฟาดหวดลง

....ยังคงยึดถือ “มัน” เป็นตะขาบตัวหนึ่งเถอะ ด้องกำจัดตัวหนอนแห่งเภทภัยตัวนี้ให้จงได้

แนฮ้วยถึงกับไม่ยอมหยุดยั้งชะงักมือเพื่อหันกายไปหยิบฉวยกระบี่

แนฮ้วยกริ่งเกรงว่า ตอนที่หยิบฉวยกระบี่จะฟาดหวดน้อยไป

ขณะหนึ่ง เปิดโอกาสให้คนที่เลวชาติกว่าเดียรัจฉานนี้

แนส้วยถึงกับจงใจไม่ใช้อย่างสุดกำลัง

หากฟาดหวดอย่างสุดกำลัง เพียงลงมืออีกครั้งสองครั้งก็จะฟาดคนตายคามือ

แนฮ้วยไม่ต้องการให้ “เจ้าผู้นี้” ตกตายง่ายดายเกินไป

ความรู้สึกของแนฮ้วยเช่นนี้ทำให้เขากลับกลายเป็นแนฮ้วย(เลือดเย็น) ที่แท้จริง

มาดรว่าเขายังเยาว์วัยก็ตาม

บุรุษหนุ่มอายุเยาว์สมควรมีโลหิตอุ่นระอุ คนที่โลหิตอุ่นระอุผู้หนึ่งกลายเป็นเลือดเย็น เพราะหัวใจของเขาเย็นเฉียบแล้ว

...ที่แท้เป็นผู้ใดทำให้หัวใจของเขาเย็นเฉียบลง?

ยามนั้นแม่ทัพกุหลาบหนูที่ดิ้นรนมีชีวิตรอด ร่ำร้องขอความกรุณาไม่มีความสามารถเข่นฆ่าทำร้ายผู้อื่นแต่ยังมีความสามารถฆ่าตัวเอง

แต่มันยังคิดมีชีวิตสืบไป

มันคิดกระเสือกกระสนคงอยู่

มันไม่คิดตาย

มันไม่ต้องการตาย

มันไม่มีความกล้าหาญสู่ความตาย

ไม่มีความกล้าหาญสู่ความตาย เป็นเพราะยังอาลัยอาวรณ์ต่อชีวิต

.....

ยามนั้นพลันได้ยินเสียงกรีดร้องแหลมเล็กคราหนึ่ง

แนฮ้วยที่กำลังหวดจู่โจมศัตรูราวคลุ้มคลั่ง พอได้ยินเสียงกรีดร้องครานี้ยังเข้าใจว่าเป็นเชียวดอร่ำร้องอีก

ดังนั้นเขาหวดกระหน่ำด้วยความรุนแรงกว่าเดิม

จากนั้นเขาคลับคล้ายคลับคลาว่า นั่นมิใช่ซุ่มเสียงของเชียวดอ

เขาไม่หยุดยั้งชะงักมือ แด่ก็เบือนหน้าไป

เขาพบเห็นใบหน้าที่งามสดใสใบหนึ่ง

เขาไม่มีวันลืมเลือนได้ ใบหน้าที่งามซึ้งใต้แสงจันทร์เยียบเย็นนั้น เปียมแววเศร้าสลด ลนลาน พลุ่งพล่าน ปวดร้าว วิงวอน และขอร้องร้องว่า

“กอกอ” (พี่ชาย)

เจ้าของใบหน้าที่สวยซึ้งร้องเรียกออกมา

“ท่านไฉนลงมือด่อกอกอข้าพเจ้าเช่นนี้”

แม่ทัพกุหลาบหนูพอได้ยินเสียงร้องเรียกนั้นถึงกับลืมขัดขืนดิ้นรน กลับบังเกิดพละกำลังขุมหนึ่ง ยกมือหนีบรั้งลำด้นไม้เอาไว้ ไม่สนใจอาการเจ็บปวดของเศษชิ้นส่วนที่ฝังลึกเข้ามาในชอกแขน รวบรวมเรี่ยวแรงร้องว่า

“อ้ายฮี้ รีบหนี...”

ผู้มาเป็นม่วยจื้อ (น้องสาว) ของมัน...อ้ายฮี้โกวเนี้ย

ที่ข้างกายอ้ายฮี้โกวเนี้ยมีชายฉกรรจ์ไว้เคราครึ้มผู้หนึ่ง

ในมือมันถือขวานใหญ่ด้ามยาวเล่มหนึ่ง

มันพอเห็นสภาพเช่นนั้นก็ส่งเสียงร้องออกมา ควงขวานใหญ่โถมทะลวงเข้ามา

โถมใส่แนฮ้วย

ขณะที่มันโถมทะลวงเข้ามาอดส่งเสียงโห่ร้องฆ่าฟันมิได้ มิหนำซ้ำมิอาจไม่ร่ำร้องดังๆ

ทั้งนี้เพราะมันหวาดกลัว

มันหวาดกลัวแนฮ้วย

มันเคยเป็นขุนพลพ่ายแพ้ได้เงื้อมมือของแนฮ้วยมา

มันเคยถูกสยบอยู่ใต้คมกระบี่ของแนฮ้วย

แนฮ้วยจดจำมันออก

มันคือแม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะมาปู่ได้

แม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะควงขวานถาโถมเข้ามา กลับสะดุดล้มลงคราหนึ่ง

สะดุดล้มลงที่ข้างกายเชี่ยวดอ

จากนั้นมันคืบคลานลุกขึ้น

มันไม่ได้ลงมือต่อเชี่ยวดอ

มันคล้ายไม่ทราบว่ามันสามารถคร่ากุมเชี่ยวดอใช้ข่มขู่ต่อแนฮ้วย มันเห็นเชี่ยวดอสวมเสื้อผ้าหละหลวมรุ่มร่ามของบุรุษ ยังเข้าใจว่าเป็นฝีมือของแนฮ้วย

มันยังคงร่ำร้องดังๆโถมใส่แนฮ้วย

เสียงร้องดังๆสามารถเสริมอานุภาพ

กระบี่ด้นไม้ของแนฮ้วยถูกแม่ทัพกุหลาบหนูหนีบรั้งไว้ ยาม

กะทันหันถอนดั๋งกลับมาไม่ได้

แม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะโถมถึงเบื้องหน้าแนฮ้วยแล้ว

มันคิดช่วยเหลือแม่ทัพกุหลาบหนู

แม่ทัพกุหลาบหนูเป็นพวกพ้องของมัน

มันย่อมไม่ทราบว่า ก่อนหน้านี้ไม่นาน พวกพ้องของมันผู้นี้ยังประหารฆ่าพวกเดียวกัน

แนฮ้วยไม่ทันอธิบาย

ที่แล้วมาเขาไม่อธิบาย

เขามิใช่คนที่ชมชอบอธิบาย และถนัดในการอธิบาย

ขณะที่ขวานใหญ่เล่มนั้นใกล้ฟันถูกเขา แนฮ้วยพลันหมุนตัวไปแทงออก “กระบี่” หนึ่ง

เขาใช้ฝ่ามือแทนกระบี่

เป็นเจี้ยเกี่ยม (หัตถ์กระบี่)

กระบี่แทงถูกหน้าผากของแม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะ

แม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะคล้ายต้องมนต์สะกด ยืนตัวแข็งที่อกับที่ จากนั้นล้มครืนลงดุจต้นไม้ใหญ่ที่ถูกโค่นล้ม สิ้นสติไป

แนฮ้วยลงมือด้วยความหนักหน่วง แต่ไม่ลงมือสังหาร....

พริบตาที่แนฮ้วยแบ่งแยกสมาธิไปจัดการกับแม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะ แม่ทัพกุหลาบหนูพลันละทิ้งลำต้นไม้ สะอึกกายโถมใส่เขี่ยวตอ

....มีแต่คร่ากุมเชียวดอไว้ ค่อยข่มขู่แนฮ้วยได้

คราครั้งนี้แม่ทัพกุหลาบหนูมิเพียงใช้กลอุบายเดิม มิหนำซ้ำยังแน๊ดในการใช้ออก

แต่มันหาทราบไม่ว่า เชียวดอกำลังรอคอยมัน

ในมือเชียวดอถือเศษเคลือบที่แตกสลายชิ้นหนึ่ง

เศษเคลือบชิ้นนี้มีขนาดเท่าฝ่ามือ รอยแตกคมกริบ ทั้งยังปลายแหลม

แม่ทัพกุหลาบหนูพอยื่นมือคว้าจับนาง นางก็เสือกส่งเศษเคลือบชิ้นนั้นใส่ท้องน้อยมัน

แม่ทัพกุหลาบหนูส่งเสียงดังอืมม์คำหนึ่ง สองตาเบิกค้าง แดงจนคล้ายกับจะปรากฏโลหิตหยดหยาด

แต่มันไม่ได้คลายมือออก ยังคงคว้าจับเชียวดอเอาไว้

แนฮ้วยเห็นเช่นนั้น ก็ไม่พุ่งปราดเข้าหาเชียวดอในบัดดล กลับไถมใส่อ้ายฮี้

นี่เป็นวิธียืมหอกสนองคืนผู้ใช้

อ้ายฮี้เห็นแม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะถูกโค่นล้มลง กลับไม่เข้าใจว่าหอกของตัวเองไฉนคว้าจับเชียวดอไว้ พริบตาที่ตะลึงลานเห็นหอกถูกเชียวดอแทงใส่ แนฮ้วยก็วิ่งดะบึงเข้าหานาง

นางไม่สามารถทำความเข้าใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้

แนฮ้วยคิดสยบอ้ายฮี้ไว้

อ้ายฮี้ลงมือดีโต้ สตรีนางนี้ก็มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง

แนฮ้วยไม่สนใจแล้ว

เขาไม่มีหนทางถอยอีก
นี่เป็นการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด
ต่อสู้เพื่อชีวิตของเชี่ยวดอ
หมัดของแนฮ้วยต่อยใส่ท้องน้อยอ้ายฮี้ ขณะที่อ้ายฮี้ส่งเสียงดัง
อืมม์ อ่อนระทวยล้มลง เขาก็สยบนางเอาไว้
ขณะเดียวกัน แม่ทัพกุหลาบหนูก็สยบเชี่ยวดอไว้โดยสิ้นเชิง
แม่ทัพกุหลาบหนูก็ต่อสู้เพื่อความอยู่รอด
ต่อสู้อาบเลือดเพื่อความอยู่รอดของตัวเอง

แม่ทัพกุหลาบหนูถามว่า
“ท่านปลดปล่อยนาง”
แนฮ้วยตวาดว่า
“ท่านปลดปล่อยนางก่อน”
“นี่ไม่เกี่ยวข้องกับนาง ปลดปล่อยม่วยม่วยเรา”
“ท่านหยามย่ำยีนางยังไม่เพียงพอหรือ ปลดปล่อยนางก่อน
แล้วค่อยว่ากล่าว”
“ท่านเชื่อหรือไม่ว่า ข้าพเจ้าจะฆ่านาง?”
“ท่านฆ่านาง ข้าพเจ้าจะฆ่าม่วยม่วยท่าน”
สำหรับกับบุคคลเช่นแม่ทัพกุหลาบหนู ได้แต่ใช้วิธีเช่นนี้
มาตรว่า วิธีเช่นนี้เป็นสิ่งที่แนฮ้วยไม่ต้องการและไม่ลดตัวกระท
มาก่อน

แม่ทัพกุหลาบหนูตาแดงฉาน ใบหน้าแดงก่ำ ร่างกายแดงเลือดคุมตัวเชี่ยวตอคุกคามไปเบื้องหน้า

มันคิดช่วยเหลือม่วยจื้อของมัน

มันรักม่วยจื้อของมัน

แนฮ้วยกำลังรอคอยให้มันเข้ามา

อ้ายฮี้ร้องเรียกว่า

“กอกอ อย่าได้เข้ามา ท่านหลบหนีไปก่อน...”

ไม่ทันขาดคำ บุรุษทั้งสองก็เริ่มประมือกัน

แนฮ้วยใช้มือซ้ายโอบรั้งอ้ายฮี้ไว้

แม่ทัพกุลาบหนูใช้มือขวาบีบเค้นเชี่ยวตอ

ทั้งสองประมือกันอย่างเร่งร้อน บางครั้งจู่โจมใส่ฝ่ายตรงข้าม บางคราชิงจู่โจมใส่คนในเงื้อมมือฝ่ายตรงข้าม เมื่อถึงตอนท้าย ทั้งสองแยกย้ายจู่โจมใส่คนที่อีกฝ่ายหนึ่งห่วงใยกังวล เป็นเหตุให้ทั้งสองวุ่นวายกับการช่วยเหลือ จนลืมจู่โจมใส่กันและกัน

นี่เปรียบกับการจู่โจมใส่กันและกัน ยังหวาดเสียวอันตรายกว่าอีก

ไม่ว่าประสบเหตุเปลี่ยนแปลงอย่างไร เชี่ยวตอล้วนขบริมฝีปากแนบแน่น ไม่ส่งเสียงร้องออกมา

นางถูกหยามย่ำยีมาแล้ว

นางจดจำคำพูดของอุนเอียะอั้งไว้

แต่อ้ายฮี้เพิ่งประสบเหตุเปลี่ยนแปลง อดหลั่งน้ำตามิได้ อดหวาดกลัวมิได้ อดกรีดร้องออกมามิได้

เศษเคลือบที่คล้ายคมมีดของเชี่ยวตอ ยังค้างอยู่ที่ท้องน้อย แม่ทัพกุหลาบหนู

เชี่ยวตอแม้ถูกสยบไว้ แต่ยังไม่ยอมละทิ้ง “มีดเคลือบ”

นางกำลังใช้พลังข้อมือ

นางใช้กำลังจนข้อนิ้วทั้งห้ากลับกลายเป็นชีดขาว

ขาวราวแสงจันทร์อันเยียบเย็น

แสงจันทร์เยียบเย็นดุจบุปผาหอม

.....

“ศัตรูของเราเป็นรัตติกาลทั้งผืน มิใช่ความมืดเพียงจุดเดียว”

นี่เป็นแนวความคิดที่แนฮ้วยตั้งใจจัดการกับอิทธิพลชั่วร้าย

แต่ตอนนี้เขากลับทำร้ายผู้คนทั่วทั้งเมือง รวมทั้งผู้มีพระคุณ และสตรีที่เขานิยมเลื่อมใส ทำให้นิสัยของเขาแปรเปลี่ยนไป กระทำเรื่องราวที่ไม่ลดตัวกระทำมาก่อน

...ใช้ความรักของฝ่ายตรงข้าม แลกกับความรักของตัวเอง

...ใช้การทำร้ายสิ่งอันเป็นที่รักของศัตรู เป็นการทำร้ายจิตใจของศัตรู

...สำหรับกับคนชั่วร้ายที่ใช้กำลังป่าเถื่อนไม่สมควรถกเหตุผลด้วย มีเหตุผลกลับไม่อาจบอกกล่าวกระจ่างชัด ยังคงใช้ความร้ายกาจสยบความร้ายกาจ สยบไว้แล้วค่อยว่ากล่าว

แม่ทัพกุหลาบหนูความจริงกระทำเรื่องเช่นนี้จนชาชิน มีความถนัดจัดเจน และชำชองชำนาญกว่า

แต่อาการบาดเจ็บที่แม่ทัพกุหลาบหนูได้รับ โลหิตที่มันไหลหลั่งสุดที่ผู้คนทั่วไปจะทนทานรับได้ กระทั่งชนชั้นยอดฝีมือก็ไม่อาจทนทานรับได้

หากมิใช่คิดช่วยเหลืออ้ายฮี้แม่ทัพกุหลาบหนูคงล้มลงแต่แรกแล้ว

มันหวาดกลัว

มันเป็นคนต่ำช้า

ดังนั้นมันใช้จิตใจคนต่ำช้าวัดคำนวณเหตุผลเรื่องราว

มันกริ่งเกรงว่าแนฮ้วยจะใช้วิธีการที่มันจัดการกับเชี่ยวดอจัดการต่อม่วยจื้อของมัน

ดังนั้นมันพยายามช่วยเหลืออ้ายฮี้อย่างสุดกำลัง

ช่วยเหลือจนถึงลมหายใจเฮือกสุดท้าย

เมื่อเป็นเช่นนี้ บุรุษทั้งสองล้วนมีข้อกริ่งเกรง

บุรุษทั้งสองล้วนคิดขว้างมุสิกเกรงภาชนะเสียหาย

แต่แนฮ้วยรับบาดเจ็บไม่สาหัสปานนั้น

แนฮ้วยก็ไม่มีสภาพอันอเนจอนาถเช่นแม่ทัพกุหลาบหนูในดอนนี้

มีดเคลือบของเชี่ยวดอ ยังคงเชือดชักนำทำทองน้อยของมันดุจเดียวกับเพลงดาบเชือดชักนำของมัน

เสียงทึบคราหนึ่ง ฝนโลหิตสาดกระจาย

เพราะการดิ้นรนของแม่ทัพกุหลาบหนู ทำให้มีดเคลือบของเชี่ยวดอกรีดผ่านท้องน้อย ตัดเชือดไข่ดันของมัน แหวกใต้ท้องของมันร่วงหลุดลงมา

แม่ทัพกุหลาบหนูเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส แผดร้องโหยหวนออกมา

แนฮ้วยพลันผลักไสสตรีในมือใส่มัน

นี่เป็นวิธีการที่แม่ทัพกุหลาบหนูชมชอบใช้ออก

แม่ทัพกุหลาบหนูยามเจ็บปวดรวดร้าว ยังไม่ลืมรับร่างม่วยจื้อของมันไว้

อ้ายฮี้หลั่งน้ำตาเนืองนองหน้า แต่ถูกสยบจุดเอาไว้

ขณะเดียวกัน แนฮ้วยชิงตัวเชี่ยวตอกลับคืนไป

แม่ทัพกุหลาบหนูไม่ทันคลายจุดที่ถูกปิดสกัดให้แก่อ้ายฮี้

แนฮ้วยก็บรรลุถึงแล้ว

เขาหยิบฉวยกระบี่สิบสีสันเล่มหนึ่งมาถือไว้

แม่ทัพกุหลาบหนูพลันเลิกล้มการต่อสู้ขัดขืน คุกเข่าลงกับพื้นร้องร่ำครำครวญว่า

“ฆ่าข้าพเจ้าเถอะ จัดการข้าพเจ้าเถอะ ขอเพียงท่านปลดปล่อยม่วยจื้อข้าพเจ้า...”

แนฮ้วยใช้กระบี่ดุจพิรุณเร่งร้อน แทงปราดใส่มัน

โลหิตฉีดกระจายดุจสายฝน

ในพิรุณกระบี่ปรากฏพิรุณโลหิตฉีดพุ่ง

ในพิรุณโลหิตปรากฏพิรุณน้ำตาพรั่งพรู

ผู้ที่หลั่งน้ำตาคืออ้ายฮี้

นางไม่มีวันลืมเลือนสภาพอันสยดสยองนี้
เชียวตอก็ร่ำไห้แล้ว

สองไหล่ของนางสั่นสะท้าน ใช้ความอดกลั้นอย่างใหญ่หลวง ข่มเสียงร่ำไห้ไว้ พริบตาที่แม่ทัพกุหลาบหนูสิ้นใจตาย นางก็ตบคลายจุดให้แก่อ้ายฮี้

"ข้าพเจ้าแค้นพวกท่านชายโฉดหญิงแพศยาทั้งคู่"

อ้ายฮี้เห็นบุรุษสตรีคู่นี้กลับประหัตประหารกอกอที่นางเคารพรักมิหนำซ้ำยอมสละชีวิตปกป้องคุ้มครองนาง ต้องโถมเข้าไปโอบซากศพแม่ทัพกุหลาบหนูไว้ ใช้น้ำเสียงที่คับแค้นรันทดชนิดหนึ่งร้องว่า

"ข้าพเจ้าต้องล้างแค้น พวกท่านก็จัดการกับข้าพเจ้าเถอะ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าต้องล้างแค้นให้แก่กอกอข้าพเจ้าแน่นอน"

แนฮ้วยกับเชียวตอสบตากันวูบ

...ในสายตาของอ้ายฮี้ แม่ทัพกุหลาบหนูยังเป็นบุคคลที่นางเคารพยกย่อง มิหนำซ้ำเป็นผู้ถูกทำร้าย

เชียวตอรู้สึกเหนื่อยล้ายิ่ง

และอ่อนเปลี้ยยิ่ง

แนฮ้วยประคองนางไว้ทันท่วงที

ร่างของนางคล้ายงอกเงยอยู่บนร่างของเขาก็ปาน

ตอนที่ 11

สบรอยแผลหัวใจ

อาการบาดเจ็บทางจิตใจ มักไม่อาจหุเลาหายได้

ขาเป็นความอยู่รอดอย่างรุนแรงชนิดหนึ่ง คิดอยู่รอดได้แต่ใช้ความรุนแรง ความอยู่รอดอย่างรุนแรงไม่ง่ายดายหากไม่รุนแรง กระทั่งคิดอยู่รอดก็ทำไม่ได้

เขาเป็นใคร?

เขาคือแนฮ้วย

อย่างนั้นความรักของเขาเล่า? สายใยแห่งรักของเขาใช่รุนแรงดุจเดียวกันหรือไม่?

หลังจากฆ่าแม่ทัพกุหลาบหนูจงชุนทง ตลอดรายทางแนฮ้วยคล้ายไม่ได้มองดูเชี่ยวตอ แท้ที่จริงเขาเฝ้าสังเกตเชี่ยวตออยู่ทุกเมื่อ

เขากลัวเชี่ยวตอคิดสั้น

เขากลัวเชี่ยวตอหายสาบสูญ

เขากลัวเชี่ยวตอปลงไม่ตก

เขากลัวเชี่ยวตอ...

เขาไฉนต้องกลัวเชี่ยวตอเล่า?

เชี่ยวตอเพียงเป็นโกวเนี้ยน้อยที่งามสดใส เพริศพริ้งพราย นางหนึ่ง

แนฮ้วยแม้ดกอยู่ท่ามกลางกองกำลังทั้งกองทัพ ยอดฝีมือเฝ้าคุมเชิงโดยรอบ ยังปลิดชีวิตศัตรูโดยไม่หวาดหวั่น

อาจบางทีที่เขา “กลัว” เป็นความงามสดใสเพริศพริ้งพรายของนาง

แนฮ้วยเองก็ขบคิดไม่เข้าใจ

เรื่องที่ขบคิดไม่เข้าใจ เขาจะไม่ขบคิดอีก

เขาลอบสังเกตความเคลื่อนไหวของเชี่ยวตอสืบต่อ เชี่ยวตอกลับเฝ้าสังเกตดอกไม้

ดอกไม้ขาว

ตลอดรายทาง นับตั้งแต่ขึ้นเขาสี่ปั้งชัว จวบกระทั่งถึงข้างหนองน้ำริมบ่อของห้องน้ำนมที่ถูกหยาม จนถึงตอนนี้ซึ่งกำลังเดินทางกลับเมืองเล่าคื้อ ล้วนงอกเงยด้วยดอกไม้ขาว ซึ่งทั้งใหญ่ทั้งหอมทั้งสวยงาม กลีบดอกไม้ดูไปอ่อนช้อยปานนั้น แล่ะมีน้ำหนักปานนั้น ถึงกับกดจนก้านใบงอโค้งตกห้อยลง คล้ายกับเป็นแดงหยกที่ออกผลดกดื่นก็ปาน

ลักษณะท่าทางที่เชี่ยวตอชมดอกไม้ คล้ายกำลังส่องกระจก

บางครั้งนางยื่นมือลูบคลำตอกไม้ หัวร่อออกมาด้วยความยินดี

แต่แนฮ้วยรู้สึกว่ารอยยิ้มนั้นแฝงความหดหู่อยู่บ้าง

...สตรีที่งามเฉิดฉาย อยู่ในวัยสาวแรกแย้ม ถือกำเนิดจากชาดิ

ดระกูลสูงศักดิ์นางหนึ่ง ในรอยยิ้มหรรษาของนาง ไฉนแฝงความเศร้าหมองรันทดอยู่บ้าง?

ตลอดรายทาง คนทั้งสองยังนำพาเชี่ยวกุกมาด้วย เนื่องด้วยต้องดูแลเชี่ยวกุก จึงเดินทางเชื่องช้าเป็นพิเศษ

คนทั้งสองว่าจ้างรถม้าคันหนึ่ง โดยจ่ายด่างหูของเชี่ยวดอคู่หนึ่ง เมื่อเชี่ยวดอวางด่างหูลงบนใจกลางฝ่ามือของแนฮ้วย ให้แนฮ้วยนำไปขายเป็นเงินมาใช้จ่าย แนฮ้วยรู้สึกว่ากลิ่นหอมรวยรินนั้นดิดอยู่ที่ใจกลางฝ่ามือ เนิ่นนานยังไม่จางหาย

เชี่ยวกกอยในรถม้า

เชี่ยวดอดูแลดี่ดีของนางอยู่ในรถม้า

แนฮ้วยรับหน้าที่ขับรถ

เขาไม่กล้าขับเร็วเกินไป กริ่งเกรงรถม้ากระทบกระเทือน เป็นเหตุให้เชี่ยวกุกที่บาดเจ็บ ได้รับความกระทบกระทั่ง

เมื่อถึงจุดเปลี่ยนม้า แนฮ้วยก็หยุดยั้งลง ซื้อหาสิ่งของดื่มกิน บางครั้งเชี่ยวดอก็ลงมาพักผ่อน ชมดดอกไม้ขาวที่ข้างทาง

ทุกครั้งที่ก้าวย่างลงจากรถ นางคล้ายซูบผอมลงบ้าง ซีดขาวกว่าเดิมบ้าง คล้ายวิญญาณที่วนเวียนอยู่ในรถม้าอันมืดครึ้มดวงหนึ่ง

อย่างแช่มช้า แนฮ้วยจำแนกกลิ่นหอมของดอกไม้ขาวกับกลิ่นกายสาวบนร่างเชี่ยวดอไม่ออก

เชี่ยวกุกไม่ได้ถูกพิษ

แนฮ้วยถูกพิษ แต่พิษพอสลายคลาย เขากลับแปรพิษร้ายเป็นพลังฝีมือ กลับคืนสู่ความห้าวหาญดุดันของกาลก่อน ถึงกับบองอาจกว่าเดิม

แต่เชี่ยวกุกถูกพลังฝ่ามือทำร้าย

ถูกแม่ทัพกุหลาบหนูฟาดใส่อย่างหนักหน่วงคราหนึ่ง

ดอนนั้นแนฮ้วยไม่อาจขยับเคลื่อนไหว เชี่ยวดอคับขันร่อแร่ ไม่มีผู้ใดปลีกตัวไปรักษาเยียวยามันทันท่วงที

ดังนั้นเชี่ยวกุกรับบอบช้ำถึงอวัยวะภายใน ตลอดรายทางแม้ว่าอาการไม่เลวร้ายลง แต่เวลาส่วนใหญ่ล้วนสลบไสลไม่ได้สติ

หลังจากผ่านการรักษาพยาบาลจากแนฮ้วย และการดูแลเอาใจใส่จากเชี่ยวดอ ค่อยรักษาชีวิตของเชี่ยวกุกไว้ได้ แต่รูปการณ์ยังไม่น่าไว้วางใจ แนฮ้วยกับเชี่ยวดอคิดส่งมันกลับเมืองงุ่ยเชี้ย ด้วยอิทธิพลและขุมกำลังของยอดขุนพลสยองขวัญผู้เป็นบิดามัน มีความหวังรักษามันชุบชีวิตมันได้มากกว่า

แต่คนทั้งสองยังไม่ลืมเลือนเมืองเล่าคื้อ

ดอนที่พวกเขาจากมา เมืองเล่าคื้อยังถูกกองกำลังของยอด-ขุนพลสยองขวัญโอบล้อมไว้อย่างแน่นหนา

ภายหลังแม่ทัพกุหลาบหนูที่เป็นผู้บัญชาการศึกสามารถเดินทางขึ้นสู่ภูเขาสี่ปั้งชัว สกัดฆ่าฟันพวกเขา ชาวเมืองเล่าคื้อที่ผดุงคุณธรรมรักษาความชอบธรรมเหล่านั้นคงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนาแล้ว

คนทั้งสองทราบแน่แก่ใจ แต่ยังมีความหวังรำไร

ทั้งสองเดินทางกลับเมืองเล่าคื้อ ตลอดรายทางเชี่ยวกุกยังมีพิษไข้ขึ้นสูง หลังเหงื่อดุจห่าฝนสองแก้มแดงกล่ำ ชีพจรเต้นอ่อนล้า สลบ

เลอะเลือน แต่ก็สะดุ้งตื่นขึ้นเป็นครั้งคราว

ซึ่งความจริง ในเหตุการณ์ที่ห้องน้ำนม มันรับบาดเจ็บตั้งแต่แรก สลบไสลไม่ได้สติ ในผู้คนที่รอดชีวิตมา มันกลับเป็นคนรับความแตกตื่นน้อยที่สุด

มันไม่ล่วงรู้เรื่องราวที่เจ้เจ๊มันถูกหยามย่ำยี

ผู้ที่เห็นเชียวตอถูกหยามย่ำยีกับตา มีเพียงหนึ่งเดียว เป็นแนฮ้วย

แนฮ้วยไม่มีวันลืมเลือนเหตุการณ์ในคืนนั้น

...แสงจันทร์ในคืนนั้น

...กลิ่นบุปผาในคืนนั้น

...บาปชั่วร้ายในคืนนั้น

...เรือนร่างสตรีในคืนนั้น

น้ำเย็นถังแล้วถังเล่า ราดรดลงยังศีรษะ แนฮ้วยเปลือยกายอาบน้ำ ตามผิวกายยังมีไอร้อนระเหยออกมา

น้ำเย็นไม่อาจราดรดความรู้สึกที่ถูกอัดคีสุมทรวงของเขาได้

พวกเขาเข้าพักที่โรงเตี๊ยมเง่งซั่ง (รับส่ง) แนฮ้วยหลังจากส่งเชียวดอกับเชียวกุกเข้าพักยังห้องหมายเลขหก เข้าสู่ห้องอาบน้ำ ก็เป็นยามดึกดื่น เขาเปลื้องเสื้อผ้าออก ใช้น้ำเย็นราดรดร่าง

น้ำเย็นนี้คล้ายยังเย็นกว่ากลิ่นบุปผา ยะเยียบกว่าแสงจันทร์ เมื่อมองผ่านช่องถ่ายเทอากาศออกไป แสงจันทร์คล้ายคมดาบ กรีดใส่

เรือนร่างอันสะอาดบริสุทธิ์ของเขา

คืนนี้มีดาว ดวงดาวคล้ายช่องโหว่ของท้องนภา เขาหวนนึกถึงดาบฟันขาม้าที่จัดวางอยู่ข้างเท้าของเชี่ยวตอ ดาบขาวแวววาว เท้าราวกับหยก

ค่ำคืนนั้นแสงจันทร์คล้ายประกายดาบ ประกายดาบคล้ายแสงจันทร์ คนโฉดชั่วนั้นเปิดเผยร่างท่อนล่างอันชั่วร้าย แต่ยังไม่ได้ผ่านล่วงไปในร่างกายอันขาวสะอาดไร้ตำหนิของเชี่ยวตอ...

สภาพนั้นมักปรากฏขึ้นในห้วงสมอง แม้ทราบว่าไม่สมควรนึก แต่ก็สลัดไม่หลุด ขจัดไม่พ้น

แนฮ้วยได้แต่ใช้น้ำเย็นเป็นถัง ๆราดรดร่าง

น้ำราดรดรุนแรงเกินไป บางสายไหลเข้ามาทางเบ้าตา บางสายทะลวงเข้าทางรูหู

แนฮ้วยโยนกระบวยไม้ลงในที่กักเก็บน้ำ ยกมือปาดเช็ดใบหน้า เขาใช้กำลังถึงเพียงนั้น เป็นเหตุให้เส้นน้ำกระเซ็นออกทางร่องนิ้ว คล้ายกับคิดปาดลบองคาพยพบนใบหน้าให้ราบเรียบ

ยามนั้น พลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งทะยานขึ้นจากที่กักเก็บน้ำ

ได้ยินเสียงกราวใหญ่ ท่ามกลางสะเก็ดน้ำสาดกระจาย เงาร่างในน้ำนั้นพลันลงมือ

ลงมือหนึ่งกระบี่

กระบี่ยังเล็กเรียวกว่าเส้นน้ำอีก

เป็นกระบี่เข็ม

แนฮ้วยพลันล้มฟาดลง

เป็นหงายร่างล้มลง

ใช่เป็นเพราะพื้นห้องอาบน้ำลื่นเกินไปหรือไม่?

แต่การล้มลงของเขา พอดีหลบรอดจากกระบี่นี้

คนผู้นั้นแทงกระบี่พลาดผิด ก็ไม่ตะลุยไล่ ส่งเสียงแค่นหัวร่อรั้งกระบี่กลับ พร้อมกับมุดออกทางช่องถ่ายเทอากาศ โดยไม่หยุดยั้งรั้งรอแม้แต่น้อย

บนร่างแนฮ้วยไม่มีเสื้อผ้า

เขาไม่สามารถไล่ติดตามในบัดดล

เขาสวมใส่เสื้อผ้า หยิบฉวยกระบี่ขึ้น

นั่นเป็นกระบี่สิบสีสันเล่มหนึ่ง

กระบี่ความจริงเป็นของเนี่ยได้ตง

ระหว่างที่เดินทางขึ้นเขาสี่ปั้งชัวไปขอรับการรักษา แนฮ้วยเคยได้ยินดั่งปาอวงถามถึงกระบี่ของเนี่ยได้ตง เนี่ยได้ตงตอบว่า

“กระบี่ของเราชื่อว่าซังเลี้ยงเกียม (กระบี่หดหู่)”

ดั่งปาอวงกล่าวว่า

“เราไม่เชื่อ”

“มีอันใดไม่เชื่อ”

“กระบี่นี้มีสีสันแพรวพราย ไม่เรียกว่าอั้งดิ้ง (โลกหลากสี) ไม่เรียกว่าฮวงไช่ (สง่าราศี) กลับเรียกว่าซังเลี้ยง (หดหู่) ไหนเลยคู่ควรรับได้?”

ดอนนั้นเนียได้ดงดอบว่า

“ท่านผิดแล้ว หรือว่าชุนหงอคง (เห้งเจีย แปลเป็นความหมายว่า รู้แจ้งอากาศ) รู้แจ้งถึงอากาศธาตุจริงๆ ดีนโป๊ยก่าย (แปดศีล) ถือศีลข้อใด? สรรพสิ่งในโลก น้ำเป็นของอ่อนที่สุด แต่ไม่มีสิ่งใดเอาชนะได้ หากปราศจากสีสันแพรวพราย โลกอันศิวิไลซ์ไหนเลยมีลมเฉื่อยฉิว จันทร์กระจ่าง และความวิเวกหดหู่?”

“เหตุผลอันสูงส่ง แต่ว่าเราไม่เข้าใจ”

“ไม่เข้าใจก็แล้วกันไป ไม่ต้องยึดถืองมงาย”

ตั่งปาอวงสวนคำว่า

“ท่านจึงยึดถืองมงาย”

“เรายึดถืองมงาย?”

“ท่านคิดคุ้มครองบัณฑิตขึ้นสู่เมืองหลวง มิใช่ความงมงายไม่รู้แจ้งเป็นอะไร?”

เนียได้ดงฝืนยิ้มกล่าวว่า

“คิดไม่ถึงท่านสามารถบ่งบอกเหตุผลอันสูงส่งออกมา นับว่าคนไม่อาจวัดคำนวณจากรูปโฉม เราสมควรเปลี่ยนชื่อเป็นเนี่ยหงอคง (รู้แจ้งอากาศแซ่เนี่ย) จึงถูกต้อง

หลังจากสนทนาเช่นนั้นไม่นาน ตั่งปาอวงกับเนียไต้ดงคล้ายหนึ่งจุดหิมะบนเตาไฟ สาบสูญจากโลกมนุษย์ไป

กลับเป็นแนฮ้วยถือกระบี่เล่มนี้ คุ้มครองเชี่ยวตอกับเชี่ยวกุกมาถึงโรงเตี๊ยมเง่งชั่ง ต้องเผชิญการลอบทำร้าย

ฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถโค่นเขาล้มลง

เขาล้มตัวลงก่อน

การล้มตัวลงของเขาเช่นนี้ กลับไม่ล้มลง

แนฮ้วยไม่เห็นโฉมหน้าผู้มาชัดตา แต่ทราบว่าผู้มาเป็นใคร

เขาจดจำกระบี่เล่มนั้นออกได้

เป็นกระบี่เข็ม

คนลอบทำร้ายต้องเป็นพยัคฆ์สามช่องว่างโป่วชัง

แนฮ้วยพอหยิบฉวยกระบี่ขึ้น เรื่องแรกที่กระทำคือพุ่งปราดออกจากห้องอาบน้ำ โถมไปยังห้องพักหมายเลขหก

เขาเคาะประตู

เคาะอย่างเร่งร้อน

ไม่มีคนตอบรับ

เขาใจหายวูบ ตวัดเท้าเตะประตูเปิดออก

ประตูเปิดผางออกอย่างเร่งร้อน ทำให้ตะเกียงน้ำมันที่จัดวางอยู่บนโต๊ะสั่นไหววูบหนึ่ง จากนั้นดับไป คงเหลือแต่แสงจันทร์ที่อ้างว้างหดห่ สาดลอดหน้าต่างเข้ามา ส่องต้องโต๊ะเครื่องแป้งภายในห้อง สตรีที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งอยู่ในห้วงความงดงามและหมองเศร้าที่น่าตระหนกชนิดหนึ่ง

แนฮ้วยยามกะทันหันไม่สามารถรับได้ ใบหน้าที่ก่อนหน้านี้งามเฉิดฉายปานนั้น ยามนี้กลับแปรเปลี่ยนเป็นเศร้าหมองปานนั้น มิหนำซ้ำใบหน้าที่หม่นหมองยังงามชั้งถึงเพียงนั้น

ความงามที่เหนือความคาดหมาย ถ่ายทอดผ่านแสงจันทร์อันเพริศพิสดาร สะกดให้แนฮ้วยยืนตะลึงลานกับที่ คล้ายรอคอยให้นางงดงามต่อไป

...เมื่องดงามถึงเพียงนี้ ยังสามารถงดงามต่อไป

แสงจันทร์ขับรอยแผลเป็นที่เกิดจากคมดาบบนใบหน้าซึ่งงามสดใสของนาง กลายเป็นความงามลี้ลับที่โศกซึ้งวูบหนึ่ง

ยังมีประกายแสงสว่างและเปียกชื้นปรากฏอยู่บนใบหน้านางจุดหนึ่ง คาดว่าเป็นน้ำตากระมัง?

แนฮ้วยยืนตัวแข็งทื่อ ยามกะทันหันถูกบรรยากาศภายในห้องครอบงำ

เชี่ยวกุกบนเตียงมีลมหายใจสม่ำเสมอ คล้ายหลับใหลไประยะเวลาหนึ่ง

ไม่นานให้หลัง ได้ยินมันส่งเสียงเรียกหาราวครวญคราง “เงียว-เงียว...” ซึ่งความจริง ตลอดรายทางมันล้วนเป็นเช่นนี้

.....

กับการที่แนฮ้วยหลายประตเข้ามา เชี่ยวตอไม่รู้สึกตื่นเต้นตระหนกแต่อย่างไร

นางเพียงยกมือทำท่าราวกับกำลังประทินโฉม ปาดเช็ดคราบน้ำที่หางตาไปอย่างรวดเร็ว

“ข้าพเจ้าเคาะประตู พบว่าไม่มีคนตอบรับ ดังนั้นจึง...”

แนฮ้วยยืนอยู่ที่หน้าธรณีประตู เข้าไปก็ใช่ที่ ไม่เข้าไปก็ใช่ที่

เพียงตะกุกตะกักว่า

"...ข้าพเจ้าเคาะประตูแล้ว"

เชี่ยวตอใช้น้ำเสียงที่ราบเรียบผิดธรรมดา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เป็นไร แต่ตอนนี้ท่านต้องกระทำเรื่องราวบางประการให้แก่ข้าพเจ้า"

แนฮ้วยกลับระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

เขาซมชอบกระทำเรื่องราวให้แก่นาง

นี่ทำให้เขามีความรู้สึกมั่นคงและกลมกลืน

เชี่ยวตอกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า

"ท่านออกไปซื้อหาเข็มสองเล่ม ด้ายลูกห้าสี แพรต่วนสีขาว กระดาษของชิทิ้ว หมึกพู่กันและจานฝนหมึก ยังมีพัดแพรด้ามหนึ่ง ชาดตลับหนึ่ง..."

นางกล่าวย้ำว่า

"ขอท่านไปในบัดดล พร้อมกับทิ้งกระบี่ของท่านไว้ หลังจากที่ท่านไปแล้ว มาตรว่าเผชิญเรื่องราวใด ข้าพเจ้าสามารถป้องกันตัวได้"

ที่เบื้องนอกมีแมวน้อยตัวหนึ่ง ส่งเสียงดังเมี้ยวคำหนึ่ง

ความมุ่งหวังอย่างเปี่ยมล้น ทำให้รับบาดเจ็บได้โดยง่าย

อาจบางทีในใจของแนฮ้วย มีความหวังอย่างยิ่งยวด เขาเองก็รู้สึกได้ แต่ที่น่าประหลาดคือ เมื่อเชี่ยวตอใช้ให้บุรุษเช่นเขาออกไปซื้อเข็มและด้าย เขาก็พึงพอใจ

เขาทิ้งกระบี่เอาไว้

...เมื่อสูญเสียเจ้าของเดิม ต่อให้กระบี่เล่มนี้ไม่เรียกว่ากระบี่หดหู่ กระบี่เล่มนี้ก็กลับกลายเป็นกระบี่ที่หดหู่แล้ว

เวลาดึกดื่นยิ่ง

เปรียบกับเมืองเล่าคื้อ เมืองปิงเซี้ยกลับมิใช่ตัวเมืองที่รุ่งเรืองที่เรียกเป็น “เมือง” ออกจะไม่ตรงกับความจริง

ยามนี้ออกไปหาซื้อเข็มและด้าย ก็ออกจะไม่เหมาะสม

พอออกจากโรงเตี๊ยมเง่งสั่ง แนฮ้วยก็เตรียมใจว่าจะเคาะประตูร้านรวงหลายแห่ง

นี่เป็นเรื่องราวอันเล็กน้อย แต่เขาคล้ายรับภาระหน้าที่อันใหญ่หลวงมา

หวนนึกถึงเซี่ยวตอสามารถปักทอผ้าแพร ไม่ทราบเพราะเหตุใดเขาบังเกิดความรู้สึกอย่างสงบชนิดหนึ่ง

เขาคล้ายได้ยินเสียงเข็มที่ร้อยด้ายหลากสี แทงทะลุผ้าแพรขาวอย่างแผ่วเบา

ขณะเดียวกัน เขาได้ยินชุ่มเสียงอย่างแผ่วเบาเสียงหนึ่ง

แนฮ้วยเหลียวหน้าไปตามเสียง

แมวตัวหนึ่งพุ่งผ่านใต้แสงจันทร์ ร้องเมี้ยวต่อเขาคำหนึ่ง

หลังความ "ลำบากยากเย็น" ในที่สุดแนฮ้วยซื้อหาสิ่งของที่ต้องการได้แล้ว

เขานึกโชคดียิ่งกว่าทำศึกประสบชัย รีบเดินกลับโรงเตี๊ยมที่พัก คล้ายกับนั่นเป็นบ้านของเขา ตัวเขาเป็นคนเสเพลที่เหนื่อยล้า รีบร้อนเดินทางกลับ

ตลอดรายทาง เขาได้ยินเสียงแมวร้องตลอดเวลา

แนฮ้วยอดค้นหาร่องรอยของแมวมิได้ กลับพบเห็นเท้าเปลือยของสตรีคู่หนึ่ง

เท้าคู่นี้กลมกลึงประดุจหยก งดงามดามธรรมชาติ ปล่อยให้เดิบโดเด็มที่

เท้าเปลือยยื่นออกจากภายในรถ

รถจอดอยู่ข้างทาง ม่านรถปล่อยห้อยลง

เท้าเปลือยทึ่งดงามคู่นี้ คล้ายหญิงชาวบ้านที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสายื่นเท้าเปลือยเปล่าทั้งคู่ลงในลำธาร

ทุกประการเป็นไปตามธรรมชาติ ชวนให้ผู้คนหวั่นไหวใจ

เท้ายังสวยงามปานนี้ อย่าว่าแต่เจ้าของเท้าคู่นี้

แนฮ้วยเพียงมองดูแวบหนึ่ง ก็ใจเต้นระทึกขึ้น จากนั้นไม่มองดูอีก

แต่ก็มิอาจไม่มองดู

ทั้งนี้เพราะเขาพบเห็นหัวขวานที่คล้ายเดือนเสี้ยวเล่มหนึ่ง

หัวขวานนี้สะท้อนประกายอย่างชั่วร้าย คล้ายคิดฟันใส่เท้าเปลือยคู่นั้น

ผู้คนทั่วไปเข้าใจว่า สตรีสอดรู้สอดเห็นกว่าบุรุษ แท้ที่จริงหาเป็นเช่นนั้นไม่

มีบุรุษบางคนหากเผชิญเรื่องราวที่ตัวเองบังเกิดความสนใจ ไม่ว่าเกี่ยวข้องกับตัวเองหรือไม่ ล้วนสงสัยอยากรู้กว่าสตรี

ที่ว่าสอดมือยุ่งเกี่ยวเรื่องอยุดิธรรม เป็นคำกล่าวของผู้ที่ได้รับความช่วยเหลือ หากกล่าวจากอีกมุมหนึ่งคือ ซอบแส่หามากความ

แต่เมื่อขวานใหญ่อันชั่วร้ายคิดฟันเท้าอันสวยงามคู่นี้ขาดไป บุรุษหนุ่มเช่นแนฮ้วยไม่ยุ่งเกี่ยวได้หรือ?

แนฮ้วยพุ่งตัวเข้าไป ยกเท้าเหยียบลงบนหัวขวานนั้น ดวาดว่า

“ทำอะไร?”

คำถามนี้ถามราวกับเป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมืองจริงๆ

แนฮ้วยจะอย่างไรได้รับคำสั่งจากจูกัวะชิงแช ให้ศึกษาชีวิตความเป็นอยู่ของคนจากได้เจี๊ยะกง เช็งโซ่วเชี่ยงหยินและกอชูลั้งชั้ง เมื่อเจ้าหน้าที่บ้านเมืองพบเห็นผู้ต้องสงสัย ก่อนที่จะสืบสาวให้กระจ่างชัดจะดวาดถามคำ “ทำอะไร”

ยามนี้ก็เช่นกันก่อนที่จะเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใดเขาก็ดวาดถามก่อน

เสียงดังคราหนึ่ง หัวขวานถูกแนฮ้วยเหยียบติดพื้น ด้ามขวานเสียดสีกับหินทราย บังเกิดเป็นเสียงดังแหลมเล็ก

ยามนั้น สตรีภายในรถคล้ายดิ้นตัว ยื่นมือเรียวงามเลิกม่านรถขึ้นเผยเห็นใบหน้าที่ผ่องผุดใบหนึ่ง

ใบหน้านั้นงามสดใสดุจบัวกลางน้ำ

นางสวมใส่เสื้อผ้าเรียบร้อย มาตรว่าเรียบง่าย มิหนำซ้ำคล้ายผ่านการรอนแรมเดินทาง ดูไปแปดเปื้อนฝุ่นละอองอยู่บ้าง แต่เสื้อผ้านี้เมื่อสวมใส่อยู่บนร่างของนาง กลับสะอาดสะอ้านราวกลีบบัวที่เพิ่งโผล่พ้นน้ำ

แนฮวยเห็นเช่นนั้น ตอนแรกรู้สึกคุ้นตาอยู่บ้าง ทอุบดตามมาเป็นความสงสัยใจ สตรีที่หมดจดงดงามสวมใส่เสื้อผ้าเรียบร้อยเช่นนี้ ไฉนเปลือยเท้าที่ข้างทาง? ดังนั้นในใจมีความรู้สึกว่าสมกับที่วาดหวังไว้และผิดหวังอยู่บ้าง

ที่ว่า “สมกับที่วาดหวังไว้” คือ เจ้าของเท้าเปลือยที่งดงาม เป็นสตรีที่งามสดใสจริงๆ ที่ว่า “ผิดหวังอยู่บ้าง” คือ นางเพียงเปลือยเท้าทั้งคู่เท่านั้น

สตรีนางนั้นกล่าวว่า

“มันคิดฆ่าข้าพเจ้า”

พลางสะอึกเข้าไปประชิดใกล้กับแนฮ้วย

แนฮ้วยกวาดตามอง ชายฉกรรจ์ที่ถือขวานนั้นยกแขนเสื้อขึ้นปิดบังใบหน้า คล้ายกับเป็นชายฉกรรจ์ที่เอียงอาย

ในใจแนฮ้วยบังเกิดความรู้สึกอันลี้ลับขึ้น

ทันใด เขารู้สึกถึงประกายยะเยียบของจันทร์เย็น

คล้ายกับจันทร์เย็นเหินลงจากฟ้า แทงใส่ทรวงอกของเขาก็ปาน

ประกายของจันทร์เย็น ส่องต้องประกายยะเยียบของมีดสั้นสะท้อนเห็นว่าใบหน้าที่ไร้เดียงสาใบนั้น แปรเปลี่ยนเป็นเปี่ยมแววอำมหิต

สตรีนางนั้นกลับชักมีดสั้นออกมา จ้วงแทงใส่ทรวงอกแนฮ้วย

นางมีความรู้สึกว่า "แหงถูก" แล้ว

นางเต็มไปด้วยความสบใจที่ล้างแค้นสำเร็จ

แต่ความมุ่งหวังอย่างยิ่งยวด ทำให้รับบาดเจ็บได้โดยง่าย

แนฮ้วยคว้าจั๊บข้อมือที่ถือมีดของนางไว้ พลังข้อมือของเขา ทำให้นางบังเกิดความรู้สึกที่ผิดว่า นางแทงถูกเป้าหมาย

นางแค้นถึงที่สุด

นางถึงกับคิดวกมีดสั้นแทงย้อนกลับ ทิ่มแทงสังหารตัวเอง เป็นการระบายความแค้น

"ฆาตกรร้ายไร้ยางอาย"

นางด่าทอด้วยโทสะ บนใบหน้าที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา ปรากฏแววอาฆาตแค้นที่ไม่พึงมีชนิดหนึ่ง

แนฮ้วยคลายมือถอยห่างไป

เขาพอคลายมือออก มีดสั้นของนางก็กลับคืนเป็นของนาง

เขาพอล่าถอยไป ขวานของชายฉกรรจ์ที่ถือขวานก็กลับคืนเป็นของมัน

แนฮ้วยสำรวจมองนาง ในที่สุดจดจำนางออก ถามว่า

"ท่านคืออ้ายฮี้โกวเนี้ย?"

ที่หว่างคิ้วของเขาปรากฏรังสีการฆ่าฟันขึ้นวูบ จากนั้นสลายวับ เพียงกล่าวว่า

"ยังคงสวมใส่รองเท้าเถอะ"

เขาเข้าใจแล้วว่า สตรีนางนี้คิดใช้ความงามยั่วยวนเขา เพื่อลอบสังหารเขา แต่ไม่ยอมเปิดเผยส่วนสัดอื่น เพียงเปลือยเท้าทั้งคู่

ในปฏิบัติการล้างแค้นให้แก่กอกอ สตรีนางนี้ยังรักษาเค้าความเป็นธรรมชาติ ความบริสุทธิ์สดใสเอาไว้

แนฮ้วยพอกล่าวจบ ก็สาวเท้าจากไป

เหยียบย่ำแสงจันทร์กลับไป

อ้ายฮี้รวบมือกำเป็นหมัด ร่ำร้องใส่เงาหลังของเขาว่า

“ไฉนไม่ฆ่าข้าพเจ้า?”

แนฮ้วยไม่ตอบคำ

ซุ่มเสียงของอ้ายฮี้กลายเป็นเสียงร่ำไห้ ร้องอีกว่า

“ไฉนฆ่ากอกอข้าพเจ้า?”

เนื่องด้วยเสียงร่ำไห้อ่อนเยาว์เกินไป กลับคล้ายเป็นเสียงหัวร่ออยู่บ้าง

แนฮ้วยไม่คิดอธิบายอันใด

เจ้าของขวานแม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะมกปู่ได้ ซึ่งพ่ายแพ้ในเงื้อมมือของแนฮ้วยสามครั้งสามคราไม่กล้าเข้ามาสกัดขัดขวางชายหนุ่มที่คล้ายเสือดาวอันดุร้ายผู้นี้อีก ได้แต่ใช้ดวงตาโตที่เปี่ยมด้วยความรู้สึก ซึ่งอยู่ใต้ขนคิ้วดกหนามองดูอ้ายฮี้ โดยที่ไม่ทราบทำอย่างไรดี

อ้ายฮี้มองดูแนฮ้วยที่เคลื่อนออกไปทีละน้อยอย่างเคียดแค้น กล่าวว่า

“ท่านอย่าได้เข้าใจว่าข้าพเจ้าฆ่าท่านไม่ได้ ข้าพเจ้าจะใช้คนจัดการกับท่านให้จงได้”

นางเปล่งเสียงร้องว่า

"ข้าพเจ้าต้องล้างแค้น"

มาตรว่านางพลุ่งพล่านดาลเดือด แต่เนื่องด้วยสำเนียงอ่อนเยาว์เกินไป ทำให้ไม่รับกับคำพูดประโยคนี้ คล้ายกับเป็นการร้องบอกให้นำของเล่นที่สนุกสนานมาก็ปาน

อ้ายฮี้เห็นฝ่ายตรงข้ามไม่มีปฏิกิริยาใด สร้างความแค้นใจกว่าเดิม เข้าใจว่าแนฮ้วยจากไปไกลแล้วยังคงกล่าวราวกับยืนอยู่เบื้องหน้าของเขาว่า

"ฆาตกรเลือดเย็น บุคคลเช่นท่านไม่มีวันล่วงรู้ว่า อันใดเป็นความเศร้าเสียใจ"

แนฮ้วยจากไปนานแล้ว และจากไปไกลโข แต่ในใจยังนึกถึงคำพูดของอ้ายฮี้ นึกถามไถ่ตัวเองในใจ

...เราใช่เคยเศร้าเสียใจหรือไม่?

...อาการบาดเจ็บบนร่างเรา คงทุเลาหายดีแล้ว

...แด่แผลหัวใจของเชี่ยวดอ คล้ายยิ่งมายิ่งลึกล้ำ

แนฮ้วยพลันบังเกิดความพลุ่งพล่านคิดกลับบ้านชนิดหนึ่ง ที่แล้วมาเขาไม่มี "บ้าน" โรงเดี๊ยมเง่งสั่งเป็นจุดหมายปลายทางของเขาในยามนี้

แนฮ้วยเร่งเดินอยู่บนท้องถนน ฝีเท้าของเขาเร่งร้อนปานนั้น คล้ายเดินเรืออยู่บนธารน้ำประกายจันทร์ ตลอดทั้งร่างลอยพลิ้วขึ้น

เขาเร่งรุดตลอดทาง จวบกระทั่งลดเลี้ยวเข้าดรอกยาวที่เปลี่ยวร้างไร้ผู้คน พลันพบเห็นจันทร์ดวงที่สอง

บางครั้งแสงจันทร์มิเพียงทำร้ายจิตใจคน ทั้งยังทำร้ายคน

เดือนเสี้ยวดุจคมเคียว

คมเคียวก็คล้ายเดือนเสี้ยว

เดือนดวงนั้นพลันเหินลงมา พุ่งใส่แนฮ้วย

เดือนเสี้ยวที่ทำร้ายคนอันร้ายกาจนัก

ดาบเคียวเล่มนั้นพุ่งใส่ใบหน้าแนฮ้วยอย่างหักโหม

แนฮ้วยเผชิญการลอบทำร้าย ร่างคล้ายห่านป่าที่ต้องเกาทัณฑ์พลันหยุดนิ่งลง จากนั้นใช้แววตาที่สุกใสดุจดั๊กแดน มองดูดาบเคียวที่จู่โจมใส่เขา

ดาบเคลื่อนใกล้ใบหน้ามากแล้ว

จากนั้นสีหน้าที่คล้ายเผชิญศัตรูเข้มแข็งของเขาพลันกลับกลายเป็นลิงโลดยินดี ราวกับพบพานสหายเก่า

เขาไม่ได้หลบหลีก

เขาถึงกับยิ้มรับดาบเคียวที่มุ่งหมายปลิดชีวิตของเขา

...เขาไฉนไม่หลบหลีก?

...เขาใฝ่ความตาย หรือว่าหลงรักดาบเคียวที่โค้งดุจเดือนเสี้ยวเล่มนั้น?

ที่กลางอากาศพลันปรากฏมือดำคล้ำ ตามซอกเล็บมี

คราบสกปรกเกรอะกรังข้างหนึ่ง ยื่นมาตะปบคว้าด้ามดาบไว้

เสียงอึงอลคราหนึ่ง ดาบเคียวเล่มนั้นหยุดชะงักแต่กลางคัน คมดาบห่างจากปลายจมูกแนฮ้วยไม่ถึงหนึ่งนิ้ว

คนที่ตะปบคว้าดาบเคียวไว้พลุ่งพล่านดาลเดือดยิ่งร้องเพ้ยกล่าวว่า

“ท่านไฉนไม่หลบหลีก ช่างไม่สมอยาก ช่างไร้รสชาติ ช่างปราศจากความหมายนัก”

มันยิ่งด่าทอยิ่งมีโทสะ ร้องอีกว่า

“เจ้าอุบาทว์ชาติชั่ว รู้จักแต่ข่มเหงสตรี”

รอยยิ้มของแนฮ้วยกลับกลายเป็นเย็นเฉียบลง

ยามนั้น มีคนโยนกระบี่ให้แก่แนฮ้วยเล่มหนึ่ง ส่งเสียงกังวานปานโลหะกระทบกันว่า

“แนฮ้วย ในมือท่านตอนนี้มีอาวุธแล้ว ท่านเลือกผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคู่ต่อสู้ได้ พวกเราจะไม่ใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม”

จากนั้นมันออกคำสั่งว่า

“ท่านลงมือเถอะ”

มันพอกล่าวจบ ปรากฏผู้คนสองคนเดินเข้าใกล้แนฮ้วย

คนผู้หนึ่งตอนเดินเข้ามา แววตาหมองดูผู้คนคล้ายสุนขตัวหนึ่ง

อีกคนหนึ่งมีหน้าตาชาญฉลาด แต่กลับถ่มน้ำลายลงที่แทบเท้าของแนฮ้วยคำหนึ่ง

แนฮ้วยย่อมรู้จักพวกมัน

คนหน้าตาชาญฉลาดคือยี่จ้วงจื้อ

คนที่มีดวงตาคล้ายสุนัขคือ อาลี้ ซึ่งใช้แซ่ฮ่อตามมารดา

เขาพอเห็นดาบเดียวเล่มนั้น ก็ทราบว่าผู้มาเป็นล้งจี้อิด พอได้ยินซุ่มเสียงที่มั่นคงดุจขุนเขา ก็ทราบว่าคนกล่าววาจาคือเยลุกงื่นชง

เขาเพียงไม่ทราบว่า คนทั้งสี่ไฉนมีท่าทีไม่เป็นมิตรต่อเขาถึงเพียงนี้

แนฮ้วยคิดถึงพวกมันตลอดเวลา

เยลุกงื่นชง ล้งจี้อิด ยี่จ้วงจื้อ ตั่งปาอวง และอาลี้เป็นชาวเอี้ยวจั๊กแคว้นเลี่ยว ฮ้วยเกียง นีเจินและตงง้วน ความจริงจับเจ่าอยู่ที่ศาลเจ้าเก่าไม่เข้าสู่ยุทธจักร

แต่หัวใจพวกมันยังไม่ตายด้าน

เพื่อช่วยเหลือบัณฑิต พวกมันชูธงดอบโต้ รวมกำลังกับชาวเมืองเล่าคือ ต่อต้านศัตรูผู้รุกราน

แนฮ้วยเคยร่วมเป็นร่วมตายกับพวกมัน

“ผู้ฝึกสอน” ทั้งห้าของเขา เป็นคนทั้งห้าผนึกกำลัง “ขับไล่” พ้นไป

แนฮ้วยชมชอบพวกมัน

พวกมันเคยช่วยเหลือเขา

...ในจำนวนนั้นมีตั่งปาอวงส่งเขาขึ้นสู่ภูเขาสี่ปั้งซัวขอรับการรักษาเป็นเหตุให้ตายใต้คมดาบของแม่ทัพกุหลาบหนู

แนฮ้วยสำนึกขอบคุณพวกมัน และคิดถึงพวกมัน

...แต่พวกมันไฉนแค้นเขาปานนี้?

ความปีติยินดีตอนพบหน้า ไฉนกลับกลายเป็นความเคียดแค้นรันทด?

แนฮ้วยกำกระบี่มั่น

นั่นเป็นกระบี่เหล็กธรรมดาเล่มหนึ่ง

กระบี่ที่มีคราบสนิมเกรอะกรังเล่มหนึ่ง

หัวใจของแนฮ้วยในยามนี้ ก็เฉกเช่นกับคราบสนิมบนกระบี่

เมฆกลุ่มหนึ่งเคลื่อนคล้อยมาบดบังจันทร์ แนฮ้วยสามารถรับรู้ถึงความรู้สึกที่คิดร่ำร้องแต่ถูกปิดปากเอาไว้

ยี่จ้วงจื้อกล่าวยั่วยุว่า

“ท่านลงมือเถอะ”

วันเวลาที่ผ่านมา ในพรรคห้าคน ยี่จ้วงจื้อกับอาลี้เป็นมิตรต่อเขาที่สุด

แนฮ้วยกล่าวอย่างปวดร้าวใจว่า

“เพราะเหตุใด?”

หลังจากที่คนทั้งสี่ปรากฏกาย ในดรอกมืดครึ้มปรากฏสุนัขตัวหนึ่งวิ่งออกมา เห่าดังโฮ้งโฮ้ง แต่ทางหนึ่งเห่า ทางหนึ่งถอยร่น

ยี่จ้วงจื้อแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“เรื่องที่ท่านกระทำ ท่านเองทราบกระจ่างแก่ใจ”

“ข้าพเจ้ากระทำเรื่องราวใด?”

“ท่านต้องการให้เราบอก?”

แนฮ้วยกล่าวว่า

“หากข้าพเจ้าเป็นฝ่ายผิด ยินดีรับความตาย”

ล้งจี้อิดกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

“อย่าได้เสแสร้งเป็นน่าสมเพชชวนเห็นใจ”

แนฮ้วยหันไปทางเยลุกงื่นชง กล่าวว่า

“เยลุกดั่วกอ”

เยลุกงื่นชงแค่นเสียงดังเฮอะกล่าววา

“ไม่กล้ารับ”

แนฮ้วยใช้น้ำเสียงที่จริงจัง จนแทบเป็นการวิงวอนถามว่า

“ข้าพเจ้าที่แท้กระทำผิดอันใด?”

เยลุกงื่นชงถามย้ำว่า

“ท่านต้องการทราบจริง ๆ?”

แนฮ้วยเน้นเสียงว่า

“ใช่”

เยลุกงื่นชงกล่าวว่า

“ดั่งปาอวงเป็นเพื่อนท่านขึ้นเขาสี่ปั้งซัว เพื่อขอรับการรักษา มันตายแล้ว ท่านกลับมีชีวิตอยู่ พวกท่านพอจากไป กองกำลังฝ่ายดรงข้ามก็บุกเข้าเมืองเล่าคื้อ เข่นฆ่าจนไม่หลงเหลือแม้สัตว์เลี้ยง พวกเรามีชีวิตรอดจากห้วงความตาย นำชวงชวงกับเงียวเงียวหลบหนีออกมา ขึ้นสู่ภูเขาสี่ปั้งซัว คิดสมทบกับพวกท่าน กลับเห็นบนภูเขายู้ปั้งซัว (ภูเขาห้องน้ำนม) ก่อตั้งป้ายสุสาน เนี่ยได้ดง ดั่งปาอวงและพวกล้วนตายแล้วยังมีสตรีนางหนึ่งกำลังคร่ำครวญหวนไห้

จากปากคำของนาง พวกเราค่อยทราบว่าท่านไม่ได้ถูกพิษ ทั้งยังฆ่ากอกอ (พี่ชาย) ของนาง นางยังเห็นกับตาว่าเซี่ยวกุกรับบาดเจ็บสาหัส

เชี่ยวตอโกวเนี้ยสวมใส่เสื้อผ้าไม่เรียบร้อย นางคือโกวเนี้ยน้อย ที่เมื่อครู่คิดที่มแทงสังหารท่าน แม้กระทั่งหญิงสาวเยาว์วัยนางหนึ่ง ยังแค้นท่านถึงเพียงนี้ แนฮ้วย ท่านเป็นฆาตกรที่วิกลจริตจริงๆ”

แนฮ้วยนิ่งรับฟัง พลันเยือกเย็นลง

ยีจ้วงจือหัวร่อด้วยโทสะ กล่าวว่า

“ท่านไม่มีคำพูดจะกล่าวกระมัง?”

ล้งจี้อิดกล่าวว่า

“กับบุคคลเช่นนี้ ยังกล่าวมากความอันใด?”

ยีจ้วงจื้อร้องเร่งรัดว่า

“ท่านกล่าวออกมา”

ล้งจีอิดกล่าวว่า

“อย่าได้เข้าใจว่า เมื่อกระทำเรื่องราว พอยืนกรานไม่ยอมรับ ก็พ้นผิดได้ เหนือศีรษะยังมีสรวงสวรรค์”

เอ่ยถึงดอนนี้ เมฆลอยพ้นจากจันทราแล้ว

แสงจันทร์อำไพสาดส่องลงมาอีกครา คล้ายกับเพิ่งผ่านการชะล้างก็ปาน

การดำรงคงอยู่ด้องผ่านความสดใสและร่วงโรยเช่นเดียวกับจันทรา ต้องผ่านการบดบังจากก้อนเมฆ

ชั่วครู่ให้หลัง แนฮ้วยค่อยถามว่า

“ชาวเมืองเล่าคื้อทั้งหลาย...”

อาลี่เปล่งเสียงร้องออกมาว่า

“ท่านที่แท้ใช่เป็นคนที่ยอดขุนพลสยองขวัญส่งมาหรือไม่?”

แนฮ้วยพลันเงยหน้าขึ้น ความเคลื่อนไหวนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้ผู้คนทั้งสี่เข้าใจว่าแนฮ้วยคิดลงมือต้องใจหายวูบ

เห็นดวงตาที่ปราศจากความรู้สึกของแนฮ้วย เหม่อมองไปยังสุดปลายของดรอกยาว คล้ายสดับฟังอันใด

อาลี่ยิ่งมีโทสะกว่าเดิม แค้นที่แนฮ้วยไม่ตอบคำถามของมัน ดังนั้นร้องว่า

“อย่าได้เสแสร้งแกล้งทำท่าแล้ว รีบรับความตายเถอะ”

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า

“มิใช่มีเสียงกลองหรอกหรือ?”

เยลุกงึนชงหน้าเคร่งขรึมลง แต่มันไม่ได้ยินอันใด

เสียงกลองนี้คล้ายมีแต่แนฮ้วยได้ยินแต่ผู้เดียว

เสียงกลองคล้ายถ่ายทอดจากส่วนลึกของหัวใจ อาบไล้ประกายจันทรา พกพารังสีการฆ่าฟันสายหนึ่ง แนฮ้วยถึงกับแทบได้ยินเสียงค้อนไม้ที่แข็งกระด้าง ทุบใส่หัวปลาจนแตกสลาย

ประกายจันทราเยียบเย็นเกินไป ทำให้แนฮ้วยสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บคราหนึ่ง

ผิดท่าแล้ว เกรงว่าเชี่ยวดอ...

สัญชาตญาณที่สูดได้ภัยอันตรายล่วงหน้า ที่คล้ายกับสัตว์ป่าของแนฮ้วยบังเกิดขึ้นอีกครา

ยามนั้น ยี่จ้วงจื้อกำลังกล่าวว่า

"...ท่านดูแคลนพวกเรากระมัง มามามา เราทดสอบฝีมือกับท่านก่อน"

ล้งจี้อิดก็กล่าวว่า

"พวกเราพิสูจน์ความเป็นตายสักครา"

อาลีแค่นเสียงออกทางจมูก กล่าวว่า

"มีอันใดยอดเยี่ยม เราไม่เชื่อว่าท่านจะแข็งแกร่งกว่าหมัดแห่งความยุติธรรม แนฮ้วย เลือกคู่มือสักคนหนึ่งเถอะ ดูว่าผู้ใดจัดการกับผู้ใด"

แนฮ้วยพลันประสานมือกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายเชิญเถอะ"

อาลีงงงันวูบจึงกล่าว

"ว่ากระไร?"

แนฮ้วยกล่าวอย่างร้อนรนว่า

"ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว"

ล้งจี้อิดร้องว่า

"ไป? ท่านยังคิดหลบหนีหรือไร? พวกเรายังไม่พิสูจน์ผลแพ้ชนะท่านก็คิดหลบหนีแล้ว?"

แนฮ้วยร้อนรุ่มราวถูกน้ำเดือดลวกเท้า ทิ้งคำพูดไว้อย่างร้อนรนว่า

"ข้าพเจ้าไม่คิดต่อสู้กับพวกท่าน ตอนนี้ก็มิใช่เวลาต่อสู้ ข้าพเจ้ายังมีเรื่องต้องกระทำ"

กล่าวจบ จากไปในบัดดล

ล้งจี้อิด อาลี้ ยีจ้วงจื้อก็เปิดฉากจู่โจมในบัดดล

เข้าใจผิดก็ปล่อยให้เข้าใจผิดเถอะ แนฮ้วยมิใช่บุคคลที่คุ้นกับการอธิบายต่อผู้คน

บุคคลเช่นนี้อยู่ในยุทธจักรอันผันผวน ต้องเสียเปรียบแน่นอน มิหนำซ้ำต้องเสียทีอย่างใหญ่หลวง

แนฮ้วยบอกไปก็ไป

เขาเป็นบุคคลที่พอเคลื่อนไหวก็ไม่ยอมหยุดยั้งลง

แนฮ้วยรวดเร็ว ยี่จ้วงจื้อรวดเร็วยิ่งกว่า

ท่าร่างของยี่จ้วงจื้อคล้ายควันสายหนึ่ง

เป็นควันสายหนึ่งจริงๆ

แม้กระทั่งฝีมือก็คล้ายควันสายหนึ่ง

ยี่จ้วงจื้อร้องว่า

“คิดหนีหรือ? ไม่ง่ายดายปานนั้น”

มันกางแขนออก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจผ่านด่านของมันได้

ด่านใช้ทำอะไร?

สำหรับกับคนกลัวเกิดเรื่อง กลัวอุปสรรคขวากหนาม ด่านเป็นความหมายของการห้ามเข้าและชะงักเท้า

สำหรับคนไม่กลัวเรื่องราว ไม่กลัวอุปสรรคขวากหนาม ด่านใช้สำหรับบุกฝ่า

ท่านเข้าใจว่าแนฮ้วยเป็นบุคคลประเภทใด?

แนฮ้วยบุกฝ่าอย่างหักโหม

เขาไม่ได้ลงมือ

แต่ยี่จ้วงจื้อถูกเขาชนล้มลง

ยี่จ้วงจื้อพอล้มลง ก็ปรากฏใบหน้าอันโง่งมของอาลี้ขึ้นแทนที่

อาลี้ก็ลงมือต่อแนฮ้วย

วิธีการลงมือของอาลี้พิเศษพิสดารยิ่ง

มันจี้ไซต่อแนฮ้วย

ที่ว่า “จี้ไซ” เป็นการสะกิดเกาตำแหน่งที่ผู้คนกลัวคันทำให้ฝ่ายตรงข้ามหัวร่อออกมา

บางคนกลัวจี้ไซ บางคนไม่กลัว อาจบางทีคนที่ไม่กลัว เป็นเพราะ “เกา” ไม่ถูกที่คัน

การจี้ไซเพียงเป็นการสัพยอกหยอกล้อระหว่างสหายไม่อาจถือเป็นวิชาฝีมือแขนงหนึ่ง

แต่อาลี้กลับคิดจี้ไซแนฮ้วย

แนฮ้วยไม่กล้าดูแคลนอาลี้

ไม่ว่าผู้ใดในพรรคห้าคน ล้วนมีท่าไม้ตายที่พิเศษพิสดารเหนือธรรมดา และยากระวังป้องกัน

แนฮ้วยพลันลอยตัว ยื่นมือช้อนสุนัขตัวนั้นขึ้น

เขาโยนสุนัขให้แก่อาลี้

นั่นเพียงเป็นสุนัขเล็กๆตัวหนึ่ง

อาลี้ความจริงมีดาสุนัขคู่หนึ่ง

มันพลันพบว่า ตัวเองแทบจูบกับตาสุนัขอีกคู่หนึ่ง รีบยื่นมือรับไว้ สุนัขตัวนั้นเห่าโฮ้งคราหนึ่งอาลี้กริ่งเกรงสุนัขกัดมัน รีบใช้มือปิดปากสุนัขไว้ แนฮ้วยก็พุ่งผ่านข้างกายมันไปแล้ว

แต่ดาบเดียวที่เยียบเย็นเล่มหนึ่ง กำลังรอคอยแนฮ้วยอยู่

ดาบเดียวคลายวงช้างทกระหายนา มวนรดลาคอแนฮ้วย

ล้งจี้อิดเป็นบุคคลที่ดุดันที่สุดในพรรคห้าคน

มันลงมือด้วยความดุดันจริงๆ

แนฮ้วยอับจนปัญญา ในเพลงกระบี่ของเขา ไม่มีกระบวนท่าป้องกันตัว ล้วนเป็นการชิงจู่โจม แต่แนฮ้วยไม่คิดทำร้ายมัน

แนฮ้วยไม่คิดทำร้ายสหาย

ขณะที่ดาบของฝ่ายตรงข้ามใกล้ฟันถูกเขา แนฮ้วยก็ใช้กระบี่ออก

ทั้งสองประมือกันกระบวนท่าหนึ่ง

ล้งจี้อิดส่งเสียงดังอืมม์คราหนึ่ง ท่าร่างชะงักงันวูบ ขณะจะชิงจู่โจมใหม่ พลันพบว่าบนร่างมีวัตถุที่คล้ายเศษกระดาษร่วงหลุดลงมา

ล้งจี้อิดเพ่งตามอง พบว่าเล็บนิ้วของนิ้วหัวแม่มือ นิ้วกลางกับนิ้วก้อยที่จับดาบเดียว ล้วนถูกฟันหลุดไป แต่ไม่ทำร้ายถูกนิ้วมือ

มันทางหนึ่งชมด ทางหนึ่งชิงจู่โจม จู่โจมถึงกลางคัน พลันได้คิดปรุโปร่ง ไม่สามารถจู่โจมต่อไป

แต่แนฮ้วยยังไม่ได้บุกฝ่าไป

ทั้งนี้เพราะยังมีเยลุกงี้นชง

เยลุกงี้นชงที่คล้ายภูเขาเหล็กลูกหนึ่ง

ที่ว่าภูเขาเหล็กไม่เพียงหมายถึงรูปร่างของมันในจิตใจของแนฮ้วย

เยลุกงิ้นซงก็มีน้ำหนักเท่ากับภูเขาเหล็ก

ในพรรคห้าคน แนฮ้วยให้การยกย่องคนผู้นี้ที่สุด

แนฮ้วยไม่คิดลงมือต่อมัน ได้แต่หยุดยั้งลง

เยลุกงิ้นซงสำรวจมองท่าทีที่ร้อนรนของแนฮ้วย ถามว่า

“ท่านร้อนรุ่มคิดจากไป?”

“ใช่”

“แต่ที่ท่านติดค้างไว้ ต้องชำระชดใช้”

“หากเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าติดค้าง ข้าพเจ้าจะชำระชดใช้”

เยลุกงิ้นซงมิได้ดุจขุนเขาตลอดมา

มิหนำซ้ำสงบนิ่งดุจขุนเขา

ดูจากท่วงท่าของมัน ต่อให้เป็นควายป่าสิบตัวพุ่งชนใส่มัน โดยพร้อมเพรียง ก็ไม่แน่ว่าจะโยกคลอนมันได้

แต่ยามนี้สีหน้ามันกลับปรากฏแววพิเศษพิสดารชนิดหนึ่ง

สายตามันจับจ้องมองด้านหลังของแนฮ้วย คล้ายมีแนฮ้วยอีกคนหนึ่ง ปรากฏขึ้นที่ด้านหลังของแนฮ้วยก็ปาน

สายตาของมันแทบทำให้แนฮ้วยต้องเหลียวหน้าไป

แต่แนฮ้วยไม่กล้าเหลียวหน้ามอง

...หากเหลียวหน้ามอง เยลุกงิ้นซงพลันเปิดฉากจู่โจม แนฮ้วยไม่แน่ว่าจะรับมือได้

มาตรว่าแนฮ้วยทราบว่า บุคคลที่คล้าย “หมั่นโถวเหล็ก” ผู้นี้

มิใช่บุคคลเช่นนั้นก็ดาม

แนฮ้วยไว้วางใจ

แต่นี่จะอย่างไรเป็นช่วงเวลาแห่งการต่อสู้

แนฮ้วยได้แต่มองดูเยลุกงื่นซง พบว่าหมู่ดาวพราวฟ้าล้วนกะพริบแสงพร่างพราว อยู่ทางด้านหลังของเรือนร่างอันหนาหนักของเยลุกงื่นซง

แนฮ้วยพลันรู้สึกหนักอึ้งเคร่งเครียด

หนักอึ้งเคร่งเครียดจนแทบคิดใช้อาการสั่นกระดุกของกล้ามเนื้อแสดงออกถึงความหวาดหวั่นพรั่นพรึงในจิตใจ

สีหน้าของแนฮ้วยก็แทบทำให้เยลุกงื่นซงคิดเหลียวหน้าไป

แต่มันก็ไม่ได้เหลียวหน้าไป

มันเพียงส่งเสียงดังปานโลหะกระทบกันต่อแนฮ้วยว่า

“หากท่านร้อนรุ่มคิดจากไปจริงๆท่านก็ไปเถอะ จะอย่างไรขอเพียงท่านมีชีวิดอยู่ ต่อให้เป็นสุดหล้าฟ้าเขียว พวกเราก็จะทวงถามความยุดิธรรมจากท่าน”

แนฮ้วยผงกศีรษะรับ กล่าวอย่างจริงจังดุจเดียวกันว่า

“ดกลง ข้าพเจ้าไป พวกท่านก็ด้องวุ่นวายมากแล้ว ทุกประการยังคงระมัดระวังไว้”

เขากล่าวด้วยความหมายเคลือบแฝง ขณะจะสาวเท้าไป เยลุก-งื่นซงพลันถามว่า

“ท่านเพาะความแค้นกับผู้ใดในสี่ได้ฮงทู้ (สี่จอมทมิพ)?”

แนฮ้วยรับฟังไม่เข้าใจ จึงกล่าว

“สี่จอมทมิพ?”

"เราหมายถึงถังชิ้ว ตู้มึ่ง เตียฮ้อ อี้เตี่ย"

แนฮ้วยยังไม่เข้าใจ กล่าวว่า

"พวกมันมีส่วนเกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?"

เยลุกงึ่นชงกล่าวด้วยความหมายลึกซึ้งว่า

"ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องก็ประเสริฐ ขอเพียงท่านจดจำข้อความ "พิษของถังชิ้ว ค้อนของตู้มึ่ง หัวใจของเตียฮ้อ เพลงลีลาศของอี้เตี่ย" ไว้ให้ดี"

อาลี้ ยี่จ้วงจื้อ ล้งจี้อิดยังคิดโอบล้อมแนฮ้วยใหม่ เยลุกงึ่นชงพลันยกมือเป็นสัญญาณ...ปล่อยมันไปเถอะ

สายตาที่มันมองดูแนฮ้วย แฝงความหมาย "โอกาสหน้าพบกันใหม่"

แนฮ้วยไม่เข้าใจ

เขาไม่มีเวลาทำความเข้าใจ

เขาเพียงเข้าใจเรื่องหนึ่ง

...เชียวตออาจมีอันตราย เขาต้องเร่งรุดกลับไป

แนฮ้วยประสานมือแล้วจากไป

ล้งจี้อิดขุ่นข้องเคืองใจ ยี่จ้วงจื้อคล้ายไม่ยอมเลิกราอยู่บ้าง อาลี้กำลังถูกสุนัขที่แนฮ้วยโยนใส่มันเลียใบหน้า ทั้งยังเลียจมูกของมัน

สุนัขคงเข้าใจว่านี่เป็นเผ่าพันธุ์เดียวกับมัน

แนฮ้วยก่อนจากไป ถามคำถามประโยคหนึ่งว่า

"เงียวเงียวใช่อยู่ร่วมกับพวกท่านหรือไม่ เชียวกุกยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ มักพร่ำเพ้อถึงเงียวเงียว"

กล่าวจบ เขาก็จากไป

แนฮ้วยเร่งรุดเดินทางกลับโรงเตี๊ยม

สันหลังคาของโรงเตี๊ยม ปูลาดด้วยแสงจันทร์ราวกับใช้เป็นสถานที่จัดงานเลี้ยง

ดำแหน่งที่อยู่ใกล้กับหน้าต่างห้องพักชั้นบนของเชี่ยวตอ มีต้นไม้ใหญ่อยู่หลายต้น ปรากฏบุปผาเบ่งบานใต้แสงจันทร์ คล้ายกับเชี่ยวตออยู่ที่ใด จะปรากฏบุปผาเบ่งบานอบอวลด้วยกลิ่นหอมของบุปผา

บนหลังคามีแมวอยู่หลายตัว บางตัวงอหลัง บางตัวชดหางยาว บางตัวส่งเสียงร้องอย่างไม่เป็นมิตร

แนฮ้วยใจเด้นระทึกตูมตาม

ที่ข้างไม้ระแนงกลมซึ่งใช้รองรับกระเบื้องหลังคา มีแมวน้อยดากลมใส ขนเรียบลื่นน่ารักตัวหนึ่ง จับจ้องมองดูแนฮ้วย

แมวน้อยอยู่บนหลังคาของห้องพักที่เชี่ยวตอพักอาศัยอยู่พอดี

แนฮ้วยพอผ่านไป อดก้มหน้าลงถามมันเบาๆมิได้ว่า

“แมวน้อย แมวน้อย เชี่ยวตอใช่ปลอดภัยหรือไม่? นางเข้านอนแล้วหรือไม่?”

แมวน้อยเอียงคอมองดูเขา ตาแมวกลมใส...แมวน้อยฟังเข้าใจหรือไม่?

เนื่องด้วยความตายมักคุกคามเข้าใกล้ ดังนั้นแนฮ้วยมีความรู้สึกต่อความตายลึกซึ้งกว่าความอยู่รอดอีก

แต่ระหว่างนี้มีข้อยกเว้นอยู่บ้าง แนฮ้วยบังเกิดความห่วงใยต่อเชี่ยวตอยิ่งกว่าต่อตัวเองอีก

ข้อยกเว้นนี้ แม้แต่เขาเองก็รู้สึกเหนือความคาดหมายอยู่บ้าง

เป็นความรู้สึกอันใด ทำให้ลูกผู้ชายเช่นเขากลับสอบถามต่อแม่วนอย

ยามนั้นแนฮ้วยเหลือบเห็นหลังหน้าด่างของห้องพักเชี่ยวตอปรากฏประกายเจิดจ้าวูบขึ้นแวบหนึ่ง

เป็นประกายกระบี่

พริบตานั้น แนฮ้วยลืมเลือนว่า ตัวเองเคยบุกรุกห้องพักของเชี่ยวตอโดยพลการ เขาคล้ายเสือดาวที่ทลายกรงตัวหนึ่ง พุ่งปราดเข้าทางหน้าด่างบานนั้น

“เชี่ยวตอ”

เขาร้องเรียกอย่างร้อนรุ่มลนลานว่า

“เชี่ยวตอโกวเนี้ย”

จากนั้นเขาพบเห็นเชี่ยวตอ

เชี่ยวตอมือถือกระบี่ จ่อปลายกระบี่ใส่ตำแหน่งหัวใจของตัวเองใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มอันลี้ลับอยู่บ้าง ใต้ประกายกระบี่ขับสะท้อนยังงามสดใสนัก

นางยื่นมือเรียวงามอีกข้างหนึ่ง ลูบคลำคมกระบี่เบาๆ

นางมองดูกระบี่อยู่ในความมืดอย่างสงบ

แนฮ้วยกลับแตกตื่นจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

“เชี่ยวตอ ท่านทำอะไร?”

แนฮ้วยตวาดเบาๆ กล่าวด้วยน้ำเสียงเชิงตำหนิว่า

"วางกระบี่ของท่านลง"

เซี่ยวตอซ้อนตาขึ้นอย่างสงบ

แววตาของนางสงบนิ่งปานนั้น คล้ายหลับนิทราไปพันปี ค่อยลืมตาขึ้นใหม่

แนฮ้วยไม่กล้าคกคามเข้าใกล้ ทั้งนี้เพราะกระบี่ของเซี่ยวตอสะกิดปกเสื้อของตัวเองขาดไปแล้ว ได้แต่กล่าวว่า

"รีบวางกระบี่ อย่าได้ปลงไม่ตก"

เซี่ยวตอไม่ได้ยิ้ม

แต่รอยแผลเป็นที่เกิดจากคมดาบบนใบหน้านางคล้ายกับยิ้มแล้ว

ใต้ดวงตาของนางคล้ายปรากฏประกายน้ำอันอ่อนโยนขึ้นสองสาย แต่ที่ประดับอยู่มุมปาก มิใช่รอยยิ้มน้อย ๆหากแต่เป็นรอยยิ้มที่โรยรา

เซี่ยวตอกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"หลังจากที่ท่านไปแล้ว ข้าพเจ้าอ้างว้างนัก"

แนฮ้วยร้อนรุ่มใจ ยังร้อนรุ่มใจกว่าศัตรูจ่อกระบี่ใส่เขาอีก แต่ก็งอมืออับจนปัญญา

เซี่ยวตอกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าไม่กลัวความอ้างว้าง ข้าพเจ้าเพียงกลัวว่าในโลกมีแต่ข้าพเจ้าอ้างว้าง"

จากนั้นนางถามว่า

"หากข้าพเจ้าตายแล้ว ท่านใช่ดูแลเซี่ยวกุกแทนข้าพเจ้าหรือไม่?"

แนฮ้วยร้องตอบในบัดดลว่า

"ไม่เด็ดขาด ขอเพียงท่านตาย ข้าพเจ้าจะทอดทิ้งมัน สะบัดหน้าจากไป ข้าพเจ้ากับมันมิใช่ญาดิมิใช่สหาย ข้าพเจ้าอาศัยอะไรดูแลมัน?"

เชี่ยวดอยิ้มเล็กน้อย ไม่วางกระบี่ลง เพียงถามเสียงนุ่มนวลว่า

"ข้าพเจ้ากับท่านก็มิใช่ญาติมิใช่สหายท่านไฉนคอยดูแลข้าพเจ้า?"

แสงจันทร์นอกหน้าต่างส่องต้องตัวกระบี่ แตกเป็นสีสันแพรว-พรายดุจความฝัน

แนฮ้วยยามกะทันหันไม่ทราบตอบอย่างไรดี ผ่านไปครึ่งค่อนวันค่อยน็กหาเหตุผลประการหนึ่งได้ว่า

"ทั้งนี้เพราะท่านดูแลข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าสมควรดูแลท่านตอบแทน"

เชี่ยวดอเลิกคิ้วเล็กน้อย กล่าวว่า

"อย่างนั้นหรือ?"

แนฮ้วยกล่าวด้วยน้ำเสียงที่คล้ายวิงวอนว่า

"ท่านยังคงวางกระบี่ลง แล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ"

เชี่ยวดอยังถามเสียงอ้อยอิ่งว่า

"หากข้าพเจ้าตายในบัดดล ท่านใช่จะลืมเลือนเหตุการณ์เมื่อคืนหรือไม่?"

ใบหน้าที่ขาวผุดผาดของนาง น้ำเสียงที่อ้อยส้อยนั้น บวกกับประกายราตรี ประกายจันทร์ และประกายกระบี่ที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งทำให้ผู้คนมีความรู้สึกว่า นั่นเป็นวิญญาณอันคับแค้นดวงหนึ่งนั่งอยู่ที่นั้นไม่คล้ายเป็นสตรีที่มีชีวิตนางหนึ่ง

แนฮ้วยมองดูกระบี่ในมือนาง พลันเปล่งวาจาราวถูกฉีกกระชากร่างว่า

"คนร้ายเมื่อคืนตายแล้ว หากคิดทำลายตัวเองเพราะพฤติการณ์ชั่วร้ายของมัน นับเป็นความโฉดเขลา เชี่ยวดอ..."

เชี่ยวตอพลันร้องเสียงแหลมเล็กว่า

“พวกท่านเหล่าบุรุษย่อมลืมเลือนได้ แต่ข้าพเจ้าเป็นสตรีนางหนึ่ง กลับประสบ...”

เอ่ยถึงตอนนี้ น้ำตาไหลหลั่งลงมา

ไหลผ่านรอยแผลเป็นบนใบหน้านาง

มือของเชี่ยวตอขยับวูบหนึ่ง

แนฮ้วยตื่นเต้นจนหัวใจแทบส่งเสียงราวกลองรัวออกมา

เชี่ยวตอเพียงปาดเช็ดคราบน้ำตาบนใบหน้า

ใต้แสงจันทร์สาดส่อง ดวงตาที่ผ่านการร่ำไห้ของนางยิ่งงามสดใสกว่าเดิม

แนฮ้วยรู้สึกว่า หยาดเหงื่อคล้ายงูตัวเล็กๆ เพ่นพ่านอยู่ในเสื้อผ้าของเขา

จากนั้นเชี่ยวตอสงบเยือกเย็นลง

และเย็นชาลง

นางใช้น้ำเสียงที่ชาเย็นชนิดหนึ่งถามว่า

“เข็มและด้ายของข้าพเจ้าเล่า?”

แนฮ้วยพอได้ยินคำถามที่ธรรมดาสามัญยิ่ง ถึงกับลิงโลดจนแทบร้องไห้ออกมา

ขณะที่ถามไถ่ เชี่ยวตอก็ลดกระบี่ลง

แนฮ้วยเดินเข้าไป ส่งมอบสิ่งของที่ซื้อหามาได้แก่เชี่ยวตอจนหมดสิ้น

เชี่ยวตอกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ท่านวางใจเถอะ ข้าพเจ้าไม่คิดสั้นอีกแล้ว”

พลางจุดเทียนไข ชะล้างแสงจันทร์อ่อนจางลง ทางหนึ่งปูผ้าแพรเริ่มด้นเย็บปัก

แนฮ้วยเบิกบานใจจนสมองลั่นอึงอลคราหนึ่ง

ภายในห้องคงเหลือแต่เสียงเย็บปักอย่างแผ่วเบา

แม้แต่เปลวเทียนก็คล้ายเป็นความรางเลือนลืมหายชนิดหนึ่ง

เหตุการณ์เมื่อครู่คล้ายไม่ได้เกิดขึ้นมาก่อน

เสียงเข็มแทงทะลุผ้าแพร เส้นด้ายร้อยผ่านผืนผ้า นิ้วมือถอนดึงตัวเข็มออกมา ให้ความรู้สึกที่เป็นสุขแก่แนฮ้วยชนิดหนึ่ง

เมื่อเปลวเทียนสั่นไหว รอยแผลเป็นบนใบหน้าของเชี่ยวตอคล้ายเต้นเร่าตาม แนฮ้วยพอมองดูแวบหนึ่ง ก็ถูกความงามของรอยแผลดาบเส้นนี้ ปลุกเร้าให้บังเกิดความรู้สึกปวดแปลบใจคราหนึ่ง

เชี่ยวตอกล่าวว่า

“ท่านกลับห้องพักไปเถอะ”

นางชี้มือไปที่แพรปักและปกเสื้อของนางที่ถูกปลายกระบี่สะกิดขาดกล่าวอีกว่า

“ข้าพเจ้ายังต้องทำสิ่งเหล่านี้ ให้เสร็จสิ้นในคืนนี้”

แนฮ้วยตะกุกตะกักว่า

“ท่านอย่าได้เหน็ดเหนื่อยเกินไป...”

เชี่ยวตอหลับตาลงเล็กน้อย ยิ้มอย่างอ่อนแรงกล่าวว่า

“เหน็ดเหนื่อย? ข้าพเจ้าเพียงหวังว่าสามารถอ่อนเพลียจนเคลิ้มหลับได้”

ยามนั้น เชี่ยวกุกที่สลบไสลอยู่บนเตียง พลันร้องละเมออีกว่า

“เงียวเงียว (แมว)”

ที่นอกห้องมีเสียงแมวร้อง

คล้ายกับยังมีเสียงกลอง

...ไฉนมีเสียงกลอง?

เพราะเป็นเรื่องเหลือเชื่อเกินไป แนฮ้วยเข้าใจว่านั่นเป็นความรู้สึกหลอนชนิดหนึ่ง

เมื่อแนฮ้วยลงจากห้องพักหมายเลขหก รู้สึกสบายใจขึ้นปลอดโปร่งราวกับอยู่กลางสายลมเย็น

เขาคิดมองดูหน้าต่างบานนั้นอีก กลับปรากฏมือเรียวงามคู่หนึ่งยื่นออกมาปิดหน้าต่างลง

เสียงปิดหน้าต่าง ทำให้แมวบนหลังคาห้องล้วนเงี่ยหูฟัง

บนหน้าต่างกระดาษ ยังทอทาบเงาเทียนที่สั่นไหวอยู่ภายในห้อง

บุปผาใต้แสงจันทร์เบ่งบานหวานชื่น คล้ายเป็นฝันดีดื่นหนึ่ง

ในใจแนฮ้วยพลันบังเกิดความรู้สึกเปล่าเปลี่ยวชนิดหนึ่ง

นี่คล้ายกับอยู่ในภูเขาร้างกลางวิกาล ได้ยินเสียงกลองอันลึกลับและไกลโพ้นชนิดหนึ่ง ทุกจังหวะจะโคนคล้ายย่ำเข้าไปในหัวใจของเขา จู่โจมถูกจุดสำคัญของเขา

แต่เสียงกลองนี้ยิ่งมายิ่งคุกคามเข้าใกล้

...ไฉนมีเสียงกลองจริงๆ?

...เสียงกลองมาจากที่ใด?

...นี่เป็นเสียงกลอนอันใด กลับคร่าชีวิญญาณของผู้คนปานนี้?

หยาดเหงื่อของแนฮ้วย ผุดพรายทั่วหน้าผากทีละน้อย

ที่แล้วมาเขาหลั่งเหงื่อได้โดยง่าย

พอได้ยินเสียงกลอง หยาดเหงื่อของเขาไหลออกมาราวกับไส้เดือนที่เคลื่อนไหวยุบยับอยู่ในเสื้อผ้า

เสียงกลองนี้ทำให้แนฮ้วยมีความรู้สึกชนิดหนึ่ง

...สัตว์ร้ายนั้นออกเดินทางแล้ว

...นั่นเป็นสัตว์ร้ายเยี่ยงไร?

...สัตว์ร้ายนี้ไฉนออกเดินทาง?

แนฮ้วยล้วนไม่ทราบ

เขาคล้ายเผชิญศัตรูเข้มแข็ง

นับตั้งแต่ออกท่องเที่ยว ระหว่างเผชิญศัตรู เขาไม่เคยดื่นเต้นดึงเครียดปานนี้มาก่อน

ยามนั้น เสียงกลองพลันหยุดชะงักลง

ฝูงแมวบนหลังคาห้อง หลบลี้หนีหายไปจนหมดสิ้น

ในความเงียบสงบถึงที่สุด คงทิ้งไว้แต่ประกาย

ประกายจันทร์ ยังมีประกายดาว

นอกจากนั้นเป็นเสียงลมชนิดหนึ่ง

มันอยู่ห่างไกลราวกับลมหนาวที่ม้วนพัดมาจากทะเลทรายคอเปียะ

ลมหวนยิ่งมายิ่งใกล้เข้ามา

ใกล้จนสามารถจำแนกออกว่า คล้ายเป็นโซ่เหล็กที่ยาวยิ่ง

เส้นหนึ่ง ผูกร้อยวัตถุที่หนักอึ้งยิ่งสิ่งหนึ่ง กำลังพุ่งฉวัดเฉวียนเวียนวน ด้วยพลังที่เพียงพอกับการทำลายจันทร์ พลิกตลบจักรวาล

นั่นเป็นยอดมนุษย์เยี่ยงไร สามารถบังคับใช้วัตถุขนาดใหญ่ที่ทำลายทุกสิ่งได้?

แนฮ้วยทราบว่าสัตว์ร้ายตัวนั้นคุกคามเข้าใกล้แล้ว

เขาทราบว่าฝ่ายตรงข้ามต้องมาหาเขา มาหาเขาแน่นอน ทั้งนี้เพราะเขาเองเป็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่ง

จันทร์คลุ้มคลั่งประดับฟ้า

นุปผาคลั่งแด่งแต้มพฤกษา

ใบไม้คลั่งปูลาดพสุธา

ในเวลาและสภาพแวดล้อมเช่นนี้ แนฮ้วยพลอยบังเกิดความคิดต่อสู้อย่างบ้าคลั่งขึ้น

เขากำลังรอคอย

....รอคอยให้โซ่เหล็กนั้นบังคับของหนักที่กวาดฟ้าทำลายพสุธานั้นเคลื่อนเข้าใกล้ รอคอยให้ศัตรูที่คล้ายสัตว์ร้ายนั้นปรากฏกาย

เขารอคอยมันอยู่

...การรอคอยศัตรูอันเข้มแข็งผู้หนึ่ง นับเป็นเรื่องสำคัญในชีวิต

คิดประมือกับศัตรูชั้นที่หนึ่ง ต้องไม่กลัวพ่ายแพ้ เขาถูกพลังสภาวะที่คุกคามมาของฝ่ายตรงข้าม จุดเพลิงแห่งการต่อสู้ขึ้น

แนฮ้วยสูตกลิ่นหอมบุปผา และรังสีการฆ่าฟันนั้นเข้าไป กล่าว

อย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“มาเถอะ”

เห็นศัตรูใกล้เข้ามามากแล้ว

ถึงกับคล้ายอยู่นอกกำแพงโรงเตี๊ยม พอกระโดดข้ามมาก็จะต่อสู้ชิงชัยกับเขาแล้ว

ยามนั้นบังเกิดเสียงแอ๊ดคราหนึ่ง

มือเรียวงามคู่นั้นผลักเปิดหน้าต่างออกมาอีก เชี่ยวดอชะโงกศีรษะออกมา กล่าวกับแนฮ้วยที่ได้ด้นไม้ว่า

“นั่นเป็นเสียงอะไร?”

เสียงสายโซ่ที่หมุนควงพลันขาดหาย

รังสีการฆ่าฟันสลายสิ้นสูญ

แม้แต่เสียงกลองก็ไม่ได้ยินอีก

คงเหลือแต่แนฮ้วย (เลือดเย็น) ที่อยู่ใต้จันทร์เย็นดาวเยียบเย็น

แนฮ้วยตอบว่า

“ไม่มีใคร เป็นเสียงแมวร้อง”

หลังจากที่เชี่ยวตอปิดหน้าต่างลง แนฮ้วยก็เฝ้าอยู่เบื้องนอกตลอดทั้งคืน

ไม่มีเรื่องใด

ไม่มีผู้คน

ไม่มีผู้คนปรากฏกาย และไม่ได้เกิดเรื่องราวใด

"สัตว์ร้าย" นั้นไม่ได้ปรากฏกายขึ้น

....มันเป็นใคร?

....มันคิดมาทำอะไร?

....ระหว่างเรากับมัน ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ?

....เรากับคนผู้นี้คล้ายสัตว์ร้ายในป่าดงดิบสองตัว จะช้าเร็วต้องเผชิญพบกัน

แนฮ้วยครุ่นคิดเช่นนี้ แต่พอนึกถึงตอนท้ายที่ผุดขึ้นในมโนภาพ มิใช่รอยแผลเป็นบนใบหน้าเชี่ยวตอ หากแต่เป็นเท้าเรียวงามที่คล้ายสลักเสลาจากหยกคู่นั้น

....ภาพเหตุการณ์ที่สลัดไม่หลุด คล้ายเต่าตะพาบที่มีชีวิตอยู่ในน้ำไม่อาจลบคราบตะไคร่บนกระดองไปได้

วันรุ่งขึ้น พวกเขาออกเดินทางต่อ

เชี่ยวตอยังคงนั่งอยู่ภายในรถ เย็บปักของนาง

แนฮ้วยยังคงนั่งอยู่นอกรถ ขับรถของเขา

บางครั้งพวกเขาจะหยุดรถลง แนฮ้วยแวะไปซื้อของดื่มกินเชี่ยวตอป้อนน้ำแก่เชี่ยวกุก แนฮ้วยจะหยิบยื่นของที่ซื้อหากลับมาแก่เชี่ยวตอภายในรถ เชี่ยวตอก็จะยื่นมือขาวผ่องออกจากในแขนเสื้อ รับสิ่งของที่แนฮ้วยซื้อหากลับมาเอาไว้

นอกจากนี้แล้ว พวกเขาคล้ายไม่มักคุ้นกัน

ถึงกับไม่รู้จักกัน

พวกเขาคล้ายสงบสุขยิ่ง

และไว้วางใจกันและกันยิ่ง

เพียงแต่พวกเขานึกไม่ออกว่าจะกล่าวคำพูดใด หรือว่าไม่มีคำพูดจะกล่าวเท่านั้น

ตลอดรายทางยังคงพบเห็นดอกไม้ขาวที่หอมอย่างยิ่ง

หากเดินทางต่อไป ก็จะกลับถึงเมืองเล่าคื้อแล้ว

แต่เนื่องด้วยใกล้ยามสนธยา แสงสีสายัณห์พร่างพรายดาแผดเผาจนแทบบังเกิดเสียงแตกระเบิดดังขึ้น

แนฮ้วยจงใจหยุดพักค้างแรมก่อน

หากเข้าเมืองเล่าคื้อยามวิกาล ออกจะเป็นที่สะดุดตาเกินไป

พวกเขาเข้าพักที่โรงเตี๊ยมอั้งเต็ง (โคมแดง)

โรงเตี๊ยมแห่งนี้กลับแขวนโคมกระดาษสีแดงดวงหนึ่งจริงๆ

โคมสีแดงกับแสงสีสายัณห์พอส่องต้องใบหน้าเชี่ยวดอ ซึ่งกำลังประคองดี่ดี่เข้าประดูโรงเตี๊ยม แนฮ้วยกวาดมองนางอย่างรวดเร็วแวบหนึ่ง

รอยแผลบนใบหน้านางทุเลาหายดีเร็วยิ่ง

รอยแผลเป็นนั้นไม่สะดุดตานัก

เช่นเดียวกับบาดแผลบนร่างของเขา

...แด่แผลหัวใจของนางเล่า?

เขาเมื่อเห็นเรือนร่างนาง มิหนำซ้ำเห็นนางถูกหยามย่ำยีอย่างนั้นนางสมควรเป็นของเขาแล้ว แด่เขาสมควรเอ่ยปาก แสดงเจตนารมณ์อย่างไร จึงไม่ทำร้ายจิตใจของนาง?

ในยามพลบค่ำที่ราตรีใกล้กราย แนฮ้วยเพราะบังเกิดน้ำใจผูกพันความเป็นดายกับนาง พลันรู้สึกหัวใจร้อนผ่าว แทบหลั่งน้ำตาออกมา

แต่น้ำใจที่เอื้อล้นนั้น ยังไม่สามารถโน้มน้าวให้เขากล่าววาจาที่ถ่ายทอดบอกความรู้สึกแม้สักหนึ่งในหมื่นต่อนาง

.....

ขณะที่พักผ่อน แนฮ้วยเพราะระวังป้องกัน "สัตว์ร้าย" ที่ไม่ทราบจะมาถึงเมื่อใด และจะไปเมื่อใด ทำให้เขาคล้ายเตียงที่ไม่คุ้นเคยเตียงหนึ่ง แม้ยามนอนยังมีสติแจ่มใส

เขาสดับฟังเสียงกลองอย่างสงบ
จวบกระทั่งกลางดึก เขาก็ไม่ได้ยินเสียงกลองอีก
เพียงสูดได้กลิ่นหอมของบุปผาที่ยิ่งมายิ่งอบอวล
ยังมีเสียงเคาะประตู

เสียงเคาะประตูเบายิ่ง คล้ายนกหัวขวานตัวหนึ่ง ส่งสัญญาณว่ามันเดินทางมาเยือน

แนฮ้วยลุกขึ้นนั่งในบัตดล เลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ที่วางอยู่บนโต๊ะ
"ข้าพเจ้าเข้าไปหาท่านได้หรือไม่?"
ซุ่มเสียงหนึ่งดังขึ้น กลับเป็นเชี่ยวดอ
นางผลักประตูเดินเข้ามาพร้อมกับกลิ่นหอมของบุปผา

ชีวิตคนเป็นเช่นนี้ เรื่องที่ท่านเฝ้ารอคอยตลอดมา ไม่แน่ว่าจะสมมาดปรารถนา แต่ความปีติที่ไม่คาดหมาย มักย่างกรายมาอย่างเงียบงัน

ที่แนฮ้วยระวังป้องกันคือเสียงกลอง
แต่ที่ได้ยินเป็นเสียงเคาะประตู

ที่เขารอคอยคือ “สัตว์ร้าย” นั้น
ผู้มากลับเป็นเชี่ยวตอ

แนฮ้วยคิดจุดตะเกียง

เชี่ยวตอสั่นศีรษะ เป็นความหมายว่าอย่าได้จุดขึ้น

. นางปล่อยผมยาวสยาย ทรุดนั่งลงที่ข้างเตียงของแนฮ้วย ที่เบื้องนอกเป็นกลิ่นหอมของบุปผา และประกายจันทรา

ที่นางปรากฏกายเป็นเค้าโครง คล้ายวิญญาณที่ล่องลอยขึ้นจากบ่อโบราณ หรือคันฉายเก่าแก่ ไม่อาจเผชิญการสาดส่องจากเปลวเทียน

นางพลันเกาะกุมมือของแนฮ้วยไว้

คล้ายกับใช้ความเย็นเฉียบเกาะกุมความร้อน

ความเย็นช่านเกาะกุมความอบอุ่น

แนฮ้วยยามดะลึงลาน รู้สึกว่านี่เป็นความเย็นเฉียบที่สุดในโลก ถึงกับคิดใช้ความร้อนชั่วชีวิตเข้าโอบอุ้มทะนุถนอม

เขารู้สึกว่าข้อมือที่เรียวเล็กของเชี่ยวตอ ถ่ายทอดพลังที่อ่อนแอแต่เพียงพอแก่การสนสะท้านเขา

นางกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

“ข้าพเจ้ามีคำพูดถามท่าน”

“เชี่ยวตอโกวเนี้ย...”

“เรียกข้าพเจ้าว่าเชี่ยวตอ”

“ท่านไม่ต้องการจุดตะเกียงขึ้นจริง ๆ?”

เชี่ยวตอสั่นศีรษะในบัดดล กล่าวอย่างแช่มช้าแต่เด็ดเดี่ยวว่า

“ท่านต้องตอบคำถามข้าพเจ้าตามความสัตย์”

“.....”

“เหตุการณ์ในค่ำคืนนั้น ท่านใช่ยังจำได้หรือไม่?”

“ค่ำคืนนั้น?”

“คำคืนบนภูเขายู้ปั้งซัว (ภูเขาห้องน้ำนม)”

“...ใช่”

“จำได้ทั้งสิ้น?”

“...จำได้”

“ท่าน....”

แนฮ้วยรวบรวมความกล้าหาญอย่างใหญ่หลวง ค่อยกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะไม่ลืมเลือน เชี่ยวตอโกวเนี้ย ข้าพเจ้าทราบว่านี่เป็นการล่วงเกินท่าน ลบหลู่ท่าน แต่ในสายตาข้าพเจ้า ท่านยังคงเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้านิยมรักใคร่ที่สุด บริสุทธิ์ผุดผ่องที่สุด...”

เอ่ยถึงดอนนี้มาดรว่ารวบรวมเรี่ยวแรงมากมาย ยังไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

ลมหายใจของเชี่ยวตอกระชั้นถี่เร็วขึ้นมากล่าวว่า

“ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านลืมเลือนทุกสิ่ง”

“เกรงว่าทำไม่ได้”

“ท่านลืมเลือนให้แก่ข้าพเจ้าในบัดดล”

“ทำไม่ได้”

“ท่านลืมไม่ได้ ข้าพเจ้าจะควักดวงตาของท่านออกมา...ข้าพเจ้า

จะฆ่าท่าน”

นางพลันชักกระบี่

ในห้องหับอันมืดมิด ปรากฏประกายเจิดจ้าวูบขึ้นแวบหนึ่ง

แสงจันทร์ส่องต้องคมกระบี่ ต่อให้เป็นกระบี่ที่ทื่อกว่านี้ก็สะท้อนประกายคมกล้าออกมา

กระบี่จ่อจี้ใส่ทรวงอกของแนฮ้วย

แนฮ้วยไม่ทราบหลบไม่พ้น หรือไม่มีความคิดหลบหลีก ยังคิดปลอบโยนเชี่ยวตอ กล่าวว่า

“เชี่ยวตอ...”

เชี่ยวตอสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน คืนนี้ข้าพเจ้ามายังที่นี่เพื่อฆ่าท่าน...ท่านเป็นบุคคลเพียงหนึ่งเดียวในโลกที่เห็นข้าพเจ้าถูกหยามอัปยศ”

แนฮ้วยกล่าวเสียงราบเรียบเด็ดเดี่ยวว่า

“เชี่ยวตอนั่นไม่คู่ควร ในสายตาของข้าพเจ้า ผู้ที่หยามย่ำยีท่านเพียงแต่หยามย่ำยีตัวมันเอง เพราะเหตุการณ์ครั้งนี้ กลับทิ้งเป็นเงาทะมึนอยู่ในจิตใจ ออกจะไม่คู่ควร”

เชี่ยวตอกล่าวด้วยความแค้นว่า

“ไม่คู่ควร? ท่านย่อมใช่ ท่านเข้าใจเป็นเช่นเดียวกับพิษภายในกายท่าน อาการบาดเจ็บบนร่างท่านหรือ? อาการบาดเจ็บทางจิตใจ มักไม่อาจทุเลาหายได้ ท่านไม่ทราบ ไม่เข้าใจหรอก ท่านเห็นใบหน้าข้าพเจ้าหรือไม่? ข้าพเจ้าถูกกรีดเป็นรอยแผลดาบ ที่ไม่มีวันลบเลือนหายได้ ท่านจะให้ข้าพเจ้าลืมเลือนได้อย่างไร...ข้าพเจ้ากรีดใบหน้าท่านสักดาบ

หนึ่งดีหรือไม่?"

แนฮ้วยกล่าวอย่างสงบว่า

"หากท่านพอใจ ท่านสามารถกรีดใบหน้าข้าพเจ้าสักเจ็ดดาบแปดดาบ หากท่านชมชอบ..."

เชียวตอบังเกิดความเคียดแค้นขึ้นมา ร้องว่า

"ข้าพเจ้าแค้นท่าน ข้าพเจ้าแค้นท่าน ข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน..."

นางเสือกแทงกระบี่ออก

แนฮ้วยยังคงไม่หลบหลีก

ความรัสึกของกระบี่แทงใส่กล้ามเนื้อ สร้างความแตกตื่นแก่เชี่ยวตอจนโยนกระบี่ทิ้ง โยนทิ้งออกนอกหน้าต่าง

นางโถมไปบนร่างของแนฮ้วย ใช้มืออุดปากแผลของแนฮ้วยไว้อย่างไม่คิดชีวิต เพื่อมิให้โลหิตไหลหลั่งออกมา ฟุบหน้าร่ำไห้กับทรวงอกที่ปรากฏโลหิตไหลซึมของเขา ร่ำร้องว่า

"ท่านเจ็บปวดกระมัง? ท่านไฉนไม่หลบหลีก? ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องหลบหลีกได้"

แนฮ้วยมองดูแสงจันทร์ชุบประกายสีเงินอยู่บนเรือนผมของนาง ยื่นมือสัมผัสกับสีขาวเงินบนเส้นผมของนาง เพียงกล่าวว่า

"เชี่ยวตอ หากว่าทำเช่นนี้ท่านจะไม่เศร้าเสียใจ ท่านก็แทงเถอะ..."

เชี่ยวตอร่ำไห้ออกมา กล่าวว่า

“ไม่ ข้าพเจ้าเพียงเกรงว่าท่านรังเกียจข้าพเจ้า...”

แนฮ้วยพลันคว้าจับนางไว้ ขู่คำรามว่า

“หยุดปาก”

เชี่ยวตอสงบซุ่มเสียงไว้

ระหว่างร่างต่อร่างพอเกิดระยะห่าง กลับเห็นคราบโลหิตที่แผ่กระจายบนปกเสื้อของเขา

เชี่ยวตอบังเกิดความแตกตื่นลนลานขึ้นมาอีกครา

แนฮ้วยกล่าวอย่างจริงจังว่า

“อาการบาดเจ็บของข้าพเจ้าไม่เป็นไร รับรองไม่ตาย เชี่ยวตอท่านต้องลืมเลือนแผลหัวใจของท่าน”

เชี่ยวตอแย้มยิ้มทั้งน้ำตา ลูบคลำบาดแผลของเขาเบาๆ กล่าวว่า

“ท่านไฉนคว้าจับผู้อื่น ราวกับคว้าลูกไก่ตัวหนึ่ง?”

แนฮ้วยรีบปลดปล่อยนาง

เชี่ยวตอกล่าวสืบต่อ

“แต่ข้าพเจ้ายังทำร้ายท่าน ท่านยังชมชอบข้าพเจ้าหรือ? ท่านแค้นข้าพเจ้าหรือไม่?”

นางกล่าวอย่างมุ่งหวังว่า

“หากไม่มีรัก เพียงแค้นก็ได้”

แนฮ้วยยิ้มแล้ว

แสงจันทร์นุ่มละมุน รอยยิ้มของแนฮ้วยไม่เลือดเย็นแม้แต่น้อย

รอยยิ้มนี้ดียิ่ง

แสงจันทร์คืนนี้ประเสริฐยิ่งกว่า

แสงจันทร์ยิ่งมายิ่งสกาว จันทรายิ่งมายิ่งกลมเกลี้ยง

เชี่ยวดอพร้อมด้วยกลิ่นหอมของบุปผา ล้มลงในอ้อมอกอันบึกบึนของแนฮ้วย กล่าวว่า

“ท่านลืมเลือนเหตุการณ์ในคืนนั้นดีหรือไม่? ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านลืมเลือนเหตุการณ์ในคืนนั้น”

แนฮ้วยกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ไม่ ข้าพเจ้าลืมไม่ได้ นับตั้งแต่พบเห็นท่านปะทะชนกับท่าน ขอเพียงเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับตัวท่าน ดลอดจนทุกประการของท่าน ข้าพเจ้าล้วนลืมไม่ได้”

เชี่ยวดอกำหมัดทุบเขา กลับทุบจนปากแผลของเขาเจ็บปวดขึ้นมา

เชี่ยวดอรีบหดหมัดกลับ แต่ยังกล่าวอย่างแง่งอนว่า

“ท่านหน้าไม่อาย หนังหน้าหนาจริง ๆ”

แนฮ้วยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ากระทั่งหน้ายังไม่ต้องการ ยังต้องการหนังหน้าทำอะไร?”

พลันได้ยินที่เบื้องนอกบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งร้องว่า

“รับซื้อหนังหน้า สามใบสี่เหรียญ”

ซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งด่าทอว่า

“ตัวบัดซบที่เห็นความงามลืมคุณธรรม ไสหัวออกมาให้แก่เรา”

อีกคนหนึ่งร่ำร้องว่า

“เมื่อคืนถูกท่านหนีรอด ดูว่าคืนนี้ท่านใช่ยังเป็นเด่าหดหัวหรือไม่?”

แนฮ้วยผลักไสเชี่ยวดอออกเบา ๆ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่เต่าหดหัว ข้าพเจ้าเพียงเป็นเต่าที่ฮากประพฤติเป็นคนดีตัวหนึ่งเท่านั้น"

จบเล่ม 2

4มือปราบพญายม ตอน

ล้างรอย

เดือด

เล่ม3

น.นพรัตน์

ตอนที่ 12

สู้ปีศาจปะทะดาวน้ำแข็ง

คิดห้าสู้กับยอดฝีมือต้องไม่กลัวพ่ายแพ้ยินยอมมีความรัก จนถึงกับพลาดรัก อย่าได้กลัวพลาดรักจนไม่กล้ามีความรัก

พยัคฆ์ไม่มีความคิดทำร้ายคน คนมีความตั้งใจฆ่าพยัคฆ์

ขณะที่แนฮ้วยกระโดดลงจากชั้นบนของโรงเตี๊ยมโคมแดง มีความรู้สึกว่าตัวเองคล้ายพยัคฆ์ที่ไม่คิดทำร้ายคน แต่คนคิดฆ่าทิ้งเพียงแต่ในจิตใจของเขาดอนนี้ยังปีติยินดี

ทั้งนี้เพราะบนร่างของเขายังมีกลิ่นหอมของบุปผา หลงเหลืออยู่

นั่นเป็นกลิ่นหอมซึ่งเกิดจากเมื่อครู่เชี่ยวดอทอดร่างอยู่ในอ้อมอกของเขา

ที่แท้เป็นกลิ่นหอมของบุปผา หรือเป็นกลิ่นกายสาวบนร่างของเชี่ยวดอ แนฮ้วยไม่สามารถจำแนกอย่างแม่นยำเท่ากับกระบี่ของเขา

ที่เบื้องล่างซึ่งหันหลังให้แก่ทางหลวง ยืนเรียงรายด้วยผู้คนสี่คน และสุนัขตัวหนึ่ง

สุนัขตัวนั้นเป็นแนฮ้วยโยนใส่อาลี้ เพื่อใช้ฝ่าวงล้อม หลังจากนั้นอาลี้ไม่อาจหักใจทอดทิ้งมัน

ทั้งนี้เพราะสุนัขมีดวงตาเช่นเดียวกับมัน

สุนัขตัวนั้นคล้ายยังจดจำแนฮ้วยออก เห่าต่อแนฮ้วยหลายครั้ง ซุ่มเสียงแดกต่างจากสุนัขทั่วไป เห่าดังปาปา ไม่มีท่าทีของศัตรู กลับคล้ายกำลังทักทาย

แด่น้ำเสียงของล้งจี้อิดเด็มไปด้วยความไม่เป็นมิตร กล่าวว่า

“ครั้งนี้ท่านไม่เป็นเด่าหดหัว เรารู้สึกยินดียิ่ง”

แนฮ้วยกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่มีเหตุผลที่ต้องหลบหนีพวกท่าน”

ยี่จ้วงจื้อขุ่นแค้นจนริมฝีปากชีดขาวราวแสงจันทร์ ร้องว่า

“ท่านกระทำเกินเลยไปแล้ว เมื่อครู่ท่านกับเชี่ยวดออยู่ในห้องทำอะไร? ท่านกลับข่มเหงสตรีนางหนึ่งถึงเพียงนี้...”

แนฮ้วยเพิ่งกล่าวคำ “ข้าพเจ้า” ล้งจี้อิดชิงกล่าวว่า

“เราทราบแล้วว่า ดั่งปาอวงเสียชีวิตอย่างไร”

ยี่จ้วงจื้อกระชากเสียงว่า

“ผู้แช่แน ท่านลงมือ คืนนี้ไม่ว่าอย่างไร พวกเราต้องพิสูจน์ผลแพ้ชนะสักครา”

แนฮ้วยสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

“หากข้าพเจ้าชนะ จะเป็นอย่างไร?”

“ท่านชนะ เราตกตาย”

“หากพ่ายแพ้จะเป็นอย่างไร?”

“เมื่อพ่ายแพ้ ท่านต้องตาย”

แนฮ้วยกล่าววา

“แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการต่อสู้เสี่ยงตายกับท่าน”

“ท่านกลัว?”

“ถือว่าข้าพเจ้ากลัวท่าน ก็หาเป็นไรไม่”

เยลุกงื่นชงพลันส่งเสียงกระแอมคำหนึ่ง

ยี่จ้วงจื้อสงบปากคำในบัดดล

เล่าตั๋ว (พี่ใหญ่) คิดกล่าววาจา เล่ายี่ เล่าซา เล่าสี่ เล่าโหงว (อันดับสอง สาม สี่ ห้า) สมควรยืนสงบอยู่ด้านข้าง ไม่ว่าเป็นกฎภายในบ้าน ข้อบัญญัติของพรรค หรือระเบียบในยุทธจักรล้วนเป็นเช่นนี้

เยลุกงื่นชงกล่าวว่า

“ท่านสามารถมีชีวิตถึงคืนนี้ เรายินดียิ่ง”

แนฮ้วยกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าคาดว่า ข้าพเจ้าสามารถมีชีวิตต่อไป มีชีวิตอีกหลายคืน ขอบคุณท่านที่ห่วงใย”

“ผู้ที่สามารถมีชีวิตรอดจากใต้ค้อนของตู้มึงนับว่ายอดเยี่ยมยิ่ง พวกเราถึงกับหวาดวิตกแทนท่าน”

แนฮ้วยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ตู้มึง?”

"เป็นไร เมื่อคืนมันไม่รุดมาหรือ?"

แนฮ้วยสงสัยใจกว่าเดิม กล่าวว่า

"มันบอกด่อท่านว่า คิดมารังควานข้าพเจ้าหรือ? ข้าพเจ้าหา รู้จักมันไม่"

เยลุกงื่นซงส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า เมื่อคืนมันไม่ได้รุดมาแล้ว"

แนฮ้วยยังคงคล้ายถูกจับยัดเข้าไปในหมอกควันหนาทึบ กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

เยลุกงื่นซงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เมื่อคืนพวกเราสกัดท่านที่นอกเมือง ขณะจะลงมือ พลันพบว่าที่ด้านหลังท่านมีคนหน้าเขียวคล้ำเยียบเย็นผู้หนึ่งยืนสงบแน่วนิ่ง เราขณะจะดวาดถาม กลับพบว่ามันไม่มีเงาร่างใต้แสงจันทร์..."

อาลื้อดพึมพำมิได้ว่า

"ไม่มีเงาร่าง ไยมิใช่เป็นภูตผี?"

ยีจ้วงจื้อกล่าวเสริมว่า

"มันน่ากลัวกว่าภูตผีอีก"

อาลกล่าวอย่างอวดฉลาดว่า

"อย่างนั้นคงเป็นมารร้าย"

ยีจ้วงจื้อตัดบทว่า

"วิชาโหงวกุ้ยปั่วฮุง (ห้าภูตครึ่งสลบสิ้น) ของมันลี้ลับพิสดารยิ่ง ดังนั้นไม่ทิ้งเงาร่างอยู่บนพื้น"

คราครั้งนี้เป็นล้งจื้อิดกล่าวอย่างไม่ยอมเชื่อว่า

“ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้ เมื่อคืนมันเพียงยืนอยู่ด้านหลังแนฮ้วย กระทั่งเคลื่อนไหวก็ไม่เคลื่อนไหว”

ยี่จ้วงจื้อแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

“นั่นจึงมิใช่ ท่านดูอาทิตย์ลอยขึ้นจันทราลาลับ ดาวเคลื่อนดาราคล้อย เคลื่อนไหวรวดเร็วเพียงไหน แต่ท่านไหนเลยเคยเห็นมันเคลื่อนคล้อยอย่างไร? ตลอดทั้งร่างซองตู้มึ่งล้วนเคลื่อนไหว เพียงแต่รวดเร็วเกินไป เร่งร้อนเกินไป พิสดารเกินไป ดังนั้นท่านเข้าใจว่ามันยืนสงบนิ่ง”

แนฮ้วยรู้สึกขนลุกเกรียว

ที่แท้เมื่อคืนขณะที่ตัวเองเผชิญหน้ากับพรรคสี่คน ที่ด้านหลังมีคนผู้หนึ่งยืนอยู่ มีแต่เขาที่ไม่รู้สึกตัว

...เป็นตัวเองพลังฝีมืออ่อนด้อยเกินไป หรือว่าผู้มามีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมเกินไป หาไม่ตัวเองห่วงใยความปลอดภัยของเชี่ยวดอเกินไปเป็นเหตุให้ไม่รู้สึกตัว?

สิ่งที่ตัวเองบังเกิดความภูมิใจ คือความรู้สึกอันปราดเปรียว ที่ล่วงรู้ภัยอันตรายล่วงหน้าดุจสัตว์ร้าย หรือว่าสัญชาตญาณนี้ลดน้อยถอยลงแล้ว?

เยลุกงื่นชงกล่าวเสริมว่า

“ไม่เพียงแต่ท่าร่างรวดเร็ว ฟังว่าตู้มึ่งยังฝึกปรือวิชาจื้องู้ชิ้งกง (ลมปราณต้มวัว) ตลอดทั้งร่างถูกปกคลุมอยู่ภายใต้ลมปราณที่ไร้สภาพชนิดหนึ่ง ยังยิ่งกว่าวิชากิมกังปุกไฮว้ชิ้งกง (ลมปราณวชิรคงกระพัน) จับชาไท้เป้าฮ้วยเลี่ยง (สิบสามไท้เป้าชาดรี) และวิชาโชยเทียนเจ่กขี่กังคี่

(ลมปราณเอกะธาตุธรรมชาติ) อีก หากดาบกระบี่แทงเข้าไป กลับเผชิญการต่อต้านจากพลังลมปราณของมัน เพราะลมปราณคุ้มครองกายเช่นนี้ แสงอาทิตย์ประกายจันทร์ เปลวเทียนดวงโคมล้วนไม่สามารถส่องด้องร่างมันโดยตรง เพราะเหตุนี้มันกลับกลายเป็นคนไม่มีเงา”

แนฮ้วยรู้สึกริมฝีปากแห้งผากอยู่บ้าง กล่าวว่า

“มันเสาะหาข้าพเจ้าทำอะไร?”

. เยลุกงื่นชงมองดูแนฮ้วย กลับมีสีหน้าคล้ายกำลัง “ไว้อาลัย” ชนิดหนึ่ง ถามอย่างจริงจังว่า

“ท่านไม่รู้จักคนผู้นี้จริง ๆ?”

“ไม่รู้จัก”

“อย่างนั้นพวกท่านมิใช่สหายแล้ว?”

“ข้าพเจ้าเพิ่งได้ยินชื่อของมัน จากปากคำท่านเป็นครั้งแรก”

“เมื่อมิใช่สหายของมัน ก็เป็นศัตรูของมัน...มันมีสหายไม่มาก กลับมีศัตรูทั่วแผ่นดิน มันเป็นนักฆ่าคนหนึ่ง”

แนฮ้วยทวนคำว่า

“นักฆ่า?”

“มันเป็นหนึ่งในสี่จอมทมิฬ อาศัยค้อนสร้างชื่อ คนที่มันคิดฆ่าไม่มีผู้ใดที่ฆ่าไม่ได้ ดังนั้นคนที่ฆ่าได้โดยง่ายดาย มันจะไม่ฆ่า”

“เช่นนี้เป็นว่า มันคิดฆ่าข้าพเจ้า ยังเป็นการให้เกียรติข้าพเจ้า?”

“อย่างน้อยมันเป็นนักฆ่าที่มีชื่อสะท้านแผ่นดิน”

แนฮ้วยกล่าวว่า

“มันเป็นนักฆ่า ข้าพเจ้าเป็นมือปราบ”

“แม้กระทั่งขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในบ้านเมือง มันยังฆ่าทิ้งไปหลายคน”

“ประเสริฐมากหากคนที่มันฆ่าเป็นขุนนางกังฉินข้าพเจ้าจะไม่สนใจ หากมันฆ่าคนดี ข้าพเจ้าจะจัดการกับมันก่อน”

เยลุกงื่นชงกล่าวว่า

“ท่านมิสู้จัดการพวกเราด้วย”

“พวกเราเป็นสหาย”

“สหาย? พวกเราก็เป็นคนที่คิดจัดการกับท่านเช่นเดียวกับตู้มึ่ง”

แนฮ้วยถามว่า

“ตู้มึ่งไฉนคิดจัดการกับข้าพเจ้า?”

“เราไม่ทราบ ตู้มึ่งเป็นนักฆ่า เมื่อรับเงินมาย่อมต้องฆ่าคน ท่านไยไม่ไปถามไถ่มัน?”

“ข้าพเจ้าถามมัน มันจะตอบ?”

“นักฆ่าที่ดีผู้หนึ่ง จะไม่ขายผู้ว่าจ้างมัน นอกจากกระบี่ของท่านจะรวดเร็วกว่าค้อนของมัน”

แนฮ้วยถามอีกว่า

“ที่มันใช้เป็นค้อนอะไร?”

“พัวจิง (ทำลายสิ้น)”

“ทำลายสิ้นอะไร?”

“เพลงค้อนของมันมีเพียงกระบวนท่าเดียว เรียกว่าพั่วจิ้งเจ่กเส็ก (ท่าเดียวทำลายสิ้น)”

“ทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดิน วัตถุทุกสรรพสิ่งล้วนถูกทำลายสิ้นจริงๆ?”

“อย่างน้อยไม่มีผู้ใดทำลายกระบวนท่านี้ของมันได้”

แนฮ้วยขบคิดชั่วขณะ พลันถามว่า

“ตู้มึงผู้นี้ ใช่พกน่ำกลองใบหนึ่งติดตัวหรือไม่?”

เยลุกงื่นชงงงงันวูบ จากนั้นจึงกล่าว

“เสียงกลองกลับมีอยู่ทุกครั้งที่มันปรากฏกายฟังว่ามักมีเสียงกลอง บัดเดี๋ยวใกล้บัดเดี๋ยวไกล ไม่เป็นจังหวะจะโคน รบกวนสมาธิจิตใจ เต็มไปด้วยความลี้ลับ”

แนฮ้วยกล่าวเสริมว่า

“และเต็มไปด้วยอันตราย”

จากนั้นเขาย้อนถามว่า

“หากผู้ที่ปรากฏที่ด้านหลังข้าพเจ้าเมื่อคืนเป็นตู้มึง อย่างนั้นสิ่งที่กะพริบแสงอยู่ด้านหลังพวกท่านในคืนนั้นและคืนนี้เป็นอะไร?”

คำพูดพอกล่าว นอกจากสุนัขในอ้อมอกอาลี้ตัวนั้นแล้ว ยี่จ้วงจื้อลังจื้ออิด ยังมีอาลี้ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

แม้แต่ใบหน้าอันมั่นคงของเยลุกงื่นชงก็ปรากฏเค้าความเปลี่ยนแปลงขึ้น

ยามนั้น รังสีฆ่าฟันที่ไร้สภาพไร้ร่องรอย ทั้งไร้ชุ่มไร้เสียงขุมหนึ่งผนึกตัวขึ้นที่ทั้งหน้าและหลังทุกผู้คน แม้กระทั่งกลิ่นหอมของบุปผา ก็คล้ายผนึกตัวเป็นน้ำแข็ง ที่สามารถกระแทกทำร้ายผู้คนจนเจ็บปวด

อาลี้นอกจากมีดวงตาที่คล้ายสุนัข ที่ได้รับความตระ-หนกคู่หนึ่ง มีส่วนสูงเพียงเท่ากับศอกแขนของแนฮ้วยแล้ว

ใบหน้าที่ปรุพรุนด้วยรอยฝีหนอง ก็ขัดตาอย่างยิ่ง

ยามนี้ดวงตาที่ได้รับความตระหนกของมันคู่นั้น ยิ่งทอแววแตกตื่นลนลาน

เยลุกงื่นชงยังคงไม่เหลียวหน้าไป แต่แววตาที่อ่อนโยนของมัน ก็กลับกลายเป็นคล้ายหลอมจากเหล็ก

ล้งจี้อิดที่เบ้าตาลึกกลวงพลันยืดตัวตรง มันความจริงมีเท้าข้างหนึ่งยาวข้างหนึ่งสั้น ยามนี้พอยืดกาย ก็กลับกลายเป็นไหล่ซ้ายสูง ไหล่ขวาลู่ต่ำ

ยีจ้วงจื้อที่มีหน้าตาชาญฉลาด เปลี่ยนเป็นปราดเปรียวกว่าเดิม

แนฮ้วยคิดไม่ถึงว่า ตัวเองพอเอ่ยปาก จะสร้างความหวั่นไหวแก่คนเหล่านี้ถึงเพียงนี้

ดูท่าคนเหล่านี้ก็เฉกเช่นกับตัวเอง ไม่ล่วงรู้ว่ามีคนสะกดตามหลัง

เมื่อคืนแนฮ้วยยังเข้าใจผิดคิดว่า คนเหล่านี้เป็นพวกเดียวกับพรรคสี่คน

เยลุกงื่นชงย้อนถามอย่างจริงจังว่า

“ที่ท่านกล่าวเป็นความจริง?”

“ใช่”

เยลุกงื่นชงถามอีกว่า

“ที่ท่านพบเห็นเมื่อคืนเป็นอะไร?”

“หมู่ดาวพราวฟ้าคล้ายร่วงลงมาดุจห่าฝน ชุมนุมอยู่ที่ด้านหลังของพวกท่าน”

เยลุกงื่นชงแบมือออก คล้ายคิดอาศัยแสงจันทร์มองดูตัวเอง ปากถามว่า

“ที่ท่านเห็นในคืนนี้เล่า?”

“เป็นอัคคี...อัคคีสามจุด”

“อัคคีสามจุด?”

“อัคคีสีเขียวปัด ลอยอยู่กลางอากาศ เคลื่อนไหวไม่แน่นอนสาม จุด อาจบางทีเป็นไฟปีศาจที่ร่ำลือกัน”

เยลุกงิ้นชงผงกศีรษะต่อพี่น้องทั้งสามของมันอย่างหนักแน่น กล่าวว่า

“เป็นพวกมัน”

ยีจ้วงจื้อกล่าวว่า

“พวกมันมาแล้ว”

อาลอุทานดงอาด้วยความเคยชิน ลงจอดกล่าวว่า

“ในที่สุดพวกมันมาแล้ว”

หน้าผากมันปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปนสองเส้น ดวงตาทอประกายอันดุร้าย

แนฮ้วยอดถามมิได้ว่า

“พวกมันเป็นใคร? รุดมารังควานพวกท่านหรือ? พวกท่านเพาะความแค้นกับพวกมันหรือ?”

ยีจ้วงจื้อพลันหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

“ท่านดื่มน้ำชาแล้วหรือไม่? หมวกสามารถโบกพัด วันนั้นเรารับประทานไข่ที่มีไข่แดงคู่หนึ่ง ปลาหมึกตัวนั้นกลับแขวนบนต้นไม้”

แนฮ้วยรับฟังไม่เข้าใจ กล่าวว่า

“ท่านว่าอะไร?”

ยี่จ้วงจื้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ได้ว่าอะไร นิทานเรื่องนี้เพียงสอนให้ท่านทราบว่า สามารถถามปัญหาเรา แต่ไม่สามารถถามปัญหามากมายปานนั้นในคราเดียวทราบหรือไม่?"

แนฮ้วยมองดูเด็กหนุ่มที่มีหน้าตาชาญฉลาดนั้น ในใจบังเกิดความเคารพยกย่องขึ้น

มันกำลังสัพยอกหยอกล้อ

คนผู้หนึ่งขณะที่สัพยอกหยอกล้อ ด้องมีจิดใจปลอดโปร่ง

มันผ่อนคลายตัวเองแล้ว

คนผู้หนึ่งเผชิญศัดรูเข้มแข็ง ดกอยู่ในห้วงความเป็นดาย ยังสามารถรับมืออย่างปลอดโปร่ง ไม่ว่าชนะหรือพ่ายแพ้ ล้วนเป็นบุคคลอันยอดเยี่ยม

ยี่จ้วงจื้อร่างผอมชูบ จนใจที่มีเคราสีเหลืองงอกเงยอยู่ข้างแก้มทำให้มันดูไปหนักแน่นเข้มแข็ง แด่แท้ที่จริงหุนหันพลันแล่นและอ่อนเยาว์

แต่ในคนทั้งสี่ มัน "เปลี่ยนแปลง" รวดเร็วที่สุด

มันพอกล่าวสัพยอก อาลี้ก็กล่าวกับล้งจี้อิดว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ในโรงเตี๊ยมนี้พักอาศัยด้วยอะไร?"

ล้งจี้อิดดอบว่า

"เป็นแขก"

อาลี้กล่าวว่า

"ผิดแล้ว เป็นตัวหมัด"

ยี่จ้วงจื้อกล่าวถามอาลี้บ้างว่า

“ท่านทราบหรือไม่ว่า ในป้านน้ำชามีอะไร?”

อาลี้เหลือกตาขึ้นกล่าวว่า

“อะไรหรือ?”

ยีจ้วงจื้อตอบว่า

“เป็นน้ำชา”

อาลี้ขุ่นแค้นแน่นอก ล้งจี้อิดกับเยลุกงื่นชงล้วนหัวร่อออกมา

พอหัวร่อออกมา ทั้งหมดก็ผ่อนคลายแล้ว

รังสีการฆ่าฟันสาบสูญสลายจนไร้ร่องรอย

เยลุกงื่นชงค่อยร้องถามว่า

“พวกท่านเมื่อมาแล้ว ไฉนยังไม่ปรากฏกาย?”

ชุ่มเสียงมันไม่แหลมสูง คล้ายไม่ก้องกังวานเท่าใด เพียงแต่คำพูดของมันเปล่งจากจุดดังชั้งที่ท้องน้อย ดังนั้นดังอย่างต่อเนื่องไม่ขาดตอน

มันพอถามไถ่ หน้าต่างของห้องพักโรงเตี๊ยมล้วนจุดโคมขึ้น บางคนด่าทอว่าเป็นผีสางอันใดส่งเสียงร้องวุ่นวายกลางวิกาล พร้อมกับเปิดหน้าต่างมองลงมา

พวกมันคล้ายคิดขว้างวัตถุข้างกาย ตลอดจนกระโถนปัสสาวะลงมายังกลางท้องถนน แต่แลวผู้คนทกมมองลงมาต้องอุทานด้วยความตระหนก

ทั้งนี้เพราะใต้โคมสีแดง ปรากฏอัคคีสีเขียวขึ้นสามจุด

อัคคีสีเขียวทั้งสามจุดมิใช่แสงไฟ หากแต่เป็นแสงสว่าง

เป็นประกายแสงสว่างที่เปล่งจากตำแหน่งสามแห่งบนร่างของผู้คนสามคน

หนึ่งเป็นผมเผ้า หนึ่งเป็นสองเท้า ยังมีอีกคนหนึ่งเปล่งแสงสว่างจากเขาทั้งสองข้างบนหน้าผากของมัน

ผู้คนทั่วไปเรียกหาอัคคีสีเขียวเป็นไฟปีศาจ

ยามนี้ไฟปีศาจกลับปรากฏขึ้นบนร่างผู้คนสามคน “คน” ทั้งสามนี้ที่แท้เป็นมนุษย์หรือภูตผี?

หากบอกว่าคนในพรรคสี่คนมีคนลักษณะประหลาดดุจภูตผีสามคน อย่างนั้นผู้ที่ปรากฏออกจากความมืดทั้งสามเป็นภูตผีที่คล้ายผู้คนสามตน

ยามนี้ “ภูตผี” ทั้งสามตน กำลังเดินเข้าใกล้ “ผู้คน” ทั้งสี่คน

แขกเหรื่อที่ค้างแรมในโรงเตี๊ยมโคมแดง พลันพบเห็นตัวประหลาดที่คล้ายผู้คนคล้ายภูตผีปรากฏขึ้นกลางวิกาลเจ็ดดน พวกมันทางหนึ่งแดกดืน ทางหนึ่งหวาดกลัว ทางหนึ่งกริ่งเกรงได้รับผลกระทบกระเทือน

หนึ่งเดียวที่พวกมันกระทำได้คือ ชักชวนเพื่อนพ้องมุดเข้าไปในผ้าห่ม พร้อมกับเก็บของมีค่าไว้

แต่ก็มีคนลอบเปิดหน้าต่างแง้มออกเป็นช่อง รอดว่าตัวประหลาดที่คล้ายผู้คนคล้ายภูตผีทั้งเจ็ดดนนี้ เมื่อถึงเวลาผู้ใดยังเป็นคน ผู้ใดกลายเป็นภูตผี?

...ผู้คนที่นัดต่อสู้กันกลางถนนไฉนมีเพียงเจ็ดคน?

ที่แท้ “ภูตผี” ทั้งสามคนพอปรากฏกาย เชียวดอก็เปิดหน้าต่างออก ยื่นมือขาวผ่องกวักเรียกแนฮ้วย

แนฮ้วยคนอยู่กลางถนน หัวใจยังทิ้งอยู่ภายในห้อง
ทั้งนี้เพราะเชี่ยวตอยังอยู่ในห้องพักของเขา
เชี่ยวตอพอกวักมือเรียกหา เขาก็พุ่งย้อนกลับเข้าไปภายในห้อง
นับตั้งแต่แม่ทัพกุหลาบหนูประพฤติชั่วร้าย แนฮ้วยก็กริ่งเกรงว่า
เชี่ยวตอจะถูกผู้คนคร่ากุมเป็นตัวประกัน

นั่นเป็นจุดอ่อน เป็นจุดชีวิตของเขา

แนฮ้วยกลับมาถึงข้างกายเชี่ยวตอ สูดได้กลิ่นหอมบุปผาที่กำซาบช่านนั้นอีกครา ในใจบังเกิดความรู้สึกที่ “ปลอดภัย” ชนิดหนึ่ง

...ความปลอดภัยของเชี่ยวตอ คือความปลอดภัยของเขา

...ความปลอดภัยของเชี่ยวตอ สำคัญกว่าความปลอดภัยของเขา

ขณะที่แนฮ้วยพุ่งย้อนกลับเข้าห้อง พรรคสี่คนไม่อาจปลีกตัวมาสนใจได้

จากข้อนี้แสดงว่า ศัตรูที่มามิใช่ชนชั้นธรรมดาจริงๆ

แนฮ้วยพอกลับเข้าห้อง เชี่ยวตอก็บอกต่อเขาว่า

“ผู้มาเป็นกุ้ยฮวก (ผมปีศาจ) ฉั่วตัวตอ กุ้ยกัก (เขาปีศาจ) เทา-ชังตอ กุ้ยคา (เท้าปีศาจ) ก่วยซาตอ กาลก่อนพวกมันเป็นขุนพลของโกวฮั้งเม้ง (ชมรมโดดเดี่ยว) ยามนี้กลายเป็นบริวารของบิดาข้าพเจ้า”

แนฮ้วยถามว่า

“พวกมันมีความแค้นกับพรรคสี่คนหรือ?”

“ข้าพเจ้าไม่ทราบ จะอย่างไรตอนนี้พรรคสี่คนคิดจัดการกับท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ช่วยเหลือพรรคสี่คน ปีศาจทั้งสามตนนั้นเลวยิ่ง คอยข่มเหงราษฎรดีงาม ข้าพเจ้าก็ไม่ชมชอบพวกมัน”

นางบอกว่า “ช่วยเหลือ” ผู้ใด คล้ายกับเด็กทารกอันแง่งอนก็ปาน

นางกล่าวเช่นนี้ เพียงบ่งบอกความในใจประการหนึ่ง...นาง เพียงช่วยเหลือแนฮ้วย ไม่ช่วยเหลือผู้อื่น แนฮ้วยช่วยเหลือผู้ใด นางก็ช่วยเหลือผู้นั้น

แนฮ้วยมองจากด้านข้าง แสงจันทร์อยู่บน โคมแดงอยู่ล่าง สีขาวนวลกับแดงสดใสขับเน้นใบหน้าของเชี่ยวดอ เป็นความงามดุจแสงสีสายัณห์และหิมะเริ่มโปรย

จากใบหน้าซีกนี้ แนฮ้วยมองไม่เห็นรอยแผลดาบนั้น สร้างความนิยมชมชื่นกว่าเดิม แทบลืมเลือนว่า ที่เบื้องล่างกำลังเกิดการต่อสู้เสี่ยงชีวิตขึ้น

ในพรรคสี่คน นับยี่จ้วงจื้อช่างเจรจาที่สุด ดังนั้นมันชิงกล่าวว่า

“ที่แท้พวกท่านสะกดรอยตามพวกเราระยะหนึ่งแล้วช่างไม่กล้ารับจริงๆ ไม่ทราบมีกิจธุระใด?”

เท้าปีศาจมีเท้าทึงอกเงยด้วยขนเขียวรุงรัง มันกล่าวอย่างรวบรัดตรงๆว่า

“ไม่มีกิจธุระใด พวกเรามาจัดการกับพวกท่าน”

ยี่จ้วงจื้อถามว่า

“นี่เป็นความประสงค์ของได้เจียงกุนกระมัง?”

“เป็นพวกท่านไม่รักษาคำสัญญา แส่หาเรื่องราวใส่ตัวเอง”

ยี่จ้วงจื๊อกล่าวว่า

"พวกเรารับปากหัวหน้าชมรมโดดเดี่ยวฉั่วคอฮั่นว่า ชั่วชีวิตนี้จะไม่ออกจากเมืองเล่าคื้อ ไม่กลับเข้ายุทธจักร แต่ฉั่วเม่งจู้ (หัวหน้าชมรมแซ่ฉั่ว) ตายแล้ว ไม่ต้องรักษาคำมั่นสัญญานี้อีกต่อไป พวกเราเพียงทำความตกลงกับฉั่วเม่งจู้ หาใช่ทำไว้กับได้เจียงกุนผู้ไร้ยางอายไม่"

"อาศัยคำพูดของท่านนี้ ก็สมควรตายหนึ่งร้อยยี่สิบห้าครั้งแล้ว ตอนนี้ในพื้นที่รัศมีพันลี้ ล้วนเป็นดินแดนของได้เจียงกุน พวกท่านกล้าลบหลู่ได้เจียงกุน คงรำคาญในการมีชีวิตอยู่สืบไป"

ล้งจี้อิดด่าทอว่า

"สุนัขรับใช้

ยี่จ้วงจื๊อกล่าวเสริมว่า

"ไม่ สุนัขซื่อสัตย์"

อาลี้รักสุนัขราวชีวิต รีบแก้ต่างว่า

"จึงมิใช่ สุนัขเป็นสัตว์ประเสริฐ พวกมันไหนเลยคู่ควร? ยามด่าทอตัวประหลาดที่คล้ายผู้คนสามส่วนคลับคล้ายภูตผีเจ็ดส่วน อย่าได้พาดพิงถึงสุนัข"

ยี่จ้วงจื๊อกล่าววา

"ใช่แล้ว พวกท่านความจริงเป็นมือดีที่ฉั่งเม่งจู้ฝึกอบรมขึ้น แต่ฉั่วเม่งจู้ถูกได้เจียงกุนทำร้ายถึงแก่ชีวิตชัดๆ พวกท่านมิเพียงไม่คิดล้างแค้น กลับส่งมอบขุมกำลังของชมรมโดดเดี่ยวแก่ได้เจียงกุน พวกท่านนับเป็นตัวบัดซบที่ไม่อาจเห็นแสงสว่างได้"

ครั้งนี้ถึงรอบผมปีศาจกล่าววาจา มันปล่อยผมปกคลุมใบหน้า

ซุ่มเสียงของมันก็ดังจากผมเขียวยะเยือก ที่คล้ายรังหญ้าอันยุ่งเหยิงว่า

"ฉั่วคอฮั่นเคยสนับสนุนพวกเราจริง แต่มันตระหนี่เกินไป ไม่เคยปูนบำเหน็จรางวัล ฮุบความดีความชอบเพียงลำพัง มันดีต่อพวกเรา แต่เพียงเฝ้าที่มั่น ไม่กล้ากระทำการใหญ่ ติดตามมันจะมีประโยชน์ใด? มีคำว่าไว้ผู้ทราบสถานการณ์เป็นวีรบุรุษ ตอนนี้ได้เจียงกุนครองความเป็นใหญ่ ไม่ขายชีวิตให้แก่ท่านผู้เฒ่า จะติดตามผู้ใด?"

ยี่จ้วงจื้อแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"คำ "ผู้ทราบสถานการณ์เป็นวีรบุรุษ" อันประเสริฐ ดังนั้นนายเก่าประสบภัย ไม่คิดล้างแค้น กลับช่วยเหลือได้เจียงกุนทำลายล้างครอบครัวของฉั่วเม่งจู้ ครั้งกระโน้นพวกเราทั้งห้าเคยพ่ายแพ้แก่ฉั่วเม่งจู้และซาจับแซซึง (สามสิบดาวน้ำแข็ง) ที่เป็นกองกำลังของมัน รับปากว่าจะจับเจ่าอยู่ในเมืองเล่าคื้อ ไม่เข้าสู่ยุทธจักร ซึ่งความจริง พวกเราก็ทราบว่านั่นเป็นไต้เจียงกุนใช้สอยบงการ กลับเป็นฉั่วเม่งจู้ไม่ต้องการทำร้ายพวกเรา ปล่อยปละละเว้นพวกเราคราหนึ่ง พวกเราก็รักษาคำสัญญาไว้ ยามนี้พวกเราเมื่อออกมา ก็ไม่คิดกลับไปอย่าว่าแต่เมืองเล่าคื้อถูกพวกท่านทำลายโดยราบคาบ ความแค้นเหล่านี้สะสางรวมกันเถอะ"

ผมปีศาจเป่าลมหายใจจนเส้นผมปลิวกระจาย กล่าวว่า

"ท่านกล้าแข็งข้อต่อไต้เจียงกุน?"

ยี่จ้วงจื้อสวนคำว่า

"มีอันใดไม่กล้า?"

เท้าปีศาจถามย้ำว่า

“ท่านกล้าตั้งตัวเป็นศัตรูกับไต้เจียงกุน?”

อาลี้วางสุนัขน้อยในมือลง ปากกล่าวว่า

“บุคคลเช่นไต้เจียงกุน ฆ่าทิ้งจะเป็นไร?”

เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ไม่มีหนทางประนีประนอมอีก

ทั้งนี้เพราะในบริเวณยังมีบุคคลอื่น สามปีศาจเพื่อแสดงความจะรักภักดี ไม่อาจปล่อยให้คนทั้งสี่นี้มีชีวิตสืบไป

เขาปีศาจชิ่งไม่ได้ปริปากมาก่อน พลันกู่ร้องเสียงแหลมเล็กคราหนึ่ง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ดกลง พวกเราในคืนนี้จะฆ่าพวกท่านที่เป็นโจรกบฏ”

ซุ่มเสียงของมันคล้ายคนที่เพิ่งสูญเสียบุพการีก็ปาน

เสียงแค่นอย่างเย็นชาของเยลุกงื่นชง กลับคล้ายหมัดที่ต่อยใส่ถุงทราย มันกล่าวว่า

“กลับไปเถอะ พวกท่านล้วนเป็นลูกผู้ชายชาตรีอย่าได้เป็นเขี้ยวเล็บให้แก่ไต้เจียงกุน ทำร้ายสหายร่วมแนว”

ผมปีศาจกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

“ท่านยังคงประหยัดถ้อยคำไว้ เพื่อกล่าวกับหน้าม้าหัววัวเถอะ”

ยจ้วงจอกล่าวยั่วยุว่า

“ท่านมิใช่ปล่อยผมปิดบังหน้าม้าหรอกหรือ?”

มันชี้มือไปยังเขาทั้งคู่ของเขาปีศาจ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“มันมีเขา คงเป็นหัววัวกระมัง?”

เขาปีศาจแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

“ท่านยิ้มของท่านไป ตอนนี้ท่านยิ้ม รอสักครู่หากยังยิ้มออก นับ

ว่าท่านยอดเยี่ยม”

เยลุกงี่นชงยังเกลี้ยกล่อมว่า

“วันนี้เป็นมือเพชฌฆาต วันพรุ่งอาจถูกประหาร ผู้ที่ใกล้ชิดกับไต้เจียงกุน มีสภาพราวกับเนื้อบนเขียง ครั้งกระโน้นฉั่วเม่งจู้แม้ตระหนี่ไปบ้าง แต่ยังเป็นลกผ้าชายอันเปิดเผย ยามนี้พวกท่านช่วยกระพือความชั่วร้าย เกรงว่าไม่มีผลบั้นปลายที่ดี”

มันกล่าวอีกว่า

“อย่าว่าแต่พวกท่านมีเพียงสามคน พวกเรามีถึงสี่คน พวกท่านไม่แน่ว่าจะต่อสู้ได้”

เพิ่งกล่าวจบ สามปีศาจล้วนหัวร่อออกมา

หัวร่อด้วยความลำพอง มิหนำซ้ำเต็มไปด้วยความเหยียดหยาม

อาลี้กล่าวเบาๆกับเยลุกงี่นชงว่า

“ล้วนมาแล้ว”

เยลุกงี่นชงขมวดคิ้วถามว่า

“ล้วนมาแล้ว?”

อาลี้กล่าวย้ำอีกคราว่า

“ล้วนมาแล้ว”

แนฮ้วยพลันพบเห็นเรื่องหนึ่ง...ไหวพริบของเยลุกงี่นชง คล้ายไม่ประเปรียวเท่ากับอาลี้และยี่จ้วงจื้อ

.....

ยามนั้น แขกเหรื่อที่แอบดูอยู่ริมหน้าต่างลอบซุบซิบสนทนากัน ถึงกับลอบอุทานอย่างแตกตื่น

ทั้งนี้เพราะนอกเส้นทางหลวง นอกคันนา กลางท้องทุ่งร้าง ปรากฏประกายดาวขึ้นจำนวนมาก คล้ายโคมดวงเล็กๆ คล้ายแสงหิ่งห้อย กะพริบแสงวูบวาบแววับ

เยลุกงิ้นชงกล่าวอย่างสำรวมว่า

"สามสิบดาวน้ำแข็ง?"

เท้าปีศาจแสยะยิ้ม กล่าวว่า

"กลัวแล้วกระมัง?"

เยลุกงิ้นชงสูดลมหายใจลึกๆคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ดกลง พวกเราจะกำจัดคนทรยศให้แก่ฉั่วเม่งจู้"

ขาดคำ ลอยตัวจู่โจมใส่เท้าปีศาจ

หมัดเหล็กของมันคล้ายริมฝีปากที่ชั่วร้ายปากหนึ่ง จูบใส่ลำคอเท้าปีศาจอย่างเร่งร้อน

ในพรรคสี่คน เยลุกงิ้นชงความจริงหนักแน่นเยือกเย็นที่สุด ยามนี้กลับเปิดฉากจู่โจมก่อน นับเป็นที่คาดคิดไม่ถึง

เท้าปีศาจก็ลงมือดีโด้

มันมีสองมือเช่นเดียวกับทุกผู้คน แต่กลับชักดาบออกมาสามเล่ม

ดาบสามเล่ม เล่มหนึ่งคล้ายกระจก เล่มหนึ่งคล้ายหมะ เล่มหนึ่งคล้ายจันทรา เล่มหนึ่งฟันหลอกล่อ เล่มหนึ่งฟันผลีผลาม เล่มหนึ่งฟันใส่อากาศ

มันมีชื่อว่าก่วยซาดอ (สามดาบแซ่ก่วย) แท้ที่จริงมีดาบห้าเล่ม

ทั้งนี้เพราะสองเท้ามันก็คล้ายดาบ ทยอยเตะกราดออก

พอเริ่มปะทะ เยลุกงิ้นชงก็ถูกเตะดิดต่อกันสองเท้า

จากนั้นแนฮ้วยชมดูจนดากระจ่างวูบ

...มีบ้างบางคนเป็นขุนพลสัประยุทธ์มาแต่กำเนิด

แนฮ้วยพลันนึกถึงคำพูดนี้ขึ้นมา

ทั้งนี้เพราะเยลุกงิ่นชงที่ถูกเตะใส่สองเท้า คล้ายมีพละกำลังเพิ่มพูนเป็นสองเท่า

ยุทธวิธีของมันคือบุกทะลวง

มันรับบาดเจ็บ แต่ก็โถมเข้าใกล้เท้าปีศาจ

มันบิดดาบเล่มหนึ่งหักสะบั้น

มันหนีบดาบเล่มที่สองหักกลาง

มันช่วงชิงดาบเล่มที่สามมา

มันพิชิตสามดาบในอึดใจเดียว พลังที่ใช้ หาใช่พละกำลังของมันเองไม่

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีพละกำลังที่น่ากลัวถึงเพียงนี้

ที่มันหยิบยืมใช้ คือพลังที่แฝงมากับกระบวนท่าของฝ่ายตรงข้าม รวมทั้งการตอบโต้ด้วยความเจ็บปวด

เท้าปีศาจยังคงเตะถูกมัน ไม่ทราบเตะใส่กี่เท้า

แต่ขณะที่เยลุกงิ่นชงถอนตัวกลับไป เท้าปีศาจ ก่วยซาดอก็อ่อนระทวยดุจดินเหลวกองหนึ่ง

เยลุกงิ่นชงหันหาเขาปีศาจ

เขาปีศาจคิดเข้ามาช่วยเหลือเท้าปีศาจแต่แรก แต่ยีจ้วงจื้อใช้ท่าร่างที่คล้ายควันสายหนึ่งพัวพันมันเอาไว้

เขาปีศาจยามกะทันหันไม่อาจสลัดหลุดได้

แต่แล้วยีจ้วงจื้อโถมไปช่วยเหลือล้งจี้อิดแทน
เขาปีศาจพอปลีกตัวได้ ก็รีบพุ่งปราดเข้าหาเยลุกงิ่นชง
มันห่างจากเยลุกงิ่นชงไม่ถึงห้าเชียะ
แต่เยลุกงิ่นชงยังคงถาโถมเข้ามา

ระยะห่างอันใกล้ชิดปานนี้ สภาวะถาโถมของมันไม่หยุดยั้งชะงักแม้แต่น้อย

เขาปีศาจก็มิใช่ชนชั้นธรรมดา พลันก้มศีรษะลง ใช้เขาทั้งคู่ดุจมีดดาบจ้วงแทงใส่

เยลุกงิ่นชงกลับถาโถมอย่างเร่งร้อนกว่าเดิม

"เขา" ทั้งคู่ของเขาปีศาจ ชนใส่ชอกแขนซ้ายของเยลุกงิ่นชง บังเกิดเสียงกร๊อบ ราวหักกิ่งไม้แห้งหลายคราว

เยลุกงิ่นชงถูกชนจนดีดกระดอนขึ้น
ขณะที่มันดีดกระดอนขึ้น ก็หนีบรัดเขาปีศาจเอาไว้
มันต่อยหมัดทั้งฝ่ามือและศอกใส่
พละกำลังของมัน คล้ายมาจากพลังที่ฝ่ายตรงข้ามใช้ทำร้ายมัน
แนฮ้วยชมดูจะตากระจ่างกว่าเดิม

...คนผู้นี้ที่เป็นขุนพลสัประยุทธ์ เพราะมันเป็นขุนพลสัประยุทธ์มาแต่กำเนิด

พละกำลังนี้มหาศาลยิ่ง สุดที่ผู้คนจะต้านทานได้

เขาปีศาจไม่ทราบถูกหมัดหรือศอกกระแทกใส่ บังเกิดเสียงดังราวกลองหนังร่วงลงยังบ่อโบราณ

ขณะที่มันล้มลง คล้ายกุ้งทึ่งองุ้มตัวหนึ่ง

ยามนั้นผมปีศาจโถมเข้าใกล้เยลุกงิ้นชงแล้ว

มันคิดเข้ามาช่วยเหลือเขาปีศาจแต่แรก แต่อาลี้พัวพันร่างท่อนล่างของมันเอาไว้

ยามนี้มันที่ปลีกตัวมาได้ เพราะอาลี้รีบรุดไปช่วยเหลือยี่จ้วงจื้อ

ไม่ว่าล้งจี้อิด ยี่จ้วงจื้อ อาลี้ เยลุกงิ้นชง หรือว่าเท้าปีศาจ เขาปีศาจ ผมปีศาจ ดลอดจนสามสิบดาวน้ำแข็ง ความเคลื่อนไหวทุกประการคล้ายนัดหมายล่วงหน้า เฉกเช่นภูษาฟ้าไร้ตะเข็บ ภูษิดดินไร้ช่องว่าง

เยลุกงิ้นชงที่ถูกทำร้ายสองครั้งครา สภาวะยังไม่ลดทอนลง โถมใส่ผมปีศาจเช่นกัน

เส้นผมของผมปีศาจคล้ายแส้ยาว กลบบดบังดาบเดียวคร่าชีวิตของมัน ดาบช่อนเร้นกระบวนท่า ช่อนเร้นที่ไร้เสียง ยากจะระวังป้องกัน จึงเป็นท่าไม้ตายของมัน

เยลุกงิ้นชงถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง

อาจบางทีไม่เพียงถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง

แต่ที่แน่ใจคือ ความเจ็บปวดคือพลังของมัน

อาการบาดเจ็บคือดวงอาทิตย์ ที่จุดประกายแห่งการต่อสู้กับรัตติกาลอันยาวนาน

พลังสภาวะของมันไม่ลดทอน พละกำลังพลันเพิ่มพูน สวมกอดผมปีศาจไว้ สวมกอดทั้งคนทั้งผมเผ้ารวมทั้งดาบ คล้ายกับคู่รักที่กอดรัดพัวพัน ยากจะแยกจากกันคู่หนึ่ง

แนฮ้วยดาเป็นประกาย

...คนผู้นี้เหมาะสมกับเป็นขุนพลสัประยุทธ์มาแต่กำเนิดจริงๆ

แนฮ้วยมองดูพลังเสี่ยงชีวิดของเยลุกงิ่นชง ต้องหวนนึกถึง
กระดูกซี่โครงอันอ้างว้างที่ข้างเอวของตัวเอง

เยลุกงิ่นชงคลายมือจากการโอบกอดผมปีศาจแล้ว
ผมปีศาจแม้ร่วงหล่นลงกับพื้น ยังไม่รู้สึกตัว

จากนั้นเยลุกงิ่นชงพกพาโลหิดโชมกาย และอาการบาดเจ็บทั่วร่าง
เดินโซเซโงนเงนไปสมทบกับสหายร่วมเป็นร่วมตายของมัน

อาการบาดเจ็บบนร่างของมัน เพียงทำให้มันขมวดคิ้ว ลูบคลำ
กระดูกซี่โครงของตัวเองคราหนึ่งเท่านั้น

เซี่ยวดอที่ชมดูการต่อสู้ อดกล่าวมิได้ว่า
"มันเป็นร่างที่หลอมจากเหล็กหรือ?"

แนฮ้วยยังถูกภาพเหตุการณ์บนท้องถนน สร้างความพลุ่งพล่านใจ
เกินกล่าว

"ไม่ทราบว่าจะบางทีมันรับประทานยาเม็ดรักษาฟกช้ำดั้งแต่เล็ก"
เซี่ยวดอกล่าวด้วยความห่วงใยว่า
"กระดูกซี่โครงของมันเจ็บปวดหรือไม่? ใช่หักคาอยู่ภายในกาย
หรือไม่?"

นางบังเกิดความปรารถนาดีต่อพรรคสี่คน ยิ่งกว่าปีศาจทั้งสามคน
เป็นหลายเท่าของบิดาอีก

แนฮ้วยเบือนสายตาไปยังสภาพการต่อสู้ที่อยู่ห่างไป พึมพำว่า
"อาจบางทีคนที่หลอมจากเหล็กผู้นี้ มีกระดูกซี่โครงมากกว่า
คนทั่วไปหนึ่ง"

เซี่ยวดอไม่เข้าใจ กล่าวว่า

"มีกระดูกชี่โครงมากกว่าชี่หนึ่ง?"

แนฮ้วยชี้มือไปยังเบื้องล่าง

เมื่อมองจากแง่มุมนี้ เยลุกงิ่นชงที่รับบาดเจ็บ แต่ยังสามารถเดินไปยังวงต่อสู้ เห็นเสื้อผ้าที่ชอกแขนซ้ายมันขาดออก เผยเห็นกระดูกชี่โครงสีขาวชีด ซึ่งแปดเปื้อนด้วยโลหิตท่อนหนึ่ง

ความหมายของกระบี่ หมายถึงประกายตอนที่ปะทะกับอาวุธชนิดอื่น ส่วนดาบหมายถึงพริบตาที่ฟันใส่เลือดเนื้อกระดูกของศัตรู

การต่อสู้ของยอดฝีมือที่แท้จริง มักเริ่มต้นก่อนที่ยังไม่เริ่มต้น

การต่อสู้ยังไม่เริ่มต้น พรรคสี่คนก็ลอบทำความตกลง กำหนดวิธีการขึ้น

การต่อสู้พอเริ่มต้น เยลุกงิ่นชงอาศัยกำลังเพียงลำพัง พัวพันสามปีศาจเอาไว้

แต่เยลุกงิ่นชงมิใช่กำลังหลัก

กำลังหลักอยู่ที่ลิงจอด

มันถาโถมใส่ตาสุนัขป่าที่กะพริบแสงในความมืดเป็นทิวแถวนั้น

ยี่จ้วงจื้อพัวพันเขาปีศาจ เพื่อให้เยลุกงิ่นชงสามารถจัดการกับเท้าปีศาจ

แต่มันพัวพันเพียงวูบเดียว หน้าที่สำคัญของมันคือช่วยเหลือล้งจื้อิด

ขณะเดียวกัน อาลี้ก็พัวพันผมปีศาจเอาไว้

มันก็เพียงพัวพันผมปีศาจวูบหนึ่ง หน้าที่สำคัญของมันคือช่วยเหลือยี่จ้วงจื้อ

อย่างนั้นล้งจื้อิดที่แท้เป็นอย่างไร?

เยลุกงิ่นชงมิใช่กำลังหลักของการต่อสู้ครั้งนี้ ขณะเดียวกัน กำลังจู่โจมของศัตรูก็เน้นอยู่ที่สามสิบดาวน้ำแข็ง

ความน่ากลัวของสามสิบดาวน้ำแข็งมิใช่อยู่ที่พลังฝีมือของพวกมัน หากแต่อยู่ที่วงล้อมของพวกมัน

...วงล้อมเพียงสามารถกักผู้คนไว้ วงล้อมฆ่าคนไม่ได้

ดังนั้นความน่ากลัวของสามสิบดาวน้ำแข็ง ไม่ได้อยู่ที่วงล้อมของพวกมัน หากแต่อยู่ที่พลังฝีมือของพวกมัน

...แต่ว่าหากสู้กันตัวต่อตัว พลังฝีมือของสามสิบดาวน้ำแข็ง ต้องไม่สูงส่งกว่าสามปีศาจ

ดังนั้นความน่ากลัวของสามสิบดาวน้ำแข็ง ก็ไม่ได้อยู่ที่พลังฝีมือของพวกมัน หากแต่อยู่ที่อาวุธลับของพวกมัน

แต่อาวุธลับของสามสิบดาวน้ำแข็งไม่แน่ว่าจะซัดถูกเป้าหมายทั้งสิ้น ที่ยากรับมือยิ่งกว่าคือ อาวุธลับที่ไม่ซัดใส่ผู้คน

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ อาวุธลับของสามสิบดาวน้ำแข็งไม่นับเป็นอย่างไร แต่อาวุธลับระลอกที่สอง ค่อยดูออกว่าสูงส่งกว่าอาวุธลับระลอกแรก เมื่ออาวุธลับระลอกที่สามใช้ออก ค่อยกระตุ้นพลังซ่อนเร้นของ

อาวุธลับระลอกที่สองออกมา

ล้งจี้อิดเป็นบุคคลที่ดุดันที่สุดของพรรคห้าคน

ดังนั้นมันถือดาบถาโถมออกไป

อาวุธลับไม่อาจชัดถูกมัน

อาวุธลับที่ชัดพุ่งใส่มัน ก็ถูกดาบเดียวของมันปัดป่ายกระเด็น

ดาบของมันก็มีชื่อเรียกหา

ชื่อที่ไพเราะยิ่ง เรียกว่างั่งบ๊วยดอ (ดาบหางดา)

ดาบนี้เรียวโค้งดุจหางดา

ชื่อที่ไพเราะเช่นนี้ ย่อมมีตำนานอันโศกซึ้ง มาดรว่าดูจากท่าที่อันดุร้ายของล้งจี้อิด ไม่คล้ายเป็นคนที่มีตำนานอันสวยซึ้ง

อาวุธลับระลอกแรกล้วนชัดใส่อากาศธาตุ

อาวุธลับที่จู่โจมพลาดผิดพุ่งฉวัดเฉวียนเต็มฟ้า ไม่ได้ร่วงหล่นลงมา

เช่นนี้จึงน่ากลัว

อาวุธลับยังสาดพุ่ง ยังไล่ตามล้งจี้อิด สานเป็นเส้นสายฆ่าคนที่กลางท้องฟ้าราดรี

ล้งจี้อิดขณะอยู่ห่างจากสามสิบดาวน้ำแข็งเจ็ดสิบก้าว ก็เริ่มรับบาดเจ็บใต้อาวุธลับแล้ว

มันขบกรามพุ่งปราดต่อไป

แต่ท่าร่างของมันเริ่มเชื่องช้าลง

ยังดีที่ยี่จ้วงจื้อมาถึงแล้ว

ยี่จ้วงจื้อมีวิชาตัวเบาเหนือล้ำกว่าล้งจี้อิด

อย่าว่าแต่ยี่จ้วงจื้อทราบดีว่า หากไม่อาจฝ่าแนวอาวุธลับของสามสิบตาวน้ำแข็ง พวกมันทั้งสี่ไม่แน่ว่าจะเห็นแสงจันทร์ของคืนพรุ่งนี้ได้

วิชาตัวเบาของยี่จ้วงจื้อคล้ายควันสายหนึ่ง

อาวุธลับเหล่านั้นส่งเสียงดังซี่ซี่ ล้วนไม่อาจตามมันทัน

หากว่ามิใช่ปรากฏอาวุธลับระลอกสองตามมา

อาวุธลับระลอกสองพอใช้ออก บังเกิดเป็นเสียงจิ๊ดจิ๊ดแน่นหนาถาวเต็ม

อาวุธลับระลอกที่สอง มีอยู่ไม่น้อยที่พุ่งชนใส่อาวุธลับระลอกแรก ฝ่าไฟอาวุธลับระลอกแรกที่ใกล้ร่วงลับ พลันชุบชีวิตขึ้นมา เปิดฉากจู่โจมคนเหรี่ยวกวาดอีกครา

อาวุธลับระลอกสองบางส่วน ยังดักรอพวกมันอยู่ที่เบื้องหน้า ตกเป็นยี่จ้วงจื้อพอถาโถมออกไป เท่ากับหาที่ตาย หากไม่โถมออกไปโดยตรงความตาย

ยามนั้นอาลี้เร่งรุดมาถึงแล้ว

ในพรรคห่าคน พลังฝีมือของอาลี้เต็มไปด้วยความลี้ลับพิกล

ยังจะอย่างไรเป็นศิษย์ของตระกูลฮ่อแห่งชั้นต่ำที่สาม

ครั้นกระโน้นเจ้าสำนักตระกูลฮ่อนามฮ่อคอกอก็คิดค้นคว้าอาวุธลับหลายสร้างขึ้นเปลี่ยง

แต่หลังจากที่ฮ่อคอกอประมือกับยอดฝีมือตระกูลถังมณฑลเสฉวน ก็ตกหาใจตัดทอนแขนงอาวุธลับไป ทั้งที่ได้รับการคัดค้านจากยอดฝีมือสำนักคนของตระกูลฮ่อ นามฮ่อแกโกยกับฮ่อแกไช

ยามนี้ สามสิบดาวน้ำแข็งเกิดจากการรวมตัวของยอดฝีมือดระกูลถังเอง

ครั้งกระโน้นฉั่วคอยั่นใช้ความเพียรพยายามกวาดต้อนศิษย์ดระกูลถังที่ทรยศต่อดระกูลถัง ถูกขับออกจากดระกูลถัง ไม่ต้องการรั้งอยู่ที่ดระกูลถังเข้าเป็นพวก ก่อตั้งเป็นสามสิบดาวน้ำแข็ง หนึ่งนั้นเพื่อเสริมกำลังของชมรมโดดเดี่ยว สอง เพื่อสะกดดระกูลลุ้ยที่ถนัดในการใช้อาวุธอัคคี ดระกูลอุนที่จัดเจนในการใช้พิษ ดระกูลฮ่อที่มีวิชาลี้ลับเลืองลือสาม เพื่อโค่นดระกูลถังมณฑลเสฉวนที่เป็นเจ้าดำรับอาวุธลับ

สามสิบดาวน้ำแข็งเกิดจากการรวมตัวของศิษย์ทรยศดระกูลถัง ในจำนวนนี้มีคนเข้าและออก บางคนเสียชีวิต บางคนกลับเข้าดระกูลถังแต่ยังรักษาจำนวนสามสิบคนไว้ พร้อมกับอยู่ภายใต้การนำของคนชื่อมิ้งฮ้วง

พอทราบว่าคนเหล่านี้เป็นมือดีดระกูลถัง อาลี้ก็ทดลองใช้วิธีบุกฝ่าถึงเจ็ดประการ

บางครั้งมันลอยพลิ้วถึงกลางหาว บางคราดุดลงใต้ดิน บางครั้งเกลือกกลิ้งออกไป บางคราเคลื่อนขวางราวปูแสมตัวหนึ่ง หากปราศจากอาวุธลับระลอกที่สาม มันคงทะลวงฝ่าไปได้

อาวุธลับระลอกที่สาม ไม่ว่ามันขึ้นฟ้าลงดิน สู่สวรรค์หรือลงนรก ล้วนไล่ติดตามมา

แต่ตามมันไม่ทัน

เมื่ออยู่กลางทุ่งร้าง มันแทบแปลงร่างเป็นหนูนา เมื่ออยู่ท่ามกลางพื้นดินเปียกชื้น มันก็กลับกลายเป็นไส้เดือน

แต่เรื่องราวที่มันหวาดกลัวในที่สุดบังเกิดขึ้นแล้ว

คืนนี้ประกายดำพร่าพราย

นี่เป็นสุดยอดอาวุธลับชนิดหนึ่งของตระกูลถัง เป็นการชัด
ดาบลับชนิดหนึ่งขึ้นกลางอากาศ ปล่อยให้แตกระเบิดออก หากสองต้อง
ผู้คนต้องตาย

ที่อาลี้กลัวเกรงเป็นอาวุธลับชนิดนี้

มันยังเข้าใจว่าสามสิบดาวน้ำแข็งไม่สามารถจัดสร้างอาวุธลับชนิดนี้

มันภาวนาว่าสามสิบดาวน้ำแข็งไม่มีผู้ใดใช้อาวุธลับชนิดนี้ได้

...บางครั้งความมุ่งหวังอย่างรุนแรงเกินไป เฉกเช่นความสิ้นหวัง
ไดๆสิ้นเชิง

อาลีลืมเลือนว่า ด้วยขุมกำลังของยอดขุนพลสยองขวัญ สามารถ
รวมกำลังตระกูลลุ้ยแดนกังหนำ จัดสร้างอาวุธลับที่น่าสะพรึงกลัวยาก
ต้านทานชนิดนี้ได้ อย่าว่าแต่ในสังกัดยอดขุนพลสยองขวัญ มีคน
สนิทสองคนนามถังเชี่ยวเจี้ยวกับลุ้ยได้เก็ง ล้วนเป็นมือดีของตระกูลถัง
กับตระกูลลุ้ย

ยามนั้น แม้แต่เยลุกงิ้นชงก็ถาโถมเข้ามา

อาลี้ดูจากแววตาของมัน คล้ายมองเห็นสหายของตัวเอง เดินเข้า
หาเทพมรณะก็ปาน

**หลังเหตุการณ์ผ่านพัน อาลี้กล่าวอย่างหบหวนหวน
นึกว่า**

“ตอนนั้นเราเข้าใจว่าเยลุกเล่าตั่วต้องตายแน่นอน”

เยลุกงื่นชงกล่าววว่า

“เราก็เข้าใจว่าต้องตายแน่แล้ว”

ยีจ้วงจื้อหันไปถามแนฮ้วยว่า

“ท่านทราบได้อย่างไรว่า ประกายดำของพวกมันกลัวอัคคี?”

แนฮ้วยตอบว่า

“ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้าเพียงคาดเดา”

ยีจ้วงจื้อกะพริบดากล่าววว่า

“คาดเดา? เราไฉนคาดเดาไม่ได้?”

แนฮ้วยกล่าววว่า

“ตอนนั้นข้าพเจ้าอยู่ข้างกายเชี่ยวดอโกวเนี้ย อาจบางทีเป็
เพราะแสงจันทร์สาดลอดลงมา หรืออาจบางทีเป็นเพราะนางอยู่ใกล้กว่
ดังนั้นเห็นชัดเจนกว่า ถามคำถามข้าพเจ้าประโยคหนึ่ง”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

“นางพอถามคำถามประโยคนั้น ข้าพเจ้าค่อยได้คิดถึงวิธีคลี่
คลาย ตกลงใจทดลองดู”

เชี่ยวดอยกมือตบอก ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ไยมิใช่ เขาพอดอบคำ ก็กระโดดลงจากห้องพักโรงเตี๊ย
สร้างความแตกตื่นแก่ข้าพเจ้าจนสะดุ้งเฮือกใหญ่”

ยีจ้วงจื้อกับอาลี้พากันถามว่า

“นางถามคำถามอันใด?”

“มันดอบคำว่าอย่างไร?”

เชี่ยวดอแย้มยิ้มพริ้งพราย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเบือนหน้าไปสนทนากับเขา พบว่าที่ข้างจอนผมของเขาปรากฏเส้นหนึ่ง ตอนแรกยังเข้าใจว่าเป็นแสงสะท้อนของจันทรา ภายหลังพบว่ามิใช่ นั่นเป็นผมขาวเส้นหนึ่งจริงๆ ดังนั้นข้าพเจ้ากล่าวว่า "พวกเขาอันตราย นั่นเป็นอาวุธลับประกายดำพร่าพราย ที่ชั่วร้ายที่สุดของตระกูลถัง" เอ่ยถึงตอนนี้ กล่าวเสริมว่า "เอ๊ะ ท่านมีผมขาวเส้นหนึ่ง..." เขาก็กล่าวว่า "ข้าพเจ้ามีผมขาว?" ไม่ทันขาดคำ ก็ชักกระบี่ออกไป"

...ผมขาวกับการคลี่คลายทำลายอาวุธประกายดำของตระกูลถังมีส่วนเกี่ยวข้องอันใด?

ยี่จ้วงจื้อ เยลุกงื่นชง ล้งจี้อิดและอาสี้ล้วนรับฟังไม่เข้าใจ

แนฮ้วยอธิบายว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้าคิดกระโดดลงไป ช่วยเหลือพวกท่านอีกแรงหนึ่ง แต่เยลุกเล่าดั่วสามารถจัดการกับสามปีศาจ ย่อมมิต้องให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือ ส่วนสามสิบดาวน้ำแข็งชัดอาวุธลับแต่ไกล คาดว่าไม่อาจช่วยเหลือได้ เมื่อประกายดำพวยพุ่งขึ้นฟ้า เชี่ยวดอถามคำถาม "ท่านมีผมขาวเส้นหนึ่ง..." ข้าพเจ้าพลันฉุกคิดว่า นางไฉนเห็นผมขาวของข้าพเจ้า นั่นย่อมไม่เนื่องจากแสงจันทร์สาดส่อง มิหนำซ้ำข้าพเจ้ามีผมดำทั่วศีรษะ ผมขาวเส้นนั้นค่อยเด่นชัดเป็นพิเศษ เช่นเดียวกับที่ไม่มีผู้ใดสังเกตเส้นผมดำในผมขาวทั่วศีรษะ หากประกายดำถูกอัคคีสาดส่องสว่างไสว ก็ไม่เป็นอันตรายเท่ากับท้องฟ้าดำมืดแล้ว ดังนั้นข้าพเจ้านึกถึงวิธีคลี่คลายทำลายประการหนึ่ง ใช้แสงสว่างทำลายล้างความมืด..."

ขณะที่แนฮ้วยกระโดดลงจากโรงเตี๊ยมโคมแดง ก็ไม่มีความมั่นใจเอาชัย ถึงกับไม่ทราบเป็นตายร้ายดี แต่คนมีชีวิตอยู่ในโลก ไม่อาจกระทำแต่เรื่องที่ถูกต้อง เลือกการต่อสู้ที่ได้ชัยแน่นอน

ดังนั้นแนฮ้วยถือเป็นภาระที่กระโดดลงไป

กระโดดลงไปเพราะคำ “ถือเป็นภาระ” ทั้งสิ้น

สำหรับกับผู้คนบางคน คอยหลีกลี้สี่คำนี้ แต่สำหรับกับบางคนขอกระทำโดยไม่คำนึงถึงความเป็นตาย

แนฮ้วยเป็นคนชนิดนี้

...ท่านเล่า?

แนฮ้วยยังไม่ตกถึงพื้น พุ่งตัวชนใส่โคมแดงขนาดใหญ่ที่แขวนอยู่หน้าโรงเตี๊ยมก่อน

เขาย่อมจงใจพุ่งชนใส่

และจงใจให้มันลุกไหม้ขึ้นมา

แนฮ้วยอยู่ที่ด้านหลังดวงโคม เมื่อคนและโคมตกถึงพื้น ก็กลับกลายเป็นลูกไฟขนาดใหญ่ลูกหนึ่ง

ลูกไฟพุ่งปราดเข้าหาเยลุกงิ้นชง อาลี้ ล้งจี้อิดและยีจ้วงจื้อ พร้อมกับล้ำหน้าเยลุกงิ้นชงและพวกทั้งสี่ เกลือกกลิ้งใส่สามสิบดาวน้ำแข็ง

พริบตานั้น สามสิบดาวน้ำแข็งอย่างน้อยมีปมเด่น สามประการที่กลับกลายเป็นจุดอ่อนขึ้นมา

หนึ่งคือประกายดำ

นั่นความจริงเป็นเข็มเหล็กกล้าที่มีลักษณะคล้ายเส้นผมพันๆสาย พอถูกแสงไฟสาดส่อง ก็ไม่อาจปกปิดอำพรางสืบไป

สอง เป็นอาวุธลับ

อาวุธลับเหล่านั้นความจริงเป็นจั๊กจั่นบินที่มีชีวิต พอเผชิญแสงไฟก็บินหนีหายจนหมดสิ้น

สาม คือพวกมันเอง

ภายใต้แสงไฟสาดส่อง สามสิบดาวน้ำแข็งล้วนเปิดเผยร่องรอยทั้งสิ้น

พริบดานั้น แนฮ้วยบังคับโคมแดงที่ลุกไหม้ ฝ่าไปในขบวนสามสิบดาวน้ำแข็ง

ผู้ที่มีปฏิกิริยารวดเร็วที่สุด มิใช่เยลุกงื่นชงผู้เป็นพี่ใหญ่ และมิใช่ที่จ้วงจื้อที่มีไหวพริบปราดเปรียว

ที่ดอบโด้รวดเร็วที่สุดมิใช่ล้งจี้อิด และมิใช่อาลี้ หากแต่เป็นสุนัขของอาลี้

ประการนี้แนฮ้วยนับถือเลื่อมใสยิ่ง เพียงหนึ่งวันหนึ่งคืน อาลี้ไฉนสามารถฝึกสุนัขจรจัดที่อยู่ข้างถนน จนแสนรู้ถึงเพียงนี้?

สุนัขของอาลี้จู่โจมใส่ลำคอคนผู้หนึ่ง

จะอย่างไรนั่นเพียงเป็นสุนัขตัวหนึ่ง

ขณะที่สุนัขพุ่งกระโจนใส่ลำคอมัน คนผู้นั้นกลับชักอาวุธลับออกห้าเล่ม

แนฮ้วยหมายตาคนผู้นี้

เขาเห็นว่าคนผู้นี้เป็นผู้นำของสามสิบดาวน้ำค้าง หากโค่นคนผู้นี้เท่ากับโค่นสามสิบดาวน้ำค้างลงได้

สำหรับเขาไฉนแน่ใจถึงเพียงนี้ เกรงว่านอกจากไว้วางใจสุนัขตัวนั้นแล้ว คำอธิบายเพียงหนึ่งเดียวคือ สัญชาตญาณที่คล้ายสัตว์ป่าของเขา

อาวุธลับทั้งห้าเล่มนั้นเรียกว่าโหงวต่อกิมฮวย (ดอกไม้ทองห้าดอก)

หากเปลี่ยนเป็นอาลี้ อาจยังหลบรอดได้สามดอก

แต่นั่นเพียงเป็นสุนัขตัวหนึ่ง ดังนั้นหลบไม่พ้นแม้สักดอกเดียว

ชี่งความจริง มันก็ไม่ต้องหลบหลีก

ทั้งนี้เพราะแนฮ้วยคุมกระบี่ร้อยรวมดอกไม้ทองทั้งห้าดอก จากนั้นแทงใส่ทรวงอกชายโครงของมัน

หลังจากเหตุการณ์ผ่านพ้น แนฮ้วยค่อยทราบว่า คนผู้นี้เป็นผู้นำของสามสิบดาวน้ำแข็ง ฉายากิมฮวยไต้เสี้ยว (คุณชายดอกไม้ทอง) ถังมิ้งฮ้วง

ถังมิ้งฮ้วงกลับรับบาดเจ็บใต้กระบี่ของแนฮ้วยในกระบี่เดียว

เพียงแต่สุนัขน้อย ก็ถูกถังมิ้งฮ้วงเตะใส่เท้าหนึ่ง ส่งเสียงร้องหวนโหยออกมา

ยามนั้น เยลุกงื่นชง ล้งจี้อิด ยี่จ้วงจื้อและอาลี้เปิดฉากตอบโต้โดยพร้อมเพรียง

แสงไฟที่เกิดจากการลุกไหม้ของโคมแดงยังไม่มอดดับ สามสิบดาวน้ำแข็งก็แตกพ่ายล่มสลายสิ้น

อาลี้พอประสบชัยชนะ เรื่องแรกที่กระทำคือเสาะหาสุนัขของมัน

แต่แล้วมันพบว่า เชี่ยวดอกำลังดูแลสุนัขที่รับบาดเจ็บของมัน

อาลี้กล่าวอย่างเขื่องโขว่า

“พวกท่านสมควรเข้ามาเยี่ยมเยียนสุนัขของเรา ผู้ที่มีความดีความชอบใหญ่หลวงที่สุดคือเรา และสุนัขของเรา หากไม่มีเรา ก็ไม่มีมัน หากไม่มีมัน พวกท่านก็ไม่อาจโค่นหัวหน้าพวกมันล้มลง”

เยลุกงี่นชงล่วงรู้นิสัยใจคอของน้องร่วมสาบานผู้นี้เป็นอย่างดี มันรับบาดเจ็บสาหัสที่สุด ดังนั้นไม่แยแสสนใจ

. ล้งจี้อิดก็ถูกอาวุธลับซัดทำร้าย รับบาดเจ็บไม่น้อย ไม่มีเวลาเสนใจมัน

มีแต่ยีจ้วงจื้อที่ไม่ยอมรับนับถือ ขณะจะดีฝีปากตอบ ได้ยินเชี่ยวตอกล่าวว่า

“เยี่ยมเยียนสุนัขของท่านอันใด? มันเป็นสุนัขของข้าพเจ้าแล้ว”

แนฮ้วยฟังจากน้ำเสียง ดูจากสีหน้าของเชี่ยวตอ ทราบว่าแผลหัวใจของนางกำลังทุเลาหายดีแล้ว

อาลี้ส่งเสียงร้องออกมาว่า

“ว่ากระไร?”

แนฮ้วยจงใจกล่าวกับเชี่ยวตอว่า

“ใช่แล้ว พวกเราสมควรเยี่ยมดูอาการสุนัขของท่าน”

ยีจ้วงจื้อจงใจกระตุ้นโทสะอาลี้ กล่าวว่า

“สุนัขของเชี่ยวตอโกวเนี้ยสวยงามยิ่งตั้งชื่อให้แก่มันแล้วหรือไม่?”

สุนัขตัวนั้นคล้ายได้รับการตามใจ เห่าดังปาออกมา

ยีจ้วงจื้อหัวร่อด้วยความสบใจ กล่าวว่า

“วิเศษแท้ ยังเรียกคนเป็นปาปา (บิดา)”

เชี่ยวตอยิ่งดูยิ่งนึกรัก พลันบังเกิดความคิดประหลาดประการหนึ่ง กล่าวว่า

“มิสู้ตั้งชื่อมันเป็นปาปาที่แปลว่าเสียงแตรเถอะ”

ยี่จ้วงจื้อเพียงเกรงว่าแผ่นดินไม่วุ่นวาย กล่าวว่า

“มิสู้ใช้ชื่อบิดาเลี้ยงมันมาเป็นแซ่ เรียกว่าอาลี้ปาปา”

คราครั้งนี้แนฮ้วยอดหัวร่อมิได้

รอยยิ้มนี้คล้ายคมดาบกรีดผ่าน บุปผาเรืองรอง ชนรุ่นหลังค่อยทราบว่า รอยยิ้มที่คล้ายลมวสันต์โชยลูบไล้ในความชาเย็น จึงเป็นรอยยิ้มที่ประทับใจที่สุดของบุรุษ

ทั้งหมดพอกลับเข้าห้อง เชี่ยวตอค่อยถ่ายทอดบอกความรู้สึกของนางต่ออาลี้และยี่จ้วงจื้อว่า

“ท่านทราบหรือไม่ ขณะที่มองจากเบื้องบนลงไป ทั้งหมดที่หักหาญผลาญชีวิต เข่นฆ่าล่าล้างกัน คล้ายตัวหมัดที่กระโดดโลดเต้นไปมา ตอนนั้นข้าพเจ้าครุ่นคิด ทั้งหมดล้วนเป็นคน ไยไม่ปล่อยให้ผู้คนมีชีวิตสืบไป ไยต้องท่านฆ่าเรา เราคิดฆ่าท่าน หรือว่าเข่นฆ่าผู้คนในโลกจนหมดสิ้น ตัวเองก็จะเบิกบานใจ”

คนทั้งสองฟังความหมายในวาจาของเชี่ยวตอไม่ออก ยี่จ้วงจื้อเกาศีรษะ จนหนังศีรษะร่วงพร่างพรู กล่าวว่า

“หมายความว่าในสายตาของเชี่ยวตอโกวเนี้ย พวกเราเพียงเป็นตัวหมัดเท่านั้น”

คราครั้งนี้อาลี้มีไหวพริบปราดเปรียวยิ่ง ชิงกล่าวว่า

"ใช่แล้ว หากท่านดกตาย เพียงแต่เป็นตัวหมัดที่เรียบร้อยตัวหนึ่ง"

ยี่จ้วงจื้อเห็นอาลี้เปิดฉากทำสงครามกับมัน ไหนเลยยอมแสดงความอ่อนด้อย สวนคำว่า

"แล้วท่านประเสริฐเลิศอันใด ต่อให้ท่านมีชีวิตอยู่ เพียงเป็นตัวหมัดน้อย ๆที่สร้างความปั่นป่วนวุ่นวายในแผ่นดินตัวหนึ่ง"

"ท่าน..."

"เป็นไรหรือ?"

อาลี้กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"หากดั่งปาอวงยังอยู่ ต้องไม่ปล่อยให้ท่าน..."

ไม่ทันขาดคำ พลันฉกคิดว่าดั่งปาอวงตายแล้ว ทั้งหมดแปรเปลี่ยนเป็นสะทกสะท้อนขึ้นมา

เชี่ยวดอกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ดั่งปาอวงตายเพราะคุ้มครองข้าพเจ้า กล่าวไปล้วนไม่เกี่ยวข้องกับแนฮ้วย ข้าพเจ้าเป็นต้นเหตุให้เขาเสียชีวิตเอง"

นางบอกเล่าเรื่องราวที่แม่ทัพกุหลาบหนูทำร้ายดั่งปาอวง เนีย-ได้ดง นางเฒ่าแปดก้าว ผู้กล้าสามเลิกรา ทั้งยี่ได้ซือ อุนเอียะอั้ง แม่ทัพเกราะทอง แม่ทัพเงาร่าง ให้ทราบ แต่ข้ามเหตุการณ์ที่ตัวเองถูกหยามย่ำยีไป โดยไม่บ่งบอกอย่างละเอียด

นางที่บ่งบอกเรื่องราวทั้งหมดออกมา เพราะนางทราบว่าแนฮ้วยไม่สะดวกกับการบ่งบอก

...แนฮ้วยกลัวนางลำบากใจ ดังนั้นไม่สะดวกกับการบ่งบอก

...แต่แนฮ้วยไม่บอกออกมา ก็ถูกคนที่มีชีวิตอยู่ในพรรคห้าคนเข้าใจผิด

ดังนั้นเชี่ยวตอบ่งบอกเอง

พี่น้องที่หลงเหลือในพรรคห้าคนทั้งสี่ รับฟังจนสะทกสะท้อนยิ่งเศร้าเสียใจยิ่ง

อาลี้หลั่งน้ำตากล่าวว่า

“เล่าซา (อันดับสาม) ท่านตายได้ประเสริฐ ตายอย่างอาจหาญแต่ยังคงตายแล้ว”

กล่าวถึงตอนเศร้าเสียใจ ต้องส่งเสียงร่ำไห้ออกมา

เยลุกงี่นชงกล่าวกับแนฮ้วยว่า

“แนเสียวเฮียบ พวกเราเข้าใจท่านผิดไป กล่าวไปเป็นท่านล้างแค้นให้แก่ตั่งปาอวง”

แนฮ้วยกล่าวว่า

“ไม่ ตั่งซากอ (พี่สามแซ่ตั่ง) ที่สละชีวิตอย่างอาจหาญ เป็นเพราะข้าพเจ้าใช้การไม่ได้”

ใบหน้าล้งจี้อิดปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

“น่าเสียดายที่โจรราคะตายแล้วไม่เช่นนั้นเราจะฆ่ามันสักพันครั้ง”

อาลี้หลั่งน้ำตากล่าวว่า

“น่าเสียดายที่ซากอมีชีวิตเพียงครั้งเดียว”

ล้งจี้อิดกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“ลูกผู้ชายชาตรีมีอันใดน่าร่ำไห้? ท่านอย่าได้สร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่ตั่งปาอวง”

อาลี้แม้เศร้าสลด ยังไม่ลืมดีฝีปากตอบว่า

“เราอารมณ์อ่อนไหว ดังนั้นเราชมชอบร่ำไห้ แต่เรายังเป็นลูกผู้ชายชาตรี”

ล้งจี้อิดขุ่นแค้นต่อการตายของตั่งปาอวง ดังนั้นกระซากเสียงว่า

“หากเศร้าเสียใจ พวกเราก็ด่อยตีกันสักครา หาไม่ก็ปล่อยให้เราทุบตีเที่ยวหนึ่ง จะได้ทราบว่าลูกผู้ชายหลั่งโลหิตไม่หลั่งน้ำตา”

อาลี้จงใจกล่าวว่า

“เพียงทุบตีเราเที่ยวหนึ่ง มิใช่ฆ่าเราสักพันครั้งหรือ?”

“เฮอะ หากทุบตีท่าน อย่างมากยี่สิบเอ็ดครั้ง ท่านก็ปราศจากลมหายใจแล้ว”

อาลผุดลุกขึนกลาววา

“เรื่องเช่นนี้กระทำได้ยี่สิบเอ็ดครั้งหรือ? เราทุบตีท่านครั้งเดียวก็สลายกระดูกของท่านจากกัน”

ยามนั้น เชี่ยวกุกที่สลบไสล ส่งเสียงละเมออีกว่า

“เงียวเงียว (แมว) เงียวเงียว...”

อาลี้อดกล่าวมิได้ว่า

“มันไฉนฝันถึงแมว ไม่ฝันเห็นสุนัข?”

ยี่จ้วงจี้อกล่าวว่า

“ทั้งนี้เพราะที่มันเรียกหามิใช่แมว หากแต่เป็นคน”

“เป็นคน?”

“ท่านโง่งมยิ่ง เป็นเงียวเงียวโกวเนี้ยที่พวกเรานำพาออกจากเมืองเล่าคื้อ”

เซี่ยวดอกล่าวว่า

“ใช่แล้ว เมืองเล่าคื้อที่แท้มีสภาพอย่างไร?”

ยีจ้วงจื้อกล่าวด้วยความปวดร้าวใจว่า

“ตอนแรกทั้งหมดเห็นแม่ทัพกุหลาบหนูถอนกำลังข้ามแม่น้ำจวกจุ้ยฮ้อ เข้าใจว่าได้รับความปลอดภัยชั่วคราว แต่แล้วพวกมันจัดกำลังระลอกใหม่ ส่งรถศึกมาแทนที่ขบวนม้า โดยมีวัวอัคคีที่ผูกมีดปลายแหลมอยู่บนเขาบุกตะลุยนำหน้า เข่นฆ่าเข้าเมือง น่าสมเพชชาวเมืองเล่าคื้อ ไหนเลยเคยรับศึกเช่นนี้มาก่อน...”

อาลี้กล่าวสืบต่อ

“ที่อเนจอนาถยิ่งกว่าคือ แม้แต่ถังไต้จง ลี้เกาะแอ๋และมือดีของเผ่าทรราช พันธะหมื่นกัลป์ก็ออกปฏิบัติการ พวกมันพบพานคนก็ฆ่าฟัน แม้แต่สตรีและคนชรา ไม่ปล่อยปละละเว้น เมื่อถึงตอนท้ายไม่สามารถดรึงสถานการณ์ไว้ได้แต่หลบหนีไปทางหน้าผาด้านทิศเหนือ เล่าโช่ว เล่าฮก เล่าเตี้ยมจื้อ ยังมีเลียวอิ้วจาจื้อและพวกยอมตายพร้อมกับเมืองเล่าคื้อให้พวกเรานำเงียวเงียว ชวงชวงและเด็กอีกหลายคนหลบหนี พวกเราเห็นว่าสู้สืบไป ก็ไม่มีผลสรุปที่ดี ดังนั้นเห็นว่าช่วยคนหนึ่งถือว่าช่วยคนหนึ่ง มิคาดยังคงช่วยได้ไม่กี่คน”

แนฮ้วยรีบถามว่า

“หมายความว่าอย่างไร?”

ล้งจื้อิดกล่าวว่า

“พวกเรายังติดกับที่หน้าผาด้านทิศเหนือ นอกจากเงียวเงียวกับชวงชวงแล้ว ที่เสียชีวิตนั้นเสียชีวิต ที่ถูกจับกุมนั้นถูกจับกุม พวกเราสู้

พลางหลบหนีพลาง ต้องพลัดพรากจากเหล่าบัณฑิต ตอนนี้ขบวนบัณฑิตเหลือเพียงเก้าคน เตียจือเช็งก็รับบาดเจ็บ...”

เอ่ยถึงตอนนี้ ตวงตาทอประกายดื้อรั้นดุร้ายขึ้นอีกครา กล่าวว่า

“กล่าวไปมีอันใดน่าร่ำไห้ พวกเราเมื่อปกป้องบัณฑิต ที่คิดเดินทางไปนครหลวงเพื่อยื่นหนังสือ พอเภทภัยกล้ำกราย ก็แยกย้ายไปคนละทิศละทาง กระทั่งหนังสือกราบทูลยังรักษาไว้ไม่ได้ ยังมีเหตุผลอันใดให้ร่ำไห้?”

มันยังวกกลับมาถึงเรื่องที่อาลี้ร่ำไห้ แนฮ้วยรีบกล่าวว่า

“หนังสือกราบทูลฉบับนั้นอยู่ที่ข้าพเจ้า”

เยลุกงื่นชงกล่าวว่า

“อย่างนั้นก็ประเสริฐ มาตรว่าต้องดกดาย หนังสือกราบทูลก็ไม่อาจสูญหาย หาไม่เท่ากับหลั่งโลหิตสูญเปล่า”

มันหันไปทางเชี่ยวตอ กล่าวว่า

“กล่าวไปขอเชี่ยวตอโกวเนี้ยอย่าได้ตำหนิ หากบิดาท่านทราบว่ามีวัตถุนี้ ต้องหาทางช่วงชิงไปแน่นอน”

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“พวกเราไม่กลัวมันล่วงรู้ เมืองเล่าคื้อเมื่อประสบเคราะห์กรรมพวกเราก็ไม่ต้องรุดไป ข้าพเจ้าจะไปยังเมืองงุ่ยเชี้ย ทวงถามความยุติธรรมจากมัน”

ยีจ้วงจื้อกล่าวในบัดดลว่า

“ตกลง เราไปด้วย”

อาลี้ก็กล่าวอย่างลิงโลดว่า

“เราไป”

ล้งจี้อิดผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

“เราก็ไป”

มีบ้างบางคนกล่าววาจา มักกล่าววาจาก่อน ค่อยใช้สมองครุ่นคิดว่ามันกล่าวกระไรบ้าง บางคนกระทั่งกล่าวคำพูดใด ก็ยังไม่นึกทบทวนแม้สักคราเดียว

เชี่ยวดอก้มศีรษะลง

ล้งจี้อิดค่อยรู้สึกตัว ทรุดนั่งลงอย่างกระอักกระอ่วน

เชี่ยวดอกล่าวกับแนฮ้วยว่า

“โปรดรับปากข้าพเจ้า ไม่ว่าอยู่ในสภาพอย่างไร ขอให้บิดาข้าพเจ้ามีโอกาสอธิบาย”

“ข้าพเจ้ารับปากท่าน”

ขณะที่แนฮ้วยกล่าวคำพูดนี้ออกไป คล้ายแบกภาระอันหนักอึ้งนับพันชั่งไว้

เชี่ยวดอค่อยยิ้มออกมา กล่าวว่า

“อย่างนั้นเงียวเงียวของพวกเราเล่า?”

ยจ้วงจอกล่าวว่า

“เงียวเงียวกับชวงชวงอยู่ในสถานที่เร้นลับแห่งหนึ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็หาพวกมันไม่พบ ปัญหาอยู่ที่หากพวกเรานำพาเงียวเงียวมา ชวงชวงใช่ไม่พอใจหรือไม่? ทั้งสองเป็นเพื่อนเล่นกันตั้งแต่เล็ก พวกเราทำเช่นนี้ใช่เหมาะสมหรือไม่?”

เชี่ยวดอขบคิดแล้วเลิกคิ้วเรียวงาม กล่าวว่า

"พวกเราไยไม่ให้เงียวเงียวเป็นคนเลือกเอง? นางมาเยี่ยมเยียนสหายที่รับบาดเจ็บสาหัส และยังเฝ้าคิดถึงนาง ไม่มีอันใดไม่ได้"

อาลี้รีบผงกศีรษะกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ยินยอมมีความรักจนถึงกับพลาดรัก อย่าได้กลัวพลาดรักจนไม่กล้ามีความรัก"

ยีจ้วงจื้อก็กล่าวว่า

"นี่เฉกเช่นกับท้าสู้กับผู้คน สมควรเสาะหายอดฝีมือ เมื่อคิดท้าสู้กับยอดฝีมือ ต้องไม่กลัวพ่ายแพ้"

ล้งจี้อิดชมดูเป็นที่ขัดตา ร้องว่า

"วิเศษแท้ พวกท่านทั้งสองหนึ่งเป็นมือดีในการต่อสู้ หนึ่งเป็นผู้ชำนาญเรื่องความรักแล้ว?"

อาลี้หัวร่ออย่างโง่งมกล่าวว่า

"ไม่กล้ารับ"

ยีจ้วงจื้อยืดอกขึ้น กล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ"

เชียวตอกริ่งเกรงพวกมันทุ่มเถียงก้นอีก รีบถามว่า

"พวกท่านคิดเข้าเมืองในลักษณะนี้หรือ?"

เยลุกงื่นชงกล่าวถามว่า

"เชียวตอโกวเนี้ยมีความเห็นอันสูงส่งใด?"

เชียวตอกล่าวว่า

"ไม่กล้ารับคำ "ความเห็นอันสูงส่ง" เพียงแต่ตามรายทางทางการคงประกาศจับพวกท่านแล้ว หากเข้าเมืองงุ่ยเชี้ยไปอย่าง

เปิดเผย คงต้องเกิดเรื่องขึ้น ในความเห็นข้าพเจ้า มิสู้ปลอมแปลงโฉม เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย แยกย้ายเข้าเมืองงุ่ยเชี้ยไป”

อาลี้หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

“เอ่ยถึงการปลอมแปลงโฉมเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย เราชำชอง ชำนาญที่สุด”

ล้งจี้อิดอด “เหน็บแนม” มันมิได้ว่า

“ต่อให้ท่านรู้จักแปลงโฉม หรือสามารถเพิ่มความสูงให้แก่ตัวเองอีกหลายนิ้ว?”

อาลี้งงงันวูบ จึงพึมพำว่า

“เพิ่มความสูง? นี่ไม่ยากนัก...”

เยลุกงนชงยมเลกนอย กลาววา

“เชี่ยวตอโกวเนี้ยเมื่อเป็นบุตรีของไต้เจียงกุน ย่อมเข้าออกได้โดยอิสระ มิต้องปลอมแปลงโฉมเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ดังนั้นให้แนเสียว-เฮียบติดตามเชี่ยวตอโกวเนี้ยเข้าเมือง เขามีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม กำลังขวัญกล้าแข็ง ตลอดรายทางสามารถคุ้มครองเชี่ยวกุกกลับบ้าน ทั้งคอยดูแลเงียวเงียว ชวงชวง กับสุนัขน้อยปาปา สำหรับพวกเราทั้งสี่จะปลอมแปลงโฉม แยกย้ายเข้าเมืองไปสมทบกัน”

เชี่ยวตอยิ้มอย่างเฉิดฉาย ชี้มือไปยังแนฮ้วย กล่าวว่า

“เขาหน้าตาดุร้าย ต้องสวมหมวกเล้ยสักใบจึงถูกต้อง หาไม่กลับคล้ายผู้ต้องหาฆ่าคนตายผู้หนึ่ง”

ทุกผู้คนหัวร่อออกมา แนฮ้วยกลับกล่าวอย่างกระดากว่า

“ชีวิตข้าพเจ้าได้รับการช่วยเหลือจากท่านทั้งหลาย กลับเรียกหา

เป็นเสียวเฮียบ (ผู้กล้าอายุเยาว์) นับว่าละอายไม่กล้ารับ หากพวกท่านยึดถือข้าพเจ้าเป็นพี่น้อง ข้าพเจ้าก็รู้สึกเป็นเกียรติมากแล้ว”

เยลุกงื่นชงยิ้มพลางกล่าวว่า

“หามิได้ ชีวิตของพวกเรา ไยมิใช่ได้รับความช่วยเหลือจากท่านเช่นกัน?”

ยีจ้วงจื้อมีความรู้สึกที่ดีต่อแนฮ้วย จึงกล่าว

“เช่นนี้ก็ประเสริฐ พวกเราความจริงเป็นโหวงนั้งปัง (พรรคห้าคน) ยามนี้กลายเป็นสี่นั้งปัง (พรรคสี่คน) ฟังดูคล้ายเป็นพรรคชี้นั้งปัง (พรรคคนตาย) ช่างระคายหูนัก ยามนี้เพิ่มมาอีกคนหนึ่ง จะเป็นโหงว-นั้งปัง (พรรคห้าคน) ใหม่”

ลงจอดพานขัดคอว่า

“สี่นั้งปัง (พรรคสี่คน) มีอันใดระคายหู ฟังดูคล้ายเป็นชีนั้งปัง (พรรคนักกวี) นับว่ามีรสนิยมอันสูงส่ง”

อาลี้มีความรู้สึกผูกพันมากที่สุด จึงกล่าว

“ไม่ได้ ไม่ว่าชากออยู่หรือไม่ พวกเราล้วนเป็นพรรคห้าคนตลอดไป มาตรว่ามีคนเพิ่มขึ้นหรือลดลง ล้วนเรียกว่าพรรคห้าคน เรายึดถือว่ามันคงอยู่กับพวกเราตลอดเวลา”

ยีจ้วงจื้อกลัวมันร้องไห้อีก ชิงกล่าวว่า

“สมใจ สมใจนัก พวกเราจะเข้าเมืองงุ่ยเชี้ยเพื่อจัดการกับไต้เจียงกุน”

เยลุกงื่นชงกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“ในความเห็นเรา...”

อาลี้พลันร้องดังๆว่า

“ช้าก่อน”

ทุกผู้คนมองดูมัน อาลี้กล่าวอย่างขึงขังว่า

“เราปวดปัสสาวะ เราจะไปปลดทุกข์ก่อน”

ยจวงจอขุนแคนจนหน้าซีดขาว กล่าวว่า

“ท่าน...”

อาลี้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เป็นไร มีคนปวดปัสสาวะกว่าเราหรือ?”

.....

ตลอดรายทาง เสียงกลองลึกลับนั้นไม่ปรากฏขึ้นอีก

ทั้งหมดแยกย้ายเป็นหลายขบวน แยกย้ายเข้าเมือง แนฮ้วยกับเชี่ยวตอสูดได้กลิ่นหอมของดอกไม้ตลอดทาง

จวบกระทั่งใกล้ถึงเมืองงุ่ยเชี้ย เริ่มได้ยินข่าวคราวที่เหล่าบัณฑิตนัดชุมนุมกัน

เชี่ยวตอเป็นบุตรีขอยอดขุนพลสยองขวัญ สามารถเดินทางเข้าเมืองโดยสะดวก รวมทั้งผู้ร่วมทางก็ไม่ถูกสกัดขัดขวาง พอเข้าเมืองงุ่ยเชี้ยค่อยทราบว่าทางการเผชิญหน้ากับราษฎรบัณฑิต แนฮ้วยจึงรีบรุดไปในบัดดล

ดังนั้นแนฮ้วยพบเห็นยอดขุนพลสยองขวัญบัญชาการอยู่บนกำแพงเมือง ลอบสั่งให้ตั้งซาโหงวนึ้งฆ่าคนก่อเรื่อง หวังใช้กำลังเข้าปราบปราม

แนฮ้วยคร่ากุมตั้งซาโหงวนึ้งไว้ ลอยตัวขึ้นบนกำแพงเมือง เผชิญหน้ากับยอดขุนพลสยองขวัญเป็นครั้งแรก

ฝีเท้าของแนฮ้วยชวนเชเสียหลักเล็กน้อย ยอดขุนพลสยองขวัญ
ก็มีความรู้สึกว่าดวงตาได้รับบาดเจ็บ

ขุนพลสยองขวัญทราบว่า ผู้มาไม่มีเจตนาดีดังนั้นถามว่า

“เจ้าเป็นใคร?”

“ข้าพเจ้าแช่แน”

แนฮ้วยตอบเสียงเย็นชาว่า

“ผู้คนเรียกข้าพเจ้าเป็นแนฮ้วย (เลือดเย็น)”

ตอนที่ 13
เผชิญหน้าไต้เจียงกุน

ผู้ที่ทำร้ายท่าน มักปรากฏขึ้นในคราบคนที่ช่วยเหลือท่าน ยุคสมัยนี้ทั้งหมดล้วนฉลาดเฉลียวแล้ว ยังมีผู้ใดโง่เขลาจนปรากฏกายในรูปโฉมของคนโฉดชั่วกับคนเลวร้ายอีก?

๖ มื่อยอดขุนพลสยองขวัญพบเห็นแนฮ้วยปรากฏกายขึ้น สีหน้าของมันคล้ายสัตว์ป่าอันดุร้าย เผชิญกันแสัของคนแปลกหน้า

ยอดขุนพลสยองขวัญถือเป็นบุคคลชั้นสุดยอดผู้หนึ่ง

มันไม่เคยตื่นตระหนกมาก่อน มีแต่ผู้คนเกรงกลัวมัน มันไม่เกรงกลัวผู้คน มันถึงกับไม่กลัวภูตผี ไม่กลัวเทพเจ้า สำหรับกับมัน ภูตผีเพียงให้มันใช้สอย อย่าว่าแต่มันเอง แม้แต่บริวารของมันยังน่ากลัวกว่าภูตผี เทพเจ้าเพียงปกปักคุ้มครองมัน มีอยู่หลายครั้งที่มันรอดชีวิตจากห้วงความตาย เปลี่ยนจากร้ายเป็นดี นับเป็นเครื่องพิสูจน์ได้

มันไม่เกรงกลัวศัตรู

...มีศัตรูเข้มแข็ง จึงทำให้มันเข้มแข็งยิ่งกว่า

ที่แล้วมามันไม่แตกดื่นลนลาน ต่อให้ขุนเขาไท้ซัวถล่มลงตรงหน้าก็ไม่แตกดื่น แต่แนฮ้วยพอปรากฏกาย กลับสร้างความดื่นตระหนกแก่มัน

...คนผู้นี้เป็นใคร?

...ไฉนคุ้นตาถึงเพียงนี้?

ยอดขุนพลสยองขวัญพลันพบว่า ชายหนุ่มเบื้องหน้านี้คล้ายเป็นบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมันตั้งแต่ชาติปางก่อน และกำลังมุ่งตรงเข้าหามัน

...คนผู้นี้ที่แท้เป็นใคร?

...ข้าพเจ้าแซ่แน

...ผู้คนเรียกข้าพเจ้าเป็นแนฮ้วย

ยอดขุนพลสยองขวัญพอได้ยินชายหนุ่มนั้นกล่าวเช่นนี้ พลันนึกถึงเรื่องราวสองประการ

หนึ่ง ผู้มาแซ่แน ในศัตรูและสหายของมันที่ผ่านมา ใช่มีคนแซ่แนหรือไม่?

มี เป็นฮวงก่วยคุ้งชัว (ลมพัดผ่านขุนเขา) แนเหล็งกิม ทิกุ้งชิ้งม้อ (อสูรกระโปรงเหล็ก) แนโต่วยี้ บริวารของมันฮ้วยไฮ้ยี้ (ทารกอัคคี) แนก่วยจุ้ย ผู้นำสหพันธ์คนก่อนปุกชี้ชิ้งเล้ง (มังกรเทพยดาไม่ตาย) แนอ่วยเสียง

ใช่แล้ว บุรุษหนุ่มนี้คลับคล้ายแนอ่วยเสียง หรือว่า...

สอง คนผู้นี้เรียกว่าแนฮ้วย หลายวันมานี้ บริวารใช้ม้าเร็วส่งข่าวมาว่า กองกำลังที่สกัดฆ่าฟันเตียจือเซ็งและเหล่าบัณฑิตประสบความ

เพลี่ยงพล้ำ สูญเสียกำลังคน มาดรว่าจัดส่งบุคคลในเก้าได้เจียงกุน (เก้าแม่ทัพใหญ่) ออกไปยังไม่ประสบผล

พวกมันประกอบด้วยซากั่งโฮ้ว (พยัคฆ์สามช่องว่าง) โป่วซังโป่ว โหงวเจียงกุน (แม่ทัพที่ห้าแซ่โป่ว) เพ็กเละ (อสนีบาด) ลุ้ยเป้าลุ้ยลักเจียงกุน (แม่ทัพที่หกแซ่ลุ้ย) แม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะมกปู่ได้ แม่ทัพแปดเงาร่างชัวกัง แม่ทัพเก้าเกราะทองเจี๊ยะกัง สุดท้ายมันได้แต่จัดส่งมือดีที่ไว้วางใจ ฉายา แม่ทัพสี่กุหลาบหนูอูชุนท้ง และคนสนิทนามถังได้จงกับลี้เกาะแอ่ไปกำจัดกวาดล้าง ฟังว่าทำลายล้างผู้แข็งข้อได้ แต่ยังมีหัวหน้าก่อการหลายคนหนีเอาชีวิตรอด ในจำนวนนั้นมีคนผู้หนึ่งเรียกว่าแนฮ้วย และพรรคห้าคนที่ศาลเจ้าเก่า

แนฮ้วยที่ว่า คงเป็นบุคคลเบื้องหน้าแล้ว

ยอดขุนพลสยองขวัญดบศีรษะล้านเลี่ยนดังฉาดเผยอยิ้มออกมาเผยเห็นฟันขาวแข็งแรงทั้งที่ย่างเข้าวัยชรา หยีตาลงกล่าวว่า

“เจ้าหรือคือแนฮ้วยที่ยุยงชาวเมืองเล่าคื้อลุกฮือขึ้นแข็งข้อ?”

แนฮ้วยล้วงหยกประดับที่แกะสลักรูปมังกรห้าตัวออกมา ยกชูขึ้นสูง กล่าวเสียงกังวานว่า

“นี่เป็นอะไร ท่านสมควรรู้จักกระมัง?”

ยอดขุนพลสยองขวัญใจสั่นสะท้าน ทราบแล้วว่าเป็นเรื่องราวใดแต่อ่วยเหา (นายร้อย) จังอั้งกุนไม่รอบรู้กว้างขวางปานนั้น ทั้งคิดประกอบความดีความชอบต่อหน้าได้เจียงกุน ดังนั้นขยับทวนยาว ตวาดว่า

“โจรทรยศกล้าเสียมารยาทต่อได้เจียงกุน พวกเราจับกุมมันให้แก่เรา”

เหล่าทหารรับคำดังกระหึ่ม ขณะจะลงมือ ฝูงชนที่เบื้องล่างยิ่งส่งเสียงวุ่นวาย กลายเป็นความโกลาหล

ในสรรพเสียงวุ่นวาย ชุ่มเสียงของแนฮ้วยยังดังกระทบโสตอย่างชัดเจนว่า

"นี่คือหยกปราบกลียุคที่ฮ่องเต้ทรงพระราชทาน หากเผชิญคนร้ายคิดแข็งข้อ สามารถฆ่าแล้วค่อยกราบทูล ท่านกล่าวคำพูดเช่นนี้เชื่อหรือไม่ว่าข้าพเจ้าสามารถฆ่าท่านก่อน?"

ในบริเวณยังมีนายทัพที่โยกย้ายมาจากเมืองหลวงนามเตียพ่วงพอมีความรอบรู้อยู่บ้าง ยามนั้นมองดูหยกประดับ พลันเปลี่ยนสีหน้าท่าที กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"จั่งสือ (ผู้เข้มแข็ง)...สามารถมอบหยกประดับให้ผู้ต่ำต้อยตรวจสอบดูหรือไม่?"

แนฮ้วยกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

"ย่อมได้"

พลางยื่นส่งหยกประดับให้ เตียพ่วงน้อมกายยื่นสองมือรับไปชมดูชั่วขณะ พลันงอเข่าคุกลง เทิดทูนหยกประดับอยู่เหนือศีรษะ มอบคืนต่อแนฮ้วย โขกศีรษะสามครั้งครา กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ไม่ทราบว่าผู้แทนพระองค์มาถึง โปรดให้อภัย"

เตียพ่วงพอคุกเข่าลง จังอั้งกุนก็ตะลึงลานกับที่ จากนั้นคุกเข่าลง ไพร่พลทหารบนกำแพงเมืองเห็นดนทั้งสองคุกเข่าลง ก็พากันคุกเข่าตาม

ยามกะทันหันบนกำแพงเมือง มีแต่แนฮ้วยกับยอดขุนพลสยอง-ขวัญยืนเผชิญหน้ากัน

แนฮ้วยโบกมือเป็นพัลวัน กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามิใช่ผู้แทนพระองค์อันใด เพียงได้รับบัญชาให้มาสืบสวนคดี และจับกุมคนเท่านั้น”

ซึ่งความจริง แนฮ้วยเพียงเป็นพนักงานมือปราบผู้หนึ่ง ตำแหน่งหน้าที่ยังห่างจากเดียพ่วงกับจังอั้งกุนช่วงใหญ่ เพียงแต่เขาถือหยกปราบกลียุค เท่ากับเป็นราชองครักษ์ ฆ่าคนไม่จำเป็นต้องขออนุมัติสะสางคดีโดยไม่เกรงกลัวอิทธิพล ศักดิ์ฐานะพิเศษนี้ผู้ใดไม่ครั่นคร้ามผู้ใดไม่กลัวเกรง

ทุกผู้คนพอคุกเข่า แนฮ้วยกลับบังเกิดความละอายขึ้น

คนหากมีอำนาจเพิ่มขึ้น ก็จะเกิดความฟอนเฟะ ที่แล้วมาไม่ทราบมีคนมากน้อยเท่าใดก่อการตามอำเภอใจ ข่มเหงคะเนงร้ายราษฎร

ยอดขุนพลสยองขวัญดูจากสภาพการณ์ ทราบว่าไม่อาจกระทำตามอำเภอใจได้ ดังนั้นก้าวยาวๆออกไป ยิ้มให้แก่แนฮ้วยกล่าวว่า

“แนเล่าดี่ (คำเรียกอีกฝ่ายหนึ่งเป็นน้องอย่างสนิทสนม) ในที่สุดท่านมาแล้ว”

มันความจริงคิดสวมกอดแนฮ้วย แต่แนฮ้วยยืนหยัดกับที่ ทำให้มันรู้สึกว่าตัวเองคล้ายคิดสวมกอดกระบี่ที่พ้นจากฝักเล่มหนึ่ง ดังนั้นมันเปลี่ยนเป็นสัมผัสมือกับแนฮ้วย ตบไหล่ของแนฮ้วยแทน

เมื่อเป็นเช่นนี้ มันหนึ่งนั้นไม่ต้องคุกเข่าคำนับ สอง เท่ากับคลายความสงสัยของทั้งหมดที่ว่า มือปราบผู้แทนพระองค์นี้รุดมาจัดการกับมัน

ซึ่งความจริง ในใจยอดขุนพลสยองขวัญก็บังเกิดปมปัญหาขึ้น

หลายประการ

...คนแช่แนนี้ใช่เป็นฮ่องเต้บัญชามาจัดการกับมันหรือไม่?

...หากคนแช่แนคิดคร่าทุมมันโดยไม่บอกกล่าว มันสมควรต่อสู้ขัดขืนหรือไม่?

...หากต่อสู้ขัดขืน ทหารเหล่านี้จะช่วยเหลือมันหรือไม่?

...หากคนแช่แนนี้เป็นฮ่องเต้บัญชามา ไม่มีเหตุผลที่ฉั่วเสี่ยงเอ๊ย (ท่านมหาเสนาบดีแช่ฉั่ว) ท้งเจียงกุน (แม่ทัพแช่ท้ง) และจูตั่วนั้ง (ใต้เท้าแช่จู) จะไม่ส่งข่าวมาก่อน

...แต่หยกปราบกลียุค ทั่วแผ่นดินมีเพียงห้าชิ้น สุดที่จะปลอม-แปลงได้ หมายความว่านี่หากมิใช่ผู้แทนพระองค์ที่ฮ่องเต้บัญชามา ก็เป็นฝีมือของจูก้วะชิงแชแห่งเมืองหลวงแล้ว หากเป็นจูก้วะชิงแช เราต้องไม่ปล่อยปละละเว้นมัน

ในใจครุ่นคิด ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

"แนปู้เอี้ย (มือปราบแช่แน) มายังเมืองงุ่ยเชี้ยมีกิจธุระใด?"

แนฮ้วยกล่าวอย่างรวบรัดตรงๆว่า

"ข้าพเจ้ามาหาท่าน"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวด้วยความรู้สึกเป็นเกียรดิว่า

"ประเสริฐ ยากนักที่ท่านให้เกียรดิเรา เราย่อมต้องรับใช้แนปู้เท้าอย่างสุดความสามารถ ช่วยเหลือท่านคลี่คลายคดี"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"คนที่ข้าพเจ้าคิดจับกุมมิใช่ผู้อื่น หากแต่เป็นท่าน"

คำพูดนี้เน้นย้ำอย่างเด็ดเดี่ยว ไม่มีหนทางต่อรองได้

นี่เป็นคำกล่าวต่อหน้าผู้คนจำนวนมาก นับว่าสร้างความลำบากใจแก่ยอดขุนพลสยองขวัญนัก

ยอดขุนพลสยองขวัญยิ้มแล้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ขอถามแนปู้เท้า เรากระทำผิดอันใด?”

“ถืออำนาจก่อการร้าย ไม่เคารพกฎหมาย ทำร้ายราษฎร ข่มเหงสุจริตชน ท่านดู ที่เบื้องล่างมีคนฟ้องร้องท่าน ท่านยังใช้คนลอบทำร้ายผู้อื่น...”

เขาบีบเค้นตั้งชาโหงวนึ้งคราหนึ่ง ตั้งชาโหงวนึ้งก็แผดเสียงร้องออกมา ชาวเมืองที่เบื้องล่างพากันโห่ร้องว่า

“ประเสริฐ ขุนนางผู้ซื่อสัตย์มาแล้ว”

“เล่งเลาะเจี๊ยะก่อกรรมทำเข็ญ สมควรรับกรรมสนอง”

“ท่านมือปราบผู้แทนพระองค์โปรดสำเร็จโทษเล่งเลาะเจี๊ยะลี้ช่วงเซ่งและพวก”

...เล่งเลาะเจี๊ยะย่อมเป็นชื่อของยอดขุนพลสยองขวัญ

แนฮ้วยชี้มือไปยังตั้งชาโหงวนึ้งที่ข้างกาย กวาดกราดสายตาไปยังใต้กำแพงเมือง กล่าวว่า

“เหล่านี้ล้วนเป็นพยานบุคคล”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

“แนปู้เท้าหากถือว่า เหล่านี้เป็นพยานบุคคล ออกจะฟังความเพียงข้างเดียวไปแล้ว ท่านแน่ใจได้อย่างไรว่า พวกมันไม่ได้สมคบคิดกันทำร้ายเรา? ยังมี คนที่ถืออาวุธนี้ปะปนอยู่ในกลุ่มคน หารู้จักเราไม่ไหนเลยกล่าวหาว่าเราใช้สอยมันลอบทำร้ายผู้อื่นได้?”

มันกล่าวอีกว่า

"ท่านคิดจับกุมเราก็ได้ แต่ต้องมีหลักฐานแน่ชัด ไม่เช่นนั้นไหนเลยพิชิตจิตใจผู้คนทั้งแผ่นดินได้?"

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านวางใจ ข้าพเจ้าจะอยู่ที่นี่ ไม่กลัวหาหลักฐานกำหนดโทษท่านไม่ได้"

ดวงตาและศีรษะล้านเลี่ยนของยอดขุนพลสยองขวัญล้วนเปล่งประกาย กล่าวว่า

"ประเสริฐ นี่เป็นคำพูดที่คนบริสุทธิ์ผู้หนึ่งพอใจได้ยินที่สุด เรารับใช้ทางการ ปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มสติกำลัง ไม่กลัวท่านตรวจสอบทั้งยินดีช่วยเหลือท่านสืบสาวให้กระจ่างชัด"

มันหันหน้าหาฝูงชนที่เบื้องล่าง ประกาศว่า

"พวกท่านล้วนได้ยินได้เห็นแล้ว มือปราบผู้แทนพระองค์นี้เดินทางมาสอบจับกุมเรา หากเรามีความผิด พวกท่านสามารถฟ้องร้องเราต่อมัน หากเราไม่มีความผิดย่อมไม่กลัวผู้คนสอบสวน พวกท่านชุมนุมกันครั้งนี้ นับว่ามีคนรับรู้แล้ว ตอนนี้ยังไม่รีบกลับบ้านไป หรือว่าช่องสุมชุมนุมกัน โดยมีความคิดเป็นกบฏ?"

คำพูดนี้มีน้ำหนักยิ่ง ถ่ายทอดไปไกลโข บัณฑิตหลายคนหารือกันเล็กน้อย ในที่สุดโชวชิวฮ้วงนำทั้งหมดสลายตัวไปอย่างมีระเบียบแบบแผน

แนฮ้วยมีนงงสงสัยอยู่บ้าง

การปรากฏกายของเชาครั้งนี้ กลับคล้ายเป็นการคลี่คลาย

สถานการณ์ให้กับยอดขุนพลสยองขวัญก็ปาน

แนฮ้วยเคยตั้งข้อสมมุติ คำนวณปฏิกิริยาของคู่มืออันน่ากลัวนี้หลายทาง

เขาถึงกับตระเตรียมรับมือการตอบโต้จากยอดขุนพลสยองขวัญ

เขาใช้ให้เยลุกงิ้นชง อาลี้ ล้งจี้อิด และยี่จ้วงจื้อแยกย้ายรอคอยอยู่เบื้องล่าง หากยอดขุนพลสยองขวัญคิดก่อการร้าย เขาก็จะปะทะขั้นแดกหัก

แต่ยอดขุนพลสยองขวัญไม่ปะทะ

มันให้ความร่วมมือดียิ่ง

ให้ความร่วมมือราวกับว่า มันเองเป็นคนบริสุทธิ์ที่ไร้ความผิดผู้หนึ่ง

นักการเมืองที่โตดเต่นผู้หนึ่งย่อมรู้จักจับกุมคุมขังเช่นฆ่าชื้อตัวผู้ที่เป็นปฏิปักษ์ ยิ่งรู้จักสร้างเหตุผลอันชอบธรรมให้แก่ตัวเอง และกำหนดความผิดอันชั่วร้ายให้แก่ฝ่ายตรงข้าม

บุคคลเช่นยอดขุนพลสยองขวัญ เพราะเพื่อได้ชัย เพื่อกุมอำนาจไม่เสียดายกับการกระทำเรื่องราวใดจริงๆ

แต่หากขัดขืนผู้แทนพระองค์ในที่สาธารณชนเท่ากับเป็นกบฏอย่างเปิดเผย เรื่องเช่นนี้ยอดขุนพลสยองขวัญจะไม่กระทำเด็ดขาด

ต่อให้คิดกบฏ มันก็กบฏอย่างลับๆ รอจนผู้คนพบว่ามันกระด้างกระเดื่อง มันก็พลิกฟ้าดลบดินแล้ว

ที่แล้วมามันปกปิดเบื้องบนหลอกลวงเบื้องต่ำ ใช้มือเดียวบังฟ้า แอบอ้างส่วนรวมกระทำเรื่องส่วนตัว จึงเป็นการกระทำของคนชาญฉลาด

มันเป็นคนชาญฉลาดผู้หนึ่ง

ผู้คนทั่วไปล้วนกระทำเรื่องโง่เขลา

จุดเด่นของคนชาญฉลาดคือ กระทำเรื่องโง่งมน้อยกว่า

มันนับว่า “สะกด” แนยัวยไว้ชั่วคราว

มาตรว่านี่ทำให้มันเสื่อมเสียเกียรติต่อหน้าชาวเมืองทั้งหลายก็ตาม

แต่ว่าเกียรติภูมิสามารถเพาะสร้างขึ้นใหม่

มีอำนาจก็มีเกียรติภูมิ

เมื่อชนะแล้ว ก็ต้องพ่ายแพ้ได้

เพื่อชัยชนะในตอนท้าย ยินยอมเสียที่ในตอนแรก

เสียเกียรติเพียงเล็กน้อย ไม่เป็นผลกระทบกระเทือน ลูกผู้ชายไม่อาจขาดอำนาจ คนด้อยต่ำไม่อาจขาดเงินทอง ขอเพียงกุมอำนาจไว้ในมือ กำเงินทองเอาไว้ เมื่อถึงตอนท้าย ยังมีผู้ใดไม่เกรงกลัวเรา?

ยอดขุนพลสยองขวัญความจริงระวังป้องกันตลอดเวลา

มันระวังป้องกันว่าทางเมืองหลวงจะสั่งคนมาสอบสวนมันจัดการมัน ผู้มาอาจได้รับพระบัญชาจากฮ่องเต้และอาจเป็นฝีมือก่อกวนของจูก๊ะชิงแช ยิ่งอาจเป็นฉั่วเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดีแช่ฉั่ว) ใช้คนมาตรวจสอบมันว่าจงรักภักดีหรือไม่

นี่ต้องรับมือด้วยความระมัดระวัง

ภูตผีส่วนภูตผี เทพเจ้าส่วนเทพเจ้า ผู้คนส่วนผู้คน ไม่อาจผิดพลาดได้

สำหรับผู้คน ให้กล่าววาจาผู้คน สำหรับภูตผี ให้กล่าววาจาภูตผี สำหรับเทพเจ้า ต้องกล่าววาจาเทพเจ้า มีคนบอกว่านี่เป็นการหันหางเสือตามลม ปราศจากความละอายแก่ใจ แต่ยอดขุนพลสยองขวัญเห็นว่า นี่มีอันใดไม่ดี? หรือกับภูตผีให้กล่าววาจาผู้คน หาไม่กับผู้คนให้กล่าววาจาภูตผี? หรือผู้คนไม่สมควรแสดงท่าทีเคารพเทพเจ้าในตอนเคารพเทพเจ้า พอเผชิญภูตผีให้จัดการเช่นเดียวกับที่ปฏิบัติต่อภูตผี? หากพบนายเหนือ กลับตวาดว่ามันราวกับเป็นบริวาร พบพานบริวารกลับปรนนิบัติราวกับเป็นนายเหนือ ลองดูว่าผู้ที่พลาดท่าเสียทีเป็นใคร

ดังนั้นก่อนที่จะทำความเข้าใจกับศักดิ์ศรีแท้จริงของผู้มา แผนขั้นแรกของมันคือถ่วงเวลา

ยอดขุนพลสยองขวัญที่ฆ่าคนราวผักปลา ถือชีวิตผู้คนเป็นเช่นธุลีไร้ค่า กลับยอมอ่อนข้อ กล่าวว่า

"เราจะมอบเปียฮู้ (ป้ายประกาศิต) ให้รองแม่ทัพอูเจ่กเปียงถือแทน รอจนสอบสวนเสร็จสิ้น หากเราไม่มีความผิด ค่อยถือป้ายประกาศิตของทางการใหม่ เมื่อเป็นเช่นนี้ ระหว่างที่แนปู้เท้าสอบสวนเรื่องนี้ ก็จะสั่งย้ายขุนพล ใช้สอยกำลังได้โดยสะดวก"

แต่ค่ำคืนก่อนที่มันจะส่งมอบป้ายประกาศิตออกไป ก็มีคำสั่งด่วนถึงสหพันธ์แนวร่วมใหญ่และหน่วยงานในสังกัด ให้เตรียมพร้อมรอรับคำสั่ง อีกทางหนึ่งใช้ม้าเร็วควบขับขึ้นนครหลวง พร้อมกับใช้นกเหยี่ยวสื่อสาร สืบสาวประวัติความเป็นมาของแนฮ้วย

มันย่อมไม่ทราบว่า แม่ทัพกุหลาบหนูสืบสาวประวัติความเป็นมาของแนฮ้วยก่อนแล้ว

แม่ทัพกุหลาบหนูเป็นขุนพลคู่ใจของมัน ย่อมเรียนรู้แบบฉบับและวิธีการจากมันไม่น้อย

ก่อนที่มันจะทำความเข้าใจกับความเป็นมาของแนฮ้วย ก็รับทราบเรื่องราวที่น่าตื่นตระหนกสองประการ

หนึ่ง บุตรชายเพียงคนเดียวของมันเชียวกุกรบบาดเจ็บสาหัสมหน้าซ้ำรับบาดเจ็บในเงื้อมมือแม่ทัพกุหลาบหนู ที่มันยึดถือเป็นคนสนิทและได้รับการช่วยเหลือจากแนฮ้วยที่เป็นศัตรูเฉพาะหน้า

สอง บุตรีเพียงคนเดียวของมันเชี่ยวตอ แทบถูกแม่ทัพกุหลาบหนูที่มันไว้วางใจข่มขืนย่ำยี และได้รับการช่วยเหลือจากแนฮ้วยที่เป็นศัตรูเฉพาะหน้าเช่นกัน

มันพอทราบว่า แม่ทัพกุหลาบหนูอุซุนท้งความจริงแซ่จัง ทั้งยังเป็นบุตรชายของรองผู้นำสหพันธ์แนวร่วมใหญ่จังชุ้ยฮ้ง ซึ่งถูกมันวางแผนกำจัดฆ่าทิ้ง มันก็เตือนสติตัวเองประการหนึ่ง

เรื่องการเข่นฆ่าจนสิ้นซาก มันยังกระทำได้ไม่ดีพอ

ภายหน้ามันต้องกระทำให้ดีกว่านี้

ตัดหญ้าไม่จำเป็นต้องถอนราก อย่างมากลมวสันต์โชยพัดก็งอกงามขึ้นใหม่ แต่การฆ่าคน ต้องเข่นฆ่าจนฝ่ายตรงข้ามไม่มีช่องทางตอบโต้แก้แค้น แว้งกัด และลอบมีชีวิตอยู่

โบราณกาลมีเกร็ดประวัติศาสตร์นอนเตียงฟันเลียดีขม มุดลอดหว่างขาอันธพาล หลังจากรับรู้เรื่องราวเหล่านี้ ผู้คนสมควรสำนึกว่า ฝ่ายตรงข้ามอาจมีโอกาสรอดชีวิตจากห้วงความตาย รอคอยการแก้แค้นได้

เมื่อมันทราบว่า ผู้กล้าสามเลิกรา ทั้งยี่ได้ชือ นางเฒ่าแปดเก้าอุนเอียะอั้งบนภูเขาสี่ปั้งชัวล้วนเสียชีวิต บังเกิดความเสียดายยิ่ง

มันความจริงคิดใช้ให้มือดีตระกูลอุนที่ผิดหวังในชีวิตทั้งสี่ เพาะเลี้ยงปลาบาดเจ็บ ปลาช่วยเหลือ ปลาพิโรธและปลาวุ่นวายเพื่อคิดค้นเป็นหนอนรวมธาตุ ไม่เพียงสามารถขจัดพิษ ทั้งยังจะเพิ่มพลังฝีมืออีกสี่สิบปี นี่เป็นหน้าที่ที่มันมอบหมายต่อผู้กล้าสามเลิกรา น่าเสียดาย ที่ถูกแม่ทัพกุหลาบหนู ที่มันยึดถือเป็นคนสนิททำลายไป

มันทำการเตือนสติตัวเองอีกประการหนึ่ง ดอนแรกมันเข้าใจว่าชื้อคนมิสู้ชื้อหัวใจคน ให้มือดีตระกูลอุนทั้งสี่มีที่พักพิง ค้นคว้าตัวยาให้แก่มัน ยังดีกว่าใช้พละกำลังบีบบังคับทั้งสี่ขายชีวิตให้แก่มัน หากให้อิสระแก่ทั้งสี่ จะช่วยให้เรืองราวสำเร็จลุล่วงเร็วกว่าเดิม

ยามนี้มันทราบแล้วว่าทำไม่ได้ ผู้คนพอมีอิสระเล็กน้อย ก็จะรุกคืบอีกขั้นหนึ่ง ไม่รู้จักตอบแทนบุญคุณ ไม่คิดควบคุมตัวเอง จากปากคำเชี่ยวดอ คนทั้งสี่เพราะเพื่อบรรลุความต้องการส่วนตัว ไม่เสียดายแก่การขจัดพิษรักษาบาดเจ็บให้แก่แนฮ้วย ทั้งที่แนฮ้วยอยู่ในสภาพเผชิญหน้ากับมันซัดๆ

คนอยู่เบื้องนอก ยากจะควบคุมได้ มันยังจะค้นคว้าหนอนรวม-ธาตุต่อไป รอจนอุนละจื้อระดมมือดีตระกูลอุน กลับจากแดนเนี่ยน้ำเรืองนี้ยังจะดำเนินต่อไป

พลังฝีมือสี่สิบปี เฉกเช่นกับทรัพย์สินเงินทอง ยิ่งมากยิ่งดี แต่สถานที่ในการค้นคว้า ไม่ว่าอย่างไรด้องอยู่ในหมู่ดึกสักการะฟ้า เพื่อสะดวกกับการควบคุม

...หากเพิ่มอิสระแก่คนผู้หนึ่ง เท่ากับลดอำนาจของตัวเองไปส่วนหนึ่ง

ยอดขุนพลสยองขวัญตกลงใจว่าจะไม่กระทำเรื่องเช่นนี้อีก

เมื่อมันทราบว่า เชี่ยวดอแทบถูกแม่ทัพกุหลาบหนูที่มันฝึกอบรมขึ้นข่มขืนย่ำยี มิหนำซ้ำสองเจ้าตี๋ล้วนได้รับการช่วยเหลือจากแนฮ้วย มันยามพิโรธเดือดดาล ยังนึกเตือนสติตัวเองอีกสองประการ

หนึ่ง แม่ทัพกุหลาบหนูสมเป็นบุคคลที่มันฝึกอบรมขึ้น ล่วงรู้ว่าสถานที่อันตรายคือสถานที่อันปลอดภัย ดังนั้นปลอมซือเปลี่ยนแช่ อยู่ที่ข้างกายมัน หากมิใช่เกิดเรื่องขึ้น มันยังไม่ทราบว่าที่ข้างกายมีศัตรูเช่นนี้

เมื่อมีบุคคลอันตรายเช่นนี้คนหนึ่ง ก็อาจมีคนที่สอง คนที่สามได้ มันไม่อาจปล่อยให้สภาพเช่นนี้ดำเนินต่อไป หมายความว่าหากมีบุคคลเช่นนี้อยู่ข้างกาย มันจะไม่ปล่อยปละละเว้นเด็ดขาด

มันยินยอมฆ่าคนผิด ไม่ขอปล่อยปละละเว้น

สอง แนฮ้วยแม้กระพือยุยงชาวเมืองเล่าคื้อแข็งข้อต่อมัน แต่แนฮ้วยพอเริ่มดันก็ช่วยเหลือบุตรชายและบุตรีของมัน บุคคลเช่นนี้สามารถเกลี้ยกล่อมเข้าเป็นพวก

สำหรับซนซั้นที่เด่นล้ำ หากเกลี้ยกล่อมเข้าเป็นพวกไม่ได้ ทางที่ดียังคงฆ่าทิ้ง

สำหรับกับศัตรู ยอดขุนพลสยองขวัญมีวิธีจัดการอยู่สามประการ

หนึ่งคือเกลี้ยกล่อม...แปรสภาพจากศัตรูเป็นสหาย

สองคือฆ่าทิ้ง...คนตายไม่อาจเป็นศัตรูอีกต่อไป

สามคือทำลายล้าง...การทำลายล้างคนผู้หนึ่ง ยังเฉียบขาดกว่า ชั่วร้ายกว่า ไม่เปื้อนเลือดกว่าการฆ่าคนผู้หนึ่ง

วิธีการทำลายล้างสามารถกัดกร่อนทีละน้อย จู่โจมในด้านตรง

ปล่อยให้โดดเดี่ยว และขัดขวางอย่างลับๆ

เหตุผลนี้เช่นเดียวกับการล้างแค้น ท่านฟันศัตรูในดาบเดียว ศัตรูเพียงดกตาย แต่หากท่านทำลายมัน มันจะมีชีวิตต่อไปอย่างปวดร้าว การทำลายคนผู้หนึ่ง ยังสาหัสสากรรจ์กว่าการฆ่าคนผู้หนึ่งอีก

แต่การทำลายศัตรูไม่มีหลักประกันเทียบเท่ากับการกำจัดฆ่าศัตรู ทั้งนี้เพราะการทำลายล้างศัตรู ขอเพียงมันไม่ตกตาย ยากรับรองว่าภายใต้จังหวะโอกาสเอื้ออำนวย มันจะไม่ฟื้นคืนชีพมาอีก

แต่ยอดขุนพลสยองขวัญพบว่า ฆ่าศัตรูคนหนึ่งมิสู้เพิ่มสหายคนหนึ่ง

มันตกลงใจทดลองดูก่อน

ทดลองเกลี้ยกล่อมแนฮ้วยดู

.....

ในโลกไม่มีเรื่องที่ทำไม่ได้และเป็นไปไม่ได้ ขึ้นอยู่กับว่าท่านยินยอมทดลองดูหรือไม่

นี่คือความคิดของยอดขุนพลสยองขวัญ

มันตกลงใจว่าจะชื้อด้วแนฮ้วยไว้เป็นพวก

แต่จะใช้วิธีใด ค่อยพิชิตชายหนุ่มที่ยโสเย็นชาผู้นี้ได้?

ดังนั้นมันสอบถามต่อหนึ่งหมู่ตึกห้าสหพันธ์ สองผู้ช่วยและสามสหายของมัน

คนเหล่านี้ล้วนเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของมัน นอกจากนี้มันยังมีสี่มือสังหารกับเก้าแม่ทัพใหญ่

ยอดขุนพลสยองขวัญเห็นว่า ตัวเองที่รักษาชื่อเสียงไว้โดยไม่ตกต่ำ ครองอำนาจไม่เสื่อมคลาย เป็นเพราะตัวเองมีความตั้งใจศึกษา แม้ชราภาพยังไม่เลิกรา

มันไม่ละอายต่อการถามไถ่

เมื่อเผชิญเรื่องราวที่มันไม่สามารถตัดสินใจได้ มันจะสอบถามมือดีที่ข้างกาย

มันมีมือดีมากหลาย

สหพันธ์แนวร่วมใหญ่หากมีใช่มีมือดีมากหลาย มันยังรั้งตำแหน่งจังเม่งจู๋ (ผู้นำสหพันธ์) ไว้ทำอะไร?

ผู้ที่ดูแลหมู่ตึกสักการะฟ้าให้แก่มันฉายาอิมซี(ตุลาการเย็น)เอี้ยกัง

หัวหน้าสหพันธ์ของสหพันธ์ทั้งห้า ถูกยอดขุนพลสยองขวัญกำจัดฆ่าในคราเดียว ยามนี้ผู้ดูแลสหพันธ์ทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดินเป็นคนของสำนักปังมึ้ง ประกอบด้วย ปังแซ ปังอั้ง ปังเล็ก ปังฮวย ปังโฮ้ว ซึ่งได้รับขนานฉายาเป็นโหงวไต๋ไกฮง (ห้าดุร้ายใหญ่)

พลังฝีมือและเกียรติภูมิของคนทั้งห้านี้ไม่เทียบเท่ากับมนุษย์ทอง มนุษย์ไม้ มนุษย์น้ำ มนุษย์ไฟ มนุษย์ดินเมื่อครั้งกระโน้น แต่ก็มีความสามารถเฉพาะตัว ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ พวกมันล้วนจงรักภักดีต่อยอดขุนพลสยองขวัญ

สองผู้ช่วยหมายถึงสองรองผู้นำสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ซึ่งเพิ่งได้รับการแต่งตั้ง ฉายาได้เชี่ยโกวพั้ว (สตรีอ้วนใหญ่) กับรองแม่ทัพซายแดนอูเจ่กเปียง

สามสหายเป็นสหายสนิทของยอดขุนพลสยองขวัญสามคน คน

ทั้งสามล้วนไม่ได้เข้าสังกัดสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ พวกมันบางคนเพิ่งรู้จัก บางคนคบหามานาน ยอดขุนพลสยองขวัญให้การยกย่องพวกมันตลอดมา แต่เห็นว่าพวกมันไม่เข้าสังกัด ยังดีกว่าและสะดวกกว่าเข้าสังกัด บางครั้งบางคนรักษาระยะห่างไว้ จะคบหาไปชั่วชีวิต หากสนิทสนมเกินไป จะขัดแย้งได้โดยง่าย

สหายผู้หนึ่งคือเสี่ยงไต้ชือ คนผู้นี้ความจริงถือกำเนิดจากตระกูลวังเจ้า แต่เนื่องด้วยล่วงเกินผู้มีอำนาจในเมืองหลวง หลบหนีถึงเมืองงุ่ยเซี้ย ยอดขุนพลสยองขวัญมิเพียงให้การอุปการะ มิหนำซ้ำยังให้การยกย่องอย่างสูง

ความสามารถของคนผู้นี้คือ มีความสัมพันธ์กับทางเมืองหลวงอย่างแยบคาย ขอเพียงมันขยับจมูกสูดดม ก็แทบล่วงรู้ทิศทางในเมืองหลวง ขอเพียงมันขมวดคิ้ว ก็สามารถแก้ปัญหาของบุคคลและเรื่องราวที่คล้ายเงื่อนปมอันซับซ้อนได้

ยอดขุนพลสยองขวัญกำลังต้องการบุคคลเช่นนี้

บุคคลเช่นนี้สามารถแก้ปัญหาบางประการ ที่ยอดขุนพลสยอง-ขวัญไม่สามารถ ไม่สะดวก และไม่สมควรจัดการด้วยตัวเอง

อีกคนหนึ่งคือเจี่ยไท้ชือ

เจี่ยไท้ชือเคยเป็นหมอหลวง แต่โชคร้ายที่รักษาพระสนมนางหนึ่งจนเสียชีวิต

ยอดขุนพลสยองขวัญลอบให้การอุปการะมัน

ผู้ที่รักษาโรคให้แก่ตัวเอง เขียนใบสั่งยาให้แก่คนในครอบครัวของตัวเอง ต้องเป็นบุคคลที่ไว้วางใจได้คนหนึ่ง

...คนที่ไว้วางใจไม่ได้ ไหนเลยรับประทานยาตามใบสั่งของมันผงท้องไปได้?

คนล้วนต้องเจ็บไข้ได้ป่วย ล้วนต้องตกตาย ยอดขุนพลสยองขวัญแม้ทราบดีว่าไม่มียาอายุวัฒนะ แต่ยังหวังว่าตัวเองมีอายุยืนยาวกว่านี้ดังนั้นขอเพียงเสียงไท้ชีอมีวิชาแพทย์สูงส่ง ควรแก่การไว้วางใจ มันต้องรั้งบุคคลเช่นนี้ไว้ข้างกาย

อีกคนหนึ่งเป็นสหายที่เพิ่งรู้จัก

มันเรียกว่าซุยกักฉั้ง ใช้ไม้เท้ายันกาย เท้าซ้ายเป๋พิการ เท้าขวาก็ไม่คล่องแคล่วเท่าใด

ความสามารถของคนผู้นี้คือหายสาบสูญอยู่เสมอ

แต่หลังจากที่มัน "หายสาบสูญ" พอปรากฏกายขึ้นใหม่ มันจะจาระไนผู้คนและเรื่องราวที่ท่านมอบหมายให้มันไปสืบเสาะได้โดยละเอียด

ยอดขุนพลสยองขวัญก็ต้องการบุคคลที่มีความสามารถเฉพาะตัวเช่นนี้

มันมอบหมายให้คนผู้นี้สืบหยั่งความตื้นลึกหนาบางของแนฮ้วย

มันทราบว่าซุยกักฉั้งต้องไม่สร้างความผิดหวังแก่มันต้องสืบทราบได้แน่นอน

มันขนานนามคนผู้นี้เป็นอู่เอี๊ยบ้อจง (มีเงาไร้ร่องรอย) หากไร้เงาไร้ร่องรอยกลับไม่น่ากลัว ทั้งนี้เพราะนั่นอาจไม่ดำรงคงอยู่ มีเงาไร้ร่องรอยจึงยากหยั่งคาดคะเน และน่ากลัวยิ่งกว่า

คนผู้นี้ยังมีความสามารถอีกประการหนึ่งคือ ต่อให้อยู่ในช่วง

เวลาที่ตื่นเต้นที่สุด อึดอัดที่สุด ขุ่นข้องหมองใจที่สุด มันยังยิ้มแย้มแจ่มใส มีอารมณ์ขันไม่คลาย เมื่อมีบุคคลเช่นนี้อยู่ด้วย มาตรว่าเผชิญศัตรู ฆ่าคนหลั่งโลหิต วางแผนการ ก็ชวนให้ผู้คนมีอารมณ์ปลอดโปร่งเบิกบานกว่าเดิม

ยอดขุนพลสยองขวัญสำนึกตัวว่ามีรังสีการฆ่าฟันรุนแรงเกินไป ทำการประหารฆ่าฟันเกรี้ยวกราดเกินไป มันยิ่งต้องการบุคคลเช่นนี้อยู่ข้างกาย

แต่ยอดขุนพลสยองขวัญไม่ต้องการให้คนทั้งสามเข้าสังกัดสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ เพียงให้พวกมันอยู่รอบนอก หากว่าผู้มีอำนาจในเมืองหลวงต่ำหนิลงมา ให้มันมอบตัวเสียงไต้ซีออกไป หรือว่าวังหลวงสั่งการมา ให้ประหารฆ่าเจี่ยไท้ซือ หาไม่เป็นชุยกักฉิ้งถูกศัตรูตามล่า มันก็จะพาตัวอยู่นอกวง ไม่ขอข้องเกี่ยว ไม่ได้รับผลกระทบกระเทือนใดๆ

เมื่อมีปัญหายุ่งยากอันใด มันจะ “เรียนถาม” คนเหล่านี้

ด้วยศักดิ์ฐานะของยอดขุนพลสยองขวัญ การเรียนถามถือเป็นการให้เกียรติแก่พวกมัน พวกมันยินดีที่ยอดขุนพลสยองขวัญมาเรียนถาม มุ่งมาดปรารถนาให้เรียนถาม เพื่อจะได้แสดงออก

แต่ยอดขุนพลสยองขวัญไม่ยอม “เรียนถาม” บุคคลสองประเภท

หนึ่งเป็นคนในครอบครัวของมัน

ช่งอั้งน้ำเป็นภรรยาหลวงของมัน มันเห็นว่านางอ่อนแอขาดความเด็ดเดี่ยว มีเมตตาจิตของสตรีมากเกินไป

เชี่ยวดอเป็นดรุณีสาว ปราศจากความคิดอ่าน เชี่ยวกุกอายุยังเยาว์ไม่อาจกระทำอันใดได้

บุคคลอีกประเภทหนึ่งคือผู้ใต้บังคับบัญชาของมัน

หลังจากที่มันกำจัด “สิ่งกีดขวาง” ทั้งหมด มันความจริงยังมีเก้าแม่ทัพใหญ่

ยี่เจียงกุน (แม่ทัพที่สอง)ของมัน คือผู้บังคับการทหารเม่งน่ออัน ซึ่งถูกมันฆ่าทิ้ง แต่มันยังใช้ชื่อเม่งน่ออัน กระทำเรื่องชั่วช้าทั้งมวล จวบกระทั่งหลายปีให้หลังถูกเปิดโปง ว่าเม่งน่ออันตายแล้ว ค่อยหยุดการกระทำ ซาเจียงกุน (แม่ทัพที่สาม) ฉายาได้ป่ายเจียงกุน (แม่ทัพปราชัย) ชีหู้ป๋วกเต๋า เป็นหมากสำคัญที่มันใช้สะกดข่มรองแม่ทัพอูเจ่กเปียง สี่เจียงกุน (แม่ทัพที่สี่) แม่ทัพกุหลาบหนูจังชุนท้ง ทรยศต่อมัน เสียชีวิตไปแล้วโหงวเจียงกุน (แม่ทัพที่ห้า) พยัคฆ์สามช่องว่างโป่วชัง มันรับบาดเจ็บยังไม่ทุเลาหายดี ลักเจียงกุน (แม่ทัพที่หก) อสนีบาตลุ้ยเป้า มันรับบาดเจ็บครั้งแล้วครั้งเล่า ยากจะมีความหวังทุเลาหายดี ฉิกเจียงกุน (แม่ทัพที่เจ็ด) แม่ทัพฟันศีรษะมกปู่ได้หายสาบสูญ โป๊ยเจียงกุน (แม่ทัพที่แปด) แม่ทัพเงาร่างชัวกัง กับเก้าเจียงกุน (แม่ทัพที่เก้า) แม่ทัพเกราะทองเจี๊ยะกัง ล้วนตายใต้คมดาบของแม่ทัพกุหลาบหนู

นอกจากนี้มันยังมีสี่มือสังหารนก เกาทัณฑ์ กระต่าย สุนัข

พวกมันเพียงรับคำสั่ง รอคอยคำสั่ง ไม่เคยมีความเห็นเป็นอื่นและไม่มีความคิดเห็นอันใด

มันไม่เคย “เรียนถาม” ผู้ใต้บังคับบัญชาเหล่านี้มาก่อน

...หาก “เรียนถาม” ผู้ใต้บังคับบัญชามากเกินไป พวกมันจะไม่ยอมเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาอีก และยึดถือผู้บังคับบัญชาเป็นชนชั้นธรรมดาแล้ว

ชึ่งความจริง ผู้ใต้บังคับบัญชาน้อยครั้งที่รู้จักร่วมรุกร่วมถอย รู้จักสำนึกตัว รู้จักประมาณตน อีกทั้งน้อยคนที่เข้าใจว่า ผู้บังคับบัญชาที่ปล่อยให้ท่านแสดงความสามารถ เป็นเพราะมันเปิดโอกาสให้ หากสักวันหนึ่งมันเปลี่ยนความตั้งใจท่านก็ไม่มีโอกาส ไม่สามารถแสดงความสามารถแล้ว

แต่หากว่ามีผู้ใต้บังคับบัญชาคนหนึ่งรู้จัก ประมาณตน รู้จักสำนึกตัว ไม่แย่งชิงความดีความชอบ เพียงประกอบความดีความชอบ นั่นก็น่ากลัวยิ่ง

แม่ทัพกุหลาบหนูเป็นตัวอย่างหนึ่ง

ดังนั้นมันได้รับความไว้วางใจจากยอดขุนพลสยองขวัญตลอดมา

การไม่มีผู้ใต้บังคับบัญชาที่ชาญฉลาด มีความสามารถ รู้จักรุกถอย และจงรักภักดีจนสามารถฝากชีวิตไว้ ถือเป็นความเสียใจของยอดขุนพลสยองขวัญประการหนึ่ง

มันเก็บความเสียใจนี้ไว้ในใจตลอดมา จวบกระทั่งวันหนึ่ง ฮูหยินของมันชงอั้งน้ำกล่าวกับมันว่า

"บริวารที่ดีของท่านล้วนถูกท่านฆ่าตายหมดสิ้นแล้ว"

ทีแล้วมามันดูแคลนความคิดของอิสตรี แต่คราครั้งนี้กลับยอมรับฟัง

ดังนั้นเกือบสิบปีมานี้ มันน้อยครั้งจะประหารฆ่าบริวารของตัวเอง แต่แล้วกลับปรากฏแม่ทัพกุหลาบหนูขึ้นคนหนึ่ง

...นี่แสดงว่าสำหรับกับผู้ใต้บังคับบัญชา ไม่อาจผ่อนปรนเด็ดขาด ยอดขุนพลสยองขวัญสอบถามว่า

"พวกท่านเห็นว่า สมควรจัดการกับมือปราบที่มาจากเมืองหลวงนี่อย่างไร?"

คนในห้องโถงโป้ยเง็กเทีย (ห้องโถงแปดย้อนทวน) มีคำตอบที่แตกต่างกัน

ปังโฮ้ว...ฆ่าทิ้ง

ปังฮวย...เชือดทิ้ง

ปังเล็ก...กำนัลมันดาบหนึ่ง

ปังอั้ง...มันยังมีชีวิตได้หรือ?

ปังแช...ควรลอบสังหาร ให้คนภายนอกจัดการ

เสียงได้ชือ...เวรพึงระงับโดยไม่จองเวร ให้ลากถ่วงต่อไป ดูว่าบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งอดทนได้นานเท่าใด

เจี่ยไท้ชือ...แสร้งลดตัวลงคบหา รับมือผ่านไปก็ไร้เรื่องราว

ชุยกักฉั้ง...เป็นศัตรูหรือสหาย ให้สืบสาวประวัติความเป็นมาของผู้มาแล้วค่อยว่ากล่าว

สตรีอ้วนใหญ่...ฆ่ามันทิ้ง หากไม่ฆ่า ยากจะปกครองคนได้ หลังจากฆ่าทิ้ง ก็ป้ายความผิดให้แก่เตียพ่วงที่ไม่เชื่อฟังวาจา เป็นแผนลั่นกระสุนนัดเดียวยิงนกสองตัว

อูเจ่กเปียง...หากผู้มาเป็นมือปราบจากวังหลวงจริง ไม่ควรเคลื่อนไหวโดยพลการ ยิ่งอย่าได้เพาะศัตรูเข้มแข็งมากความ

เอี้ยกังไม่ได้กล่าวว่ากระไร

หลังจากที่พวกมันแสดงความเห็น ก็ย้อนมาเรียนถามยอดขุนพลสยองขวัญ

ยอดขุนพลสยองขวัญเพียงเงยหน้าส่งเสียงจามที่ไม่มีน้ำมูกออกมาเจ็ดครั้ง ขณะเดียวกัน ปลาหลีฮื้อภายในสระที่ลานดึกก็โผล่พ้นผิวน้ำพ่นฟองอากาศฟองหนึ่ง

ระหว่างซื้อตัวศัตรูไว้ หรือว่าฆ่าทิ้งทำลายล้าง ท่านเลือกประการใด?

ยอดขุนพลสยองขวัญเลือกประการใด?

มันไม่เลือกวิธีซื้อตัว

ไม่เลือกวิธีฆ่าทิ้ง

และไม่เลือกการทำลายล้าง

มันเลือกวิธีที่สี่

วิธีที่สี่เป็นการผสมผสานสามวิธีแรกเข้าด้วยกัน

ยอดขุนพลสยองขวัญเอง และมีเงาไร้ร่องรอย ซุยกักฉั้ง พากันส่งคนห้อม้าเร็วส่งเมืองหลวง สืบสาวความเป็นมาของแนฮ้วย

แต่ระหว่างที่เดินทางไปกลับ อย่างน้อยต้องใช้เวลาหนึ่งเดือน ต่อให้ใช้นกเหยี่ยวส่งข่าว นกพิราบสื่อสาร เมื่อสืบทราบได้ ก็ต้องใช้เวลายี่สิบวัน

ยอดขุนพลสยองขวัญไม่อาจรอคอยสูญเปล่า

บุคคลเช่นมัน ถึงกับไม่ยอมเสียเวลาแม้ดีดนิ้วมือสี่ครั้ง

เวลาของมันเพียงใช้ช่วงชิงความสำเร็จมากกว่าเดิม ทรัพย์สมบัติมากกว่าเดิม ชื่อเสียงมากกว่าเดิม และการเสพสุขมากกว่าเดิม

มันไม่อาจนั่งรอดูฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนไหว
ดังนั้นมันปฏิบัติการก่อน
เป็นปฏิบัติการชื้อตัว

นี่เฉกเช่นกับสตรีทั้งหมดไม่ว่าอัจฉริยบุรุษหรือยอดฝีมือใด ล้วนมี "ราคา" ของมัน ขอเพียงท่านล่วงรู้ราคาของมันและนาง และมีปัญญาจ่ายให้ได้ ท่านก็มีปัญญาซื้อตัวมันและนางเอาไว้

ไม่มีผู้ใดที่ "ซื้อ" ไม่ได้ ขึ้นอยู่ที่ท่านมีปัญญาจ่ายให้หรือไม่

อาจบางทีสตรีบางนางไม่ "ขาย" แต่สำหรับกับยอดขุนพล-สยองขวัญ มันเห็นว่าสตรีเหล่านี้เพียงไม่ล่วงรู้ราคาของตัวเอง หรือว่าผู้อื่นไม่ล่วงรู้ หาไม่ก็ไม่มีปัญญาจ่ายได้

ราคาที่ว่าไม่แน่ว่าจะเป็นเงินทอง บางครั้งมันเป็นความหล่อเหลา บางคราม้นเป็นอำนาจ บางครั้งมันเป็นความจริงใจ และบางคราม้นเป็นสิ่งที่ลี้ลับเลื่อนลอย สมมุติเช่นวาสนาผูกพัน

เมื่อสตรีนางหนึ่งพบพาน "ราคา" ที่นางต้องการ ไม่ว่านางทราบหรือไม่ว่า นี่เป็นราคาของนาง หรือว่ามันใช่คู่ควรหรือไม่ นางล้วนยินดีมอบตัวเองออกไป

อัจฉริยบุรุษก็เป็นเช่นเดียวกัน

ดังนั้น ฮั่งชิ่งยอมขายชีวิดให้แก่เล่าปัง จูกัวะเหลียง (ขงเบ้ง) ยินยอมรับใช้เล่าปี่ จวบกระทั่งชีวิดสิ้นค่อยเลิกรา

ไม่ว่าผู้ใดล้วนมี “ราคา”
ไม่มีผู้ใดที่ไม่มี ราคา
มันคิดสืบหาราคาที่ว่านี้
ดังนั้นมันวางหมากไว้สองตา

มันกำหนดผู้คนสองคน รับหน้าที่คบค้าสมาคมกับแนฮ้วย เพื่อสืบหยั่งค่านิยมข้อชิงชังของบุรุษหนุ่มผู้นี้

เมื่อล่วงรู้ค่านิยมข้อชิงชังของศัตรู เฉกเช่นกับหมอชั้นเยี่ยมแตะดรวจชีพจร ค่อยจ่ายยารักษาโรคได้

สาเหตุที่มันวางหมากถึงสองตาคือ หากว่าคนหนึ่งถูกพบเห็นหรือว่าคนในคนหนึ่งไม่ซื่อสัตย์ ยังมีอีกคนหนึ่งแก้ไขได้

ยอดขุนพลสยองขวัญไม่ชมชอบ “รอคอย”
มันชมชอบ “จัดการ”
เมื่อท่านกล้าเผชิญหน้ากับปัญหาโดยตรง ปัญหามักเหี่ยวแฟบกว่าที่ท่านคาดคิดไว้มากนัก
มันตกลงใจว่าจะทดลองดู
มันเลือกใช้วิธีที่โบราณที่สุดก่อน
...ใช้เงินซื้อตัวแนฮ้วย

ยอดขุนพลสยองขวัญย่อมไม่เสนอหน้าออกจัดการเรื่องนี้
มันไหว้วานคนทางอ้อม กระทำเรื่องนี้ทางอ้อม
เรื่องเช่นนี้ทางที่ดียังคงอย่าได้เสนอหน้าเอง หากกระทำล้มเหลว

จะกลายเป็นรับสารภาพผิดออกมาเอง

นี่ย่อมมีบุคคลที่เหมาะสมกับการกระทำเรื่องนี้ กระทำให้แก่ยอดขุนพลสยองขวัญ

...คิดกระทำเรื่องเช่นนี้ ก็ต้องเป็นผู้มีความสามารถในการกระทำเรื่องเช่นนี้

แต่ไม่ว่าดำเนินการโดยทางอ้อมอย่างไร ขอเพียงแนฮ้วยยอมรับเงินทองที่เพียงพอกับการจับจ่ายไปชั่วชีวิต จำนวนนี้ แนฮ้วยจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของยอดขุนพลสยองขวัญอีก ตรงกันข้าม มีแต่ยอดขุนพลสยองขวัญยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของแนฮ้วย

ยามนี้ชุยกักฉั้งกลายเป็น "สหาย" ของแนฮ้วยแล้ว

มันใช้วิธีการอันแยบคาย ทั้งรักษาหน้าของแนฮ้วยในตอนที่รับเอาไว้ และกลบเกลื่อนให้แก่ยอดขุนพลสยองขวัญอย่างแนบเนียน ให้แนฮ้วยรับเงินมหาศาลจำนวนนี้เอาไว้

แต่ไม่ว่ามันใช้วิธีการอย่างไร คำตอบของแนฮ้วยยังคงเป็นคำเดียว

"ไม่"

ชุยกักฉั้งยังเกลี้ยกล่อมว่า

"เงินจำนวนนี้เพียงพอให้ท่านใช้จ่ายถึงชาติหน้า อาจบางทีท่านยังเยาว์วัย ไม่ล่วงรู้ถึงความยากลำบากในการหาเงิน เราอายุมากกว่าท่านเท่าตัว จึงกล้าน้อมเตือนท่านสักหลายคำ หากท่านมีเงินจำนวนนี้อยู่ในมือ ค่อยออกท่องยุทธจักร จะมีชื่อเสียงโดยเร็ว มีอิทธิพลได้โดยง่าย ท่านถือมันไว้ จะอยู่ในสภาพไม่พ่ายแพ้ ทั้งไม่ต้องจ่ายค่าตอบแทนใดๆ เพียงเป็นขุมกำลังของตัวเอง ท่านเมื่อมีมัน พอใจทำอะไร

ก็ได้ ไม่มีผู้ใดกล้าไม่เคารพท่าน ไม่เชื่อฟังท่าน ท่านทราบหรือไม่ คนผู้หนึ่งหากไม่มีเงินต่อให้เป็นคนที่เข้มแข็ง เมื่อเดินอยู่บนถนน ก็อ่อนแอยิ่ง หากท่านเป็นคนที่อ่อนแอขอเพียงมีเงิน เมื่อเดินอยู่บนถนน ก็จะยิ่งใหญ่ยิ่ง”

มันกล่าวเสริมอีกว่า

“คนที่ไม่รับไว้คือตัวโง่งม”

คำตอบของแนฮ้วยคือ

“ข้าพเจ้าก็รักสมบัติเช่นเดียวกับทุกผู้คน แต่สำหรับกับข้าพเจ้าเงินเป็นสิ่งสำคัญ ยังไม่ถึงกับต้องการถึงที่สุด อาจบางที ข้าพเจ้ายังเยาว์วัย อาจบางทีอุดมการณ์ของข้าพเจ้า ไม่เกี่ยวข้องกับเงินทองเท่าใด หรืออาจบางทีเป็นเพราะข้าพเจ้าเดิบใหญ่ขึ้นกลางป่าเขา ข้าพเจ้าไม่ให้ความสำคัญต่อเงินทองอย่างเต็มที่ อย่างน้อยข้าพเจ้าไม่ละโมบสมบัติ อำนาจเย้ายวนต่อเงินทอง ไม่เกิดผลต่อข้าพเจ้าเท่าใด หากมิใช่เงินที่ข้าพเจ้าหามาด้วยน้ำพักน้ำแรง ข้าพเจ้าจับจ่ายใช้มัน รังแต่สร้างความท้อแท้แก่ข้าพเจ้า แต่ละคนมีความเห็นแตกต่างกัน บางคนเห็นว่าเงินทองหมายถึงทุกสิ่ง ผู้ที่รู้จักหาเงินเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ไม่มีเงินมีชีวิตมิสู้ตาย จนใจที่ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย

ท่านเป็นสหายข้าพเจ้า ย่อมทราบว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ใฝ่ความรุดหน้า หากไม่มีเงิน ยากจะบรรลุถึงข้อนี้จริง แต่ข้าพเจ้าเดินทางของข้าพเจ้า พบก้อนหินเคลื่อนย้ายก้อนหิน พบภูเขาทำลายภูเขา เผชิญอุปสรรคไม่ระย่อประสบความเศร้าโศกไม่เสียใจหากทุ่มเทความเพียรพยายามปานนั้น โดยมีจุดประสงค์อยู่ที่เงินทอง อย่างนั้นมีข้อแตกต่างใดกับปลาที่กินเหยื่อ

จนกลายเป็นอาหารของผู้คน เงินทองจะอย่างไรมิใช่ไร้ผู้ต่อต้าน ยิ่งมิใช่แก้วสารพัดนึกอย่างน้อยข้าพเจ้าไม่สามารถถือเงินร้องขอต่อฟ้าว่าสวรรค์ขอซื้อแสงอาทิตย์หนึ่งดำลึง ใช่หรือไม่?"

จากนั้นแนฮ้วยกล่าวว่า

"ท่านย่อมสามารถยึดถือข้าพเจ้าเป็นตัวโง่งมอย่างสมบูรณ์แบบ"

ชุยกักฉั้งเกลี้ยกล่อมสัมเหลว

มันพกพาความละอาย และความประหวั่นลนลานรายงานต่อยอดขุนพลสยองขวัญ

ยอดขุนพลสยองขวัญกลับกล่าวอย่างอ่อนโยนว่า

"อย่าได้ท้อแท้ มันยังเยาว์วัย ไม่ล่วงรู้ถึงเหตุผลของวิญญูชนไร้สมบัติ ยากเดินเหินแม้สักก้าวเดียว อย่างน้อยท่านสืบทราบแล้วว่า มันเป็นคนเต็บโดขึ้นกลางป่าเขา แผนแรกไม่สำเร็จ พวกเราสามารถดำเนินแผนสอง"

มันลูบคลำศีรษะที่ล้านเลี่ยน เลิกคิ้วที่หร็อมแหร็ม กล่าวอย่างไม่นำพาว่า

"สมมุติเช่นอำนาจ"

ชุยกักฉั้งถามอย่างระมัดระวังว่า

"อำนาจ?"

ยอดขุนพลสยองขวัญผงกศีรษะกล่าวย้ำว่า

"อำนาจ"

.....

ชุยกักฉั้งพกพาความหวังอย่างเต็มเปี่ยม เกลี้ยกล่อมแนฮ้วยอีกว่า

"หากมีอำนาจ จะเพิ่มความสะดวก สร้างขุมกำลัง ช่วยให้ท่านได้สิ่งที่ผู้อื่นไม่มี และไม่อาจมีมากหลาย ต่อให้ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ มีความตั้งใจกว่านี้ เมื่อใดจึงสามารถช่วงชิงอำนาจมาสักเล็กน้อย? หากไร้อำนาจ ต่อให้ท่านมีความสามารถกว่านี้ ยังจะกระทำเรื่องราวใดได้? หากท่านคิดกระทำการใหญ่ แต่ผ่านไปหลายสิบปี ถูกเรื่องราวเล็กน้อยกัดกร่อนปณิธานของท่าน ไหนเลยยังมีปณิธานกระทำการใหญ่ ยังมีเรื่องใหญ่อันใดให้กระทำ?"

มันกล่าวเสริมว่า

"มีคนชื่นชมท่าน คิดมอบอำนาจแก่ท่าน ท่านยังปฏิเสธมัน เท่ากับบั่นทอนโชคดีของตัวเอง ตัดทำลายความสุขของตัวเอง ยินยอมอยู่คู่กับความอับโชค หากเป็นเช่นนั้น ท่านออกจะไร้ปณิธานไปแล้ว"

แนฮ้วยตอบคำถามมัน คำตอบของเขายังคงเป็นคำเดียว

"ไม่"

เขาอธิบายว่า

"ไม่มีบุรุษที่ไม่ต้องการอำนาจ แต่อำนาจนี้หากเป็นข้าพเจ้าฟันฝ่าด่านอุปสรรคต่างๆ พิชิตสิ่งกีดขวางนานาค่อยได้มา ข้าพเจ้าจะยินดียิ่ง หมายความว่าอำนาจเพียงเป็นเป้าหมายสมมุติประการหนึ่ง แต่ข้าพเจ้ายึดถือขั้นตอนสำคัญกว่าเป้าหมาย ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าทราบว่า ช่วง

เวลาส่วนใหญ่ในชีวิตคนเพียงเป็นขั้นตอนที่ผ่าน ไม่แน่ว่าจะบังเกิดความพึงพอใจ จนเปลี่ยนแปลงเป้าหมาย จริงอยู่ ในขั้นตอนที่ลำบากยากเข็ญ อุปสรรคขัดขวาง และผลกระทบกระเทือนนั้น ยากที่จะฟันฝ่าถึงเพียงนั้น น่าเศร้าถึงเพียงนั้น แต่ก็เฉกเช่นเปลวอัคคีหลอมละลายกระบี่วิเศษ ถือเป็นสถานที่เคี่ยวกรำปณิธานของลูกผู้ชาย สำหรับกับข้าพเจ้า อำนาจเพียงเป็นพยัคฆ์ตัวหนึ่งในป่าดงดิบ แต่ที่ข้าพเจ้าต้องการคือป่าดงดิบทั้งหลัง"

จากนั้นแนฮ้วยกล่าวกับ "สหาย" ของเขาอย่างจริงใจว่า

"กล่าวตามความสัตย์ อำนาจหากเป็นสิ่งที่ผู้คนหยิบยื่นให้ ไม่ถือเป็นอำนาจที่แท้จริง และมิใช่พลังของตัวเองอย่างแท้จริง กุศลเจตนาของท่าน ข้าพเจ้าขอรับด้วยใจ"

แผนสองล้มเหลวแล้ว

ซุยกักฉั้งเข้าพบยอดขุนพลสยองขวัญด้วยความละอาย มันที่มีอารมณ์ขันตลอดมา อดมีโทสะมิได้ กล่าวว่า

"เจ้าผู้นี้ไม่รู้จักดีชั่วไปแล้ว มันทำการตกลงใจที่เข้าใจว่าสงส่งแต่ต้องสำนึกเสียใจไปเจ็ดชั่วชีวิต"

ยอดขุนพลสยองขวัญเพียงแต่ยิ้ม ลูบคลำศีรษะล้านเลี่ยน ด้วยท่าทางที่นุ่มนวลราวกับสัมผัสถูกปทุมถันของสตรี มันกล่าวว่า

"ไม่เป็นไร บุรุษหนุ่มอารมณ์พลุ่งพล่าน มีอุดมการณ์ นับเป็นเรื่องดี มันเดินเส้นทางของมัน เส้นทางของเรายังเดินไม่ทั่ว คนที่ไม่ต้องการ

เงินทอง แสดงว่าสูงเลิศลอย ไม่ต้องการอำนาจ แสดงว่าทระนง”

เอ่ยถึงตอนนี้ขมวดคิ้ว บังเกิดความคิดผ่านเข้ามาในห้วงสมอง กล่าวสืบต่อ

“ใช่แล้ว บุรุษหนุ่มเลือดลมร้อนแรง มีเรื่องหนึ่งที่ไม่อาจขาดได้”

ชุยกกฉงถามว่า

“เรื่องอันใด”

...ไม่ว่ามันเข้าใจหรือไม่ แต่ในเวลาเช่นนี้ ต้องรู้จักชักไช้ ถามไถ่

ยอดขุนพลสยองขวัญย่อมยินดีตอบต่อมันกล่าวว่า

เป็นสตรี

ไม่มีบุรุษที่ไม่รักชอบสตรี

โดยเฉพาะผู้ยิ่งใหญ่ชมชอบสตรีอันแบบบาง

ผู้ที่ไม่รักชอบสตรี ไม่นับเป็นบุรุษที่แท้จริง

สมมุติเช่นเรา เราเพียงยินดีเสียเวลาเพื่อสตรีชั้นที่หนึ่ง สำหรับกับเรา สตรีที่ต่ำต้อยไม่เพียงแต่เปลืองเรี่ยวแรง ทั้งยังสิ้นเปลืองน้ำรัก

คนสนิทที่อยู่ในบริเวณบังเกิดเสียงยกย่องชมเชย แช่ช้องสรรเสริญนิยมเลื่อมใสยอดขุนพลสยองขวัญที่มีสรีระร่างกายเหนือคน แม้ย่างเข้าวัยชรายังเข้มแข็ง มีโชคลาภดอกท้อไม่หยุดหย่อน

ยอดขุนพลสยองขวัญพอฟังวาจาเหล่านี้ คล้ายกับดื่มสุราสรุนแรงลงไป หยีตาลงกล่าวกับชุยกักฉั้งว่า

“ดอนนี้ท่านเข้าใจความหมายของเราแล้วกระมัง?”

ชุยกักฉั้งรับคำว่า

"ถูกแล้ว นี่มีความหมายอยู่บ้าง"

ในใจของบุรุษ มาดรว่าคิดถึงสตรีร้อยนาง หรือว่ามุ่งหมายต่อสตรีห้าสิบนาง แต่ที่เขาถวิลหามีเพียงไม่กี่นาง ที่ได้มามีเพียงนางเดียว หรืออาจไม่มีแม้สักนางเดียว

แน่นอน ไม่มีบุรุษใดไม่รักชอบสตรี

โดยเฉพาะวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ชมชอบสตรีอันแบบบาง

หากปราศจากความนุ่มนวลของสตรีงาม และความงดงามของสตรีที่นุ่มนวล ไหนเลยขับเน้นธาตุแท้ของนักสู้ บุคคลิกงามสง่าของลูกผู้ชายได้

แนฮ้วยเยาว์วัยดุจคมกระบี่

เขาก็รักชอบสตรี

แต่เขาหลงรักสตรีก่อนแล้ว

สตรีที่เขารักมีเพียงหนึ่งเดียว

เป็นเชี่ยวตอ

สำหรับกับเขา เชี่ยวตอเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของเขา

เมื่อแนฮ้วยพบว่าอาทิตย์อุทัยเริ่มทอแสง ก็พลิกตัวลุกขึ้นนั่ง มิใช่เป็นเพราะหลับใหลเต็มอิ่ม และมิใช่เพื่อฝึกเพลงกระบี่ หากแต่เป็นเพราะนึกถึงเชี่ยวตอ

...วันนี้ไม่แน่ว่าจะได้พบกับเชี่ยวตอแล้ว

เพราะความคิดเช่นนี้ ทำให้เขาเริ่มต้นชีวิตของวันใหม่เร็วกว่า

กำหนด

เวลายามเที่ยง แนฮ้วยยืนอยู่บนลานฝึกซ้อมของไพร่พลทหารประจำเมือง เงยหน้าสู้แสงอาทิตย์ร้อนแรง ความเคลื่อนไหวนี้สร้างความแตกตื่นลนลานแก่เก้าเต้าหยิน ที่สะกดติดตามแนฮ้วย จนรายงานต่อยอดขุนพลสยองขวัญว่า

"วิธีฝึกสายตาของคนผู้นี้คือ สู้กับแสงอาทิตย์ร้อนแรง"

ยอดขุนพลสยองขวัญพอได้รับรายงานต้องขมวดคิ้วร่วมหนึ่งชั่วยามจนหัวคิ้วแทบปะทะชนกัน

ซึ่งความจริง แนฮ้วยไม่ได้ค้นหาจุดดำจากในดวงอาทิตย์อันเจิดจ้าเพียงแต่เขาพอเงยหน้าขึ้น ก็นึกถึงเชี่ยวตอ ต้องตะลึงลานกับที่ คล้ายกับดวงอาทิตย์คือเชี่ยวตอ ทำให้เขาไม่สามารถ ไม่อาจหักใจ และไม่ต้องการเบือนสายตาจากมา

แนฮ้วยความจริงเดินโดขึ้นกลางป่าเขา เห็นว่ามีเสื้อผ้าปกปิดกายก็พอ แต่ยามนี้เขาเริ่มชื้อหาเสื้อผ้าที่พอนับได้ว่าเลิศหรูมาหลายชุด

นี่มิใช่เป็นเพราะอาลี้เคยบอกว่า "นี่ เสื้อผ้าที่ท่านสวมใส่ ดูไปคลับคล้ายสัตว์ร้ายมากกว่าคลับคล้ายคนผู้หนึ่ง"

และมิใช่เป็นเพราะยี่จ้วงจื้อบอกว่า "เล่าตี๋ ท่านเมื่อเข้าเมืองงุ่ยเชี้ยอย่าได้เข้าใจว่ายังอยู่ที่เมืองเล่าคื้อ ขอทานในเมืองใหญ่นั้น ยังแต่งตัวดีกว่าท่านอีก"

ทั้งหมดนี้สืบเนื่องจากเชี่ยวตอ...ขณะที่เดินอยู่บนถนน จะพบกับเชี่ยวตอหรือไม่? ระหว่างที่สืบคดี จะพบกับเชี่ยวตอหรือไม่? เวลาที่อยู่ร่วมกับพรรคสี่คน เชี่ยวตอจะแวะมาหรือไม่?

เมื่อจันทราลอยขึ้นฟ้า แนฮ้วยรู้สึกว่านั่นเป็นประกายของเชี่ยวตอ ลมเย็นโชยเฉื่อยฉิว ยิ่งเป็นลมหายใจของเชี่ยวตอ ขณะที่เขาเดินเหินเพียงลำพัง รู้สึกว่าหากเชี่ยวตออยู่ด้วยก็ประเสริฐ พอสูดได้กลิ่นหอมของบุปผา เขาเข้าใจผิดคิดว่า เชี่ยวตอเดินเข้าใกล้ มีอยู่ครั้งหนึ่ง พบเห็นผู้คนรีดนมแพะอยู่ในคอกแพะ แนฮ้วยถึงกับหน้าแดงสดใสเขาคุ้นเคย กับความหอมจรุงของสตรีพรหมจารีนั้นเป็นอย่างดี

สายลมเป็นเชี่ยวตอ บุปผาเป็นเชี่ยวตอ จันทราเป็นเชี่ยวตอ ยามนี้ยังไม่ถึงเวลาหิมะตก ไม่เช่นนั้น หิมะคงเป็นเชี่ยวตอร้อยพันนาง

นี่ทำให้แนฮ้วยไม่กล้ามองดูดาว

มีอยู่ครั้งหนึ่ง เขาเงยหน้ามองดูฟากฟ้าดวงดาว กลับเข้าใจว่าเป็นเชี่ยวตอ

หมู่ดาวพราวฟ้าล้วนเป็นเชี่ยวตอ ทำให้เขารู้สึกว่า ตัวเองอ้างว้างยิ่ง

เขากลับไม่ได้ยึดถือตัวเองเป็นดาวอีกดวงหนึ่งที่อยู่ข้างกายเชี่ยวตอ เขาเพียงหวังว่าตัวเองสามารถเป็นความมืดอันนุ่มนวลที่อยู่ระหว่างดวงดาวต่อดวงดาว คอยโอบอุ้มคุ้มครองประกายดาว ให้มันสามารถเปล่งประกายอันนวลใยอีกร้อยพันปี

นี่เป็นครั้งแรกที่แนฮ้วย ซึ่งเป็นตัวแทนของแสงอาทิตย์อันเจิดจ้ากลับเปรียบตัวเองเป็นความมืด ทั้งยังเป็นความมุ่งมาดปรารถนา

ดังนั้นชุยกักฉั้งพอเสนอแนะให้เขาเสาะหาสตรีบางนาง ก็ปราศจากคุณค่าความหมายต่อแนฮ้วย

ในสายตาของเขามีแต่เชี่ยวตอ

แน่นอน แนฮ้วยยังมีความต้องการ

ด้วยสภาพร่างกาย ความเฮาว์วัย ตลอดจนนิสัยใจคอเช่นเขา เป็นไปไม่ได้ที่ปราศจากความต้องการ

ขณะที่เขาบังเกิดความพลุ่งพล่าน จะนึกถึงค่ำคืนนั้น ที่ข้างสระน้ำนม บนภูเขาสี่ปั้งชัว เรือนร่างอันบริสุทธิ์สดใสของเชี่ยวตอ คล้ายดาบที่ถูกวางทิ้งอยู่เล่มหนึ่ง

ร่างกายของเขาคล้ายกับจะแตกระเบิดออก ไม่เสียดายกับการฝังร่างไว้ภายใน

แม้แต่ตอนปลดเปลื้องให้แก่ตัวเอง เขาเพียงนึกถึงแต่นาง

ช่วงเวลานี้ เชี่ยวตอคล้ายอยู่ห่างไกลดุจประกายจันทรา และเย็นเฉียบราวกับคมกระบี่ข้างเอวของเขา

.....

ขณะที่เงินทอง อำนาจและสตรีไม่อาจโน้มน้าวจิตใจบุรุษหนุ่มผู้นี้ แนฮ้วยก็รื้อฟื้นคดีของยอดขุนพลสยองขวัญมาหลายคดี

ในจำนวนนี้ประกอบด้วยขบวนบัณฑิต ที่ขึ้นเมืองหลวงไปยื่นหนังสือกราบทูล มือยู่เจ็ดขบวนถูกฆ่าทิ้งในระหว่างทาง คล้ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับยอดขุนพลสยองขวัญ อย่างน้อยผู้ที่เข้าร่วมเช่นฆ่าล่าล้าง มีมือดีของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ และนายทัพประจำกองทหารที่ขึ้นตรงต่อยอดขุนพลสยองขวัญรวมอยู่ด้วย

นอกจากนี้ ผู้สูงอายุโกยเจ่ก หญิงม่ายยังซ้อแห่งเมืองเล่าคื้อ ก็ถูก

จับกุมคุมขังทั้งที่ไม่มีความผิด แนฮ้วยต้องการให้ยอดขุนพลสยองขวัญอธิบาย

ยังมีเชี่ยวเกี๋ยมเจ็ง หัวหน้าสหพันธ์รุ่นก่อนทั้งห้า จังชุ้ยฮ้ง ฉั่ว-คอฮั่นและพวกที่บ้างหายสาบสูญ บ้างถูกลอบทำร้ายเสียชีวิต ล้วนเป็นที่น่าสงสัย

นอกจากนั้นสตรีซนบทอาเง็กใช้มีดเคียวตัดข้อมือ เดินลงสู่บ่อปลาก็ระแวงสงสัยว่าถูกยอดขุนพลสยองขวัญบีบคั้นทำร้าย เป็นเหตุให้คิดสั้น

ยังมี ยี่เจียงกุนแม่ทัพที่สองเม่งน่ออัน ก็ระแวงสงสัยว่าถูกยอดขุนพลทำร้าย ทั้งยังจะสืบสาวว่า เป็นผู้ใดแอบอ้างชื่อเม่งน่ออัน ตัดสินคดีที่ไม่เป็นธรรมมากมายปานนั้น

เป้าหมายใหญ่ที่โจมตียอดขุนพลสยองขวัญเป็นคดีล้างเมืองเล่าคื้อ เรื่องนี้หากมิใช่ยอดขุนพลสยองขวัญสั่งการแล้ว ในรัศมีเจ็ดร้อยลี้นี้ ไม่มีผู้ใดมีขีดความสามารถ มีขวัญกล้าบังอาจเช่นนี้

ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ บัณฑิตโซวชิวฮ้วงและพวกที่อยู่ในเมืองง่ยเชี้ย ได้รวบรวมหลักฐานความผิด ที่ยอดขุนพลสยองขวัญปิดบังเบื้องบนข่มเหงเบื้องล่าง ทำร้ายราษฎรไร้ความผิด เรียกร้องให้สำเร็จโทษยอดขุนพลสยองขวัญ

แม้แต่ตั้งชาโหงวนึ้งที่ถูกจับกุมในที่ชุมนุมของเหล่าบัณฑิต ก็ประกาศว่ามันได้รับการบงการจากผู้ยิ่งใหญ่ที่ทั้งหมดดอแยไม่ได้ ไม่เห็นเจ้าหน้าที่สอบสวนอยู่ในสายตา

ผู้ยิ่งใหญ่ที่ว่า มิใช่ยอดขุนพลสยองขวัญจะเป็นผู้ใด

แน่นอน เบาะแสและหลักฐานความผิดเหล่านี้ นอกจากเป็นบัณฑิตและชาวเมืองงุ่ยเชี้ยที่ปลุกปลอบความกล้าหาญหยิบยื่นให้แล้ว พรรคสี่คนก็ให้การช่วยเหลืออย่างมากมาย

แนฮ้วยรวมทั้งข้าหลวงลี้ช่วงเซ่ง หัวหน้ามือปราบเมืองงุ่ยเชี้ยนาม ชีทู้จิชิ่ว และผู้ช่วยอีกห้าคน หลังจากตรวจสำนวนคดีต่างๆ ก็ "เซื้อเชิญ" ยอดขุนพลสยองขวัญมาเป็นครั้งแรก จากนั้นแนฮ้วยในฐานะมือปราบเมืองหลวง ขอให้ยอดขุนพลสยองขวัญแก้ข้อกล่าวหาต่างๆ

ยอดขุนพลสยองขวัญคล้ายพลุ่งพล่านใจกว่าทุกผู้คนในบริเวณ

"นี่เกินเลยไปแล้ว บริวารของเรากลับก่อกรรมทำเข็ญถึงเพียงนี้ พวกท่านเป็นคนฉลาดปราดเปรื่อง สมควรทราบว่าทางบ้านเมืองให้ความไว้วางใจเรา เป็นเหตุให้เรามีอำนาจทางทหาร สหายชาวยุทธจักรก็ให้เกียรติแก่เรา เป็นเหตุให้เรามีผลสะท้อนต่อส่วนรวมอยู่บ้าง พวกมันทั้งหมดอาจกระทำเพื่อเสริมความมั่นคงของเรา หรืออาจสืบเนื่องจากผลประโยชน์ส่วนตัว กระทำไปโดยมิให้เรารู้เห็น แต่ต่อให้พวกมันกระทำเพื่อเรา เราก็จะไม่ปกป้องพวกมัน เราเป็นยอดขุนพลชายแดน ไม่อาจกระทำผิดกฎหมายทั้งที่ล่วงรู้กฎหมาย

พวกท่านล้วนเป็นคนฉลาดหลักแหลม จากข้อหาทั้งหมดเพียงแสดงว่า บริวารของเรากระทำเกินเลยหน้าที่ ได้ทรัพย์สินมาโดยมิชอบ ปรักปรำป้ายผิดผู้คน ยัดเยียดข้อหาแก่ราษฎร แต่ไม่มีหลักฐานแสดงว่าเรามีส่วนรู้เห็นด้วย ซึ่งความจริงด้วยตำแหน่งหน้าที่ของเราทุกวันนี้ เราจึงไม่โง่งมพอที่จะกระทำเรื่องเช่นนี้ ดอนนี้เราชราแล้ว ใช้การไม่ได้แล้ว

เราตั้งใจว่าหากมีบุคคลที่เหมาะสม จะมอบหมายหน้าที่ให้ ส่วนตัวเราจะถอนตัวล่าถอย คิดไม่ถึงพวกมันจะกระทำเช่นนี้ นับว่าสร้างความเศร้าเสียใจแก่เราไปแล้ว”

มันคล้ายเศร้าเสียใจกว่าผู้ใด กล่าวอีกว่า

“พวกท่านล้วนเป็นผู้มีเมตตาประจำใจ โปรดอภัยให้แก่เราเถอะ ต้นไม้ใหญ่มีกิ่งไม้แห้ง เผ่าพันธุ์ใหญ่เกิดขอทาน เราซราแล้ว หูตาฝ้าฟางแล้ว กลับไม่ล่วงรู้ว่า พวกมันยามอยู่ลับหลังเรา กลับก่อกรรมทำเข็ญถึงเพียงนี้ พวกท่านเปิดโปงเรื่องราวที่สร้างความปวดร้าวใจแก่เราออกมา กลับทำให้เราได้คิดว่า สมควรปรับปรุงหน่วยงานภายในสักคราเท่ากับเป็นกระจกบานหนึ่ง ช่วยให้เราเห็นว่าตัวเองกำลังทำอะไร”

มันให้ความร่วมมืออย่างจริงใจ

ทั้งยินยอมประนีประนอมด้วย

เมื่อเผชิญหน้ากับ “ยอดขุนพล” เช่นนี้ แนฮ้วยได้แต่กำด้ามกระบี่แนบแน่น ไม่อาจทำอย่างไรมันได้

ไม่อาจคร่ากุมมันได้

ขอเพียงตั้งใจกระทำจริงๆ ต้องมีหนทาง ที่ว่าทำไม่ได้แท้ที่จริงเป็นการหลบลี้ชนิดหนึ่ง

นี่เป็นความเชื่อมั่นของยอดขุนพลสยองขวัญ

ครั้งนี้มันพอกลับจากที่ทำการยอดขุนพล ก็ตามตัวคนสนิทมาเปิดประชุมลับ ก่อนที่แนฮ้วยจะมีความเคลื่อนไหว ชิงปล่อยตัวโกยเจ่ก

กับยังช้อ ปลดปล่อยฮึงด่งยี้ที่เสียสติมานาน จับกุมฮู้เล่ากิ้งและคัก-เซียมพั้วที่ก่อคดีปรักปรำ พร้อมกับบิดเบือนรูปคดีบีบบังคับอาเง็กฆ่าตัวตาย กับเรื่องล้างเมืองเล่าคื้อว่า เป็นการกระทำของแม่ทัพกุหลาบหนู โดยปิดบังมิให้ได้เจียงกุนรู้เห็น ส่วนตั้งซาโหงวนึ้ง ให้มันบ่งบอกว่า ผู้บงการเป็นอ่วยเหา (นายร้อย) จังอั้งกุน

หลังจากนั้นยอดขุนพลสยองขวัญยังตามตัวเอี้ยกัง ซุยกักฉั้งเสียงได้ชือและพวกมา แจ้งให้ทราบว่า

"มือปราบเมืองหลวงผู้นี้แม้มีตำแหน่งไม่สูงส่งนัก แต่มีอำนาจยิ่งใหญ่ไพศาล มาดรว่าเยาว์วัย แต่มีขันดิหนักแน่น เราใช้ให้ซุยเล่าตี้ไปทดสอบมัน ไม่ว่าเงินทอง อำนาจ สตรี มันล้วนไม่ด้องการ พวกท่านเห็นว่าเราสมควรจัดการกับมันอย่างไร?"

เสียงได้ชือสั่นศีรษะ กล่าวอย่างไม่ยอมเชื่อว่า

"น้อยคนที่ไม่หวั่นไหวใจต่อทั้งสามสิ่งนี้"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

"มีน้อยจริง แต่มิใช่ไม่มี"

ซุยกักฉั้งกล่าวเสริมว่า

"แนฮ้วยเป็นตัวอย่างหนึ่ง มันไม่ยอมรับทั้งสามสิ่ง"

เอี้ยกังพลันยิ้มออกมากล่าวว่า

"ปรกติได้เจียงกุนมิใช่สอนพวกเราหรอกหรือ หากคิดทำลายศัตรูกล้าแข็ง วิธีที่ดีสุดคือให้มันทำลายตัวเอง ทำอย่างไรจึงให้มันทำลายตัวเอง วิธีที่ดีที่สุดไม่มีใดเกินทำให้มันคลุ้มคลั่งก่อน คนผู้หนึ่งมีความต้องการเกินไป หวังอำนาจยิ่งใหญ่เกินไป จะคลุ้มคลั่งได้โดยง่าย. หาก

กัดกร่อนทำลายฝ่ายตรงข้ามก่อน คู่มือที่ถูกกัดกร่อน จะทำลายตัวเองด้วยคลุ้มคลั่ง มิต้องให้พวกเราเปลืองสมองมากความ”

ยอดขุนพลสยองขวัญใช้แววตาที่ให้กำลังใจ ปลุกปลอบให้มันกล่าวสืบต่อ เอี้ยกังก็กล่าวสืบต่อจริง ๆ

“เมื่อแยกย้ายกันใช้เงินทอง อำนาจและสตรีล้วนไม่ประสบผล พวกเราไยไม่รวมทั้งสามวิธีเข้าด้วยกัน ไม่ต้องบ่งบอก เกลี้ยกล่อม ชักจูง เพียงให้บุรุษหนุ่มนี้ลิ้มลองก่อน เสพสุขสม จนติดเป็นนิสัย สุดท้ายค่อยกัดกร่อนมัน เมื่อถึงเวลา พวกเราไม่ต้องจัดการมัน มันจะจัดการกับตัวเอง”

ยอดขุนพลสยองขวัญหัวร่อพลางกล่าวว่า

“ตัวร้ายกาจ ยากนักที่ท่านนึกหาแผนการอันต่ำช้าเช่นนี้ได้”

เอี้ยกังรีบกล่าวว่า

“แน่นอน ได้เจียงกุนโอ่อ่าผ่าเผย มีแต่ชนชั้นอันต่ำช้าเช่นเราค่อยให้แผนอุบายเช่นนี้ต่อผู้คน”

ยอดขุนพลสยองขวัญขบเคี้ยวขิงแก่ชิ้นหนึ่ง ชั่วครู่ค่อยกล่าวกับเอี้ยกังว่า

“มิน่าเล่าท่านเรียกว่าเอี้ยกัง (ต่ำช้าแซ่เอี้ย)”

แผนการอันต่ำช้าเริ่มต้นขึ้น

พวกมันใช้วิธีการอันแยบคาย ให้แนฮ้วยรับประทานอาหารที่ดีที่สุด เวมใส่เสื้อผ้าที่เลิศหรูที่สุด ให้สตรีที่รู้จักเอาอกเอาใจที่สุด มาปรนนิบัติเขา

เวลาพอนานเข้า แนฮ้วยย่อมกลับกลายเป็นบุคคลที่กระทำการตามอำเภอใจ มีความต้องการไม่สิ้นสุด

ยามใดที่มันกลับกลายเป็นบุคคลเช่นนี้ ก็จะไม่อาจละทิ้งสิ่งที่เคยได้รับ เมื่อไม่ได้รับอีกต่อไป จะทนทานไม่ได้

การสูญเสียเปรียบกับการที่ไม่เคยได้รับมาก่อน ยังปวดร้าวกว่ามากนัก

ขอเพียงมีความต้องการ ก็ไม่สามารถทำงานด้วยความสุจริต สำหรับกับบุคคลเช่นนี้ ยอดขุนพลสยองขวัญสามารถจัดการได้โดยง่ายดาย

ขอเพียงเป็นคน ก็ต้องมีจุดอ่อน

เมื่อมีจุดอ่อน ก็ต้องมีหนทาง

กลัวแต่ว่าค้นหาจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้ามไม่พบเท่านั้น

แนฮ้วยก็มีจุดอ่อน

จุดอ่อนของคนส่วนใหญ่ ล้วนซุกซ่อนอยู่ในจุดเด่นของเขา เฉกเช่นกับดาบมีอยู่สองด้าน

แนฮ้วยก็ไม่มีข้อยกเว้น

จุดเด่นของแนฮ้วยประการหนึ่งคือ เขายังเยาว์วัย

จุดอ่อนของเขาก็เป็นความเยาว์วัย

บุรุษหนุ่มที่เยาว์วัย ต่อให้ชาญฉลาดกว่านี้ ยังคงขาดประสบการณ์ ไม่ล่วงรู้เล่ห์ร้ายจิตใจคน ชมชอบความแปลกใหม่ที่เร้าใจ

พวกมันปล่อยให้แนฮ้วยค่อย ๆ ชมชอบดื่มสุราบ้าง ชมชอบใช้อำนาจอยู่บ้าง ชมชอบตบโต้ะด่าคน ชมชอบรับฟังคำประจบสอพลอ

ชมชอบเสียงเพลงเคล้านารี ชมชอบจับจ่ายเงินทอง ชมชอบดื่มกิน พนันเที่ยวสตรี

สรุปแล้ว พวกมันคิดทำให้แนฮ้วยใฝ่ต่ำ

พวกมันคิด “กัดกร่อน” แนฮ้วย

การกัดกร่อนต้องดำเนินทีละขั้น ต้องไม่ทิ้งร่องรอยไว้

มีเจตเช่นกับ “กาลเวลา” กัดกร่อนรูปโฉมของคนผู้หนึ่ง ในโลกนี้ยิ่งเป็นสิ่งที่พรากพร่าโดยไม่รู้ตัว ยิ่งยากต่อด้านขัดขืนได้

เช่นนี้ผ่านไปร่วมหนึ่งเดือน

เมื่อยอดขุนพลสยองขวัญสอบถามถึงผลความคืบหน้า ชุยกักฉั่งบอกว่า

“แนฮ้วยหรือ มันกลับกลายเป็นเนื้อเค็มที่ตากแดดอยู่ในลานตึกของไต้เจียงกุน ยังกลัวมันมีเท้าวิ่งได้ และโบยบินขึ้นฟ้าได้หรือ?”

ขณะเดียวกัน ยอดขุนพลสยองขวัญก็ได้รับรายงาน ซึ่งมันใช้ให้ผู้คนไปสืบเสาะ รวมทั้งคำตอบจากชุยกักฉั่งว่า

แนฮ้วยเป็นศิษย์คนสุดท้ายที่จูกัวะชิงแซรับไว้

ชาติกำเนิดของแนฮ้วยเป็นปริศนา

แนฮ้วยแซ่แนจริงๆ

ครั้งแรกที่จูกัวะชิงแซพบเห็นแนฮ้วย ซึ่งยังอยู่ในวัยแบเบาะ เป็นการพบในรังสุนัขป่า ใต้หน้าผาป่าเลี่ยวไง้ (ผาเลิกแล้วต่อกัน)

.....

นี่เพียงพอแล้ว

ยอดขุนพลสยองขวัญรู้สึกคล้ายมีสิ่งใดทะลวงเข้ามาในท้องน้อยมัน ผ่านทะลุทรวงอก แทบโผล่พ้นคอหอยออกมา

"มันแช่แนจริงๆ"

ยอดขุนพลสยองขวัญมองดูเท้าของตัวเอง รู้สึกใต้เท้ากำลัง เหยียบย่ำทารกชายอายุสามเดือนคนหนึ่ง

ขณะที่พวกมันเข้าใจว่า การ "กัดกร่อน" แนฮ้วยใกล้ประสบความสำเร็จแล้ว มีอยู่วันหนึ่ง นายทัพเตียพ่วงพกพาความมึนเมา กล่าวกับแนฮ้วยว่า

"แนปู้เท้า ดูท่านเสพสุขจนลืมตนแล้ว รังรักความจริงเป็นหลุมฝังศพ ใช้กระบี่ที่ขึ้นสนิม ย่อมง่ายตายกว่าบิดหักไป ดูท่านอ้วนสมบูรณ์จนไม่อาจกลัดกระดุมเสื้อเม็ดที่อยู่บนหน้าท้องแล้วกระมัง?"

มันกล่าวเพียงนี้เท่านั้น

แนฮ้วยที่ดูไปเมามายจนแทบครองสติไม่อยู่พลันยืดกายขึ้น ดวงตาแจ่มใสราวกับผ่านการแช่น้ำแข็ง พลันยื่นมือรวบคว้าปกเสื้อชุยกักฉั้ง ที่กำลังคะยั้นคะยอให้มันดื่มสุรา แทบ "แขวน" ร่างมันกับผนัง จากนั้น "ปล่อยมัน" ลงบนโต๊ะ เป็นเหตุให้กับแกล้มเครื่องชูรสแปดเปื้อนทั่วตะโพกก้นของมัน จากนั้นมันได้ยินแนฮ้วยกล่าวย้ำทีละคำว่า

"ประเสริฐ การละเล่นจบลงแล้ว เรื่องเหล่านี้คงเป็นได้เจียงกุใช้ให้ท่านกระทำกระมัง ท่านบอกต่อมันแทนข้าพเจ้าว่า คดีเมื่อถูกรื้อฟื้นมันก็หนีไม่รอด และไม่อาจพ้นผิดได้"

เมื่อชุยกักฉั้งถ่ายทอดบอกคำพูดเหล่านี้ต่อยอดขุนพลสยองขวัญ ยอดขุนพลสยองขวัญกลับเยือกเย็นไม่ลนลาน กล่าวว่า

"ซึ่งความจริง รอบเดือนที่ผ่านมานี้ มันไม่ได้ละทิ้งการสืบสวน เพียงแต่เปลี่ยนเป็นลอบดำเนินการ พร้อมกับขอให้พรรคสี่คนช่วยเหลือมันเท่านั้น"

มันกล่าวอีกว่า

"แนฮ้วยมิใช่บุคคลที่จัดการได้โดยง่าย แต่มันยังมีจุดอ่อนข้อใหญ่ตกอยู่ในเงื้อมมือเรา"

ชุยกักฉั้งถามอย่างลังเลว่า

"จุดอ่อนข้อใหญ่? มันยังมีหรือ?"

"มันรักชอบสตรี?"

ชุยกักฉั้งกล่าวราวกับไม่เคยได้ยิน "สิ่งนี้" มาก่อนว่า

"สตรี?"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวด้วยความแน่ใจราวกับล่วงรู้ว่ามือซ้ายของมันมีนิ้วมือห้านิ้วว่า

"เป็นบุตรีเรา...เชี่ยวตอ"

ชุยกักฉั้งตากระจ่างวูบ กล่าวว่า

"อย่างนั้นไยไม่เปลี่ยนจากศัตรูเป็นทองแผ่นเดียวกัน"

"ทำไม่ได้"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวย้ำราวกับทราบว่า นิ้วเท้าไม่มีวันเป็นนิ้วมือได้ มันกล่าวเสริมว่า

"ทั้งนี้เพราะมันเป็นบุตรชายของแนอ่วยเสียง"

ยอดขุนพลสยองขวัญยังกล่าวเพิ่มเติมว่า

มันเป็นบุตรชายของเม่งจู้รุ่นก่อน

มันเดินทางมาเพื่อล้างแค้น

คนผู้นี้ต้องกำจัดฆ่าหรือทำลายทิ้ง

มิหนำซ้ำพวกเราไม่อาจ ทั้งไม่สะดวกกับการลงมือ

ดังนั้นต้องเชื้อเชิญคนผู้หนึ่งมา เชื้อเชิญยอดฝีมือผู้หนึ่งมา

ขอเพียงคนผู้นี้มาถึง ต้องฆ่ามันได้แน่นอน

ชุยกักฉั้งถามอย่างหนักหน่วงว่า

"คนผู้นี้เป็นใคร?"

ยอดขุนพลสยองขวัญตอบอย่างหนักแน่นว่า

"เลิศภพคลุมเมืองหลวง มือสังหารทรวงอ้างว้าง"

จากนั้นมันเอื้อนเอ่ยว่า

"มือของทิชิ่ว (มือเหล็ก) เท้าของตุยเมี่ย (ล่าชีวิต) กระบี่ของแนฮ้วย (เลือดเย็น) อาวุธลับของบ้อเซ้ง (ไร้น้ำใจ)"

ชุยกักฉั้งกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

"พวกมันเป็นสี่ยอดมือปราบ"

ยอดขุนพลสยองขวัญกลาวอกวา

"พิษของถังชิ้ว ค้อนของตู้มึ่ง หัวใจของเตี่ยฮ้อ เพลงลีลาศของอี้เตี่ย"

"ท่านเอ่ยถึงสี่จอมทมิฬ หรือผู้มาเป็น..."

"อาวุธของมันมักเป็นเครื่องหมายคำถาม เช่นเดียวกับตัวมัน"

"เป็นตู้มึ่ง?"

“และค้อนของมัน”

ซุยกักฉั้งถามอย่างระมัดระวังว่า

“มีแต่มันจึงจัดการกับแนฮ้วยได้?”

“ไม่ ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ มีแต่มันจึงจัดการกับแนฮ้วยได้โดยสะดวกที่สุด”

“ท่านคิดให้ตู้มึ่งจัดการกับแนฮ้วยอย่างไร?”

ยอดซุนพลสยองขวัญไม่ตอบคำ เพียงกล่าวว่า

“เชิญเอี้ยกัง สตรีอ้วนใหญ่และชีหู้ป๋วกเต๋ามา”

เมื่อผัดแลหม่ตีกสักการะฟ้าเอี้ยกัง ผัฆ่วยสหพันธ์แนวร่วมใหญ่สตรีอ้วนใหญ่ แม่หัพปราชัยชีหู้ป๋วกเต๋าเดินเข้าห้องโถงแปดย้อนหวน ล้วนไม่อาจหายใจอย่างเต็มที่

ทั้งนี้เพราะเหม็นคลุ้งไปแล้ว

เหม็นคลุ้งเกินไปจริงๆ

แม้แต่ยอดผีมือและนักเลงเก่าที่ฆ่าคันโดยไม่กะพริบตาทั้งสามยังแทบคิดใคร่อาเจียนออกมา

แต่พวกมันไม่กล้าอาเจียน

กระทั่งหัวคิ้วยังไม่กล้าขมวด

ที่แล้วมาพวกมันทราบว่ายอดซุนพลสยองขวัญ ร่างเหม็นคลุ้งยิ่งแต่ไม่ทราบไฉนเหม็นคลุ้งถึงเพียงนี้

ภายในห้องโถงมีไหเคลือบขนาดใหญ่สองใบ

บนไหเคลือบทั้งสองใบพาดขวางด้วยแผ่นไม้แผ่นหนึ่ง ยอดขุนพลสยองขวัญเอนกายนอนอยู่บนแผ่นไม้

พวกมันไม่ทราบว่าระหว่างนี้ยอดขุนพลสยองขวัญฝึกปรือวิชาฝีมืออันใดอีก

พวกมันไม่กล้าถามไถ่

พวกมันอย่างมากเพียงใช้หางตาชำเลืองมองกระโถนเสมหะที่จัดวางอยู่ใต้โต๊ะแวบหนึ่ง

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอย่างรวบรัดตรง ๆ ว่า

“เราให้พวกท่านมา เพื่อแจ้งต่อทั้งหมดว่า แนฮ้วยต้องกำจัดฆ่าทิ้ง”

ชีทู้ป๊วกเด๋ากล่าวในบัดดลว่า

“พวกเรายินยอมรับใช้ได้เจียงกุนจนสุดชีวิต”

ยอดขุนพลสยองขวัญสั่นศีรษะกล่าวว่า

“คนในสหพันธ์ ในหมู่ดึกตลอดจนในกองทหารของพวกเรา ล้วนไม่เหมาะสมกับหน้าที่นี้ แนฮ้วยจะอย่างไรเป็นมือปราบจากเมืองหลวง”

เอี้ยกังกล่าวว่า

“เจตนาของได้เจียนกุนคือ...”

“ครั้งก่อนพวกเราใช่เชื้อเชิญมือสังหารผู้หนึ่งจากในเมืองหลวงหรือไม่?”

“ถูกแล้ว”

“ฟังว่าระหว่างที่มันอยู่ในเมืองหลวง เคยทำสถิติจู่โจมสังหารศัตรูทางการเมืองให้แก่เสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) ถึงห้าสิบสองคน?”

“ถูกแล้ว”

“มันเป็นมือสังหารที่เคลื่อนไหวเพียงลำพังตลอดมา?”

“มันเป็นมือสังหารที่เดียวดายผู้หนึ่ง”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

“ประเสริฐ ที่เราต้องการเป็นมือสังหารเช่นนี้ มันคือดู้มึ่ง?”

“เป็นมัน”

“ฟังว่าเพลงค้อนของมันสูงเยี่ยมยิ่ง?”

“เป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดิน”

“เพลงค้อนของมันเป็นเครื่องหมายคำถามหนึ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ล่วงรู้วิธีใช้ค้อนของมัน ดังนั้นไม่สามารถรอดพ้นจากการจู่โจมสังหารของมัน?”

“เป็นเช่นนั้นจริง”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

“อย่างนั้นครั้งก่อนมันไฉนไม่ปลิดปลงสังหารแนฮ้วยที่นอกเมืองงุ่ยเชี้ย?”

“ทั้งนี้เพราะมันไม่ยอมกระทำ”

“เพราะเหตุใด?”

“มันตำหนิว่าเงินจ้างวานน้อยเกินไป”

“พวกเรามิใช่ให้มันหนึ่งพันตำลึงหรอกหรือ? นี่เพียงพอกับการว่าจ้างมือสังหารสิบคนแล้ว”

“แต่มันพบว่า คนที่คิดฆ่ามีราคาค่างวดกว่าผู้คนสิบคน ดังนั้นเรียกร้องทองคำพันตำลึง”

ยอดขุนพลสยองขวัญโบกมือกล่าวว่า

"ตกลง ให้แก่มัน แต่ฆ่าด้วยวิธีการของเรา ให้มันลงมือตามวิธีการของเรา"

"แต่ที่แล้วมามันฆ่าคนด้วยวิธีการของมัน"

"ให้แก่มันสองพันตำลึง"

"ทองคำสองพันตำลึง?"

ยอดขุนพลสยองขวัญสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เพิ่มเงินอีกหนึ่งพันตำลึง เราต้องการซื้อชีวิตของครอบครัวหนึ่ง"

"ครอบครัวใด?"

"ครอบครัวใดก็ได้ คิดฆ่าบุคคลเช่นแนฮ้วย ต้องมีผู้ร่วมกลบฝัง หากจะหลั่งโลหิต ต้องหลั่งโลหิตเป็นท้องธาร เงินทองนั้นเรามีอยู่ ผู้คนให้มันฆ่าทิ้ง"

"เรา...จะทดลองบอกต่อมัน"

ยามนั้น ข้าวปลาอาหารอันโอชะถูกยกมาตั้งประจำโต๊ะ บริวารรับใช้ตักข้าวสวยที่ร้อนกรุ่นให้

ยอดขุนพลสยองขวัญออกปากชักชวนทั้งหมดดื่มน้ำแกง

บริวารของมันทั้งสามดื่มน้ำแกงอย่างระมัดระวัง คล้ายกริ่งเกรงว่าในน้ำแกงมีมือประหลาดข้างหนึ่งยื่นออกมาบีบจมูกพวกมันก็ปาน

ยอดขุนพลสยองขวัญถามว่า

"น้ำแกงน่ารับประทานหรือไม่?"

"ดียิ่ง"

"อย่างนั้นดื่มให้มากกว่าเดิม"

"ขอบคุณได้เจียงกุน"

“น้ำแกงร้อนพอหรือไม่?”

“ร้อนพอดี”

“อย่างนั้นฉวยโอกาสที่ยังร้อนดื่มให้มาก”

“ขอบคุณได้เจียงกุน”

ยอดขุนพลสยองขวัญกลาวว่า

“น่าเสียดายจริงๆ บุรุษหนุ่มที่มีประโยชน์เช่นแนฮ้วย กลับไม่ได้ดื่มน้ำแกงบนโต๊ะของเรา”

“นั่นเป็นมันไม่มีวาสนา ได้เจียงกุนดีด่อมันปานนั้น เกื้อการุณย์ปานนั้น ให้ความสำคัญปานนั้น มันกลับไม่รู้จักดีชั่วช่างสมควรตายจริงๆ”

ยอดขุนพลสยองขวัญทางหนึ่งแทะเนื้อที่ติดกระดูกชิ้นหนึ่ง บังเกิดเสียงจิ๊กจิ๊กราวกลอนประตูหละหลวมถูกลมโชยพัดเป็นเสียงดังทางหนึ่งกล่าวว่า

“แด่คำพูดย้อนกลับมากล่าว มันแม้สางคดี แต่ก็มีออ่อนลงบ้างแล้ว ไม่คล้ายกับเมื่อขามาที่คุกคามคนปานนั้น เมื่อเป็นผู้คนต้องมีน้ำใจพอมีน้ำใจ จะมีช่วงเวลาที่อ่อนลง พวกท่านอย่าได้เข้าใจว่ามันเข้มแข็ง แท้ที่จริงมันเริ่มสั่นคลอนแล้ว เพียงแต่มันยังถือว่าเข้มแข็งอยู่ หากมิใช่มันเป็นบุตรชายของปีศาจเฒ่าแช่แน เราอาจใช้วิธีอื่นเข้าเกลี้ยกล่อมมัน แต่ตอนนี้...”

เสียงเปาะคำหนึ่ง มันกัดท่อนกระดูกจนหัก ดูดกินไขกระดูกที่อยู่ภายในเป็นเสียงดัง ปากกล่าวว่า

“มันจะอย่างไรยังเยาว์วัย ไม่ล่วงรู้ว่ายุคสมัยนี้ ผู้ที่ทำร้ายท่านมักปรากฏขึ้นในคราบคนที่ช่วยเหลือท่าน ทั้งหมดล้วนฉลาดเฉลียว

แล้ว ยังมีผู้ใดโง่เขลาจนปรากฏกายในรูปโฉมของคนโฉดชั่วกับคนเลวร้ายอีก?”

มันเริ่มดื่มน้ำแกงอย่างเอร็ดอร่อย จากนั้นถามด้วยความกระดือ-รือร้นว่า

“พวกท่านพบเห็นเรื่องหนึ่งหรือไม่?”

คนทั้งสามรีบถามว่า

“เรื่องอันใด?”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอย่างลิงโลดว่า

“เป็นกลิ่น”

“กลิ่น?”

คนทั้งสามกล่าวเป็นเสียงเดียว ล้วนไม่กล้ากล่าวเพิ่มเติมแม้สักคำเดียว

“กลิ่นเหม็น”

ยอดขุนพลสยองขวัญบ่งบอกเอง มันคล้ายเด็กทารกผู้หนึ่งอวดของเล่นอันลึกลับที่แสนหวงแหน ผลักไสแผ่นไม้ที่ปิดไหเคลือบทั้งสองใบออก ให้บริวารทั้งสามเห็นสภาพภายในไหอย่างชัดเจน

คนทั้งสามเห็น “ผู้คน” สองคน กับตัวหนอนกองใหญ่

หนึ่งในสองมือถูกฟันขาดเสมอศอก เท้าถูกตัดขาดเสมอเข่า ตัวหนอนนับพันๆหมื่นๆกำลังมุดเข้ามุดออกตามปากแผลของมัน วุ่นวายไม่รู้จักจบสิ้น

อีกคนหนึ่งยังมีแขนขาครบสมบูรณ์แต่ตัวหนอนมุดเข้าออกตามใบหู ดวงตา จมูก ปากของมัน แต่ละตัววุ่นวายราวกับพ่อครัวที่กำลังจัด

เตรียมอาหารบนเหลาสุรา

หนอนเหล่านี้เป็นชนิดเดียวกับที่อยู่ในหลุมอุจจาระ เพียงแต่มีพนาดใหญ่กว่า อ้วนกว่า หยาบกว่า เหม็นกว่า ตามลำตัวมีขอเกาะเกี่ยวและเท้ายาว ปากมีฟันแหลมคมและหนวดแข็ง

ที่น่าประหลาดคือ คนทั้งสองยังไม่เสียชีวิต

พวกมันยังมีชีวิตอยู่

มีชีวิตอยู่รับทัณฑ์ทรมาน

เอี้ยกัง สตรีอ้วนใหญ่และชีทู้ป๋วกเต๋ายามกะทันหันจำแนกไม่ออกว่าคนทั้งสองนี้เป็นใคร

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวราวกับแนะนำสหายเก่าที่พบกันหลังแยกจากเป็นเวลานานให้รู้จักกันว่า

“พวกท่านไม่ทักทายกันหรือ? พวกมันเป็นคนสนิทที่พบกันทุกเช้าค่ำชัดๆ พวกท่านจดจำไม่ออกแล้วหรือ? พวกมันคือถังได้จงกับลี้เกาะแอ๋”

มันกล่าวด้วยความเศร้าเสียดายว่า

“เมื่อสิบแปดปีก่อน เรามอบหมายให้พวกมันขุดรากถอนโคนให้แก่เรา พวกมันก็รายงานต่อเราว่าได้เข่นฆ่าจนสิ้นซากแล้ว แต่สิบแปดปีให้หลัง กลับทิ้งเผ่าพันธุ์ชั่วช้าคนหนึ่งไว้ให้เราต้องกำจัดฆ่าใหม่”

เอี้ยกังและพวกทั้งสามนับว่าเข้าใจแล้ว

ยอดขุนพลสยองขวัญพอทราบว่า แนฮ้วยเป็นบุตรชายของแนอ่วยเสียง ที่มีชีวิตรอดจากการขุดรากถอนโคน และเข่นฆ่าจนสิ้นซากเมื่อสิบแปดปีก่อน เรื่องแรกที่กระทำคือจัดการกับคนสนิททั้งสอง...

ถังได้จงกับลี้เกาะแอ๋

จากนั้นยอดขุนพลสยองขวัญนั่งลงดื่มน้ำแกงสืบต่อ ดื่มจนส่งเสียงดัง ทางหนึ่งโคลงศีรษะกล่าวว่า

“ทุกผู้คนพอกระทำผิด ล้วนต้องจ่ายค่าตอบแทนใช่หรือไม่? เราก็จะไม่ให้พวกมันตกตายในบัดดล...ใช่แล้ว น้ำแกงใกล้เย็นชืด รีบนั่งลงดื่มน้ำแกงเถอะ”

เสียงโอ๊กคราหนึ่ง ในที่สุดสตรีอ้วนใหญ่ส่งเสียงอาเจียนออกมา

ตอนที่ 14

บิดา อาลี้

คนยามกระหยิ่มยิ้มย่อง จะลืมเลือนต้นเหตุแห่งความโชคดี แต่ยามพ่ายแพ้ มักป้ายความผิดไปที่คราเคราะห์ เช่นเดียวกับคนที่ประสบความสำเร็จจะลืมเลือนสหาย พอพลาดหวังกลับบอกว่าได้รับผลกระทบจากผู้อื่น

อาลี้ไม่มีบิดา
อาลี้มีแต่มารดา

ผู้คนเรียกขานฮ่อตั๋วชิ้ม (น้าหญิงแซ่ฮ่อ) ผู้นี้เป็นอาลี้มามา อาลี้มามาย่อมหมายความว่า นางเป็นมารดาของอาลี้ อาลี้ใช้แซ่ฮ่อตามมารดา เป็นศิษย์ของดระกูลฮ่อแห่งชั้นต่ำที่สาม มารดาอาลี้ยังมีอารมณ์ร้อนแรงกว่าบุตรชายระหว่างที่เฝ้ารักษาเมืองเล่าคื้อ นางเห็นกองกำลังฝ่ายตรงข้ามเข่นฆ่าราษฎรจนดาแดงฉาน นางก็ฆ่าฟันฝ่ายตรงข้ามจนหน้าแดงก่ำ

อาลี้ยังมีกู๋แป๋ (พี่หรือน้องชายของมารดา) คนหนึ่ง มีนิวาสถานอยู่ที่ข้างเก๋งกู้ปิกเกี่ยงเต้ง (เก๋งนานวันต้องพบกัน) เรียกว่าไกวจื้อฮ่อ

(ไม้เท้าแซ่ฮ่อ) เป็นเจ้าหน้าที่กรมเมืองคลุกคลีกับผู้คนทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำจนคุ้นเคย แต่มีกระดูกแข็งยิ่ง ไม่ยอมอ่อนข้อให้มาก่อน

ในเหตุการณ์ล้างเมืองเล่าคื้อ มารดาอาลี้ไม่ได้เสียชีวิต นางคุ้มครองสตรีภายในเมืองหลบหนีออกมาได้ ไกวจื้อฮ่อก็ไม่ประสบชะตากรรม เพราะได้รับการชักชวนจากอาลี้ และการสนับสนุนจากแนฮ้วย มันเดินทางกลับเข้าเมืองงุ่ยเชี้ยก่อนอาลี้ก้าวหนึ่ง ร่วมมือกับแนฮ้วยค้นหาหลักฐานความผิดของยอดขุนพลสยองขวัญ

ดอนแรกมารดาอาลี้ก็เป็นเช่นเดียวกับมารดาในโลก ไม่สนับสนุนให้บุตรชายตัวเองเผชิญหน้ากับยอดขุนพลสยองขวัญ

เมื่อนางทราบว่าบุตรชายตัวเองหลังจากออกร่อนเร่ไปในโลกกว้างก็กลับมายังเมืองเล่าคื้อ ไม่ออกไปเสี่ยงอันตรายอีก ไม่ว่าเกิดจากความยินยอมหรือถูกบีบบังคับ นางล้วนยินดียิ่ง

จ่วบกระทั่งนางพบว่า บุคคลข้างกายถูกยอดขุนพลสยองขวัญกับพวกพ้องคุกคามทำร้ายและกำจัดทำลายไปคนแล้วคนเล่าอย่างต่อเนื่อง มารดาอาลี้ก็ไม่อาจนิ่งดูดายสืบไป

บุตรชายของนางก็ลุกฮือขึ้นดอบโต้

ที่น่าประหลาดคือ เมื่อท่านกล้าเผชิญหน้าและพิชิตปัญหาปัญหายุ่งยากหาได้ใหญ่โต น่ากลัวและยากลำบากดังที่ท่านคาดคิดไว้ไม่

มิหนำซ้ำท่านพอแก้ปัญหาความยากลำบากโดยไม่ลดละ ความยุ่งยากที่มากับความลำบากจะยิ่งมากยิ่งลดน้อยลง ในขณะที่แนวร่วมของท่านยิ่งมายิ่งมากขึ้น

ยามใดที่สามารถโดดเดี่ยวความ “ยากลำบาก” ความยาก

ลำบากนี้ก็ไม่นับเป็นความยากลำบากอันใดอีก

ระหว่างที่มารดาอาลี้นำสตรีในเมืองเล่าคื้อ ต้านทานกองกำลังที่บุกเข้าฆ่าคนวางเพลิง ยังเผชิญกับยอดฝีมือที่บุกเข้าเมืองเล่าคื้อคนหนึ่ง

เป็นลุ้ยเป้า

ลุ้ยเป้าย่อมแซ่ลุ้ย

ในยุทธจักรดอนนั้น แซ่ลุ้ยเพียงเป็นตัวแทนของความน่าสะพรึงกลัวประการหนึ่ง

เป็นตีกอสนีบาดแดนกังหนำ

นับตั้งแต่ผู้นำตระกูลลุ้ยแดนกังหนำพบว่า ในบรรดาดาบกระบี่สิบแปดศัสตราวุธ ไม่สามารถส่งเสริมให้มีชื่อเสียงโดดเด่นในยุทธจักร พวกมันก็เริ่มหักดาบทิ้ง แขวนกระบี่ไว้

พวกมันละทิ้งอาวุธลับ ทั้งนี้เพราะหากวิจารณ์ถึงอาวุธลับ นับตระกูลถังอยู่อันดับหนึ่ง

พวกมันละเลยวิชาตัวเบา ทั้งนี้เพราะหากเอ่ยถึงการหลบหนี ยังมีผู้ใดรวดเร็วเท่าตระกูลเนี่ยแห่งสำนักสันดิ

พวกมันไม่ลดตัวลงหลอกต้มคน นั่นเป็นฝีมือของตระกูลชัว พวกมันก็ไม่ใช้พิษ ฝีมือการใช้พิษเป็นไม้ตายของตระกูลอุนแห่งร้านเล่ายี่ห้อ

พวกมันไม่ฝึกเพลงขวาน ขวานเป็นวิชาไม้ตายของตระกูลปัง พวกมันก็ไม่ปลอมแปลงโฉม การปลอมแปลงโฉมเป็นยอดวิชาของตระกูลม่อยัง พวกมันยิ่งไม่เดินในแนวทางวิชาจี้จุดของตระกูลปึงแห่งร้านตัวหนังสือสีทอง ทั้งไม่ลอกเลียนวิชาคุณไสยของฮุ้นน้ำชาชี (สามเผ่ามณฑลฮุ้นหนำ) และศึกษาวิชาค่ายกลของตระกูลเจี่ยจากวังเจ้า

พวกมันจัดสร้างอาวุธระเบิดขนานนามว่าเพ็กเละดึ้ง (ดีกอสนีบาต) สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่ลุ้ยแกเป้า (ป้อมดระกูลลุ้ย)

นอกจากนั้นพวกมันยังคร่ำเคร่งฝึกวิชาดรรชนี

ดังนั้นลุ้ยเป้าแม้ถูกแนฮ้วยทำร้ายหนึ่งกระบี่ ยังคงเป็นบุคคลที่เด่นลำ

ที่ว่าเด่นล้ำ หมายความว่าแตกต่างกับผู้คนทั่วไป

เมื่อมารดาอาลี้พบเห็นลุ้ยเป้า แน่ใจว่ามันแตกต่างกับผู้อื่น

กองกำลังของยอดขุนพลสยองขวัญพอบุกเข้าเมืองเล่าคื้อ มีสภาพคล้ายพยัคฆ์สุนัขป่า ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา ดวัดดาบฟันลง ก็ปลิดชีวิดไปคนหนึ่ง

ลุ้ยเป้าหาเป็นเช่นนั้นไม่

มารดาอาลี้เห็นกับตาว่า เจ้าของโรงเตี๊ยมไต้อันเลี่ยวอิ้วจาจื้อ (กากน้ำมันแช่เลี่ยว) นำชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งฮือเข้าไป รายล้อมลุ้ยเป้าเอาไว้

จากนั้นนางเห็นชายฉกรรจ์ทั้งสิบสี่คนนั้นล้มลงแปดคน

ขณะที่พวกมันล้มลง ที่หว่างคิ้วปรากฏรอยประทับดรรชนีสีแดงรอยหนึ่ง

เป็นดรรชนีชิกฮุ้นจี้ (ดรรชนีทำลายประสาท)

ผู้ที่ล่าถอยไปทั้งหก ซึ่งรวมทั้งเลี่ยวอิ้วจาจื้อ เพิ่งวิ่งหนีไปไม่กี่ก้าว พลันเกิดการระเบิดขึ้น

พริบตานั้นเลือดเนื้อกระเด็นเซ็นซ่าน

มารดาอาลี้ขบคิดไม่เข้าใจว่า ระเบิดเหล่านี้ “จัดวาง” อยู่ที่

ท้องของพวกมันอย่างไร

ที่ขบคิดไม่เข้าใจยิ่งกว่าคือ ลุ้ยเป้าผ่านไปที่ใด ทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง แม้กระทั่งผู้บาดเจ็บที่นอนครวญครางอยู่บนพื้น ยังมีสตรีที่หลบซ่อนอยู่ด้านข้าง ตลอดจนหน่วยพยาบาลที่เข้าไปช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ ล้วนเกิดการ “ระเบิด” ขึ้นมา

นางไม่เข้าใจว่า คนผู้นี้ไฉนไม่ยอมปล่อยปละละเว้นสตรีคนชรา และหน่วยพยาบาลที่ช่วยเหลือผู้บาดเจ็บด้วย

ดังนั้นนางตกลงใจว่า จะไม่ปล่อยปละละเว้นคนผู้นี้

ทั้งนี้เพราะคนผู้นี้มิใช่คน

เมื่อจัดการกับคนที่มิใช่คน สมควรใช้กระบวนท่าที่มิใช่กระบวนท่าประการนี้มารดาอาลี้สามารถควบคุมบังคับที่สุด

ทั้งนี้เพราะนางแซ่ฮ่อ

ตระกูลฮ่อชั้นต่ำที่สาม อาจไม่ได้รับการยึดถือจากชาวบู๊ลิ้มฝ่ายธัมมะว่าเป็นค่ายสำนักมาตรฐาน

พวกมันก็ไม่คิดเดินเส้นทางมาตรฐาน ทั้งดูแคลนต่อแบบฉบับบรรทัดฐาน

อันใดเป็นมาตรฐาน? อันใดมิใช่มาตรฐาน? มาตรฐานมิใช่มาตร-ฐานจะเป็นไรไป ขอเพียงใช้การได้ เกิดประโยชน์ อย่าว่าแต่ชั้นต่ำที่สาม แม้แต่ชั้นต่ำที่สิบสาม พวกมันก็ใช้ออก

อย่าว่าแต่ฝีมือของชั้นต่ำที่สาม มุ่งเป้าหมายอยู่ที่ชนชั้นชั่วช้า

ซึ่งความจริง สุนช้อ เถียวเจ่ก เฮ็กเกี้ย งู้ม่วยในร้านตลาดอาจไม่รู้จักสำนักเสียวลิ้ม สำนักบู๊ตึงอันใด แต่เคยได้ยินชื่อชั้นต่ำที่สาม ทั้งนี้

เพราะสถานที่ชั้นต่ำที่สาม บุคคลชั้นต่ำที่สาม ล้วนใช้ออกด้วยฝีมือชั้นต่ำที่สาม

พวกมันพอเกิดการขัดแย้ง จะคว้าไม้คาน หยิบฉวยกรรไกร ถือมีดหั่นผัก ยกถังอุจจาระเข้าต่อกร หรือยังให้พวกนางไว้ผมยาวประดับดอกไม้มุก หมุนตัวกรีดกราย ค่อยใช้กระบี่อันเฉิดฉายออก

"เฮอะ"

มารดาอาลี้ก่อนลงมือ จะส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ไม่ทราบเป็นการเปล่งกำลัง หรือเป็นการเตือนภัย หรือว่าเป็นการร้องทักทาย ซึ่งความจริงนี่อาจเป็นทั้งการเปล่งกำลัง และเป็นการเตือนภัย ทั้งเป็นการร้องทักทายของนาง

นางถาโถมออกไป

ลุ้ยเป้าโบกมือทั้งห้า ชัดพุ่งอาวุธอัคคีลุ้ยฮ้วย (อัคคีอสนี) ออกห้าจุด

แต่หลังจากที่มันชัดพุ่งอัคคีอสนีออกห้าจุด ค่อยพบว่า "สภาพ-การณ์" แปรเปลี่ยนไป

ที่แท้มิใช่มารดาอาลี้ถาโถมเข้ามา หากแต่เป็นมันถาโถมเข้าหา

...มันไฉนบังเกิดความรู้สึกหลอนเช่นนี?

นี่ความจริงไม่มีอันใดแตกต่าง แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ระยะห่างก็ผิดแผกไปแล้ว

อัคคีอสนีของมันทั้งห้าจุดย่อมจู่โจมพลาดผิด

มารดาอาลี้สะอึกถึงเบื้องหน้า ชักดาบจากหว่างเอว

ลุ้ยเป้าพอเห็นท่วงท่าชักดาบของฝ่ายตรงข้าม ก็ตระเตรียมวิธีรับ

มือห้าประการ ตลอดจนหนทางตอบโต้เจ็ดประการ

ก่อนหน้านี้ตระกูลลุ้ยความจริงแตกฉานเพลงดาบ ยังมีเพลงดาบอันใดสยบมือดีตระกูลลุ้ยได้

แต่มารดาอาลี้ซักดาบที่ชักออกมากลับมิใช่ดาบหากแต่เป็นดอกไม้

มารดาอาลี้หยิบยื่นดอกไม้แก่มันกำหนึ่ง

มีทั้งดอกจี่ไช กล้วยไม้เกาพั้วลั้ง หญ้าเหรียญทอง ดอกซาทับทิม หงอนกระเรียนแดง ขาว พันใบ...

หากว่าเป็นดาบเล่มหนึ่ง กระบี่เล่มหนึ่ง หอกยาวเล่มหนึ่ง ตาขอคู่หนึ่ง กระบองน้ำอัคคีด้ามหนึ่ง คู่หนึ่ง ก็ไม่สร้างความตกตะลึงแก่ลุ้ยเป้าถึงเพียงนี้

มันยามกะทันหันไม่อาจใช้วิชาฝีมือใด ได้แต่ล่าถอยหลบเลี่ยงค่อยสะอึกเข้าหาใหม่

มันขณะจะจู่โจมลงมือใหม่ ดอกไม้พลันกลับกลายเป็นปูแสม

เป็นปูแสมขนาดใหญ่สี่สิบแปดตัว

ลุ้ยเป้าถึงกับเตรียมใจว่า นี่เป็นอาวุธลับยังรับมือง่ายดายกว่าปูแสมอีก

อาวุธลับจะอย่างไรเป็นของตาย พอซัดพลาดผิดก็ร่วงหล่นลง ปูแสมกลับมีชีวิต ผู้ใดทราบว่าบนก้ามปูฉาบพิษร้ายไว้หรือไม่ ยามกะทันหันลุ้ยเป้ามือไม้ปั่นป่วน แต่จิตใจยังไม่ว้าวุ่น

นิ้วมือของมันกดไปที่ใด ที่นั้นจะบังเกิดเสียงแตกระเบิดดังขึ้น

มันมุ่งหวังได้ยินเสียงระเบิดดังจากภายในกายของมารดาอาลี้

มารดาอาลี้ทางหนึ่งถลันหลบ ทางหนึ่งกดฝ่ามือใส่คนตายบนพื้น

และฟาดฝ่ามือใส่อาวุธที่ตกหล่นอยู่บนพื้น

นางไม่ได้จู่โจมใส่ลุ้ยเป้าแม้สักกระบวนท่าเดียว

แต่ “สภาวะจู่โจม” ของนาง ยังน่ากลัวกว่าจู่โจมใส่ลุ้ยเป้าเจ็ดพันแปดร้อยหกสิบห้ากระบวนท่าอีก

ทั้งนี้เพราะผู้คนและวัตถุที่ถูกมารดาอาลี้กดใส่ ฟาดใส่หรือสัมผัสใส่ ล้วนมี “ชีวิต” ขึ้นมา จู่โจมใส่ลุ้ยเป้า

ผู้คนและวัตถุ ความจริงไม่มีความสามารถในการต่อสู้ แต่ร่างกายที่สูญเสียชีวิต อาวุธที่ปราศจากชีวิตเหล่านั้น ล้วนดีดพุ่งขึ้นมาฟื้นคืนชีวิต จู่โจมเข้าหา

ลุ้ยเป้าต่อให้มีกำลังขวัญเทียมอสนีบาต ยังอดอกสั่นขวัญแขวนมิได้

มันพอหวาดกลัว ก็ใช้โหงวลุ้ยเทียนชิม (ห้าอสนีใจฟ้า) ออกไป

ห้าอสนีใจฟ้าพอถูกใช้ออก เบื้องบนศีรษะมันพลันล้านเลี่ยนไปแถบหนึ่ง

ผมเผ้ากระจุกนี้พอร่วงหลุดลงมา มันก็เปล่งอานุภาพการทำลายล้างที่น่าตระหนก

การทำลายล้างนี้ยิ่งใหญ่จนสามารถบังคับผู้คนและวัตถุที่จู่โจมใส่มัน เป็นย้อนจู่โจมใส่มารดาอาลี้

คราครั้งนี้ถึงรอบมารดาอาลี้มือไม้ปั่นป่วนแล้ว

นางมีเพียงสองมือ ได้แต่รับการพุ่งย้อนกลับมาของผู้คนและวัตถุที่นางปล่อยออกไป ไม่ทันต้านรับการตอบโต้จากลุ้ยเป้า

ลุ้ยเป้าพอยกเข่าขึ้น คนก็บรรลุถึงเบื้องหน้ามารดาอาลี้ ก่อนที่

นางจะถลันหลบหลีก หรือปิดป้องดีโต้ มันก็กดนิ้วมือใส่ลำคอนาง

วิชาดรรชนีทำลายประสาทของลุ้ยเป้า รวมพลังอยู่ที่นิ้วหัวแม่มือตลอดมา

เห็นแน่ชัดว่านิ้วหัวแม่มือของมันจะกดใส่หลอดคอของฝ่ายตรงข้าม ได้ยินเสียงแตกสลาย ซึ่งมันชมชอบได้ยินที่สุด พลันเห็นบนลำคอฝ่ายตรงข้ามมีลูกกระเดือกลูกหนึ่ง

ลูกกระเดือกนี้ขยับขึ้นลงคล้ายก้อนหินที่กลิ้งตกลงจากเขาก้อนหนึ่ง

ฝ่ายตรงข้ามมิใช่เป็นสตรีหรอกหรือ ไฉนมีลูกกระเดือก? ลูก-กระเดือกนี้กลับขยับขึ้นลงได้ ที่แท้เป็นอะไร?

ขณะที่มันดื่นเด้นสงสัย ก็เกิดเรื่องราวติดต่อกัน เรื่องราวแล้วเรื่องราวเล่าสามประการ

หนึ่ง "ลูกกระเดือก" ของมารดาอาลี้พลันสาบสูญ ที่บังเกิดขึ้นแทนที่เป็นรูโลหิตรูหนึ่ง ทำให้ลุ้ยเป้าไม่กล้ากดนิ้วมือลงไป ได้แต่รั้งกระบวนท่ากลับมา

สอง กระบวนท่าไม่ทันรั้งกลับ มารดาอาลี้ก็ลงมือ สองมือนางยังรับมือคนตายและอาวุธที่พุ่งย้อนกลับมา แต่นางยังมีมือ

เป็นมือที่สาม

"มือ" ข้างนี้กระแทกใส่ทรวงอกของลุ้ยเป้า

คราครั้งนี้ลุ้ยเป้ากระทั่งรั้งกระบวนท่ากลับก็ไม่ทันการณ์ ดังนั้นชักเท้าถอยหนี

สาม มันชักเท้าถอยหนี มารดาอาลี้ก็ทยอยเตะกราดออกหลายเท้า

ลุ้ยเป้าชิงชักเท้าถอยหนี ระวังป้องกันอยู่ก่อน เท้าแรกและเท้า

ที่สองล้วนเตะพลาดผิด

แต่มารดาอาลี้นอกจากมี “มือที่สาม” แล้ว ยังมี “เท้าที่สาม”

เท้านี้ถีบถูกลุ้ยเป้าอย่างถนัดถนี่

ลุ้ยเป้าขู่คำรามว่า

“ไม่ยุติธรรม ต่ำช้าสามานย์ นี่เป็นฝีมือชั้นต่ำที่สาม”

มารดาอาลี้พึมพำว่า

“เมื่อจัดการกับคนที่ต่ำช้าสามานย์ ใช้ฝีมือเช่นนี้ มิใช่เหมาะสมยิ่งหรอกหรือ?”

จากนั้นนางประกาศว่า

“ท่านกล่าวถูกต้อง เราเป็นคนของตระกูลฮ่อแห่งชั้นต่ำที่สาม”

ลุ้ยเป้าถูกบริวารชิงตัวช่วยเหลือไป มิหนำซ้ำไม่อาจมีส่วนร่วมในการบุกเมืองเล่าคื้ออีก

มันเพียงมีลมหายใจร่อแร่รวยริน ประคับประคองตนกลับถึงเม้องงุ่ยเชี้ย คืบคลานกับพื้นขอเข้าพบยอดขุนพลสยองขวัญ

มารดาอาลี้ก็ตามหลังอาลี้มาถึงเมืองง่ยเชี้ย

บุตรชายของนางช่วยเหลือแนฮ้วย รวบรวมหลักฐานความผิดของยอดขุนพลสยองขวัญ

นางคิดช่วยเหลือบุตรชายอีกแรงหนึ่ง

มารดาอาลี้มีตี่ตี่ (น้องชาย) คนหนึ่ง ซึ่งคือไกวจื้อฮ่อ (ไม้เท้าแช่ฮ่อ)

ไกวจื้อฮ่อย่อมช่วยเหลือเจ้เจ๊นาง

เมื่อเป็นเช่นนี้ คนของตระกูลฮ่อล้วนยืนอยู่ด้านตรงข้ามกับยอดขุนพลสยองขวัญ

มารดาอาลี้มาถึงเมืองงุ่ยเชี้ย ย่อมพักอยู่ที่บ้านของตี๋ตี๋นาง บ้านของไกวจื้อฮ่ออยู่ที่ข้างเก๋งนานวันต้องพบกัน

มันรับตำแหน่งต่ำต้อยในกรมเมือง แต่ประพฤติเที่ยงธรรม มีมนุษยสัมพันธ์ดียิ่ง มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น มารดาอาลี้ยังเห็นว่า ตี๋ตี๋ผู้นี้ใช้การไม่ได้ สาเหตุสำคัญคือไกวจื้อฮ่อไม่ยอมแต่งงาน

ไกวจื้อฮ่อไม่ต้องการมีครอบครัว

นางถามไถ่สาเหตุ มันเห็นว่าไม่ต้องมีเหตุผลอันใด พอถูกซักถามมากเข้า ไกวจื้อฮ่อก็เชิดหน้ากล่าวว่า

“เราไม่ชมชอบแต่งงาน และไม่ต้องการมีครอบครัวเป็นภาระ เราชมชอบชีวิตของการครองตัวเป็นโสด”

มารดาอาลี้อดดุว่ามิได้ว่า

“เจ้ากำลังหลอกตัวเอง หากมีโกวเนี้ยที่ดี ทั้งงดงามทั้งเฉลียว-ฉลาด ทั้งพึงตาต้องใจเจ้า เจ้าไม่อุ้มมาเป็นภรรยา ต่อให้สับร่างกายเราเป็นสิบแปดท่อนก็ไม่ยอมเชื่อ เจ้าไม่เพียรพยายามให้มากไว้ ไหนเลยได้ครอบครองสตรี เจ้าไม่ร้อนรุ่ม เจ้เจ๊ร้อนรุ่มใจแทนเจ้านัก”

ไกวจื้อฮ่อหน้าบัดเดี๋ยวแดงฉาน บัดเดี๋ยวซีดขาว ทุ่มเถียงว่า

“การแต่งงานเป็นเรื่องดีหรือ? แต่งงานแล้วก็หมดปัญหาหรือ? ท่านมิใช่แต่งงานกับเจ้ฮู (พี่เขย) หรอกหรือ ตอนนี้บิดาของอาลี้เล่า?”

มารดาอาลี้ไม่สามารถส่งเสียง เพียงปรากฏประกายน้ำตาเอ่อ

ตลอหน่วย

ไกวจื้อย่อสำนึกตัวว่าทำร้ายจิตใจเจ้เจ๊เกินไป เจ้ฮูหลบหนีการแต่งงาน ไม่ทราบหลบลี้ไปที่ใดแต่แรก ทำให้มันเห็นว่าการแต่งงานไม่ควรไว้วางใจ ปรากฏเงาทะมึนปกคลุมอยู่ในจิตใจแต่แรก

มารดาอาลี้บังเกิดความคับแค้นใจ ไม่แยแสสนใจตี่ตี่ของนางถึงเจ็ดวัน

นางยังไม่แยแสสนใจอาลี้สามวัน

ทั้งนี้เพราะเมื่อสามวันก่อน นางเคยเกลี้ยกล่อมอาลี้ว่า อย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของยอดขุนพลสยองขวัญ ฝ่ายตรงข้ามโหดเหี้ยมดุร้าย มีขุมกำลังยิ่งใหญ่ ไม่ว่าผู้ใดก็สู้จอมโฉดชั่วนี้ไม่ได้

ตอนนั้นนางเกลี้ยกล่อมว่า

“ตระกูลย่อเราเพียงหลงเหลือเลือดเนื้อเชื้อไขเช่นเจ้า หากเจ้าเกิดเรื่องดุจเดียวกับตั่งปาอวง ภายหน้าเราจะพึ่งพาผู้ใด? เราจะมีคำว่ากล่าวกับบิดาเจ้าอย่างไร?”

อาลี้ส่งเสียงร้องว่า

“เราไยต้องนึกถึงบิดาเรา? เขาไหนเลยเคยอบรมเลี้ยงดูเรา? เขาเพียงรู้จักแต่ละทิ้งท่าน ทอดทิ้งเรา เขาจึงไม่มีคำว่ากล่าวกับพวกเรา”

มารดาอาลี้ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

อาลี้กล่าวสืบต่อ

“ท่านกล่าวถูกต้อง ไม่ว่าผู้ใดก็สู้จอมโฉดชั่วนี้ไม่ได้ แต่พวกเรารวมกำลังกัน ไม่แน่ว่าจะสู้มันได้ ความมืดต้องไม่มีวันเอาชนะแสงสว่าง อธรรมต้องไม่อยู่เหนือธัมมะ เราเชื่อว่าอายุขัยของไต้เจียงกุนใกล้สิ้นสุดใกล้ชดใช้กรรมแล้ว”

มันกล่าวด้วยความหวังอย่างเด็มเปี่ยมว่า

“มารดา ท่านมิสู้ประหยัดเรี่ยวแรงที่คิดเกลี้ยกล่อมเราไว้ เปลี่ยนเป็นช่วยเหลือเราเถอะ มีสตรีที่น่าเวทนานามฮึงต๋งยี้ นางถูกไต้เจียงกุนข่มขืนจนเสียสติ พวกเราเป็นบุรุษ ไม่สะดวกกับการดูแล ยังคงให้มารดาดูแลเอาใจใส่นางเถอะ”

เนื่องด้วยอาลี้ไม่ยอมเชื่อฟังคำตักเตือน มารดาอาลี้ไม่แยแสสนใจบุตรชายนางสามวันเด็มๆ

เพียงสามวันเท่านั้น

ในโลกไหนเลยมีมารดาที่ไม่ยอมยกโทษให้แก่บุตรธิดา?

แต่อาลี้ระลึกถึงอยู่เสมอว่า ตัวเองมีบิดาที่ไม่ต้องการมันอยู่คนหนึ่ง

.....

อาลี้ใฝ่ฝันว่าบินได้

มันเคยใฝ่ฝันว่าตัวเองกลายเป็นหล่อเหลายิ่ง มีหน้าตาที่หล่อเหลาเย็นชา ไปถึงที่ใด สตรีทุกนางล้วนชมชอบมัน มันเพียงเลือกสตรีที่มันชอบพอเท่านั้น

แต่มันทราบว่าตัวเองมิใช่

มันใฝ่ฝันว่าตัวเองมีฝีมือสูงเยี่ยม พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน บังเกิดความอ้างว้างเพราะปราศจากคู่มือ มักยืนอยู่บนภูเขาสูง เคียงคู่กับจันทร์เดียวดาย รู้สึกถึงความอ้างว้างของความไร้ผู้ต่อต้าน

แต่ในสภาพความจริง มันมักถูกคนโค่นพ่ายแพ้

มันยังใฝ่ฝันว่าตัวเองมีเงินทอง ร่ำรวยจนไม่ต้องทำงานทำการทุกวี่วันปิดประตูบ้านช่อง รับประทานขนมเปี๊ยะสอดไส้งาที่เป็นอาหารจานโปรด มีข้าทาสบริวารคับคั่ง ทั้งปรนนิบัติรับใช้มัน ทั้งเอาอกเอาใจมารดามัน

แต่ว่ามันสำนึกตัวว่า ตัวเองกระทั่งวิธีหาเลี้ยงชีพยังไม่เข้าใจ

มันยิ่งใฝ่ฝันว่า ตัวเองมีมนุษยสัมพันธ์ดียิ่ง สหายล้วนชมชอบมัน เลื่อมใสมัน เคารพมัน ยี่จ้วงจื้อกับล้งจี้อิดที่ชมชอบขัดคอมัน ทุ่มเถียงกับมัน ในที่สุดยอมรับผิดต่อมัน มันยังมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งใหญ่ไพศาล จนสามารถชุบชีวิตของตั่งปาอวงกลับคืนมา

แต่ในข้อเท็จจริง ตั่งปาอวงตายแล้ว หาได้ฟื้นคืนชีวิตมาไม่ นอกจากนน ยี่จ้วงจื้อกับล้งจื้อิดยังชมชอบหัวเราะกับมัน

ดังนั้นอาลี้เห็นว่า อาลี้ในมโนภาพต้องมีความสุขกว่าอาลี้ในชีวิตจริง

มันมักใฝ่ฝันว่า มีสตรีทึ่งดงาม สูงศักดิ์เช่นเชี่ยวตอหลงรักมัน น่าเสียดายที่เชี่ยวตอในชีวิตจริงไม่ได้รักชอบมัน

...ดีที่ไม่ได้รักชอบยี่จ้วงจื้อกับล้งจี้อิดเช่นกัน

ในชีวิตจริง อาลี้กระทั่งบิดายังไม่มี

มันเพียงทราบว่า บิดาของมันก็เป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม แต่นิสัยใจคอประหลาดพิกลยิ่ง

ท่านตบแต่งภรรยาเก้าครั้ง ในจำนวนนี้ฆ่าทิ้งไปหกนาง คงเหลือแต่มารดาอาลี้กับสตรีอีกนางหนึ่ง ที่ไม่อาจหักใจฆ่า แต่สตรีคนสุดท้ายกลับ “พิชิต” มันไว้

มารดาอาลี้คล้ายไม่ติดใจสตรีทั้งหกที่ถูกท่านฆ่าทิ้ง แต่คับข้องใจต่อสตรีที่สามารถ “ควบคุม” นักฆ่าภรรยาผู้นี้เป็นพิเศษ

อาลี้แม้ไม่มีบิดา แต่มันยังมีปาปา

...สุนัขน้อยปาปา

มิหนำซ้ำมันยังมีมารดาการุณย์นางหนึ่ง

...เพราะมารดาผู้นี้ มันจึงสามารถอยู่ในเมือง โดยไม่ต้องทำงานทำการ

อาลี้นอกจากมีมารดาการุณย์นางหนึ่ง ยังมีกู๋แป๋ (น้องชายมารดา) ที่เที่ยงธรรมท่านหนึ่ง

ไกวจื้อฮ่อความจริงไม่ได้ขาเป๋

เมื่อหลายปีก่อนมันพบเห็นพฤติการณ์โฉดของคน“ใจบุญสุนทาน” ผู้หนึ่ง กำลังข่มขืนเด็กหญิง ทั้งฆ่าปิดปากทิ้ง มันเข้าไปจับกุมมัน เพื่อส่งมอบต่อกรมเมือง ระหว่างที่สู้พัวพัน ญาติมิตรของคนผู้นั้น ตลอดจนชาวเมืองทั้งหลายล้วนไม่เชื่อว่า บุคคลที่สูงด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิท่านนี้จะกระทำเรื่องเลวซาติกว่าเดียรัจฉานเช่นนี้ ดังนั้นฮือเข้ามากลุ้มรุมทุบตีมัน ถึงกับปล่อยสุนัขดุออกมากัดมัน

มันเพียงจับกุมคนไม่ปล่อย ไม่ยอมทำร้ายคนไร้ความผิด ในที่สุดคุมตัวคนดีจอมปลอมนี้ไป จวบกระทั่งฟ้องร้องต่อศาล รอจนความจริงกระจ่างชัด เท้าซ้ายของมันก็ถูกสุนัขกัดจนพิการแล้ว

ไกวจื้อฮ่อที่ขาเป๋ หัวใจของมันยังไม่พิการ

มันยังยินดีช่วยเหลือคน

อาจบางทีเป็นเพราะมันเที่ยงตรงเกินไป ดังนั้นเพียงเป็นไป้เท้า

(พนักงานประเภทหนึ่ง) คนหนึ่ง ไม่ได้เลื่อนเป็นปู้เท้า (มือปราบ)

มันก็ไม่นำพา มักตบศีรษะตัวเอง กล่าวว่า “ขอเพียงศีรษะของเราคงอยู่ก็ประเสริฐ”

เนื่องด้วยมันยินดีช่วยเหลือผู้คน ดังนั้นคบหาสหายได้โดยง่าย

มันไม่เพียงรับตัวฮึงต่งยี้ ซึ่งทุกผู้คนเกรงกลัวถูกภัยล่ามไว้ในบ้าน ยังรับตัวเล่าโซ่วสองพ่อลูก กับเล่าฮกสองพ่อลูกมาอยู่ด้วย

ซึ่งความจริง เป็นเงียวเงียวกับชวงชวง ดิดดามพรรคสี่คนกับเชียวดอ เชี่ยวกุกและแนฮ้วยเข้าสู่เมืองงุ่ยเชี้ย รอจนอาลี้กับมารดาของมันมาหาไกวจื้อฮ่อ ค่อยทราบว่าไกวจื้อฮ่อรับตัวเล่าโซ่วกับเล่าฮกมาแล้ว

เมื่อเป็นเช่นนี้ พ่อลูกทั้งสองคู่ก็ได้อยู่ร่วมกัน

เล่าโซ่วกับเล่าฮกความจริงคิดเฝ้าเมืองเล่าคื้อจวบจนตายสุดท้ายยังเฝ้ารักษาไว้ไม่ได้ พวกมันได้รับการช่วยเหลืออย่างลับๆจากกองกำลังที่ไม่ต้องการทำร้ายพวกเดียวกัน ชักนำให้หลบหนีออกมา

หลบหนีออกมานั้นหลบหนีออกมาแล้ว แต่ต่ำใต้กว้างไพศาล มีที่ใดให้พักพิงกาย?

เล่าฮกนึกถึงเมืองงุ่ยเชี้ย

ทั้งนี้เพราะเมืองงุ่ยเชี้ยเป็นดินแดนอันตราย ฝ่ายตรงข้ามต้องคาดคิดไม่ถึงว่า พวกมันยังกล้าเข้าเมืองงุ่ยเชี้ย

เล่าฮกเลือกเมืองงุ่ยเชี้ย

ทั้งนี้เพราะมันยังคิดล้างแค้น

...เมื่อตั้งตัวเป็นศัตรูกับยอดขุนพลสยองขวัญ ยามนี้ต่อให้มันยอมเลิกราความแค้นโชกเลือด ยอดขุนพลสยองขวัญและบริวารก็ไม่

ปล่อยปละละเว้นมัน

หากให้คนของยอดขุนพลสยองขวัญไปเสาะหามัน มิสู้มา “เสาะหา” ยอดขุนพลสยองขวัญเอง

บางครั้งการเผชิญหน้ายังประหยัดเรี่ยวแรงกว่าการหลบหนีอีก

ซึ่งความจริง ในใจของเล่าโซ่วกับเล่าฮกยังมีความคิดคอยผลักดันการตัดสินใจ และหนทางเลือกของพวกมันอีกประการหนึ่ง

เป็นบุตรีธิดาของพวกมัน

พวกมันเข้าใจว่า เงียวเงียวกับชวงชวงเมื่อติดตามพรรคสี่คนหลบหนีออกไป ยามนี้เมืองเล่าคื้อเมื่อถูกเหยียบย่ำราบคาบ ด้วยนิสัยใจคอของพรรคสี่คน คงต้องบุกเมืองงุ่ยเชี้ย ทวงถามหนี้บัญชีกับยอดขุนพลสยองขวัญ เชี่ยวตอกับเชี่ยวกุกเมื่อเป็นบุตรธิดาของยอดขุนพลสยองขวัญ เมื่อร่วมทางไป คงไม่มีอันตรายใด

พวกมันรีบร้อนเข้าเมืองงุ่ยเชี้ยมาเสาะหาบุตรชายและบุตรี

คิดเข้าเมืองงุ่ยเชี้ยไม่ง่ายนัก

พวกมันได้รับการช่วยเหลือจากไกวจื้อฮ่อ เข้าเมืองงุ่ยเชี้ยโดยราบรื่นสาเหตุสำคัญสืบเนื่องจากตำแหน่งหน้าที่ของไกวจื้อฮ่อแม้ไม่สูงนัก แต่มีมนุษยสัมพันธ์เป็นอย่างดี

...ดูท่าคนกระทำเรื่องดีงามให้มากไว้ ต่อให้ไม่มีกุศลสนอง ก็เป็นผลดีอยู่บ้าง

อย่าว่าแต่ตอนนี้ไกวจื้อฮ่อมีมือปราบจากเมืองหลวงผู้หนึ่งคอยหนุนหลัง

เพราะการชักจูงของมารดาอาลี้ เล่าโซ่วก็ได้พบกับบุตรี รวมทั้ง

แต่ได้พบกับบุตรชายแล้ว

ขณะที่ทั้งหมดพบกันใหม่ ไม่ทราบปีดิยินดีเท่าใด

เล่าโซ่วหลั่งน้ำตาผู้ชราออกมา กล่าวว่า

"เมื่อผ่านเภทภัยครั้งนี้ พวกเรายังสามารถอยู่ร่วมกัน หลังจากนี้ไม่มีเรื่องใดพรากพวกเราจากกันได้แล้ว"

ดังนั้นไกวจื้อฮ่อเห็นว่า พวกมันสมควรเลี้ยงฉลองให้แก่ครอบครัวที่ได้พบกันอีกสักครา

มันออกไปซื้อหาสุรา

มันไม่มีรสนิยมอื่นใด เพียงชมชอบดื่มสุราอยู่บ้าง หลังจากที่มันแต่ไปข้างหนึ่ง มันก็ไม่มีความต้องการใดอื่น ไม่มีผู้ใดทราบว่า สิ่งที่ถูกตัดขาดในเหตุการณ์ครั้งนั้น ไม่เพียงแต่เป็นเอ็นเท้า แม้กระทั่ง "รากเหง้าต่อ" ก็ถูกกัดขาดไปท่อนหนึ่ง

มันเพียงเพื่อจับกุมคนที่ชั่วร้ายคนหนึ่ง กลับถูกผู้คนปฏิบัติอย่างทารุณร้ายปานนี้

เล่าฮกกล่าวกับมันด้วยความตื้นตันใจว่า

"เล่าฮ่อ (คนแซ่ฮ่อ) ที่เราดิดค้างท่าน ไม่ทราบชาติหน้ายังชดใช้ได้หรือไม่?"

ไกวจื้อฮ่อกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ชีวิตในชาตินี้ของท่านยังยาวนานนัก"

มารดาอาลี้ยังสัพยอกว่า

"ในที่นี้ทุกผู้คนล้วนติดค้างมัน ท่านไม่ติดค้างมัน มันกลับคล้ายเป็นหนี้ท่านอันใด ไม่ติดค้างมันก็โง่งมไปแล้ว"

ยามนั้นทั้งหมดยังไม่ทราบว่า เภทภัยใกล้กรายแล้ว

อาลี้กลับปิดประตูห้องเอาแต่รับประทาน เป็นเหตุให้มารดาอาลี้ดุว่า

"อีกาน้อยนี้นึกถึงแต่เรื่องรับประทาน ไม่ได้นึกถึงมารดา"

อาลี้มีรูปร่างดำคล้ำตั้งแต่เล็ก มิหนำซ้ำพอถือกำเนิดเกิดมา เสียงร้องไห้ดุจนกกา ดังนั้นญาติอาวุโสเรียกหามันเป็นอีกาน้อย

คราครั้งนี้มันปิดประตูห้อง มิใช่เพื่อรับประทานของมัน หากแต่เพื่อชวงชวง

ชวงชวงที่น่าเวทนา กำลังเปิดเผยความในใจต่อมัน

ชวงชวงที่อารมณ์ดี ไม่เคยแตะต้องสุรามาก่อน ยามนี้กลับจำแนกไม่ออกว่า ใบหน้าแปดเปื้อนสุราหรือน้ำตา และไม่ทราบว่ากำลังรำพึงรำพัน ต่อสุราหรือต่อผู้คน

.....

ไม่ว่าผู้ใดหลังจากที่เมามาย ล้วนเป็นคนเสียสติ

แต่ชนชั้นยอดขุนพลสยองขวัญหาเป็นเช่นนั้นไม่ ทั้งนี้เพราะบุคคลเช่นมันไม่เคยเมามาย สำหรับกับมัน การเมามายเพียงเป็นกลเม็ดอันแยบคาย เป็นฝีมืออันสูงส่ง และแฝงการเมืองอย่างยิ่ง

มันบังเกิดความมึนเมาเพียงสองสามส่วนก็จะฉวยโอกาสที่เมามายกล่าววาจาที่แฝงน้ำใจ ให้ความสำคัญ มีความหมาย และปลอบประโลมใจต่อศัตรู สหายและบริวารของมัน อธิบายว่ามันเข้มงวดต่อผู้ใด เพราะต้องการมอบภาระสำคัญให้ บ่งบอกว่ามันล่วงรู้ว่าผู้ใดสุขภาพพลานามัย

ไม่ดี แต่สะกดกลั้นใจไม่ไปเยี่ยมเยียน ทั้งที่จิตใจห่วงใยกังวล เปิดเผยว่ามันยินดีส่งเสริมผู้ใดที่หลงรักสตรีนางใด แพร่งพรายว่าผู้ใดกำลังสอพลอมัน แต่มันยังไว้วางใจคนผู้นั้น

มันจะฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามดื้นดันใจจนน้ำตาไหลหลั่ง ระบายความคับข้องใจที่เก็บซ่อนไว้ออกมาหรือเปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริงต่อมันนี่นับว่ามีประโยชน์อย่างยิ่ง หากจะดูว่าผู้ใดมีใจออกห่าง วิธีที่ดีที่สุดคือปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามเปิดเผยออกมาอย่างเด็มที่

มันให้ฝ่ายตรงข้ามบอกความจริง เพื่อที่จะจ่ายยาให้ถูกกับโรค สามารถแก้ไขได้ก็แก้ไข ไม่สามารถแก้ไขก็กำจัดฆ่าทิ้ง วาจาประดานั้นของมัน แม้กระทั่งมันเองยังดื้นดันใจจนร่ำไห้ออกมา อย่าว่าแต่พิชิตจิตใจของผู้อื่น

เพื่อสร้างความดื้นดันใจแก่ฝ่ายตรงข้าม มันไม่เสียดายแก่การเปิดเผยต่อฝ่ายตรงข้ามว่า มันฝึกฝีมือจนธาตุไฟเข้าแทรก สำนึกตัวว่ามีเวลาหลงเหลือไม่มากนัก ดั้งใจยกตำแหน่งฐานะทั้งหมดให้แก่ทายาท ที่กำลังสดับฟัง “คำสั่งเสีย” ของมัน

แน่นอน คำพูดทั้งหมดล้วนหวังผลประการหนึ่ง

...ท่านพอฟังคำพูดของเรา ก็จะขายชีวิตให้แก่เราแต่โดยดี

สำหรับกับชนชั้นยอดขุนพลสยองขวัญ การดื่มสุราจะบังเกิดผลเช่นนี้

ซึ่งก็หมายความว่า มันดื่มสุราเพื่อหวังผลเช่นนี้

มันดื่มสุรา นอกจากแสร้งเป็นเมามายแล้ว ยังใช้กำลังภายในบังคับให้หน้าแดง ถือเป็นท่าไม้ตายที่มันเมื่อตอนหนุ่มฉกรรจ์ใช้พิชิตสตรี

...บุรุษที่พอดื่มสุราก็หน้าแดงผู้หนึ่ง ยังจะโฉดชั่วถึงขั้นใดได้ ดังนั้นสตรีที่ไม่ล่วงรู้ความโฉดชั่วของมัน ล้วนถูกมันข่มขืนย่ำยี แน่นอน บริวารของมันก็มีบุคคลที่ฉลาดปราดเปรื่องไม่แน่ว่าจะดูลวดลายของยอดขุนพลสยองขวัญไม่ออก แต่พวกมันเมื่อฉลาดปราดเปรื่องย่อมรู้จักแสดงปฏิกิริยาที่เหมาะสมทำให้การละเล่นนี้สามารถ “เล่น” ต่อไป มันเองก็สามารถมีชีวิตสืบไป

ยอดขุนพลสยองขวัญเพราะมีความ “ไม่สะดวก” มากหลาย บางครั้งต้องอาศัยฤทธิ์สุรา ปลุกปลอบความ “ฮึกหาญ” มีวาจามากหลายที่หลังจากเมามาย จึงสะดวกกับการบอกออกมา มาตรว่าต้องรับผิดชอบต่อผลที่ตามมา มันก็สามารถอาศัยเหตุผลที่ว่า “วาจาเมามายหลังสุรา” ไม่ต้องรับผิดชอบอันใด

ดังนั้นวาจาหลังสุราของบุคคลชนิดนี้ ยังมีสติแจ่มใสกว่าตอนที่มันไม่ได้ดื่มสุรา เพียงแต่หลังจากที่ดื่มสุรา ยิ่งไม่ต้องรับผิดชอบเท่านั้น

วาจาเมามายของบุคคลชนิดนี้ แท้ที่จริงยังเลวชาดิกว่าวาจาสุนัขสุนัขอย่างน้อยยังกล่าววาจาสุนัข แต่บุคคลชนิดนี้ไม่ได้กล่าววาจาผู้คน

จนใจที่บุคคลชนิดนี้พบพานอยู่ไม่น้อย และไม่อาจดูแคลนเด็ดขาด

.....

ฮวงฮวงที่เป็นบุตรชายของเล่าฮกกำลังกล่าววาจา

ที่มันกล่าวย่อมเป็นวาจาผู้คน

มันเป็นชายหนุ่มที่สัตย์ซื่อผู้หนึ่ง มันมีใบหน้าสี่เหลี่ยม แต่ดวงตากลมยิ่ง และเรืองรองยิ่ง ประกายของมันทั้งหมดล้วนรวมอยู่ที่ลูกตา หรือ

อาจบางทีมันเพียงใช้ดวงตาดูดประกายทั้งหมดไว้ ดังนั้นลูกตายิ่งปราดเปรียว ยิ่งขับเน้นส่วนอื่นบนใบหน้าของมันทั้งสำรวม ขวยเขินและสัตย์ซื่อโง่งมถึงเพียงนั้น

ที่แล้วมามันชมชอบทำงาน ไม่ชมชอบกล่าววาจา อาจบางทีมันเพียงรู้จักทำงาน ไม่รู้จักกล่าววาจา ในโลกเมื่อมีคนที่รู้จักกล่าววาจา แต่ไม่รู้จักทำงาน ในทางกลับกันก็ธรรมดาสามัญยิ่ง เพียงแต่คนที่รู้จักกล่าววาจา แต่ไม่รู้จักทำงาน จะได้เปรียบกว่าคนที่รู้จักแต่ทำงาน ไม่รู้จักกล่าววาจาอยู่บ้าง

แต่คืนนี้ชวงชวงไม่ปรกติธรรมดา มันกล่าววาจามากหลาย กล่าววาจาที่ในใจมันคิดบ่งบอก แต่ไม่ได้บ่งบอกออกมา

ปรกติมันไม่ได้ดื่มสุรา และดื่มสุราไม่เป็น แต่คืนนี้มันกับอาลื้อยู่ในห้อง ดื่มสุราเสียวเฮงหมักดองข้ามปี รับประทานขนมเปียะโรยงา มันดื่มอึกๆหลายคำ จากนั้นเริ่มพร่ำเพ้อพึมพำ กลายเป็นกล่าวอย่างขุ่นแค้นถึงกับร่ำร้องคำราม สุดท้ายรำพึงรำพันเบาๆ ไม่ทราบกล่าวว่ากระไรกล่าววาจาออกมามากหลายว่า

“ล้วนเป็นเสียวเอี้ย (นายน้อย) ที่มั่งมีเงินทองทำร้ายเงียวเงียวพวกมันมีเงินทอง เรามีอันใด?”

ยามนั้น อาลี้นึกถึงเชี่ยวตอ นึกถึงแนฮ้วย และนึกถึงมันเอง

“เงียวเงียวเปลี่ยนใจแล้ว กาลก่อนนางดีต่อเรา แต่เสียวเอี้ยที่มั่งมีเงินทองนั้นพอมาถึง ไม่ว่าอันใดล้วนจบสิ้นแล้ว ฮือ ฮือ...”

...เสียงร้องไห้ของมัน ไม่ระรื่นหูกว่าของเราเท่าใด

“เราไม่อาจร้องไห้ให้นางได้ยิน เงียวเงียวจะดำหนิว่าเราปราศจาก

ความเข้มแข็ง ผู้อื่นก็จะหัวร่อเยาะเรา ต่อให้เราร้องไห้ ก็เพียงร้องไห้ในใจ”

...ท่านมิใช่ร้องไห้ต่อหน้าเราหรอกหรือ?

“เงียวเงียว ท่านไม่อาจเปลี่ยนใจ เราทราบว่าในใจท่านยังคงรักเรา”

...ช่างหนาวเย็นนัก คาดว่าเป็นปลายฤดูใบไม้ร่วงแล้ว

“ล้วนต้องดำหนิเราไม่ได้บอกต่อนางว่า เราชมชอบนางปานใด คิดถึงนางอยู่ทุกเช้าค่ำเพียงไหน เงียวเงียว หากปราศจากท่านเราต้องตาย”

...แต่หากรับฟังต่อไป เราก็ต้องหนาวตาย เรามิใช่เงียวเงียว ท่านสมควรบอกต่อนาง

“แต่ตอนนี้ไม่อาจบอกแล้ว ทุกประการล้วนสายเกินการณ์ เสียวเอ้ยที่มั่งมีเงินทองนั้นปรากฏกายขึ้น มันขวางดาบพรากรัก เราแค้นยิ่งนัก”

...หรือว่ามันได้ยินคำพูดในใจของเรา หาไม่เป็นเราพลั้งปากบอกออกไป?

“เจ้าผู้นั้นมั่งมีเงินทองกว่าเรามีวิชาความรักว่าเราหล่อเหลากว่าเรา เรา...เรามีที่ใดสู้มันได้?”

...ท่านกลับมีความสำนึกตัวอยู่

“แต่เราแน่ใจว่ามีสิ่งหนึ่งที่เหนือกว่ามัน เรารักท่านยิ่งกว่ามัน”

...ท่านทราบได้อย่างไร?

“เงียวเงียวนับตั้งแต่ท่านพบพานมัน ท่านก็ปฏิบัติต่อเราแตกต่างไป

โดยเฉพาะหลังจากที่มันลวนลามท่าน เราดูออกว่าท่านเปลี่ยนไปแล้ว ... คราครั้งนี้มันรับบาดเจ็บ ท่านก็เฝ้าดูแลมันทั้งกลางวันกลางคืน เรา...เราปรารถนาใคร่ฆ่ามัน”

...ช่างเป็นความแค้นลึกล้ำดุจห้วงสมุทร

“แต่ตอนนี้บิดาที่ก่อกรรมทำชั่วของมัน คุมตัวมันกลับที่ทำการของยอดขุนพลไปแล้ว ท่านไม่ได้พบหน้ามัน มันก็ไม่ได้พบหน้าท่าน ท่านคงปวดร้าวยิ่งกระมัง?”

...ท่านกลับเบิกบานใจกระมัง?

“ดูท่านปวดร้าวปานนั้น หัวใจเราก็แหลกสลายแล้ว เราโง่งมยิ่ง เรากลับไม่อาจหักใจทนดู นัดหมายเด็กน้อยนั้นมาให้แก่ท่าน อรุณรุ่งของวันนี้ มันจะมาหาท่านแล้ว”

...ท่านโง่งมจริงๆ แต่ก็น่ารักยิ่ง

ชวงชวงตาแดงก่ำ หน้าแดงก่ำ ใบหูแดงก่ำ ลำคอแดงก่ำ ดื่มสุราอีกหนึ่ง ระบายความในใจเที่ยวหนึ่ง

อาลี้ก็พยายามฟังเข้าหูซ้าย ทะลุออกทางหูขวา ยามทะลุออกยังรวดเร็วกว่าผ่านเข้าอีก

แต่อาลี้ในวันนี้ นับว่ามีจิตใจการุณย์ยิ่ง ทั้งนี้เพราะมันไม่ได้โพล่งวาจาเหน็บแนมอันแหลมคมออกจากปากมา

ชี่งความจริง มันเห็นอกเห็นใจชวงชวงยิ่ง

ทั้งนี้เพราะมันเห็นอกเห็นใจตัวเอง

บางครั้งมันดื่มสุรามากไปหลายอึก พลอยสับเปลี่ยนตัวบุคคลเปลี่ยนตัวเงียวเงียวเป็นเชี่ยวตอ ชวงชวงเป็นตัวเอง “เด็กน้อยนั้น” มิใช่

เซี่ยวกุกอีก หากแต่เป็นแนฮ้วย แนฮ้วยไม่แน่ว่าจะ “มั่งมีเงินทอง” แต่ก็มี “วิชาฝีมือ” ที่มันไม่อาจเทียบเคียงได้

นึกไปนึกไป มันพลอยพร่ำพึมพำ ถ่ายทอดบอกความในใจของดัวเองต่อชวงชวงที่เมามาย

จวบกระทั่งสุนัขที่เบื้องนอกหอนโหย

พวกมันหอนโหยครั้งแล้วครั้งเล่าราวกับพบเห็นวิญญาณที่น่ากลัวพกพากลิ่นอายของความตายคุกคามเข้าใกล้พวกมัน พวกมันสุดที่จะหลีกหนี ได้แต่ส่งเสียงหอนโหยก่อนตาย ระบายความหวาดหวั่นพรั่นพรึงในอกออกมา

พลบค่ำวันนี้ ที่ละแวกเก๋งนานวันต้องพบกัน บังเกิดเสียงหอนโหยของสุนัขเถื่อนทั้งหลายดังเป็นทอดๆ

.....

ยามอิ่มออิ่มราวหอยนางรมตัวหนึ่ง ยามหิวโหยขอหิวโหยราวกระเรียนตัวหนึ่ง

นี่คือหลักการของอาลี้ ดังนั้นมารดาอาลี้มักด่ามันเป็น “อีกาน้อยที่กระทำเรื่องราวสุดปลายตัวหนึ่ง”

ก่อนหน้าที่ชวงชวงจะระบายความในใจต่อมัน อาลี้ยอมรับด้วยความละอายว่า มันน้อยครั้งจะนึกถึงชวงชวง

ตรงกันข้าม พวกมันนึกถึงเชี่ยวกุกมากกว่า

เชี่ยวกุกพอกลับถึงเมืองงุ่ยเชี้ย อาการบาดเจ็บก็ทุเลาหายดีอย่างรวดเร็ว นี่อาจเป็นเพราะความสูงส่งของวิชาแพทย์ของเจี่ยไท้ซือ

ยังมีสาเหตุสำคัญยิ่งกว่าอีกประการหนึ่ง นั่นคือเชี่ยวตอสัพยอกว่า

"ข้าพเจ้าพบว่ามีเงียวเงียวดูแลท่าน ยังเห็นผลกว่าข้าพเจ้าดูแลท่านอีก"

ที่ว่า "เห็นผล" คือ ทุเลาหายดีเร็วเป็นพิเศษ

แต่เชี่ยวกุกที่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บแปดส่วนกลับเป็น "โรค" อีกประเภทหนึ่ง

โรคของมันคือคิดถึงเงียวเงียวอยู่ทุกลมหายใจ

ตำแหน่งที่รับบาดเจ็บของมันพอปวดขึ้นมา ขอเพียงนึกถึงเงียวเงียว จะไม่เจ็บปวดแล้ว อากาศพอหนาวเย็นลง เรื่องแรกที่มันนึกถึงคือ เงียวเงียวใช่หนาวเย็นหรือไม่?

บางครั้งมันเห็นขนนกสีขาวหิมะเส้นหนึ่งพัดพลิ้วผ่านใต้แสงอาทิตย์ชิวเทียน จะนึกวาดสีหน้าของเงียวเงียวเมื่อตอนเห็นขนนกพัดพลิ้วแสงสีสายัณห์ส่องต้องใบหน้าเงียวเงียว คล้ายกวีบทหนึ่ง ภาพวาดใบหนึ่งหรือบทเพลงท่อนหนึ่ง

เมื่อถึงยามวิกาล มันก็เฝ้านึกว่าเงียวเงียวหลับแล้วหรือไม่ ท่านอนของนางคงน่ารักยิ่งสงบยิ่งสวยงามยิ่งแต่นั่นที่แท้เป็นสภาพอย่างไร เนื่องด้วยมันนึกถึงอยู่ทุกเช้าค่ำ ทำให้มันกลับจดจำสภาพดั้งเดิมของเงียวเงียวไม่ได้ ตรงกันข้ามที่สภาพในความนึกฝันเป็นจริงเป็นจังมากกว่าพอนึกถึงเงียวเงียวเข้านอน มันได้แต่นึกถึงท่านอนของแมว

เงียวเงียว (แมว)...ไม่ว่ายามสุขหรือทุกข์ ยามปีติหรือท้อแท้ มันมักอดส่งเสียงเมี้ยวมิได้ คล้ายกับมันจึงเป็นปีศาจแมวตัวหนึ่ง

เนื่องด้วยเงียวเงียวแค้นคนบงการให้ใช้เลือดล้างเมืองเล่าคื่อ

เชี่ยวกุกก็แค้นถึงที่สุด

มันเห็นว่าไม่ว่าโดยคุณธรรม โดยน้ำใจและโดยน้ำมิตร เรื่องนี้มันสมควรเสนอหน้าออกไปช่วยเหลือเงียวเงียวและพวก ทวงถามความยุติธรรมกลับคืนมา

เพราะความรักและคุณธรรมนี้ มันไม่เสียดายกับการกล่าวถามบิดาชราที่มันทั้งเคารพทั้งยำเกรง มิหนำซ้ำยังเกรงมากกว่าเคารพว่า

"บิดา เรื่องเหล่านั้นใช่เป็นท่านสั่งการหรือไม่?"

ยอดขุนพลสยองขวัญไม่ได้เดือดดาลเป็นการใหญ่เช่นปรกติสำหรับกับมัน ความพิโรธก็เป็น "การเมือง" ชนิดหนึ่ง เป็น "วิธีการ" ชนิดหนึ่ง เช่นเดียวกับผู้คนบางคนบ่งบอกล่วงหน้าว่า ตัวเองเป็นคนอารมณ์อ่อนไหว ก็สามารถกระทำการตามอำเภอใจ หรือบางคนบ่งบอกว่าตัวเองเป็นคนเปิดเผย เพราะกล่าวคำหยาบคายได้อย่างเต็มที่

ความพิโรธของยอดขุนพลสยองขวัญคือ มีแต่มันกล่าววาจาไม่มีที่ให้ท่านกล่าววาจา มันเมื่อไม่พอใจ ก็สะบัดหน้าจากไป หรือฆ่าคนทลายหินผา เพื่อแสดงออกถึงอำนาจทำลายล้างของมัน แต่มันเมื่อใคร่ครวญว่า หลังจากทำเช่นนี้ ไม่แน่ว่าจะประสบผล มันก็อาจไม่ทำเช่นนี้

ดังนั้นยอดขุนพลสยองขวัญย้อนถามบุตรชายของมันว่า

"เจ้าหมายถึงเรื่องใด?"

เชี่ยวกุกก็ถ่ายทอดบอกคำเล่าลือที่ได้ยินได้ฟังมาต่อยอดขุนพล-สยองขวัญ ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวด้วยความหมายลึกซึ้งว่า

"หากเป็นเราสั่งการ เจ้าจะล้างญาติด้วยคุณธรรมหรือ?"

เชี่ยวกุกกล่าวด้วยความปวดร้าวใจว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าท่านจะทำเช่นนี้ ยิ่งไม่เชื่อว่าบิดาเป็นคนเช่นนี้"

...เมื่อสิบแปดปีก่อน เราก็เริ่มกำจัดคนสนิทที่กุมอำนาจใหญ่ นับเป็นการกระทำที่ถูกต้อง บุตรภรรยาของเราล้วนไม่สามารถสำเร็จกิจการใหญ่ หากเราโชคร้ายลาโลกไป คงมีสภาพเฉกเช่นต้นไม้ใหญ่โค่นล้มฝูงวานรแตกกระจาย

ยามนี้มันได้ยินบุตรชายกล่าวเช่นนี้ ยิ่งแสดงว่าสิ่งที่มันกระทำไปล้วนถูกต้อง

เชี่ยวกุกยังคงใช้น้ำเสียงที่ไม่ต้องการคำตอบชนิดหนึ่งถามว่า

"ที่แท้กระทำหรือไม่?"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ไม่ บริวารของเราอาจกระทำเรื่องเช่นนี้ แต่เราไม่กระทำ ด้วยศักดิ์ฐานะของเราทุกวันนี้ เรามีความจำเป็นต้องทำเช่นนี้หรือ?"

เชี่ยวกุกลิงโลดยินดีขึ้นมา กล่าวว่า

"วิเศษแท้ เมื่อมีคำยืนยันของบิดานี้ ข้าพเจ้าสามารถบอกต่อเงียวเงียวโกวเนี้ย และสามารถร่วมงานกับพวกเขา สืบสาวเรื่องนี้ให้กระจ่างชัด"

ยอดขุนพลสยองขวัญสะกดจิตใจถามว่า

"ผู้ใดเป็นเงียวเงียว?"

เชี่ยวกุกบอกเล่าด้วยความยินดี ยอดขุนพลสยองขวัญคล้ายรับฟังจนกระดือรือร้นสนใจ ถามอีกว่า

"ผู้ใดเป็นพวกเขา?"

เชี่ยวกุกบ่งบอกรายนามของพวกเขาเหล่านั้นออกไป ถือเป็นความภูมิใจที่ได้คบหากับพี่น้องถือคุณธรรมเหล่านั้น

ยอดขุนพลสยองขวัญพลอยรับฟังจนตาเป็นประกาย คล้ายกับเป็นเกียรติด้วย ถัดจากนั้นถามว่า

“พวกเขาพักอยู่ที่ใด?”

เชี่ยวกุกย่อมไม่รู้จักทุกบ้านช่อง

ซึ่งความจริง ชาวยุทธจักรเหล่านี้มีที่พักพิงไม่แน่นอน ยอดขุนพลสยองขวัญก็เคยชักชวนแนฮ้วยพักพิงที่บ้านมัน เพื่อสะดวกกับการสะสางคดี ข้อเสนอนี้ย่อมได้รับการปฏิเสธจากแนฮ้วย

ข้าหลวงลี้ช่วงเช่งก็เคยเชิญชวนแนฮ้วยพักที่จวนของท่าน แต่ได้รับการปฏิเสธจากแนฮ้วย พร้อมกับปฏิเสธการเชิญชวนของเตียพ่วงกับชุยกักฉั้งเช่นกัน

หลักการของแนฮ้วยคือ “ต้องพาตัวอยู่นอกวงค่อยทำงานได้อย่างเต็มที่”

เชี่ยวกุกไม่ล่วงรู้ร่องรอยของแนฮ้วยเท่าใด

มันล่วงรู้ที่อยู่ของเงียวเงียว

...เงียวเงียวพักอยู่ในบ้านของไกวจื้อฮ่อ

บ้านของไกวจื้อฮ่อยังพักไว้ด้วยเล่าโซ่ว เล่าฮก มารดาอาลี้ อาลี้ และชวงชวง

ยอดขุนพลสยองขวัญพอรับทราบรายละเอียด ก็กล่าวอย่างอ่อนโยนเมตตาว่า

“วันหน้าเจ้านัดหมายเงียวเงียวโกวเนี้ยของเจ้ามาพบกับบิดาเถอะ

หรือรอจนพวกมันไม่มือคติต่อเราอย่างลึกซึ้งปานนั้นเราค่อยไปเยี่ยมเยียนพวกมัน”

ไม่นานให้หลัง ยอดขุนพลสยองขวัญสอบถามเชี่ยวตอเป็นส่วนตัวว่า

“เจ้ายังไปมาหาสู่กับแนปู้เท้าหรือ?”

เชี่ยวตอเข้าใจว่า บิดานางต้องปั้นหน้าเคร่งเครียดคัดค้าน มิคาดยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอย่างเมตตาว่า

“เราทราบว่ามันตั้งตัวเป็นอริกับเรา แต่เราไม่โทษว่ามัน มันได้รับพระบัญชาติดตัว เราก็จะฉวยโอกาสนี้คืนความบริสุทธิ์ให้แก่ตัวเอง”

มันกล่าวอีกว่า

“ระหว่างที่อยู่ในเมืองงุ่ยเชี้ย หากเราบังเกิดจิตคิดร้าย สามารถจัดการกับมันอย่างง่ายดายราวขยี้มดปลวกตัวหนึ่ง แต่มันไม่รู้จักดีชั่วกลับเป็นสหายของเจ้า เราไหนเลยจัดการกับสหายสนิทของบุตรีเราได้?”

เชี่ยวตอสวมกอดบิดาด้วยความดื้นต้นใจ ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวสืบต่อ

“เราที่ถามไถ่ มิใช่คิดขัดขวางอันใด ที่แล้วมาเจ้าเฉลียวฉลาดมีความคิดอ่านของตัวเอง จะไม่ห้ามปรามมากความ เพียงคิดบอกว่า เห็นแก่หน้าบิดา ทางที่ดีอย่าได้เดินผิด...พวกเจ้าทั้งสองเคยพบกันเป็นส่วนตัวหรือไม่?”

เชี่ยวตอกล่าวด้วยใบหน้าแดงสดใสว่า

“บิดากล่าวเลยเถิดถึงที่ใดแล้ว?”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอย่างอ่อนโยนว่า

"เราหมายความว่าต่อให้เด็กน้อยที่ไม่รู้จักดีชั่วนั้น คิดตบแต่งธิดาสูงศักดิ์ของเรา ก็ต้องสู่ขอตามประเพณี ไม่เช่นนั้นเราที่เป็นบิดาจึงไม่ยินยอม"

ใบหน้าของเชี่ยวตอแดงราวกับเจ้าสาวก็ปานยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวสืบต่อ

"เราหมายความว่า คำคนน่าครั่นคร้าม พวกเจ้าทางที่ดียังคงพบกันกลางชุมนุมชน พวกเจ้ามิใช่มีสหายจำนวนมากหรอกหรือ?"

เชี่ยวดอที่หน้าแดง ไม่เพียงเพราะเอียงอาย ความรักความห่วงใยของยอดขุนพลสยองขวัญ ก็สร้างความตื้นตันใจแก่นาง กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ถูกแล้ว พวกเรามักอยู่ด้วยกันเป็นหมู่มาก"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวคำ "ประเสริฐ" ถามอย่างไม่ดั้งใจว่า

"ปรกติพบกันที่ใด?"

"บ้านของไกวจื้อฮ่อ"

ยอดขุนพลสยองขวัญยิ้มพลางกล่าวว่า

"เล่าฮ่อเพียงเป็นไป๋เท้าของกรมเมือง บ้านช่องของมันมิใช่คับแคบยิ่งหรอกหรือ เรากลับคิดเชิญพวกมันมายังบ้านของเรา?"

เชี่ยวตอกล่าวว่า

"บิดา ท่านก็ทราบว่าพวกเขาตอนนี้ไม่สะดวกกับการมาที่บ้านของพวกเรา อีกประการ เล่าฮ่อเป็นบุตรหลานของตระกูลฮ่อแห่งชั้นต่ำที่สาม มาตรว่ารับตำแหน่งด้อยต่ำในกรมเมือง แต่ฐานะไม่อัตคัด พื้นที่ละแวกเก๋งนานวันต้องพบกัน ส่วนใหญ่เป็นสมบัติของพวกเขา"

ยอดขุนพลสยองขวัญผงกศีรษะด้วยความปลาบปลื้มประโลมใจถามอีกว่า

"พวกเจ้ามักอยู่ร่วมกันเมื่อใด?"

"ไม่แน่นัก บิดาคิดเข้าร่วมหรือไร?"

"พวกมันจึงไม่อนุญาตเราเข้าร่วม ไม่เช่นนั้นเรากลับมีความสนใจเข้าร่วม... ครั้งหน้านัดพบกันเมื่อใดหรือ?"

เชี่ยวดอเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"เป็นกลางดึก"

ยอดขุนพลสยองขวัญแสร้งอุทานว่า

"กลางดึกไม่กลัวพบพานผีสางหรือ?"

เชี่ยวดอหัวร่อคกคกกล่าววา

"ก่อนหลังเที่ยงคืนเป็นวันเกิดอาลี้ พวกเราตกลงใจว่าจะรุดไปอวยพรวันเกิดมัน สร้างความดื่นเต้นสงสัยแก่อีกาน้อยนี้"

ยอดขุนพลสยองขวัญแสร้งเป็นกล่าวอย่างเลอะเลือนสงสัยว่า

"อาลี้? เป็นอาลี้ที่ตัวดำที่สุดของพรรคห้าคนหรือ?"

"ถูกแล้ว"

"งานวันเกิดที่ว่า คงจัดขึ้นที่บ้านตระกูลฮ่อข้างเก๋งนานวันต้องพบกันกระมัง?"

"ถูกแล้ว"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวด้วยความห่วงใยว่า

"อิสตรีนางหนึ่งออกจากบ้าน ต้องระวังตัวไว้"

"ทราบแล้ว"

สำหรับผู้คนบางคน เมื่อมันทำให้ท่านระวังผู้อื่น แท้ที่จริงคนที่ท่านต้องระวังคือมัน

ชึ่งความจริง ผู้ที่คนต้องระมัดระวังที่สุด ยังคงเป็นตัวเอง

ทั้งนี้เพราะหากไม่มีตัวเอง ก็ไม่มีวิกฤดกาณ์

วิกฤดการณ์มักเป็นตัวเองจุดชนวนขึ้น

โชควาสนาก็เป็นเช่นเดียวกัน

.....

อาลี้ย่อมไม่เข้าใจว่า ตัวเองตกอยู่ในวิกฤดการณ์อันใด

อาทิตย์สนธยาเฉิดฉันปานนั้น แม้กระทั่งหลุมฝังศพที่ห่างไปพลอยงดงามขึ้นมา

ดวงดาวเริ่มเรืองรอง อาลี้หวนนึกถึงเมื่อวัยเด็ก ยังเข้าใจว่าหนอนหิ่งห้อยเป็นดาวน้อยที่ร่วงหล่นลงจากฟ้าอีก

มันอยู่นอกบ้าน ได้ยินมารดาอาลี้ เล่าโช่ว เล่าฮก ไกวจื้อฮ่อ เงียวเงียวและพวกทำความสะอาดบ้านช่อง ไยต้องชำระล้างห้องหับด้วย จะอย่างไรที่นี้มีกลิ่นคล้ายปลาตายชนิดหนึ่ง แม้ชะล้างก็ชะล้างไม่หมดสิ้น

หากเป็นยามปรกติ ชวงชวงต้องช่วยเหลือพวกมันทำความสะอาด แต่วันนี้มันดื่มสุราลงไป เพียงพร่ำเพ้อพึมพำต่ออาลี้

อาลี้ย่อมยังไม่ทราบว่า ทั้งหมดคิดรอถึงยามเที่ยงคืน จัดงานวันเกิดให้แก่มัน เพื่องานเลี้ยงฉลอง ทั้งหมดคิดทำความสะอาดสถานที่ก่อน

อาลี้ลืมเลือนวันเกิดของตัวเอง เพียงรู้สึกประหลาดใจอยู่คราวครัน

...จนบัดนี้เยลุกงิ่นชงไฉนยังไม่มา ทั้งไม่ส่งข่าวมาแม้แต่น้อย วันนี้มิใช่ต้องออกสืบคดีหรอกหรือ?

...ชวงชวงความจริงน่าเวทนานัก ทั้งหมดสมควรตกลงใจว่าจะช่วยเหลือฝ่ายใดเหมาะสมกว่า

ก่อนที่ชวงชวงจะเปิดเผยความในใจต่อมัน พวกมันล้วนได้ยินว่าเชี่ยวกุกยามบาดเจ็บสาหัส เฝ้าละเมอเพ้อถึงเงียวเงียว

พวกมันเห็นว่าเชี่ยวกุกหลงรักเงียวเงียวจนจับจิตจับใจแล้ว

ดังนั้นพวกมันมีเจตนาส่งเสริม

เชี่ยวกุกที่ทุเลาหายดี เคยมา “นั่ง” ที่บ้านตระกูลฮ่อหลายครั้ง เงียวเงียวหากมิใช่หลบหน้า ก็วุ่นวายกับการทำงานของนาง

ผู้ที่สนทนาเป็นเพื่อนกับเชี่ยวกุก กลับเป็นผู้สูงอายุสามสี่คนนั้น หาไม่ก็เป็นอาลี้กับเหล่าพี่น้องร่วมสาบาน

พรรคสี่คนพอเห็นท่าทีที่ขวยเขินไม่สบายใจของเชี่ยวกุก ล้วนร้อนรุ่มใจแทนมัน

เงียวเงียวความจริงนั่งถักรองเท้าให้แก่บิดาอยู่ภายในห้อง หลังจากที่เชี่ยวกุกมาถึงไม่นาน นางก็เช็ดโต๊ะเก้าอี้อยู่ในห้องอาหาร

เชียวกุกเฝ้ามองเงียวเงียวตลอดเวลา เป็นเหตุให้มันเล่นหมากรุกพ่ายแพ้เล่าโช่วทั้งสามกระดาน

อาลี้และพวกพบว่า เชี่ยวกุก “คิดค้น” วิธีมองดูคนชนิดหนึ่ง ทั้งที่ไม่ต้องเหลียวหน้า เพียงใช้ดวงตาเฝ้าจับจ้องมองคนผู้หนึ่งโดยไม่คลาดคลา มิหนำซ้ำเล่าโช่วที่นั่งเล่นหมากรุกอยู่ด้านตรงข้ามยังไม่พบเห็น

อาลี้เป็นห่วงว่า เชี่ยวกุกจะบิดเอี้ยวจนกระดูกก้านคอพลิกไป

หากดวงตามีกระดูก กระดูกดวงตาคงบิดพลิกด้วย

แต่เชี่ยวกุกคล้ายมีความสุขกับการฝึกซ้อมวิชา “ดวงตา” แขนงนี้ยิ่ง

ภายหลังเงียวเงียวช่วยเหลือมารดาอาลี้อยู่ในห้องครัว เชี่ยวกุกก็หาเหุดว่าจะช่วยเหลือมารดาอาลี้ขนย้ายฟืน เดินเข้าเดินออกห้องครัว

มารดาอาลี้พลันบอกว่ารู้สึกหนาวอยู่บ้าง ปลีกตัวออกจากห้องครัว แต่เงียวเงียวที่เอียงอายกลับหลบหน้าไปยังห้องโถง

นางปัดกวาดห้องโถง ทิ้งให้เชี่ยวกุกยืนดะลึงลานอยู่ในห้องครัว

อาลี้อดเดินเข้าไปมิได้ ยื่นมือดบไหล่ของเชี่ยวกุก

ฝ่ามือนี้คล้ายดบจนดวงวิญญาณของเชี่ยวกุกหลุดลอยจากร่างแทบส่งเสียงร้องออกมา

อาลี้กล่าวถามว่า

“ท่าน ตั้งใจมาขนย้ายฟืนหรือ?”

“ข้าพเจ้า...”

“ท่านคิดมาเล่นหมากรุกกับเล่าโซ่วหรือ?”

“นี่...”

“หากจุดประสงค์ของท่านต้องการมาหาเงียวเงียว ไยไม่หาโอกาสสนทนากับนาง”

เชี่ยวกุกตะกุกตะกักว่า

“ข้าพเจ้ากลัวว่าอุกอาจ”

“เรื่องที่อุกอาจกว่านี้ ท่านมิใช่กระทำแล้วหรือ? ท่านยังจูบนางคราหนึ่ง”

"ข้าพเจ้าสมควรตาย ตอนนั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่า อาจเป็นการจำพรากตลอดกาล ดังนั้นจึง...ล่วงเกินหญิงงาม"

"ตอนนี้มิใช่ยามคับขันเป็นดาย กำลังขวัญของท่านจึงสิ้นสูญไป"

"ข้าพเจ้าเกรงว่า...เช่นนี้ไม่ดีนัก"

อาลรองว่า

"เกรงกลัวปีศาจหัวโตของท่าน ท่านยืนอยู่ที่นั้น จับจ้องมองจนไม่วางตา ราวกับแมวเห็นปลา เช่นนี้จึงไม่ดี ท่านต้องปลุกปลอบกำลังขวัญเข้าไปสนทนา"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ...สนทนาว่ากระไรดี"

กล่าวถึงตอนท้าย มันถึงกับแทบร้องไห้ออกมา

อาลกล่าวอย่างขึงขังว่า

"ประการนี้เราเป็นผู้เชี่ยวชาญ และเป็นขุนพลเจนสนาม ยังคงสอนแก่ท่านสักสองท่า ท่านเดินเข้าไปเช่นนี้ ยืนตามสบาย วางท่าเช่นเดียวกับเรา หากเค้าหน้าด้านซ้ายของท่านดีกว่า ก็หันหน้าด้านซ้ายด่อนาง หากเค้าหน้าด้านขวาน่าดูกว่า ก็หันหน้าด้านขวาด่อนาง หากเปลี่ยนเป็นเรา ไม่ว่ามุมมองใดล้วนงามพร้อม ไม่ว่ายืนอย่างไรล้วนดึงดูดใจผู้คน แต่คนขี้ริ้วและอ่อนเยาว์เช่นท่าน ต้องยืนหันหลังให้แก่แสงสว่าง จึงไม่ขู่นางจนเตลิดหนีไป"

เชี่ยวฤกแม้ถูกน้ำลายอาลี้กระเซ็นใส่ใบหน้า แต่ยังรับฟังอย่างตั้งใจ ฟังไปฟังไป บังเกิดความสงสัยใจ อดถามมิได้ว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะกล่าวคำพูดใดดี?"

อาลี้กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"หน้าโง่ ท่านก็บอกว่า "ข้าพเจ้าจูบแก้มซ้ายท่านแล้ว ให้ข้าพเจ้าจูบแก้มขวาของท่าน เป็นอย่างไร?"

เชี่ยวกุกโต้แย้งว่า

"หน้าผาก"

"ว่ากระไร?"

"ครั้งก่อนข้าพเจ้าจูบหน้าผากของนาง"

อาลี้ร้องเพ้ยคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ที่นั้นมีแต่กระดูก มีอันใดน่าจูบ? มิน่าเล่าท่านเรียกว่าเชี่ยวกุก (กระดูกน้อย)"

เชี่ยวกุกทั้งเคลือบแคลงสงสัย ทั้งไม่สบายใจ ทั้งรีรอลังเล ทั้งประหวั่นลนลาน ถามว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าสามารถกล่าวกับนางเช่นนั้นจริงๆ?"

ยี่จ้วงจื้อที่ด้านข้างสอดคำขึ้น

"หากกล่าวเช่นนั้นจริงๆ ไม่ถูกผู้คนยึดถือเป็นปีศาจราคะก็แปลกไปแล้ว"

อาลี้สวนคำว่า

"มีอันใดน่าประหลาด พบประหลาดไม่ประหลาด ความประหลาดแตกพ่ายเอง มันความจริงเป็นปีศาจราคะอยู่แล้ว"

เชี่ยวกุกทุ่มเถียงว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่"

อาลี้ใช้สองมือประคองใบหน้าของเชี่ยวกุก ลูกคลำนั่นบีบเค้นนี่ราวกับกำลังลูบคลำตุ๊กตาตัวโปรด กล่าวว่า

“ท่านใช่ ท่านดูดวงตาท่านเป็นดวงตาปีศาจราคะ จมูกท่านเป็นจมูกราคะ ปากของท่านเป็นปากปีศาจราคะ ยังมีศีรษะของท่าน เป็นศีรษะปีศาจราคะแม้แต่ผมเผ้าก็เป็นปีศาจราคะท่านมีที่ใดมิใช่ปีศาจราคะ ปีศาจราคะมีอันใดไม่ดี สมมุติเช่นมัน...”

พลางชี้มือไปยังยี่จ้วงจื้อ กล่าวเสริมว่า

“มันมิใช่ปีศาจราคะ หากแต่เป็นอสูรราคะ”

ยี่จ้วงจื้อแทบต่อยตีกับอาลี้ขึ้นมา เชี่ยวกุกกลับกล่าวว่า

“ไม่ได้ ข้าพเจ้าไม่อาจกล่าวกับนางเช่นนี้”

อาลี้กล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า

“อย่างนั้นท่านคิดรอถึงยามใด?”

เชี่ยวกุกคิดร้องไห้ออกมาอีก

อาลี้เห็นเช่นนั้น ไม่อาจทนทานรับได้ รีบกล่าวว่า

“ดกลง ตกลง อย่างนั้นท่านเดินเข้าไปตามสบาย ทักทายว่า “ท่านสบายดีหรือ? มารดาท่านสบายดีหรือ?” เริ่มต้นในลักษณะนี้”

เชี่ยวกุกตากระจ่างวูบ อาลี้กล่าวเป็นเชิงเร่งรัด ทั้งเป็นความหมายให้กำลังใจว่า

“ไปกันเถอะ”

เชี่ยวกุกพลันถดถอย ราวกับเผชิญศัตรูเข้มแข็งก็ปาน

“เป็นไรอีกแล้ว?”

อาลี้กล่าวถามมัน ถึงกับคิดตบหน้ามันฉาดหนึ่ง

เชี่ยวกุกตะกุกตะกักว่า

“หากมารดาของเงียวเงียวโกวเนี้ยลาโลกไป ข้าพเจ้าทักทาย

ถามไถ่เช่นนี้ ไยมิใช่เป็นการสะกิดแผลหัวใจของนาง?"

อาลี้ก็งงงันวูบ กล่าวว่า

"คงไม่ประจวบเหมาะปานนั้น...ท่านไม่รู้จักพลิกแพลงตามสถานการณ์ เปลี่ยนเป็นถามถึงบิดานางหรอกหรือ?"

ยจ้วงจ้อกลับกลาวราวขงเบงผู้ชาญฉลาดวา

"ท่านสะกิดแผลหัวใจของนาง ไยมิใช่ประเสริฐยิ่งกว่า? นางพอโผเข้ามาร้องไห้ในอ้อมอกท่าน ท่านก็สบอารมณ์พอดี"

แต่เชี่ยวกุกยังกล่าววา่

"ไม่ได้ ไม่ได้ ข้าพเจ้าไหนเลยโหดร้ายปานนั้น สร้างความลำบากใจแก่เงียวเงียวโกวเนี้ยได้?"

ในที่สุด อาลี้กับยี่จ้วงจื้อพร้อมด้วยส้งจี้อิดมิเพียงออกอุบายความคิดให้แก่เชี่ยวกุก ทั้งยังต้องเข้าร่วมการแสดง เพื่อส่งเสริมให้ทารกทองธิดาหยกคู่นี้ครองรักกัน

พวกมันเกี่ยวขาเชี่ยวกุกล้มลง ให้มันถลาล้มไปบนร่างของเงียวเงียว

แต่เชี่ยวกุกกริ่งเกรงชนทำร้ายถูกเงียวเงียว ยินยอมถลาล้มคว่ำกับพื้น ทั้งยังถูกอาลี้ฉีกกระชากเสื้อผ้าขาดไปแถบหนึ่ง

ดังนั้นทั้งหมดขอให้เงียวเงียวปะชุนเสื้อผ้าให้แก่เชี่ยวกุก ขณะที่เงียวเงียวกำลังปะชุนเสื้อผ้า ยี่จ้วงจื้อก็หยิบยื่นลูกพลับให้ใบหนึ่ง บอกว่าเด็ดมาให้เงียวเงียวรับประทาน แต่ยื่นส่งให้แก่เชี่ยวกุกแทน

เชี่ยวกุกยื่นส่งต่อเงียวเงียว พอหยิบยื่นออกไป ก็ไม่อาจกล่าววาจาแม้สักครึ่งคำ

เงียวเงียวรับลูกพลับมา ใบหน้ายังแดงกว่าลูกพลับอีก

ทั้งสองไม่กล่าววาจา หรือว่าพูดไม่ออก เพียงถือลูกพลับใบนั้น กลับสร้างความร้อนรุ่มใจแก่คนปรารถนาดีทั้งสามยิ่ง พลันร้องว่า

“เงียวเงียว บนขื่อห้องเหนือศีรษะท่านมีจิ้งจกตัวหนึ่งร่วงหล่นลงมา”

พวกมันยังแสร้งเป็นกวาดพื้น ใช้ไม้กวาดปัดให้เชี่ยวกุกกับเงียวเงียวนั่งคู่กัน แต่เรื่องเหล่านี้ได้แต่บอกว่ายิ่งช่วยเหลือยิ่งวุ่นวาย

สุดท้ายอาลี้จงใจเทลูกบัวที่มารดาอาลี้วางอยู่ในปุ้งกี๋ออกมา ให้เชี่ยวกุกกับเงียวเงียวช่วยกันเก็บ

มิคาดคนทั้งสองพอย่อกายลง ก็ปะทะชนกันเอง

การปะทะชนครั้งนี้รุนแรงยิ่ง เงียวเงียวร้องโอยคำหนึ่ง สร้างความแตกตื่นแก่เชี่ยวกุกจนรีบผุดลุกขึ้น เสียงโครมเมื่อศีรษะชนกับโต๊ะแต่มันยามปั่นป่วนวุ่นวาย กลับไม่รู้สึกเจ็บปวด

เงียวเงียวหัวร่อคิกออกมา

การหัวร่อครั้งนี้ เฉ่กเช่นเมฆคล้อยลอยผ่านเห็นจันทร์กระจ่าง

อาลี้ ยีจ้วงจื้อและล้งจื้ออิดล้วนเห็นว่า พวกมันทำงานสำเร็จลุล่วงดังนั้นปลีกตัวล่าถอยไป

ยีจ้วงจื้อกับล้งจื้ออิดไปหาเยลุกงื่นชงภายในเมือง นัดหมายว่ายามพลบค่ำค่อยมาใหม่

พวกมันรู้สึกสำนึกเสียใจอยู่บ้าง เห็นว่าตัวเองเมื่อ “เจนสนาม” ถึงเพียงนี้ ไฉนไม่ใช้วิธีการเหล่านี้ต่อสตรีที่ตัวเองรักชอบและแอบรัก?

สตรีเช่นนี้เคยปรากฏขึ้นในจิตใจของพวกมันครั้งแล้วครั้งเล่า

ภายหน้าใช่ยังจะปรากฏอย่างต่อเนื่องหรือไม่?

ตอนนั้นอาลี้ไม่ได้นึกถึงชวงชวง

พอฟังคำพร่ำพรรณนาหลังเมามายของชวงชวง อาลี้เริ่มทบทวนว่าที่ตัวเองกระทำไปเมื่อตอนกลางวัน ใช่กระทำถูกต้องหรือไม่

ยามนั้นพลันบังเกิดเสียงสุนัขเห่าดังเร่งร้อนขึ้น

มีคนเคาะหน้าต่างห้องของมัน

เห็นคนผู้หนึ่งหน้าซีดขาวราวถูกปีศาจดูดเลือดไปยืนอยู่หน้าประตู ผมเผ้าทั้งไม่ใช่สีดำ และไม่ใช่สีขาว หากแต่เป็นสีเทา ลักษณะท่าทางกลับยังคุ้นตาอยู่บ้าง

อาลี้แน่ใจว่ากาลก่อนเคยพบเห็นคนผู้นี้

...คนผู้นี้ที่แท้คลับคล้ายผู้ใด?

...คนผู้นี้ที่แท้เป็นใคร?

ขณะที่มันหมกมุ่นครุ่นคิด คนผู้นั้นก็ยิ้มเล็กน้อย อาลี้สังเกตเห็นว่าฟันของมันขาวยิ่ง เหงือกของมันแดงยิ่ง แดงดุจเดียวกับริมฝีปาก

คนผู้นั้นถามเสียงอ่อนโยนว่า

“เจ้าสบายดีหรือ มารดาเจ้าสบายดีหรือ?”

อาลี้บังเกิดความรู้สึกไม่ต้อนรับคนที่ปรากฏขึ้นที่นอกหน้าต่างผู้นี้ยิ่ง กล่าวว่า

“ท่านเป็นใคร ท่านรู้จักมารดาเรา?”

คนหน้าขาวผมเทากล่าวว่า

“อาลี้ เราย่อมรู้จักมารดาเจ้า ทั้งนี้เพราะเราเป็นบิดาเจ้า”

อาลี้จดจำคนผู้นี้ออกแล้ว

มันเมื่อเยาว์วัยยิ่ง เคยพบเห็นคนผู้นี้
มันนึกถึงคนผู้นี้ได้แล้ว
คนที่ทอดทิ้งมารดามัน
ใบหน้ามันดำกว่าเดิม ถึงกับยังดำกว่าม่านวิกาล ปากกล่าวว่า

"เป็นท่าน"

คนหน้าขาวผมเทาตอบรับคำ "เป็นเรา" ชวนสนทนาว่า

"เจ้ายังคงดำเช่นเดียวกับเมื่อวัยเด็ก เจ้าไม่เคยขาวมาก่อนหรือ?"

อาลี้กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"อาจบางทีท่านขาวเกินไป จึงไม่ดกทอดสีผิวที่ขาวแก่ข้าพเจ้า อาจบางทีเพราะท่านขาว ข้าพเจ้าจึงเลือกดำ"

บิดาอาลี้ยิ้มออกมา กล่าวอย่างเหนื่อยหน่ายอยู่บ้างว่า

"เราไฉนสูดได้กลิ่นซากศพ? ที่นี้เพิ่งมีคนตายหรือ?"

ชึ่งความจริง ตลอดทั้งวันนี้อาลี้ก็รู้สึกว่าจิตใจไม่ใคร่สงษ คล้ายกับมีที่ใดไม่ถูกต้อง แต่ก็บอกไม่ถูกว่าเป็นที่ใด

จวบกระทั่งถึงดอนนี้ มันพบเห็นบิดาของมันปรากฏขึ้น มันเข้าใจว่าตัวเองค้นพบต้นตอที่มาของความ "ไม่ถูกต้อง" แล้ว

อาลี้กล่าวโดยไม่เกรงอกเกรงใจว่า

"นั่นเกรงว่าเป็นกลิ่นของท่านเอง"

บิดาอาลี้ยิ้มอย่างอดกลั้น กล่าวว่า

"เจ้าไม่เชื้อเชิญบิดาที่กร้านกรำเหนื่อยล้าเข้าไปนั่งในห้องหรือ?"

อาลี้ถามว่า

“ท่านเหนื่อยล้าแล้ว?”

“อืมม์”

“ท่านเบื่อหน่ายต่อการร่อนเร่แล้ว?”

บิดาอาลี้ทอดถอนใจยาวคำหนึ่ง อาลี้ถามอีกว่า

“ท่านคิดกลับบ้านแล้ว?”

บิดาอาลี้กล่าวว่า

“ในโลกมีสถานที่มากหลาย ยังคงเป็นบ้านดีที่สุด ยังคงเป็นบุตรภรรยาของตัวเอง ที่ให้ความรู้สึกเป็นสุขที่สุด”

อาลี้กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ท่านผิดแล้ว ที่นี้ไม่มีภรรยาของท่าน ยิ่งไม่มีบุตรชายของท่าน”

มันร่ำร้องว่า

“คนยามกระหยิ่มยิ้มย่อง จะลืมเลือนต้นเหตุแห่งความโชคดี แต่ยามแพ้พ่าย มักป้ายความผิดไปที่คราเคราะห์ เช่นเดียวกับคนที่ประสบความสำเร็จจะลืมเลือนสหาย พอพลาดหวังกลับบอกว่าได้รับผลกระทบจากผู้อื่น ขณะที่ท่านชมชอบร่อนเร่ ในใจมีแต่ยุทธจักร ระหว่างที่ท่านนัดต่อสู้ เมื่อท่านไม่ต้องการสตรีอยู่ข้างกาย ก็ฆ่าภรรยาของท่านดิดต่อกันหกคน ยามนี้ท่านคิดกลับบ้าน เพื่อเสาะหาบุตรชายที่ไม่เคยเอื้ออาทรมาก่อน ท่านอย่าได้คิดหมายไป บอกต่อท่าน ข้าพเจ้าไม่มีบิดาเช่นท่าน ท่านไปเถอะ”

.....

บิดาอาลี้ตะลึงลานกับที่ รับฟังคำประณามของ

บุตรชายตัวเอง

หากมิใช่ตอนนั้นประตูบานนั้นพอดีเปิดออก ไกวจื้อฮ่อออกมาทัน เวลา ขวางกันบิดาอาลี้ไว้ บิดาอาลี้คงหันกายจากไปจริงๆ

หากมันหันกายจากไปในลักษณะนี้ เหตุการณ์จะเป็นอย่างไร? อาจบางทีคืนนี้มันไม่บังเอิญรุดมาพบกับครอบครัวของมันที่บ้านขอไกว-จื้อฮ่อ เรื่องราวจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างไร ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึง

ความประจวบบังเอิญ มักเป็นเงื่อนไขในการเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์

เรื่องราวที่ไม่คาดหมาย เพียงพอกับการเป็นผลสะท้อนต่อชีวิตของคนผู้หนึ่ง และบุคคลกลุ่มหนึ่ง

.....

ผู้ที่แจ้งต่อไกวจื้อฮ่อคือซวงซวง

มันแสดงว่ายังไม่ถึงกับเมามายโดยสิ้นเชิง

มันพอฟังว่าผู้มาเป็นบิดาอาลี้ทั้งได้ยินอาลี้ประณามบิดาของตัวเอง หนึ่งเดียวที่มันกระทำได้คือ วิ่งโซซัดโซเซไปบอกต่อมารดาอาลี้

มารดาอาลี้รับฟังจนตะลึงลาน เสียงเพล้งเมื่อถ้วยชาลื่นหลุดจากมือ ตกแตกบนพื้น

ไกวจื้อฮ่อพอเห็นสีหน้ามารดาอาลี้ ก็ถือตะเกียงน้ำมันถลันวูบออกไป ขวางกันบิดาอาลี้ที่ตระเตรียมจากไปเอาไว้

มารดาอาลี้ก็เดินออกมา แสงตะเกียงทอทาบเงาของนางกับบานประตู นางยืนตะลึงลานกับที่ แต่เงาร่างนั้นกลับเต้นระริกขึ้นมา

บิดาอาลี้กลับก้มศีรษะลง ผ่านไปเนิ่นนานค่อยเปล่งเสียงออกมาว่า

“ป่อป้อ...ท่าน...สบาย...ดีหรือ?”

ป่อป้อย่อมเป็นชื่อเดิมของมารดาอาลี้

คำเรียกหาครั้งนี้ เรียกหาจนน้ำตาของมารดาอาลี้เกลือกกลิ้งลงจากเบ้า

อาลี้ถลันออกไปอย่างขุ่นแค้น คิดทำร้ายบิดาตัวเอง แต่ถูกไกวจื้อฮ่อขวางกันไว้

เพราะความเคารพต่อกู่แป่ผู้นี้ อาลี้ได้แต่ชะงักท่วงท่าไว้ หันไปร้องขอต่อมารดาว่า

“มารดา ท่านขับไล่เขาไป เขาทอดทิ้งเราท่านเนิ่นนานปานนี้ ยังมาภรรยาของตัวเองมากหลาย ยังมีหน้ากลับมาอีก เขากลับมาคงคิดฆ่าท่าน...มารดา ท่านอย่าได้รั้งเขาไว้ ข้าพเจ้าจะขับไล่เขาไปให้แก่ท่านเอง”

มารดาอาลี้เพียงกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

“อาลี้...เด็กเอย...มิใช่หรอก...เขามิใช่...เจ้าอย่าได้ขับไล่เขาไป...”

อาลี้ร้อนรุ่มขุ่นแค้นยิ่ง ทำให้ใบหน้ามันดำคล้ำกว่าเดิม กล่าวว่า

“ตกลง ท่านใจอ่อน ยอมสะกดกลั้นกลืน ข้าพเจ้าจึงไม่ยอมรับเขาเป็นบิดา เขาไม่ไป ข้าพเจ้าไปเอง”

กล่าวจบ มันก็จากไป

วิชาตัวเบาของมันแม้ไม่ถึงขั้นสุดยอด แต่อย่างน้อยเป็นชั้นที่หนึ่ง

วิชาตัวเบาของตระกูลฮ่อ มีความลี้ลับพิสดารตลอดมา

มารดาอาลี้จิตใจว้าวุ่น ไม่ทันตะปบคว้ามันไว้ ไกวจื้อฮ่อกลับเห็นว่า ปล่อยให้เด็กผู้นี้ออกไปสงบอารมณ์ก่อนก็ดี ให้สามีภรรยาที่แยก

จากเป็นเวลานานได้สนทนากันก็ประเสริฐ ดังนั้นไม่ได้สกัดขัดขวาง

บิดาอาลี้คิดรั้งตัวบุตรชายไว้ แต่ด้วยท่าร่างของตระกูลฮ่อ แม้แต่มันที่ฉายา จ้ำเอียวยีจับโป้ย (ฟันปีศาจยี่สิบแปด) เนี่ยซู่อั้วก็ทำไม่ได้

อาลี้เห็นว่ามารดามันไม่สมควรสนใจไยดีบิดาที่ทอดทิ้งบุตรภรรยาไป ไม่สมควรแยแสบุรุษที่ฆ่าภรรยาตัวเองหกคน สุดท้ายสยบต่อสตรีที่เป็นศัตรูความรักของมารดานาง

มันขุ่นแค้นไปแล้ว

ขุ่นแค้นจนไม่อาจรั้งอยู่

ดังนั้นมันจากไป

ท่าทีของอาลี้นี้ ทำให้มารดาอาลี้บังเกิดความเสียใจต่อบิดาของอาลี้อยู่บาง

ความเสียใจนี้ทำให้นางหาหัวข้อสนทนา เพื่อหลีกเลี่ยงจากความห่างเหินที่ไม่ได้พบกันนานปี

มารดาอาลี้เข้าใจว่า บิดาอาลี้คงไม่กลับมาอีก ความหึงหวงบวกกับความแค้น ทำให้นางไม่ได้บ่งบอกสภาพความจริงต่อบุตรชายจนหมดสิ้น

บิดาอาลี้เคยฆ่าสตรีที่มีความสัมพันธ์กับมันอย่างลึกซึ้งหกนางจริง แต่ขณะที่มันฆ่าสตรีทั้งหกนี้ มันยังไม่รู้จักกับมารดาอาลี้ฮ่อป่อป้อ

เนี่ยซู่อั้วเป็นหนึ่งในสิบสามไท้เป้าของตระกูลเนี่ยแห่งสำนักสันติ สตรีที่ใกล้ชิดกับมันทั้งหก กลับเป็นคนที่ตระกูลลุ้ยแดนกังหนำ ตระกูลถังมณฑลเสฉวน ตระกูลชัวนักหลอกต้ม มือขวานสำนักปังมึ้ง ชนชั้นรุ่นจี และสหพันธ์แก๊วร่วมใหญ่สั่งมาหมายชำแรกแทรกซึม ยุยงทำลาย และ

ลอบสังหารคนของตระกูลเนี่ย

เนี่ยซู่อ้วพบว่ามันโชคร้ายยิ่ง สตรีที่มันรู้จักและตบแต่งมา ล้วนมีกุศลจิตคิดร้าย มันก็ไม่เสียดายกับการประหารฆ่าสตรีเหล่านั้น ทำให้มันนึกเกรงกลัวสตรี จวบกระทั่งพบกับฮ่อป่อป้อ

เนื่องด้วยฮ่อป่อป้อเป็นคนของตระกูลฮ่อชั้นต่ำที่สาม สำนักสันดิกริ่งเกรงประวัติศาสตร์ซ้ำรอย ห้ามมิให้ทั้งสองไปมาหาสู่กัน พร้อมกับสั่งการให้เนี่ยซู่อ้วฆ่าฮ่อป่อป้อ

เนี่ยซู่อ้วปฏิเสธอย่างเด็ดเดี่ยว เป็นเหตุให้ถูกอัปเปหิออกจากสำนักสันดิ ร่อนเร่ไปทั่วโลกกว้าง

ฮ่อป่อป้อก็ถูกขับออกจากตระกูลด้วยสาเหตุเดียวกัน ได้รับการอุปการะจากไกวจื้อฮ่อ ซึ่งแตกสาขาจากตระกูลฮ่อ

ทั้งสองแม้ผ่านความยากลำบาก ยังคงได้อยู่ร่วมกัน แต่สภาพดีงามไม่จีรัง เนี่ยซู่อ้วได้รับการเย้ายวนจากหัวหน้าสตรีของสหพันธ์นางแอ่นเก้าสัมพันธมิตรนามหงส์โกว จนไม่อาจไถ่ถอนตัวเอง

ต่อให้มันคิดไถ่ถอนตัวเอง ก็ทำไม่ได้ หากมันปลีกตัวจากหงส์โกวกลับมาอยู่ร่วมกับมารดาอาลี้ สหพันธ์นางแอ่นมิเพียงไม่ปล่อยปละละเว้นมัน ยังไม่ปล่อยปละละเว้นมารดาอาลี้

...สิ่งที่ไม่ได้ครอบครอง จะไม่อนุญาตให้ผู้อื่นได้รับ นี่เป็นนิสัยใจคอของหงส์โกว

ดังนั้นเนี่ยซู่อ้วหลังจากที่มีสติแจ่มใส ก็ปลีกตัวจากหงส์โกวร่อนเร่ไปในโลกกว้าง แต่ไม่กล้ากลับมาหามารดาอาลี้

จวบกระทั่งเมื่อไม่นานมานี้ เก้าสัมพันธมิตรได้รับความกระทบ

กระเทือนอย่างใหญ่หลวง สหพันธ์เสือดาวถูกยอดฝีมือรุ่นใหม่ของเชี่ยวมาเหีย (มดน้อย) ปีงน่อยี้ กับอุนชิมเล่าเคียกแห่งร้านเล่ายี่ห้อผนึกกำลังล้มล้าง นอกจากนั้นผู้นำสหพันธ์นกเหยี่ยวลิ้มเต้าฮวยก็เปิดฉากจู่โจมต่อสหพันธ์นางแอ่น หงส์โกวเองแทบเอาตัวไม่รอด เนี่ยซู่อั้วจึงกล้ามาเสาะหามารดาอาลี้

มารดาอาลี้ ไม่กล้าบ่งบอกเรื่องเหล่านี้ต่ออาลี้

ทั้งนี้เพราะนางเองก็ไม่มั่นใจว่า เนี่ยซู่อั้วยังจะรุดมาเสาะหานางหรือไม่

ยามนี้เนี่ยซู่อั้วมาแล้วจริงๆ

นางยามกะทันหันสับสนเลอะเลือน ดังนั้นไม่ทันสกัดขัดขวางอาลี้ไว้

...นางทราบว่าอาลี้ต้องกลับมา

อาลี้มีอารมณ์วู่วามดุจประทัดแดก แต่ก็ดำรงอยู่ไม่นาน

ผู้คนภายในห้องล้วนให้การต้อนรับอาคันตุกะไม่รับเชิญผู้นี้

ทั้งหมดล้วนยินดีแทนมารดาอาลี้

ค่ำคืนใกล้ฤดูหนาว แสงโคมที่สาดลอดออกจากภายในห้องนวลใยยิ่ง อบอุ่นยิ่ง

ไกวจื้อฮ่อเชื้อเชิญคนเข้าห้อง ตัวเองรั้งท้าย ขณะจะใช้ไม้เท้ายันกายไปปิดประตูลง พลันใช้จมูกสูดดมคราหนึ่ง พึมพำว่า

“ประหลาด ไฉนมีกลิ่นซากศพชนิดหนึ่ง”

จากนั้นปิดประตูลงดังโครม กั้นรัตติกาลที่ไร้ขอบเขตอยู่เบื้องนอกโดยสิ้นเชิง

.....

ขณะที่อาลื้ออกจากบ้าน ก็สูดได้กลิ่นชนิดนี้

กลิ่นนั้นคล้ายมีคล้ายไม่มี

มันคล้ายยังได้ยินเสียงกลองชนิดหนึ่ง

คล้ายใกล้คล้ายไกล

ราวเสียงเต้นของหัวใจ

ขณะที่มันจากไป ใจกลางเก๋งที่ตำทะมืน คล้ายยังมีวัตถุสิ่งหนึ่ง แด่มันไม่มีกะใจชมดูโดยละเอียด

ขณะที่มันจากไป ภายในบ้านยังมีมารดาอาลื้ ไกวจ๊อฮ่อ เล่าโซ่ว เล่าฮก เงียวเงียว ชวงชวงและ “อาคันดุกะไม่รับเชิญ” นั้นรวมเจ็ดคน

...ตอนที่มันกลับมาเล่า?

ตอนที่ 15
ค่ำคืนสังหาร

ต่อให้เป็นคนดีที่สุดในโลกยังคงต้องตาย คนชั่วร้ายก็เช่นเดียวกัน อาจบางทีข้อแตกต่างระหว่างความชาญฉลาดและโฉดเขลา การกระทำความดีและประพฤติชั่วออกจะขาดความยุติธรรม แต่สำหรับกับความตาย ทุกผู้คนล้วนเสมอภาค

อาจบางทีเป็นเพราะเนี่ยซู่อั้วมักออกร่อนเร่ วันคืนกับขุนเขาล้วนอยู่ในสายตา เพาะเป็นแวดตาที่ร่อนเร่ค่หนึ่ง

นั่นเป็นดวงตาของคนร่อนเร่

เพราะลุ่มหลงต่อดวงตาคู่นี้ มารดาอาลี้จึงไม่คำนึงถึงเสียงคัดค้านของตระกูล ไม่สนใจกฎเกณฑ์ของตระกูลเนี่ยที่ว่า “พบฮ่อฆ่าฮ่อ” และกฎประจำตระกูลฮ่อที่ว่า “พบเนี่ยประหารเนี่ย” ตัดสินใจอยู่ร่วมกับฟันปีศาจยี่สิบแปดเนี่ยซู่อั้ว

มารดาอาลี้แม้มีอายุสูงวัย แต่ผิวพรรณของนางยังชีดขาวยิ่งไม่ได้เหี่ยวย่นชรา นางหงุดหงิดกลัดกลุ้ม จนปรากฏผมขาวมากหลาย แต่ผิวกายของนางคล้าย “ตาย” แต่แรก “ตาย” ตั้งแต่ยุคสมัยที่มีความรัก ไม่มีความทุกข์โศก ดังนั้นนางคล้ายผีเสื้อที่ถูกเก็บรักษาไม่ให้เน่าเปื่อย ยังคงความงามเป็นนิรันดร์

กาลก่อนเนี่ยซู่อั้วลุ่มหลงต่อสีผิวที่คล้ายคนไข้ของนางนี้ ยามนี้ก็

เช่นกัน

ทั้งสองอยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่น นางถามขึ้นก่อนว่า

“ท่านไม่กลัวหงส์โกวมารังควานท่านหรือ?”

“เราไม่เคยเกรงกลัวว่านางจะรังควานเรา เพียงเกรงว่า นางจะทำร้ายท่าน”

“เราจึงไม่เกรงกลัวนาง”

“ตอนนี้ท่านก็ไม่ต้องเกรงกลัวนางแล้ว ลิ้มเต้าฮวยแห่งหน่วยนกเหยี่ยวกำลังตามล่านาง นางวุ่นวายจนไม่อาจปลีกตัวมาได้”

มารดาอาลี้กล่าวว่า

“หากเรายังอยู่ที่ชั้นต่ำที่สาม คนของตระกูลฮ่อจึงไม่ปล่อยปละละเว้นนาง”

“หากเรายังอยู่ที่สำนักสันดิ นางก็ไม่กล้าตอแยคนของตระกูลเนี่ย”

“แต่ท่านถูกขับออกจากสำนักสันดิเพราะเรา”

“ท่านก็หลุดพ้นจากตระกูลฮ่อเพราะเรา”

ทั้งสองสนทนาถึงความหลัง บังเกิดความสะทกสะท้อน พร้อมกับชะล้างความห่างเหินที่มีอยู่จางเบาบางลง

เนี่ยชู่อั้วย่อมวกหัวข้อสนทนามายังเหตุการณ์เมื่อครู่ กล่าวว่า

“อาลี้...แค้นเรายิ่ง?”

“มันเห็นว่าท่านทอดทิ้งมัน”

“ท่านไม่ได้อธิบายต่อมัน?”

“มันพอทราบว่าท่านมีภรรยาเก้าคน ก็ไม่ฟังคำอธิบาย สุดที่จะอธิบายได้”

"แด่ต่อให้เราอยู่ไกลถึงสุดขอบฟ้า ไม่มียามใดที่ไม่คิดถึงท่าน รวมทั้งมัน..."

มารดาอาลี้อดกล่าวมิได้ว่า

"ท่านเห็นแก่ตัวไปแล้ว ท่านคิดถึงพวกเรา หรือว่าพวกเราไม่ได้คิดถึงท่าน พวกเราอยู่ที่เมืองเล่าคื้อเก้าปี ท่านไหนเลยเคยแวะไปเยี่ยมเยียนเราสองแม่ลูก? ท่านบอกว่าท่านกริ่งเกรงหงส์โกวลงมือต่อพวกเราด้วยอำมหิต แต่ท่านก็เคยดบแต่งภรรยาอีกหกนาง พร้อมกับฆ่าภรรยาทั้งหก ลองนึกดูเมื่ออาลี้ทราบว่าเราเพียงเป็นมารดาคนที่เจ็ดของท่าน มันจะคาดคิดอย่างไร ย่อมต้องดั้งข้อรังเกียจท่าน..."

"ป่อป้อ เราเสียใจต่อท่าน"

"ทุกประการล้วนเป็นลิขิตเราก็ทราบดียังคงดิดตามอยู่ร่วมกับท่าน นี่เรียกว่าบาปรัก และเป็นเจตนาของฟ้า ไม่มีใดต้องตัดพ้อตำหนิ ท่านวางใจ เราแม้เป็นมารดาคนที่เจ็ดของอาลี้ แต่ก็เป็นมารดาผู้ให้กำเนิดมัน ล่วงรู้นิสัยใจคอของมันเป็นอย่างดี คราครั้งนี้มันผละจากไปด้วยความขุ่นแค้น อย่างมากไปหาเยลุกงื่นชง ล้งจี้อิดและยีจ้วงจื้อเพื่อระบายโทสะ"

"อย่างนั้น...คืนนี้มันจะกลับมาหรือไม่?"

"ท่านเพียงรั้งอยู่คืนเดียว?"

น้ำเสียงของนางแปรเปลี่ยนเป็นไม่เป็นมิตรยิ่งเนี่ยชู่อั้วรีบกล่าวว่า

"มิใช่ ย่อมมิใช่ เราจะรั้งอยู่ที่นี้ นับแต่นี้ไม่จากไปอีก นอกจากท่านขับไล่เราไป หรือว่าเราตกตาย มิอาจไม่จากไปก่อนท่าน"

มารดาอาลี้กลับกลายเป็นยินดี พร้อมกับแฝงความขุ่นเคืองแง่งอน กล่าวว่า

“ห้ามมิให้ท่านกล่าวคำพูดเช่นนี้...ปากสุนัขไม่มีงาช้างงอกเงย งั้งๆ”

เนียชู่อ้วกล่าวว่า

“ปากสุนัขสามารถมีงาช้างงอกเงย ก็แปลกไปแล้ว”

มันยังห่วงใยทิศทางไปของอาลี้ ถามอีกว่า

“อาลี้มักไปแล้วไม่กลับมาหรือ?”

มารดาอาลี้ชม้ายมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

“ท่านวางใจ...ท่านทราบหรือไม่ว่าเที่ยงคืนของคืนนี้เป็นวันอะไร?”

“วันเกิดของมัน ดังนั้นคืนนี้เราจึงรุดมา”

มารดาอาลี้ร้องเพ้ยเบาๆกล่าวว่า

“บิดาเช่นท่านยังมีมโนธรรมอยู่ เพราะวันเกิดของมัน เราแจ้งให้พี่น้องของมันคุมตัวอีกาน้อยนี้มาก่อนยามเที่ยงคืน”

“ดูท่าเจ้าผู้นี้คบหาสหายอยู่ที่เบื้องนอกไม่น้อย”

มารดาอาลี้ภาคภูมิใจขึ้นมา กล่าวว่า

“ยังมี บุตรชายและบุตรีของได้เจียงกุนก็จะมาด้วย”

เนียชู่อ้วกลับมีปฏิกิริยาอยู่บ้าง กล่าวว่า

“พวกมันมาทำอะไร ยอดขุนพลสยองขวัญเป็นคนทมิฬดุร้ายผู้หนึ่ง”

“แต่บุตรธิดาของมันหาเป็นเช่นนั้นไม่ ท่านพอพบเห็นต้องชมชอบแน่นอน”

เนียชู่อ้วกล่าวถามว่า

“อีกาน้อยนี้ยังมีสหายใดรุดมา?”

“คาดว่าแนปู้เท้า (มือปราบแซ่แน) ก็มาด้วย”

“แนปู้เท้า?”

“มันเรียกว่าแนฮ้วย”

“แนฮ้วย (เลือดเย็น)? คนผู้หนึ่งตั้งชื่อว่าแนฮ้วย พอฟังก็ทราบว่ามิใช่ดัวดี”

“ท่านดำหนิว่าชื่อของผู้อื่นไม่ดี นามเนี่ยซู่อั้ว (หยิบฉวยเรา) ของท่านดีเลิศอันใด? ท่านมิใช่อิสตรี ให้ผู้คนหยิบฉวยท่านอันใด?”

ทั้งสองกลับหยอกเอินกันภายในห้อง

มาดรว่าเป็นสามีภรรยาสูงอายุ แต่จะอย่างไรไม่ได้พบกันนานปี

ทั้งสองหลุดพ้นจากดระกูลเพราะเพื่อคนในดวงใจ ความจริงไม่ยึดถือกฎเกณฑ์ทางโลก ดังนั้นกระทำการโดยปราศจากข้อกริ่งเกรง

อย่าว่านี่เป็นบ้านของไกวจื้อย่อ

ดังนั้นเล่าโช่วกับเล่าฮกเล่นหมากรุกกันที่ห้องด้านนอก ไกวจื้อย่ากับเงียวเงียวปัดกวาดห้องหับ ทั้งหมดสนทนาด้วยเสียงอันดัง แสดงว่าไม่ยุ่งเกี่ยวกับคู่สามีภรรยาที่พบกัน หลังแยกจากเป็นเวลานาน

เพียงแด่เล่าโช่ว เล่าฮก ไกวจื้อย่อที่มีนิสัยสงสัยอยากรู้ ขณะที่สนทนาดังๆ ยังไม่ลืมเงียหูสดับฟัง

ชวงชวงยังดื่มสุราอยู่ภายในห้อง

เนี่ยซู่อั้วพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

“ที่นี้เพิ่งมีคนดายหรือ?”

มารดาอาลี้ร้องเพ้ยอีกครากล่าวว่า

“ปากของท่าน ไม่ได้กล่าววาจามงคลแม้สักคำเดียว”

เนี่ยซู่อั้วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ไม่มีคนตาย ไฉนมีกลิ่นอายความตายชนิดหนึ่ง?"

"กลิ่นอายความตาย?"

"คล้ายเป็นกลิ่นอายที่มีคนตายไปนานวัน หรือคนตายเป็นจำนวนมาก หาไม่ก็ใกล้ตายแล้ว"

"เป็นกลิ่นซากศพ?"

"ใกล้เคียงอยู่บ้าง"

มารดาอาลี้กล่าวว่า

"หากเป็นกลิ่นเหม็น เรากลับสูดได้อยู่บ้าง กล่าวไปประหลาดแท้ หลายวันมานี้ไฉนเหม็นคลุ้งปานนี้ มิหนำซ้ำฝูงมดย้ายรัง นางแอ่นบนขื่อบินหนีจากไปหมดสิ้น แพะในคอกก็ไม่ยอมกินหญ้า แม้แต่ในถ้ำหนูนาก็ปรากฏคราบหนังของงูที่เกิดจากการลอกคราบอยู่หลายผืน"

"ไฉนเป็นเช่นนี้ กาลก่อนมีเรื่องเช่นนี้หรือ?"

มารดาอาลี้ก็ไม่แน่ใจกล่าวว่า

"รอสักครู่ลองถามไถ่เล่าฮ่อ ดูว่ามันกระทำเรื่องชั่วร้ายอันใด ขู่จนสัตว์ทั้งหลายเตลิดหนีไป?"

ทั้งสองหัวร่อออกมา เนียชู่อ้วพลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

"ใช่แล้ว เมื่อครู่อยู่ในเก๋งนานวันต้องพบกัน คล้ายยังมีคนผู้หนึ่งอยู่ที่นั้น"

"เมื่อครู่นี้หรือ?"

"ถูกต้อง มันเป็นคนของพวกท่านกระมัง? มันเป็นใคร?"

มารดาอาลียิ้มพลางถามวา

"ดึกดื่นปานนี้ ผู้ใดรั้งอยู่ที่นั้น ป้อนเลือดให้แก่ยุง? หากมิใช่

ท่านพบเห็นผีสาง คงถูกหน่วยนางแอ่นขู่จนเลอะเลือนแล้ว”

“อาจจะใช่ แต่เรารู้สึกว่ามีคนอยู่ในเงามืดของเก๋ง”

“หากท่านไม่วางใจ พวกเรารุดไปชมดูก็ได้”

ยามนั้น ได้ยินเสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น

วิกาลดึกสงัด เสียงเคาะประตูฟังดูทั้งเวิ้งว้างทั้งหนักทึบ

เนี่ยซู่อั้วมีสีหน้ายินดี กล่าวว่า

“อาลี้กลับมาแล้ว”

มารดาอาลี้กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“มันจึงคร้านที่จะเคาะประตู มันถือดีในวิชาตัวเบา พอพัดพลิ้วก็พลิ้วเข้ามาแล้ว”

นางก็กล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

“ยามนี้เป็นผู้ใดรุดมา?”

นางได้ยินเสียงไกวจื้อฮ่อลากขาเป๋ไปเปิดประตู

.....

ไกวจื้อฮ่อพอเปิดประตูออก เห็นผู้มาเป็นชายฉกรรจ์ที่คล้ายหลอมสร้างจากเหล็ก แต่หน้าตาอ่อนโยนยิ่ง ดังนั้นดูไปคล้ายเต้าหู้เหล็กก้อนหนึ่ง

มันเป็นเยลุกงื่นชง

ไกวจื้อฮ่อกล่าวว่า

“ท่านมาเช้านัก แต่ไม่แน่ว่าอาลี้ไปหาพวกท่านแล้ว”

เยลุกงื่นชงเข้าประตูมากล่าวว่า

“ไม่ เราพบพานอาลี้ในระหว่างทาง เป็นมันให้เรามายังที่นี้ก่อน”
ยามนั้น เนี่ยซู่อั้วกับมารดาอาลี้พากันรีบรุดออกมา พากันถามว่า
“อาลี้เป็นไรแล้ว?”
“ท่านพบเห็นอาลี้ มันกล่าวว่าอย่างไร?”
เยลุกงิ้นชงกล่าวด้วยรอยยิ้มทสต์ยชอว่า
“มันให้เราถามท่านสักหลายประโยค”
เนี่ยซู่อั้วชี้มือมาที่ปลายจมูกตัวเอง กล่าวว่า
“ถามเรา?”
เยลุกงิ้นชงผงกศีรษะ ถามอย่างแช่มช้าว่า
“มันให้ถามว่า “ท่านยังรักมารดาเราหรือไม่?”
มารดาอาลี้หน้าแดงวูบ รองเพียงคำหนึ่ง กล่าวว่า
“อีกาน้อยนี้”
เนี่ยซู่อั้วกลับกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า
“ถามได้ประเสริฐ... เรารัก รักจนสาหัสนัก”
เยลุกงิ้นชงกล่าวว่า
“คาดเดาถูกแล้ว”
เนี่ยซ่อั้วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า
“คาดเดาถูกอันใด?”
เยลุกงิ้นชงตอบว่า
“มันคาดเดาว่าท่านต้องตอบเช่นนี้ ดังนั้นบอกว่าหากท่านตอบเช่นนี้ ให้บอกต่อท่านว่า ท่านรักนางจริง ก็สมควรรั้งอยู่ร่วมกับนางดลอดกาล”
ใบหน้าของมารดาอาลี้แดงกว่ากรอกสุราลงไปสามไหอีก กล่าวว่า

“เด็กผู้นี้กล่าวกับบิดามัน กลับใช้ถ้อยคำเช่นนี้”

เนียชู่อั้วตอนแรกกระดากอยู่บ้าง แต่แล้วกางแขนโอบกอดมารดาอาลี้ไว้ กล่าวว่า

“ตอนนี้แม้ฟ้าร้องคำรน เราก็ไม่ยอมจากไป”

เสียงครืนครางหนึ่ง ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงฟ้าร้องดังขึ้นจริง ๆ

เยลุกงื่นชงกล่าวว่า

“คาดเดาถูกแล้ว”

เนียชู่อั้วรู้สึกน่าหัวร่อ กล่าวว่า

“คาดเดาถูกอีกแล้ว? มันคาดเดาว่าคืนนี้จะเกิดฝนตกหรือ?”

“มันทราบแต่แรกว่าท่านต้องตอบเช่นนี้ ดังนั้นให้บอกต่อท่านว่า “หวังว่าคราครั้งนี้ท่านมีความจริงใจ หากไม่ดูแลมารดา ก็มิใช่บิดาเรา”

เนียชู่อั้วหัวร่ออย่างห้าวหาญ กล่าวว่า

“เด็กอันประเสริฐมันไม่ได้คาดคิดว่าพวกเราเป็นห่วงมันเพียงไหน”

ไกวจื้อย่อสอดคำขึ้น

“มันคิดเปิดโอกาสให้พวกท่านสนิทสนมกัน ไม่ต้องแยแสสนใจมัน”

มารดาอาลี่ยังถามว่า

“ตอนนี้มันอยู่ที่ใด?”

เยลุกงื่นชงกล่าวว่า

“ท่านวางใจ มันไปเสาะหาล้งจี้อิดกับยี่จ้วงจื้อ ก่อนเที่ยงคืนต้องกลับมา หากไม่ยอมกลับมา ล้งจี้อิดกับยี่จ้วงจื้อจะคร่ากุมมันกลับมา”

เนียชู่อั้วยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรากลับต้องการทราบว่า หากเราไม่ตอบเช่นนี้ มันมีคำว่ากล่าวอย่างไร?"

เยลุกงื่นชงกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"แต่ท่านตอบเช่นนี้แล้วในเมื่อดอบแล้วไยต้องล่วงรู้คำดอบอื่น?"

คำพูดนี้กล่าวไม่ผิด ดังนั้นทั้งหมดไม่ "สืบสาว" อีกต่อไป

รวมทั้งการสืบสาวกลิ่นเหม็น กลิ่นอายความตายและเงาดำในเกง นานวันต้องพบกันอีก

.....

ภายในห้องมีโคม อากาศอบอุ่น

ที่เบื้องนอกมืดมิด หน้าวเยนอยู่บาง

ภายในเกงมืดมิดยิ่งกว่า แต่มีประกายสีแดงหม่นอยู่สองจุด

เนื่องด้วยมีประกายไฟสีแดงนี้ ยิ่งทำให้รอบข้างมืดมิดกว่าเดิม

ไม่นานให้หลัง ประกายไฟสีแดงนั้นเริ่มเคลื่อนไหว

ประกายไฟทั้งสองจุดนั้นเคลื่อนขวางในระดับเสมอกัน ห่างกัน ประมาณนิ้วเศษ ระหว่างที่เคลื่อนไหว ระดับเสมอภาคและระยะห่างล้วนไม่เปลี่ยนแปลง

จวบกระทั่งประกายไฟทั้งสองจุดเคลื่อนออกจากเกง ภายใต้ แสงจันทร์เลือนรางสาดส่อง พบว่าที่แท้เป็นดวงดาของคนผู้หนึ่ง

ดวงดาสีแดง

ยังมีใบหน้าสีเขียวชีด

ยามนั้น ละอองฝนเริ่มโปรยปรายลงมา สายฝนนุ่มนวลดุจ

ปลอบประโลมดวงวิญญาณชนิดหนึ่ง

.....

เยลุกงื่นซงก็ถูกซักซวนเข้าห้อง มันย่อมไม่รวมกลุ่มกับบิดามารดาอาลี้ที่คลอเคลียกัน แต่ก็ไม่คิดไปซมดูการพันตูหมากรุกระหว่างเล่าโซ่วกับเล่าฮก

ทั้งนี้เพราะเล่าฮกพอเล่นแพ้ จะด่าทอคน

หากเล่าโซ่วเล่นแพ้ ยังเลวร้ายยิ่งกว่า มันถึงกับด่อยคน

สำหรับชวงชวง ก็เมามายจนจำแนกไม่ออกว่าเป็นนิ้วมือหรือนิ้วเท้า

เยลุกงื่นชงได้แต่ไปหาไกวจื้อฮ่อ

มันจงใจหยอกเย้าไกวจื้อฮ่อว่า

“เล่าฮ่อ ยังหาภรรยาไม่พบหรือ?”

ไกวจื้อฮ่อชิงชังผู้อื่นเอ่ยถึงเรื่องที่มันไม่มีภรรยาที่สุดดังนั้นกล่าวว่า

“ท่านเข้าใจว่ามีภรรยาเป็นเรื่องดีหรือ? ไม่เห็นเจ้เจ๊เราคล้ายคนสูญเสียวิญญาณหรือไร? บุรุษตัวคนเดียวประเสริฐเพียงไหน พอดื่มจนเมามายก็กระโดดขึ้นเตียง นอนจูบหมอนหนุน”

เยลุกงื่นชงจงใจกล่าวว่า

“บุรุษตัวคนเดียวประเสริฐเพียงไหน พอเศร้าเสียใจ กระโดดลงบ่อฆ่าตัวตาย ในความเห็นเรา ท่านยังคงรีบหาภรรยาสักนางหนึ่งเถอะ”

ไกวจื้อฮ่อเหลือกตาซึ่งมีตาขาวมากกว่าตาดำขึ้น กล่าวว่า

"ตบแต่งภรรยามีอันใดดี? ท่านมีอายุไม่น้อย สมควรมีอายุสี่สิบปี ไม่เห็นตบแต่งแม้สักนางเดียว"

เยลุกงื่นชงห้าวหาญชาญศึก ฝีมือเข้มแข็งดุดัน แต่หากเอ่ยถึงการประฝีปาก ยังสู้พี่น้องร่วมสาบานของมันไม่ได้ ได้แต่กล่าวว่า

"เล่าฮ่อ พวกเรานับว่ามีโรคเดียวกัน"

ไกวจื้อฮ่อกลับไม่ยอมรับว่า ตัวเองมี "โรค" ติดตัว ร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ผู้ใดเป็นโรคเดียวกับท่าน เราจะปัสสาวะให้ท่านส่องดูตัวเองสักครา"

มันไปถ่ายปัสสาวะที่ลานด็กหลังจริง ๆ

เมื่อดื่มสุรามากเกินไป ย่อมต้องปวดปัสสาวะ

ชึ่งความจริง ไกวจื้อฮ่อบังเกิดความหดหู่ใจอยู่บ้าง ดังนั้นคิดหลบหน้าเยลุกงื่นชงชั่วคราว

มันเองไหนเลยไม่คิดตบแต่งภรรยา เพียงแต่ไม่อาจหักใจพรากพาธิดาผู้อื่นมาลำบากลำบนด้วย

แล้วกันไปเถอะ ชั่วชีวิดนี้ไม่ต้องนึกถึงเรื่องการแต่งงานกำเนิดบุตรภาระสืบตระกูลปล่อยให้เป็นเรื่องของเจ้เจ๊สูงอายุเถอะ

ไกวจื้อฮ่อทอดถอนใจ ผลักประดูดึกหลังออก เสียงแอ๊ตคราหนึ่งประดูบานนั้นหัวร่อต่อมันอย่างแห้งแล้ง

...ดูท่ากลอนของประดูบานนี้หละหลวม วันพรุ่งนี้ต้องช่อมแซมสักครา

แต่แล้วมันครุ่นคิด ไยไม่กระทำในคืนนี้ กาลก่อนตัวเองทำอะไรภาระสืบตระกูลปล่อยให้เป็นเรื่องของเจ้เจ๊สูงอายุเถอะ

ไกวจื้อฮ่อทอดถอนใจ ผลักประดูดึกหลังออก เสียงแอ๊ตคราหนึ่งประดูบานนั้นหัวร่อต่อมันอย่างแห้งแล้ง

...ดูท่ากลอนของประดูบานนี้หละหลวม วันพรุ่งนี้ต้องช่อมแซมสักครา

แต่แล้วมันครุ่นคิด ไยไม่กระทำในคืนนี้ กาลก่อนตัวเองทำอะไร

ต้องกระทำให้เสร็จสิ้นในวันนั้น ยามนี้กลับลากถ่วงออกไป หรือว่าตัวเองชราแล้ว?

...มันก็ชราด้วย?

กาลก่อนมันไม่เชื่อประการนี้ มันเคยหนุ่มฉกรรจ์ ก่อนที่จะเท้าพิการ เคยขึ้นเขาฆ่าพยัคฆ์ ลงทะเลล่าฉลามร้าย เจ็ดวันเจ็ดคืนไม่หลับไม่นอน ข้ามท้องทะเลทรายอันเวิ้งว้าง ตอนนั้นมันไม่ทราบว่าคำ "ชรา" เขียนอย่างไรจริงๆ

แต่ยามนี้มันรู้สึกว่า คำ "ตาย" เขียนอยู่บนใบหน้ามันแล้ว

ยามนั้น ลมเย็นโชยพัดมา ไกวจื้อฮ่อหนาวสะท้านคราหนึ่ง

...นี่มิใช่ชราแล้วหรือ?

แต่ไฉนมีกลิ่นเหม็นชนิดหนึ่ง คล้ายกลิ่นซากศพก็ปาน

ไกวจื้อฮ่อขยับจมูกสูดดมโดยแรง กลิ่นนี้กลับคล้ายระเหยจากร่างมันเอง

...หรือว่าไม่ได้อาบน้ำชำระกายเป็นเวลานานแล้ว...

จำได้ว่าครั้งก่อนอาบน้ำชำระกาย...

ทันใด ไกวจื้อฮ่อพบเห็นประกายไฟสีแดงสองจุด

มาดรว่ามีแสงจันทร์ แต่ไม่อาจส่องเห็นเค้าใบหน้าคนผู้นั้นแม้แต่น้อย

ไกวจื้อฮ่อพลันได้ยินเสียงกลอง...เสียงกลองเร่งร้อนยิ่ง ถี่ยิบยิ่ง จากนั้นมันพบว่า นั่นเป็นเสียงเต้นของหัวใจตัวเอง

ไกวจื้อฮ่ออ้าปากขึ้น ถามว่า

"ท่านเป็น..."

มันพออ้าปาก ก็ปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งซัดเข้าปากมันอย่างรวดเร็ว ดุจสายฟ้า

รวดเร็วจนไม่ทันมีปฏิกิริยารับเหตุเปลี่ยนแปลง หรือหลบหลีก ปิดป้องทั้งสิ้น

ผู้คนก่อนตายคิดอะไร?

คนที่ยังไม่ผ่านการตายไม่ทราบ คนที่ตายแล้วยิ่งไม่ทราบ

แต่สำหรับกับไกวจื้อฮ่อ ที่มันก่อนตายครุ่นคิดถึงคือ มันเคยหนุ่ม ฉกรรจ์ ยามนี้ชราแล้ว ครั้งก่อนอาบน้ำเวลาใด

การพันตหมากรก นัดต่อสั้ เล่นพนัน หากไม่ชนะ ก็พ่ายแพ้ มิหนำซ้ำยิ่งปลอดโปร่งไม่นำพา ยิ่งได้ชัยโดยง่ายดาย

เล่าโซ่วกับเล่าฮกทุ่มเถียงต่าทอกันอีก คนหนึ่งหน้าแดงก่ำ คนหนึ่งคอพอง

คนหนึ่งให้จัดหมากรุกเล่นใหม่ คนหนึ่งบอกว่าตัวเองประสบชัย ห้ามมิให้อีกฝ่ายหนึ่งคดโกง

เยลุกงื่นชงได้แต่เข้าไปไกล่เกลี่ย จนใจที่ผู้สูงอายุทั้งสองไม่ยอมรับฟัง ไม่ว่าผู้ใดก็ไกล่เกลี่ยไม่สำเร็จ

เยลุกงื่นชงนึกถึงไกวจื้อฮ่อ

ไกวจื้อฮ่ออาจไกล่เกลี่ยได้

...เล่าฮ่อไปปลดทุกข์เบา ผ่านไปเนิ่นนานปานนี้ ไฉนยังไม่กลับมา?

ดังนั้นเยลุกงึ่นชงออกไปตามตัวไกวจี้อย่อ

...หรือว่ามันดื่มสุรามากเกินไป หาไม่ถูกตัวเองก่อกวนจนคลั่งใจสิ้นสติ พลัดตกลงในหลุมอุจจาระแล้ว?

เยลุกงึ่นชงผลักประตูหลังออก ละอองฝนที่หอบมาปะทะหน้าสรางความหนาวเยนแกมน พอเงยหนาขน พบวามดาว

มันพลันบังเกิดความรู้สึกชนิดหนึ่ง

ความรู้สึกสยองขวัญชนิดหนึ่ง

มันกวาดมองซ้ายขวาหน้าหลังของตัวเอง ด้วยความตื่นตัวอย่างรวดเร็วเที่ยวหนึ่ง

ไม่มีผู้คน

มีแต่ความมืด

จันทรากลืนหายไปในชั้นเมฆอีก

แสงดาวริบหรี่ ประกายแสงสว่างอ่อนจางราวกับขี้นราแล้ว

...ไม่มีคนอยู่ข้างกายมัน

อย่างน้อยไม่มีคนมีชีวิต

...แต่ว่ามันไฉนรู้สึกมีศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า ภัยอันตรายรายล้อมรอบ?

เนี่ยฐูอ้วที่อยู่ในห้วงความสุขภายในห้อง ได้ยินที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงควับคราหนึ่ง

จากนั้นเป็นเสียงการทุ่มเถียงของเล่าโซ่วกับเล่าฮก ที่ยิ่งมายิ่ง

รุนแรง

มารดาอาลี้ก็กล่าวว่า

“พวกเขาทุ่มเถียงกันอีกแล้ว”

“สมควรออกไปห้ามปรามหรือไม่?”

“ไม่เป็นไร พวกเขามักด่าทอกัน จะอย่างไรเป็นสหายเก่าหลายสิบปี พอผ่านไปก็ไร้เรื่องราว”

“ไร้เรื่องราวก็ประเสริฐ เราเพียงคิดเฝ้ามองท่าน ไม่คิดปล่อยให้ท่านคลาดคลาไปแม้ชั่วครู่ชั่วยาม”

“อย่าได้เคลือบคำหวานในคารมแล้ว หลายปีนี้ไม่เห็นท่านมาหาเรา”

“ท่าน...ท่านเข้าใจว่าเราไม่คิดหรือ เราถูกผู้คนพัวพันไว้ สลัดไม่หลุด หาไม่คงโบยบินมาหาท่านแต่แรก”

“ผู้ใดทราบได้?”

“ท่าน...ท่านสร้างความขุ่นแค้นแก่ผู้คนนัก”

“ท่านข่มเหงคน”

“ท่านใช่ต้องการให้พวกเราเป็นเช่นเดียวกับผู้สูงอายุที่เบื้องนอกตบโต๊ะด่าทอกันหรือไร?”

มารดาอาลี้กล่าวคำ “ใช่” จากนั้นหัวร่อคิกออกมา

.....

เสียงทึบตราหนึ่ง เยลุกงิ้นซงเตะถูกวัตถุสิ่งหนึ่ง

มันก้มลงมองดู พบว่าเป็นไกวจื้อฮ่อ ไกวจื้อฮ่อเมามายไม่ได้สติ

แล้วจริงๆ

มันย่อกายลง อาศัยประกายดาวสาดส่อง เห็นเป็นปากที่แหลกเละปากหนึ่ง

ไม่มีศีรษะ มีแต่ปากที่แตกระเบิดจนมีขนาดราวกับปากเสือ

...คาดว่าขณะที่ไกวจื้อฮ่ออ้าปากหมายร่ำร้อง “อาวุธ” นั้นก็ชัดเข้าปาก ค่อยปรากฏผลสุดท้ายที่ชวนอกสั่นขวัญแขวนถึงเพียงนี้

เยลุกงื่นชงขณะจะลุกขึ้นยืน พลันพบว่าตัวเองดกเป็นเบี้ยล่างโดยสิ้นเชิง

ทั้งนี้เพราะคนผู้หนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้ามัน

ยืนเป็นเวลานานแล้ว

แต่ตัวเองกลับไม่รู้สึกตัว

ไม่รู้สึกตัวแม้แต่น้อย

ทั้งนี้เพราะคนผู้นี้ไม่มีลักษณะรูปร่าง

แสงจันทร์กับประกายดาว ล้วนไม่อาจส่องเห็นรูปเค้าของคนผู้นี้

จวบกระทั่งตอนนี้ มันค่อยลืมตาสีแดงคู่หนึ่งขึ้น

ก่อนหน้านี้มันคงหลับตาอยู่ดลอดเวลา

เยลุกงื่นชงค่อยพบว่า คนผู้นี้อยู่ใกล้กับตัวเองถึงเพียงนี้

ถึงกับรู้สึกถึงเสียงเต้นของหัวใจฝ่ายตรงข้าม

เสียงเต้นของหัวใจ เร่งร้อนดั่งเภรี

ลี้ลับดั่งกลองพ่อมด

รุนแรงราวกลองศึก

นั่นไม่เพียงเป็นเสียงเต้นของหัวใจฝ่ายตรงข้าม ทั้งยังเป็นเสียง

เด้นของหัวใจตัวเอง

พริบดานั้น เยลุกงื่นชงทราบแล้วว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นใคร

.....

ชวงชวงได้ยินซ่มเสียงอันลี้ลับชนิดหนึ่ง ดังนั้นดิ้นรนลุกขึ้น มองไปที่หน้าต่าง ปรากฏหยาดฝนหลายหยดซัดต้องใบหน้ามัน

ที่เบื้องนอกแม้มีดาวและเดือน แต่ยังมืดมิดยิ่ง

คาดว่ายังมีละอองฝนโปรย

เงาร่างที่คล้ายเขียงเหล็กนั้นคงเป็นเยลุกตั่วกอ มันย่อตัวอยู่ที่นั้นทำอะไร

ชวงชวงไม่ได้ชมดูโดยละเอียด

พร้อมกับนั้นก็มองเห็นไม่ละเอียด

ทั้งนี้เพราะลมเย็นพอโชยพัด ชวงชวงถึงกับคิดอาเจียน

มันคิดอาเจียนอวัยวะภายในออกมาด้วยค่อยรู้สึกปลอดโปร่งสบาย

...ยังมีที่ห้องเบื้องนอกทุ่มเถียงอันใด?

...ที่เบื้องนอกฝนตกพรำ เยลุกตั่วกอย่อตัวอยู่ที่นั้นขุดไส้เดือนหรือไร?

.....

เยลุกงื่นซงแค้นยิ่งนัก

แค้นที่ตัวเองย่อตัวลง

มันสามารถเสี่ยงชีวิต และกล้าเสี่ยงชีวิต แต่เมื่อย่อตัวลง ต่อให้เสี่ยงชีวิตก็ต้องลุกขึ้นก่อน ค่อยโถมออกไปได้

...แต่ฝ่ายตรงข้ามจะเปิดโอกาสให้มันลุกขึ้นยืนหรือ?

...ฝ่ายตรงข้ามเมื่อฆ่าไกวจื้อฮ่อแล้ว ยังไม่ลงมือต่อตัวเองหรือ?

...ตัวเองมีความมั่นใจโค่นฝ่ายตรงข้ามหรือ?

...ตัวเองที่แท้สมควรส่งเสียงร้อง ลงมือตีโต้ หรือว่ารอคอย?

ยามนั้นเยลุกงื่นชงได้ยินซุ่มเสียงชนิดหนึ่ง

เป็นเสียงอาเจียน

ไม่เพียงแต่มันได้ยิน ศัตรูของมันก็ได้ยิน

ประกายไฟสีแดงคู่นั้นทอประกายเกรี้ยวกราดวูบหนึ่ง

พริบตานั้น เยลุกงื่นชงเคลื่อนไหวแล้ว

มันโถมใส่ฝ่ายตรงข้าม แม้แต่ขั้นตอนลุกขึ้นยืนก็ตัดทิ้งไป พุ่งโถมใส่ราวเสือดาวที่หมอบตะคุ่มตัวหนึ่ง

ทั้งนี้เพราะมันไม่อาจรอคอยสืบไป

...หากรอคอยสืบไป ฝ่ายตรงข้ามไม่ฆ่ามัน ก็ต้องฆ่าชวงชวง

...หากให้ฝ่ายตรงข้ามลงมือก่อน มิสู้ให้ตัวเองลงมือก่อน

ชิงลงมือก่อน อย่างน้อยช่วงชิงเป็นฝ่ายกระทำ

สภาพในตอนนี้ ตัวเองถูกกระทำมากพอแล้ว

ชวงชวงที่กำลังอาเจียน พลันพบเห็นสภาพอันเกรี้ยวกราดลี้ลับฉากหนึ่ง

เยลุกงื่นชงที่ย่อตัวอยู่ พลันพุ่งโถมใส่ "ประกายไฟสีแดง" ในความมืดทั้งสองจุดนั้น ราวเสือดาวที่ถูกคันเกาทัณฑ์กล้าแข็งยิงออกไป

ในความมืดมิด พลันปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งพุ่งควับออกมา

...นั่นเป็นอะไร?

วัตถุนั้นเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วจนผู้คนไม่ทันคาดคิดไม่ทันร่ำร้อง ไม่ทันรับมือได้

เสียงโครมคราหนึ่ง ในรัตติกาลปรากฏฝนโลหิตกลุ่มหนึ่งแตกระเบิดออก

พริบตานั้น ชวงชวงเห็นเยลุกงิ่นชงที่คล้ายเต้าหู้เหล็กก้อนหนึ่งแตกแยกออกเป็นเสี่ยงๆ ต่อให้เป็นเต้าหู้เหล็กก็เพียงเป็นเต้าหู้ คล้ายถูกกระบองหวดจนแหลกเละ ชวงชวงที่อยู่ห่างสามวา ยังถูกเลือดเนื้อกระเซ็นใส่

ชวงชวงกาลงอาเจียน

มันลืมเลือนอาเจียนไป

แต่ก็ยังอาเจียน

เยลุกงิ่นชงไม่ส่งเสียงแม้สักคำเดียว ก็ล้มครืนลง ประกายไฟสีแดงคู่นั้นเปลี่ยนเป็นพุ่งปราดมาทางด้านชวงชวง

ชวงชวงมีความรู้สึกคล้ายถูกทะลุผ่านไป

ปฏิกิริยาประการแรกของมันคือคิดร่ำร้อง

ร่ำร้องด้วยเสียงอันดัง

ให้ผู้คนภายในห้องล่วงรู้ว่ามีศัตรูรุกราน

เสียงควับควับคราหนึ่งวัตถุสิ่งหนึ่งเคลื่อนไหวรวดเร็วกว่าปฏิกิริยาของมัน รวดเร็วกว่าเสียงร้องของมัน รวดเร็วกว่าทุกขั้นตอนที่มันคิดกระทำ ทั้งยังพุ่งผ่านระยะห่างสามวา ชัดเข้าปากมันพร้อมกับของเสีย

ที่กำลังจะสำรอกออกจากปากมัน

กระทั่งเสียงร้องของมัน ก็ค้างคาอยู่ในปาก

.....

ยามนั้น ฝนเริ่มตกลงมาแล้ว

ตอนแรกเพียงปรอยๆ ภายหลังเป็นเส้นสาย มือสังหารนั้นรั้งค้อนที่ร้อยโซ่ยาวกลับคืน บังเอิญเหลือบเห็นจันทราในสายฝน พลันสะทกสะท้อนขึ้นมา

นั่นเป็นจันทราชิวเทียน (ฤดูใบไม้ร่วง) ที่โดดเดี่ยวเดียวดายนัก

.....

มจรดาอาลี้ที่อยู่ในห้วงความสุข พลันได้ยินซุ่มเสียงอึดทึบเสียงหนึ่ง

ร่างของนางพลันแข็งทื่อ กล่าวว่า

“ได้ยินหรือไม่?”

เนี่ยชู่อั้วกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“มีคนอาเจียน”

มารดาอาลี้กล่าวด้วยจิตใจไม่อยู่กับตัวว่า

“ไม่...นั่นมิใช่เสียงอาเจียนออกมา”

“เนื่องด้วยอาเจียนไม่ออกจึงอาเจียน หรือการอาเจียนยังเป็นเรื่องน่าเล่นด้วย?”

มารดาอาลี้ล้มตัวลงนอนใหม่

เปลวเทียนสั่นไหววูบวาบ
เนี่ยซู่อ้วพลันลุกขึ้นนั่ง กล่าวว่า
“มีกลิ่นคาวเลือด”
มารดาอาลี้หัวร่อออกมา กล่าวว่า
“ดูท่าท่านไม่ชมชอบสถานที่นี้จริงๆ”
“เป็นไรหรือ?”
“ท่านบัดเดี๋ยวบอกว่ามีกลิ่นซากศพ บัดเดี๋ยวบอกว่ามีกลิ่นคาวเลือด แสดงว่าไม่ชมชอบสถานที่เช่นนี้”
เนี่ยซู่อ้วยิ้มออกมากล่าวว่า
“มิสู้ทำเช่นนี้ วันพรุ่งนี้พวกเราพานโยกย้ายไปยังสถานที่ซึ่งมีแต่เราท่านเพียงสองคน....”
“อย่างนั้นอาลี้เล่า?”
“มันจะติดตามอยู่ร่วมกับพวกเราหรือ?”
มารดาอาลี้เพิ่งกล่าวคำ “มัน” พลันกล่าวอย่างนึกได้ว่า
“ใช่แล้ว มันกลับมาแล้วหรือไม่?”
“ไม่ทราบ ต้องการออกไปชมดูหรือไม่?”
“สมควรออกไปชมดูแล้ว หาไม่มันกลับมา พวกเรายังอยู่ในห้องช่างน่าละอายนัก”
“นั่นจะเป็นไร พวกเราเป็นคู่สามีภรรยากัน”
เสียงทุ่มเถียงที่ห้องเบื้องนอกค่อยสงบลง เป็นเพราะเงียวเงี่ยวชงชามาให้แก่ผู้สูงอายุทั้งสองคนละถ้วย
.....

เงียวเงียวยกน้ำชามาสองถ้วย เห็นเล่าโซ่วกับเล่าฮกสงบซุ่มเสียงลง แต่ยังไม่แยแสสนใจกันและกัน รู้สึกน่าหัวร่อเพียงแต่ไม่กล้าส่งเสียงหัวร่อออกมา

นางเดินกลับเข้าห้องครัว ดว่าน้ำร้อนป้านนั้นเดือดแล้วหรือไม่ทันใด นางพบว่าภายในห้องมีเงาหลังร่างหนึ่ง

คนผู้หนึ่งกำลังจิบน้ำชา แด่หันหลังให้แก่ประดูห้องครัว

เงียวเงียวรู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง

นางไม่รู้จักคนผู้นี้

คนผู้นี้ก็แสดงว่าไม่รู้จักนาง

มันหันกายมาอย่างแช่มช้าแผ่วเบา

คนผู้นี้หน้าเขียวชีด ไม่มีขนคิ้ว แด่มีดวงตาแดงเพลิงคู่หนึ่ง ในดวงตาคล้ายมีคำพูดมากมายคิดกล่าว แด่ถูกความแค้นกลบบดบังไว้ดลอดทั้งร่างของมันล้วนไร้วาจา และไม่จำเป็นต้องกล่าววาจา มีเพียงดวงดาคู่นี้ที่คิดกล่าววาจา

ดวงตาคู่นั้นความจริงชั่วร้ายดุจอสรพิษ

แด่เมื่อมันพบเห็นเงียวเงียว แววดาก็แปรเปลี่ยนไป สีหน้าพลอยแปรเปลี่ยนไป

แปรเปลี่ยนเป็นพิสดารยิ่ง และนุ่มนวลยิ่ง

.....คนผู้นี้คล้ายงูพิษที่ลอบเข้าห้องครัวของผู้คน

เงียวเงียวที่ชมชอบสัตว์เล็กๆ และนางเองก็คล้ายเป็นสัตว์เล็กๆ ตอนแรกดื่นตะลึง จากนั้นเป็นมิตร จวบจนกลายเป็นเห็นอกเห็นใจ

ประการนี้คาดว่าเป็นแววตาของนางบอกต่อมัน พร้อมกับนั้นนางกล่าวว่า

“ท่านกระหายหรือ? ข้าพเจ้าในที่นี้ยังมีชาแป๊ะม้อเก้าอยู่บ้าง ชงให้ท่านดื่มดีหรือไม่? ท่านคงหิวโหยกระมัง? ข้าพเจ้าจะอุ่นอาหารให้ท่านรับประทานดีหรือไม่?”

นางกล่าวเช่นนี้ คาดว่ายึดถือมันเป็นคนร่อนเร่พเนจรผู้หนึ่ง

มันไม่ดื่นเต้นสงสัยแม้แต่น้อย เพียงยกนิ้วมือข้างหนึ่งแตะกับริมฝีปาก ส่งเสียงชู่คำหนึ่ง

เงียวเงียวผ่อนฝีเท้าแผ่วเบาลง เดินเข้าห้องครัว พร้อมกับลดชุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

“ท่านวางใจ พวกเขาล้วนเป็นคนดี ทั้งหมดต้องไม่ขับไล่ท่านไป”

นางกล่าวด้วยความชุกชนอยู่บ้างว่า

“ท่านเข้ามาอย่างไร? นับว่ามีความสามารถยอดเยี่ยมยิ่ง ทั้งหมดหาทราบไม่”

ใบหน้าเขียวซีดของคนผู้นั้นปรากฏรอยยิ้มที่ยากสังเกตเห็นได้วูบหนึ่ง กล่าวว่า

“มิใช่ไม่มีคนล่วงรู้”

เงียวเงียวส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าทราบแล้ว ท่านเป็นสหายของพวกเขา ลอบเข้ามาอวยพรวันเกิดของอาลี้กอกอกระมัง?”

คนผู้นั้นลูบคลำเคราใต้คางสีเขียวซีดของมัน ทวนคำว่า

“วันเกิด?”

เงียวเงียวหัวร่อเบาๆกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าคาดเดาถูกแล้ว ใช่หรือไม่? ท่านไม่ต้องกลัว ข้าพเจ้าจะไม่บอกต่อเขา จะอย่างไรดอนนี้เขาไม่อยู่บ้าน”

“มันไปแล้วหรือ?”

“ถูกแล้ว”

“มันจะกลับมาเมื่อใด?”

“ข้าพเจ้าไม่ทราบ จะอย่างไรก่อนเที่ยงคืนเขาต้องกลับมา ต่อให้เขาไม่ยอมกลับมา ล้งกอกอก็จะฉุดลากเขากลับมา วันนี้แม้กระทั่งบิดาของอาลี้กอกอยังมาแล้ว ท่านคงล่วงรู้กระมัง?”

คนผู้นั้นกล่าวอย่างสงสัยใจอยู่บ้างว่า

“บิดาของกอกอ”

เงียวเงียวอธิบายว่า

“ไม่ ข้าพเจ้าไม่มีกอกอ ที่แล้วมาพวกเราเรียกอาลี้เป็นอาลี้กอกอ เขาน่ารักยิ่ง ท่านคงรู้จักเขาชิ้งกระจ่างกว่าข้าพเจ้า”

นางกล่าวอย่างภาคภูมิว่า

“หากเอ่ยถึงกอกอ ในจิดใจข้าพเจ้ามีเพียงคนเดียว”

คนผู้นั้นมีความอดทนรับฟัง ถามว่า

“เป็นผู้ใด?”

“ชวงชวง เขาดูแลข้าพเจ้าตลอดมา ข้าพเจ้ายึดถือเขาเป็นเช่นกอกอร่วมสายเลือด”

“ชวงชวง? เป็นบุรุษหนุ่มหน้าสีเหลียม คิ้วหยาบตาไดนั้นหรือ?”

เงียวเงียวรับคำ กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ท่านดียิ่ง มีแต่ท่านยินยอมรับฟังข้าพเจ้ากล่าววาจามากมายปานนี้ ท่านไม่เห็นว่าข้าพเจ้าโง่งมยิ่งหรอกหรือ? ปรกติข้าพเจ้าเอียงอายยิ่ง แต่พอพบเห็นท่าน ข้าพเจ้ากลับไม่กลัว"

คนผู้นั้นกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านไม่กลัวเรา?"

เงียวเงียวก็กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านมีอันใดน่ากลัว?"

พลางชี้มือไปยังวัตถุที่คล้ายรูปใบหู แต่ตอนปลายเป็นลูกกลมเหล็กลูกหนึ่ง ซึ่งผูกร้อยกับสายโซ่เหล็ก สะพายอยู่ที่หว่างเอวมัน ถามว่า

"นั่นเป็นอะไร?"

นางพบว่าของที่คนผู้นั้นสะพายอยู่ข้างเอวน่าเล่นยิ่ง หาได้สังเกตไม่ว่า แสงเทียนไม่อาจสาดส่องคนเบื้องหน้าเป็นเงาขึ้นมา

คนผู้นั้นตอบว่า

"เป็นเครื่องหมายคำถาม"

"เครื่องหมายคำถาม?"

"เป็นอาวุธ"

เงียวเงียวค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"เมื่อเป็นอาวุธ ข้าพเจ้าล้วนไม่เข้าใจ"

"ท่านไม่รู้จักวิชาฝีมือหรือ?"

เงียวเงียวกล่าวอย่างชาญฉลาดว่า

"ข้าพเจ้าจึงไม่ต้องการรู้จักวิชาฝีมือ เอาแต่ฆ่าฟันมีอันใดดี?"

นางยิ้มเล็กน้อย กล่าวอีกว่า

"ถึงรอบข้าพเจ้าถามท่านบ้าง ท่านแซ่ใด?"

คนผู้นั้นตอบว่า

"เราแซ่ตู้ ตู้ที่แปลว่าประหารฆ่า"

เงียวเงียวกล่าวว่า

"แซ่นี้ไม่ดีนักดุร้ายยิ่งแต่ก็ไม่เป็นไรให้ถือคุณธรรมประหารสุนัข"

จากนั้นนางถามว่า

"ท่านรู้จักผู้ใดในที่นี้ เป็นผู้ใดชักชวนท่านมาฉลองงานวันเกิดของอาลี้กอกอในคืนนี้?"

ถามถึงตอนนี้ พลันได้ยินเล่าโซ่วที่ห้องโถงหน้าร้องถามว่า

"เงียวเงียว เจ้าสนทนากับผู้ใด?"

เงียวเงียวเหลียวหน้าไป ใต้แสงเทียนสาดส่อง หน้าด้านข้างของนางงดงามจนแทบหลุดพ้น

ยามนั้น นางหันข้างให้แก่ชายฉกรรจ์ที่แซ่ตู้นั้น

ชายฉกรรจ์ที่แซ่ตู้เลื่อนมือแตะอาวุธที่เป็นเครื่องหมายคำถามที่หว่างเอว แต่สายตายังคงจ้องจับอยู่ที่หน้าด้านข้างทึ่งตงามนุ่มนวลนั้น

ทั้งไม่อาจรั้งกลับคืนมา ทั้งแฝงแววนิยมชมชื่น

.....

มารดาอาลี้รู้สึกว่าจิตใจของเนี่ยซูอ้วไม่อยู่กับตัวต้องถามว่า

"ท่านเอ่ยถึงกลิ่นซากศพและคาวเลือด ใช่มีอันใดไม่ถูกต้องหรือไม่?"

เนียซู่อั้วกล่าวว่า

“เรารู้สึกว่ามีคนสะกดรอยตาม”

มารดาอาลี้หัวร่อออกมากล่าวว่า

“ท่านเป็นคนของสำนักสันติ มีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ ผู้ใดติดตามท่านได้?”

“น่าเสียดายที่ในหน่วยนางแอ่นก็มียอดฝีมือในเชิงตัวเบามากหลาย”

“แต่หากคิดใช้วิชาตัวเบาดิดตามท่าน โดยที่แม้แต่เรายังไม่พบเห็น คาดว่ามีแต่หงส์โกวคนเดียว ท่านมิใช่บอกว่า นางเองเอาตัวไม่รอดหรอกหรือ?”

เนียซู่อวกล่าวอย่างจริงจังว่า

“นอกจากนางแล้ว หน่วยนางแอ่นยังมีอีกคนหนึ่งที่สามารถทำเช่นนี้”

“ผู้ใด?”

“หนึ่งในสามผู้เช่นสรวงของหน่วยนางแอ่น...ได้เชียงกง (คุณชายใหญ่) ลี้ก๊กฮวย”

มารดาอาลี้กลับใจหายวาบ กล่าวว่า

“มันก็อยู่ที่หน่วยนางแอ่น?”

“เนื่องด้วยหน่วยนางแอ่นมียอดฝีมือคับคั่ง ครั้งกระโน้นเราจึงไม่กล้ามาหาท่าน เรากลัวทำร้ายท่าน”

มารดาอาลี้กล่าวว่า

“แล้วไปเถอะ อย่าได้เอาแต่แก้ข้อหาให้แก่ตัวเอง เพียงแต่หน่วย

นางแอ่นชุมนุมมือดีมากมายปานนี้ ลิ้มเต้าฮวยแห่งหน่วยนกเหยี่ยวยังจัดการนางได้หรือ?"

"ลิ้มเต้าฮวยก็มีมือดีคับคั่ง ไช่ฮวยฮ่อเสียง (อลัชชีเด็ดบุปผา) และเชียวเชียงกง (คุณชายน้อย) ลี้เกี่ยฮวยล้วนเข้าสังกัดนาง"

"ลี้เกี่ยฮวย?"

"เป็นนาง"

"อย่างนั้นหน่วยนกเหยี่ยวปะทะกับหน่วยนางแอ่น มีเรื่องสนุก-สนานให้ชมดูแล้ว"

เนียซู่อ้วยังคงกล่าวอย่างหมกมุ่นกังวลว่า

"หวังให้เป็นเช่นนั้น"

มารดาอาลี้ไม่อาจทนดได้ กล่าวว่า

"ชี่งความจริง ท่านยังกลัวอันใด ต่อให้คุณชายใหญ่มาถึง อาศัยวิชาฟันปีศาจยี่สิบแปดของท่าน กับฝีมือชั้นต่ำที่สามของเรา ไม่เชื่อว่าจะรับมือลี้ก๊กฮวยคนเดียวไม่ได้"

"ท่านยังคงฮึกหาญปานนั้น แต่พวกเราทางที่ดียังคงอย่าได้ตอแยมัน"

ยามนั้นแว่วเสียงเล่าโช่วถามไถ่เงียวเงียว จากนั้นเงียวเงียวร้องตอบว่า

"ไม่มีใด ข้าพเจ้ากำลังสนทนากับสหาย"

มารดาอาลี้ทวนคำ "สหาย" กล่าวว่า

"คาดว่าพี่น้องของอาลี้คงมาแล้ว"

เนียซู่อ้วกล่าวว่า

“พวกมันมาแล้ว อาลี้คงมาด้วยกระมัง?”

มารดาอาลี้ร้องเพ้ยกล่าวว่า

“ท่านี่กลัวอันใด ไม่มีลักษณะของบิดาแม้แต่น้อย”

ที่ห้องโถงบังเกิดเสียงเล่าโซ่วร้องว่า

“สหายอันใด? เราไม่คิดเล่นหมากรุกกับคู่มือชั้นต่ำเช่นนี้อีก เล่าฮ่อไปตายที่ใดแล้ว เจ้าตามดัวฮ่อเจ่กเจก (อาแซ่ฮ่อ) มาพิสูจน์ความเหลือมล้ำต่ำสูงกับเรา....”

ไม่ทันขาดคำ เล่าฮกร้องสอดขึ้นว่า

“อย่าได้คุยเขื่องอักโขแล้ว เราเล่นหมากรุกกับท่านยังต้องใช้ใบส้มโอล้างมือ ชวงชวง เจ้าออกมาเล่นหมากรุกกับบิดาแทน”

เงียวเงียวที่ห้องครัวหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

“พวกท่านเป็นไรแล้ว? เมื่อครู่ยังเล่นกันอยู่ดีๆ ถือเป็นคู่มืออันคู่คี่”

เล่าฮกแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

“คู่มือ มันจึงมิใช่คู่มือของเรา”

เล่าโซ่วมีโทสะกว่าเดิมกล่าวว่า

“ท่านจึงไม่รู้จักวิชาเล่นหมากรุก เงียวเงียว ออกไปตามตัวเล่าฮ่อมา หาไม่ก็เชื้อเชิญสหายในห้องครัวนั้นมาก็ได้ เราจะไม่เล่นหมากรุกกับคนที่เล่นแพ้แล้วคดโกงอีก”

เล่าฮกขู่คำรามว่า

“ท่านว่าอะไร...”

ได้ยินเงียวเงียวส่งเสียงหัวร่อสดใสดุจระฆังเงิน กล่าวว่า

"เอาเถอะ ข้าพเจ้าจะไปตามตัวฮ่อเจ่กเจกกลับมา..."

จากนั้นเป็นเสียงเปิดประตูหลังดังแอ๊ดคราหนึ่ง เนี่ยซู่อั้วกล่าวกับมารดาอาลี้ว่า

"พวกเขาทุ่มเถียงกันอีกแล้ว"

มารดาอาลีกล่าวว่า

"พวกเราสมควรออกไปไกล่เกลี่ยแล้ว"

ทั้งสองเดินออกจากห้องด้วยความรักผูกพัน

ขณะเดียวกัน คนที่ไม่มีเงานั้นก็ "พลิ้ว" ออกจากห้องครัว มุ่งหน้าสู่ห้องโถง

ตอนแรกเล่าโซ่วเล่าฮกมีโทสะต่อกันและกันยังไม่รู้สึกตัว รอจนพบเห็น คนผู้นั้นกับบรรลุถึงเบื้องหน้าพวกมันแล้ว

เล่าโซ่วช้อนตาขึ้น กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านเป็น..."

คนผู้นั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"คนคร่าชีวิตท่าน"

คำพูดพอกล่าว ดวัดมือชัดค้อนร้อยสายโซ่ออก

เล่าโซ่วส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ถกค้อนกระแทกใส่ ร่างที่ไร้หัวลอยลิ่วออกนอกหน้าต่าง หัวขาดร่วงหล่นลงบนกระดานหมากรุก

เล่าฮกเบิกตาแทบฉีกขาด ร้องคำ "ท่าน..." หยิบฉวยม้านั่งหมายโถมเข้าเสี่ยงชีวิต

มารดาอาลี้กับเนี่ยซู่อั้วก็มาถึงหน้าห้องโถง พลันพบเห็นสภาพที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณนั้น

คนผู้นั้นเหลียวหน้าไป เผชิญหน้ากับเนี่ยซู่อั้ว
เนี่ยซู่อั้วสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บคราหนึ่ง
มารดาอาลี้ถามอย่างร้อนรนว่า
"มันคือคุณชายใหญ่ลี้ก๊กฮวย?"

เนี่ยซู่อั้วชักดาบที่เบาบางดุจกระดาษออกมา คนตนเดนเครียดจนร่างสั่นระริก กล่าวว่า

"มิใช่ มันเป็นคนในสี่จอมทมิฬ...ได้ชุกฮ้วย (โชกเลือดใหญ่) ดู้มึ่ง"

มารดาอาลี้พอฟัง สีหน้าพลอยแปรเปลี่ยนไป
ยามนั้น ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงกรีดร้องแหลมเล็กคราหนึ่ง
เป็นเสียงร้องของเงียวเงียว
เล่าฮกรับฟังจนฉุกใจคิด ขู่คำรามว่า
"ชวงชวง..."
เสียงโครมคราหนึ่ง ค้อนที่คล้ายเป็นเครื่องหมายคำถามนั้นแหวกพุ่งมา กระแทกทำลายม้านั่ง กระแทกกระดูกชี่โครงมันแหลกสลาย ทั้งทำลายล้างชีวิตมัน

ในที่สุดเล่าฮกก็ทอดร่างเป็นซากศพ ตายตามเล่าโซ่วไปโดยกระชั้นชิด ←

ขณะเดียวกัน เนี่ยซู่อั้วยื่นมือซ้ายผลักมารดาอาลี้ออกนอกประตู ตวาดอย่างร้อนรนว่า

"รีบไป"

คนพุ่งปราดเข้าหาดู้มึ่ง ดาบกระดาษในมือใช้ออกยี่สิบแปดดาบ

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าเป็นท่าร่างของมัน!

มันโถมใส่ตู้มึ่งซัดๆ แต่กระโดดขึ้นโต๊ะก่อน คิดพุ่งถึงเชิงผนัง ใช้เท้ายันใส่ ลอยตัวขึ้นสูง แขวนร่างกับขื่อ ค่อยทิ้งตัวลงหาเสา หยิบยืมพลังดีดสะท้อน พุ่งตัวยอกย้อน จู่โจมใส่ตู้มึ่ง

เพลงดาบของมันพิสดาร ท่าร่างพิสดารยิ่งกว่า

ฟันปีศาจยี่สิบแปดเนี่ยซู่อ้วร้ายกาจสมคำร่ำลือจริงๆ

ครั้งกระโน้นดอนที่มันออกท่องเที่ยว การต่อสู้ครั้งแรกคือ ประหารฆ่ายี่จับโป้ยเอียว(ยี่สิบแปดปีศาจ) แห่งกี่ง่อปัง (พรรคหิวโหย) ฝีมือที่ใช้คือเพลงดาบอันลี้ลับ และท่าร่างโดดเด่นเฉพาะนี้

แต่มันไม่มีความคิดเอาชัยตู้มึ่ง

มันเพียงคิดพัวพันคู่มือผู้นี้ไว้

พัวพันนานเท่าใดถือว่าเท่านั้น

เพื่อให้มารดาอาลี้หลบหนีไป

ขอเพียงมารดาอาลี้หนีรอดได้ การเสียสละของมันนับว่ามีคุณค่า

ทั้งนี้เพราะคู่มือกล้าแข็งไปแล้ว

มันเห็นกับตาว่า คู่มือเพียงยกมือวางเท้า ก็ปลิดปลงสังหารเล่าโซ่วกับเล่าฮกสองคน

ประการนี้มารดาอาลี้ทราบกระจ่างกว่าสามีนางอีก

ทั้งนี้เพราะนางทราบว่า เล่าโซ่วกับเล่าฮกล้วนมิใช่ตะเกียงที่ขาดน้ำมัน

คนทั้งสองผ่านเหตุการณ์ล้างเมืองยังไม่ตาย ยามนี้เพียงกระบวนท่าเดียว ก็ถูกคนเบื้องหน้าฆ่าทิ้ง

เพียงแต่เนี่ยชู่อั้วคำนวณผิดแล้ว

มารดาอาลี้ไม่หลบหนี นางขอสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับสามี

สามีนางกลับมาแล้ว นางทั้งไม่อาจ ไม่ต้องการและไม่สามารถปราศจากมันอีก

.....

ลมแรงฝนแรง เงียวเงียวพอออกไป ก็เตะถูกวัตถุสิ่งหนึ่ง

ดอนแรกนางเข้าใจว่าเป็นสุนัขน้อยปาปา จากนั้นนางฉุกคิดว่าปาปาจากไปพร้อมกับอาลี้

....หรือว่าอาลีกลับมาแล้ว ?

แต่หากเป็นปาปา ไฉนไม่ส่งเสียงเห่าเช่นดังปรกติ?

ดังนั้นเงียวเงียวก้มศีรษะลง

อาศัยแสงจันทร์กลางสายฝนที่ยังไม่เลือนหายไปสิ้น นางพลันพบเห็นเยลุกงิ้นชงที่ศีรษะแหลกเละไปสิ้น

นางพลันกรีดร้องเสียงแหลมเล็กออกมา

มิใช่หวาดกลัว อาจบางทีความกลัวเป็นเรื่องรองลงไป หากแต่ไม่สามารถยอมรับได้ คนที่เมื่อครู่ยังมีชีวิตอย่างเข้มแข็ง ยามนี้กลับกลายเป็นคนตายที่เย็นเฉียบ เพียงชั่วขณะก็แยกจากกันคนละภพ

ชี่งความจริง จากกันครั้งเดียว กลายเป็นพรากจากตลอดกาล เป็นเรื่องปรกติธรรมดาในชีวิตมนุษย์

นางยกมือปิดหน้า วิ่งปราดกลับห้องครัว

แสงเทียนยังคงอยู่ แต่ไม่มีคน

เมื่อนางวิ่งปราดไปยังห้องโถง ช่องถ่ายเทอากาศเหนือทางเดินคล้ายปรากฏเงาคนเคลื่อนไหวูบหนึ่ง

แต่นางไม่ทันจำแนกว่า นั่นเป็นเงาร่างคน เงาต้นไม้หรือเงานกการ่างของคนผู้หนึ่งกรวงหล่นลงที่เบื้องหน้านาง

เงียวเงียวส่งเสียงกรีดร้องออกมาอีกครา

คนที่ร่วงหล่นลงมาคือมารดาอาลี้

นางหลั่งโลหิตโชมกาย ทรวงอกยุบหาย คล้ายถูกเสือดาวสามตัว เสือหิวห้าตัวรุมทึ้งแทะกินก็ปาน

แต่นางเองคล้ายยังไม่ล่วงรู้

ความคิดต่อสู้อันรุนแรง หรืออาจบางทีเป็นเพราะความห่วงพะวงถึงเรื่องอื่น ทำให้นางยันกายขึ้นมา

เงียวเงียวร้องร่ำคร่ำครวญว่า

“มารดาอาลี้....”

มารดาอาลี้โบกมือวูบ คล้ายเป็นความหมายให้นางหนีเอาชีวิตรอด แต่พอโบกมือ ก็เห็นทรวงอกของตัวเองอย่างชัดเจน

พร้อมกันนั้นยังเห็นอวัยวะภายในของตัวเอง

ท่าจู่โจมของตู้มึ่ง แสดงว่าบดทำลายพลังชีวิตของนางไปโดยสิ้นเชิง

ในที่สุดมารดาอาลี้ล้มลงแล้ว

.....

เงียวเงียวพอถลันเข้าห้องโถง มือสังหารตู้มี่งก็หยุดมือมองมายังนาง

พริบตานั้น เนี่ยซู่อั้วมองไปยังหน้าต่างห้อง

สายตาของตู้มี่งแม้ยังมองดูเงียวเงียว มิหนำซ้ำแววตาอ่อนโยนยิ่งแต่มันสะบัดมือวูบ ค้อนร้อยสายโซ่ก็ซัดพุ่งไปทางด้านหลัง พร้อมกับตวาดว่า

"ค้อน"

เสียงโครมครามหนึ่ง อาวุธที่คล้ายเครื่องหมายคำถามนั้นกระแทกใส่กลางหลังเนี่ยซู่อั้ว หนุนส่งเนี่ยซู่อั้วพุ่งชนหน้าต่างห้องพังทลาย ร่วงลิ่วลงยังบึงน้ำเบื้องนอก

หน้าต่างห้องพอพังทลาย ลมที่พัดเฉียง ฝนอันเร่งร้อนก็โหมหอบเข้ามา

สายลมม้วนพัดชายเสื้อของตู้มี่งกระพือขึ้น หยาดฝนกระเซ็นใส่นิ้วมือที่ยกขึ้นปิดหน้าของเงียวเงียว

ยังมีเม็ดหมากรุกกระจายทั่วพื้นดิน

ไม่ว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ หมากรุกกระดานนี้ไม่ต้องเล่นต่อไปแล้ว

น้ำชายังไม่เย็นชืด ยังมีควันร้อนลอยกรุ่น

ชุ่มเสียงของตู้มี่งไม่เย็นเยียบเช่นดังโฉมหน้าของมัน มันกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องร้องไห้"

ทั้งสองอยู่ใกล้ยิ่ง แสงเทียนยังสั่นไหววูบวาบ

พลันบังเกิดเสียงโครม คนผู้หนึ่งวิ่งโซซัดโซเซเข้ามา ยกมือปิดหน้า

พอพบเห็นเงียวเงียว ก็แผดเสียงร้องว่า

"...มีมือสังหาร....เงียวเงียว....รีบหนี"

จากนั้นมันพบเห็นมือสังหาร

มือสังหารอยู่เบื้องหน้ามันเอง

มันพลันสิ้นใจตายไป

ชีวิตวิญญาณพลันหลุดลอยจากร่างมันเช่นเดียวกับคนด้านตรงข้ามใช้ฝีมือการฆ่าที่ไร้สภาพ ปลิดปลงชีวิตของมัน

มันย่อมเป็นชวงชวง

กะโหลกศีรษะของชวงชวงถูกกระแทกแตกสลาย

นี่ไม่ทราบเป็นพลังอันใด ทำให้มันยืนหยัดถึงบัดนี้ อาจบางทีเพราะมันตั้งใจว่า จะเตือนภัยต่อเงียวเงียว ค่อยสิ้นใจตาย

.....

เงียวเงียวเห็นชวงชวงล้มตายลงที่เบื้องหน้านาง พร้อมกับพบเห็นเล่าโซ่วกับเล่าฮกทอดร่างเป็นซากศพบนพื้น

ตู้มึงมองตามสายตาของนาง มองดูผู้คนที่ถูกมันเข่นฆ่าสังหารเที่ยวหนึ่ง จากนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"ล้วนตายแล้ว"

ยามกะทันหันมีคนตายมากมายปานนี้ มิหนำซ้ำล้วนเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับนาง เงียวเงียวกลับลืมความหวาดหวั่นพรั่นพรึง ใช้น้ำเสียงที่สงบเยือกเย็นจนผิดธรรมดาชนิดหนึ่งถามว่า

"พวกเขามีความความแค้นกับท่าน?"

"ล้วนตายแล้ว"

ยามกะทันหันมีคนตายมากมายปานนี้ มิหนำซ้ำล้วนเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับนาง เงียวเงียวกลับลืมความหวาดหวั่นพรั่นพรึง ใช้น้ำเสียงที่สงบเยือกเย็นจนผิดธรรมดาชนิดหนึ่งถามว่า

"พวกเขามีความความแค้นกับท่าน?"

“ไม่มีความแค้น”

“พวกเขามีข้ออาฆาตกับท่าน?”

“ไม่มีข้ออาฆาต”

เงียวเงียวถามว่า

“อย่างนั้นท่านไฉนคิดฆ่าพวกเขา?”

“เรารับเงินมา”

“ผู้ใดให้เงินท่าน ?”

“ได้เจียงกุน”

เงียวเงียวเข้าใจแล้ว ทุกประการล้วนกระจ่างชัดยิ่ง

ตู้มึงงอนิ้วนับว่า

“หนึ่ง สอง สาม ที่เบื้องนอกมีคนตายสามคน หนึ่ง สอง สาม สี่ ที่นี้มีคนตายสี่คน รวมทั้งสิ้นเจ็ดคน พวกมันล้วนตายแล้ว นอกจากท่านเท่านั้น”

เงียวเงียวผงกศีรษะรับ ตู้มึงกล่าวอีกว่า

“คนล้วนถูกเราฆ่าทิ้ง”

“ข่าพเจ้าทราบ”

ตู้มึงกล่าวว่า

“เราความจริงชมชอบท่านยิ่ง และไม่คิดฆ่าท่าน แต่ว่า....”

มันชี้มือไปที่ซากศพของชวงชวง กล่าวสืบต่อ

“มันกล่าวกับท่านเช่นนี้ เราก็สามารถบ่ายเบี่ยงได้ มันเข้าใจว่าสามารถช่วยเหลือท่าน มิคาดกลับทำร้ายท่าน ลองนึกดู เราฆ่าบิดาท่าน ฆ่าคนที่ท่านยึดถือเป็นกอกอ ฆ่าญาติมิตรของท่านมากมายปานนี้ มาตร

ว่าท่านตอนนี้ไม่รู้จักวิชาฝีมือ มาตรว่าท่านเป็นสตรีนางหนึ่ง หากว่าท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่านจะปล่อยปละละเว้นเราหรือ?”

เงียวเงียวหลั่งน้ำตาไหลรินลงอาบแก้ม กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่”

ตู้มึงกล่าวว่า

“ดังนั้นเรามิอาจไม่ฆ่าท่าน”

พลางทอดถอนใจยาวอีกครา กล่าวว่า

“ท่านก็ทราบว่า เราพอเข้ามาก็ชมชอบท่าน ซึ่งความจริง เราอ่อนไหวได้โดยง่าย เราชมชอบไม้ดอก ชมชอบแสงจันทร์ ชมชอบดนตรี ชมชอบทุกสิ่งที่สร้างความหวั่นไหวแก่เรา แต่เราพอพบพานท่าน รู้สึกว่าเหล่านั้นล้วนไม่นับเป็นอย่างไร มีแต่ท่านครอบคลุมทุกสรรพสิ่ง”

เงียวเงียวสะอึกสะอื้นไห้ต่อไป ตู้มึงกล่าวด้วยความเศร้าเสียใจว่า

“แต่ว่าเราต้องฆ่าท่าน เราเป็นมือสังหารผู้หนึ่ง มือสังหารไม่อาจละเมิดข้อห้ามของมือสังหาร ต้องขุดรากถอนโคน เข่นฆ่าให้สิ้นซาก”

“ท่านจะฆ่าก็ฆ่าเถอะ จะอย่างไรข้าพเจ้าไม่อาจต่อสู้ขัดขืนได้”

นางกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เด็ดเดี่ยว จนบัดนี้ความงามที่บริสุทธิ์ของนาง ยังสร้างความหวั่นไหวใจแก่ผู้คนนัก

ตู้มึงทอดถอนใจยาวอีกครา ดวงตาแดงเพลิงของมันทอแววราวกับทำแจกันที่ตัวเองรักชอบที่สุดใบหนึ่งแตกไป

ยามนั้น มันพลันตวาดว่า

“ค้อน”

อาวุธที่คล้ายเครื่องหมายคำถามของมันพุ่งควับออกนอกหน้าต่าง

ชัดใส่สายฝนลมแรง

ฝีมือนี้รวดเร็วดุจประกายไฟ เร่งร้อนราวอสนีบาต

....แต่ว่าผู้ใดอยู่ที่เบื้องนอก?”

....ที่เบื้องนอกยังมีผู้ใด?”

.....

ค้อนที่คล้ายเป็นเครื่องหมายคำถามหนึ่ง คล้ายชัดพุ่งมาแต่บรรพกาล และกลืนหายกับความมืดครั้งบรรพกาล

ตู้มึงชัดพุ่งค้อนออกนอกหน้าต่างอันมืดมิด

ยามนั้น นอกหน้าต่างก็ปรากฏประกายเจิดจ้าวูบขึ้นแวบหนึ่ง

ค้อนของตู้มึงจู่โจมถูกเป้าหมาย

เมื่อมันรั้งค้อนของมันกลับคืน ที่ทรวงอกพลันปรากฏบุปผาดอกหนึ่งเบ่งบานออก

เป็นบุปผาโลหิต

บุปผาโลหิตงามเฉิดฉาย

.....

พริบตาที่ตู้มึงลงมือ ฝ่ายตรงข้ามก็ลงมือขณะที่มันทำร้ายถูกคู่มือ คู่มือก็ทำร้ายมันเช่นกัน

พริบตาที่ตู้มึงรับบาดเจ็บ มันพลันลงมือใหม่

ลงมือต่อเงียวเงียว

เงียวเงียวร้องคำ “ไม่....” คำหนึ่ง ร่างก็ล้มลง

แทบเป็นเวลาเดียวกัน ตู้มึ่งโอบเอวอ้อนแอ้นของนางไว้ พร้อมกับพุ่งปราดออกนอกห้อง

นอกห้องไม่มีคน

ในสายฝนมืดมิดประดุจหมึก

ที่นอกหน้าต่างมีรอยเท้าสองรอย ที่ด้านข้างมีคราบโลหิต

ตู้มึ่งพลันยกมือกุมอก ลอยตัวเหินกลับเข้าห้อง ก่อนเข้าหน้าต่างก็ตวัดมือชัดดอกไม้ไฟหนึ่งครามหนึ่งขาวออกสองสาย

จากนั้นมันวางร่างเงียวเงียวลงบนโต๊ะ

เป็นการวางราบลง

อากัปกิริยาแผ่วเบายิ่ง นุ่มนวลยิ่ง

สีหน้าของมันก็คล้ายเศร้าเสียดายยิ่ง และสะทกสะท้อนยิ่ง

แต่เงียวเงียวสูญเสียชีวิตไปแล้ว

มันชมชอบนาง แต่ยังฆ่านาง

มันพึมพำอย่างปวดร้าวว่า

“เราความจริงไม่คิดฆ่าท่าน เราทราบว่าทุกประการล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน มาดรว่าเราฆ่าท่านน้อยไปคนหนึ่ง ยังคงได้รับเงิน”

มันยื่นมือปัดปอยผมบนใบหน้าเงียวเงียวอย่างแผ่วเบากล่าวอีกว่า

“แต่เราไม่อาจทิ้งชีวิตท่านไว้ ท่านต้องเสาะหาเราเพื่อล้างแค้น”

มันจริงใจจนคล้ายไม่อาจหักใจรบกวน ยิ่งไม่กล้าลบหลู่ซากศพของเงียวเงียว ปากกล่าวว่า

“มาดรว่าท่านไร้ความผิด ท่านความจริงไม่ตายได้ แต่พานพบกับเรา ตายในเงื้อมมือเรา”

มันยิ่งมายิ่งสะทกสะท้อน ดวงตาแดงเพลิงยิ่งมายิ่งเปี่ยมไปด้วยความรู้สึก

ขณะที่มันสะทกสะท้อนถึงขีดสุด พลันตวาดถามว่า

“เป็นผู้ใด?”

“โถ่วจื้อ (กระต่าย)”

“เก้า (สุนัข)”

พร้อมกับเสียงตอบรับ โถ่วได้ชือกับเก้าเต้าหยินเดินเข้ามา พวกมันเป็นสองในสี่มือสังหารคู่ใจของยอดขุนพลสยองขวัญ

โถ่วได้ชือถามว่า

“ทุกประการจัดเตรียมเรียบร้อยแล้ว?”

ตู้มึงไม่ตอบคำ เพียงถามว่า

“เมื่อครู่มีคนบุกเข้าเก๋งนานวันต้องพบกันหรือไม่?”

โถ่วได้ชือกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“อาลี้ ยี่จ้วงจื้อและล้งจี้อิดล้วนถูกล่อลวงไป เชี่ยวกุกกงจื้อ กับเชี่ยวตอเสียวเจี้ยะยิ่งไม่มา แนฮ้วยจะมาถึงยามเที่ยงคืน...เมื่อครู่ยังมีคนรุดมาหรือ?”

ตู้มึงยังคงไม่ตอบคำ

“พวกมันล้วนตายแล้ว เรื่องที่หลงเหลือให้พวกท่านจัดการ...เราเพียงฆ่าคน ไม่เคยป้ายผิดต่อผู้คน”

โถ่วได้ชือยิ้มเล็กน้อย เผยเห็นฟันกระต่ายและเหงือกกระต่ายท่าทีเสียมารยาทอยู่บ้าง

ตู้มึงไม่ถือสา ดวงตาสีแดงเพลิงของมันไม่ได้เหลือบแลคนทั้งสอง

เพียงกล่าวว่า

"เรามีเรื่องไปก่อนเที่ยวหนึ่ง รอสักครู่พอกลับมา พวกท่านค่อยนำเราไปพบกับได้เจียงกุน จากนั้นฆ่าคนที่ดึงมือนั้น ก็ไม่มีเรื่องของพวกเราแล้ว...ผู้คนในที่นี้ ไม่ว่าผู้ใดล้วนจัดการได้ แต่ห้ามมิให้กระทบถูกโกวเนี้ยน้อยนี้ พวกท่านทางที่ดีจดจำคำพูดนี้ไว้"

...ไยต้องจดจำคำพูดนี้ไว้?

...โกวเนี้ยน้อยที่หาชีวิตไม่ หรือยังสามารถดบแด่งเป็นภรรยาปีศาจ?

โถ่วได้ชือกับเก้าเด้าหยินไม่ยอมรับนับถือยิ่ง

พวกมันทั้งสอง มีฐานะในสังกัดยอดขุนพลสยองขวัญสูงส่งยิ่งแต่ตู้มึงไม่เห็นพวกมันอยู่ในสายตา

ตู้มึงถึงกับออกคำสั่งต่อพวกมัน

มิหนำซ้ำหากไม่แตะต้องโกวเนี้ยน้อยนี้ ก็จะขาดพยานหลักฐานในการป้ายความผิดที่ดีที่สุด

โถ่วได้ชือไม่สนใจมากความ ดกลงใจว่าจะ "กระทบ" ชากศพของเงียวเงียวสักครา

เก้าเด้าหยินทำหน้ายับย่นราวกบสุนข ทดทานว่า

"เช่นนี้ไม่ดีนักกระมัง?"

โถ่วได้ชือกล่าวว่า

"สนใจมันไยกัน มันเพียงฆ่าคนให้แก่พวกเรา การสร้างสถานการณ์เป็นเรื่องของพวกเรา หากมีเรื่องใด เราจะรับผิดชอบเอง"

เก้าเด้าหยินยังทำหน้ายับย่น เช่นนี้คล้ายกับสุนัขมากกว่าคล้าย

คนผู้หนึ่ง ดังนั้นมันคุ้นกับการทำตัวเป็นสุนัขที่นิ่งดูดายตัวหนึ่ง

.....

ตู้มึ่งอาศัยโสตประสาทอันปราดเปรียวไล่ติดตามไปไกลโข

แต่ไม่มีผลสรุป

ผู้มาร้ายกาจยิ่ง ลงมือรวดเร็วยิ่ง ค้อนของมันจู่โจมถูกฝ่ายตรงข้ามชัดๆ แต่ฝ่ายตรงข้ามก็ตอบโต้ใส่มันคราหนึ่ง เป็นเหตุให้ทรวงอกมันปรากฏบุปผาโลหิตเบ่งบาน

ผู้มาแม้รับบาดเจ็บ แต่ยังหลบหนีไป

ตู้มึ่งมองดูบุปผาโลหิตที่เบ่งบานบนทรวงอก มันพึมพำว่า

“หรือว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นคุณชายใหญ่ลี้ก๊กฮวย?”

ตู้มึ่งสูดลมหายใจคำหนึ่ง พลันปวดแปลบที่ทรวงอก ทำให้มันนึกถึงเงียวเงียวที่อ่อนโยนขึ้นมา

เมื่อมันกลับถึงห้องหับข้างเก๋งนานวันต้องพบกัน เงียวเงียวก็ถูกเปลื้องเสื้อผ้าออกจนเปลือยเปล่าแล้ว

ดวงตาของตู้มึ่งคล้ายลุกไหม้ขึ้นมา ถามว่า

“ผู้ใดกระทำ?”

โถ่วได้ซื่อยอมรับว่า

“เราเอง หากไม่ทำเช่นนี้ ไหนเลยป้ายผิดได้?”

มันก็เปลือยร่างท่อนบน ตระเตรียม “กระทบ” ซากศพของเงียวเงียวแล้ว

เก้าเต้าหยินรีบคว้าจับไหล่มันจากทางด้านหลัง ปากกล่าวว่า

"เราทัดทานมันแล้ว แต่โถ่วได้ชือก็ไม่มือคดิคิดร้าย เพียงแต่..."

ไม่ทันขาดคำ เสียงควับคราหนึ่ง วัดถุสิ่งหนึ่ง พุ่งออกจากข้างเอวตู้มึ่ง พลังลมพอพุ่งผ่าน วัตถุนั้นก็วกกลับไปม้วนพันที่ข้างเอวตู้มึ่งดุจเดิม

เก้าเด้าหยินรู้สึกว่ามือเบาหวิว ที่มันคว้าไว้กลับกลายเป็นเลือดเนื้ออันเลอะเลือน

มันยื่นมือออกไปใหม่ ก็กระทบถูกกระดูกของโถ่วได้ชือ

พริบตานั้น คนที่เบื้องหน้ามันถูกค้อนของตู้มึ่งกระแทกจนแหลกและ

นี่นับว่าสร้างความดีนตระหนกแก่เก้าเด้าหยินมากแล้ว

ตู้มึ่งคล้ายไม่มีเจตนาลงมืออีก เพียงสั่งว่า

"รีบจัดสถานที่เถอะ พอเสร็จเรื่องก็นำเราไปพบกับได้เจียงกุน"

มันกล่าวเสริมว่า

"ต่อให้เป็นคนดีที่สุดในโลก ยังคงต้องตายคนชั่วร้ายก็เช่นเดียวกัน อาจบางทีข้อแตกต่างระหว่างความชาญฉลาดและโฉดเขลา การกระทำความดีและประพฤติชั่ว ออกจะขาดความยุติธรรม แต่สำหรับความตาย ทุกผู้คนล้วนเสมอภาค"

มันยืนอยู่ที่ริมหน้าต่าง มองดูฝนชิวเทียนที่พร่างพรม ยกมือกุมทรวงอก กล่าวด้วยอารมณ์ที่อ่อนไหวว่า

"นี่เป็นช่วงเวลาที่น่าสะทกสะท้อนนัก"

ตอนที่16

ชอเป็นนักฆ่า

บุคคลที่มีความเชื่อมั่นอย่างแท้จริงไม่ต้องการความเชื่อมั่น

ความเชื่อมั่นที่ผู้อื่นมอบให้ เป็นความเชื่อมั่นที่ปราศจากคุณค่าความหมาย มีแต่อาศัยความเด็ดเดี่ยวยึดความสามารถ และขุมกำลังที่แท้จริง จึงเป็นบุคคลที่มีความเชื่อมั่นอย่างแท้จริง

สำหรับกับแนฮ้วย คืนนี้กระทั่งดวงดาวยังเปื่อยสลาย
แต่สำหรับอาลี้และเซี่ยวกุก กระทั่งหัวใจยังเปื่อยสลาย

ความปวดร้าวบางประการ ทำให้ผู้คนคิดใคร่ตาย

แต่ความปวดร้าวบางประการ ทำให้ผู้คนเห็นว่า ไม่ว่าอย่างไร
ต้องมีชีวิตอยู่เพื่อพิชิตมัน

.....

เซี่ยวตอกับเซี่ยวกุกตระเตรียมไปเข้าร่วมงานวันเกิด
ของอาลี้ ที่บ้านข้างเก๋งนานวันต้องพบกันแต่แรก

ซึ่งความจริงพวกนางเพียงคิดหาข้ออ้างรุดไป

เชี่ยวตอทราบว่า คืนนี้แนฮ้วยต้องมาร่วมงาน

วันเวลาที่ผ่านมา แนฮ้วยมีงานวุ่นวายยิ่ง พร้อมกับนั้นคล้ายไม่สะดวกกับการพบกับนาง

นางก็ไม่สะดวกกับการพบกับแนฮ้วย...จะอย่างไรงานที่แนฮ้วยกำลังกระทำ เป็นคดีของบิดานาง

แต่เรื่องของความ “คิดถึง” หาได้สนใจเรื่องของความ “สะดวกหรือไม่” แด่อย่างไร

ดังนั้นเชี่ยวดอในคืนนี้ประทินโฉมเป็นพิเศษ

เชียวกุกสัพยอกนาง เพิ่งหยอกล้อสองคำ เชี่ยวดอก็โต้ดอบว่า

“ท่านเล่า? คืนนี้ท่านแต่งกายราวกับตือโป๊ยก่ายไปรับเจ้าสาวหรือเพียงเพื่ออวยพรวันเกิดของอาลี้?”

เชียวกุกหน้าแดงจนแทบแดงถึงกระดูกกล่าวว่า

“เจ้เจ๊ พวกเราสงบศึก นับแต่นี้ ไม่รุกรานกันและกัน ดีหรือไม่?”

“ตกลง”

เชี่ยวตอรับคำอย่างปลอดโปร่ง

แต่ก่อนออกเดินทาง ซ่งอั้งน้ำสั่งต่อบุตรธิดาว่า

“ชือเจ่ก (ศิษย์ผู้น้องของมารดา) เจ้าให้พวกเจ้าไปที่กรมเมืองข้างสักครา”

ชือเจ่กของพวกนางคือจังอั้งกุน มันเป็นชือดีของซ่งอั้งน้ำ ดังนั้นได้รับการสนับสนุนจากยอดขุนพลสยองขวัญ เป็นเหาอ่วย (นายร้อย) เมืองงุ่ยเชี้ย

กรมเมืองข้างเป็นสถานที่ตรวจทานเอกสารของที่ทำการอำเภอ

เมือง แนฮ้วยก็มีที่ทำงานอยู่ที่นั้น

พวกนางไม่สะดวกกับการไปหาแนฮ้วยที่กรมเมืองข้าง

นางสองเจ้ดีไม่ใคร่ชมชอบจังอั้งกุน จังอั้งกุนชมชอบประจบสอพลอยอดขุนพลสยองขวัญ และชมชอบวางอำนาจบาตรใหญ่ต่อราษฎร มอยู่ครั้งหนึ่ง เชียวกุกเคยกล่าวกับเชียวตอว่า

“ดูจากท่าทีของจังชือเจ่ก คล้ายกับคิดเลียนิ้วเท้าของบิดา แต่ก็ต้องการให้ทุกผู้คนเลียนิ้วเท้าของมัน”

ตอนนั้นเชี่ยวตอยังบอกว่า “ระคายหูแทบตายแล้ว”

แต่คราครั้งนี้เป็นซ่งอั้งน้ำใช้พวกนางไป หาใช่ยอดขุนพลสยอง-ขวัญไม่ ต่อให้พวกนางนึก “ระแวงสงสัย” ต่อบิดาอยู่บ้าง แต่ยังเชื่อถือมารดาโดยสนิทใจ

ทั้งนี้เพราะมารดาคัดค้านพฤติการณ์ของบิดาตลอดมา

ก่อนออกเดินทาง เชี่ยวตอยังถามว่า

“ไม่ทราบมีเรื่องใด?”

ซ่งอั้งน้ำกล่าวว่า

“ไม่ทราบได้ ฟังว่าแนปู้เท้า(มือปราบแซ่แน)รอพวกท่านอยู่ที่นั้น ...เป็นพวกเจ้านัดหมายเขาหรือ?”

เชี่ยวตอกับเชี่ยวกุกไปถึงกรมเมืองข้าง จังอั้งกุนก็ใช้บ่าวไพร่กขนมหวานกับอาหารว่างมา

เชี่ยวตอชมชอบรับประทานของหวาน เชี่ยวกุกได้รับผลสะท้อนากเจ้เจ๊ พลอยลิ้มชิมหลายคำ

ชึ่งครู่ให้หลัง พวกนางรู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลง ขณะที่สติเลอะเลือน ได้ยินซุ่มเสียงโต้ตอบดังว่า

"แนปู้เท้า ท่านไฉนทำเช่นนี้?"

...นั่นเป็นซุ่มเสียงของจังอั้งกุน

"ไฉนทำไม่ได้ เมื่อจับตัวพวกนางสองเจ้ตี่ไว้ สามารถข่มขู่ได้-เจียงกุนได้"

...นั่นคล้ายเป็นซุ่มเสียงของแนฮ้วย

"แนปู้เท้า จนบัดนี้ท่านยังหาหลักฐานความผิดของไต้เจียงกุนไม่ได้หรือ?"

"นั่นมีหลักฐานความผิดอันใด เบื้องบนมีคำสั่งให้กำจัดคนผู้นี้ดังนั้นข้าพเจ้าคิด..."

"แนปู้เท้า ทำไม่ได้"

"ไฉนไม่ได้ ข้าพเจ้าชมชอบทารกหญิงนี้ มิสู้ฉวยโอกาสที่นางสลบไสล ข้าพเจ้าจะ..."

...นั่นเป็นถ้อยคำของแนตั่วกอหรือ?

เซี่ยวตอยามสติเลอะเลือน บังเกิดความคิดเช่นนี้วูบขึ้น

"แนปู้เท้า ไม่ได้เด็ดขาด"

"เอาเถอะ เมื่อไม่กระทำ ข้าพเจ้าต้องออกไประบายอารมณ์สักคราจะอย่างไรเบื้องบนให้ข้าพเจ้ากำจัดโจรกบฏเหล่านี้ ข้าพเจ้าต้องเสาะหาครอบครัวใด ให้พวกมันสังเวยคมกระบี่"

...นั่นเป็นแนตั่วกอหรือ?

เซี่ยวกุกยามเลอะเลือน ก็บังเกิดความคิดเช่นนี้ขึ้น

"แนปู้เท้าคิดเสาะหา..."

"เมืองงุ่ยเชี้ยมีสถานที่แห่งหนึ่ง เรียกว่าเก๋งนานวันต้องพบกันหรือไม่?"

“ถูกแล้ว เราเข้าใจแล้ว...”

แต่เชี่ยวตอกับเชี่ยวกุกมีสติเลอะเลือนกว่าเดิม

เชี่ยวตอครุ่นคิด แนฮ้วยเป็นคนเช่นนี้หรือ?

เชี่ยวกุกก็บังเกิดความลังเล แนฮ้วยเป็นบุคคลเช่นนี้หรือ?

จากนั้นพวกนางสิ้นสติไปโดยสิ้นเชิง

ดังนั้นค่ำคืนนั้นพวกนางไม่ได้เดินทางไปยังบ้านตระกูลฮ่อข้างเก๋งนานวันต้องพบกัน

พวกนางรุดไปเมื่อเวลาใกล้ฟ้าสาง

ตอนนั้นเป็นเจี่ยไท้ซือใช้น้ำยาพร่างพรมพวกนางดื่นขึ้นมา ตอนที่พวกนางรุดสู่เก๋งนานวันต้องพบกัน ท้องฟ้าคล้ายเทาหม่นคล้ายกับหมึก แม้แต่ดวงดาวที่ประดับฟ้าก็คล้ายขึ้นรา เปื่อยสลายแล้ว

.....

อาลี้โอบอุ้มสุนัขน้อยปาปา ในใจหมกมุ่นครุ่นคิดตลอดเวลา

...คืนนี้บิดากลับมาแล้ว ยังจะจากไปหรือไม่? อย่างลำบากยากเย็นมารดารอจนบิดากลับมา ใช่บังเกิดความยินดีหรือไม่?

อาลี้เห็นว่า ท่าทีของตัวเองเมื่อครู่ออกจะเกินเลยไปบ้าง

ยังดีที่มันพบพานเยลุกงื่นชงในระหว่างทาง ดังนั้นฝากคำพูดไปหลายประโยค เพื่อให้บิดามารดาที่พบกันหลังแยกจากเป็นเวลานานคลายใจลง

มันเองยังคงสมทบกับล้งจี้อิดและยี่จ้วงจื้อแล้วค่อยว่ากล่าว

อาลี้ทราบว่าจะเสาะพบพวกมันได้อย่างไร

แต่เมื่อมันเสาะพบคนทั้งสอง คนทั้งสองกลับดื่นเต้นยิ่ง

ทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง จับจ้องมองหีบใหญ่ใบหนึ่ง

หีบใหญ่ปิดผนึกแนบแน่น

ท่าทีของยี่จ้วงจื้อกับล้งจี้อิด คล้ายกับแมวที่อดอยากมาสองเดือน คล้ายกับพบว่าภายในหีบมีมุสิกตัวหนึ่ง

อาลี้เห็นเช่นนั้น ทราบว่ามีเรื่องสนุกสนานแล้ว

มันมีนิสัยชอบ “เล่น” สนุก ดังนั้นถามว่า

“เรื่องอันใด?”

ยี่จ้วงจื้อกล่าวว่า

“แนฮ้วยใช้ให้เตียพ่วงแจ้งต่อพวกเราว่า ภายในหีบมีบุคคลสำคัญสองคน เพียงพอกับการช่วยทำลายคดี ให้พวกเราคร่ำกุมไว้ อย่าได้ปล่อยให้พวกมันหนีรอดได้”

อาลี้ถามว่า

“แนฮ้วยเล่า?”

ล้งจี้อิดกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“ภูดผีจึงทราบได้”

“อย่างนั้นคนเล่า?”

“ยังอยู่ภายในหีบ”

อาลี้กล่าวอย่างลิงโลดยินดีว่า

“นี่น่าเล่นยิ่ง เราสามารถเล่นด้วยหรือไม่?”

ล้งจี้อิดแยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า

“ยินดีด้อนรับท่านร่วมเล่น ให้ท่านเล่นจนตาย”

ความคิดอยากเล่น เป็นนิสัยใจคอของมนุษยชาติ

ผู้ที่ทำงานได้ดี มักกระดือรือร้นต่อการทำงาน ถือการทำงานเป็นความบันเทิง

แต่นั่นต้องมีความ “โง่เขลา” อยู่บ้าง จึงบังเกิดความ “บันเทิง” ได้

อาลี้กล่าวว่า

“เล่นจนตายก็เล่นจนตาย เรื่องน่าเล่นเช่นนี้ไหนเลยไม่มีเราได้?”

ล้งจี้อิดปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

“นี่ไม่น่าเล่น”

อาลี้ร้องเบาๆว่า

“จับกุมคนไม่น่าเล่น หรือถูกจับกุมจึงน่าเล่นภายในหีบมีผู้คนกี่คน

ล้งจี้อิดชูนิ้วมือขึ้นสองนิ้ว อาลี้หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

“พวกมันมีสองคน พวกเรามีถึงสามคน”

ยีจ้วงจื้อกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“คนกลับมีไม่มาก แต่สิ่งของภายในมีอยู่มากหลาย”

“สิ่งของอันใด?”

“ไหลายกวางบินสมัยเลียดก๊ก กลองหนังเมืองแซจิว กระเบื้องเคลือบภูเขาลู่ชัว หลักหินสมัยสามก๊ก ยังมีจอกห้าบุปผาเมืองซิ่วจิว ป้านเขียวจากเตาเผาเก็งเอี้ย เชิงเทียนวิเศษจากเตาเผาลื่อเอี้ย ถ้วยตะเกียงลายมังกรจากเตาเผากอเอี้ย กระถางดอกไม้ลายโบตั๋นเนื้อเคลือบเอี๋ยวซื่อ และขวดลายนกกระยางเป็นต้น”

อาลี้ตะลึงลานชั่วขณะกล่าวว่า

“ท่านว่าอะไร เราฟังไม่เข้าใจ”

ยีจ้วงจื้อกระทั่งดวงตายังไม่กะพริบ ท่องรายชื่อวัตถุเหล่านั้นออกมาอีกเที่ยวหนึ่ง

อาลี้หันไปทางล้งจี้อิด กล่าวว่า

“นั่นเป็นอะไร?”

ล้งจี้อิดขุ่นข้องร่ำคาญขึ้นมา กล่าวว่า

“จะอย่างไรเป็นของวิเศษก็แล้วกัน”

“ของวิเศษอันใด”

“เราไหนเลยทราบ ท่านไยไม่ถามมัน มันได้ยินเดียพ่วงบ่งบอกเพียงเที่ยวเดียว ก็จดจำได้อย่างแม่นยำ ช่างประหลาดแท้”

อาลี้หันไปทางยี่จ้วงจื้อ กล่าวว่า

“ท่านไฉนจำได้ แต่มันจดจำไม่ได้?”

ยี่จ้วงจื้อกลอกตาตลบหนึ่ง กล่าวว่า

“ทั้งนี้เพราะเราชาญฉลาด มันโง่เขลา”

อาลี้ถามสืบต่อ

“อย่างนั้นเราไฉนไม่ทราบ ท่านกลับทราบกระจ่าง?”

มันเข้าใจว่ายี่จ้วงจื้อด้องบอกว่า ทั้งนี้เพราะท่านมาสายเกินไป มิคาดยี่จ้วงจื้อกะพริบตากล่าวว่า

“ทั้งนี้เพราะท่านโง่เขลา เราชาญฉลาด”

อาลี้แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

“ท่านชาญฉลาด ไยไม่บุกเข้าไป?”

“บุกอย่างไร เดียพ่วงสั่งว่า แนฮ้วยต้องการให้จับเป็น แต่พวกมันพอเห็นผิดท่า ก็กระโดดลงในหีบใหญ่ ภายในกลับมีของวิเศษและโบราณวัตถุที่แตกเสียหายได้อยู่มากหลาย”

อาลี้ค่อยเข้าใจสภาพเบื้องหน้า กล่าวว่า

"ดีที่ภายในเพียงมีผู้คนสองคน"

ยี่จ้วงจื้อยิ้มพลางกล่าวถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าคนทั้งสองเป็นใคร?"

"เป็นผู้ใด?"

"ฟังว่าเป็นลุ้ยพั่วกับลุ้ยจ่า"

คราครั้งนี้อาลี้เพียงพึมพำว่า

"สวรรค์"

คราครั้งนี้ไม่น่าเล่นแม้แต่น้อย

ตระกูลลุ้ยแห่งตีกอสนีบาดแดนกังหนำ ความจริงมีชื่อทางอาวุธอัคคีและอาวุธระเบิด ลุ้ยพั่วกับลุ้ยจ่าแม้ไม่อาจนับเป็นสุดยอดฝีมือของตระกูลลุ้ย แต่ความกล้าแข็งรุนแรงของการทำลายล้าง เกรงว่าจัดอยู่อันดับสูง

คนทั้งสองเข้าไปอยู่ภายในหีบ ภายในหีบบรรจุด้วยโบราณวัตถุที่แตกได้โดยง่าย

คนในพรรคห้าคนกลับต้องคร่ากุมคนทั้งสองนี้เอาไว้

ชั่วครู่ให้หลัง อาลี้ค่อยบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า

"มีแล้ว"

ล้งจี้อิดกล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า

"มีอุบายรีบบ่งบอก อย่าได้เสแสร้งแกล้งทำท่าไป"

อาลี้หัวร่อฮิฮากล่าวว่า

"พวกเราโอบล้อมอยู่รอบนอก ปล่อยให้พวกมันหิวโหยสักสามสี่วัน พวกมันย่อมต้องยอมจำนนแต่โดยดี นี่นับเป็นแผนแยบคายที่ไม่

ต้องสูญเสียไพร่พลทหาร อาวุธไม่แปดเปื้อนโลหิต ก็พิชิตได้โดยสิ้นเชิง”

ยี่จ้วงจื้อกระชากเสียงว่า

“ปล่อยให้พวกมันหิวโหยสักสามสี่วัน? ท่านไยไม่ปล่อยให้พวกมันหิวโหยสักสามสี่ปี รอจนพวกมันกลับกลายเป็นโครงกระดูก พวกเราค่อยเข้าไปเก็บศพ?”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

“หากพวกมันอาละวาด ทุบทำลายข้าวของภายใน พวกเราจะทำอย่างไร? หากสามารถรอคอยสามสี่วัน แนฮ้วยกับเตียพ่วงคงไม่ใช่ให้พวกเรามาจัดการแล้ว”

อาลี้ทอดถอนใจกล่าวว่า

“แนฮ้วยน่าตาย มันใช้พวกเรามา รับรองไม่มีเรื่องดีงาม”

ภายในหีบขนาดใหญ่มีผู้คนสองคน

เป็นคนหน้ารอยด่างสองคน

เพียงแต่คนหนึ่งมีรอยด่างสีแดง คนหนึ่งมีรอยด่างสีดำ กลับจำแนกแยกแยะได้โดยง่ายดาย

คนหน้ารอยด่างแดงกล่าวว่า

“พวกมันคล้ายมากันพร้อมหน้าแล้ว”

คนหน้ารอยด่างดำกล่าวว่า

“พวกมันคิดทำอย่างไร?”

คนหน้ารอยด่างแดงกล่าวว่า

"ระวังป้องกันไว้ อย่าได้ชะล่าใจไป พรรคห้าคนล้วนมีลวดลายอยู่บ้าง"

"หวังว่าอย่าได้ทำลายแผนการใหญ่ของได้เจียงกุนไป"

ยามนั้น ที่นอกหีบพลันบังเกิดสรรพสำเนียงต่างๆดังมา ประกอบด้วยเสียงเป่าหลอดเขา เสียงนำตก เสียงรถราม้าต่าง เสียงเปิดปิดประตู ถึงกับคล้ายมีเสียงภูเขาไฟระเบิดดังขึ้น

คนหน้ารอยด่างทั้งสองอทานว่า

"สวรรค์ เบื้องนอกที่แท้เกิดเรื่องใด?"

"ระวังตัวไว้"

"ตัวโง่งมที่เบื้องนอกที่แท้คิดทำอะไร?"

"ไม่ว่าอย่างไรให้ระมัดระวัง"

ยามนั้น ที่นอกหีบบังเกิดเสียงคนเดินเหินดังเข้ามา

ชั่วครู่ให้หลัง ชุ่มเสียงอยู่บนหีบ วิ่งปราดไปมาวุ่นวาย

คนหน้ารอยด่างแดงแทบไม่อาจทนทานรับได้ คนหน้ารอยด่างดำยังกล่าวว่า

"พวกมันเมื่ออยู่เบื้องบน อาจยังมีคนที่แรกลงดินแล้ว"

ไม่ทันขาดคำ บังเกิดเสียงทึบครามหนึ่ง คนผมเผ้ายุกยุ่งชันใบหน้าสีดำผู้หนึ่งทลายดินออกมา

ที่ว่าลอบทำร้าย หมายถึงการจู่โจมทำร้าย โดยที่ศัตรูไม่คาดหมาย

หากเป็นเรื่องในความคาดหมาย ไม่อาจบอกว่าเป็นการจู่โจมทำร้ายแล้ว

ที่โชคร้ายคือ อาลี้ใช้ฝีมือชั้นต่ำที่สามทลายดินออกมา กลับถูกคนหน้ารอยด่างทั้งสองคว้าจับไว้อย่างถนัดถนี่ พวกมันคนหนึ่งทาบฝ่ามือกับจุดเทียนเล้งบนขม่อมของอาลี้ อีกคนหนึ่งยื่นมือบีบเค้นลำคออาลี้ไว้

อาลี้มีศีรษะเพียงหัวเดียว ย่อมไม่คิดสูญเสียมันไป

เรื่องราวหลังจากนั้นคือ ปล่อยให้คนหน้ารอยด่างทั้งสอง “ถอนดึง” มันขึ้นมา

จากนั้นอาลี้ค่อยเห็นชัดตา

ภายในหีบมีโบราณวัตถุจำนวนมากจริงๆ

พริบดานั้นในห้วงสมองอาลี้บังเกิดปมปัญหามากหลายขึ้น

...โบราณวัตถุเหล่านี้ไฉนจัดวางอยู่รวมกัน? คนทั้งสองนี้มาได้อย่างไร? คนทั้งสองไฉนปรากฏขึ้นในที่นี้?

คนหน้ารอยด่างแดงแสยะยิ้มกล่าวว่า

“เจ้านับเป็นตัวอะไร กลับคิดเล่นกับพวกเรา?”

คนหน้ารอยด่างดำกล่าวเสริมขึ้น

“คิดเล่นก็เล่นเถอะ เมื่อมีเจ้าเป็นตัวประกัน ยังกลัวพวกเราเล่นไม่ได้หรือ?”

อาลี้ทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าววาจาเป็นครั้งแรกว่า

“นี่ไม่น่าเล่นแม้แต่น้อย”

เสียงโครมครามหนึ่ง หีบไม้ถูกเตะเปิดออก คนในหีบปรากฏกายออกมา

คนหน้ารอยด่างทั้งสองคร่ากุมอาลี้ที่ถูกสยบจุดไว้ หันหน้าหาภายนอก ขู่คำรามว่า

“คนของพวกเจ้าตกอยู่ในเงื้อมมือพวกเรา หากไม่ต้องการให้มันตกตาย ก็จัดหารถม้ามาคันหนึ่ง ขนย้ายสมบัติในหีบขึ้นรถ พวกเราจะละเว้นชีวิตสุนัขของมัน”

ล้งจี้อิดกับยี่จ้วงจื้อได้แต่เดินออกจากเงามืด ล้งจี้อิดชี้หน้าด่าทอว่า

“มันไหนเลยมีชีวิตสุนัข มันโง่เขลาปานนั้น สมควรบอกว่าเป็นชีวิตสุกร”

ยี่จ้วงจื้อกลับกล่าวว่า

“คนผู้นี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเราแม้แต่น้อย ท่านคร่ากุมมันเป็นตัวประกัน ไม่อาจข่มขู่คุกคามพวกเราได้”

คนหน้ารอยด่างดำแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ผู้ใดไม่ทราบว่า พรรคห้าคนรวมใจเป็นหนึ่งเดียวท่านหักใจไม่สนใจมันจริงๆ?”

ยี่จ้วงจื้อกล่าวเสียงกระด้างว่า

“พวกเราทราบได้อย่างไรว่า ที่ท่านจับตัวไว้เป็นคนของพวกเรา?”

คนหน้ารอยด่างดำทั้งสองสบตากันวูบ เดินออกไปสองก้าว ให้แสงจันทร์สาดส่อง กล่าวว่า

“เป็นไร เห็นชัดตาแล้วหรือไม่?”

ยามนั้น ฝนเริ่มโปรยปราย ความหนาวเย็นคุกคามคน

ยี่จ้วงจื้อเอียงศีรษะมองดูอยู่ครึ่งค่อนวัน กล่าวว่า

“ไม่อาจเห็นชัดตา ใช่เป็นพวกท่านเล่นลวดลายหรือไม่?”

คนหน้ารอยด่างแดงกระชากเสียงว่า

“มารดาเจ้าเถอะ เด็กน้อยนี้แสร้งเป็นโง่งม มิสู้เชือดคนหนึ่ง ถือ

ว่าจัดการไปคนหนึ่ง อย่างมากเชือดเสร็จแล้ว กลับเข้าหีบไปเฝ้ารอใหม่”

คนหน้ารอยด่างดำไม่เห็นด้วย กล่าวว่า

“ยังจะเฝ้ารอถึงเวลาใด ยังคงรวบรัดเผด็จศึกโดยเร็ว”

ดังนั้นคนทั้งสองคุมตัวอาลี้ เดินออกไปอีกหลายก้าว ร้องถามว่า

“คราครั้งนี้เห็นชัดดาแล้วหรือไม่?”

พลางตบคลายจุดใบ้ให้แก่อาลี้ ดวาดว่า

“รีบกล่าววาจา ให้พวกพ้องเจ้าจดจำเจ้าออก ไม่เช่นนั้นจะเชือดเจ้าทิ้ง”

อาลี้รับคำ ร้องว่า

“นี่ พวกท่านอย่าได้ลงมือ”

ขณะที่มันร้องบอกให้อย่าได้ลงมือ ล้งจี้อิดกับยี่จ้วงจื้อพากันลงมือ

ไม่เพียงแต่พวกมันทั้งสองพากันลงมือ แม้แต่อาลี้เองก็ลงมือ

อาลี้เป็นมือดีชั้นต่ำที่สาม ศิษย์ของชั้นต่ำที่สามเรียนรู้หลักการเคลื่อนย้ายจุดบนร่างแต่แรก ดังนั้นวิชาจี้จุดของคนทั้งสองไม่บังเกิดผลต่อมัน

แต่คนหน้ารอยด่างทั้งสอง ยังคร่ากุมมันเอาไว้ แต่แล้วร่างของมันพลันบี้แบนลง

บี้แบนราวกับลูกพลับดากแห้งชิ้นหนึ่ง พร้อมกับยุบตัวลง ทิ้งตัวลงในหลุมดินที่ขุดไว้ก่อน

คนหน้ารอยด่างทั้งสองรู้สึกมือว่างเปล่าก็เปลี่ยนเป็นตะปบคร่ากุม

อาลี้ชิงกลิ้งตัวทอดหนึ่ง กลิ้งถึงใต้หว่างขาคนทั้งสอง ยกเท้าถีบใส่ไข่ดันของคนหน้ารอยด่างแดง อ้าปากกัดข้อเท้าซ้ายของคนหน้ารอยด่างดำไม่ปล่อย

วิธีการต่อสู้ของมัน หาแดกด่างกับวานรและสุนัขไม่

แต่คนหน้ารอยด่างทั้งสองมิใช่มือชั้นธรรมดา พวกมันพากันเคลื่อนไหว

ดูจากท่วงท่าลงมือของพวกมัน อย่างน้อยสามารถกระแทกทำลายหีบลักษณะนี้สิบใบ พร้อมกับจู่โจมสังหารอาลี้ห้าคน

ที่เคราะห์ร้ายคือ ที่นี้ยังมีล้งจี้อิดกับยี่จ้วงจื้อ

ล้งจี้อิดหน้าตาอัปลักษณ์ แต่ดาบชดช้อย

ดาบเคียวคล้ายหางตา ดาบหางตานี้ เกี่ยวใส่หางตาของคนหน้าร้อยด่างแดง

คนหน้ารอยด่างแดงสะบัดมือวูบ ชัดวัดถุสิ่งหนึ่งออก

วัดถุที่มีขนาดเล็กดุจเมล็ดโพธิ์ และดำดุจเมล็ดโพธิ์สิ่งหนึ่ง

ดาบหางตาของล้งจี้อิดพลันเปลี่ยนทิศทาง

ประกายดาบยังรวดเร็วกว่ากะพริบตา คมดาบไล่ตามวัดถุนั้นไป

เพียงชั่วพริบตา “วัดถุ” นั้นก็ถูกสับจากหนึ่งเป็นสอง จากสองเป็นสี่ จากสี่เป็นแปด จากแปดเป็นสิบหก จากสิบหกเป็นสามสิบสอง จากสามสิบสองเป็นหกสิบสี่ จากหกสิบสี่เป็นหนึ่งร้อยยี่สิบแปด สุดท้ายแดกสลายเป็นผุยผง

ไม่ว่ามันเป็นอาวุธลับหรืออาวุธอัคคีอันร้ายกาจใด ล้วนสูญเสียประสิทธิภาพไป

เสียงควับคราหนึ่ง ดาบเคียวนั้นวกกลับมาที่ข้างหางตาของคนหน้ารอยด่างแดงอีก ส่วนปลายของดาบเคียว พอดีเกี่ยวใส่ลำคอของคนหน้ารอยด่างแดง

คนหน้ารอยด่างแดงย่อมไม่กล้าเคลื่อนไหว

คนหน้ารอยด่างดำก็ไม่กล้าเคลื่อนไหวเช่นกัน

ทั้งนี้เพราะมันไม่อาจเคลื่อนไหว

มันเพียงเสียสมาธิต่อท่าจู่โจมอันลี้ลับต่ออาลี้ ยีจ้วงจื้อก็มาถึงแล้ว

คนหน้ารอยด่างดำพลันลงมือ

อาวุธของมันเป็นขวานเล็กๆที่กะทัดรัดเล่มหนึ่ง

ยีจ้วงจื้อเหินร่างเข้ามา มันก็จามขวานใส่

ดังนั้นยีจ้วงจื้อวกกายวูบหนึ่ง โผพุ่งขึ้นฟ้า

ขวานของคนหน้ารอยด่างดำยังประเปรียวกว่าแม่เบี้ยอสรพิษพลันลอยเลื่อนขึ้นมา จามใส่หว่างเอวของศัตรู

ยีจ้วงจื้อเหยียบเท้าซ้ายกับหลังเท้าขวา หยิบยืมพลังลอยตัวขึ้นใหม่ ทั้งหลบรอดจากขวานนี้ ทั้งยังเตะใส่ศีรษะของคนหน้ารอยด่างดำคนหน้ารอยด่างดำหงายหน้าล้มลง

ยีจ้วงจื้อหัวร่อฮาฮา ทิ้งตัวลงกับพื้น กล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

“ต่อให้ท่านดุร้ายดุจปีศาจ ยังต้องรับประทานส้นเท้าของบิดาท่านยังไม่คู่ควรเล่นกับบิดา”

ไม่ทันขาดคำ คนหน้ารอยด่างดำที่ล้มลง พลันอ้าปากพ่นมุกไม้

ออกลูกหนึ่ง

.....

ผู้คนทั่วไปชะล่าใจอยู่ทุกเมื่อ แต่ยอดฝีมือเมื่อประสบความสำเร็จค่อยชะล่าใจ

ยี่จ้วงจื้อพอชะล่าใจ คนหน้ารอยด่างดำก็พ่นมุกไม้ออก

มันสยบคนหน้ารอยด่างดำไว้ในบัดดล แต่มุกไม้ยังคงแหวกพุ่งออกไป

ดีที่ไม่ได้พุ่งใส่มัน ยี่จ้วงจื้อกวาดตามองตามมุกไม้ พบว่าไม่ได้พุ่งใส่ลังจี้อิดเซ่นกัน

ทั้งไม่ได้พุ่งใส่อาลี้

....หรือเจ้าหน้ารอยด่างดำนี้ถ่ม “เสมหะ”จนดิดเป็นนิสัย?

มุกไม้พุ่งควับออกไป เหินบินอยู่เที่ยวหนึ่ง ในที่สุดยังคงเหินบินไปในหีบไม้

จากนั้นได้ยินเสียงปิงปง ปิงปิงปงปงและเสียงปึงปังโครมคราม เสียงเกรียวกราวเพลังพล้างดังขึ้น

มุกไม้ซัดทะลุขวดลายนกกระยางไปก่อน จากนั้นทะลุผ่านถ้วยตะเกียงลายมังกรจากเตาเผากอเอี้ย ค่อยซัดทะลุกลองหนังเมืองแซจิวอย่างแม่นยำ พุ่งทำลายเชิงเทียนวิเศษจากเตาเผาลื่อเอี้ย ค่อยวกไปพุ่งทะลุหลักหินสมัยสามก๊ก กระแทกกระเบื้องเคลือบภูเขาลู่ชัว ทะลุไหลายกวางบินสมัยเลียดก๊ก สั่นสะเทือนป้านเขียวจากเตาเผาเก็งเอี้ย ล้มลงกระแทกทำลายจอกห้าบุปผาเมืองชิ่วจิว ไม่ลืมทำลายกระถางตะเกียงลายมังกรจากเตาเผากอเอี้ย ค่อยซัดทะลุกลองหนังเมืองแซจิวอย่างแม่นยำ พุ่งทำลายเชิงเทียนวิเศษจากเตาเผาลื่อเอี้ย ค่อยวกไปพุ่งทะลุหลักหินสมัยสามก๊ก กระแทกกระเบื้องเคลือบภูเขาลู่ชัว ทะลุไหลายกวางบินสมัยเลียดก๊ก สั่นสะเทือนป้านเขียวจากเตาเผาเก็งเอี้ย ล้มลงกระแทกทำลายจอกห้าบุปผาเมืองชิ่วจิว ไม่ลืมทำลายกระถาง

ดอกไม้ลายโบตั๋นเนื้อเคลือบเอี่ยวชื่อ เหล่าโบราณวัตถุอันล้ำค่าได้รับความเสียหายไปชิ้นแล้วชิ้นเล่า

ยี่จ้วงจื้อ ล้งจี้อิดและอาลี้ พอฟังเสียงแตกสลายอันไพเราะ สีหน้าล้วนแปรเปลี่ยนเป็นปั้นยาก

อาลีรู้สึกว่า การเสียสละตัวเอง “ล่องูออกจากรู” ของตัวเองแปรเปลี่ยนเป็นไร้คุณค่า ต้องถลึงตาใส่ยี่จ้วงจื้อ

ล้งจี้อิดก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวถามยี่จ้วงจื้อว่า

“ฆ่าท่านดีหรือไม่?”

ยี่จ้วงจื้อหน้านิ่วคิ้วขมวดกล่าวว่า

“คราครั้งนี้จะว่ากล่าวกับแนดั่วกออย่างไร?ใช่เล่นจนเกินเลยไปหรือไม่?”

ล้งจี้อิดขุ่นแค้นจนพูดไม่ออก

พวกมันมีนิสัยเช่นนี้เอง

ยิ่งคับขันอันตรายยิ่งต้องเล่น

ยิ่งมีปัญหายุ่งยากน่าเล่น

หากเผชิญภัยอันตราย ประสบปัญหายุ่งยาก ไม่ใช้อารมณ์ “ล้อเล่น” เข้ารับมือ อย่างนั้นก็ยิ่งอันตราย ยิ่งมีปัญหายุ่งยากแล้ว

พวกมันเล่นนั้นส่วนเล่น แต่ยังคร่ากุมคนทั้งสองเอาไว้

คนที่พวกมันเข้าใจว่าเป็นคนของตระกูลสุ้ยแดนกังหน่ำ

.....

ดังนั้นพวกมันกลับถึงบ้านตระกูลฮ่อริมเก๋งนานวัน

ต้องพบกัน ฝ่ากว่ากำหนดการอยู่บ้าง

แนฮ้วยยังมาถึงก่อนพวกมัน

เมื่อแนฮ้วยมาถึงเก๋งนานวันต้องพบกัน ก็ถูกฝนสาดซัดจนร่างเปียกซุ่มโชก

แนฮ้วยยังครุ่นคิด รอสักครู่พบกับเชี่ยวตอโกวเนี้ย สภาพเช่นนี้คงไม่ดีนัก

แนฮ้วยคิดเข้าห้องไปผึ่งเสื้อผ้าให้แห้งก่อน

แต่เมื่อบ้านเรือนที่ข้างเก๋งนานวันต้องพบกันปรากฏแก่สายตา สัญชาตญาณดุจสัตว์ป่าของเขาพลันดื่นตัวขึ้นมา

....ไม่ถูกต้อง

....ที่นี้ต้องเกิดเรื่องผิดปรกติธรรมดาขึ้น

แนฮ้วยชักกระบี่ออกมา

....มีกลิ่นคาวเลือด

แนฮ้วยขณะจะอ้อมทางเข้าห้อง เพื่อสืบสาวให้กระจ่างชัด ก็เหยียบถูกวัตถุที่ทั้งอ่อนทั้งแข็งทื่อสิ่งหนึ่ง

เป็นคนตาย!

นั่นเป็นซากศพซากแรกที่แนฮ้วยพบเห็น

จากนั้นแนฮ้วยยังพบเห็นซากศพอีกหลายซาก

ผู้ตายทุกคนล้วนเป็นสหายของเขา ทั้งสหายสนิท และสหายร่วมแนวการต่อสู้

ระหว่างที่แนฮ้วยคับแค้นรันทด ก็ได้ยินซุ่มเสียงผู้คน

ผู้มารุดมารวดเร็วยิ่ง

วิชาตัวเบาสูงเยี่ยมยิ่ง

นี่คล้ายกับเป็นม้าแก่ชำนาญทาง

แนฮ้วยคำนวณนับเวลา พลันเปิดประตูออก ยกโคมส่องดู

ผู้มามีจำนวนสามคน คนทั้งสามก็บังเกิดความตื่นตระหนก พุ่งถอยไปด้านหลัง

พวกมันย่อมเป็นอาลี้ ล้งจี้อิดและยี่จ้วงจื้อ

พริบตาที่ทั้งสองฝ่ายเผชิญหน้า บังเกิดความแตกตื่นตะลึงลาน พลันได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งดวาดว่า

“ท่านฆ่าคนไร้ความผิดมากมายปานนี้ ยังคิดฆ่าคนทั้งสามเป็นการปิดปากหรือ?”

คนดวาดว่าเป็นแม่ทัพสวมเกราะแดงผู้หนึ่ง

มันนำทหารในชุดลำลอง สามสี่สิบคนเร้นกายมาถึง

ที่ข้างกายมันยังติดตามด้วยผู้คนหลายคน

พวกมันล้วนเป็นคนบ้านใกล้เรือนเคียง หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นคนยามเล่าโง้ว(คนแซ่โง้ว)ที่เฝ้าดูแลเก๋งนานวันต้องพบกัน

พวกมันพอพบเห็นแนฮ้วย พากันชี้หน้ากล่าวว่า

“เป็นมัน”

“มันเป็นฆาตกรฆ่าคน”

“เราเห็นกับตาว่า มันเป็นคนฆ่าล้างผลาญครอบครัวของเล่าฮ่อ”

แนฮ้วยเดือดดาลเป็นการใหญ่ สืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว สร้าง

ความแตกตื่นแก่คนเหล่านั้นจนสงบชุ่มเสียง หลบวูบไปด้านหลังแม่ทัพเกราะแดง

แม่ทัพเกราะแดงนั้นสะอึกกายไปหนึ่งก้าว กระแอมเบาๆกล่าวว่า

“แนปู้เท้า เจ้าชีวิดกระทำผิด รับโทษดุจเดียวกับราษฎร เรื่องในคืนนี้ ขอท่านอย่าได้ขู่ขวัญชาวเมืองเหล่านี้”

มันกลับเป็นแม่ทัพสาม ในสังกัดยอดขุนพลสยองขวัญ ฉายาแม่ทัพปราชัยชีทู้ป๊วกเต๋า

ยามนั้น บุคคลที่ “มาสาย” ทั้งสาม ค่อยพบว่าเกิดเรื่องราวใด

อาลี้ได้รับความกระทบกระเทือนใจใหญ่หลวงที่สุด

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของมัน พอได้รับความดื่นดระหนกถึงขีดสุด ยิ่งคล้ายตาสุนขคูหนึ่ง

ล้งจี้อิดกับยี่จ้วงจื้อก็ไม่อาจยอมรับสภาพความจริงเช่นนี้

อย่าว่าแต่เล่าตั่ว(พี่ใหญ่)ของพวกมันเยลุกงื่นซง ก็เสียชีวิตในเหตุการณ์ด้วย

มิหนำซ้ำเสียชีวิต อย่างอเนจอนาถนัก

.....

แนฮ้วยกล่าวเสียงหุ้มหนักว่า

“ข้าพเจ้าไม่ได้ฆ่าคน”

ชีทู้ป๊วกเต๋าบอกใบ้ให้ทหารและพนักงานมือปราบเข้าไปตรวจค้นดูจนใจที่ค้นพบสิ่งของที่เป็นของแนฮ้วยอยู่ข้างซากศพ และอยู่ภายในห้องไม่น้อย ในจำนวนนี้รวมทั้งเสื้อผ้าเลิศหรู ซึ่งเขาในระหว่างนี้เพิ่งสวมใส่

และผ้าเช็ดหน้าลายปัก ซึ่งเชี่ยวดอถักทอให้แก่เขา

บนผ้าเช็ดหน้ายังแปดเปื้อนโลหิต

โลหิตของมารดาอาลี้

หัวใจของแนฮ้วยดกวูบลง

เขาเริ่มเข้าใจแล้วว่า นี่เป็นการจัดฉากขึ้น

สิ่งของ ของเหล่านั้น ก็ไม่ได้เพิ่งสูญหายไปในคืนนี้

แผนทั้งหมดถูกกำหนดไว้แต่แรก เพียงรอให้เขาในคืนนี้ “พลัดหลง” เข้ามา

ปัญหาเฉพาะหน้าคือ เขาจะทำลายแผนอย่างไร?

แนฮ้วยยืนหยัดกับที่ ราวรูปปั้นที่ตกทอดมาแต่โบราณกาลรูปหนึ่ง

เขาทราบว่าตัวเองเผชิญการดอบโด้จากศัตรูแล้ว

มิหนำซ้ำเป็นการดอบโด้ที่เกรี้ยวกราดรุนแรง ไม่ไว้ไมตรีแม้แต่น้อย

.....

ซีห้ปิวกเต๋ากล่าวว่า

“ท่านได้รับพระบัญชามา เราไม่กล้าจับกุมท่าน แต่ท่านเมื่อต้องสงสัยว่ากระทำเรื่องเหล่านี้ เราก็ไม่อาจปล่อยให้ท่านเคลื่อนไหวอย่างอิสระอีก”

มันกล่าวอย่างจริงจังว่า

“กล่าวตามความสัตย์ เราก็ไม่เชื่อว่าท่านจะกระทำเรื่องเช่นนี้

ท่านสะกดอดกลั้นไว้ก่อน หากมิใช่การกระทำของท่าน จะช้าเร็วความจริงต้องกระจ่างชัด”

หากชีทู้ป๊วกเต๋าคิดคร่ากุมแนฮ้วย แนฮ้วยก็จะต่อสู้ขัดขืนถึงที่สุด แนฮ้วยก็ดูออกว่า ในทหารที่แม่ทัพปราชัยชีทู้ป๊วกเต๋านำพามามีอยู่หลายคนที่เป็นมือดี

แต่ชีทู้ป๊วกเต๋าไม่ทำเช่นนั้น

มันไม่ลงมือ

เพียงอ้างเหตุผล

แต่มันพอเอ่ยปาก ก็ปิดกั้นการลงมือทั้งหมดของแนฮ้วย

ดังนั้นแนฮ้วยกล่าวว่า

“พวกท่านทำตามหน้าที่ ไม่ต้องสนใจว่าข้าพเจ้าถือหยกปราบกลียุคหรือไม่ หากเห็นว่าข้าพเจ้าต้องสงสัย ขอเพียงพวกท่านรักษาความยุติธรรม ไม่ปรักปรำให้ร้าย ก็ควบคุมตัวข้าพเจ้าไว้ เพื่อรอการสอบสวน”

ชีทู้ป๊วกเต๋ากลับกล่าวว่า

“ไม่ เพียงเพราะต้องสงสัย ยังไม่อาจควบคุมตัวแนปู้เท้าไว้ พวกเราจะรายงานขึ้นไปตามความสัตย์ หากท่านบริสุทธิ์จริง ย่อมต้องคืนความบริสุทธิ์แก่ท่าน”

จากนั้นสั่งให้พนักงานมือปราบเก็บรวบรวมหลักฐานต่างๆในที่เกิดเหตุ

.....

ลังจี้อิด ยี่จ้วงจี้อและอาลี้ความจริงก็ไม่เซื่อว่า แนฮ้วย จะกระทำเรื่องเสียสติเช่นนี้

อย่าว่าแต่แนฮ้วยกับไกวจี้อฮ่อ เล่าโซ่ว เล่าฮกและพวก หามีความแค้นต่อกัน

แต่หลังจากเหตุการณ์คืนนั้น สถานการณ์แปรผันกลับกลาย ยิ่งมายิ่งไม่เป็นผลดีต่อแนฮ้วย

คำเล่าลือที่ไม่เป็นผลดีต่อแนฮ้วย คล้ายแมลงวันพบเห็นปากแผล พอส่งกลิ่นเน่าเหม็นก็บินมาจับเกาะ

ชั่วระยะเวลาสองสามวัน ตามตลาดร้านถิ่นล้วนร่ำลือว่า

มือปราบจากเมืองหลวงผู้นี้ แท้ที่จริงมิใช่ดัวดีอันใด

แนฮ้วยสมคบคิดกับยอดขุนพลสยองขวัญแต่แรก ไม่เช่นนั้นเขามาถึงเมืองงุ่ยเชี้ยระยะเวลานาน ยอดขุนพลสยองขวัญไฉนยังคงดำรงคงอยู่ดุจเดิม?

ไม่เช่นนั้นแนฮ้วยมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีโชกเลือดของบ้านดระกูลฮ่อริมเก๋งนานวันต้องพบกัน ไฉนยังอยู่ลอยนวล ไม่ถูกควบคุมตัวแต่อย่างไร?

มีคนบอกว่า แนฮ้วยได้รับเงินจำนวนมหาศาลจากยอดขุนพล-สยองขวัญ

ทั้งนี้เพราะวันเวลาที่ผ่านมา แนฮ้วยจับจ่ายอย่างมือเติบ สวมใส่เสื้อผ้าเลิศหรู ดื่มสุราเที่ยวสตรี แม้แต่เตียพ่วงและผู้ช่วยมือปราบที่ร่วมสะสางคดีกับเขา ก็ยืนยันว่ามีเรื่องเช่นนี้

และมีคนบอกว่า แนฮ้วยต้องการเป็นเขยยิบจ่วยของตระกูลเล่ง

(เขยยิบจ่วยเป็นเขยที่อาศัยอยู่ในบ้านฝ่ายหญิง บุตรธิดาที่ถือกำเนิดออกมา ต้องใช้แซ่ตามฝ่ายหญิง ชาวจีนถือบุรุษเช่นนี้เป็นคนที่น่าอับอายขายหน้า)

แนฮ้วยพึงตาต้องใจธิดาของยอดขุนพลสยองขวัญ

ไกวจื้อย่อ มารดาอาลี้ เล่าโซ่ว เล่าฮกและพวกล้วนดั้งตัวเป็นศัตรูกับยอดขุนพลสยองขวัญ แนฮ้วยกำจัดศัตรูให้แก่ยอดขุนพลสยองขวัญก็เป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล

อย่าว่าแต่เงียวเงียวตายในสภาพเปลือยเปล่า อาจเป็นสาเหตุแห่งการฆ่าคนของแนฮ้วย ซึ่งคิดข่มขืนแต่ไม่สำเร็จ

บัณฑิตบางคนเริ่มไม่ไว้วางใจในแนฮ้วย

พวกมันถึงกับกล่าวหาว่า แนฮ้วยไม่ได้สะสางคดีให้แก่พวกมัน

พวกมันเห็นว่า พวกมันเป็นคนริเริ่มเรียกร้องให้ลงโทษยอดขุน-พลสยองขวัญ แนฮ้วยพอมาถึงกลับสะกดระงับไว้ พวกมันเป็นบัณฑิตคงแก่เรียน ต้องรับฟังคำสั่งจากนักบู๊ผู้หนึ่ง รู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจอยู่แล้ว

อย่าว่าแต่คราก่อนเมืองงุ่ยเชี้ยเกิดการชุมนุมใหญ่ แนฮ้วยพอมาถึง การชุมนุมกลับสลายตัว ผู้ใดทราบว่าแนฮ้วยไม่ได้มาคลี่คลายสถานการณ์ให้แก่ยอดขุนพลสยองขวัญ?

คำเล่าลือทุกด้าน ล้วนสร้างแรงกดดันต่อแนฮ้วย

ช่วงเวลานั้น ยอดขุนพลสยองขวัญกลับเสนอหน้าออกมาแก้ต่างให้แก่แนฮ้วยว่า

"แนปู้เท้าเป็นบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง บุรุษหนุ่มอดกระทำผิดมิได้ ที่แล้วมามันถือความเที่ยงธรรมกอปรด้วยสติปัญญาความห้าวหาญ เราไว้วางใจมัน ขอให้ทั้งหมดไว้วางใจมันด้วย"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวเช่นนี้ ทั้งหมดยิ่งไม่ไว้วางใจแนฮ้วยแล้ว

แนฮ้วยคล้ายคนใบ้อมบอระเพ็ด มีความขมขื่นแต่ไม่อาจบอกกล่าวได้

...ฝ่ายตรงข้ามไม่ใช้ไม้แข็ง หากแต่ใช้ไม้อ่อน

...ที่เคลื่อนไหวมิใช่สู้โดยเปิดเผย หากแต่ดำเนินแผนอย่างลับๆ

...ที่กำหนดมิใช่จัดกำลังทัพ หากแต่ใช้วิธีล้อมจู่โจม

ที่อนาถใจคือ ล้งจี้อิด ยี่จ้วงจื้อและอาลี้เข้าใจว่า แนฮ้วยสั่งพวกมันจับกุมลุ้ยพั่วกับลุ้ยจ่า เป็นเหตุให้กลับบ้านตระกูลฮ่อสายไปชั่วขณะแต่แนฮ้วยหาได้ออกคำสั่งนี้ไม่

เชียวตอกับเชียวกุกก็ถูกแนฮ้วยใช้คนมอมทำร้ายสิ้นสติ จากนั้นจังอั้งกุนอ้างว่า มันบังเกิดมโนธรรมได้สำนึก แก้ไขพวกนางฟื้นคืนสติมาพร้อมกับประกาศว่า มันไม่ยอมทำตามคำสั่งของแนฮ้วย ที่คิดและเล็มเชียวตอโกวเนี้ย พร้อมกับคิดหมายขู่กรรโชกยอดขุนพลสยองขวัญ

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งฝ่ายกรมเมือง ฝ่ายทหารตลอดจนฝ่ายธัมมะล้วนสูญเสียความเคารพต่อแนฮ้วย บังเกิดความระแวงสงสัยขึ้น

ผู้คนที่ร่วมงานกับแนฮ้วย พากันแยกตัวออกไป พร้อมกับกล่าวหาแนฮ้วยโหดเหี้ยมอำมหิต และชั่วช้าสามานย์

ในจำนวนนี้รวมทั้งนายทัพเตียพ่วงตลอดจนชุยกักฉั้งที่สนิทชิดชอบกับแนฮ้วย

สภาพของยี่จ้วงจื้อ ล้งจี้อิดกับอาลี้ก็ไม่ดีเลิศกว่า

อาลี้สูญเสียบิดามารดา ย่อมเจ็บช้ำรันทดจนหลั่งน้ำตาเป็นสายเลือด

คนผู้หนึ่งได้รับความเศร้าเสียใจถึงขีดสุด ย่อมสูญเสียความสามารถในการวินิจฉัยเรื่องราว

มันเชื่อว่านี่เป็นฝีมือของยอดขุนพลสยองขวัญ จนใจที่วันนั้นมีผู้คนอย่างน้อยหนึ่งร้อยหกสิบคน เห็นยอดขุนพลสยองขวัญเดินทางไปจุดธูปบูชาเทพเจ้าที่ตำหนักแซเอี้ยเก็ง

แน่นอน เรื่องเช่นนี้มิต้องให้ยอดขุนพลสยองขวัญลงมือด้วยตัวเอง แต่พยานหลักฐานทั้งหมดคล้ายบ่งชี้ว่า แนฮ้วยเป็นตัวฆาตกร

อาลี้สูญเสียความเยือกเย็นไป

ล้งจี้อิดก็กล่าวว่า

"ตั่งปาอวงเพราะคุ้มครองส่งมันขึ้นเขาสี่ปั้งซัวไปขอรับการรักษาค่อยสูญเสียชีวิต เยลุกตั่วกอเพราะเดินทางมาช่วยเหลือมันปราบภัยพาลที่เมืองงุ่ยเชี้ย สุดท้ายก็ฝังสังขารในที่นี้ ล้วนเป็นแนฮ้วยทำร้ายผู้คน"

อาลี้พลุ่งพล่านใจจนแทบรุดไปคิดบัญชีกับแนฮ้วยในบัดดล

ล้งจี้อิดก็ร่ำร้องว่าจะรุดไป

หากมิใช่ยี่จ้วงจื้ออยู่ด้วย พวกมันคงไปรังควานแนฮ้วยแต่แรกแล้ว

ยี่จ้วงจื้อกลอกตาแล้วกล่าว

"ในสภาพเช่นนี้ มิสู้ชมดูให้แน่ชัดแล้วค่อยลงมือ หากพวกเราฆ่าคนผิด ล้างแค้นพลาดผิด ฆาตกรตัวจริงคงกระหยิ่มยิ้มย่องกว่าเดิม ใช่หรือไม่?"

คำพูดนี้มีผลในเชิงกระตุ้น นับว่าสะกดคนที่พลุ่งพล่านทั้งสองเอาไว้

ช่วงเวลานี้ เชี่ยวตอกับเชี่ยวกุกล้วนสูญเสียอิสรภาพไป

ยอดขุนพลสยองขวัญห้ามมิให้พวกนางออกจากหมู่ตึกสักการะ-ฟ้า ด้วยเหตุผลว่า ไม่ต้องการให้พวกนางอยู่ร่วมกับนักฆ่ากระหายเลือด

แนฮ้วยกลับกลายเป็นนักฆ่าแล้ว

ซึ่งความจริง แนฮ้วยก็คิดเป็นนักฆ่า

เขาสำนึกตัวว่า ไม่เหมาะสมกับการเป็นมือปราบที่ดีผู้หนึ่ง

นิสัยใจคอของเขาคลับคล้ายนักฆ่ามากกว่ามือปราบ

แต่อย่างมากเขาเพียงเป็นนักฆ่า หาใช่ “ฆาตกร” ไม่

แนฮ้วยไม่ได้ฆ่าคนที่บ้านตระกลฮ่อข้างเก๋งนานวันต้องพบกันแม้สักคนเดียว

แต่จนบัดนี้ แทบทุกผู้คนล้วนเข้าใจว่าเขาเป็นฆาตกร

ทั้งหมดล้วนระแวงสงสัยเขา ห่างเหินจากเขา

จนบัดนี้เขาถูกโดดเดี่ยวโดยสิ้นเชิง

เขาทราบว่าศัตรูของเขากำลังถือเขาเป็นเครื่องเล่น

นอกจากฝ่ายตรงข้ามปฏิเสธการเล่นต่อไป

เมื่อไม่ “เล่น” ต่อไป แผนการจะเปลี่ยนเป็นการ “ฆ่าฟัน” แล้ว

แนฮ้วยกลับรอดอยวันนี้

เขายินยอมเข่นฆ่าให้สมใจ ยังดีกว่าตกอยู่ในสถานะน่าอึดอัด ไม่มีที่ให้ลงมือ ได้แต่ถูกผู้คนจับเชิดสถานเดียว

เขายินยอมต่อสู้จนตัวตาย ไม่ต้องการฝืนใจมีชีวิตอยู่

ลูกผู้ชายที่มีสติปัญญา มีปณิธานหมายมุ่ง ต้องการมีการกระทำหากให้บุคคลเช่นนี้ผ่านการเกิดแก่เจ็บตายเช่นเดียวกับผู้คนทั่วไป ผ่านวัยหนุ่มฉกรรจ์อย่างเลอะเลือน จนถึงมัชฌิมวัย ผ่านมัชฉิมวัยอย่างงมงายจนถึงปัจฉิมวัย คงต้องปวดร้าวจนแทบเสียสติ ถึงกับฆ่าตัวเองไป

จนบัดนี้แนฮ้วยแทบแน่ใจว่า ตัวเองเป็นมือปราบที่ดีผู้หนึ่งไม่ได้

เมื่อถึงคราจำเป็น เขาไม่อาจปล่อยให้เหล่าคนต่ำช้ากัดกร่อนความคิดต่อสู้ ได้แต่สร้างความผิดหวังแก่จูก้วะชิงแซ เขาจะเข่นฆ่าออกจากวงล้อม กระทำเรื่องราวที่ตัวเองเห็นสมควรกระทำ

หากมีความจำเป็น เขาจะจู่โจมสังหารยอดขุนพลสยองขวัญ

แนฮ้วยพบว่า หากคิดค้นหาหลักฐานความผิดมัดตัวยอดขุนพล-สยองขวัญ ไม่เพียงเสียเวลา มิหนำซ้ำไม่มีความมั่นใจ

บวกกับยอดขุนพลสยองขวัญมีฐานะการเงินอันมั่นคง คบหาตั้งแต่เบื้องสูงจนถึงเบื้องต่ำ ยังมีผู้ใดกล้าลงโทษมัน และมีผู้ใดกล้าเพาะความแค้นกับบุคคลเช่นนี้?

วิธีที่รวบรัดที่สุด โดยตรงที่สุด สมใจที่สุด ไม่มีใดเกินบุกสังหารยอดขุนพลสยองขวัญ

แนฮ้วยยินยอมเป็นนักฆ่าผู้หนึ่ง

การเป็นนักฆ่าง่ายดายกว่าการเป็นมือปราบ

....นักฆ่าขอเพียงกำจัดฆ่าฝ่ายตรงข้าม ถือว่าทำหน้าที่ “สำเร็จสุล่วง”

....มือปราบต้องทำตามขั้นตอนของกฎหมาย ทั้งต้องปราบภัยพาล ทั้งต้องรับฟังคำสั่งเบื้องบน ยิ่งต้องคล้อยตามความรู้สึกของฝูงชน ยากที่

จะกระทำได้ อย่างน้อยเขาไม่อาจรับหน้าที่ได้

จนบัดนี้แนฮ้วนค่อยทราบว่า ในชีวิตจริง การประพฤติตัวยังมีความสำคัญกว่าการกระทำเรื่องราว เมื่ออยู่ในยุทธจักร การใช้ฝีมือพลิกแพลง ยังได้ผลกว่าวิทยายุทธ์อันสูงส่ง

แนฮ้วยแทบยอมรับชะตากรรมแล้ว

เขาคาดคิดว่า หากตัวเองเป็นนักฆ่าที่ไร้การควบคุม ปราศจากความห่วงพะวงผู้หนึ่ง ไม่ทราบประเสริฐปานใด

หากว่าเขาใช่ ยามนี้เขาสามารถจู่โจมสังหารยอดขุนพลสยอง-ขวัญระบายความอัดอั้นในอกออกไป

ขณะที่เขาโดดเดี่ยวที่สุด รู้สึกว่าเจ้าหน้าที่ในเมืองงุ่ยเชี้ยสุข-สบายกว่าเขามากนัก เหล่าบัณฑิตที่แข็งข้อต่อยอดขุนพลสยองขวัญก็ปลอดโปร่งกว่าเขามากนัก มีแต่เขาที่อัดอั้นตันใจ ไม่เป็นไม่ตาย

เขารู้สึกว่าตัวเองเป็น “นักฆ่า” ที่ผิดหวังที่สุด...เป็นนักฆ่าที่เป็นนักฆ่าไม่สำเร็จผู้หนึ่ง

เขาเป็นนักฆ่ามาแต่กำเนิด ไยต้องบังคับตัวเองเป็นมือปราบ

เขาบังเกิดความเคียดแค้น จูก๊ะชิงแซตั้งใจปลูกฝังเขา ให้โอกาสเขาทำคดีใหญ่ แต่พอรับคดีนี้ได้ ได้แต่ปล่อยให้กองกำลังฝ่ายตรงข้ามล้างเมืองเล่าคื้อ เบิกดาดูเชี่ยวดอถูกหยาม ยามนี้ยังทนดูสหายร่วมแนวถูกฆ่าทิ้ง ยังต้องเผชิญกับสายตาที่ดำหนิติเตียน เคลือบแคลงสงสัย กลายเป็นเครื่องเล่นของฝ่ายตรงข้าม ตัวเองพอออกท่องเที่ยว ก็มีสภาพเช่นนี้ แนฮ้วยถึงกับบังเกิดความท้อแท้ ตัวเองใช่เหมาะสมกับยุทธจักรที่เปี่ยมเล่ห์เพทุบายหรือไม่?

ในใจของเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกที่เพลี่ยงพล้ำ
เขาแทบไม่ต้องการเป็นมือปราบอีกต่อไป
เขาจะเป็นนักฆ่า
นักฆ่าที่มีบุญคุณต้องตอบแทน มีความแค้นต้องชำระล้างผู้หนึ่ง

นักฆ่าที่ประกอบวีรกรรมผดุงคุณธรรม ใช้ความรุนแรงกำราบความรุนแรงผู้หนึ่ง หาใช่มือปราบที่ใช้ฝีมือยุติการศึก ปฏิบัติตามตัวบทกฎหมาย แต่ต้องงอมืออับจนปัญญาเช่นดอนนี้

เขาคิดเป็นนักฆ่า เพื่อบ่งบอกต่อตัวเอง ต่อสหายรวมทั้งศัตรูของเขาว่า

...เรายังเล่นไม่เสร็จสิ้น

.....

ยอดขุนพลสยองขวัญเข้าใจว่า การละเล่นครั้งนี้ใกล้ปิดฉากลงแล้ว

มันเป็นคนกำหนดวิธีการเล่นของการละเล่นครั้งนี้ นอกจากมันต้องการให้ยุติลง ไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ได้แต่เล่นต่อไป

หากเล่นต่อไป มันมีแต่ได้ชัย ไม่มีผู้ใดมีโอกาสเอาชนะได้

มันเมื่อเกลี้ยกล่อมศัตรูไม่สำเร็จ ได้แต่ฆ่าทิ้ง ก่อนที่จะฆ่าทิ้งต้องทำลายล้างก่อน วิธีทำลายล้างมีอยู่มากหลาย หากไม่อาจผลักชั้นกำแพงล้มลงในคราเดียว ก็จะรื้อถอนก้อนอิฐทีละก้อน รื้อจนกำแพงพังทลายลงค่อยยุติ

มันยัง “ยืด” คดีนี้ออกไป เพื่อให้ผู้คนไม่พอใจ และบังเกิด

ความระแวงสงสัยต่อบุรุษหนุ่มผู้นี้ ในที่สุดบุรุษหนุ่มผู้นี้จะเปิดเผยจุดอ่อนออกมาเอง

ประการนี้มันกลับไม่ได้เรียนรู้จากในยุทธจักรในวงราชการหรือในกองทัพ หากแต่ได้คิดจากการแก่งแย่งกีดกันของมหาบัณฑิตที่มีชื่อเสียงสองท่าน

ง้วนกอจิ้มความจริงเป็นผู้อาวุโสที่มีชื่อเสียงในทำเนียบบุ๋น กวีและบทความล้วนเป็นเลิศ ปัญญาชนโต่วค้วงมิ้งสมัครตัวเข้าเป็นศิษย์เริ่มเปล่งประกายปัญญาเช่นกัน

ตอนแรกทั้งสองยังให้การยกย่องกันและกัน โต่วค้วงมิ้งให้ความเคารพง้วนกอจิ้มเป็นอาจารย์ ง้วนกอจิ้มก็ยึดถือโต่วค้วงมิ้งเป็นศิษย์อันน่าภาคภูมิใจ

แต่แล้วชื่อเสียงของโต่วค้วงมิ้งเริ่มลือกระฉ่อน ประกายปัญญายิ่งมายิ่งเจิดจรัส จนแทบบดบังความเป็นหนึ่งในทำเนียบบุ๋นของง้วนกอจิ้มไป

ง้วนกอจิ้มเริ่มอิจฉาในตัวบุรุษหนุ่มนี้ ระแวงสงสัยว่าโต่วค้วงมิ้งสมัครตัวเข้าเป็นศิษย์ เพื่อใช้เป็นบันไดไต่เต้า หวังว่าวันหน้าจะได้ทดแทนตำแหน่งของตัวเอง

ดังนั้นง้วนกอจิ้มทางหนึ่งลอบแจ้งต่อสหายในทำเนียบบุ๋นว่า เด็กผู้นี้ลำพองผยองเกินไป อีกทางหนึ่งยังคงแนะนำต้นฉบับของกวีและบทความของโต่วค้วงมิ้ง แต่ที่เผยแพร่ล้วนเป็นผลงานชั้นเลว ผลงานเก่าตลอดจนผลงานปลอมแปลง

เมื่อเป็นเช่นนี้ เปลือกนอกของโต่วค้วงมิ้ง ยังคงได้รับการยกย่องจากง้วนกอจิ้ม แต่อีกด้านหนึ่ง ง้วนกอจิ้มลอบวิพากษ์วิจารณ์โต่วค้วงมิ้ง

ว่า “ผลงานใหม่ขาดการสร้างสรรค์ แทนที่จะก้าวหน้ากลับเสื่อมถอย” หรือว่า “นิสัยหยิ่งผยองเกินไป ควรชำระจิตใจให้มากไว้ หาไม่ก็ “มีปัญญาเป็นเลิศ แต่ประพฤติตัวไม่ดี”

ในที่สุดโต่งค้วงมิ้งหมองประกาย สูญเสียความมั่นใจในตัวเอง ไม่อาจเขียนบทความที่ดี แต่งกวีที่ดีได้อีก ชื่อเสียงตกต่ำ ไม่สามารถกอบกู้คืนมา ได้แต่เป็นข้าราชการเล็กๆที่เมืองภูเขาแห่งหนึ่ง

จวบกระทั่งถึงตอนท้าย โต่วค้วงมิ้งละทิ้งพู่กันเปลี่ยนเป็นฝึกวิชาบู๊ กลับก่อตั้งพรรคคี้ไถปัง (พรรคความหวัง) ขึ้น

ยอดขุนพลสยองขวัญมีการคบหากับง้วนกอจิ้ม ล่วงรู้ต้นสายปลายเหตุของเรื่องราวเป็นอย่างดี เพียงแต่ไม่กล่าวเปิดโปง นึกหัวร่ออยู่ในใจ

ดูท่าการต่อสู้ช่วงชิงในทำเนียบบุ๋น ตลอดจนฝีมืออันต่ำช้าที่ใช้ออก ยังรุนแรงกว่าวงบู๊ลิ้มอีก

ยอดขุนพลสยองขวัญก็ใช้หมากตานี้จู่โจมต่อแนฮ้วย

มันยิ่งโอนอ่อนผ่อนตาม ยิ่งให้ความสำคัญ ยิ่งใกล้ชิดสนิทสนมต่อแนฮ้วย ผู้คนก็ยิ่งระแวงสงสัยต่อแนฮ้วย

ดังนั้นต่อให้แนฮ้วยประพฤติไม่ม้วหมอง ไม่ยอมรับ “น้ำใจ” ของมันก็ไม่มีประโยชน์ มันยังคงกัดกร่อนแนฮ้วยเป็นผลสำเร็จ

เมื่อสามารถ “กัดกร่อน” คนผู้หนึ่ง ก็สามารถ “ทำลายล้าง” คนผู้นั้น

ซึ่งความจริง ยอดขุนพลสยองขวัญ “ประมือ” กับบุรุษหนุ่มผู้นี้ตั้งแต่เริ่มต้น เพียงแต่บุรุษหนุ่มนี้ยังไม่ล่วงรู้เท่านั้น

.....ดีต่อมัน

...กัดกร่อนมัน

...ทำให้มันโดดเดี่ยว

คนผู้หนึ่งเมื่อถูกทอดทิ้ง ถูกโดดเดี่ยว สูญเสียความเชื่อมั่นต่อผู้คน มันเองก็จะสูญเสียความเชื่อมั่น ช่วงเวลานั้นจะดกอยู่ในสภาพคลุ้มคลั่ง อย่างน้อยใช้ฝีมืออันคลุ้มคลั่งและขาดความยับยั้งชั่งใจ เพื่อกอบกู้ความเชื่อมั่นของตัวเองกลับคืนมา

อย่างนั้นก็ใช่แล้ว

คนผู้หนึ่งพอคลุ้มคลั่ง ก็จะถูกโค่นทำลายได้โดยง่ายดาย

หลังจากที่โค่นทำลายคนผู้หนึ่งลง ยังจะฆ่ามันหรือไม่ กลับไม่มีความสำคัญแล้ว

ดังนั้นบุคคลที่มีความเชื่อมั่นอย่างแท้จริง ไม่ต้องการความเชื่อมั่น

ทั้งนี้เพราะไม่ว่าความเชื่อมั่นอันใด ล้วนต้องพึ่งพาผู้อื่นมอบให้ ผู้อื่นไม่มอบให้ หรือว่าเปลี่ยนทิศทาง ความเชื่อมั่นก็เปลี่ยนคุณค่าความหมาย

ดังนั้นมีแต่อาศัยความเด็ดเดี่ยว ขีดความสามารถ และขุมกำลังที่แท้จริง จึงกระทำการสำเร็จได้

ยอดขุนพลสยองขวัญกาลงรอคอย

รอแนฮ้วยคลุ้มคลั่ง

คนผู้หนึ่งเมื่อปราศจากความคิดต่อสู้ ที่หลงเหลือคือความคิดใฝ่ความตาย

บางครั้งความคิดใฝ่ความตายถูกดัดแปลงเป็นความคิดต่อสู้ชนิดหนึ่ง

การถือการฆ่าคนเป็นวิธีแก้ไข แท้ที่จริงเป็นความคิดใฝ่ความตายชนิดหนึ่ง

วิธีการเช่นนี้ใฝ่ความตายมากกว่าความเป็น ใฝ่ความสมใจมากกว่าใฝ่ความสำเร็จ

แนฮ้วยเริ่มไม่อาจสะกดกลั้นใจ

เขาเริ่ม “สับสน” แล้ว

เขาคิดเป็นมือสังหาร

เขาคิดฆ่ายอดขุนพลสยองขวัญ

สำหรับกับยอดขุนพลสยองขวัญ ในที่สุดมันรอถึงวันนี้แล้ว

ขอเพียงแนฮ้วยบุกมาจู่โจมสังหารมัน มันก็มีเหตุผลอย่างเต็มเปี่ยม มีข้ออ้างโดยชอบธรรม ที่จะสั่งการให้กำจัดฆ่าแนฮ้วย

มันคลับคล้ายแมวที่จับมุสิก ก่อนกลืนกินลงไป จะหยอกเย้าสักครา

มันคิดยั่วเย้าแนฮ้วย แล้วค่อยฆ่าทิ้ง

มันกำลังรอคอย

รอให้แนฮ้วยบุกมาฆ่ามัน

รอจนแนฮ้วยมาฆ่ามัน มันก็สามารถฆ่าแนฮ้วยแล้ว

.....

ในที่สุดแนฮ้วยมาแล้ว

เขามาแล้วจริงๆ

มาฆ่ายอดขุนพลสยองขวัญ

แนฮ้วยย่อมไม่ทราบว่า ศัตรูกำหนดความเคลื่อนไหวทุกขั้นตอนของเขา คำนวณทุกย่างก้าวของเขาไว้แล้ว

ยามนี้ไม่เพียงแต่ยอดขุนพลสยองขวัญกำลังรอคอยให้แนฮ้วยเคลื่อนไหว

อีกคนหนึ่งก็กำลังรอคอย

เป็นมือสังหารคนหนึ่ง

....มือสังหารที่แท้จริงคนหนึ่ง

ไม่เพียงแต่มือสังหารผู้นี้กำลังรอคอย อาวุธในมือมันก็กำลังรอคอย

อาวุธในมือมันเท่ากับเป็นเครื่องหมายคำถามอย่างหนึ่ง

.....

ทำอย่างไรค่อยฆ่ายอดขุนพลสยองขวัญได้

หนึ่งคือบุกเข้าที่ทำการยอดขุนพล

....ทำไม่ได้ ยอดขุนพลสยองขวัญได้รับแต่งตั้งเป็นยอดขุนพลชายแดน ที่ทำการยอดขุนพลเท่ากับเป็นสถานที่ราชการ หากทำเช่นนั้นเท่ากับไม่คำนึงถึงกฎหมาย ต่อให้แนฮ้วยไม่นำพากับชื่อเสียงเกียรติยศและความเป็นความตายส่วนตัว ก็มิอาจไม่คำนึงถึงเกียรติภูมิของจูกัวะ-ซิงแซ

สอง เร้นกายเข้าหมู่ดึกสักการะฟ้า

....ทำไม่ได้เช่นกัน ทั้งนี้เพราะหมู่ดึกสักการะฟ้าเป็นที่ซ่องสุมกำลังของยอดขุนพลสยองขวัญ วางมาตรการป้องกันอย่างแข็งขัน

มิหนำซ้ำแนฮ้วยไม่ต้องการพบกับเชี่ยวตอ เชี่ยวกุกสองเจ้ดี่ โดยเฉพาะเชี่ยวตอ หากเผชิญหน้าจะทำอย่างไร?

แนฮ้วยหาทราบไม่ว่า เชี่ยวตอที่ไม่ปรากฏกาย มิใช่เข้าใจผิดต่อเขา หากแต่นางถูกยอดขุนพลสยองขวัญควบคุมตัวไว้

สาม ฉวยโอกาสที่ยอดขุนพลสยองขวัญออกตรวจตรา ลงมือลอบสังหาร

....ดูท่าได้แต่ทำเช่นนี้

ประจวบกับยอดขุนพลสยองขวัญมีกำหนดการไปจุดธูปนมัสการศาลเจ้าฮุดโจ้วเบี่ย ในวันที่แปดเดือนสิบเอ็ด มันยังไม่ลืมเลือนว่า ครั้งกระโน้นมันได้รับความคุ้มครองจากพระโพธิสัตว์ ส่งสัญญาณเตือนภัยเป็นเหตุให้มันสามารถจู่โจมสังหารนักฆ่าที่ซ่อนตัวอยู่หลังพุทธรูป

เนื่องด้วยทิศทางที่ถูกโฉลกในวันนั้นเป็นทิศตะวันออกเฉียงใต้ ทิศทางที่ไม่เป็นมงคลเป็นทิศตะวันตก ดังนั้นก่อนเข้าสู่ศาลเจ้าหนึ่งวันต้องเข้าพักที่อารามเอี่ยงง้วยอำถือศีลกินเจ สวดมนต์ไหว้พระก่อนคืนหนึ่ง เช้าวันรุ่งขึ้นค่อยออกทางประตูใหญ่ของอารามเอี่ยงง้วยอำ ซึ่งเป็นทิศตะวันออกเฉียงใต้

อารามเอี่ยงง้วยอำเคยเป็นสถานที่ซึ่งตระกูลเนี่ยแห่งสำนักสันติเกิดการขัดแย้งกับตระกูลฮ่อชั้นต่ำที่สาม จนปะทะแตกหัก เป็นเหตุให้ทั้งสองฝ่ายล้วนกำหนดกฎเกณฑ์ให้ประหารฆ่าศิษย์อีกฝ่ายหนึ่ง

ยอดขุนพลสยองขวัญเมื่อโยกย้ายที่พักมายังอารามเอี่ยงง้วยอำนับเป็นโอกาสที่เหมาะกับการจู่โจมสังหารที่สุด

.....

แนฮ้วยเร้นกายเข้าอารามเอี่ยงง้วยอำกลางวิกาลจวบกระทั่งถึงเรือนจุ๊ยง้วยฮึง (เรือนจันทร์วารี)

ฝีเท้าของเขาแผ่วเบากว่านาฬิกาทราย

ท่าร่างของเขาประเปรียวกว่าสุนัขจิ้งจอก

ก้าวย่างของเขาไร้เสียงกว่าแมว

แต่ท่วงท่าของเขาแฝงอำนาจการฆ่าฟันยิ่งกว่าเสือดาว

คนที่นั่งเท้าคางอยู่หน้าโต๊ะภายในเรือนจันทร์วารี เป็นยอดขุน-พลสยองขวัญ

แนฮ้วยเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่

ขอเพียงกระบี่ของเขาแทงใส่ท้ายทอยของยอดขุนพลสยองขวัญ ก็ยุติชีวิตอันชั่วร้ายของยอดขุนพลสยองขวัญแล้ว

....เขาใช่จะแทงกระบี่นี้ออกไปหรือไม่?

ช่วงเวลานั้น คล้ายกับมีพลังเย้ายวนชนิดหนึ่ง ให้แนฮ้วยแทงกระบี่นี้ออกไป

....ฆ่ายอดขุนพลสยองขวัญ

....ฆ่ามัน

แต่ที่ข้างหูแนฮ้วยคล้ายบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

“โปรดรับปากข้าพเจ้า ไม่ว่าอยู่ในสภาพอย่างไร ขอให้บิดาข้าพเจ้ามีโอกาสอธิบาย”

นั่นเป็นคำร้องขอของเชี่ยวดอ แนฮ้วยก็รับปากนางแล้ว

แนฮ้วยไม่ต้องการเสียสัจจะ

อย่าว่าแต่เขาไม่ต้องการแทงกระบี่จากด้านหลัง โดยไม่ส่งสัญญาณเตือนภัยก่อน

นั่นแม้เป็นเรื่องที่นักฆ่าผู้หนึ่งพึงกระทำ ก็มิใช่สิ่งที่แนฮ้วยคิดกระทำ

ดังนั้นแนฮ้วยตวาดเบา ๆ ว่า

"เล่งไต้เจียงกุน(ยอดขุนพลแซ่เล่ง) ท่านกระทำเรื่องวิเศษนัก"

ยอดขุนพลสยองขวัญไม่ได้หันกายกลับ

และไม่ได้เคลื่อนไหว

ถึงกับไม่สั่นสะท้าน

มันหนักแน่นถึงเพียงนี้? เยือกเย็นถึงเพียงนี้?

ลูกตาของแนฮ้วยหดเล็กลง หัวใจเต้นเร็วขึ้น มือกำด้ามกระบี่แนบแน่น

แนฮ้วยกล่าวสำทับว่า

"เล่งเลาะเจี๊ยะ ท่านยังไม่เหลียวหน้ามารับความตายอีก?"

ยอดขุนพลสยองขวัญยังคงไม่ขยับเคลื่อนไหว

แนฮ้วยพลันรู้สึกว่า หัวใจเต้นถี่เร็วปานเภรี

เขายังสูดได้กลิ่นอายชนิดหนึ่ง

เป็นกลิ่นอายความตาย

ยามนั้น เขาได้ยินชุ่มเสียงหนึ่งกล่าวด้วยความเศร้าเสียดายว่า

"น่าเสียดายที่ท่านไม่ได้แทงกระบี่นี้ออกไป ไม่เช่นนั้นมนุษย์ปลอมนี้จะดูดรั้งกระบี่ของท่านไว้ พร้อมกับแผ่พุ่งอาวุธลับออกเจ็ดสิบแปดชนิด สุดท้ายระเบิดทำลายท่านพร้อมกับสถานที่นี้ นี่นับเป็นที่น่าเสียดายจริง ๆ"

ชุ่มเสียงอ่อนระโหยโรยแรง คล้ายกับคนผู้หนึ่งปราศจากพลังชีวิตหนุนส่งก็ปาน

ชุ่มเสียงดังจาก "ยอดขุนพลสยองขวัญ" ที่อยู่หน้าโต๊ะนั้น

แนฮ้วยทราบว่ามิใช่
นั่นมิใช่ยอดขุนพลสยองขวัญจริงๆ
เขาทราบว่าตัวเองติดกับแล้ว
เขาพบว่าผู้มาเป็นคนที่เคยสะกดรอยตามเขาระยะเวลาหนึ่ง
เป็นโชกเลือดใหญ่ตู้มึ่ง
แนฮ้วยทราบว่าผู้มาเป็นตู้มึ่ง
แต่ตู้มึ่งไม่ได้ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าสายตาของเขา
ชุ่มเสียงของตู้มึ่งดังจากทิศทางที่ "ยอดขุนพลสยองขวัญ" นั่งอยู่แต่คนอยู่ที่ใด ไม่สามารถหยั่งคาดคำนวณได้
ประกายตาของแนฮ้วยแปรเปลี่ยนไป
ความคิดฆ่าฟันของเขาสิ้นสูญ เปลี่ยนเป็นความคิดต่อสู้ขึ้น
...ความคิดต่อสู้เช่นสัตว์ร้ายติดกับชนิดหนึ่ง
...พลังที่มิใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้นชนิดหนึ่ง
มือของแนฮ้วยกำด้ามกระบี่แนบแน่น
กระบี่ของเขาปราศจากฝัก
เขากำอย่างแนบแน่นปานนั้น

ใช้กำลังปานนั้น

ยามนั้น บังเกิดซุ่มเสียงแตกละเอียด คล้ายถ่ายทอดจากราตรีแห่งโบราณกาลชนิดหนึ่งดังมา

ไม่เพียงถ่ายทอดมา มิหนำซ้ำเหินตรงมา

เช่นนี้ฟังดูราวกับว่า ซุ่มเสียงนี้มาเยือนพร้อมกับกาลเวลาและความตาย

ซุ่มเสียงนี้ ไม่อาจต่อต้านขัดขืนได้

จวบกระทั่งมันกระแทกทำลายหน้าต่าง เผยเห็นสภาพเดิมขึ้น

เป็นเครื่องหมายคำถามอย่างหนึ่ง

เครื่องหมายคำถามที่แหวกฟ้าเบิกพสุธานี้ แหวกพุ่งใส่แนฮ้วยอย่างหักโหม

ไม่อาจหลบหลีก

ไม่สามารถรอดพ้น

ทั้งไม่อาจปิดป้อง และไม่สามารถด้านทานรับเครื่องหมายคำถามแห่งฟ้าดินนี้ได้

...ท่านใช่เคยถามไถ่ฟ้าดินหรือไม่ ? อาจบางทีแผ่นฟ้าแผ่นดินมีคำถามบางประการ ท่านได้แต่ส่งมอบมันคืนแก่ฟากฟ้าพสุธา สุดที่มนุษยชาติจะตอบได้

.....

แนฮ้วยไม่ได้หลบหลีก

และไม่ได้เลี่ยงหนี

ชึ่งความจริงเขาหลบไม่พ้น เลี่ยงไม่ได้ และไม่สามารถปิดป้องด้านรับ

เสียงเพียะคราหนึ่ง แนฮ้วยบีบเค้นจนด้ามกระบี่แหลกสลาย

เขาขยับข้อมือวูบ คนก็กลับกลายเป็นมังกรขาวสายหนึ่งเหินปราดออกไป ทั้งยังจู่โจมใส่ทิศทางที่มาของค้อนแห่งเครื่องหมายคำถามที่นั้นปรากฏประกายไฟสีแดงอันอ้างว้างกะพริบแสงอยู่สองจุด

ขณะที่แนฮ้วยถูกค้อนทำร้าย ก็ได้ยินฝ่ายตรงข้ามแค่นเสียงหนักๆคำหนึ่ง

เสียงควับคราหนึ่ง เครื่องหมายคำถามนั้นปรากฏขึ้นอย่างพิสดารและหดหายกลับไปในความมืดนอกหน้าต่างอย่างพิสดาร

นี่คล้ายกับมังกรเทพยดาที่เห็นหัวไม่เห็นหางตัวหนึ่ง

ที่แดกต่างคือ กระบี่ของแนฮ้วยไม่ได้ “ร้ั่ง” กลับคืนมา

วิกาลกลับคืนสู่ความเงียบสงบของมัน

โคมสงบ

โคมเฉิดฉัน

แนฮ้วยได้ยินเสียงหยาดเหงื่อของตัวเองหยดหยาด

ยังมีเสียงโลหิตหยดหยาดอย่างแผ่วเบา

...ฝ่ายตรงข้ามรับบาดเจ็บ

...ตัวเองบาดเจ็บสาหัสยิ่งกว่า

...แต่ศัตรูยังไม่จากไป

...ศัตรูยังอยู่ที่นี้

...ทั้งนี้เพราะแนฮ้วยได้ยินเสียงกลอง

...เสียงกลองดังอยู่ในหัวใจของตัวเอง

...แนฮ้วยยังสูดได้กลิ่นอายของความตาย

...กลิ่นอายของความตายระเหยจากร่างตัวเอง

...ฝ่ายตรงข้ามกำลังรอคอย

...รอคอยการจู่โจมครั้งต่อไป

...ตัวเองก็กำลังรอคอย

...รอคอยฝ่ายตรงข้ามจู่โจมครั้งต่อไป

โลหิตหยดหยาด

บาดเจ็บลามขยาย

...สวรรค์ การจู่โจมครั้งต่อไปจะเริ่มขึ้นเมื่อใด? ต้องรอคอยถึงเวลาใด?

คราครั้งนี้เป็นเครื่องหมายคำถามเยี่ยงไร?

เสียงโครมครามหนึ่ง บนหลังคาห้องเหนือศีรษะแนฮ้วย พลันปรากฏอาวุธที่เป็นรูปเครื่องหมายคำถามกระแทกลงมา

แนฮ้วยรีบกระโดดหลบ แต่ค้อนนี้พอดีกระแทกใส่ ร่างที่เคลื่อนไหวของแนฮ้วย

แนฮ้วยชะงักงันวูบ พลันย่อตัวคุกเข่าลง ประกบนิ้วมือข้างซ้ายดุจกระบี่ ปักฝ่ามือลงกับพื้น

เขาไม่ดีโต้ขึ้นไปบนหลังคา กลับจู่โจมใส่พื้นพสุธา

ใต้พื้นพสุธาบังเกิดเสียงแค่นที่แผ่วล้ารวยรินคำหนึ่ง

เสียงควับเมื่อค้อนเป็นเครื่องหมายคำถามหดรั้งกลับไป มันกระแทกลงมาจากหลังคาห้อง แต่กลับหดรั้ง กลับไปทางพื้นดินที่แตก

แยกออก

จากนั้นบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่ง ซึ่งตอนแรกดังจากใต้พื้นดิน แต่แล้วเคลื่อนถึงนอกห้องโดยเร็วเสียงหนึ่งดังว่า

“ขอมอบต่อพวกท่านแล้ว”

แนฮ้วยระบายลมจากปากคำหนึ่ง

อย่างน้อยฝ่ายตรงข้ามก็รับบาดเจ็บไม่น้อย

แต่ตัวเองรับบาดเจ็บสาหัสยิ่งกว่า

.....

ยามนั้น “ยอดขุนพลสยองขวัญ” หันกายมา ประทับฝ่ามือใส่ทรวงอกแนฮ้วย

แนฮ้วยเผชิญการลอบทำร้าย ความจริงคิดหลบหลีก แต่ไม่ได้หลบหลีก ดูไปคิดปิดป้อง แต่ไม่ได้ปิดป้อง

แนฮ้วยรับฝ่ามือนี้ไว้อย่างหักโหม อ้าปากกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

...โลหิตพอกระอัก กลับกระตุ้นความคิดต่อสู้ของเขาขึ้น

...คนพอรับบาดเจ็บ กลับหาวหาญดุดันกว่าเดิม

ยอดขุนพลสยองขวัญตัวปลอมนั้นพอลงมือประสบผล แนฮ้วยก็ตีโต้กลับในบัดดล

ตามเหตุผล แนฮ้วยพอตีโต้ คนผู้นั้นต้องไม่อาจรับมือได้สามกระบวนท่า

แต่คนผู้นั้นใช้ปลายเท้าเขี่ยวูบ เขี่ยกระโถนสำหรับบ้วนเสมหะขึ้น

จากพื้นใบหนึ่ง

แนฮ้วยเห็นเช่นนั้น รีบถอยปราดไป

ทั้งนี้เพราะเขาทราบว่า นั่นเป็นอาวุธที่สร้างชื่อให้แก่เอี้ยกัง

“ยอดขุนพลสยองขวัญ” กลับเป็นผู้ดูแลตึกสักการะฟ้าเอี้ยกัง ปลอมแปลงขึ้น

ขณะเดียวกัน ทิศทางทั้งห้าแห่งภายในห้อง ปรากฏบุคคลที่คล้ายภูตร้ายแสดงตนขึ้นห้าคน

นอกจากสีหน้าอันดุร้ายแล้ว ใบหน้าพวกมันหากมิใช่ปรากฏรอยด่างแดง ก็เป็นรอยด่างดำ มิใช่รอยไฝดำ ก็เป็นรอยฝีหนอง หรือว่าเป็นรูเหงื่อชนิดหยาบ

เป็นห้าดุร้ายใหญ่แห่งตระกูลปัง

ยังมีอีกคนผู้หนึ่งพลิ้วลงจากช่องแดกบนหลังคาห้องอย่างแช่มช้า

ภายใต้แสงจันทร์กับแสงโคมสาดส่อง คนผู้นั้นไว้เคราครึ้ม ในความกร้านกร่ำแฝงแววปลอดโปร่งไม่นำพา กลับเป็นมีเงาไร้ร่องรอยซุยกักฉั้ง

มาแล้ว

ล้วนมาแล้ว

แนฮ้วยถูกรายล้อมไว้อย่างแน่นหนา

หากว่าเขาไม่รับบาดเจ็บสาหัสปานนั้น ยังอาจสามารถสู้สักคราหนึ่ง

ยามนี้ผู้ที่รายล้อมเขาล้วนเป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม คิดมีชีวิตรอดก็

เป็นไปไม่ได้

นอกจากเสี่ยงชีวิต

เสี่ยงตายสังหารคนหนึ่งถือว่าคนหนึ่ง

เอี้ยกังกล่าวเสียงแกร่งกร้าวกังวานว่า

“แนฮ้วย ท่านก่อการร้ายติดต่อกัน ยังคิดลอบสังหารได้เจียงกุน มีความผิดสมควรตายหมื่นครั้ง พวกเราจะปลิดปลงท่านก่อน”

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งชูกระโถนบ้วนเสมหะขึ้น

แนฮ้วยที่เสียโลหิตมากเกินไป รู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลง

สองค้อนนั้นทำร้ายเขาบาดเจ็บสาหัส

ฝ่ามือนั้นก็ทำร้ายเขาบาดเจ็บไม่เบา

เขาในตอนนี้ เพียงหวังจโจมสังหารศัตรคนหนึ่ง ก็พึงพอใจแล้ว

แต่ในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้ ต่อให้คิดปลิดปลงสังหารศัตรูคนหนึ่ง เกรงว่ายากสมปรารถนาได้

บุคคลแรกที่เคลื่อนไหวคือชุยกักฉั้ง

วันเวลาที่ผ่านมา ชุยกักฉั้ง

วันเวลาที่ผ่านมา ชุยกักฉั้งแสดงท่าทีที่เป็นมิตรต่อเขา แต่ยามนี้มันกลับชงลงมือ

มันหวดไม้เท้าลงยังศีรษะของแนฮ้วย

แนฮ้วยรวบรวมเรี่ยวแรงปิดป้อง

พลังฝีมือของชุยกักฉั้ง ยังสูงส่งกว่าที่แนฮ้วยคาดคำนวณไว้

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือเท้าของชุยกักฉั้ง

ชุยกักฉั้งความจริงเป็นคนขาเป๋ผู้หนึ่ง

เนื่องด้วยมันเป็นคนขาเป๋ เพลงเท้าของมันยิ่งยากระวังป้องกัน
เพลงเท้าของมันยังเหนือล้ำกว่าเพลงไม้เท้าของมัน
แนฮ้วยถูกเตะใส่เท้าหนึ่ง ร่างปลิวลิ่วออกไป
ห้าดุร้ายใหญ่ตระกูลปังพากันพุ่งดิดตามออกไป

ที่น่าประหลาดคือ พริบตานั้นแนฮ้วยกลับหายสาบสูญ คล้ายกลืนหายกับท้องฟ้าราตรี

เอี้ยกังก็พุ่งปราดออกไป ออกคำสั่งว่า

"รีบตาม ต้องจับตัวมันกลับมา ไม่ว่าจับเป็นหรือจับตาย"

ดังนั้นเอี้ยกัง ห้าดุร้ายใหญ่ตระกูลปังและซุยกักฉั้งแยกย้ายออกติดตาม

...ไม่ว่าผู้ใดเสาะพบแนฮ้วยที่รับบาดเจ็บสาหัส ล้วนมีความสามารถจัดการกับแนฮ้วย

...ไม่ว่าผู้ใดพบเห็นแนฮ้วย ให้แจ้งต่อทั้งหมดในบัดดล

แนฮ้วยที่รับบาดเจ็บสาหัส เฉกเช่นนกปีกหัก ดุลาการเย็น เอี้ยกังรับหน้าที่ประหารฆ่าแนฮ้วย มันมั่นใจว่าแนฮ้วยแม้ดิดปีก ก็บินหนีไม่พ้น

พวกมันแยกย้ายออกไล่ล่าค้นหา
พวกมันคำนวณแน่ว่าแนฮ้วยหนีไม่รอด
ซุยกักฉั้งกลับวกกลับมา
มันเตะกวาดแนฮ้วยลอยลิ่วออกนอกประตูใหญ่ในเท้าเดียว
แต่มันกลับอ้อมไปยังหลังอาราม
มันเสาะพบแนฮ้วยโดยเร็ว

แนฮ้วยจับจ้องมองมันอย่างเย็นชา ประกายตาคล้ายกระบี่เยียบเย็นสองเล่ม

แนฮ้วยพอพบเห็นชุยกักฉั้ง ก็ไม่ลงมือ กลับถามว่า

“ท่านที่แท้เป็นใคร?”

แนฮ้วยถูกฝ่ายตรงข้ามเตะใส่ ลอยลิ่วออกไป แต่ทิศทางบินพิสดารยิ่ง กลับสามารถหยิบยืมพลังวกไปหลังอาราม ทั้งไม่ได้รับบาดเจ็บใดๆ

....นี่บ่งบอกเรื่องหนึ่ง....ฝ่ายตรงข้ามไม่มีเจตนาทำร้ายเขา

ชุยกักฉั้งยิ้มอย่างสง่างาม แสดงวัตถุสิ่งหนึ่งออกมา

แนฮ้วยชมดูจนร้องโพล่งว่า

“หยกปราบกลียุค!”

นั่นกลับเป็นหยกปราบกลียุคอีกก้อนหนึ่ง

ชุยกักฉั้งชูนิ้วกลางชี้ขึ้นฟ้า กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

“ผู้สืบทอดปณิธานอยู่หนใด?”

นั่นกลับเป็นรหัสลับของจูก๊ะชิงแช แนฮ้วยต้องสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

“ต่ำใต้ไม่มีผู้ใดไม่รู้จักท่าน ท่าน....ท่านคือชาชือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่ที่สาม)?”

.....

ชุยกุกฉั้งรีบเคลื่อนย้ายแนฮ้วยที่รับบาดเจ็บสาหัสออกจากอารามเอี่ยงง้วยอำ ซึ่งเป็นสถานที่ชุมนุมยอดฝีมือวกกลับเก๋งนานวันต้องพบกัน

ยามนี้แนฮ้วยค่อยทราบว่า ชาชือเฮียผู้นี้มิเพียงมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม มิหนำซ้ำยังน่าตื่นตระหนกยิ่ง น่ากลัวยิ่ง

ที่ใจกลางเก๋ง ชุยกักฉั้งทางหนึ่งพันบาดแผลรักษาบาดเจ็บให้กับแนฮ้วย ทางหนึ่งกล่าวกับเชียวชือตี่(ศิษย์ผู้น้องคนเล็ก) ที่ยังพลุ่งพล่านใจไม่คลายว่า

"ข้าพเจ้าคือตุยเมี่ย(ล่าชีวิต) มีชื่อเดิมว่าชุยเลียกเชียง ได้รับคำสั่งจากสี่เจ่ก(ท่านอา) จูก้วะชิงแชปะปนเป็นไส้ศึกอยู่ในสังกัดยอด-ขุนพลสยองขวัญ โดยมีจุดมุ่งหมายเดียวกับท่าน แต่วิธีการ ฝีมือที่ใช้ศักดิ์ฐานะผิดแผกแตกต่าง....อาจบางทีเป็นเพราะท่านดึงดูดความสนใจของมันไว้ ข้าพเจ้าจึงสามารถใกล้ชิดกับมันกว่าเดิม"

แนฮ้วยฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ชาชือเฮีย....คราครั้งนี้ข้าพเจ้าพ่ายแพ้ย่อยยับ รู้สึกเสียใจต่อสี่เจ่ก ข้าพเจ้า....ข้าพเจ้าใช่กระทำผิดหรือไม่? ใช่สร้างความลำบากแก่ทั้งหมดหรือไม่?"

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"ในโลกไหนเลยมีเรื่องสร้างความลำบากหรือไม่สร้างความลำบาก มีแต่เรื่องยินยอมหรือไม่ยินยอม ขอเพียงยินยอม มาตรว่าได้รับความยากลำบาก ก็ถือเป็นเกียรติประการหนึ่ง"

พลางล้วงน้ำเต้าใบเล็กๆจากในแขนเสื้อ ดึงจุกน้ำเต้า ยืดคอดื่มสุราลงไปหลายอึก ค่อยกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ ยามอยู่เบื้องหน้าพวกมัน เพื่อมิให้พวกมันระแวงสงสัย ข้าพเจ้าต้องงดเว้นการดื่มสุราประการนี้จึงสร้างความ

ลำบากใจยิ่ง”

แนฮ้วยยังกล่าวด้วยความวิตกกังวลว่า

“ยามนี้ข้าพเจ้ากลับกลายเป็นผู้ต้องหาฆ่าคน...ไม่มีคุณสมบัติเป็นมือปราบอีกแล้ว”

ตุยเมี่ยหลับตาลง คล้ายรำลึกถึง “รสชาติสุรา” ชั่วครู่จึงกล่าว

“คดีของท่านยังมีโอกาสพลิกฟื้นได้”

“แนฉ้วยหัวร่ออย่างหดหู่กล่าวว่า”

“ฮาซือเฮีย ไม่ต้องปลอบโยนข้าพเจ้าแล้ว ผู้ที่สามารถยืนยันความบริสุทธิ์ของข้าพเจ้าล้วนตายหมดสิ้น”

“ข้าพเจ้าตรวจสอบแล้ว อาจยังมีพยานบุคคลอีกคนหนึ่ง”

แนฮ้วยกล่าวอย่างท้อแท้ว่า

“เนี่ยซู่อ้วหรือ? มาตรว่ายามกะทันหันหาซากศพของมันไม่พบ แต่คาดว่าจมลงสู่ก้นบึงแล้ว”

“ไม่ ยังมีคนหลงรอดชีวิตคนหนึ่ง”

“อ้อ?”

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

“ค่ำคืนนั้นยังมีคนผู้หนึ่งรับบาดเจ็บดจเดียวกัน ขอรับการรักษาจากเจี่ยไท้ชือ จากการตรวจรักษาของเจี่ยไท้ชือ อาการบาดเจ็บที่คนผู้นั้นได้รับ แสดงว่าถูกอาวุธชนิดเดียวกับที่ปลิดปลงสังหารผู้คนในบ้านตระกูลฮ่อทำร้าย”

ตุยเมี่ยยังกล่าวเสริมว่า

“จริยะความประพฤติของเจี่ยไท้ชือเป็นอย่างไร ยกไว้อย่าได้

กล่าวถึง แต่ความสูงส่งของวิชาแพทย์ สมควรจัดอยู่อันดับหนึ่ง"

แนฮ้วยแทบกระโดดปราดขึ้นมากล่าวว่า

"คนผู้นั้นก็รับบาดเจ็บในคืนเดียวกัน?"

ดุยเมี่ยผงกศีรษะยืนยัน กล่าวว่า

"ดังนั้นมันอาจล่วงรู้เบื้องหลังของคดีโชกเลือดรายนี้ อย่าว่าแต่มันยังไม่ตาย"

ดวงตาแนฮ้วยทอแววลิงโลดยินดีอีกครา กล่าวว่า

"อย่างนั้นมันเป็นใคร?"

"หนึ่งในสามผู้เช่นสรวงของสหพันธ์นกเหยี่ยว ฉายาเชี่ยว-เชียงกง (คุณชายน้อย) ลี้เกี่ยฮวย"

"เป็นนาง?"

"ดังนั้นหากเสาะพบลี้เกี่ยฮวย อาจล่วงรู้ข้อเท็จจริงของคดีโชกเลือด ในความเห็นเรา อาการบาดเจ็บของท่านในคืนนี้ มีสภาพดุจเดียวกับผู้ตายในคืนนั้น"

แนฮ้วยเลิกคิ้วทั้งคู่ กล่าวว่า

"หมายความว่าเป็นโชกเลือดใหญ่ตู้มึ่ง?"

ดุยเมี่ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ไม่เพียงแต่โชกเลือดใหญ่ตู้มึ่งเข้าสังกัดได้เจียงกุน แม้แต่บุคคลอีกคนหนึ่งในสี่จอมทมิฬนามเตี่ยฮ่อ ก็จับเส้นทางมายังเมืองงุ่ยเชี้ย"

แนฮ้วยพอฟัง กลับกระตุ้นความคิดต่อสู้ขึ้น กล่าวว่า

"ตกลง ต่อให้สี่จอมทมิฬรุดมาโดยพร้อมเพรียง พวกเราก็จะ

หักหาญกับพวกมัน ไม่ตายไม่เลิกรา”

ตุยเมี่ยกล่าวด้วยความหมายลึกซึ้งว่า

“ท่านทราบหรือไม่ว่า จูก้วะชิงแชไฉนมอบหมายหน้าที่ตึงมือเช่นนี้แก่ท่าน?”

แนฮ้วยกล่าวด้วยความละอายว่า

“...ข้าพเจ้าสร้างความผิดหวังแก่สี่เจ่กนัก”

“ปัญหามิใช่อยู่ที่ความสำเร็จหรือล้มเหลว สี่เจ่กหาใช่บุคคลที่เน้นความสำเร็จด้านเดียวไม่ ท่านผู้เฒ่าส่งท่านมา แต่ยังไม่วางใจ จึงใช้ข้าพเจ้ามาประสานงานกับท่าน เพราะกริ่งเกรงท่านเสียทีต่อได้เจียงกุน ซึ่งความจริง ท่านก็ถูกได้เจียงกุนล้อมกักไว้ ทั้งยังถูกได้เจียงกุนกระตุ้นโทสะขึ้น ยามพลุ่งพล่านใจ ค่อยพลาดพลั้งหลงกล ท่านดูได้เจียงกุนยังไม่ลงมือด้วยตัวเอง เชียวซือตี่เราก็ถูกจัดการจนย่ำแย่ถึงเพียงนี้ ภายหน้าจะทำงานใหญ่ได้อย่างไร? ท่านบุกฆ่ามันเช่นนี้ รังแต่เสียชีวิตสูญเปล่า นี่นับเป็นการทดสอบประการหนึ่ง สมควรถือเป็นบทเรียน ท่านดาลเดือดถึงเพียงนี้ สามารถเป็นนักฆ่า แต่คิดเป็นมือปราบ ยังต้องผ่านการทดสอบมากกว่านี้”

แนฮ้วยรับฟังจนก้มศีรษะต่ำ รับคำคราหนึ่งตุยเมี่ยดื่มสุราสองอีกกล่าวกับแนฮ้วยอีกว่า

“การต่อสู้กับคนฉ้อฉล คนชั่วร้าย ไม่มีวันสิ้นสุด การต่อสู้ในที่นี้ยิ่งไม่ยุติโดยง่ายดาย นี่มิใช่เรื่องราวชั่วครู่ชั่วยาม เพียงหวังท่านอย่าได้ยอมสยบ อย่าได้เปลี่ยนความตั้งใจแรกเริ่ม ทั้งไม่อาจพลุ่งพล่าน ไม่ควรหดหู่ใจ ก็สามารถต่อสู้สืบไป”

พลางดบน้ำเต้าสุรา กล่าวสืบต่อ

“การต่อสู้กับคนชั่วช้า เป็นการต่อสู้ระยะยาว ดังนั้นต้องรักษาอารมณ์ที่ปลอดโปร่งเบิกบาน ต้องมีพละกำลังสำหรับต่อสู้ระยะยาว จึงสามารถสู้สืบไปไม่เลิกรา ดังนั้นท่านอย่าได้ดื่นเต้นเกินไป หากดึงเกินไปจะหักได้โดยง่าย ท่านดูข้าพเจ้าคลุกคลีกับเหล่าสุนัขรับใช้ แสร้งเป็นโอนอ่อนผ่อนตาม หากไม่ผ่อนคลายตัวเอง จะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร ยังดีที่มีสิ่งนี้ ใช้ชโลมใจยามวิกาล กลับสราญบานใจนัก”

แนฮ้วยกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ข้าพเจ้าไม่ดื่มสุรา และไม่ชมชอบดื่มสุรา ข้าพเจ้าชมชอบต่อสู้กับผู้คน การต่อสู้กลับทำให้ข้าพเจ้าผ่อนคลาย”

ตุยเมียหัวร่อพลางกล่าวว่า

“แต่ละคนมีวิธีขจัดความดื่นเต้นของตัวเอง ท่านมีวิธีของท่าน ไม่ต้องลอกเลียนข้าพเจ้า”

พลางวางมือลงบนหัวไหล่ของแนฮ้วย เพ่งตามองแนฮ้วย กล่าวว่า

“สี่เจ่กให้ความสำคัญต่อท่าน บอกว่าท่านเป็นศิษย์คนสุดท้ายที่ท่านผู้เฒ่ารับไว้ และเป็นศิษย์ที่น่ารักที่สุด หวังว่าท่านอย่าได้สร้างความผิดหวังแก่ท่านผู้เฒ่า”

แนฮ้วยกุมมือที่ตุยเมียวางอยู่บนหัวไหล่ของตนข้างนั้นไว้ รู้สึกหัวใจร้อนผ่าว เขาที่ดื้อรั้นเด็ดเดี่ยวตลอดมา ถึงกับแทบหลั่งน้ำตา

เขารู้สึกว่าตัวเองไม่โดดเดี่ยว

และไม่อ้างว้างเด็ดขาด

เมื่อมีซาซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่ที่สาม) ย่อมยังมียี่ซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่

ที่สอง) และตั๋วชือเฮีย(ศิษย์ผู้พี่คนโต) ทั้งยังมีสหายร่วมแนวกับเขาอีกมากหลาย

การต่อสู้กับคนชั่วร้าย จะอย่างไรไม่สิ้นสุดไม่ยุติ และไม่เลิกรา

จบตอน ล้างรอยเลือด